

Ay
Çöreği

AY ÇÖREĞİ

ZEYNEP SAHRA

1. Bölüm/tanıtım ~ ilk anı

~~~~

Hatırladığınız ilk anınız nedir diye sorsam ne cevap verirdiniz?

Dört yada beş yaşında olmalıyım, bahçe kapımızla birleşen duvarın üstüne serçe kuşu gibi tünemiş onu bekliyorum. Bana bir numara büyük gelen pembe sokak terliklerimin topuğunu duvara belli bir ritimle vururken, gözüm sokağın başında. Sanki ben bakışımı kaçırırsam gelişi gecikecekmiş gibi, yeni doğan güneşin gözlerimi sulandırmasına aldırmandan gözümü ayırmıyorum sessiz yoldan.

Sıra sıra, karşılıklı dizilen bahçeli, müstakil evlerden işlerine yetişmek için aceleyle çıkan insanlar görüşümü kapattığı için kaşlarımı çatıyorum bazen.

Sabırsız geçen dakikalar sonunda, elindeki küçük beyaz poşetle koşturarak görünüyor sokağın başında ve ben boyumun iki katı olan duvardan bir sıçrayışla atlayıp dizlerimin yere vurmasını bile umursamıyorum.

İnce pijamamın paçası yere sürünürken ona doğru yürüyorum. Yan yana gelince hemen söyleniyorum sabırsızca;

- Neden bu kadar geciktin ki?

- Ne yapayım Sahra, fırını geç açtılar bugün.

Onun yüzü yerine merakla poşete baktığımı fark edince gülümseyerek poşetteki kağıt paketi eline aldı, içindekini çıkardığında yüzümün aldığı hal onu daha da neşelendirdi. Sıcacık gülümsemesiyle bana uzatırken;

- Al bakalım ufaklık. Dedi.

İki elimle onu tutarken avucumdan düşmesin diye sıkı sıkı sardım parmaklarımla. Isırmadan önce en sevdiğim şey burnumu ona yaklaştırıp kokusunun vücuduma yayılmasıydı. Gözlerimi tatlı tarçın kokusuyla kapatırken, onun kıkırdayan sesi kulağıma geliyordu. Gözlerimi açıp sabırsızca ay şeklini ikiye bölüp, bir parçasını ona uzattım.

Yan yana olan evlerimizin ortasında kalan kaldırıma oturduk.

- Ay çöreğini senin kadar seven bir başkası daha yoktur. Dedi, nefessiz yediğim lokmalarına bakarken.

Beni seyreden yüzüne vuran güneş gözlerini açık yeşil yapmıştı, eksik dişleriyle gülümserken ona verdiğim parçayı da bana uzattı. Ben tereddütsüz alıp onun payını da yemeğe koyulunca gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

- Bir daha canın ayçöreği çektiğinde akşam uyumadan önce söyle bana. Sabahın köründe camıma taş atarak uyandırma.

Son lokmamı ağzımda çiğnerken yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp, başımla onu onayladım. Sokağın sessizliğini uykusundan uyanan kuşların civıltıları bölüyordu. Ayağa kalktığında siyah terliği ayağından çıktı, aceleyle abisinin terliğini giymiş olmalıydı. Pijamasının belini düzeltirken bana eve girmemi söyledi. O yan bahçe kapısına doğru yönelirken ayağa kalktım, ona bakarak;

- Bana her gün ayçöreği almanı istiyorum. Dedim, ince sesim kuş civıltılarına karıştı.

Gülümsedi.

- Tamam alırım. Dedi.

Yeşil gözleri bana bakarken sabırsızca ekledim;

- Ama sonsuza kadar, her gün alacaksın tamam mı?

Gülümsemesi genişlerken ben yine eksik dişlerinin olduğu yere bakıyordum. O an benim dişlerimin de düşmesi için sabırsızlandım.

-Sonsuza kadar mı?

Hiç düşünmeden sırtıp başımı salladım.

-Evet. Çünkü ayçöreğini çok seviyorum.

Kollarımı iki yanına açıp "çok" kelimesini uzatarak söylemişim. Ama o saçma bir şey söylemişim gibi gözlerini döndürdü.

-Sonsuza kadar ayçöreğini sevemezsin Sahra!

Omuz sallayıp, inat ettim.

-Severim!

O da benim kadar inatla kıstı gözlerini.

-Ya ayçöreğinden daha çok sevdiğin bir şey olursa?

Kısa bir an düşündüm. Bu söylediği gökten çikolata yağması kadar imkansız bir şeydi. İmkansız olduğunu biliyordum çünkü babam, yağmur yağarken ağzımı gökyüzüne açıp beklememin boşa olduğunu, gökten asla çikolata yağmayacağını söylemişti. İşte ayçöreğinden daha fazla seveceğim bir şey olma ihtimali de böylesine imkansızdı.

Bu imkansızlığı ona anlatmak yerine inatçı bir omuz daha salladım.

-Sen sadece söz ver, bana sonsuza kadar ayçöreği alacaksın!

Yorulmuş gibi sesli şekilde nefesini bıraktı.

- Hem sonsuza kadar alamam ki Sahra, bir gün evleneceksin.

Söylediği şeyin neden ayçöreği almasına engel olacağını anlamadığımdan kaşlarımı çattım. Alt dudakımı uzatarak düşündüm. Sonra omzumu yukarı doğru kaldırıp sanki olması en kolay şeyi söylemişim gibi;

- O zaman bende seninle evlenirim. Dedim.

Bu kez o düşünmeye başladı.

- Ama evlenmek için birini sevmen gerek.

- Sen beni sevmiyor musun?

- Seviyorum. Ama şeyy... Babam demişti ki, birini gerçekten seversen onun yanında nefes alamazmışsın. Ama ben senin yanında nefes alabiliyorum.

Bu kez kaşlarımı kızgınlıkla çatarak baktım ona. Düşündüm. Düşündüm. Sonra gözlerimi kocaman açarak ona yüksek sesle bağırdım.

- Bir, iki, üç dediğimde nefesini tut, tamam mı?

Anlamadı.

- Hadi dediğimi yap! Diye tekrarladım sabırsızca.

Gözlerini sıkılır gibi döndürdü yine, ve ardından "Peki" dedi huysuzca.

Ve ben üçe kadar saydım.

O suya dalarmış gibi nefesini tutup, yanaklarını şişirdi. Yüzünün aldığı komik şekle bakıp kıkırdadım ve sonra hızla bahçeden içeri girip eve doğru koştum. Eve girmeden önce onun kızarmış, şişkin yüzüne bakarak bağırdım.

- Gördün mü, artık seninle evlenebilirim!

~~~

Hatırladığım ilk anımın hayatımın geri kalanını şekillendireceğini bilemezdim ki. Çocuk akıyla söylenen bir cümlenin, yıllarca gece yatarken hayalini kurduğum son şey olacağını da bilemezdim. Ve tabii birini iki adım uzağındayken karşılıksız sevmenin ne kadar can yakıcı olduğunu da bilemezdim. Hele sevdiğiniz kişi en yakın arkadaşınızın abisi ise...

Ama tahmin edemeyeceğim en önemli şey; yuvam dediğim Çıkmaz'dan kaçıp başka hayatlarla karşılaşırken, hiç beklemediğim bir anda hayatıma gizemli bir kelebek ve herşeyi değiştirecek şımarık bir Romeo'nun dokunacağı olacaktı.
Ve ayçöreğinden daha fazla seveceğim bir şey ile karşılaşma ihtimalimin sandığım kadar imkansız olmadığını da öğrenecektim(!)

~~~

2. Bölüm ~ Çıkmaz

~~~

"Ben senin beni sevebilme ihtimalini sevdim..."

Bu satırı aklımdan geçirme şeklim her ne kadar şiirin ana konusuna uymasa da, bu en sevdiğim mısraydı. Hayatımı özetleyen cümle...

Bu altı kelime, her kitabımın ilk sayfasını süsler, her defterimin herhangi bir yaprağında ayrıç görevi görürdü. Öylesine sahiplenmiştim ki bu satırı, sanki Yılmaz Erdoğan değil de bendim sahibi, hatta bu cümleyi tüm dünyaya duyurduğu için ona kızdığım bile olmuştu.

Ervaların bahçesinde beklerken artık saymaktan yorulduğum dakikaları takip etmekten vazgeçip, peş peşe sıralanmış, akşamın karanlığında bile kendini belli eden, rengarenk ortancaları seyrediyordum. Aklımda yine o satır.. Ne zaman bir boşluk olsa, aklım bana onun yüzünü hatırlatır, bende iç çekerek bu cümleyi okurdum içimden.

İşte yine o sayısız anlardan biriydi sadece, ta ki onun kokusu tüm duyumlarımı harekete geçirip dünyada var olan bütün kokuları bastırana kadar..

- Bizim cadı yine seni bekletiyor değil mi?

Onun yüzüne bakarak büyümüş olmama rağmen, onu her gördüğümde sanki ilk kez görüyormuşcasına hızlı atıyordu kalbim. O yere doğru eğilmiş ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, ben sırtımı yasladığım bahçe kapısında nabzımın normale dönmesi için nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Burundan al, ağızdan ver..

Peş peşe yaptığım bu hareket bir hayli uzağında olmasına rağmen ciğerlerime onun kokusunu daha çok doldurmaktan başka bir işe yaramadığından acemice gülümseyerek başımla onayladım.

Güzel yüzünü sitem edermiş gibi kırıştırdı. Yerinden doğrulduktan sonra dış kapının koluna yaslanarak evin içine doğru bağırdı;

- Erva, Sahrayı yine ağaç etmişsin! On saniye içinde gelmezsen sensiz gidecekmış!

Cümlesi bittiğinde bana döndü ve göz kırptı. O başını tekrar evin içine çevirip ona cevap veren tiz kız sesini dinlerken, ben aklımda az önceki göz kırpmasının yavaşlatılmış tekrarını izlemeye başlamıştım bile.

Saniyeler sonra aldığı cevaptan memnun olmuş bir ifadeyle evin önündeki beş basamağı atlayarak bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Koyu renk gömleğinin arkasında kırmızı pelerini de olsaydı tam bir süper kahraman olacaktı. Gerçi bu haliyle bile benim için yeterince süperdi. Demir kapıya yaslanan vücudum, onun bana yaklaşan her adımıyla doğruldu ve ben yine "burundan al, ağızdan ver" diyerek kendime komut verdim. Yanımdan geçip gitmeden önce durdu.

- Eğer bir kere bile onsuz bir yere gidersen seni bekletmekten vazgeçer, biliyorsun değil mi? Haklıydı. Nereye gidersek gidelim Erva her zaman beni bekletirdi, okula, alışverişe, sinemaya, gezmeye hatta bakkala giderken bile. Ama ona sitem etsem de ben hep beklerdim. Çünkü o bu dünyada sahip olabileceğim en iyi arkadaştı.

- Onsuz gitmeyeceğimi biliyorsun Ahmet abi.

Sesim yavru bir kedi kadar alçak çıkmıştı. Gözlerini devirdi.

- Biliyorum. Ama bunu onun bilmesi gerekmez.

Sonra yüzü yine sevimli haline geri döndü. Bana bir adım yaklaşmış sanki sır verir gibi fısıldadı.

- Hem biz yeterince onu şımartırken senin ona hayır demen gerekmez mi?

İstemsizce gülümsedim. Ama nefes alamadım. Tekrar nefes almak için onun benden uzaklaşmasını bekledim. O saatine kısa bir bakış atıp, bahçe kapısından aceleyle çıkarken, hem bana hem de evdeki kişiye seslenir gibi yüksek sesle konuştu.

- Her yere olduğu gibi buraya da geç kalacaksınız. Ve ailelerimizin bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.

Sonra hızlı adımlarla karanlık sokakta yürümeye başladı. Sokak lambasının izin verdiği kadar seyrettim gidişini. Birkaç metre sonra köşede onu bekleyen arkadaşlarının arasına karışıp gözden kayboldu.

Ahmet..

Yaradanın beni yaratırken adını kalbime kazıdığı kişi.. "Gözümü açtım onu gördüm" sözünün hayat bulmuş hali. Yeşil gözlerinin içimi ısıttığı efsanelerdeki cesur prens. Ona seslenirken, adının yanına koymak zorunda olduğum kelimeyi her söylediğimde dudaklarımı yakan isim. Abi.. Ahmet abi..

Benden beş yaş büyük olması mıydı ona abi deme sebepim, yoksa elinde büyüdüm diyecek kadar benimle ilgilenmiş olması mıydı yada beni hala kendi kardeşinden ayırmaması mıydı, bilmiyorum. Küçüklükten gelen alışkanlık artık dudaklarıma ve kalbime ağır gelse de sürdürüyordum işte. Belki de onun imkansızlığını hatırlatması için hala devam ediyordum, bilmiyorum.

Başımı tekrar evlerine çevirdiğim de Erva aceleyle evin kapısını kilitliyordu. Bana doğru baktığında kısa bir an rahatlasa da sonra en mahcup haline bürünüp;

- Gittiğini zannedip korktum. Dedi nefes nefese. Belli ki üst kattaki odasından kapıya kadar koşmuştu.

- İki dakika daha geç çıksaydın gidecektim! dedim, sesimi sert tutmaya çalışarak. Ahmet haklıydı, onu biraz korkutmaktan zarar gelmezdi. Ben kollarımı sinirli olduğumu belli ederek göğsümde birleştirdim. O ise suçlu bir kedi gibi bana yanaşıp sarıldı.

- Özür dilerim Sahram. Söz bu sondu.

Birkaç saniye kaşlarını çatık tutsam da onun güzel yüzüne kızgın kalmam olanaksızdı. Ve bunun son olmayacağını ikimizde biliyorduk. Ufak bir gülümsemeyle buzları eritip koluna girdim ve hızla bahçeden çıktık. Topuklarımızı yere vura vura yürürken;

- Sence anneler yokluğumuzu fark etmiş midir? Dedi.

- Sence? Diye cevap verdim.

Endişeyle alt dudağını ısırması sorunun cevabını bildiğini belli ediyordu. Bu akşam önemliydi. Tüm semt mahallemizin meydanındaki tarihi camiide toplanmıştı. Küçük dünyamızda büyük bir kayıp yaşamıştık. Mahallemizin en eski esnafı vefat etmiş ve biz mahallece çok önem verdiğimiz görevimizi yapmak için camiide onu dualarla anacaktık.

Önce küçük dünyamızdan bahsetmeliyim;

Üsküdar sırtlarında belki de İstanbul'un en küçük mahallesiydi bizimki. Sadece dokuz uzun sokaktan oluşan, tüm sokakları çıkmaz yol olan ve neredeyse bütün sokakları yan yana sıralanmış iki katlı, bahçeli, tarihi evlerle çevrili, sevimli ama gösterişli bir mahalleydi.

Sokakların diğer bir ucu meydana ulaşırdı ve meydanda yılların eskitemediği esnaflarıyla, büyük gösterişli camiisi, çeşmesi, kahveleriyle şirin bir bölgeydi.

Her ufak yerleşimlerde olduğu gibi herkes birbirini tanır, kollar ve severdi. Artık filmlerde dizilerde anlatılan, o özlenen mahallelerdendi bizimki. İçinde yaşayanların gelir düzeyi yüksek olsa da abartı yaşamdan uzak dururduk.

Mahallemiz küçüktü ama işlevi büyüktü. Geçmişte iki önemli siyasetçi çıkarmışlığı bile varmış. Kendi kurallarını kendi koyan bir mahalle sayılırdık, ihtiyar heyeti adının hakkını verecek kadar

görmüş geçirmiş ihtiyarlardan oluşurdu. Mahalledeki en ufak yenilik için bile günlerce tartışırlardı.

"Çıkmaz" derlerdi bizim mahalleye. Yol çıkmaz, laf çıkmaz, adam çıkmaz, söz çıkmaz. Kendi dünyamıza kolay kolay dışarıdan kimseyi almazdık. Burada sahip olduklarımızı da kolay kolay kimseye kaptırmazdık.

Camiiye doğru hızla yürürken Erva nefes nefese kolumu çekiştirirdi.

- Sana bahsetmeyi unuttum. Yasemin'i hatırlıyor musun?

Bir kaç saniye kaşlarımı düşünerek çattım.

- Hangisi, şu 9'da oturan, bizimle yaşıt olan mı?

Afilli sokak isimlerimiz yoktu, onun yerine her sokağın başında birden dokuza kadar sıralanan 1. Çıkmaz sokak, 2. Çıkmaz sokak... yazan tabelalarımız vardı. Kişileri hatırlamak için oturduğu sokağı bilmek yeterliydi.

- Evet o. Sence nasıl bir kız?

- Bilmiyorum ki Erva, çok fazla muhabbetim yok. Ama bir ara bahsini duymuştum.

- Duymuşundur tabi, ona Çıkmaz'ın en güzel kızı diyorlar.

Bu cümleyi sanki içten içe onu kıskanıyormuş gibi söylediğinden gülümsemeden edemedim.

- Yaaa öyle mi diyorlarmış? Dedim onun yüzündeki ifadeyi dağıtmak ister gibi.

- Evet, aynen öyle söylüyorlar. Biliyor musun, sinir oluyorum aslında mahallelinin birine ömürlük lakap yapıştırmasına! Belki kız çirkinleşecek, belki kaza geçirip yüzü tanınmaz hale gelecek, belki yüzünde koca bir çıban çıkacak, nereden biliyorlar ki?

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü tuttum.

- Yada sen tüm bunları, sana Çıkmaz'ın en çok konuşan kızı dedikleri için söylüyorsun.

Kolunu benden ayırıp mızımız çocuklar gibi göğsünde topladı.

- Ben çok konuşmuyorum, sadece hızlı konuşuyorum. Ve hızlı konuştuğum için yeterince iyi anlaşılamadığımdan kendimi ayrıntılı anlatmayı tercih ediyorum.

Gülüşümü sakladım.

-Peki seçme şansın olsaydı nasıl bir isimle anılmak isterdin hanımefendi?

Sadece iki saniye düşündü, bu soruyu daha önce kafasında tasarladığı belliydi. Sabırsızca ve keyifle anlatmaya başladığında çoktan yavaşlamıştık.

-Çıkmaz'ın en ince bacaklı kızı diyebilirler mesela. Yada en güzel saçlı kızı, hiç olmadı en tatlı, sevimli, şeker, esprili kızı deselerdi. En çok konuşan kızı diye anılmak hiç de çekici değil.

O somurttu, ben ona döndüm.

-Çekici mi değil?

-Evet. Hangi erkek "en çok konuşan" kızla birlikte olmak ister ki? Kulağa dırdırcı, itici biri gibi geliyor.

Şikayet eden dudaklarına bakıp gülümsedim. Benden uzaklaşan kollarına tekrar parmaklarımı sardım. Yavaşlayan adımlarımızı tekrar eski temposuna uydururken;

- Tamam haklısın. Bence de sana en çok konuşan değil, Çıkmaz'ın en hızlı konuşan kızı demelilerdi. Ayrıca çok konuşan kızlardan hoşlanan erkekler olduğuna da eminim. Dedim en moral veren sesimle.

Yine dudak büktü. Ve ben onu artık resmen sürüklüyordum.

- Ama o bahsettiğin erkeklerin Çıkmaz'da yaşamadığına da ben eminim. Evrene dırdır seven yakışıklı birini bana yönlendirmesi için daha fazla yağ çekmeliyim sanırım.

Ben kıkırdadım, o şikayetlerine devam etti.

-Hem Çıkmaz'ın en zeki kızı olduğundan, bu etiketlerin senin için sorun olmaması çok normal.

Erva evin en küçük ve tek kızı olma özelliklerinin hepsine sahipti. Nazlıydı, şımarık sayılırdı, ona ait olduğunu düşündüğü şeyleri paylaşmayı sevmezdi (bunların başında bende gelirdim)

kumraldı, açık kahverengi gözleri ve sevimli bir suratı vardı. Belki Çıkmaz'ın en güzel kızı olmaya aday olamazdı ama ben onu dünyalara değişmezdim.

- Saçmalama Erva. Hem Çıkmaz'ın ne düşündüğü değil, sevdiklerinin ne düşündüğü önemli. Ve bana göre sen dünyanın en inatçı kızı olsan da, aynı zamanda en iyi, en sevimli, en sadık ve en güzel dostusun. Bırak Yasemin Çıkmaz'ın olsun.

Dudakları içten bir gülümsemeyle incelirken bana döndü.

- Ve Ahmet abimin olsun. Dedi.

Öylece kaldım. Olduğum yerde çivilenmiş gibi kalınca Erva'da tökezleme k zorunda kaldı.

Güçlkle yutkundum.

- Ne dedin?

- Aaa doğru ya, sana bunu söylemek için açmıştım konuyu. Annem Yaseminle Ahmet abimin arasını yapmak istiyor. Hatta bu akşam Ahmet abimin mutlaka taziye evine de gelmesini söyledi. Yasemin orada yemek servisi yapacaktı. Akli sıra Yasemin'i abime gösterecek, sanki tanıyormuş gibi.

Umursamazca omuz silktikten sonra devam etti.

- Başta bu fikri saçma bulmuştum ama sonra düşündüm de, Çıkmaz'ın en yakışıklı erkeğini, Çıkmaz'ın en güzel kızıyla düşünmek çok da fena olmasa gerek.

Bana keyifle bakan gözlerine bir tepki vermek istedim. Ama tek yapabildiğim nefes almaksızın göz kırpmaktı. Erva'nın ya da bir başkasının Ahmet'e karşı hissettiklerimden haberi yoktu.

Ben dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemeye kendimi zorlayacakken, yanımıza mahalleden birkaç kız geldi ve ben üzerimde taşıdığım şoku kimseye belli etmeden yürümeye devam ettim. Erva da çoktan beni unutmuş diğer kızlarla sohbe koyulmuştu.

Ahmet'i bir başkasıyla hiç düşünmemiştim. Hatta onu kendi kolumda bile düşünmemiştim ki.

Öyle uzaktan uzağa seviyordum işte. Aynı evi paylaştığımızın hayalini kuruyordum, onun için sofrayı kurduğum, birlikte film izleyip güldüğüm masum hayaller... Benim için, yeşil gözleriyle bana bakması yeterliydi. Fazlasını istemeye cesaret edemezmişim gibi gelirdi.

Ellerimin uyuşukluğu ve midemin ağrısı azalmaya başlamışken camiiye girip kadınlara ayrılan yere doğru koşturduk. Girişte verilen şalları başımıza yarım yamalak takarken, başka mahalleden de gelenler olduğundan camii çoktan tıka basa dolmuştu. Kendimize zar zor bir yer bulup oturduğumuzda, ilk saflarda Erva'nın annesiyle yan yana oturan annemi seçmem çok zamanımı almadı. Tam ben eğilip Erva'ya onları gösterecekken, Erva'nın annesi ona sinirli bir bakış attı. Belli ki yokluğumuzu fark etmişlerdi.

Birkaç dakika sonra kendimi hocanın anlattıklarına kaptırdım. Sabırla ilgili güzel şeyler söylüyordu. Elimde olmadan bakışlarım alt kattaki erkekler tarafını taradı. Ortalarda bir yerde aradığım kişiyi buldum. Koca bir ordu içinde olsa bile onu hemen fark edebildim. Öyle uzun zamandır onu gizlice izlemeyi başarıyordum ki, artık her hareketini, duruşunu ezberlemiştim.

Koyu kahve saçları sadece güneş vurduğunda açık renge dönüyordu. Kışın biraz fazla uzattığı kirli sakallarını yazın kaşındırdığı için iyice kısa keserdi. O bilmezdi ama ben sakallarını kısa daha çok severdim. Yemek yemeyi seven biri için kilolu değildi. Aksine kaslı ve düzgün bir fiziği vardı. Kendisi birkaç yıllık çiçeği burnunda başarılı bir avukat olmasaydı, kolaylıkla modellik yapabileceğini bile düşünürdüm. Onu her sabah elinde siyah evrak çantasıyla evden çıkarken izlemeye bayılırdım. Takım elbisenin dünya üzerinde en çok yakıştığı erkeklerden biri olabilirdi. Uzun boyuna aşırı yakışan, dar kesim takımlardan giyerdi ve ben içlerinde en çok siyahı yakıştırdım ona. Çünkü siyahlar içinde yeşil gözleri daha da belli ederdi kendini. Küçükken korktuğu yada heyecanlandığı zamanlarda gözleri koyu yeşile dönerdi. Hala öyle mi bilmiyorum, çünkü ben onun yakınındayken gözlerinin içine üç saniyeden fazla bakamıyordum

artık. Ama onda en çok sevdiğim şey; sol yanağındaki gamzesiydi. Küçükken onun yara olduğunu zanneder üzülürdüm ama şimdi o çukurun dünyanın en güzel görüntüsü olduğunu biliyorum.

Keşke hiç büyümeseydik. O hep yanımdan ayrılmayan en yakın arkadaşım olarak kalsaydı. Bisikletten düştüğümde yaramın kanaması geçene kadar, canım acımasın diye dizimi üfleyen kişi olarak kalsaydı. Çıkmaz'ın en yakışıklısı olmasaydı, kızların onu görmek için saatlerce bizim sokağa girip çıkmasını seyretmek zorunda kalmasaydım. Ona vermem için elime tutuşturdukları aşk mektuplarını o okumadan yırtıp atmak zorunda kalmasaydım. Hep benim kalsaydı.. Yaseminle yakıştırılmasaydı..

Birden başını kaldırıp üst kata baktı. Saniyeler içinde yeşil gözleri beni buldu. Ben şaşkınlıktan gözlerimi kaçırmaya fırsat bulamadan gülümseyerek sol gözünü saniselik bir hızla kırptı ve tekrar hocaya çevirdi başını.

Ben suç üstü yakalananlar gibi panikle başımı kıvrılmış dizlerime çevirdim. Ama yakalanmıştım işte! Utançla karışık endişe hissederken Erva'nın sesi kulağıma geldi.

- Bak, annemlerin iki sıra arkasında, mavi şal takan kız.

Erva'nın gözüyle işaret ettiği yere çevirdim başımı. Arkadan pek birşey anlaşılmıyordu. Ama çaprazımızda kaldığından yüzünün yarısını görebiliyordum. Uzun kirpileri birbirine vururken, küçük kıvrımlı bir burnu vardı. Acemice örttüğü ince mavi şalın içinde sarı saçları kendini belli ediyordu. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Başımı tekrar dizlerime çevirdim. Moralim bozulmuştu. Erva ise gülümsüyordu. Onun bu durumdan zevk alıyor olması canımı sıkırsa da belli etmemeye kararlıyım.

Sohbet bittikten sonra camiideki kalabalığın büyük bir çoğunluğu taziye evine doğru hareket etti. Çıkışta bizi bulan annelerimizden geç kaldığımız için okkalı birer azar işittik. Tabi Erva kahramanca tüm şikayetleri üstlendi. Birbirimizin koluna girerken, arkamızda annemle yürüyen Erva'nın annesi Belgin ablanın ağzından birkaç kez Yasemin ismini duymuştum. Belli ki anneme planından bahsediyordu. Erva'nın kolunda yürürken iyice yüzüm düşmüştü.

Dakikalar sonra 7. Sokaktaki taziye evinin bahçesine girerken, dışarıya kurulmuş masalarda sayısız insan ikramları yemeye başlamıştı bile. Annemler boş olan bir yere oturdu ve biz her hamarat kızın yapması gereken şeyi yaparak içeri, mutfağa doğru yol aldık. İçerideki kargaşanın dışarıdan farkı yoktu. Kafalarımızın üstünden kimisi boş, kimisi dolu tabaklar geçerken kendimi Matrix filmindeki Neo gibi hissettim. Birkaç saniye içinde kendimizi olayın akışına bırakıp elimize uzatılan tabakları bahçeye taşıırken bulduk.

Mutfakla bahçe arası mekik dokurken Yasemin takıldı gözüme, o da bizim gibi tabak ve bardaklarla boğuşup servis yapıyordu. Ona fark ettirmeden birkaç saniye kusur arayan bir müşteri gibi baştan aşağı süzdüm onu. Analizim kısa sürede canımı sıkıyordu, çünkü bu kız taşıdığı lakabı hak edecek kadar güzeldi. Kendimi onunla rakip görmeye bile çekindim.

Her şeyden önce boynuna bağladığı mavi şalıyla aynı tonda, insanın dikkatini çekecek kadar güzel mavi gözleri vardı. Ve bu, onun iki sıfır önde başlaması için yeterli bir sebepti. Tamam, benim gözlerim de renkliydi ama benim gözlerimin maviliği oldukça koyuydu. Lacivert gibiydi. Yasemin'inki gibi insanın içine işleyecekmiş gibi durmuyordu. Yada ben öyle olduğunu düşünüyordum. Fiziği düzgündü, ince bir beli ve güzel bir duruşu vardı. Boyu fazla uzun değildi ama bu onu kısa değil sevimli gösteriyordu. Ve herşeyden önemlisi güneş gibi ışık saçan sarı saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kısırca onuyla mücadele edemeyeceğim gerçeğini bastırıldığından başımı başka yöne çevirdim ve onu gördüm. Ahmet'i..

Belgin abla dudaklarını eliyle örterken, gözlerinin baktığı taraftaki kişiyi övdüğü bariz belli oluyordu. Ve o kişi Yaseminden başkası değildi. Ahmet annesinin söyledikleriyle pek de ilgili

görünmese de yine de onun işaret ettiği yere bakıyordu. Ve biraz önce benim fark ettiğim güzelliği aynı şekilde izliyordu.

Onun birkaç adım uzağımdaki güzel kızı seyretmesine dayanamadığımdan elimdeki boş tabakları hızla mutfağa götürdüm. İçeride büyük bir gayretle tahmini yirmi bardağa ayran dolduran Erva'ya bakıp kaşlarımı çattım.

- Ben eve gidiyorum Erva.

- Saçmalama Sahn. Burada bir sürü iş var. Hem ben sensiz ne yaparım?

Yol boyunca Yasemin ve Ahmet'ten konuştuğu için ona kızgındım. Sonunda kıskançlık damarlarımdan geçip dudaklarımda can buldu.

- Merak etme, sevgili yengeciğin sana seve seve yardım eder.

Ve elindeki koca sürahiyle bana şaşkın bakışlarına aldırmadan arkamı dönüp kalabalığı yararak kendimi dışarı attım. Birkaç adım sonra Ahmet'le göz göze geldim. Ufak bir an yerimde donup kalsam da, bakışımı kaçırıp annemin yanına yürüdüm hızlıca. Bana sorduğu sorulara aldırış etmeden eve gideceğimi söyleyip, kendimi bahçeden dışarı attım.

Hızlı adımlarla eve doğru yürürken gözlerimin buğulanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Haziran ayında olmamıza rağmen üşüdüğümü hissettim. Gece esen ılık rüzgar, 2. yani bizim evimizin olduğu sokağa geldiğimde birkaç damla gözyaşıyla ıslanan yanağımı kurutmuştu.

Kendi bahçemize girmeden önce birkaç dakika Ahmetlerin evine baktım.

Evimi onunkinden ayıran küçük duvara gözüm daldı. Küçükken ona kavuşmak için sadece bu duvarın üstünden atlamam yeterliydi. Ama şimdi aynı ufak duvar Çin Seddi kadar aşılmaz geliyordu. Hem o duvarı aşsam bile arkasında beni bekleyen bir Ahmet yoktu artık...

Eve girip kendimi yatağıma bıraktığımda içimde büyüttüğüm aşka lanet ettim. Neden ufak bir filizken üstüne basıp yok etmemiştim ki sanki? Her gün sulayıp koca bir ormana dönüştürmeme ne gerek vardı? Şimdi o ormanda kaybolurken önümü bile göremiyordum.

Belkide elime baltayı alıp tek tek bütün ağaçları kesmek için çok da geç kalmamışım mı?

~~~

3. Bölüm ~ Mutlu Kelebek

~~~

Ertesi sabah erken sayılabilecek bir saatte yatağımda Erva'nın yolladığı mesajı okudum; "Dün seni üzecek ne yaptım bilmiyorum ama Sahram bana kızmışsa vardır bir kusurum dedim ve kendime ceza verdim. Gece geç saate kadar, bana mutlaka okumam gerektiğini söylediğin kitabı okudum. Tamam kabul, hepsini bitiremedim ama 12. Mıntıkanın cesur kızı Katniss'in oyunlarda hemen ölmeyecek kadar hırslı olduğunu anladım. Böylece cezam ödüle dönüştü, tıpkı bu mesajı okuduğunda beni arayıp kahvaltıya çağırarak olman gibi :)"

İstemsizce gülümsedim ve cevap yazdım. "Çayı koyuyorum, gel. :)"

Dakikalar sonra annemin de yardımıyla bahçede mükellef bir kahvaltılık sofrası hazırladım. Erva tüm neşesiyle sofradaki yerini alınca keyifle yemeğimizi yedik. Annem kahvaltısını bitirip, eline birkaç tabak alarak eve girerken Ervayla ben sofraya keyfi yapıyorduk.

- Çay içmemene hala anlam veremiyorum Sahra. Şu dünyada kahvaltılık kuru kuru yapan tek Türksün!

Umursamaz şekilde omuz silktim.

- Elimde değil, alışamadım bir türlü.

Onaylamayan gözlerle başını iki yanına salladı. Elimi karnıma götürüp parmaklarımı oynattım.

Kısa bir iç çektikten sonra Erva'ya dönüp;

- Şu an ne iyi giderdi biliyor musun? Güzel bir ay çöreği. Dedim.

Erva gözlerini döndürdü.

- Ufak bir bardak çayı içemiyorsun ama bir orduyu doyurabilecek kadar çörek yiyebiliyorsun. Dişlerimi göstererek ukala şekilde sırttım. Bir kaç saniye sonra aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı.

- Ahmet abim gelince ondan istersin. Zaten eskiden beri sana çörek almaya bayılır. Annem onu fırına yolladığında eve ekmek almayı unutup, alışkanlıktan ay çöreği getirmişliği bile oluyordu. Keyifle gülümsedim. Küçükken esrar içenler gibi çörek krizim tutar, sık sık Ahmet'in camına vururdum. İlkokul zamanı her gün okula Ervayla beni o bırakır, yolda da mutlaka çöreğimi beslenme çantama koyardı. Ortaokul zamanı bizi götürmeyi bıraktı, çöreklerim daha seyrek gelir oldu. Biz liseye giderken o üniversiteye başlamıştı ve ben çöreklerimi de Ahmet'i özlediğim kadar çok özlemiştim. Onun aldıkları gibi olmuyordu sanki benim tek başıma yediklerim. Onun dokunduğu her şey daha güzeldi. Şimdi liseyi bitirmiş, koca bir kız olmuşum ama bazen içimden Ahmet'in camına vurup ayçöreği istemek geliyordu hala. Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi uzaklaştırdım.

- Ahmet abi bana çörek almayı bırakalı uzun zaman oldu. Dedim ve kısık sesimle yağmura hasret çöl olduğumu belli etmemeye çalıştım.

Ben cümlemi yeni bitirmiştim ki Erva'nın coşkulu sesi bahçeyi doldurdu.

- İyi insan lafının üstüne gelmiş.

Panikle başımı yan bahçe kapısına çevirdim. Ahmet lacivert takım elbisesinin ceketini eline almış, beyaz gömleğiyle yarışan dişleriyle bize gülümsüyordu.

- Ne o, benden mi bahsediyorsunuz? Derken, boynundaki ince kravatının yakasını gevşetiyordu. Ve bu yaparken bir film artisti kadar karizmatik görünüyordu.

- Evet abicim, Sahra senin ona artık ay çöreği almadığından dert yanıyordu.

Panikle önümde duran çatalı Erva'ya fırlattım. Gözlerimi büyütüp tehdit eden bakışlarımı yüzüne sabitledim.

- Ben öyle bir şey söylemedim Erva, çok ayıp.

Yeterince korkutmamış olacağım ki, mızıkçılık yapan bir çocuk kadar mutluydu. Ahmet'in sesiyle ona dönmek zorunda kaldım. Ve yanaklarımın kızarmamış olması için dua ettim.

- Artık ay çöreği yemeyecek kadar büyüdüğünü düşünüyordum. Dedi.

Keyifli yüzü sanki benimle dalga geçmek ister gibiydi. Ve bu düşünce refleks olarak beni sinirlendirdi. O an nasıl yaptım bilmiyorum ama hiç düşünmeden cevap verdim.

- Ay çöreği yemek için belli bir yaşa sahip olunması gerektiğini bilmiyordum!

Sesim beklediğimden sert çıkmıştı. Ahmet birkaç saniye sadece gözlerime baktı. Bu belli bir anlamı olan bakışlardandı ama ben o anlamı çözmeye çalışmak yerine, korkaklık yapıp gözlerimi kaçırdım ve tekrar önüme döndüm.

- Haklısın. Bu hatamı en kısa zamanda telafi edeceğim. Dediğinde ona baktım göz ucuyla, dudakları yana doğru kıvrılmıştı. Ve benim az önceki sinirim bulut olup uçtu. Onun gülümsemesi güzeldi ama onun "bana" gülümsemesi her şeyden güzeldi.

Parmaklarını gevşettiği kravatına uzatıp tek hamleyle boynundan çekip aldı, aynı anda eve doğru yürümeye başladı.

- Erva benim önemli işlerim var, üstümü değiştirip çıkacağım. Anneme akşam yemeğe gelmeyeceğimi söyle olur mu?

O eve doğru adımlarken Erva keyifli bir imayla arkasından bağırdı.

- Özel biriyle buluşmaya falan mı gidiyorsun abicim?

Erva'nın sorusu onu yavaşlatsa da durmadı. Eve girmeden önce bize dönüp;

- Çıkmaz'ın dışında olacağıma emin olabilirsiniz. Dedi ve göz kırptı. Sonra evin kapısı arkasından kapandı.

Bu onun Yaseminle olmayacağı anlamına gelen bir cevap mıydı yoksa? Deli gibi dün gece olanları merak etsem de, zayıflık gösterip Erva'ya soramazdım. Hem Yasemin olmasa bile biri mutlaka vardı ama anlaşılan o kişi Çıkmaz'ın dışından biriydi. Elimde tuttuğum peçete, sinirden sayısız origami şekline girerken Erva sakince konuşmaya başladı.

- Abim kasıtlı olarak Çıkmaz'dan biriyle birlikte olmuyor bence.

Bakışlarımı yüzüne odakladım. Kendi evlerine bakan gözleri sanki evin içindeki Ahmet'i izliyor gibiydi. Benimle konuşmaktan çok aklındaki bazı şeyleri yerine oturtmaya çalışıyordu.

- Bugüne kadar konuştuğu bir kaç kız olduğuna eminim, özellikle üniversite zamanında. Ama hiçbiri Çıkmaz'dan değildi. Burada çoğu kız onun için ölürken o hiç orali olmadı. Neden acaba? Konuşmaya dahil olmadan edemedim.

- Çünkü Çıkmaz'dan biriyle anılmak istemiyor olabilir. Sende biliyorsun, eğer buradan biriyle adın çıkarsa, sonsuza kadar ona etiketlenirsin.

Erva'nın bakışları bana döndü. Kısa bir an düşündü.

- Haklısın. Barış abimin hala 3. sokaktaki Nermin'le adının geçmesi Mine yengemin sinirini bozuyor. İkisinin de çocukları oldu ama hala "aah ahh onlar zamanında birbirlerini ne sevdiler be!" diye anlatan dedikoducu yaşlı teyzeler var. Üstelik abimin dediğine göre kızla sadece bir kere buluşmuş.

İkimiz de kıkırdadık. Barış Erva'nın büyük abisiydi. Evliydi ve prenses bir kızı vardı. O da Ahmet'le birlikte avukatlık yapıyordu. Erva'nın gülüşü bitince tekrar ciddiyetine geri döndü.

-Doğru söylüyorsun, Ahmet abimin sebebi de bu olabilir. Zaten Çıkmaz'daki kızlarla muhabbeti selamdan öteye gitmiyor. Bir tek seninle konuştuğunu görüyorum.

Son cümlesine gülümsememek için kendimi zor tuttum. İçimde ötmeye başlayan kuşlar Ahmet için özel olduğum hakkında şarkılar söylerken, Erva bütün kuşları tek cümleyle vurdu.

- Seni de benden farklı görmüyor ne de olsa. Onun ünü için tehlike oluşturmadığının farkında.

Cümlesine karşılık gülümsemeye çalıştım sadece. Ben yüzümdeki kasları germeye çalışırken Ahmet evlerinin kapısını açıp ayakkabılarını giymeye başlamıştı. Az önceki haline göre gayet spor giyinmişti ama bu haliyle bile fazlasıyla yakışıklıydı.

Bize başıyla bir centilmene yakışır şekilde selam verdi, sonra kendini bahçenin dışına atıp arabasına bindi ve gitti.

O gittikten sonra sofrada kalanları mutfağa götürdüm. Bir süre sonra postacı usulca bahçe kapısının yanındaki posta kutusuna büyükçe, beyaz bir zarf bıraktı. Erva benden önce ayaklanıp;

- Sınav sonuçları postayla mı geliyor yoksa? Dedi panikle.

Üniversite sınavı geçeli bir kaç hafta olmuştu. Sonuçlar için gün sayıyorduk. Sınavda ölümüne stresli olsam da iyi geçmişti. Benden beklentiler büyüktü, annemle babam Tıp okuyacak olmama kesin gözle bakıyorlardı ve bu yüzden alacağım puan konusunda endişelerim vardı.

- Hayır, internette yayınlanacaktı. Bu başka bir şey olmalı.

Söylediğim cümleden emin olsam da, elim zarfın arkasını korkuyla çevirdi. Ama tahminim doğruduydu, sınav sonuçları değildi ama gönderenin adı beni yine de şaşırttı.

- Gürsoy Yayıncılık... Dedim kısık sesle okurken.

Bahçe masasına oturduğumda annemle Erva karşıma geçip meraklı gözlerle beni seyrediyorlardı. Büyük zarfın içinden iki tane mektup çıktı. Biri mavi, diğeri beyazdı. Önce beyaz olanı açtım. Meraklı gözleri yok sayamayıp, sevimli bakışlarına gülümseyerek sesli okudum yazılanları;

" Sevgili Sahra Yıldırım; yarışmamıza yollamış olduğunuz yazıyı birinciliğe layık gördüğümüzü belirterek, yarışmanın para ödülünü ve iki yıllık ücretsiz Gürsoy dergi aboneliğini kazandığınızı söylemekten mutluluk duyuyoruz."

Erva ufak bir çığlık attıktan sonra elimden kağıdı kaptı. Aynı yazıyı tekrar okurken keyifli hali bana da geçti. Ödülü almam için gerekenleri de sesli şekilde okuduktan sonra bana sarıldı. Sonra bir elini beline koyup, beni ilk kez görüyormuş gibi süzmeye başladı.

- Senin böyle yeteneklerin de mi vardı hanımefendi?

Bu Erva'dan, hatta tanıdığım herkesten sakladığım bir diğer sırrımdı. Yazmayı her şeyden fazla seviyordum. Ama yolladığım yazı bu yönde attığım ilk cesaretli adımım sayılırdı. Ve her ne kadar mütevazı olmaya çalışsam da bu sonuca ölümüne sevinmiştim.

- Üç, dört ay önce internette bir yarışma görmüştüm. Sınav stresinden uzaklaştırsın diye bir şeyler karalayıp yolladım. Aklimdan çıkmış. Sonra cevap gelip gelmediğini takip etmedim, ödüllü olduğumu bile bilmiyordum.

Ağzım kulaklarımda kurduğum cümleden sonra Erva anneme döndü.

- Gül teyze sen bu kıza hamileyken ne yedin söyle de, bende evlenince aynılarını yiyeyim.

Baksana okulu dereceyle tamamladı, yayın evlerinden birincilikler aldı, bir de Tıp'ı kazanıp doktora oldu mu, ooh değme keyfine!

Annem gururlu gözlerle yanıma gelip saçımı okşadı. Sonra sanki tabağındaki yemeğin hepsini yediği için ufak çocuğuna seslenir gibi "Aferin kızıma." Dedi sıcacık sesiyle ve eve girdi.

Annemi mutlu etmek kolaydı. Onun için var olmam bile şükür sebebiydi. Babamla evlendikten uzun yıllar sonra dünyaya geldiğim için, bana Yüzüklerin Efendisi'ndeki yüzük kadar değer verir, aynı şekilde korurlardı. Hiçbir konuda beni zorlamaz, ne istersem onu yaşamamı isterlerdi. Sırf bu yüzden bile onlara sahip olduğum için şanslı hissederdim.

Annem gittikten sonra Erva elindeki kağıdı göstererek "Peki yarışma konusu neydi?" Diye sordu.

-Konu serbestti ama ben aşkla ilgili bir şeyler yazmıştım sanırım.

Erva tek kaşını havaya kaldırdı.

- Sen aşkı anlatabilecek kadar ne yaşadın ki?

Onun sanki önündeki bulmacayı çözmeye çalışan yüz ifadesine bakıp yutkundum.

- Bir şeyleri anlatabilmek için yaşamış olmama gerek yok, hayal edebiliyorum Ervacım.

Bu kez kollarını göğsünde birleştirip dedektif edasıyla arkasına yaslandı.

- Hımmm.. Dinleyelim bakalım şu ödül kazanacak kadar etkileyici olan hayallerini.

Sanki ben sorgu odasındaydım, o da kafamın üstünde sallanan lamba eşliğinde bana suçumu itiraf ettirmeye çalışan polisti.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

- O yarışma için ne yazdığımı bile hatırlamıyorum. Bir şeyler karaladım ve yolladım. Her olayın altında bir şey araman gerekmiyor Erva!

Önünde duran zarfları bir hamleyle alıp eve doğru yürüdüm. Odama girdiğimde bir süre peşimden gelmesini bekledim ama gelmedi. Aşırı tepki göstermiştim. Ama bütün hayallerim onun abisiyle ilgiliyken ne söyleyebilirdim ki?

Elimdekileri çalışma masama atıp, yarım kaldığım kitabımı elime aldım keyifsizce. Akşama doğru bitirmiş şekilde raftaki yerine geri koyarken masada duran mavi zarfa takıldı gözüm.

İkinci zarfı açmadığımı hatırladım. Elime alıp arkasını çevirdim ama isim yoktu. Bu da yayıneviyle ilgili olmalıydı, sonuçta aynı büyük zarf içinde gelmişlerdi.

Masama oturup dikkatlice zarfı açtım. Diğerinin aksine bu el yazısıyla yazılmıştı. Güzel bir el yazısı.

"Sevgili Sahra hanım;

Derece alan yazınızı bende okuma fırsatı buldum. Yazdıklarınızın beni etkilemesi dışında, şaşırttığını da söylemek isterim. Böylesine içtenlikle, etkileyici bir yazıyı okuduğumda gönderenin bilgilerine ulaşip, yaşınızı öğrendiğimde şaşkınlığım bir kat daha arttı. Bu kadar genç olmanıza rağmen, aşkı böylesine derinlemesine işlemeniz beni bir hayli etkiledi diyebilirim.

Fakat yazdıklarınızda size katılmadığım bazı yerler olduğunu da söylemek isterim. İzin verirsiniz gönderdiğiniz yazının bir bölümü hakkında size birkaç şey söylemek istiyorum.

"...Aşk kelebek misalidir. Kısacık ömründe ışığa olan tutkusu ve ona ulaşma çabası hayatta tutar onu. Ama ulaştığında ise o ışığa dokunmasıyla son bulur yaşamı. Böyle bir kelebek olmayacağım ben, ışığı uzaktan seveceğim tutkuyla. Ama ona yaklaşmayacak ve yanmayacağım. Ya o ateş sönecek yada benim tutkum!"

Bu sözleri yazarken şunu unutmuyor musunuz; Kelebeğin o kısacık ömrü sona erdiğinde, ya ışığa olan özlemi pişmanlığa dönüşürse? Belki de uzaktan özlemektense, onun yanında ateşle yanmak daha çok mutlu ederdi kelebeği. Böylece mutsuz yaşamaktansa, mutlu olarak ölmüş olmaz mıydı?

Tekrar tebrik ederim..

Mutlu Kelebek..."

Mektup bittiğinde kıpırdamadan öylece kaldım. Kimdi bu Mutlu Kelebek? Neden bana yazmıştı ki? Tamam neden yazdığını anlatmaya çalışmıştı ama bu, bu çok tuhaftı?

Birkaç kere daha okudum mektubu, her satırını ezberleyecek kadar!

Her okuyuşumda mektubu yazan kişinin sesini kafamda duyar gibi oluyordum. Ve her başa döndüğümde o ses daha alay eden bir hal alıyordu. Sonunda kendimi yumruğumu sıkıp; "O kim ki benim yazdığım yazıda kendince yanlışlarımı bulup, yüzüme vurma hatta akıl verme cesaretini gösteriyor!" Derken buldum.

Sayfanın en alt köşesine bir adres yazılmıştı. Belli ki ona cevap yazmamı istiyordu. Birden önüme boş bir sayfa aldım, hiddetle kaleme sarıldığımda durdum. Sakinleşmeliydim!

Hem ona cevap yazmak zorunda değildim ki. O beni tanımayan, bunca yıldır kalbimin çektiği acıyı bilmeyen, muhtemelen ukala, kendini beğenmiş, orta yaşlı ve kendini yazardan sayan basit biriydi. Evet, ona cevap vermek zorunda değildim!

Masadan kalkıp salona geçtim. Sakinleşmek için hava alsam iyi olacaktı. Annemin elime tutuşturduğu küçük çöp torbasıyla bahçeye çıkmak için adım atmıştım ki, evin dış kapısında ufak bir paket vardı. Kağıt paketi daha elime aldığımda bile içindekinin ne olduğunu hissetmiştim.

Yüzüme yerleşen gülümsemeyle paketi açtım. İçinde ufak bir not kağıdı vardı. Yazı ona aitti. Ahmet'e.

"Haklısın, Ay çöreği yemenin yaşı yoktur. Afiyet olsun.. ;)"

Yanaklarımı acıtacak kadar coşkuyla gülümsedim. Elimdeki paketi notla birlikte kalbime bastırdım. Elimdeki çöpü fırlatıp, anlamaz gözlerle bana bakan anne ve babamın yanında rüzgar gibi geçip, odama koştum. Paketin içindeki ay çöreğini çıkarıp kokladığımda sanki Ahmet yanımdaydı. Aldığım ilk ısırıkta gözlerimi kapattım. Derin bir nefes verip, sırt üstü yatağıma bıraktım kendimi.

Huzurla tavana bakarak yediğim ayçöreğim bittiğinde tekrar doğrudum ve çalışma masamda duran mavi zarfa baktım. Baktım. Baktım..

Artık sinirli değildim ama yine de içimden ona cevap yazmak geliyordu.

Yavaşça masaya oturduğumda boş sayfaya baktım bir süre. Ağzımdaki tarçın tadıyla döküldü kelimeler boş kağıda..

" Sayın Mutlu Kelebek ya da adınız her ne ise;

Yazımı beğenmenize sevindim, ödüle layık görmenizden ise gurur duydum. Ama bu kadar beğendiğiniz yazıyı takdir etme şeklinizi gerçekten tuhaf bulduğumu da söylemek isterim. Görünen o ki düşüncelerimiz birbirinden oldukça farklı. Ben kelebeğin aşkını uzaktan yaşamasını isterken, siz ona uçmasını istiyorsunuz.

Ve sanıyorum siz kelebeğin ışığa uçmasını isterken, ışığında ona aşık olduğunu var sayıyorsunuz. Peki ya ışık onun farkında bile değilse? Onu uzaktan sevmek bile bu kadar can yakarken, yakınına gidip kül olmayı neden istesin ki?

Hem aşkı en iyi bilen üstadlardan biri der ki;

"Vuslata erişmeyen aşk, en güzel aşktır. O sevdiğine yük olmak istemez. Sevgiliden ne aşk, ne iyilik, ne iltifat bekler. Almadan vermek, kazanmadan kaybetmek ister."

İşte bende böyle düşünüyorum. Kelebeğin onca çektiği güçlükten sonra kazandığı kanatlarını ateşe uçarak yakmasını istemiyorum!

"Aşkın hikayesini, durmaksızın feryâd eden bülbüle değil. Sessiz sedasız can veren pervanelere sor..."

Tekrar teşekkür ederim.

Sahra Yıldırım..."

Mektubu katlayıp zarfa koyarken tereddüt ettim. Doğru yapıp yapmadığıma emin değildim ama tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamıştım. Hislerini paylaşma duygusu iyi hissettirmişti sanırım.

Zarfı kapattığımda bir başka soru doldurdu içimi; Peki, ondan tekrar cevap gelir miydi? Ya da ben, bana tekrar yazmasını istiyor muydum?

~~~~

4. Bölüm ~ Siyah ve Pembe

~~~

Sabah erken, hatta çok erken bir saatte uyandım. Anneme fırına ekmek almaya gideceğimi söyleyip evden çıktığımda gün yeni başlıyordu.

Sessiz sokakta sadece ayakkabılarımın çıkardığı sesi dinlemeyi seviyordum. Meydana indiğimde postaneye doğru giderken adımlarımı hızlandırdım. Nedense yanlış bir şey yapıyormuşum gibi, yakalanmama iç güdüsüyle acele ediyordum.

Şanslıydım ki mektubu Çıkmaz'dan kimsenin dikkatini çekmeden gönderebilmişim. Çünkü nasıl başarıyorlardı bilmiyorum ama mahalledeki en dedikoducu insanların olmaması gereken yerde karşınıza çıkma gibi bir özelliği vardı. Nerede gizli kapaklı bir iş yapılırsa, ertesi gün meydan da birilerinden duyuyor oluyordun.

Kalabalıklaşmaya başlayan meydanda tanıdık yüzlere selam verirken (ki bu fazlasıyla çok insan demekti) sonunda fırına adımımı attım. Mis gibi un, nişasta ve vanilya kokusu doldurdu bu kez ciğerlerimi. Fırın sahibi beni görünce gülümsedi. Ahmet'ten sonra ay çöreği sevdami bilen biri varsa, o da şüphesiz Hüseyin abiydi. Gülüşüne karşılık samimi şekilde "Günaydın" dedim.

- Günaydın Sahracım hoş geldin. Erkencisin bugün, hayrola?

- Bu sabah böyle oldu. Dedim. Ve sebepsiz yere gözlerimi ondan kaçırıp, simitlere baktığım için kendime kızdım. Lanet olsun ki gizli işler çevirmede gerçekten başarısızdım.

Ona alacağım ekmek sayısını söylemeden o çoktan poşetlere koymuştu bile.

-Sınav sonuçları açıklandı mı?

- Yok Hüseyin abi henüz değil ama bugün yarın haber gelir.

- Hadi bakalım, senden ümitliyiz ona göre. Alt mahalledekilere hava atmak için sabırsızlanıyoruz.

İstemsizce kıkırdadım. Çıkmaz küçük olduğundan diğer mahallelerle paylaşmak zorunda olduğumuz sayılı şeylerden biri de semtin lisesiydi. Ve ben o liseye başladığımdan beri her sene derece aldığım için, bu başarım Çıkmaz'ın bir hayli hoşuna gitmiş ve o günden beri bana Çıkmaz'ın zekisi demeye başlamışlardı. Koca koca adamların küçük çocuklar gibi diğer mahallelerle rekabet etmesi bana hala komik gelse de sevimliydi de.

Ben gülümseyerek ekmek poşetine uzanıp alırken fırına giren kişiyle o tarafa doğru çevirdim başımı. Ve yine etrafımdaki tüm kokular uçup gitti.

Vanilya, kakao, tarçın... Hiçbiri onun kadar etkileyemezdi beni. Ahmet gülümseyerek bize selam verdiğinde, ben tuttuğum poşeti parmaklarımla daha çok sıktım. Dün gece kapıma bıraktığı çörek için ona teşekkür etmeliydim ama sebepsiz yere çekiniyordum.

- Hüseyin abi babam bugün için senden Trabzon ekmeği istemiş. Dedi.

Daha cümlesi bittiği an panikle etrafına bakındı Hüseyin abi.

- Evet doğru istemişti. Aklımdan çıkmış! Ahmet oğlum sen biraz bekle, ben hemen getiriyorum. Dedi ve aceleyle fırının arka tarafına geçip gözden kayboldu. Derince bir nefes alıp Ahmet'e döndüm.

- Çörek için teşekkür ederim Ahmet abi.

Sesim yine bir yavru kediden farksızdı.

Gülümsedi. Yeni fırından çıkan bir ekmek kadar sıcaktı gülüşü.

- Afiyet olsun. Asıl bu kutsal görevimi aksattığım için ben özür dilerim. Dediğinde göz kırpmıştı. Haziran ayında bir fırındaysanız ve aşık olduğunuz adam sizinle gözlerinizin içine bakarak konuşuyorsa, hatta yetmezmiş gibi aynı anda aklınızı başından alacak şekilde gülümsüyorsa, vücut ısınız aniden yükselip ateşler içindeymiş gibi hissedebilirsiniz.

Elimi istemsizce alnıma götürüp sildim. Lanet olsun ki terlediğimi hissediyordum. Basit bir cümlesi bile beni hamamdaymış gibi hissettirirken, o saçma Mutlu Kelebeğin bana aşkımı itiraf etmemi söylemesinin ne kadar saçma olduğunu daha iyi anladım. Aptal Kelebek..

Gülüşüm yüzümdeki tüm kasları harekete geçirirken tam dudaklarımı aralayıp birkaç şey daha söyleyecektim ki, fırına yeni giren kişi ile ikimizde kapağa doğru döndük. Ve benim gülüşüm silinip gitti. Gelen Çıkmaz'ın güzeli Yasemin'di.

Tatlı sesiyle gülücük dağıtarak selam verirken ben istemsizce onu süzdüm.

Sabahın köründe nasıl böylesine güzel ve bakımlı olabiliyordu ki? Güzel bir kot pantolon, üstüne toz pembesi dökümlü ince bir gömlek giymiş ve kuaförden çıkmışçasına düzenli saçları yetmezmiş gibi, bir de sanki ihtiyacı varmışçasına hafif bir makyaj bile yapmıştı!

Peki ya ben; kenarlarında beyaz şeritleri olan siyah bir eşortman, üstüne askılı siyah bir badi ve beni sabah serinliğinden koruyacağını düşündüğüm ince basit bir siyah hırka. Tabi özensizce tepede topladığım taranmamış saçlarımı da unutmamak gerek!

Başımı Ahmet'e çevirdiğimde onun Yasemin'e bakıyor olmasına kızamadım bile. Lanet olsun ki haklıydı. Seçim hakkı olsaydı ben bile, benim gibi siyahlar içinde pasaklı biri yerine karşımdaki manken görünümlü kızı seçerdim.

Yaseminle birbirimize olabildiğine zıttık. Ben siyahsam, o beyazdı yada bu durumda o pembeydi, gök kuşağıydı, renklerin hepsiydi. Benden de olsa olsa siyah veya gri olurdu.

- Günaydın Ahmet. Nasılsın? Dedi. Sesi şeker bulan çocuk kadar neşeli çıkmıştı.

Bu kızı sadece Ahmet'e adıyla hitap edebildiği için bile kıskanabilirdim.

- İyiyim Yasemin sağol.

Eğer haziran ayında bir fırındaysanız ve aşık olduğunuz adamın dudaklarından katalogdan fırlamışçasına güzel bir kızın adı dökülüyorsa, aniden kutuplardaymışçasına üşüebilirsiniz! Hüseyin abi elindeki kocaman Trabzon ekmeğiyle tezgaha yanaştığında sohbetleri yarım kaldı. Ve ben dikkatlerin o tarafa dönmesini fırsat bilerek hipotermi geçirmeden kendimi fırından dışarı attım.

Birkaç adımımı hızlı atsam da sonradan yorulmuş gibi yavaşladım. Birkaç saniye sonra adımın meydanda yankılanmasıyla arkamı döndüm. Ahmet elindeki tekerleği andıran ekmekle bana doğru koşar adım geliyordu. Nefes nefese yanıma geldiğinde durdu ve gülümsedi.

- Küçükken de bu kadar hızlı yürürdün, seni yakalamak için koşmak zorunda kalırdım.

Ufakta olsa gülümsedim. Onun kurduğu cümlelere göre ruh halimin değişmesi beni yoruyordu artık. Neden bana seslendiğini anlamaya çalışır gibi yüzüne bakınca, devasa ekmeği dengede tutup yan tarafındaki küçük paketi uzattı bana.

- Görevimi yapmadığım için tekrar azarlanmak istemem. Dedi. Gülüşü yine elimde tuttuğum ekmek kadar sıcaktı.

Utanarak elindeki paketi aldım. Önüme düşen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına koyarken yine mırıltı gibi çıktı sesim;

- Almak zorunda değilsin Ahmet abi, dün şaka yapmıştı Erva.

Gülümsedi.

- Zorunda hissettiğim için almadım. Paketi açtığında yüzünün aldığı şekli izlemeyi seviyorum. Tek bir cümlesiyle kutuplardan kızgın çöllere düşmüştüm yine... Ama ben kurduğu cümlelerin mutluluğunu yaşayamadan arkamızdan gelen ses kızgın çölü kum fırtınasına dönüştürdü.

- Ahmet..

Yine Yasemin ve yine onun pudra şekeri tadındaki tatlı sesi(!)

İkimizde elindeki ekmek poşetiyle bize doğru gelen sarışını izlemeye başladık. O usul usul bize yaklaşıırken, ben milyon yıl geçse bile böyle alımlı yürüyemeyeceğim gerçeğini kabul ettim.

Onun sarı saçları yükselmeye başlayan güneşin vurmasıyla altın rengine dönerken, benim siyah saçlarım sıkı sıkı bağladığım tokamın içinde nefessizlikten ölmüştü. Tamam, ben ondan uzundum, fiziğim de düzgündü ama nasıl oluyorsa o yürürken bile dişiliğini belli edebiliyordu, bense küçük çocuklar gibi ayağımı sürterek yürüyordum.

O yanıma gelip Ahmet'e döndüğünde, beni bu konuşmanın dışında tutmak istediğini anlamıştım. Küçükken onu oyuna almadığım her anın acısını çıkarmak ister gibiydi ve ben kendimi şimdiden fazlalık gibi hissetmiştim.

- Fırından öyle birden çıkınca sormaya fırsatım olmadı. Annen geçen akşam senin benimle bir şey konuşacağını söylemişti. Vaktin varsa şimdi konuşabiliriz?

Ahmet birkaç saniye konuşması gereken şeyi hatırlayamamış gibi kaşlarını çattı ama sonra aklına gelmiş olacak ki Yasemine bakıp;

- Hmmm annemin bahsettiği şu konuyu söylüyorsun sanırım. Şeyy..

Cümlesinin havada kalmasını sağlayıp araya girdim.

- Ben sizi yalnız bırakayım, evde ekmek bekliyorlar da..

Cümle dudaklarımdan hızla çıktıktan hemen sonra onlara arkamı dönüp koşar adım eve doğru yürüdüm. Canımı bilerek yakmak ister gibi, hayal gücümde onları bir hayli samimi düşünüyordum. Gözümün önünde sürekli Yasemin'le Ahmet'in birbirleriyle gülüşerek sohbet etmesi geliyordu. Utanmasam çocuk gibi ağlayacaktım.

Evin önüne geldiğimde Erva kendi evlerinin kapısını açmış belli ki birini bekliyordu. Beni görünce bir kaç adım öne çıktı. Burnumun ucunda olan ağlama hissi Erva'yı görünce daha da arttı. Keşke ona içimde yaşadığım fırtınayı anlatabilseydim. Anlatamazdım ama yine de ona doğru hızla yürüdüm. Yüzümün hali onu korkutmuş olacak ki, o da panikle bana yürüdü. Bahçenin ortasında bir yerde, birbirine hasret kalmış aşıklar gibi sarılıverdim ona. Bu duruma anlam veremediğini bilsem de hiç bir şey sormadan karşılık verdi bana. Yüzümü kendine çevirip;

- İyi misin? Diye sordu korkuyla.

Başımı olumlu anlamda salladım.

- Sonuçlar açıklandı da düşük puan falan mı aldın yoksa?

Başım bu kez tersine hareket edince devam etti.

- E ne oldu o zaman, korkutma beni?

Acıklı bir şekilde gülümsedim.

- Seni özledim. Dedim masumca.

Bu kez bana sıkı sarıldı. Abisine hissettiklerimden dolayı ona anlatamadıklarım için yeterince suçluluk hissederken, birde aramızda başka sırların olmasını istemedim. Tekrar ona dönüp;

- Erva, şeyy... Ben bir şey yaptım?

Gözleri kocaman açıldı. Aklına en korkunç şey gelmiş gibi nefesini sesli şekilde içine çekti.

- Ne yaptın Sahra? Adam falan mı öldürdün yoksa? Bak abim senin için güzel bir savunma hazırlar, korkma kurtarır seni..

Elimle onu sustururken bunu ciddi anlamda söylemesini uykudan yeni kalkmış olmasına bağladım.

- Saçmalama Erva, ne adam öldürmesi! Gel bize gidelim hem kahvaltı ederiz, hem de ben sana olanları anlatırım.

Erva'yı ayağındaki pembe ev terliklerine aldırmadan bize doğru sürükledim. Bizim bahçeye geçerken, istemsiz şekilde göz ucuyla sokağın ilerisine doğru baktım. Ahmet hala görünürde yoktu. Anlaşılan konuşmaları hayalimdeki gibi güzel geçiyordu.

Lanet olsun!

Eve girip hızlıca kahvaltı yaptık. Babam işe giderken annem mutfağa girdi, bizde odama geçip, kapımı sıkı sıkı kapattık. Erva ilk şoku atlattığından, yatağıma kuş gibi sinmiş merakla söyleyeceklerimi bekliyordu. Kahvaltı sofrasında dayanamayıp gizlice aklına gelen ihtimalleri fısıldamıştı kulağıma, ki o aklına gelenleri duyunca adam öldür me ihtimali en masumu kalmıştı.

Tam dudaklarımı aralamıştım ki;

- Dur, son bir tahminde bulunuyorum; Dün gece hiç tanımadığın biriyle günah dolu bir gece geçirdin?

Elimdeki kurabiye tabağını başına hedef alınca, kucağındaki yastığı kendine siper yaptı. Zira son on dakikadır her tahmini cinsel içerikliydi. Kıkırdamaları bitince "Tamam pes ediyorum." Dedi sakince.

Karşısına oturup, konuşmaya başladığımda o da bir hayli ciddi idi.

- Hani yayın evinden gelen büyük zarfın içinden iki tane mektup çıkmıştı da, mavi olanı orada okumamıştık ya?

Erva düşünür gibi kaşlarını çattı. Yaklaşık on saniye sonra başının üstünde ampul yanmışçasına hatırladı.

- İşte o mavi zarftan isimsiz birinden mektup çıktı.

"Neeeeee?!" Diye bağırarak çığlığını bastırmaya çalıştım ama nafile. Ağzı çoktan kulaklarının hizasına ulaşmıştı. Sakinleştiğinde "Eee ne yazmış peki?" Dedi.

- Onlara gönderdiğim yazıda katılmadığı yerler olduğunu söylemiş ve kendi görüşlerini yazmış.

- Yaaa... Of ne heyecanlı! Peki sen ne yaptın?

Keyifsizce dudaklarımı büktüm.

- İşte sorun da burada ya. Beni bilirsin, kimsenin lafı altında kalmayı sevmem. O sinirle cevap yazdım ve fikrimi değiştirmeme fırsat bile vermeden gidip postaladım, hem de en hızlı şekilde. Akşama cevabım onun eline ulaşmış olur.

Erva beklediğimin aksine masal dinler gibi dinlemişti. Ben yazanın adı yerine kullandığı kelimeyi söylediğimde daha da neşelendi.

- Demek Mutlu Kelebek? Hmm.. Bak şimdi işin rengi değişti.

Dedektif edasıyla odada volta atarken, işaret parmağıyla çenesine dokunuyordu.

- Erkek ya da kadın olma ihtimalini düşünecek olursak eğer; bu söylediğinden sonra kadın olabileceğini de düşünmemiz gerek. Sonuçta hangi erkek kendine kelebek der ki?

Eğlendiği bariz belli olsa da ona karşı çıktım.

- Saçmalama Erva. O isimle, yazdığı konuya gönderme yapmıştı.

- Neyse ne, var bu pullu kelebekte bir numara!

- Mutlu Kelebek!

- Her neyse.. Eee peki sence tekrar yazar mı?

Bu soruya hemen hayır demeyi bekliyordum ama dudaklarım beni şaşırttı. Sebepsizce tereddüt ettim.

- Akli varsa yazmaz. Cevabım oldukça sertti. Tekrar göndermez sanırım.

Erva yorulmuş gibi hayal kırıklığıyla yatağıma çöktü.

- Bu kötü oldu işte. Aslında oldukça romantik bile sayılabilirdi.

Ben gözlerimi döndürünce kıkırdadı. Sonra aklına gelen şeyle tek hareketle yataktan zıpladı.

- Yeni aklıma geldi, ben sen geldiğin sırada Ahmet abimi bekliyordum aslında. Onunla işimiz vardı. Eve gelip beni bulamayınca merak etmiştir.

Huysuzca dişlerimin arasında konuştum.

- Fırının orada Yaseminle konuşuyorlardı en son.

Ben elimdeki kalemi sinirle sıkarken Erva'nın gözleri parladı.

- Öyle mi? O zaman hemen eve gidip ifadesini almalıyım. Annem çok sevinecek bu habere. Taziye akşamı Yaseminle uzun uzun konuşmuşlardı. "Pek bir sevdim ben o kızı." Deyip duruyordu hatta. Gerçi abin pek oralı olmadı da demişti ama demek ki Ahmet abim fikrini değiştirdi.

O gülerek odamdan çıkarken ben yorganın altına girip çığlık atmak istiyordum. Erva gittikten sonra yine kitaplarıma gömüldüm. Ama odaklanamıyordum. Okuduğumu anlamak için aynı cümleleri tekrar edip durdum. Ve her başa döndüğümde kalkıp camdan Ahmet'in dönüp dönmediğini kontrol ediyordum. Dönüşünü kaçırmış olsam bile evden tekrar çıktığını görüp içimi rahatlatmak istiyordum. Sonunda pes ettiğimde akşam olmuştu ve ancak elli sayfa okuyabilmişim.

Akşam yemeğinden sonra yine bahçeye çıktım ve yine annem çöp poşetini bana arkadaşlık etmesi için elime tutuşturdu. Poşeti bahçenin dışındaki çöp kutusuna atıp arkamı döndüğüm an;

- Çöpü atmaktan hala nefret ediyorsun değil mi? Diyen sesle olduğum yerde sıçradım. Elim refleks olarak kalbimin üstüne giderken sesin sahibi bana gülümsüyordu.

- Korktun mu?

Annemin her ürktüğünde yaptığı gibi baş parmağımı ön dişlerime götürüp damağımı yukarı ittirdim. Bu hareketin neden yapıldığını bilmiyorum ama saçma olsa da insanı rahatlatıyordu.

- Sence? Diye sorarken pek de kibar değildim.

Çünkü ciddi anlamda korkmuştum. Boyu ortalamanın üstünde olduğundan ve yapılı sayılacak duruşu ile karanlıkta ürktücü olabiliyordu. O ise daha çok gülümsedi.

- Küçükken insanları korkutmak için konteynerin içine saklanan kız mı soruyor bunu?

Utanarak gülümsedim. Ufakken gerçekten yaramaz bir çocuktum.

- 3'de oturan Sakine teyze dudağındaki uçuktan seni sorumlu tutmuştu.

Bu kez sesli şekilde kıkırdadım.

- Hatta daha da ileri gidip, 7'de ki o çilli ablanın benim yüzümden düşük yapmış olabileceğini bile söylemişti. Neydi o kadının adı hatırlayamadım?

O ise hiç düşünmeden "Filiz." Derken kahkaha atmaya başlamıştı bile. Bu kez bende ona eşlik ediyordum. Kahkahalarımız bittiğinde yine utanan halime geri döndüm. Ben önüme düşen saçımı arkaya atarken, o iki elini ceplerine sokmuş ileri geri sallanıyordu. Üstünde siyah takımların biri vardı, demek ki eve dönüşünü gerçekten kaçırmıştım ve belli ki o işten yeni geliyordu.

O hareket etmeyince ben eve doğru ilk adımı attım, o da bana ayak uydurdu. Tahmini otuz adımlık mesafe bana kilometrelerce uzak geldi.

İki bahçeyi birleştiren duvarın önünde durduğumuzda bana bakıp;

- Ay çöreği almamı ister misin? Dedi gülümseyerek.

- Sabah almıştın. Diye hatırlattım, utansam da eskisi kadar gergin değildim. O sağ elini ensesine koydu.

- Doğru almıştım değil mi? Peki neden öyle birden çekip gittin?

- Yasemin'le konuşacaktınız? Dedim omuz silkerek. Yasemin'i hatırlamak yüzümü düşürmesin diye de gayret ettim.

- Gitmene gerek yoktu, konuştuklarımız özel bir şey değildi.

İçimde konfetiler patlarken sevincimi ona hissettirmemeye çalıştım. Belki de konuştukları konunun ne olduğunu da söyleyecekti ki;

- Ahmet?! Diye bağırın Mine ablanın sesiyle o tarafa döndük.

Mine, Ahmet'in yengesiydi. Erva'ya olduğu kadar bana da ablalık yapardı. Sokak lambasının da yardımıyla bizi seçen gözleri rahatlayarak gülümsedi.

Ahmet'le kendi bahçelerimize girerken Mine abla beni evlerine çay içmeye davet etse de, kibarca geri çevirdim. Çay içmeyi sevmemem bir yana Ahmet'in etkisiyle uyuşmuş gibiydim. Odama girdiğimde kendi kendime gülümsüyordum. Sanırım Yasemin'le aralarında birşey olmadığını söylemek istemişti, daha da önemlisi bana açıklama yapma gereği duymuştu. Bana (!)

Bu hayalin doğru olma ihtimalini düşünerek huzurla uykuya daldım...

~~~

5. Bölüm ~ Kelebek avı

~~~

İki koca gün geçmişti. Bu zaman içinde ne sınav sonuçları açıklanmıştı, ne de Mutlu Kelebekten yeni bir mektup gelmişti. Sanırım gerçekten vazgeçmişti. Kendime itiraf edemesem de, her bahçeye çıktığımda posta kutusuna ufak da olsa bir bakış atıyordum.

Bahçe masasında oturup güneşle vücuduma D vitamini depolarken, önümdeki kitapla da ruhumu dinlendiriyordum. Ama sessizliği Erva'nın çığılığı bozdu. Sokağın başından gelen sesine doğru hareketlendim. Bana doğru koşarken "Sahraaaaa!" Diye bağıırıyordu. Ve yanıma gelmesine adımlar kala "Açıklandı, açıklandı!" Demesiyle bende onunkinin kardeşi sayılacak bir çığılık attım. Ben eve doğru koşarken o da peşimden geldi. Odama girdiğimizde annemi de arkamıza takmıştık.

- Meydanda o gözlüklü, kızıl Sami ile karşılaştım. Hani senin küçükken ağaca bağladığın var ya, işte o. Sivilceli suratıyla, kasıla kasıla bana kaç puan aldığımı sordu. Başta anlamadım tabi. Sonra sonuçların açıklandığını söyleyince buraya kadar koştum. Kızıl kafa iyi puan almış demek ki, öyle gerim gerim gerildiğine göre.

Ben siteyi açana kadar Erva her zaman ki hızıyla duraksamadan konuşuyordu. Ve bu, meydandan buraya kadar koşan biri için büyük bir başarıydı. Sonuçlara bakmak yoğunluktan olsa gerek biraz fazla zamanımızı aldı ama sonunda açıldığında ekrana bakıp ağlamak üzereydim. Erva annemle birlikte ayakta durmuş benim yüzüme bakıyordu.

- Lütfen düşük almışım deme, yemin ediyorum Milli Eğitime şikayet dilekçesi yazarım! Kızım sen Einstein kadar zekisin. Mutlaka bir yanlışlık olmuştur.

O bitirince annem başladı.

- Kızım üzülme seneye tekrar girersin. Senden kıymetli mi sanki! Hadi üzme kendini.

Parmaklarım dudaklarımı örterken ayağa kalktım. Annemle Erva'ya dönüp de gülümsediğimi fark ettiklerinde anlamaz gözlerle bana baktılar.

- İlk elli ye girmişim!

Ve ikisi birden bana sarıldı. Neredeyse odanın ortasında halay çekmediğimiz kalmışken, annem babamı arayarak haber vermeye gitti. Biz de bu kez Erva'nın sonuçlarını açmaya uğraştık. Hatırı sayılır bir süre bekledikten sonra ekrana dökülenler benimki kadar sevinç dalgası oluşturmadı. Erva barajı geçmişti ama puanı çok da iyi sayılmaz.

Erva eğer puanım yeterse anaokulu öğretmeni olmak istiyorum derdi hep. Kendisi benden sonra, en çok çocukları severdi. Ama bu puanla istediğini yapabileceğinden çok da emin değildim. Ama o pek de üzülmüş görünmüyordu. Teselli sözlerimi duymamazlıktan gelip, benim başarıma odaklanmayı tercih etti. Bende üstelemedim.

O eve gittikten sonra evin içinde neşeyle şarkı söylüyordum. Annem birkaç dakika içinde tahminimce haber vermedik kimseyi bırakmamıştı. Tekrar bahçeye çıktığımda posta kutumuzdan uzaklaşan postacıyı gördüm. Evin önünden kutuya kadar adım attığımı bile hatırlamıyorum, sanırım uçmuş bile olabilirim.

Heyecanla elime aldığım zarfın mavi rengini görünce az önceki heyecanıma benzer bir şey hissettim içimde. Tuhaftı ama mutlu olmuştum. Daha doğrusu kendimi özel hissetmişim. Odama girdiğimde sandalyeme oturdum, zarfı masanın üstüne indirip bir süre seyrettim. Eğer açarsam tekrar cevap yazacağıma emindim.

Bu oyunu sürdürmeyi gerçekten istiyor muydum?

Evet..

Peki bu doğru muydu?

Bilmiyorum!

Merak, heyecan, gizem, korku, merak, merak ve deli gibi merak.. Bu mektuptan uzak kalmak için yeterince güçlü değildim. Ve açıp okumaya başladım;

" Sevgili Sahra hanım;

"Aşk'a uçarsan kanatların yanar!" demiş Şirazi, tıpkı sizin gibi..

"Aşk'a uçmazsan kanat neye yarar?" demiş ona Mevlana..

"Aşk'ı bulduktan sonra kanadı kim ne yapar?" demiş sonra Yunus Emre..

Söylesenize haklı değiller mi? Belki de o yanmasından korktuğun kanatlar başından beri ona uçman içindir..

"Hem sevdiğini sevdiğine söylemezsen başkasına fırsat vermiş olursun. Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın."

Siz ne söylerseniz söyleyin, ben hala kelebeğin sevdiğine uçmasından yanayım. Ve ben hala kelebeğin mutlu ölmesinden yanayım...

Mutlu Kelebek.."

Sayfayı indirdiğimde bu kez ona kızamadım. Şaşkındım. Bunu nasıl yapıyordu? Sanki etrafımda beni izliyormuş gibi, yada sesli söylemeye korktuğum her şeyi duyuyormuş gibi yazmayı nasıl başarıyordu ki?

Seslice yutkundum. Kalem elime almaya utanıyor gibiydim. Sanki söyleyeceklerim bitmiş gibi, onun haklı olduğunu kabul etmişim gibi uzanamadım kaleme. Yenilgiyi kabul mu ediyordum yani?

O kadar kolay değil(!)

Bana cesur olmamı söylerken bir korkak gibi saklanan kendisiydi. Madem kendi isteğiyle ortaya çıkmıyordu, o zaman ben onu bulurdum!

İlk iş olarak Erva'ya mesaj attım "Hazırlanıp dışarı çıkmak için tam 10 dakikan var. Ve bu kez geç kalırsan seni beklemeyeceğim!"

Telefonu indirip hemen giyinmeye başladım. En rahat kotumu geçirdim üstüme. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını hırsla bağlarken, bir dağ başında saklanıyor olsa bile onu bulmaya kararlıyım.

Ben evin kapısını açtığımda mucizevi olsa da Erva'nın şaşkın yüzüyle karşılaştım. Üstelik on dakikalık süresi henüz dolmamıştı bile. Demek ki gözünü korkutmak gerçekten işe yarıyordu.

Hızlı adımlarla bahçenin dışına yürürken "Nereye gidiyoruz?" Dedi.

Durup onun afallamış yüzüne baktım. Filmlerdeki kötü karakterler gibi sırtıp;

- Kelebek yakalamaya! Dedim.

~~~

Mektubun sonundaki adres Fatih semtinde bir yere aitti. Erva'yla Eminönü vapurundayken denizin kabaran dalgalarını seyrediyordum. O ise martılara atma bahanesiyle aldığı koca simiti yemekle meşguldü. Çayından bir yudum aldıktan sonra bana çevirdi başını.

- Söylesene oraya gittiğimizde ne diyeceksin?

- Nasıl yani?

- Bir kelebeğe bakıp çıkacağız diyecek halin yok herhalde.

İşin bu kısmını hiç düşünmemiştim. Sahi onu hangi isimle arayacaktım ki? Masa başında oturup benim gelmemi beklemediği aşıkardı. Umutsuzluğa kapılmamak için başımı iki yanıma salladım.

- Oraya bir gidelim de bir yolunu buluruz.

- Sahra, bu Yıldızlı Kelebek eğer saklanmak istiyorsa, o istemediği sürece onu bulabileceğimizi sanmıyorum.

Kaşlarımı çattım.

- Mutlu Kelebek! Dedim sesim rüzgara karışırken.

Bu kez onun kaşları havaya kalktı.

- Bakıyorum Kelebeğin ömrü sende bir günden uzun sürmüş.

Gözlerimi devirdim.

- Saçmalama Erva.

- Hmm, bak şimdi daha çok merak ettim şu Şekerli Kelebeği.

- Mut..

Yüzündeki sırıtışı görünce düzeltmemi tamamlamadım. Gözlerimi devirip denize dönerken, bu duruma eğleniyor olmasına hak veriyordum. İtiraf etmeliyim ki bu eğlenceli bir macera sayılırdı ve benim huysuzluğumun tek sebebi heyecandı.

Eminönünden Fatih'e çıktığımızda artık kalbim sesini duyacağım kadar güçlü atıyordu. Kağıttaki adrese bir hayli yakın olmalıydık, çünkü sorduğumuz kişilerin tarifleri gitgide basit hale gelmişti.

Fatih genel olarak eski sayılabilecek bir yerdi. Merkezindeki geniş ve uzun caddesi, hatırı sayılır bir insan kalabalığı, sayısız gösterişli mağazaları, kaldırımlarında her tarz insanın dolaştığı, onca koşturmacadan fırsat bulup başını kaldırdığında görebileceğin tarihi binalarıyla, insanı içine çeken güzel, tarihi bir semtti.

Ve sonunda büyük bir han içinde aradığımız tabelayı bulduk. Gürsoy Yayıncılık... Ama gördüğümüz an kımıldamadan bakmaktan başka bir şey yapamadık. Belki de Mutlu Kelebek bu kapının ardındaydı ama ben salak gibi korkuyordum. Erva bakışlarımdan anlamış olacak ki;

- Sahra sakın vazgeçtiğini söyleme!

Gözlerimi tabeladan onun yüzüne çevirdim.

- Hayır ama... Korkuyorum.

- Korkuyor musun? Ufak bir kelebekten mi?

Bunu söylerken bana göz kırpmıştı.

Gülümsedim.

- Madem sen bu kadar rahatsın, o zaman önce sen gir içeri.

Üzerine yağ sıçramış gibi ellerini havaya kaldırıp geriye doğru çekildi.

- Hayatta yapamam!

Bu kez sesli güldüm.

- Çıkmaz'ın dışındayken ikimizde pek cesur değiliz anlaşılır.

Erva kabul eden bir ifadeyle gülümsedi.

- Ee ne demişler, her horoz kendi çöplüğünde ötermiş. Ve burası bizim çöplüğümüzden bir hayli uzak. Orada koca bir aslan bize zarar veremez ama burada ufak bir kelebeği bile yakalamaktan korkuyoruz.

Bu söylediğine gülümsesem de aslında moralim bozulmuştu. Gerçekten haklıydı, Çıkmaz'dan uzaklaştığımız her adımla daha çok savunmasız hissediyorduk. Sanki bizi mahalleye bağlayan görünmez bir ip vardı ve biz uzaklaştıkça gerilip bizi huzursuz ediyordu.

Çekinerek de olsa ileri doğru ilk adımımı atıyordum ki Erva'nın çalan telefonuyla adımım havada kaldı. Cebinden çıkardığı telefonu açmadan önce bana dönüp "Ahmet abim." Dedi. Yutkunarak konuşmasına kilitlendim.

- Efendim en sevdiğim abicim.

Erva iki abisine de aynı şekilde seslenirdi ve eminim onlarda bunun farkındaydı. Ahmetin az da olsa gelen sesi nerede olduğumuzu soruyordu. Onun sesinin tınısını duymak bile beni rahatlatmıştı.

- Sahra ile kelebek yakalamaya çıktık.

Kısa bir sessizlik ve Erva'nın kıkırdamasından sonra, söylediği cümleyi çok kolay geçirterek abisinin sıradaki sorusuna cevap verdi.

- Evet açıklandı ama pek de iyi değil.

Cümlesini bitirdiğinde gözlerinden ufakta olsa üzüntü geçti. Ama öylesine ufaktı ki, benim varlığımı hatırlayıp coşkuyla devam etti.

- Ama Sahra'yı beyaz önlükle hayal etmeye başlayabilirsin. Çünkü kendisi adını ilk elliye altın harflerle yazdırdı.

Yüzüm Ahmet'in söylediği şeyleri duymamı engelleyecek kadar kızarıırken, Erva gecikmeyeceğimizi söyleyip telefonu kapattı. Sonra bana dönüp "Seni tebrik etti." Dedi. Sadece gülümsedim.

Derin bir nefes aldım. Bu kez gireceğim kapı beni az önceki kadar korkutmuyordu, sanki telefon jokerimi kullanmışım gibi Ahmet'in sesini duymak, onun varlığını hatırlamak bana evimde hissettirmişti.

Ama içeri adımımı attığım ilk an da bile kararlı halim silinip gitmek üzereydi. İçerisi dışarıdan görüldüğü kadar sakin değildi. Kalabalık sayılmazdı ama dağınık ve karışık gelen bir düzeni vardı. Herkes yapması gereken şeyi biliyormuşcasına oradan oraya koşturuyordu.

Durdurabildiğimiz bir iki kişiye mektup diyebilmişim sadece ve onlarda tek kelime etmeden bize parmaklarıyla bir odayı işaret etmekle yetinmişlerdi. Ya buradaki herkesin yetiştirmesi gereken kutsal bir görevi vardı, yada hepsi sadece kabaydı.

Yüzümüze bakmayan insanların bizi yönlendirdiği odaya girdik. Büyükçe bir masada tek başına oturan genç bir çocuk önündeki bilgisayarına gömülmüş ve etrafındaki dos ya yığını arasında olduğundan daha ufak görünüyordu. Ve sanırım varlığımızı ya fark etmemişti yada umursamamıştı. Ben konuşmak için hafifçe öksürüp, dudaklarımı aralamıştım ki kağıt yığını genç başını kaldırmadan konuştu.

- Kitap projelerinizi dosya halinde sağdaki gri masaya indirebilirsiniz.

Bu cümleyi milyon kez söylediği ses tonundan anlaşılıyordu. Erva yüzüme bakarken ben hafiften sinirlendiğimi hissediyordum. Hareket etmediğimizi fark edip yine konuşmama fırsat vermeden, bu kez sert ve bıkkın çıktı sesi.

- Editörümüz sadece randevuyla görüşme kabul etmektedir!

Gözlerimi birkaç saniye için kapattım ve sabır dolu bir nefes alıp, dişlerimi sıktım.

- Kitap çıkarmak için gelmedik. Mektup alım veya gönderim yerinizde görevli olan biriyle görüşmek istiyordum.

Başını okuduğu şeyden kaldırmadan sadece göz bebeklerini çevirdi bize.

- Burada mı çalışıyorsunuz?

- Hayır, biz sadece...

- Burada çalışmayanların mektuplarını yollayamayız, burası postane değil!

Yumruğumu da dişlerim kadar sert sıkmaya başlamıştım artık. Koluma dokunan Erva'nın sakin olmamı istediğini anlamıştım. Çünkü o da, biri bana bu tarz davrandığında kendimi tutamadığımı biliyordu. Ve şuan karşımdaki ukala suratı dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Ona doğru yürüyüp masasının yanında, başının üstünden ona bakmaya başladım. İnatla bana dönmeyen suratına dayanamayıp hızlı bir hareketle önündeki laptopun ekranını kapattım.

- Sen ne yaptığını sanıyorsun? Diye zıpladı yerinden. Ama ben gram pişman değildim. Hatta gülümsüyordum. Ama bu o sevimli gülümsemelerden değildi. Daha fazlasını yapabileceğimi söyleyen bir gülüştü. O da bu üstü kapalı tehditimi anlamış olacak ki, ukala tavrından vazgeçmese de ses çıkarmadı. Gözlerimi yüzüne sabitleyip konuşmaya başladım.

- Buraya kitap çıkarmak için yalvarmaya veya mektup yollamaya falan gelmedik. Bu adresten bana gelen mektuplar var ve ben o mektupların sahibine ulaşmak istiyorum.

Çocuk bıkkın bir nefes alıp cevap verdi.

- Yollayan kişinin ismini öğrenebilir miyim?

- Sorun da bu ya. Yollayan kişinin ismini bilmiyorum.

Kaşlarını çattı.

- Nasıl yani?

Ona kısaca bu yayın evinden kazandığım ödülü ve bana gelen mektubu anlattım. Yüzünden ukala tavrı silinse de, uğraşmak istemediğini de belli ediyordu.

- Bakın, mektubu yazan kişi burada çalışan biri değil de bir yazarsa, üzgünüm ama o adını yazmadığı sürece kim olduğunu öğrenemezsiniz. Ve bahsettiğin gibi yayın evinden yollanan bir zarf içinde geliyorsa bu mektuplar, o kişinin yazar olma ihtimali çok yüksek. Ve bu da, onu bulamayacağın anlamına geliyor.

- Neden?

- Şöyle ki; yayın evimize bağlı çoğu yazar gerçek ismini kullanmaz ve hatta buraya gelmezler bile. Evlerinde yazarlar ve yollarlar. Onlara gelen hayran mektupları bile olsa, gelip ya buradan alırlar ya da aldırırlar. Ve onların yazdıklarını da biz yine buradan yollarız. Yani demek istediğim şu; sana bahsettiğin mektupları yazan kişiyi ben bile görmemiş olabilirim.

Memnuniyetsizce kaşlarımı çattım.

- Şimdi izin verirsen eğer, yerime oturup, işime geri dönebilir miyim?

Gözlerimi devirip arkamı döndüm. Kapıya doğru yürürken hak etmese de ona teşekkür ettim.

Yayın evinden çıktığımda barut gibiydim. Hırslımdan hanın çıkışına konan reklam panosuna ufak bir tekme attım. Eğer bu bir oyunsaydı ben kaybetmişim(!)

Erva varlığını hissettirmekten korkar gibi adımları söylerken sesi endişeli çıkmıştı.

Sonunda sakinleştiğim de vapurdaydık. Üst katta, vapurun kuyruk kısmında oturup sessizce denizi seyrederken, Erva saçımı okşar gibi konuşmaya başladı.

- Onu bulmayı bu kadar çok istediğini bilmiyordum.

Omuz silktim.

- Bende bilmiyordum. Dedim hiç düşünmeden.

- Neden peki? Neden onu bulmak istiyorsun?

Kısa bir an düşündüm. Kaybetmeye alışık olmadığım bir yana, yüzüne bakıp onun ima ettiği gibi korkak biri olmadığını söylemek istiyordum. Ya da böyle karşısına çıkarak ona korkusuz olduğumu ispatlamaya çalışıyordum belki de. Acınası şekilde güldüm kendime. Yanı başımdaki aşkıma uçmaya korktuğumdan, benden saklandığını bildiğim bir kelebeği kovalamak pek de cesurmuşum gibi hissettirmemişti. Ve tabii tüm bunları Erva'ya söyleyemezdim.

- Yıldızlı Kelebeği bulmak neden bu kadar önemli ki?

Gülümsedim. Kelebeğin önüne koyduğu değişik sıfatlar artık sevimli gelmeye başlamıştı.

- Bilmiyorum.. Sanırım okula başlamadan önce hayatımdaki tüm belirsizlikleri yok etmek istedim sadece.

Kabul etmeyelim ki güzel bir yalandı. Hem doğruluk payı da yok değildi.

- İyi de buna ne gerek var ki? Hayatı yaşanması yapan şey, o belirsizlikler değil mi zaten? Mesela, ben bu vapurda hayatımın aşkıyla karşılaşma ihtimalini düşünmeyi seviyorum. Ya da biri yanıma gelip, Matrix'deki gibi avucundaki mavi ve kırmızı haplardan birini seçmemi istese, belki de hiç düşünmeden ikisini birden ağzıma atardım. Hayatın önüne çıkardığı yol ayrımlarından korkmana gerek yok. Eğer bizi nerede, neyin beklediğini bilseydik, bu çok sıkıcı olurdu.

Şikayet eder gibi gülümseyince devam etti.

- Hem o sadece bir kelebek Sahra. Ona yazma ve hayatından uçup gitsin. Belirsizlikler bazen huzur verir. Bırak gitsin, her sorunun cevabını bulmak zorunda değilsin.

Sıcacık gülüşüne ve elime dokunan parmaklarına baktım.

- Sen ne ara bana akıl verecek kadar büyüdün bakayım?

Sesli bir kahkaha attı.

- İtiraf etmeliyim ki baya zevkliymiş. Arada bir yapmalıyım.

Vapurun Üsküdar'a yanaştığını fark edince hafiften ayaklandık. Erva belime dokunup dengede durmaya çalışırken kulağıma fısıldadı;

- Hem sana yazan kişinin pır pır kelebek olmasına dua etmelisin aslında.

Sebebini merak eder gibi baktım keyifli yüzüne.

- Ona yazmadığında seni rahatsız etmeye devam etse bile, sonuçta o bir kelebek, ne kadarcık ömrü var ki? Ama bak yazan kişi karga olsaydı, işte o zaman yanmıştın. Ağzındaki dişler dökülene kadar sana mektup gönderebilirdi.

Kahkaha atarak vapurdan indik. Akşam üstü Çıkmaz'a doğru yürüyüp mahallenin meydanına girdiğimde, etrafta dolaşan her yüzü tanıyor olmak kendimi tekrar güvende hissettirdi.

Görünmez ipler ortadan kalkmış, yine kontrol bana geçmiş gibiydi.

Hemen hemen bütün esnafa selam vererek yürürken hepsi beni tebrik etti. Hatta doktor olunca iyice öğrenmem gereken hastalıkları bile sıralamışlardı ayaküstü. Anlaşılan ben yokken herkes "İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş." felsefesini benimsemişti. Yorucu olsa da sevimliydi de. Hepsi ailem gibiydi ve yüzlerinden gerçekten sevindiklerini anlayabiliyordum. Mahalle marketine girince günlük dedikoduları dinleme fırsatı da bulduk. Çünkü bu küçük market ve hemen bitişiğindeki berber cia'den daha fazla gizli bilgiye sahiptiler. Hatta güçlerini birleştirseler üçüncü dünya savaşını bile başlatabilirlerdi.

Bugünün gündemi ise tam olarak şuydu; 3'de oturan Neriman teyzenin oğlu dün gece eve sarhoş gelmiş, 8'de oturan birini, dün akşam saatlerinde tanınmayan bir araba eve bırakmış (o kişinin kim olduğunu öğrenmek ve eksik parçaları tamamlamak için ekstra mesai harcayacakları bakışlarından belli oluyordu) ve son haberse, en sıkıcısı olarak benim sınav puanımdı. Gündem hakkında yorum yapmaktan kaçınıp, (Erva dedikoduya bayılırdı ama onu dürtmemle yorumlarını kendine sakladı.) tam bir kaç atıştırmalık aldıktan sonra marketten çıkmıştık ki, market sahibi Aşşın abla Erva'ya seslendi.

- Ervacım, iki gündür Ahmet abin ile Yasemin'i konuşurken görenler olmuş. Hayrola, hayırlı bir haber durumları mı var yoksa?

Belli ki gündemin son maddesini yazmak için onay bekliyordu. Ben belli etmeden dişlerimi sıkarken Erva sakindi.

- Öyle bir durum yok Aşşın abla.

- Hmm.. Çıkmaz'ın kızları şimdiden karalar bağlamaya başladı da. Hani varsa kesin bir şey öğrenmek istemişim.

Dedikodu her zaman keyiflidir, ta ki konuşulanlar sizin hakkınızda olana kadar(!) Erva'nın gerildiğini hissetmişim.

- Merak etme Aşşın abla, öyle bir şey olursa ilk senin haberin olur zaten.

Kendince laf çarpmıştı ona ama Aşşın abla bu imayı anlamamıştı bile. Aksine sanki ona, bir şey öğrenirse onu arayacağını söz vermiş gibi keyiflenmişti. Erva gözlerini devirdikten sonra marketten çıktık.

Eve doğru yürürken yaşıtımız birkaç kızla karşılaştık ve akıllarınca çaktırmadan Ahmet ve Yasemin arasında neler olduğunu öğrenmeye çalıştılar. Çığlık atarak eve koşmak istedim. Ama Erva her defasında ustalıkla soruları geçiştirmeyi başarıyordu. Ne de olsa idmanlıydı. İki abisi de mahallenin yakışıklılar listesinde üst sıralardaydılar (hatta Ahmet ilk sırada tüm asaletiyile

oturuyordu) ve bu, yıllardır Erva'ya her soruyu karşısındaki üzmeyecek veya ümitlendirmeyecek şekilde savuşturmayı öğretmişti.

Kendi sokağımıza girince derince bir nefes alıp verdim. Benzer soruları bende sormak istiyordum ama mahalledeki kızlardan bir farkım olmayacağını bildiğimden sessiz kaldım. Hem bilmem gereken bir şey olsaydı Erva söylerdi. Yani sanırım..

Evin önüne geldiğimizde Ahmet arabasına binmek üzereydi. Üstünde takım elbisesi yoktu, öyleyse iş için dışarı çıkmıyordu. Yüzüm düştü, çünkü iş dışında her evden çıktığında bir kızın yanına gittiğini varsayıp kendi kendimi üzebilme yeteneğine sahiptim.

Bizi görünce arabaya binmedi, gözlüğünü olabildiğine havalı şekilde gözünden alıp, arabanın kapısına yaslanarak gelişimizi seyretti. Ve lanet olsun ki, şuan bir film karesindeki başrol kadar yakışıklı görünüyordu. Yanına giderken yine nefes kontrolü yapmaya başlamıştım bile.

Ona yaklaşmamızla doğruldu.

- Ne o, eliniz boş gelmişsiniz. Yakalayamadığınız mı kelebekleri?

Erva kıkırdadı.

- Elimizden kaçırdık diyelim.

Bense gülümsemekle yetindim. Erva abisini baştan aşağı süzüp tek kaşını kaldırdı.

- Sen nereye bakım? Sende piliç yakalamaya mı gidiyorsun yoksa?

Ahmet'in dudakları hafif incelse de;

- Terbiyeli ol abicim. Dedi, sesinde sınır belirleyen tatlı bir uyarı vardı.

Erva canı sıkılmış gibi kollarını göğsünde topladı.

- Sen bana söylesene artık şu Yasemin'le aranda ne oluyor? Sabahtan beri bir düzine insana açıklama yaptım.

Merakıma yenik düşüp bakışlarımı Ahmet'in güzel dudaklarına kilitledim.

- Ne diyorlar ki? Diye sordu keyifle.

Erva gözlerini devirdi.

- Sence abi? Düğünün yapılacağı yere kadar soran oldu neredeyse!

Ahmet ufak bir kahkaha attı sadece. Ama tek kelime etmedi. Lanet olsun! Erva'da bu hareketine en az benim kadar sinirlenmiş görünüyordu.

- Tamam, hiçbir şey anlatma abi. Ama umarım aşk hayatın hakkındaki bilgileri Aysin abladan öğrenmek zorunda kalmam!

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurup bahçelerinden içeri girdi. Dış kapıyı ise tüm evi sallayacak şekilde sertçe kapattı. Ben huzursuz olmuştum, Ahmet ise bu durumu komik bulmuşcasına sırıtiyordu. Bugün yeterince havada kalan soruya maruz kaldığımdan cesur bir hamle yapıp ona döndüm, kendini belli eden gamzesinin etkisine girmeden lafa girdim.

- O da mahalleli gibi sizi yakıştırıyor. Ondan böyle üstüne gelmesi, yanlış anlama.

Gülüşü azaldı. Birkaç saniye sadece yüzüme baktı. Yeşil gözleri bana bakarken nefes almaya alışık olmadığımdan sadece göz kırabiliyordum. Bana bir adım yaklaştığında artık onu bile yapabildiğime emin değildim.

- Yanıma yakışan değil, gönlüme yakışan birini istiyorum.

Gözlerine bakmayı sürdürmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Ama kurduğu cümle kalbimde havai fişekler patlatıp tüm vücuduma yayılmıştı bile. Sanırım bu, dedikoduların boş olduğu anlamına geliyordu.

- Peki senin var mı? Diye sordu.

O merakla bana bakarken ben sorduğu soruyu anlayamamıştım. Zira şuan kokusuyla sarhoş olmuş vaziyetteydim.

- Neyim var mı? Diye kekeledim.

Sorum hoşuna gitmiş gibi dudakları inceldi.

- Gönlüne yakıştırdığın biri var mı?

İşte bu an, onun yüzüme baktığı, benimse gözlerine kilitlendiğim bu an, Mutlu Kelebeğin söylediğini yapıp ona uçmak için ufak bir kanat çırpamam yeterliydi. Bana öyle yoğun ve dikkatli bakıyordu ki, belki de Kelebek haklıydı, söylemeden bilemezdim. Hem ne demişti "Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın."

Yutkundum, dudaklarımı ıslattım ama düşündüklerimi söylemek yerine, başımı eğip sesim titreyerek "Hayır." Dedim.

Mutlu Kelebek ima ettiklerinde haklıydı, ben korkağın tekiydim...

Ahmet bir adım uzaklaştı benden. Kısa bir an bekledikten sonra iki elini de ceplerine soktu ve yine sallanmaya başladı. Yüzüne baktığımda gayet rahat olduğunu gördüm. Benimse yüzüm eminim ki bir pancar kadar kırmızıydı.

- Eğer olursa bana söyle olur mu?

Kaşlarımı çattım.

- Anlamadım?

- Yani demek istiyorum ki, eğer Çıkmazdan birinden hoşlanırsan haberim olsun. Buradaki erkekler uzaktan iyi aile çocuğu gibi görünür ama Çıkmaz'ın dışında neler yaptıklarını ben biliyorum.

Aval aval yüzüne baktım sadece. Elini sağ omzuma koydu nasihat verir gibi.

- Sende Erva kadar kıymetlisin benim için. Canınızın yanmasını istemem.

Keşke kimsenin, şuan kurduğu cümleler kadar canımı yakamayacağını söyleyebilseydim.

Omzumdaki elinden kurtulup yüzüne baktım sertçe.

- Tamam Ahmet abi, birinden hoşlanırsam ilk sana söylerim!

Erva'nın yaptığı gibi imalı söylemişim bunu ama Ahmet de en az Aysin abla kadar anlamamıştı.

Keyifle bana bakan yüzünü görünce daha da sinirlenip arkamı döndüm. Sinirlendiğimde oldukça çirkefleşiyordum ve çirkefleştiğimde pek de güzel görünmediğime emindim. Sanki güzel görünmem bir şeyi değiştirecekmiş gibi (!)

Aslında Ahmet'e sinirlenmemiştim. O aptal Kelebek yüzünden umutlanmama kızıyordum.

Yoksa Ahmet aynı Ahmet'ti. Beni büyüten, koruyan, kardeşinden ayırmayan Ahmet'ti hala.

Kelebeğin yazdıklarından etkilenip onun her hareketini farklı görmek isteyen bendim. Aptal Sahra! Aptal Kelebek!

Yarım ağız vedalaşıp eve yürüdüm. Hızlı adımlarla odama girip masama oturdum. Hemen beyaz bir kağıt çıkarıp, elime rastgele bir kalem aldım.

" Bu saçma oyundan çok sıkıldım! Bir daha bana yazmanı istemiyorum!

Sahra.."

Fikrimi değiştirmeden koşar adım postaneye gittim ve mektubu yolladım. Böylece Kelebeği bilinmezlikleriyle beraber gökyüzüne uçurmuş oldum.

~~~

6. Bölüm ~ Tatlı

~~~

Gözümü telefonumun yastığını titretmesiyle açtım. Göz kapaklarımı zorlukla kırıştırıp telefonu elime aldım. Arayanın Erva olduğunu görünce şaşırmadım ama başımı duvara çevirip saatin altı olduğunu görünce şaşırdım. Hatta korktum. Çünkü bu saatte çalan telefonlar sadece kötü haber verirdi.

Telefonu açtığımda daha ses vermeden, Erva'nın fazla enerjik sesi "Hemen camından dışarı bak, çabuk!" Diye bağırdı.

Ne yaptığının pek de farkında olmadan yataktan zıplayıp perdemi araladım ama henüz aydınlanan sabah dışında dışarıda görülecek bir şey yoktu. "Eee?" Dedim. Uykulu sesim homurdanmış gibi çıktı. Saniyeler sonra Ervaların evinin kapısı aralandı.

"Bizim evden çıkan kişiye bak. Çok tatlı değil mi?"

Açılan kapının arkasından gelecek kişiyi bekledim. İyi de evden çıkan kişi Ahmet'ti(!) Ne diyeceğimi bilemedim. Tamam, bence Ahmet dünyadaki en tatlı şeydi ama bu Erva gibi bir kız için bile tuhaf bir soruydu.

- Ahmet abi mi? Dedim sersemleşen sesimle.

"Saçmalama Sahra! Abimin yanındaki kişiden bahsediyorum."

Erva'nın cümlesi bitince Ahmet'in arkasındaki kişiyi yeni fark etmiştim. Algılarım sadece Ahmet'e ayarlı olduğundan, onun etrafında olan şeylere karşı farkındalığım azalıyordu.

- Hee. Tamam gördüm çocuğu. Eee?

Homurdanır gibi nefesini dışarı verdi. Gözlerini devirdiğini buradan bile anlamıştım.

"Tatlı değil mi diye sormuştum?"

Sanki görecekmiş gibi dudaklarımı büktüm.

- Bilmem, tatlı mı?

Beklediği soru buymuş.

"Tatlı tabi ki! Şeker gibi, bal gibi, çikolata gibi. Yok yok, çikolata şelalesi gibi tatlı. Hani altına bardağı koy, kana kana iç, o derece tatlı."

Gözlerimi döndürdüm.

- Anladım Erva, çocuk tatlı.

Karşı evden çıkan iki erkeğe tekrar baktım. Bahsi geçen "tatlı" çocuk sarışına yakın kumraldı, boyu Ahmet'ten biraz daha kısaydı, net göremesem de güzel denecek bir yüzü vardı. Ama yanında Ahmet varken hiçbir erkeğin böylesine destansı iltifatları hak ettiğini düşünmediğimden yorum yapmadım.

- Erva sabahın köründe bunu söylemek için mi uyandırdın beni? Hem ayrıca o çocuğun bu saatte sizin evde ne işi var?

"Abimin bürodan arkadaşaymış. Sabaha kadar bir dava üzerinde çalıştılar. Şimdi çı..."

Cümlesi yarım kaldı. Birkaç kere adını söylemek zorunda kaldım. Sesi tekrar telefonu bulunca, hızlı hızlı sıraladı kelimeleri.

"Abim telefonunu burada unutmuş, şimdi ona vermeye gideceğim, sende yanlarına gittiğimde Hakan'ın bana bakıp bakmadığını kontrol edeceksin tamam mı?"

- Tamam ama Hakan kim?

"Off Sahra!! Aç gözlerini ve abimin yanındaki tatlı varlığın bana bakışını seyret."

Sesi bir hayli sert çıkmıştı. Söylediğini eksiksiz yapmam gerekiyordu. Uykumun açılması için parmaklarımla gözlerimi daha çok açtım. Erva dediği gibi elinde telefonla kapı eşliğinde belirdiğinde ise gülmek için kendimi zor tuttum. Az önce bana bas bas bağırın kız, şuan oscarlık bir rol sergileyip, gördüğüm en iyi uykudan yeni kalkmış narin kız numarası yapıyordu.

Gözlerini ovuştururken bir yandan da Hakan'a tesadüfi bakışlar atıyordu. Hissettirmeden öyle doğal bir cilve durumuna girmişti ki etkilenmemek elde değildi. Ne olurdu Erva'nın yeteneğinin onda biri bende olsaydı. Belki şuan perde arkasında değil, Ahmet'in yanı başında olurum. Kendi hayallerimi bırakıp hedefe kitlendim. Hakan'ın tam beş kez bakışını saymışım. Üçü kısa, ikisi olması gerekenden uzundu. Birkaç dakika sonra Ahmet ve Hakan bahçeden çıkarken, Erva bizim eve doğru baktı. Beni göremeyeceğini bilsem de gülümsedim. Onu seyrettiğimi bildiğinden elini kulağına götürüp telefon işareti yaptı. Sonra hızla eve girdi ve saniyeler içinde telefonum çaldı.

- Evet, durum raporu alayım?

- Baktı.

- O kadarını bende biliyorum Sahra. Önemli olan ben ona bakmıyorken bana bakıp bakmaması. Ayrıntılar lütfen?

Gözlerimi dört açmam iyi olmuştu. Eğer bu sorusuna verecek bir cevabım olmasaydı, başımı buz dolu bir kovaya batıracağına emindim.

- Evet Ajan Erva, sen bakmıyorken tam beş kez sana baktı.

- Pekiii, bana mı baktı, yoksa baktığı yerde ben mi vardım?

Önce anlamayarak kaşlarımı çattım. Erva'nın karışık sorularını kavrayabilmek için fazla uykuluydum.

- Üçü için bir şey diyemem ama iki tanesinde gerçekten "sana" baktığına eminim.

Derin bir iç çekti. Gülümsediğini hissedebiliyordum.

- Şimdi bana neler oluyor anlatacak mısın artık? Diye sordum.

- Olan şu, o tatlı varlık dün akşamdan beri evimizde ve ben onu ilk gördüğüm an vuruldum diyebilirim.

Şaşkınlıkla ağızım açıldı. Erva'nın daha önce Çıkmaz'da hoşlandığı birkaç çocuk olmuştu ama ya dedikodudan korktuğundan ya da hoşlandığı çocuklar abilerinden korktuğu için ilişki diye adlandıracağı bir şey yaşamamıştı. Şimdi böyle sözler söylemesi hoşuma gitse de şaşırmışım.

- Hmm... Diyebildim. Tam yeni bir cümleye başlayacaktı ki;

- Annem uyandı, yarın ayrıntılı konuşuruz.

Fısıldayarak kurduğu cümleye gözlerimi devirdim.

- Zaten yarın oldu Erva!

Kıkırdadı, anlaşılın hiç uyumamıştı. Kapatmadan önce fısıltıyla son cümlesini kurdu.

"Seni seviyorum Ajan Sahra, tamam."

Gülümsedim.

"Seni seviyorum Ajan Erva, tamam."

Ve telefonu kapattık. Başımı gülümseyerek iki yanıma sallayıp, tekrar yastığıma koydum. Ve hiç zorlanmadan uykuya daldım.

~~~

- Sahra hadi uyan artık!

Açmaya zorladığım gözlerimin önünde Erva'yı görünce afalladım. Sanki gözümü iki saniye önce kapatmışım. Ne ara onca saat geçmişti ki? Ama duvardaki saate bakınca, sadece bir saatçik daha uyuduğumu anladım. Şikayet edercesine Erva'ya dönüp kaşlarımı çattım.

- Hala yarın olmadı Erva!

Ufak çocuklar gibi dudaklarını uzattı.

- Uyuyamadım ki.

- Ama ben uyuyabiliyordum!

Kasıtlı olarak sert çıkan sesim, bir ümit tekrar uykuya dönme hayali kuruyordu. Ama Erva'nın üstümden yorganı çekmesiyle bu hayalim de suya düştü.

-Bir gecede iki kere aynı kabusu görmek gibisin! Dedim yüzümü buruşturup.

- Mızızızlanma, hadi kalk Barış abimlere gidiyoruz, Mine yengem kahvaltıya bekliyor.

Beni itiraz etmeme fırsat vermeden yataktan çaktı ve kaderime razı olarak, sayısız esnemeler eşliğinde hazırlanmaya başladım.

Çıkamaz bu saatte sessizdi, birkaç günkü yoğun ilgiden sonra bu sessizlik iyi gelmişti. Zaten Ahmet ve Yasemin ismini yan yana duymayı daha fazla kaldıramazdım. Fırına uğrayıp sıcak ekmekleri aldıktan sonra 1'e doğru yürüdük. Ve Erva yol boyunca Hakan ve tatlı kelimesini aynı cümle içinde elli kere kullanmıştı.

- Ve o kadar tatlıydı ki, sanki dünyadaki tüm kremler üstüne dökülmüş gibiydi.

Derin bir off çekerek araya girdim.

- Erva sen tatlı krizinin tuttuğu şu malum dönemde olmadığına emin misin?

Beni duymamış gibi omuz silkti.

- Tamam bu son; o kadar tatlıydı ki, büyük boy çikolata kavanozu gibiydi. Ve ben kaşık kaşık onu yemek için sabırsızlanıyordum.

Gülümsememi saklayıp, "Edepsiz!" Dedim dişlerimin arasından. Sonra sırttan yüzüne baktım.

- Hem sen niye sabah sabah Mine yengemi görmem gerek diye tutturdun bakayım?

Erva bakışlarını benden kaçırarak cevap verdi.

- Hakan Barış abimle daha samimiymiş. Mine yengem onun hakkında daha çok bilgiye sahiptir. Başımı sağa sola sallayarak çaresizlik dolu bir nefes aldım. Erva normal halindeyken bile yeterince tuhafken, aşık hali hiç çekilmeyecekti.

Ve birkaç dakika sonra gözlerini kaçırma sebebini de anlamıştım. Zira Ahmet'in arabası evin önünde arzı endam ediyordu. Gözlerimi kısıp sinirle Ervaya döndüm.

- Burada olduklarını bildiğin için koştur koştur getirdin bizi değil mi? Zaten sabahın köründe makyaj yapmandan anlamalıydım! Ve sen böyle süslenmişken, beni neredeyse pijamamla evden çıkaracaktın!

En az Erva kadar hızlı konuşmuştum. Ahmet'in içeride olduğunu bilmek bir yana, üstümdeki kıyafetlerden pek de mutlu olmadığımın ayağımı sürterek beni bahçeye soktu. Kapıyı vurmadan önce birkaç kez daha azarlamıştım onu, ama o Hakan'ı göreceğinden dolayı sırtımdan başka bir şey yapmıyordu.

Kapıyı Mine abla açtı. Kısa bir an şaşırırsa da, (böylece kahvaltıya çağırılmadığımızı da anlamıştım) saniyeler içinde bizi memnuniyetle kucakladı. Salona girdiğimizde üç erkek kahvaltı masasında hazır bir şekilde oturmuş konuşuyorlardı. Ben bakışlarımı kaçırdım ama Erva gülücük dağıtmakla meşguldü.

- Hayrola abicim, bir şey mi oldu?

Soru Ahmet'ten gelmişti. Ben ne diyeceğimi merak ederek Erva'ya döndüm, o ise;

- Sahra illa Mine ablaya gidelim, onunla konuşacaklarımız var deyince, kalkıp geldik. Dedi.

Evet, bunları yüzü gram kızarmadan söyleyiverdi ve benim ona bakıp gözlerimi büyütmememe aldırma bile. Ahmet düşünceli şekilde tek kaşını kaldırdı ama başka bir şey sormadı. Mine abla sofraya bizim için birer tabak koymuştu bile. Hakan ile kısa bir tanışma faslından sonra, masaya oturduk, ben Erva'nın bacağına sığıttım ama oscarlı oyuncumuz oralı bile olmadı.

Masa bir süre sessiz kalsa da, birkaç dakika içinde erkekler iş sohbetlerine geri döndüler. Erva abilerine belli etmeden her fırsatta Hakan'a bakıyor, bense Erva kadar cesur olmadığımın Ahmet'i izlemek yerine Mine ablayla sohbet ediyordum.

Birden Hakan bana döndü;

- Sahra, Ahmet bahsetti, üniversite sınavından oldukça yüksek puan almışsın. Tebrik ederim.

Ahmet ona benden mi bahsetmişti?

- Teşekkür ederim. Dedim gülümsemeye çalışarak.

- Ne okumak istiyorsun peki?

Ben cevap vermeden masadaki herkes "TIIIP!" diye bağırdı. Benim gülüşüm de ortak kahaalara karıştıktan sonra Hakan bu kez Erva'ya döndü.

- Sen ne yapacaksın Erva, sende Sahra gibi tıp mı düşünüyorsun?

Erva'ya baktığı an beni paravan olarak kullandığını anlamıştım. Abilerinin yanında direk ona sormak istememişti belli ki. Bu akıllıca taktik işe yarayabilirdi, tabi soruyu sorarken ses tonundaki heyecanı saklayabilseydi. Erva bir hanımefendi gibi çatalını indirdi ve edalı bir şekilde konuşurken Hakanın gözlerinin içine bakıyordu. Ve ben yine onun bu kadar cesur davranmasını hayranlıkla izliyordum.

- Bir mahalleye bir doktor yeter. Derken bana göz kırptı, sonra devam etti. "Hem bu sene ki puanım iyi olmadığından tercih yapmamaya karar verdim. Hazırlanıp, seneye tekrar sınava gireceğim."

Cümlesi bittiğinde şaşkın şekilde yüzüne baktım. Bu plandan benim niye haberim yoktu ki? Erva gözlerimden ne demek istediğini anlamış olacak ki, bana "sonra konuşuruz." Der gibi baktı.

Bende bu konuyu sonraya bıraktım.

Tabağımdaki zeytinleri döndürürken Ahmet konuştu bu kez.

- Eee, Sahra'nın Mine ile konuşacağı şeyler neymiş peki?

Başımı kaldırıp Ahmet'in gözleriyle karşılaşınca oldukça şaşırđım. Bunu soracak kadar merak etmiş miydi gerçekten? Söylediğı yalanı toparlaması için Erva'ya baktım.

- Özel abicim, böyle ulu orta konuşulacak şeyler değil.

Cümlelerin imzasını şirin bir göz kırpmasıyla bitirince, Ahmet'in dudaklarından bir şeyler döküldü ama öyle sessiz söylemişti ki anlayamamıştım. Mine abla dayanamayıp;

- Konu ne ? Dedi fısıldayarak.

Ahmet'in kulak kabarttığını görebiliyordum. Erva'da fark etmiş gibi sesli cevap verdi, saklamaya gerek duymadan.

- Kelebekler. Dedi sırtarak.

Ve ben dirseğimi karnına vurdum. O iki büklüm olurken Ahmet yine bana bakıyordu. Ve ben ilk kez gördüğüm bu bakışın anlamını çözememiştim.

~~~

Sofrayı topladıktan sonra erkekler işe gitmek için evden çıktı. Ve daha kapı kapanır kapanmaz Erva Mine ablanın karşısına geçip sorguya başladı.

- Senden bilgi almaya geldim!

Mine abla kaha attı.

- Yanlış yere gelmiş olmalısın, bunun için Aysin'e gitmen gerekmez mi?

- Bilgi almayı istediğim kişi Çıkmaz'dan olsaydı ona giderdim ama ben evinde sıkça misafir ettiğın yakışıklı hakkında bildiğın her şeyi duymak istiyorum.

Mine abla önce şaşırsa da, bildiklerini anlatmaya başladı;

Hakanın ailesi de bizim gibi eski İstanbulluymuş. Ahmet'le aynı dönem mezun olmuşlar.

Askerden döndüğünden beri Barış ve Ahmet'le birlikte aynı büroya bağlı çalışıyorlarmış.

Düzenli bir hayatı varmış. Mine abla bu noktada çok terbiyeli ve saygılı diye eklemeyi de unutmadı. Barış abiden duyduğu kadarıyla sevgilisi veya hoşlandığı biri yokmuş. (Erva tam bu cümle sırasında kocaman bir çığlık attı) ve Barış abiyle Mine ablanın küçük kızını severken, "Bende evlenip Nisa kadar güzel kızlarım olması için sabırsızlanıyorum." Demiş (ve işte bu kısımda ilkinden daha büyük bir çığlık geldi)

Erva kendini koltuğa atıp Hakanla ilgili hayaller kurmaya başladığında Mine abla gülümsedi.

Sonra bana döndü.

- Ee Sahra, senin bilgi almak istediğin kimse var mı?

Düğünde zorla piste çıkarmak isteyen teyzelere yaptığım gibi, panikle kafamı ve kollarımı hayır anlamında salladım.

- Aman, Erva gibi şapşal olacaksam istemem!

Erva şımarık çocuklar gibi bana bakıp yüzünü buruşturdu.

- Her gönülde yatan bir aslan vardır. Dedi Mine abla bir şey ima eder gibi. O an benim Ahmet'e karşı hislerimi anlamış olacağını bile düşündüm. Gözlerimi kaçırdım. Erva benden önce davrandı.

- Onun gönlünde benden başkası yatamaz. Gerçi bu ara aklında kelebekler dolanıyor olabilir ama..

- Er-vaa!

Sert çıkışımdan sonra Mine abla konuyu duymak için daha çok ısrar etti. Ve bende anlatmak zorunda kaldım. Gerçi son mektubun üstünden iki gün geçmişti ve hala bir haber yoktu. Mine abla da bu olayı en az Erva kadar romantik bulsa da, mektuplaşmayı kesmemi daha mantıklı buldu. Sinir bozucu olmasının yanında tehlikeli de olabileceğini ekledi.

O kızını uyutmaya gittiğinde Erva'nın yanına oturdum.

- Neden bana tercih yapmayacağını söylemedin?

- Çünkü böyle davranacağını biliyordum.

Kaşlarımı çattım.

- Nasıl davranıyormuşum?

Çekindiğini belli etse de yinede aklından geçeni söyledi.

- Sanki bu yaptığım dünyanın sonunu getirecekmiş gibi.

Birkaç saniye alındığımı belli ederek sustum ama dayanamayıp tekrar ona döndüm.

- Koca bir seneyi kaybetmek senin için sorun olmalıydı.

- Bak, işte tam da bundan bahsediyordum. Ben senin gibi değilim ki Sahra, hırsıyla koşacağım hayallerim yok. Olduğu kadar, olmadığı kader diyenlerdenim.

- Yanlış düşünüyorsun Erva. Eğer gelecek için planın yoksa...

- Gelecek sen planlar yaparken başından geçenlerdir. Bunu bana sen söylemiştin unuttun mu? Yüzüm düştü. Başımı başka tarafa çevirdiğimi görünce elime dokundu.

- Senin büyük hayallerin olmasını seviyorum. Hepsini başaracağına da eminim. Bende senin gibi başarılı olmak isterdim ama değilim. Ve bunun için üzülüyorum. Benim hayallerim bu mahallenin içine sığacak kadar küçük. Ve küçük olması beni mutlu etmeyeceği anlamına gelmez.

Bana gülümseyen güzel yüzüne karşılık vermek için kendimi zorladım. Sonra aklıma gelen ilk bahaneyle eve gitmem gerektiğini söyledim. Erva yalnız kalmak istediğimi anladığından benimle gelmeyi teklif etmedi.

Bir sokak ötedeki evime yürürken kendimi niye böyle mutsuz hissettiğimi ben bile bilmiyordum. Herkes benden ve o büyük hayallerimden bahsederken, bu hayalleri ne zaman kurmaya başladığımı bile hatırlayamadım. Gerçekten kendim için mi, yoksa etrafımdaki insanların beklentilerini karşılamak için mi istiyordum onu bile bilmiyordum.

Erva'nın söylediği gibi, bu küçük mahalleye sığacak kadar küçük hayaller kuramaz mıydım?

Düşününce; içinde Ahmet'in ve benim olduğum ufak bir ev için, dünyanın en güzel hayallerini bile feda ederdim..

Ama bu küçük düşüncenin doktor olma hayalinden daha büyük olduğunu anlamam uzun sürmedi. Evimizin kaldırımında tüm güzelliğiyle bekleyen Yasemin'i görünce boş hayallere kapılmamam gerektiğini anladım.

Adımlarımı hızlandırıp o tarafa doğru yürüdüm. Ne işi vardı ki burada? Ahmet işteydi ve onun bu sokakta ilgisini çeken tek şeyin Ahmet olduğuna emindim. Yanına ulaştınca durup selam verdim.

- Hayrola Yasemin, hangi rüzgar attı seni bizim sokağa?

Ona karşı kaba olmak istemiyordum ama elimde değildi işte. Ona iltifat etsem bile ağızından hakaret gibi çıkacakmış gibi hissediyordum. Sanırım bu iç güdünün adı kıskançlıktı.

Önce gülümsedi, sonra yan evimizi göstererek;

- Ahmet'le biraz işimiz vardı da, onu bekliyorum.

Kaşlarımı çattım.

- Ahmet abi evde değil ki?

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

- Az önce konuştuk, birazdan beni almak için burada olacaktı.

Cümlesinin hangi kısmını daha çok kıskandım karar veremedim. Onunla telefonda konuşuyor oluşunu mu, yoksa birazdan "onu" almak için geleceğini mi?

Kıskançlık duygusu içimi kemirse de yüzüme yansımaları engelledim. Anladığımı belli ederek başımı sallarken, Ahmet'in arabası sokağın başında görüldü. Yaseminle beni yan yana görünce rahatsız olmuş gibiydi. Arabasını durdurup, kapısını açtığı anda önce bana sonra Yasemine baktı. Yüzü asılır gibi oldu, benim yanlarında kalmamdan rahatsız olduğunu düşünüp arkamı döndüm. Kendi bahçeme girerken arkamdan seslendiğini duymuştum ama üstelemediğini fark edince duymamış gibi yapmaya devam ederek, kendimi evin içine attım.

Daha geçen akşam Yaseminle arasında bir şey olmadığını ima etmemiş miydi? Şimdi bu da neyin nesiydi o zaman? Sık sık konuşmaları yetmiyormuş gibi, şimdi de arabayla gezmeye mi başlamışlardı yani?

Ayakkabılarımı çıkarıp fırlatırken, annem bana gelen zarfı çalışma masama bıraktığını söyledi. Sinirle odama girip mavi zarfı görünce kısa bir an duraksadım. Elime alıp okumak konusunda kararsız kalsam da, şuan dışarıdaki manzarayı bana unutturacak her şeyi yapmaya razıyım.

" Sevgili Sahra Hanım;

Son mektubunuzu büyük bir sinirle yazdığınızı görüyorum.

Sizi basit nezaket kurallarını bile unutturacak kadar kızdıran şey; beni aradığınız yerde bulamamış olmak mı?

Mutlu Kelebek..."

Dışlerimi sıktım. Bu mektup olayı insanların düşündüğü gibi romantik olmaktan çok uzaktı.

Resmen sinir bozucuydu! Hem de çok, çok sinir bozucu! Ve bunu bilerek yaptığına adım kadar emindim.

Hem bahsettiği nezaket kuralları da neyin nesiydi? Mektubu yazarken ona siz yerine sen demiş olmam mı, yoksa hitapsız yazmış olmam mıydı? Bunun umurunda olduğunu bile sanmıyorum, sadece beni sinirlendirmek için yazdığına eminim!

Resmen benimle oyun oynuyordu. Onu aramaya gittiğimi biliyordu! Belki de ben orada sinirden sağı solu tekmelerken o uzaktan beni seyredip, kahkahalar atmıştı.

Farkında olmadan odanın içinde volta atarken camdan dışarı bakma gafletinde bulundum.

Ahmet elinde tuttuğu birkaç dosya ile evden çıkarken bir yandan Yaseminle konuşuyor, Yasemin ise dışlerini göstermekten çekinmeden ona gülümsüyordu. Nefesimi sinirle dışarı bırakıp arkamı döndüm. Masama oturup yazmaya başladım.

" Sayın Mutlu Kelebek;

Benimle neden bu oyunu ısrarla oynamaya devam ettiğinizi bilmiyorum, anlayamıyorum da!

Evet, son mektubunuzu okuduğumda sinirlenmiştim, haddinizi aştığınızı düşünmüştüm, ki hala öyle düşünüyorum.

Ama beni bilerek, isteyerek sinirlendirmeye çalıştığınızı artık anlıyorum.

Bu oyun hoşunuza gidiyor ve daha fazla üstüme gelip beni sinirlendirerek, oynamayı sürdürmemi istiyorsunuz...

Ama size şunu söyleyeyim;

Ben sizin boş ve sıkıcı hayatınızı renklendirecek bir uğraş, bir oyuncak değilim!

Belki de bana yazma sebebiniz, hayatta hiç dostunuz, arkadaşınız olmaması ve bu açığı benimle doldurmaya çalışıyor olmanızdır.

Ya da belki hasta ruhlu birisiniz. Bana yazdığınız gibi onlarca insana daha yazıyorsunuz. Gerçek hayatta öyle silik bir insansınız ki, bu tarz mektuplarla var olmaya çalışıyorsunuz..

Bu seçeneklerden hangisi sizi tanımlıyor bilmiyorum ama her durumda sizin için üzülüyorum.

Eğer bana yazmak sizi mutlu ediyorsa, peki, yazmaya devam edin öyleyse...

Sahra! "

Mektubu katlayıp yeni bir zarfa koydum. Anneme kısa süreliğine dışarı çıkacağımı söylerken, ayakkabılarımı yine dövermiş gibi ayağıma geçiriyordum. Hızlı adımlarla evden çıktığımda Ahmet Yasemin'le birlikte arabasına biniyordu. Onları görmüyormuş gibi yanlarından yürüyüp geçtim. Meydana doğru inerken bu kez onlar benim yanımdan geçtiler. Başımı onlara doğru çevirmesem de arabanın açık camından kakhaha atan Yasemin'i duyabiliyordum. Öyle yapmacık bir gülüştü ki bu, neredeyse beni kızdırmak için yaptığını düşünenecektim.

Mektubu hızlı postayla gönderirken suratım öylesine asıktı ki, postanedeki görevli sevgilime ayrılık mektubu yolladığımı sanmış bile olabilirdi. Sanki bu devirde mektuplaşan sevgililer kalmış gibi (!)

Eve dönüş yolunda yeni kararlar alıyordum.

En büyük hayalimin gerçekleşme ihtimali yoktu, her gün onu görüp böyle darmadağın olamazdım.

Ondan ve en kısa zamanda bu mahalleden uzaklaşmalıydım...

~~~

7. BÖLÜM- VEDA

~~~~

"Sevgili Sahra hanım;

Sizi sinirlendirdiğim, haddimi aştığım ve sizinle oynadığımı düşündürdüğüm için özür dilerim. Bahsettiğiniz seçeneklerden hiçbirine sahip değilim ama şunu bilmenizi istiyorum ki, size neden yazmaya devam ettiğimi bende bilmiyorum.

Yarışmaya yolladığınız ilk yazıyı okuduğum an, içimdeki tüm dürtüler size yazmak istedi. O yazıdaki bazı kelimeler bana, içimde bir yerlere dokundu. Bilmiyorum.. Saçma belki ama böyle hissettim.

İnsanlar hiç tanımadığı kişilere daha kolay açılırlarmış. Belki de içinizde sakladığınız şeyleri bana açmanızı istedim yada benim içimdekilerin açılmasını bekledim. Bana sinirlendiğiniz mektuplarınızı okurken bile iyi hissettim. Size yazmak, sizi okumak bana iyi geldi.

Size yazmak doksanlarda çocuk olmak gibi.. Sadece o yıllarda yaşayanların anlayabileceği bir duygu.. Kokulu silginin nasıl koktuğunu bilmek, atariyle oynarken tuşlarının çıkardığı sesi tanımak, akşam ezanı okunduğunda eve gitmen gerektiğini bilmek gibi..

Sevmiştim bu hissi..

Ama eğer gerçekten sizin belirttiğiniz kadar rahatsız ediyorsa yolladığım mektuplar, peki, buna son veriyorum.

Bu Mutlu Kelebkten size gelen son mavi zarftı..

Umarım bir gün ışığa uçacak kadar cesur davranır ve çok mutlu olursunuz..

Mutlu Kelebek.."

Bu mektup haftalar önce gelmiş ve ben cevap yazmayarak aramızdaki oyunu bitirmiştım. Ama neredeyse her gece, sırasıyla mektupları okuyup, içime deli gibi yazma istediği gelse de her defasında kendimi frenliyordum. Evden çıkmadan önce son kez okumak istemiştım.

Bugün geri kalan hayatımın ilk günü!

Bugün Sahra'nın geleceğinin ilk günü!

Bugün ülkenin en iyi iki tıp okulundan birine kaydımı yaptıracağım gün.

Mutlu Kelebeksiz, Ahmetsiz, sevdiklerim olmadan geçireceğim yılların ilk günü..

Sabah erken saatte annemin dualarıyla evden çıktığımda, bitişimizdeki boş eve baktım bir süre. Ahmetler her yıl gittikleri gibi yine iki haftalığına Ayvalığa, dedesinin yazlığına gitmişti. Erva'yla gelecek hakkında yaptığımız gergin konuşmadan sonra aramızda ufak da olsa bir soğukluk olmuş ve o soğukluğu ısıtamadan gitmişlerdi.

Yazlık öncesi beni geren bir diğer olay ise; Ahmet'in Yasemin ile takıldığı dedikodularının zirve yapması oldu. Ve sanki herkes sözleşmiş gibi ikisiyle ilgili tüm soruları bana sorar olmuştu.

Bana(!) Ve ben Erva kadar idmanlı olmadığım için ve birkaç soru sonra dişlerimi sıkmaya başladığımdan, geceleri çene ağrısından uykuya zor dalıyordum.

Yasemin'e gelecek olursak, o da Ahmet gibi çıkan dedikoduları yalanlıyordu. Ya cidden aralarında bir şey yoktu yada gizli tutmak için sözleşmişlerdi. Ama benimle her karşılaştığında Ahmet'le samimi olduğuna dair bir imada mutlaka bulunuyordu. Ve bu hareketinden dolayı da sevgililer mi, değiller mi çözemiyordum!

Başımı sallayıp düşüncelerimi uzaklaştırdım. Şimdi odaklanmam gereken kendi geleceğimdi..

Okulun olduğu semte girdiğim andan itibaren kalbim hızla çarpmaya başladı. Fakülte binasının önüne geldiğim de ise artık bayılacak kadar heyecanlıydım.

Fakülte, ikisi büyük olmak üzere, sayısız tarihi binadan oluşuyordu. Çoğunun hastane olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sadece öğrencilere ayrılan binaya girip, kaydımı yaptıracağım odayı bulmak pek de kolay olmadı. Koridorlarda az da olsa dolaşan öğrencilere bakarken hayal kurmayı ihmal etmesem de, damarlarımda dolaşan korkuya engel olmadım.

Kayıt işlemlerimi bitirip tekrar geldiğim yolu bulmaya çalışırken, kaybolduğumu kabul ettim. Çaresizliğimi fark eden bir kız bana yaklaştığında utanarak çıkışı bulamadığımı itiraf ettim. Gülümsedi.

- Tahmin edemeyeceğin kadar çok kişinin başına geliyor merak etme. İlk hafta bu durumu sıkça yaşayacaksın. Kaybolma payını düşünerek ders saatlerinden önce sınıfa gitmeye özen göstermelisin hatta.

Oldukça samimi gelen bir konuşma tarzı vardı. Boyu bir voleybolcu kadar uzundu ve itiraf etmek gerekirse atletik vücuduna rağmen yüzü oldukça güzeldi. Benimle bahçeye kadar yürümeyi teklif ettiğinde kahve rengi gözlerine bakıp gülümsedim.

- Yurtta kalacaksan şimdiden kayıt yapsan iyi olur. Eğer son dakikaya bırakırsan uzak bloklardan birine düşersin, ki bu neredeyse otobüse binecek kadar bir mesafe demek oluyor.

Çıkmaz'dan kaçış planımı yaparken yurt şıkkı ilk sıradaydı. Ve bu cümle daha kızın dudaklarından döküldüğü an başımı evet dercesine coşkuyla salladım.

- Tamam öyleyse. Gel seni yurt kayıtlarının olduğu yere götüreyim. Hem seni benim yurt binasına da yerleştiririz. Bu arada ben Su.

- Bende Sahra. Dedim, çekinerek elimi uzatırken. Ama o çekingenliğimi kırarcasına sıkı tutup salladı parmaklarımı.

- Cehenneme hoş geldin Sahra. Dedi göz kırparak.

Yol boyunca sohbet ederken dilim çözüldü ve baya kaynaştık. Benim onu sevdiğim kadar onun da benden hoşlandığını anlamıştım. Söylediği gibi kendi kaldığı yurt binasına yerleşmemi sağlarken, kendi odasından ayrılan kızın yerini almam için ufak bir oynama bile yapmıştı. Söylediğine göre bir oda da üç kişi kalınıyormuş ve aynı odayı paylaştığı kızlardan biri üçüncü sınıf sonrası okulu bırakmaya karar vermiş. Bu habere sevinirmiş gibi anlatsa da, benim gözüm baya korkmuştu. Korktuğumu fark edince elini omzuma koydu.

- Ne derler bilirsin; "Tıp fakültesinden her şey çıkar, arada bir de doktor çıkar." Bunu unutma ve çok çalış!

Su üçüncü yılına başlayacakmış bu sene. Geçen senelerdeki deneyimlerini anlatırken beni kalacağım yurt binasına götürdü. Kısa bir gezi sonrası tanıdık birilerini görünce, benden izin isteyerek yanımdan ayrıldı. Onu yurt kapısında beklerken bahçeye bembeyaz, gösterişli bir spor araba yanaştı.

Sadece iki kapısı olan arabanın yan koltuğundan, dekoltesini fazla bulduğum bir bluz ve arabadan inmesini zorlaştıracak kadar dar bir kot giyen, güzel bir kız indi. Şoför tarafınınsa sadece camı açıldı. Kız camdan başını uzatan kişiye hayran hayran bakarken, aynı şeyi onun için söylemek zordu. Gözlüklerinden dolayı çocuğu tam göremedim ama havalı bir tip olduğu kesindi.

Kız geçirdiği gece için içtenlikle teşekkür ederken, bu teşekkürün altında başka anlamlarda saklı olsa gerek, çocuğun dudakları yana doğru inceldi.

Kız çocuğa doğru eğilip dudağına ufak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi, dudaklarını büküp;

- Senin yanından ayrılmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Dedi.

Bunun üzerine çocuk etkileyici şekilde gözlüğünü çıkarıp, parmaklarıyla kızın yanağını okşadı. İtiraf etmek gerekirse gözlüğün altından çıkan surat bir hayli hoştu. Kalbim Ahmet'le dolu olsa da, böylesine yakışıklı bir yüze bakmamak için ermiş falan olmak gerekirdi. Oldukça kısa kestirdiği saçları, kalemlle çizilmiş gibi kusursuz bir burnu, keskin yüz hatları ve öyle mavi gözleri vardı ki, neredeyse içinde olduğu arabadan daha fazla dikkat çekiyordu. Yüzüne sahici olduğundan şüphelendiğim bir hüzün ekledi ve deneyimli şairlere taş çatlatacak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

- Bu ayrılmamız hem kalış, hem gidiştir ikimiz için. Sen ne kadar kalsan da geliyorsun benimle, ben ne kadar gitsem de kalıyorum seninle..

Kız eridi. Ben ise kusmak istedim. Adam resmen Shakespeare'in sözünü zamparalık için kullanıyordu.

- Şu sözlerin beni benden alıyor. Sen doktor değil şair olmalıydın.

Ve William Shakespeare mezarında ters döndü(!) Ben gözlerimi devirdim. Çocuk ise şiirin meyvasını okkalı, uzun bir öpücük olarak aldı kızdan. Bu kez gerçek anlamda kusabilirdim! Kız arkasına baka baka, el sallayarak yurda girdiği an, çocuk gözlüğünü takıp telefonunu kulağına götürdü. Arabasını çalıştırıp uzaklaşmadan önce başka bir kıızı aradığına kalıbımı basabilirdim.

Su geldiğinde birbirimizin numarasını alıp, uzun uzun sarıldık. Altı senemi geçireceğim bu okulda dost edinmeye başlamak akıllıca olsa gerekti.

Eve dönüş yolunda kendimi tuhaf hissediyordum. Yurt konusunu annem hariç kimseye söylememiştim. Annem üzülse de, kolay kabul etmiş ve muhtemelen babama da söylemişti. Ondan da itiraz gelmediğine göre o da kabullenmiş olmalıydı.

Benim için en zoru Erva'ya söylemek olacaktı. Mazeretim ne olursa olsun, o onu yalnız bırakacağımı düşünüp üzülecekti. Ama Ahmet'in etrafındayken düzgün nefes bile alamıyorken nasıl derslerime yoğunlaşabilirdim ki? Hem artık Ahmet'in bana değil başka birisine ait olduğunu da kabullenmem gerekiyordu. Onu umutsuzca, karşılık beklemeden sevdiğimi söylesem de, bana her güldüğünde, her baktığında o lanet umut filizi ekiliyordu içimde.

Yasemin ya da bir başkası, elbet bir gün onun kolunda birini göreceğim. O gün için kendimi hazırlamam gerek. Ve ancak ondan uzak olursam bu gücü kendimde bulabilirim.

Kendi sokağımıza girip evin önüne doğru yürürken yanımdan Ahmet'in arabası geçti. Sonunda dönmüşlerdi. Erva arabadan inip bana koşarken, yüzündeki gülücükle aramızdaki buzların çoktan eridiğini anladım.

O bana sarılırken ben omzunun üstünden arabadan inen Ahmet'e baktım. Bir kaç saniye bize doğru dönen gözleri yeni kavuştuğu yanık teninin içinde zümrüt gibi parlıyordu. Koyu kahve saçları yoğun güneşle biraz açılmıştı. Geniş omuzlarına bakarken, o an onu bu iki haftada bile ne kadar özlediğimi fark ettim. Peki gittiğimde ne yapacaktım?

O bagaja uzanırken Erva kollarımdan ayrıldı.

- Sana anlatmam gereken şeyler var! Dedi.

Elimden tutup beni bizim eve çeğiştirirken, Erva'nın anne ve babasına "hoş geldiniz." diye seslenmem havada kaybolup gitti.

Beni aceleyle odama sokup, yatağa attı kendini. Omzundaki bikini izine bakarak ılık çaldım. Kıkırdadı. Sonra doğrulup, bacaklarını topladı.

- Sahra sana bir iyi haber, bir bana kızacağın bir haber, birde çooooook bomba bir haber vereceğim! Dedi ağzı kulaklarında.

Kaşlarımı çattım.

- Önce iyiyi söyle bari, madem diğerine kızacağım, iyi haberi duymuş olurum.

Ellerini dizlerine vurarak trampet sesi çıkardı.

- Hakan Mine yengemden benim numaramı istemiş!

Sesli bir çığlık atıp, ona sıkı sıkı sarıldım. Yatağa yatarak sarılmamız bitince doğrulup, sıradaki habere geçti.

- Bana kızacağın haber ise şu; sana söylemedim ama biz iki haftadan fazladır Hakan'la konuşuyoruz.

Birkaç saniye sitem etsem de tekrar, ama ilkinden küçük bir sevinç çığılığı attım.

- Ve sonuncusu ne?

Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi, ufak bir öksürük sesiyle boğazını temizledi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

- Biz artık resmi olarak sevgiliyiz!

İşte çığlıkların en büyüğü tam bu noktada geldi. Çığlık atmaktan ve kendimizi yatağın içinde sağa sola savurmaktan yorulunca, yan yana uzandık.

- Sahra, bu çocuk bana çok aşık! Ama öyle böyle değil, heykelimi diktirecek kadar, adımları dağlara yazdıracak kadar, uğruma okyanusları aşacak kadar aşık!

Sesli bir kahkaha attım.

- Peki ya sen?

Düşünür gibi dudaklarını büktü.

- E bende ona karşı boş değilim tabii.

İkimizde kıkırdarken birden durgunlaştı, bana doğru yan döndü, gözlerimin içine bakarken oldukça ciddi idi.

- Şaka bir yana Sahra, ben baya baya alışıyorum bu çocuğa. Her şey oldukça ciddi gidiyor. Sonunda bu benle evlenmeye falan kalkmasın!

Yanağına düşen saçlarını geriye attım.

- E ne güzel işte, sende istemiyor muydun zaten?

Derin bir nefes alıp verdi.

- İstiyordum tabii. Yani aslında ben çocuk istiyordum ama çocuk yapmak içinde biriyle evlenmek lazım tabii.

Kahkaha atmamak için dudaklarımı bastırdım. Şakaya vuran tavrını geriye itip, yine ciddi şekilde nefesini bıraktı.

- Çok iyi biri. Bu kadar çabuk aşık olmayı beklemiyordum belki de, sanırım şaşkınlığım o yüzden.

- Bir dakika, bir dakika! Senin yanakların mı kızardı? Evet kızarmış! Bu an tarih sayfalarına altın harflerle yazılmalı. Erva Demir utandı(!) Bunu Ayşin ablaya anlatmalıyım ki bütün mahalle duysun. Utanmaz Erva utandı!!!!!!

Son kelimelerim ağzımdan zorlukla çıktı, çünkü Erva beni yorganla boğmaya çalışıyordu. Erva eve gitmeden önce uzun uzun konuştuk. Onun gözlerindeki mutluluk her şeye değerdi. En azından birimizin aşkına kavuşması güzeldi.

Onunla bahçeye çıktığımda, yurt olayını söylemek için beklemek istemedim.

- Şimdi benim sana bir kaç haberim var.

Yüzü merakla bana döndü.

- Önce sevineceğini düşündüğüm haberle başlıyorum. Bugün itibari ile karşında resmi olarak bir tıp öğrencisi duruyor.

Kulağı sağır eden çığlığından sonra sıkı sıkı sarıldı bana, hatta öyle sıkı sarıldı ki, kaburgalarımın birinin incindiğine eminim.

- Bundan sonraki haber seni üzebilir ama beni gerçekten seviyorsan, ki seviyorsun, anlayışla karşılayacağına eminim. Şeyy.. Ben okul süresi boyunca yurttan kalmaya karar verdim..

Hiçbir şey söylemedi, boş boş yüzüme baktı. Bir an söylediklerimi anlamadığını bile düşündüm.

- Evden okula gitmek çok zamanımı alacaktı. Çok çalışmam gerek, sende biliyorsun. Eğer enerjimin tamamını okula ver..

- Çıkmaz'dan gidecek misin yani?

Öyle sakın sormuştu ki bunu, duygusuz sesinden korktum. Keşke bağırıp çağırıyaydı.

- Gitmem gerek..

Birkaç saniye dikkatlice yüzüme baktı. Kaşlarını çattı.

- Doğruyu söyle Sahra! Bu derslerime yoğunlaşmalıyım saçmalığı yüzünden değil, başka birşey yüzünden gitmek istiyorsun!

Şaşırsam da kendimi toparladım.

- Tüm dikkatimi okula ver..

- Sahra! Bana doğruyu söyle!

Ona gerçek sebebini söylemeyi bir an için gerçekten istedim.

-Gitmem, uzaklaşmam gerek. Burada bütün yollar, bütün sokaklar... Sustum. Burada her yer ona çıkıyor demek istedim ama diyemedim.

- Her yer.. Her yer çıkmaz sokak! Kısıtlanmış, kapana sıkışmış gibi hissediyorum..

-Eskiden bunu güvenli bulurdun!

-Şimdi boğucu geliyor..

Erva gözlerini kıstı. Bu kez gerçekten sinirlendiğini anlayabiliyordum.

- Belki de sen mahalleden değil de, bizden sıkılmışsındır.

- Saçmalama Erva..

- Tabi, geleceği parlak bir kız için belki de fazla sıkıcıyız biz.

- Erva şuan gerçekten saçma..

- Tamam git! Çıkmaz'ın dışında seni sıkmayacak başka insanlar bul kendine!

Arkasına bakmadan giderken, sayısız kere adını söylememi umursamadı bile. Eve girip, camların önündeki çiçekleri sallayacak kadar sert vurdu kapıyı. Kararımda haklı olduğumu bilsem de, kendimi birilerine haksızlık yapıyormuş gibi hissettim.

Eve girip akşam yemeği için sofraya oturduğumda babamla güzelce konuştum, neden gitmem gerektiğini, okul ve derslerim için gerekli olduğunu uzun uzun anlattım. O Erva gibi yapmak yerine, saçımı okşayıp "Seni çok özleyeceğim." Dedi sadece. Ve bu bile beni ağlatmaya yetmişti.

Anneme bulaşıkta yardım ettim. Sanki son kez yapıyormuş gibi hissettiğimden, her yaptığım daha bir hüzünlü geliyordu bana. Bu kez kendi isteğimle çöpü atmayı teklif ettim. Annem manidar bir gülüşle elime sıkıştırdı poşeti. Konteynıra attığımda arkamdan gelen ses bu kez beni fazla korkutmadı.

- Bu kez korkmadın.

Gülümsedim.

- Alıştım.

- Bu kadar kolay alışırıysan, yokluğumuza da çabuk alışacaksın demektir.

Gülüşüm silinip gitti. Bakışlarımı yere eğdim.

- Erva söylemiş..

- Söyledi. Aslında bağırarak söylenirken biz de duymuş olduk diyelim.

- Sinirli mi hala?

Omuz silkti.

- Sinirli değil aslında, üzgün. Ama merak etme alışır o da.

Keyifsizce dudaklarımı büktüm. Bir süre ikimizde konuşmadık. Eve doğru yürümeye başladık sonra. İçimden ona milyonlarca cümle kurarken, özleyeceğimi bildiğim yüzüne baktığım an hepsini unutuyordum. Yine iki evi birleştiren duvarın önünde durduk. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu. Yeşil gözlerine sokak ışığı vururken, milyon dolarlık sanat eserleri kadar güzel görünüyordu. Gözlerini gözlerimden kaçırmadan konuştu.

- Çıkmazın dışındaki dünyanın daha büyük olduğunu anladığın an, tekrar buraya dönmek zor gelir insana. Zamanla sıkılmaya başlarsın.

Utansam da çekmedim gözlerimi.

- İnsan yuvasından sıkılır mı?

Gülümsedi. İlk kez gülüşünün gözlerine yansıdığını fark ettim.

- Nerede olursan ol yuvanın burası olduğunu unutma olur mu?

Gülümsedim.

Gözleri bana veda ediyormuş gibi bakıyordu. İlk kez onun bu bakışından fazlasını istediğimi fark ettim. Daha düne kadar bana bir bakışı bile yeter demiyor muydum? Gitmem işte bu yüzden şarttı. Onun yanında oldukça zamanla daha fazlasını isteyecektim. Ve daha fazlası yoktu.

Ahmet'ten alabileceğimin hepsi buydu.

Güzel gözlerine yerleşen hüzünlü bir veda..

~~~

8. BÖLÜM- YENİ KURALLAR

~~~

Okula başlayalı bir aydan biraz daha fazla oluyordu. Burası liseden çok farklı, dizi ve filmlerde gösterilen üniversitelerle ise alakası yok. İlk haftalarda şaşkın ördek gibi koridorlarda gezindim diyebilirim. Değişik bir sistem var, dersler kadar sosyal hayatta bir hayli tuhaf burada. Özellikle hafta içi kantin çok sakin, kampüs ise genel olarak büyük olduğundan, gördüğün kişiyle tekrar karşılaşma ihtimalin baya düşük. Sosyalleşme alanı alışılmışın dışında olarak kütüphane! Hemen hemen her saat dolu oluyor. Üst sınıflarla alt sınıfların kaynaştığı, dedikodu yaptığı ama daha çok ders çalıştıkları ütopyik bir alan.

Beni eşekten düşmüş gibi hissettiren en önemli şey ise; hemen hemen herkesin zeki olması(!) Tamam, burası tıp fakültesi farkındayım ama derste benden başka not alan insanları görmeye yada hocanın sorduğu soruya benden önce cevap verilmesine alışık değilim. Hem de hiç! Oda arkadaşım Su, beklediğimin aksine beni fazlasıyla yalnız bırakıyor. İlkokul çocukları gibi peşimde dolaşmasını beklemiyordum tabi ama biraz daha ilgili davranmasını umuyordum sanırım. Odayı paylaştığım bir diğer kişi ise Damla.

Su ve Damla isim olarak ne kadar uyumlularsa, görünüş ve davranış olarak da bir o kadar uyum içindeler. İkisi de oldukça güzel ve çekici kızlardan. Ve anladığım kadarıyla bir o kadar da rahatlar. Gece ben uyurken odaya hafif çakır keyif geldikleri bile oldu. Bu beni rahatsız etse de sesimi çıkarmadım. Dersler yoğunlaşmadan stres atıyoruz demişlerdi.

Onların yanında kaldıkça Erva'yı her saniye daha çok özleyordum. Evden ayrılırken beni uğurlamak için bahçeye gelmişti. Yanımda ağlamadı ama gözlerinin içi kırmızıydı. Babam valizlerimi arabaya koyarken herkesle tek tek vedalaştım. Mine yenge, Barış abi, Erva'nın anne, babası ve Ahmet..

Muhtemelen bana öyle gelse de, Ahmet üzgün gibiydi. Belki de sadece kardeşini yalnız bırakıyorum diye endişeliydi, bilmiyorum. Ona çekinerek elimi uzattığımda bekletmeden uzun uzun sıktı. Yüzünde yine hüzünlü bir gülümseme vardı.

Erva'nın yanıma gelmeyeceğini anlayınca uzaktan baktım ona. Uzun süren bakışma sonrası gülümsedim.

"Seni seviyorum ajan Erva, tamam." Dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve dayanamayıp yanıma koştu, sıkı sıkı sarıldı. Kulağıma ağlamamak için kendini zorlayan nefesi vurdu.

"Seni çok seviyorum ajan Sahra, tamam."

Ve ben arabaya binip uzaklaştım. Şimdi yurt odamda tek başıma, planladığım gibi herkesten kaçıp saklandığım yerdeyim. Ama planlar hayal ettiğin kadar güzel olmuyor sanırım..

Önümdeki kalın kitaplarımı kenara itip, beyaz bir sayfa çıkardım. Ve hiç düşünmeden "Mutlu Kelebek.." Diye giriş yaptım.

Aylardır ondan mektup almıyordum. Kendimi daha fazla kandırmanın manası yoktu. Her şeyi özlediğim gibi, Mavi zarflarımı da özlemiştim. Haklıydı belki de, tanımadığın birine yazmak, hayatındaki insanlarla konuşmaktan çok daha kolaydı.

"Mutlu Kelebek..

Ben hayat denizinde ufak bir sandalım..

Kimine küçük gelebilecek dalgalar beni kolaylıkla devirebiliyor. Düne kadar hayatımda artık dalga yok, sakin bir akıntıda boşluğa sürükleniyorum derken, kendime geldim. Şimdi belli bir hedefe kürek çekiyorum, yönümü kendim belirliyorum. Ama bir sorun var, sanırım biraz korkuyorum..

Büyük dalgalar, fırtınalar gelipde beni devirir diye, yada etrafımdaki büyük gemiler beni görmezden gelip alabora edecek diye korkuyorum.

Yorulmaktan, pes etmekten, vazgeçmekten korkuyorum..

Sahra.."

Sayfayı katlayıp zarfa koyarken bile kendimi iyi hissettim. Bu hissi özlemişim..

Saat geç olmadan mektubu postalayıp tekrar odama, kitaplarıma geri döndüm. Birkaç saat sonra kapı gürültüyle açıldı. Su ve Damla şen kahkahalarıyla içeri girdi. Beni bıraktıkları pozisyonda bulunca Damla gözlerini devirip kendini yatağına bıraktı. Su yanıma gelip şikayet etmekle, halime üzölmek arası bir ses tonuyla konuştu.

- Sahra Allah aşkına yeter! Kafanı şunlara gömmekten yorulmadın mı? Dudaklarımı büktüm.

- Sen daha ilk tanıştığımız gün, bana çok çalışmamı söylememiş miydin?

Bu kez Su gözlerini döndürdü.

- Ben sana çalış dedim, inek ol demedim!

Kendi yatağıının kenarına oturduğunda daha samimi şekilde devam etti.

- Amfi-kütüphane-yurt arası aldığıın oksijenle hayatta kalamazsın. Üstelik bu ilk senen ve daha iki ay bile olmadı. Biraz rahatla, sosyalleş, birileriyle takıl. Zaten diğer seneler bacağıında çıkan tüyleri almaya bile vaktin olmayacak. Bari bu zamanlarının tadını çıkar.

Kararsız ifadeyle yüzüne bakınca gülümsedi.

- Damlayla bizim üç saat kuralımızı dene.

- Neymiş o kural? Dedim, cidden merak etmiştim.

- Ne olursa olsun, mutlaka günde en az üç saat ders çalışırız. Ama ne olursa olsun, günde üç saat de keyif yaparız. Eğer yapmazsan birkaç dönem sonra kafayı yersin.

Damla dirseğıinden destek alıp yan döndü.

- Su haklı. Hem burada dersler kadar sosyal hayatta önemli. Tamam, başarılı olmak için çalışmak şart ama insanların senin adını bilmesi de gerekiyor. Hocalar bile en iyi stajları, en çok göze batanlara verir.

Yüzümü buruşturdum.

- Bunun doğru bir teori olduğunu sanmıyorum.

Damla omuz silkti.

- Keyfin bilir ama yakında görürsün.

Sonraki gün kütüphaneye gitmek için yurttan çıktım. Hafta sonu olduğu için bahçe daha da sessizdi. Tam kapıdan çıkmıştım ki, yurt bahçesine hızla giren beyaz spor arabayı tanıdım, kayıt günü gördüğüm arabaydı. Elimde olmadan dikkat çekmeyeceğim bir köşeye çekilip bu seferki vedalaşmalarını izlemek istedim.

Arabanın kapısı açıldığıında geçen seferkinden farklı bir kız indi arabadan. Bu da en az diğeri kadar güzel ve "iddialı" giyinmişti. Kısa süreli şaşkınlığıım, çocuğün hemen hemen aynı hareketlerle kızı yurda göndermesiyle daha da arttı. Yine Shakespeare'in şiirlerinden ufak bir mısra okuyarak, adamın mezarında takla atmasına sebep oldu. Ama bu kız da diğeri gibi kaymak kıvamına gelip, ateşli öpücüklerle uğurladı çocuğü. Hakkını vermek lazım, çocuk hatırladığıım kadar yakışıklıydı hala. Vücudunun sadece üst kısmı görünüyordu araba camından ama o kısmı bile geri kalanı için gelecek vaad ediyordu.

Adını bile bilmediğim bu çocuktan ve kızların bu kadar basit numaralara kanacak kadar aptal olmasından nefret ettim.

Başımı onaylamayan bir ifadeyle sallayıp yürümeye devam ettim. Kütüphanede kendime sakin bir yer bulup çalışmaya başladım.

Etraftaki herkesin ağızda bir parti lafı dönüp duruyordu. Özellikle kızların hemen hemen hepsi, gereksiz ayrıntılarla süsleyerek parti hakkında detay veriyordu. Anladığım kadarıyla oldukça popüler bir parti olacaktı.

Birden aklımda Damla'nın sözleri dolaşmaya başladı. Tanınmakla, sosyal olmanın da önemli olmasıyla ilgili söyledikleri doğru muydu acaba? Bunca insan ders çalışmayı bırakıp saçma bir parti hakkında konuşabiliyorsa, bende bu tarz şeyleri önemsemeye başlamalı mıydım gerçekten?

Derslerde sık sık söz almaya çalışsam da, kolay kavrayamadığım çok konu vardı. Çoğu derste pasif duruyordum ama en azından bir dersin hocasının benim adımla bildiğine emindim. Biyokimya. O dersle frekanslarımız tutmuş ve kolay anlar olmuştum. Sonuçta o derste en çok ben söz alıyordum, cevap veriyordum yani beni tanıyan bir hoca vardı, buna emindim. Fazlası için risk almaya hiç gerek yoktu. Damla ve Su kadar rahat davranamazdım, üzgünüm.. Yurda döndüğümde girişteki görevli mavi zarfımı verdi bana. Bu kadar çabuk gelmiş olması bir yana, gelmiş olması bile beni heyecanlandırdı. Koşarak odama girip yatağa attım kendimi. Yırtarcasına açıp okudum.

" Sahra;

Sen hayat denizinde ufak bir sandal olabilirsin. Ama unutma, büyük gemilerin aksine, sandaldakiler suya baktıklarında kendi yüzünü görürler.

İçin sıkıldığında, umudunu kaybettiğinde, kürek çekmekten yorulduğunda suya bak ve kim olduğunu hatırla.

"Hayatta benliği değişenler, aynaya bakmaktan vazgeçenlerdir."

Her fırtına bir gün diner. Sen her fırtınadan sonra sakın akıntıda kendi yüzüne bak ve kim olduğunu unutma.

Asla vazgeçme..

Ve unutma; uzaklarda her zaman sana doğru uçan bir kelebek olacak..

Mutlu Kelebek.."

Mektubu okuduktan sonra dakikalarca gülümseyerek oturdum. Hiçbir şey olmamış gibi yazmıştı. Sanki araya zaman girmemiş, sanki ben onu hiç kırmamışım gibi.. Mutlu kelebeği ne kadar özlediğimi şimdi daha iyi anlamıştım. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Hiç görmemiş olsam da, uzaklarda benim için kanat çırpın bir kelebeğin olduğunu bilmek güvende hissettirmişti..

~~~

Bu hafta diğerlerine göre daha sıkıcı geçiyordu. Şu bahsi geçen parti artık kantinde, ders aralarında, koridorlarda, tuvaletlerde hatta duş alırken bile konuşulur olmuştu. Su ve Damla o gece için yeni kıyafet bile almışlardı. İşte şimdi kendimi tekrar lisede gibi hissediyordum.. Bunca can sıkıcı konuşmanın arasında yüzümü güldüren tek şey; hafta içi Erva'nın beni arayıp, hafta sonunda Hakan'ın ailesinin tanışma yemeğine geleceğini söylemesiydi. Muhtemelen isteme olayı falan da olacaktı. Erva heyecandan ölürken, bende okuldakiler gibi hafta sonunu iple çekecek bir sebep bulmuştum.

Bu arada Mutlu Kelebek de benimleydi. Artık mektuplarımız bir aksilik olmadığı sürece ertesi gün elimizde oluyordu. Şehrin hızlı posta servisine koca bir teşekkür çiçeği yapıp göndermeyi bile düşünmüştüm.

Derslerdeki rakiplerimin ne kadar dişli olduğunu fark edip, aslında o kadar da özel olmadığını anladığım ve Çıkmaz'ı özlediğimi kabul ettiğim bir zaman, Mutlu Kelebeğe şu mektubu yazdım.

"Mutlu Kelebek;

Hiç yıldızları izlediğin oluyor mu?

Ben hemen hemen her gece izliyorum. Hepsi uzaktan aynı görünüyor ama aslında o kadar farklılar ki..

Her gece gözüm coşkuyla parlayanların arasında ufak, sönük bir tanesine takılıyor. Kendimi onun yerine koyuyorum. O da etrafında o kadar yıldız varken kendini yalnız hissediyor mudur? Sahra.."

Ve cevap olarak, şuana kadar ki yüzümü kızartan, en güzel mektubunu aldım.

" Sahra;

Kendini neden ufak bir yıldızın yerine koyduğunu anlamadım. Bence sen en çok parlayansın, etrafına ışık saçansın. Ama sanırım bunu önce senin fark etmen gerek.

Git ve aynaya bak, kendi parıltını, ışığını fark et. İşte o zaman etrafındaki o büyük parlak yıldızlar bile yanında sönük kalacak.

Şuan gökyüzüne bakıyorum da, işte oradasın! Ve her gece, uyumadan önce son baktığım şey; sen olacaksın..

İyi geceler..

Mutlu Kelebek.."

Sanırım içimdeki bazı şeyler bu mektupla değişti. Yüzümün ısındığını hissettiğim ilk an, yalnız olmadığımı hissettirdiği ilk an, elimde tuttuğum mektubun sahibi hayatıma dokunduğu için kendimi şanslı hissettim.

Çalışma masama oturduğumda saat gece üçe geliyordu. Damla ve Su yataklarında yatmış onları izlediğimden habersiz uyuyorlardı. Gerçi yine "stres atma" bahanesiyle bir şeyler içtiklerini düşünecek olursak, bu uyumaktan çok sızmakta olabilirdi. Nasıl bu kadar rahat davranıp yine de başarılı olabiliyorlardı ki?

Sanki okuldaki herkes hayatın sırrını çözmüş, kendinden emin dolaşıyordu da, bir ben kafası kesilmiş horoz gibi sağa sola savruluyordum. Sonunda kafamı vuracak bir duvara toslamayı bekliyorum sanki..

"Mutlu Kelebek;

Şuan kendi yıldızına bakıyorum da, her ne kadar parlamak için can atsa da etrafındakiler çok büyük ve çok parlak! O kadar parlaklar ki, kendi ışıltısını bile fark edemiyor. Hem ya aslında sandığı kadar ışık saçmıyorsa, ya sönük kalmaya mecbursa..

Hayatta gökyüzü kadar karışık.. Çoğu şeyi basit sandım, her şeyi kuralına göre yaparsam kazanırım zannettim. Ama hile yapan o kadar çok kişi var ki. Artık ne doğru, ne yanlış anlaşılıyor.

Sanırım küçük yıldız hep sönük kalacak..

Sahra.."

~~~

Cumartesi akşam üstü, üçümüzde son rutuşlarımız yaparken keyifliydik. Su bana dönüp baktı.

- Partiye gelmediğine inanmıyorum!

Umursamaz şekilde omuz silktim, yanağıma hafif bir allık sürmeye devam ettim.

- Bu Emir'in son partisi bile olabilir.

Aynaya arkamı dönüp onlara baktım. Bu hafta Emir ismini her duyduğumda kenara biraz para koysaydım, bir aylık yemek masrafımı çıkarırdım. Duyan da onu popstar yada film yıldızı falan zannederdi.

- Emir kim ki?

İkisi aynı anda birbirine bakıp, inanmaz şekilde başlarını salladı. Ve birbirinin cümlelerini tamamlayarak konuşmaya başladılar.

- Emir, son on beş gündür bahsi geçen partinin ev sahibi. Her yıl okulun başladığı ilk aylar ve kapandığı son aylarda bir parti verir. Partilerden ilki yani bu gece ki; tatilin bittiğini temsil eder, bu yarından sonra derslere sarılmamız gerektiğinin sinyalidir. Diğeri de tatilin başlangıcını temsil ediyor. O partiden sonra ise yurtlar ve okul boşalmaya başlar. Tıbbiyelilerin sayılı eğlence fırsatı olduğunu düşününce bu, cehenneme dondurma sokmak gibi bir şey.

- Ve bu sene, onun son senesi. Yani muhtemelen bunlar veda partileri olacak.

Yüzümde hala etkilendiğime dair tek kas kıpırdamayınca Damla son kozunu oynarmış gibi bana baktı. Anlamam için üstüne bastıra bastıra konuştu.

- Her şey bir yana, o biricik rektörümüz Toygar Hanzade'nin en küçük oğlu. Herhalde rektör hakkında bir bilgin vardır.

Ve evet vardı. Kendisi ülkede iki kez üst üste seçilen tek rektördü. Hatta ondan öncede fakültenin dekanlığını yapmaktaymış. Başarılı bir cerrah olan rektörün, zamanında Suudi krallarını bile ameliyat ettiğini duymuştum.

Bakışım değişmiş olacak ki Damla gülümsedi.

- Şimdi bu partide görünmenin neden önemli olduğunu anlamışsındır umarım.

Dudaklarımı düşünüyormuş gibi büktüm.

- Anladım ama yine de gelemem. Gideceğim yer bu partiden çok daha önemli.

Damla beni tokatlamak ister gibi "Gıcık." Dediğinde gülümsedim. Kıkırdayarak elindeki fırçayı bana fırlattı. Sonra beni baştan aşağı süzdü.

- Bu kadar özensiz giyindiğin halde güzel görünmen bir mucize. Dedi.

Refleks olarak gözlerim ve ellerim vücudumda dolaştı.

- Nerem özensiz ki benim?

Damla kafamda üçüncü bir göz çıkmış gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

- Bunu ciddi mi soruyorsun Sahra? Güzelim fiziğini o modası geçmiş siyah pantolon ve mor gömlekle harcıyorsun. Seninki kadar ince bir bele sahip olmak için kızlar günde kaç kere kusuyor haberin var mı?

Tiksinerek yüzümü buruşturdum. Su elini abartmaması için Damla'nın omzuna koydu.

- Damla güzelliğini saklamaman gerektiğini söylemeye çalışıyor.

Kısa bir an ikisinin giydiklerine baktım. Damla oldukça kısa ve dar bir elbise giymişti. Sarıya boyadığı saçları koyu kırmızı elbisesinin üstünde gösterişle omuzlarına düşerken, Su'yun üstündeki koyu lacivert elbise biraz daha usturupluymuştu. Ama her haliyle benim giyebileceğim şeyler değillerdi.

- Ben böyle şeyler giyemem. Dedim çekinerek.

Su gülümsedi.

- Tamam, "böyle" şeyler giyme ama biraz tenini göstermekten zarar gelmez. Bacakların öyle uzun ve güzel ki, Damla haklı, o fiziğin hakkını vermek gerek.

Bunları söylerken bana göz kırpmıştı. Damla tekrar bana baktığında elini midesini yormuş gibi karnına götürdü.

- Hele o saçların..

- Tamam Damla, anlatmak istediğini anladım!

Bu kez sesim sert çıkmıştı. Alınmak istemiyordum ama sanki moda programındaymış gibi eleştirilmek hoşuma gitmemişti. Tamam, modaı yakından takip etmiyordum ama abarttıkları kadar kötü giyinmediğime emindim. Aynaya bakıp somurturken Damla arkamdan yaklaşıp belime sarıldı. Çenesini omzuma yaslayıp;

- Özür dilerim, seni kırmak istemedim. Ama öylesine güzelsin ki, bunu başkalarına göstermemene gıcık oluyorum. Dedi.

Elimde olmadan gülümsedim. O da dişlerini göstererek doğruldu. Bu kez parmakları saçlarıma gitti.

- İzin ver, en azından bu gece için saçlarını ben yapayım. Hem belki etkilemek istediğin biriyle karşılaşsın.

Gülümseyip başımla onayladım. Beni aynanın önüne oturttuğunda, yeni oyuncak bebeğiyle oynayan küçük bir kız kadar mutluydu. O saçıma alışık olmadığım şekilde dokunurken, ben bu gece Ahmet'i de göreceğimi hatırlayıp heyecanladım. Damla haklıydı, bir gece için azıcık özenli olmamda fayda olabilirdi. Tamam, onu etkileyemedim belki ama en azından beni farklı görmesi hoş olabilirdi.

Damla hızını alamayıp saçımdan sonra makyajımı da baştan yapmaya başlamıştı. Ve bu toplamda tam otuz iki dakika sürdü. Bu benim normalde giyinip evden çıkıp, dışarıda işlerimi halledip geri dönmemle aynı süreydi. Sıkıldığımı sayısız kere söylerken, her seferinde "Güzellik aceleye gelmez!" Diyordu. Sonunda tamamladığını düşünüp beni aynaya döndürdüğünde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım.

Aslında görmeyi beklediğim şey; komedi filmlerindeki gibi kabarık, bonus bir saç ve palyaço seçmelerine katılabileceğim kadar abartı bir makyajdı. Ama Damla öyle zarif çalışmıştı ki, onun ellerinin sihirli olduğunu düşündüm. Saçlarını iki yanımdan yarı dalga yarı düz inen şekilde sarkıtmış, alnımın üstünden zarif bir kabartıyla geri atılan bir tutamla yüzümün ortaya çıkmasını sağlamıştı. Makyajı ise, gözlerimdeki eyelineri saymazsak oldukça doğal duruyordu. Kısacası gerçekten güzel görünüyordum.

Damlaya bakıp içten bir teşekkür döküldü dudaklarımdan.

- Sen önceki hayatında kuaför falan mıydın?

Ellerini silah tutarmış gibi yapıp parmak uçlarını kovboylar gibi üfledi.

- İşte bu yüzden Estetik cerrahisi seçecek. Diye açıkladı Su. O da yeni görüntümden memnundu.

Damla ellerini beline koyup yine bana baktı.

- Ama ben hala benim dolabımdan bir şeyler giymesinden yanayım.

Bu kez benden önce Su karşı çıktı.

- O başka zamana kalsın Damla. Hepimiz gideceğimiz yere geç kalıyoruz.

Bu cümleden sonra ışık görmüş böcek gibi sağa sola koşturup, aceleyle vedalaşıp dışarı çıktık.

Ben elimde hediye olarak götürdüğüm paketimle, yurdun dışındaki taksi durağına yürürken, Biyokimya hocasını gördüm. O da acelesi varmış sıradaki taksiyi bekliyordu. Başta çekindim ama sonra, birazda Damla'nın tanınmanın önemini anlatan konuşmasından dolayı ona yaklaşım selam verdim. Hafif zoraki bir gülümsemeyle selamıma karşılık verdi.

- Siz de mi şu meşhur partiye gidiyorsunuz hocam?

Yarım bir kahkaha attı.

- Bahsini çok duydum ama o tarz partiler için fazla yaşıyım.

Hala genç olduğunu ima eden bir kaç söz söyleyince daha da keyiflendi.

- Ama sen gidiyorsun sanırım?

Gülümseyerek başımı salladım.

- Hayır, verilmiş başka sözlerim var. Dedim.

Memnun olmuş gibi baktı bana.

- Genelde okuldakiler bu tür etkinlikleri kaçırmaz.

- Ben onlar gibi değilim sanırım. Dediğimde bu kez etkilenmiş gibi başını salladı. Taksi sırası ona gelince binmeden önce bana baktı tekrar.

- Adın neydi senin? Diye sordu.

Birden yüzüm düştü, beni tanıdığına emin olduğum tek hoca oydu. Ama sonra koca sınıfta, onca öğrencinin adını ezbere bilmesinin zor olacağını düşündüm ve kendimi toparlayıp;

- Sahra, Sahra Yıldırım. Dedim üstüne basa basa.

Beni hatırladığını gösteren o bakışı bekledim ama gelmedi. Aksine kaşlarını düşünerek çattı.

- İkinci sınıflardandın değil mi? Dedi şüpheyle.

Bozulduğumu saklamaya çalışırken pek de başarılı olmadığımı eminim.

- Hayır, bu ilk senem. Dedim. Sesim zorla çıkmıştı.

Hala hatırlamadığını belli eden bir hareketle omuz silkti. Ve iyi eğlenceler dileyerek taksiye binip gitti.

Elimde tuttuğum paketi hırslımı almak ister gibi sıkmaya başladım. Hiç düşünmeden arkamı dönüp, hızla yurda geri yürüdüm.

Evet, Damla haklıydı. Bu lanet yerde resmen yarış atı gibiydik. Herkes zeki, herkes çalışkan, herkes hırslı olunca, fark edilmek için başka şeyler yapmak gerekiyordu.

Elimdeki paketle yurt kapısından girdiğim an, görevli bana gelen zarfı uzattı. Az önce hızla çıktığım için, özür dileyerek yetiştiremediğini söyledi. Önemli olmadığını söyleyip, teşekkür ettim. Odaya paketi bırakıp geri çıkacaktım ama elimdeki zarfı hızlıca okumam gerekiyordu.

"Sahra;

Ben senin ışığının farkındayım ve yeterli zaman geçtiğinde etrafındakilerinin de bunu anlayacağına eminim. Işığı görmemek için kör olmak gerek.

Hem varsın anlamasınlar. Güneş de yalnız ama o olmazsa hepimiz karanlığa mahkum oluruz.

Bırak onlarda senin ışığından mahrum kalsınlar..

Ama onlara biraz zaman ver, bırak onlar senin parıltını görsün. Senin göstermek için çaba harcamana gerek yok!

Mutlu Kelebek.."

Bu mektup bile damarlarımdaki siniri yatıştıramadı. Artık teselli edilmek istemiyordum.

Masamdan temiz bir kağıt bulup şunları yazdım.

"Mutlu Kelebek; üzgünüm ama yeteri kadar zaman yok. Bu gece beni fark etmeleri için ilk adımı atıyorum. Artık bende oyunu onların kurallarına göre oynayacağım. Ve bu gece ilk hamlemi yapıyorum.. Sahra.."

~~~

9.BÖLÜM- PARTİ

~~~

- Sahra beni yalnız bırakacağına inanamıyorum!

- Erva inan elimde olan bir şey olsa hemen uçardım yanına. Saatler önce gelen maille haberim oldu ve şuan çalışmaya başlasam bile yine de yetiştiremeyebilirim.

Takside partinin yapılacağı yere gidiyordum ve Erva'ya yalan söylerken yüzüm renkten renge giriyordu. Ama yolumdan dönemeyecek kadar kararlıydım. Sonunda üzüntüyle nefesini bıraktı.

- Şuan o okulu gelip yakmak istiyorum.

Kendime kızarak başımı eğdim.

- Özür dilerim.

- Özür dileme, senin bir suçun yok sonuçta. Beni, bugün yalnız bırakmayı istemeyecek kadar çok sevdiğini biliyorum ama ne yapalım işte meslek aşkı.. Derken zorla gülmeye çalışması içimi acıttı.

Bir süre daha konuştuk ama beklenen misafirlerinin gelmesiyle aceleyle kapattı telefonu. Ve ben ona şans dilerken kendimi çok hem de çok suçlu hissediyordum. Tabi bunda "yurtta ders çalışmam gerek" derken, beni sorgulayan gözlerle aynadan seyreden taksicinin de payı olabilirdi. Hatta beni, içinde sayısız günahın yaşandığı dışarıdan bile belli olan evin önüne getirdiğinde, onaylamayan şekilde başını sağa sola bile sallamıştı. Ya da ben yanlış bir şey yaptığımı düşündüğümde paranoyaklaşmışım..

Taksiden indiğimde bacaklarım titriyordu. Ev öylesine büyük ve gösterişliydi ki ağzım açık kaldı.

Yüksek duvarların arkasından geceyi aydınlatan renkli ışıklar ve etraftaki komşuları rahatsız ettiğine emin olduğum yüksek müzik sesi geliyordu. Tereddüt etsem de bahçeye girdim.

Sanırım okulun tamamı buradaydı. Öyle büyük bir kalabalık vardı ki, ne varlığım ne de yokluğum bir şey değiştirebilecekmiş gibi duruyordu.

Bir an nereye gitmem gerektiğini düşündüm. Büyük sayılabilecek havuza kimisi kıyafetiyle, kimisi bikini ve şortuyla atlıyor ve şimdiden sarhoş olmaya başladıkları belli oluyordu. Havuz kenarındaki kızları "eğlence" olsun diye suya atan erkekleri görünce içerinin daha güvenli olacağını düşündüm.

Giriş kat, dışarı ile kıyaslandığında, tek eksiği koca bir havuzdu. Kalabalık hep bir ağızdan çalan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da elindeki ne olduğunu anlayamadığım içkilerinden içiyorlardı. Ve oynadıkları dans türlerinin literatürde yeri olmadığına emindim. Bana daha çok hiphop kliplerindeki figürler gibi geldi. Ve bu görüntü beni bir hayli rahatsız etti.

Kalabalığı tabiri caizse yarararak ilerlemeye çalıştım, sanki gitmek istediğim bir yer varmış gibi(!) Sonunda kendime insanların hareket ederken bana vurmayacağı, güvenli bir yer bulduğumda etrafı izlemeye koyuldum. İşte şimdi o film sahnelerinin kısmen doğru olduğunu anlıyordum. Kendimi küçük bir kasabadan gelen muhafazakar kız gibi hissediyordum, ki sanırım öyleydim de. Ve burada yapılan çoğu şey benim eğlence anlayışıma uymuyordu(!)

- Neden elin boş senin?

Kulağıma doğru bağırarak sesle geri çekildim. Alın dans etmekten terlemiş bir çocuk bana gülümseyerek bakıyordu. Cevap vermeden öylece baktım.

- Sana içecek bir şeyler getirmemi ister misin?

Cevap vermek için ona doğru eğilmek zorunda kaldım ve açıkçası terle karışan içki kokusu midemi bulandırdı.

- İstemem, teşekkür ederim. Diyebildim.

Omuz silkti. Son kez bana doğru eğilip.

- Yarın burada yaptıklarını hatırlamamak için içmen gerek. Derken göz kırptı ve yanımdan uzaklaştı.

Yaklaşık bir saat boyunca olduğum yerden kıpırdamadım diyebilirim. Ve bu süre beni ancak ayağımla müziğe tempo tutacak kadar açabilmişti. Gerçi bana içki almayı teklif eden altı çocuktan birinin teklifini kabul etmiş olsaydım, şuan bende koltuğun üstüne çıkıp gömleğini çıkaran kızlardan biri olabilirdim. Ama hakkını vermek lazım, bayağı tezahürat toplamışlardı(!) Omzuma dokunan parmaklarla arkama döndüm.

- Sahra!

Damla inanamayan gözlerle bana bakarken, beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. O da bir hayli terlemiş görünüyordu ama onun tek farkı hala güzel kokmayı başarmasıydı. Benim bir şey söylememe fırsat vermeden beni çekip Su'yun yanına götürdü. O da Damla gibi çığlık atıp sarıldı bana.

Hayatımda gördüğüm en uzun L, daha doğrusu U şeklindeki koltuklara, normalde sığabilecek insan sayısının çok üstünde kişinin sıkıştığını görünce geri çekildim ama onlar ısrarla beni aralarına aldılar.

- Ne zaman geldin? Dedi Su, elindeki şişesini dökmemeye çalışarak.

Zaten dibimde olduğundan hafif ona doğru döndüm.

- Bir saat olmuştur. Dedim.

Etkilendiğini belli ederek ufak bir ıslık çaldı. Diğer yanımdaki Damla bana döndüğünde ise dudaklarını asıp;

- Benim dolabımdan bir şeyler giymen gerektiğini söylemiştim. Üstündeki kıyafetlerle burada rahibeler gibi duruyorsun.

Elimde olmadan gülümsedim.

- Benim için hiç sorun değil. Dedim elimdeki hayali içkiyi onun şişesine vururken.

Etrafımdaki onca içki kokusu hem midemi bulandırmış, hem de tuvaletimi getirmişti. Su'ya lavabonun yerini sorduğumda üst katı işaret etti. Kalkmak için iki yanımdan güç almam gerekti, resmen koltukta yapışık oturuyorduk. Zorla da olsa kalkmayı başardığımda Damla ve Su çoktan ilgisini başka yöne vermişlerdi bile.

Üst kat kısmen daha sessizdi. Ama burada yasak şeyler yapıldığı hissini veren garip bir duygu vardı. Birbiriyle "daha yakından" ilgilenmek isteyen bir kaç kişinin kritik köşeleri doldurduğunu fark edince rahatsız oldum.

Tuvalet için görünmeyen bir sıra vardı sanki. Ne zaman içeriden biri çıksa, nereden geldiğini anlamadığım bir başkası benden önce içeri girmeyi başarıyordu. Dakikalar geçerken amacıma ulaşamayacağımı anladım. Çaresizce başka lavabo aramaya koyuldum. Bütün katı dolaşıp pes ettiğimde, merdivenlerin dibine geldim ve üst kata doğru baktım. Ne kimse yukarı çıkıyordu, ne de yukarıda biri varmış gibi görünüyordu. Sanırım parti sadece bu iki katı kapsıyordu. Kasıklarımın giren ağrıya kayıtsız kalamayıp çaresizce ve insanlara kendimi belli etmeden üst kata çıktım.

Karanlık sayılabilecek kadar loştu. Çatı katı gibi olduğundan fazla odalı görünmüyordu.

Tahminen birkaç kapı sonra aradığımı bulacağımı düşünüp, korkarak elimi en yakınimdaki kapı koluna uzattım. İçeri doğru başımı uzatınca spor aletlerini görmemle geri çekildim. Bir de sıfır! İkinci kapı biraz daha ilerideydi, merdivenlerden çok uzaklaşmak istemesem de mesanemden gelen tehlike sinyallerini duymazdan gelemezdim. Kısa adımlarla diğer kapıya gittim. Yavaşça açtım ve devasa yatağı gördüğüm an kapıyı hızlıca geri kapattım. İki de sıfır!

Diğer kapıya koşarak gittim, artık ne korkacak ne de çekinecek durumdaydım. Hızlı şekilde kapıyı açtım ve mermerin parlamasını fark edince hemen ışığı yakıp içeri girdim. Yavaş olmaya çalışarak kapıyı arkamdan kapatıp, kurtuluşum olan yere baktım.

Okuduğum bir psikoloji kitabında, bazı insanların bilerek mesanesini zorladığı ve en son an gelmeden tuvalete gitmediklerini okumuştum. Sebebi ise; şuan benim de yaşadığım tarifi imkansız duyguydu. Sesli şekilde güldüm halime.

Ama tam gülüşümü tamamlamıştım ki, banyonun içindeki duş perdesi hareket etti ve su sesi geldi(!)

Kısa bir çığlık atıp ayağa fırladım. Pantolonumu nasıl çektığimi bile hatırlamıyorum.

- Kim var orada?!

Ses yoktu. Allah'im, yeni yapmış olmama rağmen(!) altıma yapacak kadar çok korkuyordum.

Aynı soruyu birkaç kez daha sormuştum ama hala cevap yoktu.

Belki de yanlış duydum diye düşünüp korkarak küvete doğru yaklaştım. Elim perdeye giderken, içeride elinde bıçakla bekleyen maskeli katil çıkacakmış gibi titriyordum. Ama perdeyi açtığımda çok daha kötüsüyle karşılaştım!

Küvet ağzına kadar suyla doluydu, suyun rengi pembeleşmiş gibi renk değiştirmişti ve içinde baygın (ölmüş demek istemiyorum) bir erkek yatıyordu!

Nefesimi sesli şekilde içime çektim. Çığlık bile atamadım. Şoka girmiştım. Birkaç saniye boş boş cansızmış gibi yatan adama bakmaktan başka bir şey yapamadım ama sonra kendime gelip yanına eğildim. Biraz oturur pozisyona getirdim. Ona dokunmamla gözlerini araladı. Çok şükür ölmemişti (henüz!)

- İyi misin? Cevap ver lütfen!

Gözleriyle beni seçmeye çalıştı. Birkaç saniye baktıktan sonra gülümsedi.

- Meleklerin bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim. Dedi gülümsemesi devam ederken.

Söylediklerini umursamadan tam olarak oturttuğuma emin oldum. Üstü çıplaktı ama altında boxeri vardı. Ne kadar şok halinde olsam da bu durum beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Göğsünde açık yara aradım ama yoktu. Çenesini tutup gözlerime bakmasına sağladım.

- Yaralandın mı? Söyle nerede yaran?

Ben çenesini tutarken o sadece bakıyordu. Birkaç kez çenesini sallamama rağmen cevap vermedi. Bende şokta olduğunu düşünüp tüm gücümle sıkı bir tokat attım. Gözlerini sıkı sıkı kapattı.

- Offf... Kızım sen her ölmek üzere olan adamı dövmeye mi kalkıyorsun?

Kendine gelmiş gibi dinç konuşması beni rahatlatmıştı.

- Şimdi söyle o zaman, yaralandın mı?

Başını sağa sola salladı boynunu rahatlatmaya çalışır gibi. Sanırım çenesine düşündüğümden daha sert vurmuş olmalıyım.

- Hayır. Dedi sakince.

Bu sakinliği beni huzursuz etti. Su gerçekten hafif pembeydi, bir yerleri kanamış olmalıydı. Ona güvenmediğimden küvete doğru yaklaşip elimi suyun içine daldırdım. Vücudunu çevirerek tenini kontrol ettim. Ama o bu kez sırtmaya başladı.

- Darp yetmedi, şimdi de tacize mi başladın?

Ona gözlerimi devirdim. Ellerim telaşla kaslı vücudunda dolaşırken;

- İzin verirsen sana yardım etmeye çalışıyorum. Dedim.

Omuz silktili.

- Yardım istediğimi hatırlamıyorum.

Onu umursamadan bakınmaya devam ettim. Bacaklarına bakmak için öne doğru eğildiğimde bilerek göğsüme dokunmaya çalıştığını fark edince, sinirle ona dönüp elimi havaya kaldırdım. Yine ona vuracağımı tahmin edip kendini korumak için koluyla yüzünü kapattı. Ve benim elim havada asılı kaldı. Çünkü kanın çıkış noktasını bulmuştum.

Panikle iki kolunu birden sudan çıkarıp baktım.

- Sen bileklerini mi kestin?

Memnuniyetsiz şekilde yüzünü buruşturdu.

- Pek becerebildiğim söylenemez.

Birkaç saniye ağzım açık kaldı. Sonra başımı sallayıp kendime geldim. Hemen havlu dolabına gidip bir kaç el havlusu aldım. Hızlı bir şekilde bileklerine tampon yapıp bağladım. İnanmaz gözlerle yüzüne baktığımda film seyrederek beni izliyordu.

- Sen kafayı mı yedin?

Omuz silkti. Eğleniyor gibiydi. Nefes nefese kaldığımı fark ettim. Geriye çekilip klozetin kapağını kapattım, üstü ne oturup soluklanmaya çalıştım. Nefes alış verişim normale döndüğünde beni seyreden gözlerle döndü bakışlarım. Bir an bana tanıdık gelen yüzünü nereden tanıdığımı hatırlamaya çalıştım ama bulamadım. Tekrar yanına gittiğimde yüzünün beyazladığını fark ettim. Fazla kan kaybetmiş olmalıydı. Pek umurunda görünmese de ona yardım etmem gerekiyordu.

Telefonumu çıkardığımda havlu sarılı koluyla bileğimi tuttu. Ne yaptığımı sorar gibi bakarken, ilk kez sertti bakışları.

- Ambulansı aramam gerek. Dedim açıklama yapar gibi.

- Arama!

- Neden?

- İstemiyorum da ondan!

Gözlerimi kıstım.

- Ölmek mi istiyorsun?

Bu soruyu aptallığını anlaması için sormuştum ama o sırtıp;

- Sence? Dedi.

İntihar etmeye çalıştığını düşünecek olursak saçma bir soru olduğunu kabul etmem gerek.

- Bak, bunu niye yaptığını bilmiyorum ama seni böyle bırakamam. Seni gördüm ve sana bir şey olursa artık kendimi sorumlu tutarım. Ve daha doktor olmadan bir insanın ölmesine sebep olursam kendimi asla affetmem! Bunu kendin için olmasa bile benim için yapamaz mısın?

Lütfen, bugün ölemezsin!

Öyle hızlı ve saçma konuşmuştum ki, küvetteki çocuk sadece beni izledi ve bir kaç saniye sonra gülümsedi.

- Peki. Dedi gözlerimin içine bakarak. "Senin için yaşayacağım."

Garip olsa da gülüşüne karşılık verdim. Tekrar telefonuma tuşlamak için elime aldığımda, yine bileğimi tutup beni engelledi. Şaşırarak baktım yüzüne.

- Yaşayacağım ama bunu ambulans olmadan yapman gerek.

Kaşlarımı çattım.

- Neden?

Nefesini sıkılmış gibi dışarı bıraktı.

- Ülkenin en prestijli Tıp fakültesinin rektörünün oğlu, intihara teşebbüsten hastaneye kaldırılırsa bu pek de iyi olmaz.

Öylece baktım yüzüne. Kaşlarım havada ne kadar kaldı bilmiyorum ama sonunda bileğimi bıraktı. Telefonu cebime geri koydum. Tekrar klozetin üstüne oturduğumda düşünmeye çalıştım.

- Seni taksiyle hastaneye götürebilirim.

Başını salladı.

- Olmaz. Çevre hastanelerin hepsinde beni tanırlar. Yani beni değil belki ama adımları tanırlar. Onlar beni tanımasa bile mutlaka babamın kulağına gider.

Yüzünün hali giderek kötüleştiğini gösteriyordu. Bileklerindeki havluları yenilerken kesiklerin bir hayli derin olduğunu gördüm. Artık sakinleşmiştim. Daha net görmeye başladım. Sol bileği sağ tarafına göre daha çok kanıyordu. Muhtemelen sağ elini kullandığından, ilk önce solu kesmiş olmalıydı. Yanakları artık renksiz bir hale bürünmüştü. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Elimi alınına götürdüm, ateşi yoktu ama buz gibiydi. Gözlerinin içine baktığımda renginin bu kadar mavi olduğunu yeni fark ediyordum.

Küvetin deliğini açıp suyun gitmesini bekledim. Onu küvetten tek başıma çıkaramayacağım kadar ağırdı. Bir sporcu kadar kaslı ve iri bir vücudu vardı. Bakışları artık beni korkutmaya başlayacak kadar baygın baktığında çaresizce telefonuma bakıp aklıma gelen ilk kişiyi aradım. Üçüncü çalışta açtı. Sesini duyduğumda yutkundum.

- Ahmet abi.. Yardımına ihtiyacım var!

Bir an sesi durdu. Belli bir hisirtti geldi. Sanırım kimsenin duymayacağı bir yere çekilmişti.

- Ne oldu, iyi misin?

Sesi panik olmuş gibi çıkınca konuşmaya devam ettim.

- Ben iyiyim, endişelenme ama arabayla bizi almaya gelmen gerek.

- Bizi?

Nasıl anlatacağımı bilemedim.

- Buraya gelince anlatırım Ahmet abi. Ama lütfen çabuk ol! Adresi sana mesaj atıyorum.

Kapattıktan hemen sonra adresi yolladım. Yine klozetin üstüne çöktüğümde küvetin suyu azalmıştı. Üst kısmı artık açıkta kalınca, dolaptaki bornozu ve tüm havluları üstüne serdim.

Gözlerini aralayıp bana baktı.

- Aradığın kişi tahmini yirmi iki dakika içinde burada olmazsa, zahmet etmenize hiç gerek yok. Dedi sırtarak.

Kaşlarımı çatıp, yüzüne baktım. Ahmet'in buraya gelmesi nereden baksan bir saati bulurdu.

- Ne demek istiyorsun?

Üstündeki havlulara battaniyeymiş gibi sarılmaya çalıştı.

- Mideme yolladığım küçük mutluluk hapları yirmi iki dakika sonra tamamen kanıma karışıp, içerideki tüm organlarıma unutulmaz bir parti verecek demek istiyorum.

Bu cümlelerin üstüne ufak bir kahkaha bile atmıştı. Hırsla ayağa kalktım. Bu çocuk bir psikopattı ama benim gözümün önünde ölmesine izin veremezdim!

Henüz hayat kurtarmayla ilgili en ufak bir ders görmemiştik. Ama ilk yardım biliyordum. Kızgın şekilde onun yanına yaklaşıp üstündeki havluları küvetin içine savurdum. Bir elimi sırtına koyup vücudunu öne doğru eğmesini sağladım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamadan diğer elimin parmaklarını ağzına soktum.

Bu düşündüğünde iğrenç bir hareketti ama ölmek üzere olan birini kurtarma düşüncesi her şeyin önüne geçiyordu. Beni itmeye çalışsa da başaramadı ve birkaç saniye içinde midesinde olan her şeyi dışarı çıkardı. Geriye yaslandığında gözlerinin içi kızarmıştı. Başımı yüzüne yaklaştırıp gözlerine baktım.

- Benim yanımda ölmene izin vermeyeceğim!

Gözleri yakından öylesine etkileyiciydi ki, rahatsız olup ondan uzaklaştım ve klozetime geri oturdum. Birkaç dakika ikimizde konuşmadık. Kusmak ona iyi gelmişti. Bakışları normale biraz daha yakındı. Sanırım bu kusma işlemi bize fazladan bir saat kazandırırdı. Yine havluları üstüne çekmişti. Yüzümü ona çevirdiğimde aklımdan geçenler alay eder gibi çıktı dudaklarımdan.

- Sırf meraktan soruyorum; kendini öldürmeyi nasıl planlamıştın? Yani önce ilaçları içtin, baktın olmuyor, küveti doldurup kendini boğmayı denedin, o da olmayınca bileklerini mi kestin?

Gülmek için kendini zorladığını görebiliyordum.

- Bir de saç kurutma makinasını soksaydın suya da tam olsaydı.

Bu kez yarım bir kahkaha attı.

- İnsan kafası iyiyken pek de mantıklı düşünemiyor.

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde topladım.

- Açıkçası kafanın normalken de pek iyi çalıştığını düşünmüyorum.

Söylediğim hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Tabi ben hızımı alamadığımdan devam ettim. Az önceki stres dolu anların enerjisini atıyordum sanki.

- Demek Emir sensin?

Havalı bir bakış attı yada atmaya çalıştı. Şu haliyle havalı görünmesi epey zordu.

- Evet, adımları çok duymuş olmalısın.

Ölmek üzereydi ama hala ünüyle hava atmaya çalışıyordu. Gözlerimi devirdim.

- Sorma, gereksiz bütün yerlerde adın geçiyor.

Kısa bir an şaşırıldı ama sonra keyiflenir gibi dudakları inceldi.

- Bak sen. Neymiş o gereksiz yerler?

Umursamadığımı belli edecek şekilde omuz silktim.

- Kız sohbetleri, kantin muhabbetleri, kütüphane dedikoduları.. Geçici gündemler işte.

Dudakları hala gergin duruyordu, söylediğim her cümlenin onu neşelendirir gibi bir hali vardı.

- Gereksiz sohbetlerde adımın geçmesi beni gereksiz biri mi yapar peki?

Dikkatle dudaklarıma bakan solgun ama keyifli yüzüne baktım.

- Hayır ama önemli sohbetlerde önemli insanlar anılır diyelim.

Ufak kahkahası küçük bir öksürüğe dönüştü. Ama kısa bir an yüzünü buruştursa da tekrar bakışları bana döndü.

- Çevrende çok popülerim demek ki.

Baygın bir bakış attım ona.

- Seni popüler yapan bu saçma partilerin! Ama baksana öyle sıkıcı ki, sen bile intihar etmeye kalkıyorsun.

Fazla ileri gittiğimi düşünüp pişman olduğumu belli eder gibi dudaklarımı eğdim. Ama o sadece gülümsedi. Biri beni kızdırdığında ya da gergin olduğumdaki çirkefleşme huyum yine kendini belli etmişti. Ve şuan öylesine gergindim ki yine küvette oturan adama baktım.

- Aslında ambulansı neden çağırmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Sen babanın yada okulun adını değil, kendini düşündün. Yarın ki manşetleri görebiliyorum; Koskoca rektörün oğlu, geleceği parlak doktor adayı, bileklerini bile düzgün kesemedi. Ve bu başarısız bir intihar girişimi sırasında, bir birinci sınıf öğrenci tarafından kurtarıldı.

Söylediklerime bozulmak yerine öyle sesli bir kahkaha attı ki, birilerinin duyacağından bile şüphelendim. Yüzü tebessüm ederken bana baktı. Derinden gelen sesi banyoyu doldurdu.

- Yarayla alay eder, yaralanmamış olan..

Bu Shakespeare'dendi ve ben bu çocuğun kim olduğunu şimdi hatırlamıştım. Bu o spor arabalı çocuktü! Dikkatli bakınca onu ilk gördüğüm günkü kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Tek fark; yüzü ölecek gibi beyazlamış, artık uzamış olan kısa saçları dağılmış, açık tutmak için gayret ettiği mavi gözleri ise halsizce bakıyordu.

- Seni tanıyorum! Dedim birden kendime engel olamadan.

Anlamayarak kaşlarını çattı.

- Sana kim olduğumu söylemiştim zaten.

- Hayır öyle değil, sen, sen çakma Romeo'sun.

Kısa bir an sessizce durdu ama sonra o ana kadar ki en büyük kahkahasını attı. Yine öksürük krizine dönse de umursamadı.

- Romeo mu?

- Evet, ama en çakmasından! Kızları yurda bırakırken her zaman Shakespeare'den alıntı yapıyorsun. Tabi onlar anlamadıkları için bunu etkileyici buluyor.

Başını iki yanına doğru sallarken acısını unutmuş gibiydi. Saati baktığımda Ahmet'in gelmek üzere olduğunu anladım. Bileğindeki havluları yeniledim. Ama sonra ona döndüm.

- Seni partinin içinden nasıl çıkaracağım?

Yüzüme bakarken düşünüyordu.

- Onca insanın içinden çırılçıplak, kollarımda kanlı havlularla geçersen gazetelere gerek kalmaz, sabaha babam ve tüm şehir öğrenmiş olur. Sanırım beni giydirmen gerek.

Ufak bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarımdan. Kabul etmemek için mızımızlansam da haklıydı. Bu halde onca insanın içinden geçemezdi. Ona sitem dolu bir bakış atıp hızla banyodan çıktım. Odasının kapısını daha önce klozet aramak için açtığımdan kolayca buldum. Odanın ışığını yaktığımda yerimde öylece kaldım. Gözlerim kamaştı, büyük bir salon kadardı ve öyle etkileyici eşyalarla doluydu ki saatlerce inceleyebilirdim.

Dikkatimi yapmam gereken şeye verip giysi dolabını açtım. Sayısız ütülü gömlek ve tişört önüme dizilince, içlerinden en koyu renkli olanı seçtim. Başka bir dolaptan yine siyah bir kot seçip elime aldım. Çoraplarını koyduğu yeri bulmak zamanımı aldı. Birkaç çift çorap ve ayakkabıyı da kucağıma sıkıştırıp banyoya geri döndüm.

Beni görünce gülümsedi.

- Bir an beni bırakıp gittiğini sandım. Dedi.

Yüzüne bakmadan elimdekileri kuru bir yere indirirken;

- Bu geceden sağ çıktığını görmeden seni bırakmam, merak etme. Dedim.

Küvetten kalkmasına yardım ederken çok fazla zaman kaybettiğimizi anlamıştım. Gerçekten çok dirençsiz kalmıştı. Ayağa kalktığı ilk an başı döndü, yere düşmemek için benden ve mermerden güç aldı. Belli etmemeye çalışsa da canı yanıyor gibiydi.

Kloz ete oturtup pantolonu bacaklarından geçirmeye başladım. Bana yukarıdan bakarken;

- Boxerımı çıkarmayacak mısınız? Dedi.

Yüzüne baktığımda sırtıyordu. Bu çocuk ona acımayı öyle zorlaştırıyordu ki!

- Hayır ! Dedim üstüne basa basa sertçe.

Yapmacık şekilde dudaklarını büktü.

- Ama hasta olurum. Dedi.

Ellerimi belime koydum.

- Az önce seni ölüme terk etmem için bana kızıyordun, şimdi popon ıslak kaldığı için mızımızlanıyor musun?

Çocuk gibi başını salladı. Bense başımı tekrar yere eğip dişlerimi sıktım. Bacaklarını pantolondan geçirip, beline çıkarana kadar oldukça zorlandım. Gömleğini giydirmeden önce havluları çıkarıp getirdiğim çorapları üst üste bileğine bağladım. Havlu ile gömleği giydirebilsem bile kesinlikle belli olurdu. Çorap biz dışarı çıkana kadar kanı durdurabilirdi. Bileklerini halledince yavaşça gömleği geçirdim kollarından. Yüzüm tenine bu kadar yakın olunca rahatsız oldum. Üstelik gözleriyle beni takip etmesi tedirgin ediyordu. Dudaklarını bilerek yaptığını düşüneceğim şekilde boynuma değdirmeye çalışınca ona kızarak baktım. Ama o halinden öyle memnundu ki.. Sonunda kaslı vücudunu örttüğümde derin bir nefes verdim. Yerdeki kanlı havluları toplayıp, kirli sepetine attım ve sesli şekilde, kendi kendime konuşur gibi şikayet ettim.

- Neden geldim ki sanki bu lanet partiye?

Emir'in sesi kulağıma geldiğinde ona döndüm.

- Herkesin dünyaya gelmesinin bir amacı vardır. Mesela İngilizlerin müzik yapmak için doğması gibi. Yada çikolatanın insanları mutlu etmek için var olması gibi. Ve sen Juliet, sen ve o lacivert gözlerin buraya, hatta belki de dünyaya beni kurtarmak için geldin..

Ona baktığımda ilk kez bu kadar ciddi bakıyordu bana. Bakışından rahatsız olup yüzümü kaçırdım ondan. Tam o anda telefonum çaldı. Ahmet'in adını ekranda görünce yine yutkundum, bana beş dakika içinde verdiğim adreste olacağını haber verdi. Telefonu kapatıp, kolumu Emir'in beline sardım.

- Bana yardım etmen gerek, seni tek başıma taşıyamam.

Başıyla onayladı. Ona doğru eğildim, tüm gücümü verip poposunu klozetten birkaç santim ayırmıştım ki "Dur!" Dedi.

Canını yaktığımı düşünüp korkuyla geri çekildim. Yüzünü buruşturdu. Kendini klozetten yere doğru kaydırıldı. Soğuk taşa dokunan vücudu irkildi. Defalarca "iyi misin, ne oldu?" Diye sorsam da cevap vermedi. Yere sırt üstü yattığında, en son "nefes alamıyorum." dedi ve bayıldı. Kısa bir şok geçirdim yine. Hemen üstüne eğilip nefesini dinledim. Sanki nefes alıyor gibiydi ama emin olamadım.

- Emir aç gözünü, lütfen!

Düşün Sahra, düşün! Doktor gibi düşün! Nefes alamıyorum demişti. Suni solunum! Evet, o zaman suni solunum yapmalıydım!

Parmaklarımla dudaklarını araladım. Derin bir nefes alıp içine üfledim. Tekrar başımı kaldırdığımda göğsüne avuç içlerimi dayayıp üç kere kalp masajı yaptım. Yine dudaklarını aralayıp peş peşe nefesimi üflerken başımın arkasında parmakları hissettim. Ardından dudaklarımdaki baskıyı. Beni kendine bastırıp öptüğünü ise birkaç saniye sonra anlayabilmişim!

Hızlıca başımı geri çektiğimde sırttan mavi gözlerine bakakaldım. Hemen arkasından konuştu;

- Ey doğru sözlü eczacı! Gerçekten çabuk etkiliyor ilaçların. İşte ölüyorum, bir öpücükle...

Ve yine alıntı yapıp sırttan suratına gözlerimi sinirle kısıp bakarken, karnına sıkı bir yumruk attım. O yerde kıvrılırken ben ayağa kalktım.

- Sana inanamıyorum! Resmen öldüğünü düşündüm! Psikopat mısın sen?

Yerden doğrulmaya çalışırken sol bileğinden kanın sızdığını fark ettim. Sinirle yerdeki çoraplardan birini alıp, yanına çöktüm. Burnumdan solurken onun beni izleyen gözlerine bilerek bakmadım. Bileğindeki çorabı yenileyip, gömleğin bilek kısmındaki düğmeleri dikkatlice sıkı sıkı kapattım. Sonra gözlerine bakıp, sesime sahici bir tehdit yükledim.

- Eğer bir daha beni öpmeye çalışırsan, senin başladığın işi ben bitiririm Romeo!

Başını salladı ama dudakları yüzündeki keyfi saklayamıyordu. Yeniden ayağa kalktığımızda ona daha sert davranıyordum. Ölü taklidi yapacak kadar gücü varsa, aşağı inecek kadar da olmalıydı. Birkaç adım ilerledikten telefonum titredi. Elime alıp baktım "Geldim.." Yazıyordu. Adımlarımızı hızlandırdık.

Bir alt kata indiğimizde insanların "meşgul" oldukları için bizi fark etmediğini anladım. Ama giriş kata inen merdivenlerde onu taşıyormuş gibi yapmak yerine, sanki birbirimize sarılıyormuş gibi davranmak zorunda kaldık.

Yanımdakinin Emir olduğunu anlayan herkes bakışlarıyla bizi takip etmeye başlıyordu. Müzik orta karar sakinliğe geçtiğinde ise artık daha çok göz bizi izlemeye başlamıştı. Hatta bir kaç kişi Emir'e selam verdiğinde, Emir onların elini bile sıktı. Ama her sıktığında vücudunun acıyla gerildiğini anlayabiliyordum. Kapıya az bir mesafe kala, bizi seyreden gözlere fısıltılar da eşlik etmeye başladı. Tabi buna Emir'in arada bir başını boynuma gömüp yürümesi de sebep oluyor olabilirdi.

Emir belimdeki elini biraz aŖađı indirdi. Bilerek yapmadıđını dűŖűnerek sesimi çıkarmadım. Ama bir kaç adım sonra parmakları yine yer deđiŖtirince, durdum ve yűzűne baktım. DiŖlerimi gűstererek gűlűmserken, kulađına dođru fısıldadım;

- Eđer elin bir santim daha aŖađı kayarsa, yemin ediyorum seni ben ۆldűrűrűm!

O da benim gibi diŖleriyle gűlűmsedi.

- Peki Juliet. Dedi.

Karın boŖluđuna uyarı amaçlı dirseğimi vurunca;

- Tamam dedim ya! Diye sűylendi.

Sırttım ve yűrűmeye devam ettik. Sonunda bahçeye ulaŖtıđımızda ikimizde yorulmuŖtık. Ama burada da insan kalabalığı olduğundan birbirimizin belini bırakamadık. Biz dűnyanın en yapıŖık sevgilileriyymiŖ gibi bahçe kapısına adımlarken, baŖımı kaldırdım ve onu gűrdűm. Kısa bir an nefesim kesildi. Adımımı ۆne doğru atamadığımı fark ettiğinde, Emir de bakıŖlarımı kilitlediğim yere doğru baktı.

Ahmet kaŖlarını sinirle atmıŖ bana ve yanımdaki adama bakıyordu..

~~~~

10.BÖLÜM- JULİET

~~~

Onu en son askere gittiğinde bu kadar uzun zaman görmemiştim. Ama o vatani görevdi ve ben kalbime taş basıp sabretmiştim. Hem o zamanlar baya ufaktım. Aşk benim için; onun adını defterimin içine yazıp, üzerine kalpler çizdiğimde bile mutlu eden bir duyguydu. Ama şimdi aşk; onu başkasıyla düşünmeye bile katlanamayıp kendimi Çıkmaz'dan bile dışarı atacak can yakıcı geliyordu.

Ben ona heyecanla bakarken onun bakışları sertti. O an bulunduğumuz yerin farkına vardım. Etraftaki kız çığlıklarını bastıran kalın erkek seslerini, kulağı sağır eden müziğe eşlik eden alkol kokusunu ve benim hiç tanımadığım bir adamın kollarında oluşumu hatırladım.

İçerideki karanlıkta kafası güzel insanlar anlamamış olabilirdi ama Ahmet Emir'in birazdan yığılacak kadar solgun ve bitkin olduğunu fark edebilecek kadar dikkatli bakıyordu. Biz ona doğru yaklaştıkça bakışları yumuşadı ama yeteri kadar değil.

Bahçeden çıkıp, yanına geldiğimizde açıklama yapmama fırsat vermeden;

- Sarhoş mu? Dedi.

- Hayır, daha kötü..

Emir'in kolunu benden ayırıp kendi omuzuna koyarken manşetlerindeki kan lekesini fark etti. Yüzü birden bana döndü. Sanırım anlamıştı, anlamadıysa da, benim "ilaçta içmiş!" dememle durumu çözdü.

Arabanın arka koltuğuna yatırdık. Ahmet ön tarafa oturmam için kapıyı açtı.

- Bende arkada otursam iyi olur, başının yüksekte olması gerek.

Hoşuna gitmediğini belli eden bir bakışla açtığı kapıyı kapattı. Ben arkaya oturup, Emir'in başını kucağıma koydum. Ahmet arabaya oturduğunda aynadan bana huzursuz bir bakış attı ve sürmeye başladı. Bir süre sessizlik hakimdi arabaya. Ama Emir'in akli bu haldeyken bile benden önce çalıştı.

- Hastaneye gidemem Juliet!

Sesi öyle boğuk çıkmıştı ki, refleks olarak saçlarını okşadım. Tabi bu refleksim Ahmet'in gözünden kaçmadı. Aynadan Ahmet'e baktım ve çekinerek konuşmaya başladım.

- Buralardaki hastaneler olmaz. Güvenli bir yere gitmemiz gerek.

Kaşlarını çattı.

- Neden, suçlu mu?

- Hayır, sadece bazı skandallara sebep olabilir. Sonra ayrıntılı anlatırım. Ama şimdi hızlı olmalıyız.

Ahmet yüzüne yerleşen huysuzluğuyla düşündü bir süre, eline aldığı telefonunun tuşlarına bastı ve sonra beklediği haber gelmiş gibi fark edilir derecede hızlandı. Saat bir hayli geç olduğundan sürat ve trafik konusunda sorun yaşamayacakmışız gibi duruyordu.

Emir'in vücudu artık korkutucu bir hal almıştı. Kucağımdaki artık o banyodaki adam değildi. Nefes alışığı hissedilir derecede zayıflamıştı. Özellikle sol bileğinden akan kan kendini iyiden iyiye belli ediyordu. Gözlerini kapatmış, uyuyor gibiydi. Ama bunun uyku değil baygınlık olduğunu anlayabiliyordum. Elimden bir şey gelmediği için dudaklarımı ısırıp, belli aralıklarla Ahmet'e daha hızlı gitmesini söylüyordum. Sanki daha hızlısı olacaktı gibi. Öyle süratli gidiyorduk ki, bundan daha hızlısı tren veya uçak olabilirdi.

Başımı ona doğru eğdiğimde avucumdaki saçlarını okşadığımı fark ettim. Ona farkında olmadan şefkat göstermem gülümsememi sağladı. Bir canı kaybetmeyi bile böylesine göze alamazken, doktor olduğumda nasıl davranacaktım kim bilir!

Ben gülümserken, onun kirpikleri ayrıldı. Mavi gözleri göz kapaklarını iterken, gözlerimin içine baktı sadece. Ben kendinde olmadığını düşünüp adını söyledim sessizce, sonra yavaşça dudakları aralandı.

- Konuşuyor..

Ey parlak melek, konuş yine!

Sen göz kamaştırıcı bir parlaklık veriyorsun geceye.

Cennetin kanatlı ulaşım başımın üstünde..

Öylece bakıyorum güzel gözlerine..

Ve kapattı gözlerini. Başımı inanamayarak salladım. Bu kadar dramatik olamazdı(!) Yine numara yaptığını düşünüp defalarca başını salladım ama numara olamayacak kadar hareketsiz duruyordu.

- Emir! Emir aç gözlerini! Bak yine beni kandırmaya çalışıyorsan, yemin ederim kapıyı açar seni aşağı atarım! Emir!!

Panikten nefes alamadım, yutkunamadım bile. Çaresizce Ahmet'e döndüm. Yüzünde anlayamadığım bir bakış vardı.

- Ahmet bir şeyler yap!

Kısa bir an şaşırıldı. Benim verdiğim tepkiye mi, yoksa ona ilk kez adıyla seslendiğim için mi bilmiyorum.

- Az kaldı.. Diyebildi ifadesizce.

Hızla giden arabada sağa sola yalpalanırken, bakışlarımı tekrar kucağımda cansız yatan kişiye çevirdim.

- Emir! Bana söz vermiştin! Bugün ölmeyecektin! Benim yanımda ölemezsin! Lütfen aç gözlerini..

Yanağımdaki tek damla ıslaklığı hissettiğimde araba acı bir frenle durdu. Saniyeler içinde sırtımı dayadığım kapı açıldı. Ben dışarı çıkarken Ahmet ve önlüklü biri Emir'i arabadan çıkarmaya çalışıyorlardı. Hızlıca sedyenin yanında giderken, başımı kaldırdım ve nerede olduğumuzu yeni anladım. Evimdeydim..

~~~

Ahmet bizi Çıkmaz'daki ufak bir poliklinik olan hastaneye getirmişti. İşte şimdi rahatlamıştım. Doktor Bülent genç sayılabilecek biriydi ama çok yetenekli ve gerçekten iyi bir insandı. Emir'i acil odasına aldıklarında Ahmet ve bana dönüp "Tam olarak neyi var?" Diye sordu.

Kısa bir an tereddüt ettim ama sonra sesimi sakin tutarak konuştum.

- İlaç içmiş.. Ben kusturdum ama ilaçların ne olduğunu ya da kusmadan ne kadar önce içtiğini bilmiyorum. Ve bir de şey.. Bilekleri..

- Tamam, anladım. Dedi, daha fazla konuşmama izin vermeden, arkasını dönüp hızla acil odasına girdi.

Acilin kapısında beklerken Ahmet'le göz göze gelmeye çekiniyordum. Ben kısa kısa volta atarken, o sırtını acilin duvarına yaslamış beni izliyordu. Üstünde yine siyah takım elbisesi vardı ama ceketini çıkarmıştı. Kravatını hafif gevşetmiş, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. Kirli sakalları ve zümrüt yeşili gözleriyle yine, yine aklımı başımdan alıyordu.

Dikkatimi ona değil içeride belki de can çekişen Emir'e vermeye çalışsam da, bakışının yoğunluğu boğazımı kurutuyor gibiydi. Sonunda pes edip durdum ve ona baktım.

Biraz sert bir bakış olmalı ki, sanki teslim olmuş gibi iki elini birden havaya kaldırdı.

- Bir şey söylemedim!

- Ama söylemek istiyorsun!

Sesim yine sert çıkmıştı. Yanlış zamanlarda ortaya çıkan şu çirkefleşen ruh halimi en kısa zamanda terbiye etmeliydim.

Ellerini ceplerine geri sokup, eski duruşuna geçti.

- İstiyorum. Ama şimdi değil.

Bunun altından pek de sakin bir konuşma çıkmayacağına emindim. Birkaç kez daha kısa koridoru adımladıktan sonra yine ona baktım kaçamak bakışlarla. Duvara yaslanmış beni izleyen gözleri bu kez daha yumuşaktı. Her hareketimi ezberleyecek kadar dikkatli bakması, beni sendeletecek kadar heyecanlandırıyordu.

Sonunda bu işkenceye dayanamayıp sert şekilde yüzüne baktım, dudakları gülmek ister gibi inceldi. Tam ona "ne söylemek istiyorsan hemen söyle" diye çıkışacakken, işaret parmağını dudaklarına götürüp hemşire işareti yaptı. Ve bunu yaparken ölümüne tatlıydı.

Sonra sessizce;

- Şimdi değil Sahra. Dedi.

Kollarımı göğsümde toplarken, belli etmesem de beni bu kadar iyi tanıyor olmasına sevinmiştim. Birkaç saniye sonra acilin kapısı açıldı. Doktor içeriden çıkıp bize doğru konuştu.

- Bileklerine müdahale ettim, bir sorun yok. Sadece midesini yıkadıktan sonra birkaç serum kan vermemiz gerekiyor. Kan grubunu biliyor musun?

Bana bakarak sorunca utandım. Kekeleyerek cevap verdim.

- Onu o kadar iyi tanıyorum.

Ahmet yine eski huysuz haline dönerken, doktor anladığını belli eder gibi başını salladı ve gitti. Doktor tekrar yanıma gelene kadar ikimizde konuşmadık ve bu kez beni az önce seyreden gözleri şimdi sadece telefonuna bakıyordu.

Kısa bir zaman sonra doktor kan grubunu söyledi. Benimle uymuyordu. Ahmet yumruğunu eklem yerlerini beyazlatacak kadar sıkı, birkaç saniye bekledi sonra dişlerini sıkarken "Ben verebilirim." Dedi.

Bu bağışa pek de gönüllü olmadığı belli oluyordu. Kan alma yerine giderken yanında durdum. O uzanıp, damarlarındaki kanın serumu doldurmasını beklerken, bu kez ben onu göz hapsine almıştım. Birkaç dakika bana bakmadı ama sonunda o da benim gibi pes edip sertçe gözlerini çevirdi. Onun taklidini yapıp ellerimi havaya kaldırdım.

- Bir şey söylemedim!

Gülüşünü saklamaya çalışsa da başaramadı. Tekrar baktığında alnındaki çizgileri yoktu.

- Ama söylemek istiyorsun! Dediğinde ikimizde gülümsüyorduk.

- Evet, istiyorum. Teşekkür ederim..

Birden yüzü düştü. Başını tekrar yastığına indirdi ve gözleri bakacak başka bir şey buldu.

~~~

Ahmet iki serum kan verdi. Emir'i midesi yıkanmak üzere başka bir bölüme götürdüler. Ahmet yanımdan ayrılıp doktorla konuşmaya gitti. Bense bekleme alanında, yerdeki taşları sekizinci kez sayıyordum. Ahmet yanıma yaklaştığında yüzündeki huysuz ve sinirli bakışa alışmıştım. Sormak istediği binlerce soru vardı, bunu yüzüne bakarak bile anlayabiliyordum. Ama sanırım sorularının cevabını almak için Emir'in iyi olduğu haberini almayı bekliyordu.

Yanıma geldiğinde ellerini yine ceplerine soktu.

-Endişelenme Bülent'le konuştum, onun buraya geldiğine dair ne belge bulunduracak, ne de birine söyleyecek.

Memnuniyetle baktım gözlerine. Ama o onaylamayan bir ses tonuna geçti.

- Bunu onun için değil, senin için yaptım Sahra! Annen gecenin bir vakti hastaneye bir keşi getirdiğini öğrenirse ne hale gelir haberin var mı?

Gözlerimi kaçırdım.

- Peki Erva? Bu gece ona o saçma partiye gitmek için yalan söylediğini bilse ne hissederci sence?

Bu kez gözlerimle birlikte başımı da eğdim. Aklındaki sorular artık bekleyemeyecek kadar ağırlaşmıştı anlaşılın. Ben sessiz kaldım ama o sinirini kontrol etmeye çalışır gibi elini saçlarına götürdü.

- Biz senin yurttta ders yetiştirmeye çalıştığını düşünürken, sen o iğrenç yerde, o iğrenç insanlarla eğleniyordun!

Utancım ağır bassa da daha fazla üstüme gelmesine izin veremezdim.

- Oraya eğlenmeye gitmedim!

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı.

- Peki neden gittin?

Gözlerimi öfkeli yüzünden ayırmadım. Ama ona, saçma bir korkuya kapılıp oraya gittiğimi söyleyerek kendimi iyice küçük duruma düşüremezdim. Cevap vermeyeceğimi anlayınca, öfkeli nefesini tenimde hissedeceğim kadar yakınımaya gelip, zorla bastırıldığı sesiyle konuştu.

- Daha okula başlayalı iki ay olmadı ama sen o rezil partilerdeki haplanmış çocuklarla samimi olmuştun!

Bu kez bende dişlerimin arasından, her kelimenin üstüne basarak konuşuyordum.

-Onu o halde buldum ve yardım ettim, o kadar!

-Partide bulduğun adama sarılarak geldin ve kucağındayken ölmem esi için yalvardın Sahra! Sanki bu söylediği cümle canını yakmış gibi sinirle gözlerini kapatıp, arkasını döndü ve benden birkaç adım uzaklaştı. Ben yine sustum. Tekrar bana döndüğünde hala sakinleşmemişti. Hastanedekilerin dinlemediğine emin olmak için kısa bir an etrafa göz gezdirdi. Yine yüzüme yakın durup kabullenemez şekilde konuşuyordu.

-O partide doğru olan tek bir şey söyle bana! Oraya gitmeni haklı gösterecek tek bir sebep söyle! Orada başına her şey gelebilirdi Sahra ve ben seni koruyamazdım!

Beni küçük çocuk gibi azarlamasından bıkmıştım. Bu kez ben yaklaştım ona ve en az onun kadar sinirle baktım yüzüne.

-Ben kendimi koruyacak kadar büyüdüm Ahmet abi!

-Büyüdüğünün farkındayım! Ve kendini nasıl koruğunu da görebiliyorum!

İki serseri gibi kafa kafaya gelmişken Doktor Bülent'in endişeli sesi duyuldu.

- İşlemi bitirdim. Hastayı odaya alıyorum. Biraz dinlenmesi gerek.

Yüzümü doktora doğru çevirince bizi korkarak izlediğini gördüm. Çekinerek teşekkür ettim ve ikisinin yanından ayrılıp Emir'in yattığı küçük odaya doğru gittim.

~~~

Emir'in yatağının yanında uzun süre sessizce oturdum. Ahmet arada bir kapının girişinde durup, dövme gibi yüzüne yerleşen ifadesiz bakışıyla beni seyrediyor, sonra beklemek için başka bir yere gidiyordu. İkinci seruma yeni geçmişti ki Emir gözlerini araladı. Kalkıp yatağının yanına yaklaştım.

- Juliet.. Diye inlediğinde gülümsememi engelleyemedim. Sesi yıllardır sigara içen tiryakiler gibi çıkmıştı.

- Üzgünüm Romeo, beceremedin. Sana benim yanımda öl(e)meyeceğini söylemiştim.

Zorla da olsa gülümsedi. Birkaç kez öksürdü. Mide yıkama işlemi intihar etmek isteyenlere ceza gibidir. Boğazından aşağı hortumlar inerken bu girişime binlerce kez lanet okurlar. Emir'in de boğazını tutarak acıyla öksürürken aynı pişmanlığı yaşadığına emindim. Ve açıkcası buna üzülemedim, yaptığı aptallığın bir cezası olması hoşuma bile gitti.

Doğrulamak ister gibi hareketlenince başındaki yastığı ve yatağı dikleştirdim. Nerede olduğunu anlamak için etrafa bakarken huzursuzdu. Tanınmaktan yada babasının bu olayı duymasından gerçekten çekindiğini anlamıştım.

-Endişelenme güvendesin. Burada olan burada kalır. Derken sıırtım.

-Neresi ki burası, Vegas falan mı?

Sesli şekilde kıkırdadım.

-Hayır, Burası Çıkmaz.

Daha fazla açıklama yapmamı bekler gibi bakınca;

- Büyüdüğüm yer.. Dedim kısaca.

Daha fazla bir şey sormadı, sadece gülümsedi.

- Böyle bir kız olmanı sağladıysa oldukça güzel bir yer olmalı.

Gülümserken kolundaki serumu düzelttim.

- Bazen doğru şeyleri söylemeyi beceriyorsun Romeo.

Kıkırdadı.

- Bunu bir öpücükle ödüllendirmeye ne dersin Juliet?

Gözlerimi devirerek baktım yüzüne.

- Şansını zorlama bence!

Bu kez sesli bir kahkaha attı. Başımı, ölümün kıyısından dönmenin bile onu iflah edemeyeceğini anlayarak iki yana salladım.

Bakışlarım odanın dışına doğru kaydı. Ahmet kapı eşiğine omuzunu yaslamış, kollarını

göğsünde birleştirmiş ve az önceki sohbeti duyduğunu belli eden bir ifadeyle bize bakıyordu.

Benim ona baktığımı farkedince bir şey ima eder gibi tek kaşını kaldırdı. Aynı anda hem insanın aklını başından alacak kadar etkileyici görünüp, hem de kanını donduracak kadar huzursuz etmeyi nasıl başarıyordu ki?

Emir benim baktığım yere baktı. Ahmet'le göz göze geldiğinde;

- Sanırım sana da teşekkür etmeliyim. Dedi.

Ahmet duruşunu bozmadan, teşekkürü kabul ettiğini belli ederek karizmatik şekilde başını salladı.

- Karşılığında öpücük istemediğin sürece sorun yok. Dediğinde ise Emir'in gözlerine dik dik bakıyordu.

Ben ağzım açık Emir'e döndüm, o ise bir şeyleri çözmeye çalışır gibi Ahmet'e bakıyordu. Sonra yarım bir kahkaha attı.

- İstemeyeceğime emin olabilirsin dostum. Dedi.

İkisi de birbirine sempatik gülücükler atarken, ben neden ortamın buz kadar soğuk olduğunu hissediyordum?

~~~

Hemşire iğne vurmak için odaya girince, ben kapıyı arkamdan kapatıp dışarı çıktım. Ahmet'le birlikte kapının dışında beklemeye başladık.

- Sıcak bir şey ister misin?

Sıcak şeylerle pek aram yoktu. Bunu hatırlamamasına bozuldum. Başımı hayır anlamında salladım.

- Hala çay içmeyi sevmiyor musun?

Bu sorusuna gülümsemek için onlarca sebebim vardı. Yüzümü buruşturup içmediğimi söylerken, içimde tüm kaslarım kahkaha attı. Sessiz kalmaya iki dakika dayandı.

- Neden gizleniyor?

Bir an neyi kast ettiğini anlamadım. Başıyla odayı işaret edip;

- İçerideki sevimli Romeo'dan bahsediyorum.

Sevimli kelimesini yüzünü buruşturarak söylemişti.

-Rektörün oğlu. Dedim sadece. Ve Ahmet etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırıp, dudaklarını büktü.

- İntihar edecek kadar şımarık olmasına şaşmamak gerek.

Bu söylediği beni rahatsız etti. Sesim söylediğinin yersiz olduğunu düşünür gibi çıktı.

-Şımarıklıktan yaptığını sanmıyorum.

Yine kaşlarını kaldırdı. Bana yaklaştı.

- Onu tanımadığını söylemişim.

Gözlerimi devirdim.

- Evet tanımıyorum. Bu gece tanıştık.

- Ve hemen senden öpücük isteyebilecek kadar samimi oldunuz öyle mi?

Nefesimi sıkıldığımı belli edecek kadar sesli şekilde dışarı verdim.

- Kaç kere söylemem gerekiyor. Onu o halde buldum ve yardım ettim! Ne yapsaydım ölmesine izin mi verseydim?

Anlaması için kafasına çekiçle sokmak istiyordum kelimeleri. Gözlerime yaklaşan yüzü tam bir şey söylemek için üzereyken;

- Abartma Ahmet abi! Dedi.

Her ne söyleyecekse yuttu. Dişlerini sıkarken boynundaki damarlarının titrediğini görebiliyordum. Birkaç saniye daha gözlerime baktı. Bu farklı bir bakıştı ve ben yine anlamını bulamadım. Sonra gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı ve arkasını dönüp gitti. Hastaneden dışarı çıkmasını izlerken kendimi yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Odanın içindeki hemşire kıkırdarak dışarı çıktığında, yorgun şekilde nefesimi bırakıp odaya girdim. Yatağın yanındaki sandalyeye kendimi bıraktığımda ise aynı hemşire Emir'e içmesi için su getirdi ve kendi elleriyle içirdi(!) Bunu yaparken gözle görülür şekilde flörtleşmesini şaşkınlıkla izledim. İtiraf etmek gerekirse Emir aldığı serum ve ilaçlarla eski yakışıklı haline hızlı bir dönüş yaşıyordu. Kız dışarı çıktığında Emir'e baktım.

- Şu dünyada etkileyemeyeceğin kadın yok değil mi?

Bu soruyu hiç de onaylamadığımı belli eden bir ses tonuyla sormuştum. Önce sırttı sonra baktı.

- Sanırım bir tane var.. Dedi.

Beni ima ettiğini bilsem de anlamamış gibi omuz silktim.

Keyifsizce sandalyede otururken, başımı arkama yaslayıp tavanı seyrettim. Emir bana doğru döndü.

- Sevgilinle benim yüzümden kavga ettin galiba?

Başımı tekrar ona çevirdim. Kimi kast ettiğini anlayamamış gibi bakınca dudaklarını büktü.

- Şu uzun boylu asabiden bahsediyorum.

Birbirlerine yakıştırdıkları sıfatlarla duygularının karşılıklı olduğunu anlamış oldum.

- Sevgilim değil. Derken keyifsiz halime dönmüştüm.

- Öyle davranınca ben sandım ki..

- Abim gibi bir şey.. Diye kestim sözünü, abim kelimesi ağzımdan zorla çıkmıştı.

Tek kaşını kaldırdı.

- Bak bu ilginçmiş.. Dedi. Ama söylemek istediği başka bir şeymiş gibi bakıyordu. Konuyu uzatmaması için sadece omuz silktim.

Sandalyede kendimi hafif kaydırıp yine başımı yasladım. Ne kadar yorgun olduğumu gözlerime inen uykuyla anladım. Başımı çevirip Emir'in serumuna baktım. Aynı anda bana;

-Hemşire bittiğinde gidebileceğimizi söyledi. Dedi. "Gerçi onunla birlikte evine gitmemi de söylemiş olabilir, emin değilim." Diye eklerken sırtıyordu.

Gözlerimi devirip yanına gittim. Serumun bitmesine az kalmıştı.

- Sence parti bitmiş midir? Yani seni eve götürdüğümde sorun olmaz değil mi?

- Sen o işi bana bırak. Dediten sonra telefonumu istedi. Polisi arayıp yan evdeki partiden şikayetçi olduğunu söyleyip, kendi evinin adresini verdi. Kapattıktan sonra telefonu gülümseyerek bana uzattı.

- Biz gidene kadar kimse kalmamış olur. Dedi.

İnanmaz şekilde başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Kolundaki serumu çıkartırlarken bileklerindeki sargıya baktım. Öyle umursamaz duruyordu ki, sanki buraya birini ziyarete gelmiş gibiydi. Kanlı gömleğinin manşetlerine kısa bir an baktı sonra yukarı doğru kıvrıldı. Ayakkabılarını giymesine yardım ettim. Bu kez kolunu omzuma atarken sevgili gibi değil de iki yakın arkadaş gibiydik.

Çıkmadan önce doktor Bülent yapmaması gereken şeyleri sıraladı. "Bir hafta boyunca yazdığım haplardan başka bir şey içmemen gerekiyor!" Derken uyarır gibiydi. Ama Emir bu uyarıyı pek de umursuyor gibi davranmamıştı.

Ona teşekkür edip yürümeye devam ettik. Gözlerim Ahmet'i aradı. Ama o kızgın çıkışından sonra ortalıkta görünmemişti. Bizi bırakıp gittiğini düşününce moralim bozuldu. Derin bir nefes aldım.

Hastanenin yakınında bekleyen taksilerden birine Emir'in binmesine yardım ettim. O arkaya uzanırken, ben bu kez ön tarafa geçmek için kapıyı açacaktım ki, tam o sırada Ahmet'in sesi geldi.

- Nereye gidiyorsunuz?

Yüzünü görünce istemsizce gülümsedim. Ama hemen topladım kendimi.

- Doktor gidebileceğimizi söyledi.

Başını eğip taksinin içinde uyuklayan Emir'e baktı.

- Ben götürürdüm.

Kızmış yada kırılmış gibiydi.

- Sen yoktun... Hem bundan sonrasını ben kendimde halledebilirim.

Kaşlarını çattı yine. Elindeki ufak poşeti bana uzattı.

- Onun ilaçlarını almaya gitmiştim. Derken şikayet eder gibi söylemişti.

Poşeti aldım, tam bir şey söyleyecektim ki telefonu çaldı. Sinirle cebinden çıkarıp, eline alır almaz meşgule verecek gibi hamle yaptı ama ekrana bakınca durdu, aniden bana döndü bakışları, sonra tekrar ekrana baktı. Ve açtı.

- Şuan müsait değilim Yasemin. Seni yarın ararım.

O daha telefonu kulağından indirmeden ben arkamı dönüp taksiye bindim.

- Dursana, ben bırakırım sizi. Diyen sesi açık camdan beni buldu.

Dişlerimi sıktım.

- Şu ana kadar yaptıkların için çok sağ ol Ahmet abi. Ama sen şimdi sevgilinle ilgilen, gerisini ben hallederim.

Ve camımı kapattım. Taksici arabayı sürmeye başlarken ben önümdeki torpidoyu yumruklamak istiyordum. Sevgili olmadıklarını düşünüp kendimi umutlandırdığıma lanet okudum. Gecenin bir yarısı onu arayabilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Elimdeki poşeti öylesine sıkıyordum ki, içindeki şeyin yumuşaklığını fark edince ürktüm.

Poşetin içinde sadece ilaç kutuları yoktu. İçini açıp baktığımda gözlerime inanmadım. Bana ay çöreği almıştı! Bunu bu saatte bulabilmesi bir yana almayı düşünmüş olması...

İki saniye önce ondan nefret ederken, şimdi yanında olup ona sarılmak istiyordum. Gözlerimi kapatıp nefesimi bırakırken, camı açıp koca bir çığlık atsam ancak rahatlayabilirdim.

~~~

Emir'in evine geldiğimizde saatler önce gürültüden yıkılan ev, şuan huzurlu bir uykuya dalmış gibiydi. Emir'in arabadan inmesine yardım ettim. Taksiye beklemesini söyleyip, tekrar kolunun altına girdim. Oldukça yorgundu, bu kez onu taşıırken ciddi anlamda bende yoruldu.

Halsizlikten neredeyse tüm ağırlığını bana vermişti ya da bende en az onun kadar yorgun olduğumdan artık gücüm kalmamıştı.

Üç kat bana minareye çıkıyormuş gibi hissettirse de sonunda odasına ulaştık. Işığı yakıp onu yatağına oturttum. Ben kollarımı çektiğim an bedeni yastığa doğru düştü. Birkaç kere onu dürtsem de oralı olmadı. Sesli şekilde oflayıp, önce ayakkabılarını çıkardım ayağından. Pantolonunun düğmesini açarken öyle huzursuzsuzdum ki, sadece parmak uçlarımı kullanıyordum. Kemerinin tokasından çıkan her ses yüzümün kızarmasına sebep oluyordu. Sonunda çözdüğümde aşağı indirmek yerine paçalarına asıldım. Ve bunu yaparken pek de kibar değildim. Onca sallantıya tepki vermediği için uyuduğunu düşünüyordum. Gömleğinin düğmelerini tek tek açarken bu kez daha hızlıydım. Hepsini çözüp omzundan indirirken;

-Aynı gün içinde beni önce giydirip, sonra soyan tek kadınsın. Dedi. Ve ben kızgın yağa dokunmuş gibi çekildim üstünden.

-Normalde bu tam tersi sırayla olurdu ve giyinme işini kendim hallederdim.

Dudaklarımı sinirle birbirine bastırıp omzuna sıkı bir yumruk attım. Acıyla inledi.

-Kristal kadar kırılğan dururken, bir kaya kadar sert vurmaya nasıl başarıyorsun?

Onun canını yaktığımı bilmekten dolayı mutluydum.

- Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım! Dedim sırtarak.

-Bunu gerçekten aklımda tutmam gerek. Diye mırıldandı.

Kendini yatağın içine çekti. Bunu yaparken içgüdüsel inlemeler çıkmıştı dudaklarından, canı gerçekten yanıyor olmalıydı. Ben yorganı üstüne örtmesine yardım ederken yüzümü seyrettiğini hissediyordum. Ama ona bakmadım. Doğrulduğumda yorgun sesi son çırpınışlarını belli edercesine çıktı.

- Ve bana kafa tutan ikinci kadınsın.. Dedi esnerken.

Merakıma yenik düştüm.

- İlki kim? Diye sorduğumda gözleri kapanıyordu.

- Annem.. Dedi.

Ben yarım bir kahkaha attıktan sonra;

- Akıllı kadınmiş! Dedim iltifat ettiğimi belli ederek.

- Öyleydi.. Dediğinde sesi sayıklıyormuş gibi çıkmıştı.

Emir'i yatağında bırakıp kapıya doğru gittim. Önce ışığı kıstım, odadan çıkmadan önce elim kapının kolundayken yatağa baktım son kez. Sanki içinde koca bir adam değil de, hırpalanmış, yorulmuş, ufak bir erkek çocuğu yatıyordu.

O an yaptığı şeyin sebebini öğrenmek istedim. Yakışıklıydı, görüldüğü üzere zengindi, duyduklarıma göre geleceği parlaktı ve belki de şu hayatta karşılaştığım en umursamaz insanlardan biriydi. Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Ahmet'in dediği gibi şımarıklıktan olduğunu düşünmek istemiyordum. Ona sormak istedim ama nedense bunun onu utandıracağını yada kötü hissettireceğini düşünüp vazgeçtim. Eğer bana anlatmak isteseydi, bütün gece bunun için sayısız fırsatı vardı ve söylemedi. İnsanın kimseye bahsetmek istemeyeceği kadar değerli sırları olduğunu bildiğimden omuz silktim.

Onun solgun yüzüne son kez baktım. Biraz Julietlik yapmakta ne zarar var ki diye düşünüp, beni duyacağından bile şüphe edeceğim şekilde sessizce fısıldadım tıpkı şirdeki gibi.

- Binlerce kez iyi geceler sana..

Tam kapıyı kapatmak için arkamı dönmüştüm ki, kulağıma kısık sesi geldi.

- Binlerce kez beter olsun gece, eğer senin ışığın yoksa..

Gözleri kapanan Romeo'ya baktım. Ona kızmak istesem de gülümsedim, sonra dışarı çıkıp, yavaşça kapıyı kapattım.

~~~~

11.BÖLÜM- MANŞETLER

~~~

Ertesi sabah gözümü açtığımda saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sabaha karşı yurda girdiğimde, Su yatağında yarım yamalak üstünü örtmüş, Damla ise ayakkabılarını bile çıkarmadan yatağa devrilmişti. Gözlerim uykudan kapanmak üzereyken ikisine de ufak iyilikler yaptım. Sabah uyandıklarındaki tutulma ağrılarını en aza indirmek için gücümün yettiği kadar yatağa sokmaya çalıştım ikisini de. Sonunda gözlerimi kapattığımda rüya bile göremeyecek kadar yorgundum.

Başımı kaldırıp etrafa göz gezdirdim. İki de bıraktığım gibi yatıyordu. Doğrulmamla başıma ağrı girmesi bir oldu. Sanırım bunun sebebi uykusuzluktan çok, odada ki alkol kokusuydu. Yüzümü buruşturup odanın camlarını açtım. Çalışma masamdaki telefonumu elime alıp, tekrar yatağa attım kendimi.

Ekranında tam on dokuz cevapsız arama ve dokuz kısa mesaj vardı. Aramalardan on sekizi ve mesajların tamamı Erva'ya aitti. Biri ise Ahmettendi(!)

Tabi ki benim gözüm o tek aramayı fark edince kalbim boğazımdaymış gibi atmaya başlamıştı. Bir an için ağzım kulaklarımla yer değiştirdi ama sonra arama zamanına baktım ve muhtemelen biz taksiiyle yola çıktığımız sıralarda aramış olduğunu anladım. O an ona kızgın olduğumu da hatırladım. Belki de o çağrıdan sonra Yaseminin yanına bile gitmiş bile olabilirdi! Lanet olsun! Nefes alıp Erva'nın mesajlarına yoğunlaştım. İlk birkaç mesaj gecesinin nasıl geçtiğinden bahsederken, mesajlar ilerledikçe sinirlenip neden telefonu açmadığım için söylendiği ünlemli mesajlarla dolmuştu. Tam onu arayacaktım ki suçluluk hissi parmaklarıma engel oldu. Eğer yalan söylemeye devam edeceksem uykumun iyice açılması şarttı. Banyo yapmak için dolaptan havlumu ve malzemelerimi aldım, odadan çıktım.

Yurdun içini ilk kez bu kadar sessiz görüyordum. Dünkü parti herkes için güzel geçmişti anlaşılın. Banyoyu sakın yakalamışken rahat rahat, uzun bir duş aldım. Ben belki diğerleri gibi sarhoş olmamıştım ama aynı gece, iki katım kadar olan bir adamı üç kat indirip tekrar çıkarmıştım, üstelik yaşadığım stres de cabası. Kemiklerim öylesine yorgundu ki, varlığından haberimin olmadığı kaslarım bile ağrıyordu ve bu duş gerçekten iyi gelmişti.

Yurt koridorunda yürürken hareketlenmeler başlamıştı. Partiyi neden Cumartesi gecesi yaptıklarını şimdi daha iyi anlamıştım. Neredeyse bütün odalardan yükselen acıyla karışık inleme sesleri yarına kadar ancak dincecek gibiydi.

Odaya girdiğimde Damla ve Su içeride değildi. Odanın kokusu da nispeten daha iyiydi. Hızlıca kremlenip giyindim. Ve dakikalar sonra parti gülleri kapıdan içeri girdi. Elllerinde kocaman kahve kutularına benzeyen bardaklarla, gözleri kızarmış şekilde yataklarına oturdular. İkisinin yüzüne bakarak sesli şekilde kahkaha attım. Su dil çıkardı, Damla ise bardağını havaya kaldırıp;

- Her saniyesine değerdi! Dedi gururla.

Gülerek başımı salladım.

- Bence sıkı bir duş alsanız iyi olur. Dedim. Bunu yüzümü buruşturarak söylediğimden pek de güzel kokmadıklarını anlamış oldular.

Su başını yastığına koydu;

- Şuan acayip sıra var, tahmini bir saat içinde sakinleşir, o zaman gireriz. Hem bu arada biz de mucize dokunuşumuzu bitirmiş oluruz. Dedi ellerindeki karton bardakları işaret ederek.

- Ne ki o, kahve mi?

Sırıttı. "Kısmen.." Dedi. Damlayla bakıştıklarında içindekinin başka bir şey olduğuna emin oldum.

Damla ağrıdığı belli olan başını tutarak konuştu.

- Zaten banyodaki kuyrukta herkes aynı şeyi konuşuyor. Partiden çıkan dedikodu şimdiden belli oldu. EMİR HANZADE İLE PARTİDEN AYRILAN KIZ KİMDİ?

Bunu ellerini havaya kaldırıp gazete manşetini hecelermiş gibi kalın sesle söylemişti. Saçımı havluya sarma bahanesiyle başımı eğdim ve saçlarımla yüzümü kapattım. Allah'ım!! Başımı kaldırdığımda kızarmamış olmak için dua ediyordum.

- Görmemiş olmamız ne kötü.. Sen gördün mü Sahra? Dedi Su.

Yatağımın kenarına otururken sesli şekilde yutkundum. Sakin kalmaya çalışarak;

- Bilmem, dikkat etmedim.. Diye geveledim.

- Sahi neredeydin sen? En son lavaboya diye yukarı çıktın, sonra seni görmedik.

Ben cevap vermek için fazla bekleyince;

- Yoksa gördük mü? Dedi kaşlarını çatarak. "Gecenin yarısından fazlası bende yok.."

Su'yun verdiği bu bilgi ile kurduğum cümleden utansam da elimden birşey gelmedi.

- Evet gördünüz tabi, gelip sizinle vedalaştım. Fazla kalmadım zaten, lavabo sırasından sonra yurda geri döndüm.

Damla düşünür gibi kaşlarını çattı.

- E biz yurda geldiğimiz de sen yoktun ki?

Allah'ım, profesyonel yalan söyleyebilen bir arkadaşla büyüüp, ondan tek numara kapamamış olmam ne kötü!

- Buradaydım. Hatta senin ayakkabılarını çıkarıp yatağa yatmana yardım ettim. Su'yun saçlarını açıp rahatlamasını sağladım. Hatta ikinizin de üstünü örttüm.

Sonuçta bunlar yalan değildi(!) İki de sabah ki pozisyonlarını hatırlamış gibi ikna olup sorularını bitirdiler. Ellerindeki içecekler pek de lezzetli olmasa gerek her yudumda yüzlerini buruşturuyorlardı. Ben dolabımın içine gömülmüşken onlar konuşmaya başladı.

- Sence kim olabilir?

- Bilmem ki, üst sınıflardan olsa birileri mutlaka tanırdı. Pelin yüksek ihtimalle birinci sınıf diyor.

- Emir'i kendi partisinden çıkaracak kadar iyi olduğuna göre kesinlikle birinci sınıf olmalı(!)

Ve ikisi de kıkırdamaya başladı. İma ettikleri şeyle midem bulandı. Ben kendime engel olamayarak üstüme alındım ve pişman olacağımı düşünmeden, dolabın kapısını olması gerekenden hızlı kapatıp ikisine döndüm.

- O kadar yasak şeylerin döndüğü partide buna mı takıldınız?

Kısa bir an şaşırıldılar. Allah'tan sesim beklediğimden yumuşak çıkmıştı.

- Burada Emir Hanzade'den bahsediyoruz. O resmen okulun playboyu. Gözüne güzel gelen her kızla yattı diyebilirim. Arkasında bıraktığı kırık kalpleri onaracak bölüm açsalar, koca bir amfi dolardı.

Bu sözleri söylerken Damla keyifsizce içeceğinden koca bir yudum aldı. Anlaşılan o listede onun da adı vardı.

- Ne olursa olsun. Partiden bir kızla ayrıldı diye günlerce konuşulmayı hak ettiğini sanmıyorum.

- Sorun partiden kızla ayrılması değil. Sorun kızın birinci sınıf olma ihtimali. Emir asla birinci sınıflara yanaşmaz. Yanaşsa bile, hele hele kendi partisinde insanların dikkatini çekecek kadar takılmazdı. Ama onu görenler kızdan çok Emir'in kıza yapıştığını söylüyor.

Bu tespiti yapanlar o sırada Emir'in ölmek üzere olduğunu bilseler ne yaparlardı acaba?

Kimliğimin deşifre olmaması için ne söyleyebilirdim bilemedim. Ben yeni bir cümle kuramadan Damla omuz silkti.

- Neyse, zaten o kişi her kimse birkaç güne göğsünü gere gere ortalarda dolaşmaya başlar.

Damla konuştuğunda pek de umursamaz değildi.

- Hem olan o kıza olacak.. Emir'in bir daha yüzüne bile bakmayacak olmasını anlayınca pek de gururla dolaşacağını sanmam.

Su arkadaşının eline dokundu ama gözleri boşver diyordu. Zoraki şekilde gülümsedim.

Yatağıma otururken okulda tanınmıyor oluşuma bu kadar sevineceğim aklıma bile gelmezdi.

Kızlar banyo sırasına gitmek için ayaklandılar, onlar odadan çıkarken bende telefonumu elime alıp, Erva'yı aradım. İkinci çalışta açtı.

- Neredesin sen? Diye saldırıya geçti aniden. Sanki beni görecekmış gibi panikleyip yastığımyı kucağıma aldım.

- Yurttayım.. Dedim çekinerek.

- Şuan için sormuyorum Sahra. Hakanlar eve gittiğinden beri seni arıyorum. Akşam olanları en yakın arkadaşım ile paylaşamadıktan sonra ne kıymeti kalır ki..

- Özür dilerim.. Şey.. Ders çalışırken uyuyakalmışım.

Allah'ım, deli gibi utanıyordum..

- Aklıma geldi zaten. Ama sabah neden aramadın, merak ettim? Sabah abim içine doğmuş gibi gözünü açar açmaz seninle konuşup konuşmadığımı sordu zaten?

Cevap vermek için ağzımı açtım ama konuşamadım. İstemsizce gülümsedim. Ben cevap vermeyince o her zamanki hızıyla anlatmaya başladı.

- O sorunca bende daha da telaşlandım. Zaten fark edersen aramalarımın yarısı sabah saatlerindeydi. Neyse, zaten sen yoktun diye üzüliyordum, birde üstüne Hakanlar daha beni isteyemeden abimi biri aradı, çıkmam gerek diyerek gitti.

- Yaaa.. Dedim pişmanlıkla.

- Evet. İkinizde olmayınca, Mine yengemin sakinleştirme çabaları etkisiz kaldı, gece boyunca heyecandan neler olduğunu hala tam hatırlamıyorum.

- Özür dilerim.. Diyebildim tekrar.

Keyifsizce nefesini bıraktı. Sonra toparlandı.

- Sanırım arayan Yasemindi. Öyle bir fırlayışı vardı ki evden, görmen lazım. Eve döndüğünde saat baya geçti ve oldukça keyifsizdi. Bu sabah sormaya çalıştım ama hiç bir şey söylemedi.

- Yasemin olduğunu nereden biliyorsun ki?

Sesimin duygusuz olmasına özen gösterdim.

- Çünkü sabah kahvaltıda ederken abimin telefonu çaldı, ona götürürken ekranda Yasemin adını gördüm. O da masadan kalktı içeride konuşmaya gitti.

Sinirden kucağımdaki yastığı duvara fırlattım. Derin bir nefes alıp verdim.

- Neyse boşver, bu onların özeli. Sen anlat bakalım neler oldu dün akşam?

Anında keyiflendi. Dişlerini buradan bile görebiliyordum.

- Beni verdiler gitti!

Tam bir saat boyunca kahkahalarla konuştuk. Benim aklım hep Ahmet'in Yaseminle oluşunu kabullenmekle meşgul olsa da, tüm dikkatimi Erva'ya vermeye çalıştım. Sonunda kapattığımızda kulaklarım ağrıyordu. Çünkü onca gürültüden sonra Erva'nın taramalı tüfek etkisi yapan sesi pek de dinlendirici olmamıştı.

Bugün ders çalışamayacak kadar yorgundum. Yurttaki diğer kızlar gibi tembellik yaparak geçirsem bir şey olmazdı sanırım. Hem birkaç gün ortalarda fazla dolaşmasam da iyi olurdu.

Kafası yeteri kadar güzel olmayan birileri beni tanıyabilirdi. Bu ihtimal zordu ama kendimi riske atmaya gerek yoktu..

~~~

Ertesi güne masanın üstünde okunmayı bekleyen mavi zarfımla başladım.

"Sahra;

"Bu gece ilk adımı atıyorum!" Derken neyi kastettin bilmiyorum ama umarım bu kendinden taviz veren bir adım olmamıştır.

Sana önceden de yazdığım gibi; onlara biraz zaman ver, senin çaba sarf etmene gerek yok! Unutma; senin ışığını görmek isteyenler sana daha yakından bakacaktır.

Benim gibi...

Mutlu Kelebek.."

Sayfayla birlikte dudaklarımı da indirdim. Kendimi tekrar kötü hissettirmek bir yana haklıydı.. Yeni sayfayı önüme alıp cevap yazdım.

"Mutlu Kelebek.."

Her ne kadar hoşuma gitmese de, yine sen haklıydın..

Gereksiz endişelerime kulak verip, öfkeyle ve panikle saçma bir hareket yaptım. Bu ufak tavizimle bile kendimi öyle zor durumlara soktum ki..

Kardeşim dediğim kişiye yalan söyleyip, en mutlu sayılacak zamanında yalnız bıraktım onu ve değer verdiğim başka birini zor duruma düşürdüm ve muhtemelen onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve şu hayatta olabilecek en yanlış kişinin hayatını kurtardım. Kulağa iyi bir şey gibi geliyor olabilir ama emin ol öyle değil..

Umarım bende gördüğün ışık yanlış değildir. Çünkü ben kendimi, karanlıkta oradan oraya koşturup çaresizce fener arayan biri gibi hissediyorum..

Sahra.."

Mektubu zarfa koyup derince bir nefes aldım. Kendimi koridora atıp yürürken tek umudum kimsenin beni hatırlamamasıydı.

Yurttan çıkıp mektubu postaya verene kadar sorun yaşamadım. Okula girip suçlu gibi başımı eğerek yürürken de sorun yaşamadım. Derslerde söz almayı sessizce otururken de sorun yaşamadım. Kantinde, kütüphanede oturup kitaplarıma gömülürken de sorun yaşamadım. Ertesi gün tüm bunları normal insan hareketleriyle yaparken de sorun yaşamadım. Çünkü beni kimsenin hatırladığı, hatta tanıdığı yoktu!

Bu kısa bir süre moralimi bozsa da, "Emir'in partiden birlikte çıktığı kız" masalları koridorlarda hala dolaşırken tanınmamanın en iyisi olduğuna karar verdim. Çünkü artık olay efsaneleşen boyutlara varıyordu.

Kantinde bir masa arkamda oturanlar, o kızın yeni popüler olmaya çalışan bir manken olduğunu anlatıyordu. Bir başkası da aynı kızın öğrenci değil eskort olduğunu bile söyledi. Tüm bunlara başta şaşırısam da, artık başını kitaplardan kaldırmamak zorunda olan öğrencilerin dedikoduya aç olmasını anlayışla karşıladım. Sosyalleşmenin kütüphane-kantin-kampüs-amfi-hastane(zorunlu görev)-yurt ile sınırla olduğunu düşünecek olursak haksız da sayılmazlardı. Bir sonraki sabah mavi zarfımı alıp kütüphaneye gittim. Kendime bir yer bulmam gitgide zorlaşıyordu. Artık herkes tatil ve parti havasından çıkmış ve derslere yoğunlaşmıştı. Sonunda iyi sayılabilecek iki kişilik yeri çanta ve kitaplarımla doldurduğumda, kısa bir süre için kendimle ilgili dedikoduları dinlemeye başladım. Artık bu durumu eğlenceli buluyordum. Öyle komik fikirler atılıyordu ki ortaya, bazılarının sesli gülmek istiyordum. Her senaryoda farklı biri oluyordum. Kiminde siyah saçlarımın sarı olduğuna emin olanlar, kiminde boyumun olduğundan daha uzun veya kısa olduğuna belirtenler vardı. Hatta o gece Damla'nın rahibe diyecek kadar "usturuplu" bulduğu kıyafetim, kimilerine göre iç çamaşırına bile dönüşmüştü. Böylece beni hatırlamalarının imkansız olduğunu düşünerek daha da rahatlıyordum..

Dünden farklı olarak bugün konuşulan; Emir'in hafta sonundan beri ne hastanede (üçüncü sınıf sonrası zorunlu hastane görevine başlanıyordu) ne de okulda görülmemesiydi. Bunu duyduğumda bir an endişelendim. Onu bıraktığımda iyi durumdaydı ama kendi ihtiyaçlarını

karşılatabilmiş miydi, belki de o koca evde açlıktan ölmüş bile olabilirdi! Tamam, ölmezdi belki ama sonuçta o kadar kan kaybeden bir insanın iyi bakılması gerekirdi. Mahvolmuş midesi de cabası.. Acaba ona bakan biri var mıydı? O an bunu daha önce düşünmediğim için kendimi suçlu hissettim. Belki de gidip onu kontrol etmeliydim?

Ama sonra vazgeçtim. Onun için yeteri kadar iyilik yapmıştım. Tek gece bile beni hayatımdaki düzeni bozma konusunda direkt döndürdüyse, fazlası bana pahalıya patlayabilirdi.. Emir'e ait bütün düşünceleri başımı sallayarak aklımdan uzaklaştırdım. Ve büyük bir huzurla mektubumu okumaya başladım.

"Sahra;

Sende gördüğüm hiç bir şey yanlış değil. Bir mektupla dahi böylesine güçlü şeyler hissettirirken, kendini hak etmediğin endişeler için zor duruma sokman beni üzdü.

"İnsan kendi değerini fark etmediğinde hatalar yapar." Senin hata yapmanı istemem.

Bir önceki mektubun olması gerekenden geç gelince, hele de içinde "ilk adımı atıyorum." tarzı cümlelerini okuyunca bir hayli endişelendim. Öyle ki, iyi olup olmadığını anlamak için yanına gelmeyi bile düşündüm..

Sen beni bulmak istediğinde ben saklanmıştım. Ama şimdi ben sana gelmek, sana uçmak istiyorum.. Bana izin verecek misin?

Mutlu Kelebek.."

Sanırım yaklaşık on dakika kadar kucağıma düşen mektupla öylece oturdum..

Ne cevap vermeliydim, ne yazmalıyım, ne düşünmeliydim bilmiyordum.. Böyle bir şeyi istiyor muydum? Onu bulmaya gittiğimde, onu görmeyi isteme sebepim öfkemdi ama şimdi.. Şimdi farklı.. Mavi zarflarını elime aldığımda hissettiğim, yazdığımda hissettiklerim çok farklı.. Ben bir insana yazdığımı bile unutmuşken bu soru beni afallatmıştı..

"Mutlu Kelebek;

Seni, bana ait, özel olan bir şey gibi hissediyorum bazen. Sanki aslında yoksun da, sadece bana yazmak için var oluyorsun. Saçma biliyorum. Ama bazen öyle geliyor.

Gökyüzüyle denizin birleştiği çizgi var ya hani, aramızdakiler öyle. Hem çok yakın ama bir o kadar uzak.

Aramızda bulunması zor bir çekim var. Bu öyle bir çekim ki kilometreleri bile santime indiriyor, taa buradan senin yanına saatler, günler yok sanki. Ben mektubunu okurken sen yanı başımda gibisin. Yazıyı takip eden göz bebeklerimi seyredip, okurken kımıldayan dudaklarıma bakıyorsun.

Ve sanki hayatımı uzaktan izliyormuşsun gibi hep doğru cümleler kuruyorsun.

Ve mektup bittiğinde ben gülümserken, sen beni uzaktan seyredip bir daha ki mektuba kadar beklemen gereken yere geri dönüyorsun..

Bazen sana mı yazıyorum yoksa kendi hayal ettiğim kişiye mi bilmiyorum. Masalsı bir şeysin benim için, herkesten sakladığım günlüğüm gibi.. Ete kemiğe bürünmene hazır mıyım bilmiyorum..

Bu büyü bozulsun istemiyorum..

Sahra.."

Mektubu zarfa koyduğumda yorulmuş gibi kollarım iki yanıma düştü. Ne düşünmem gerektiğine karar vermeye çalışırken, kütüphanenin olması gerekenden daha sessiz olduğunu fark edemedim. Hatta kitaplarımı yanımdaki sandalyeden kaldırıp yanıma oturan kişinin varlığını bile ancak o konuştuğuna farkına varabildim.

- Görünmez olduğunu biliyor muydun? Diyen mavi gözlere bakarken, etrafımdaki herkes kadar ben de şaşırmıştım..

~~~

12.BÖLÜM- YALAN

~~~

Peş peşe göz kapaklarımı birbirine vururken Emir neredeyse tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Ben onun evinde perişan halde yattığını düşünürken, o sapasağlam hatta fazlasıyla sağlıklı olarak karşımda duruyordu. Refleks olarak bileklerine çevirdim bakışlarımı. Koyu siyah gömleğinin manşetleri sıkıca düğmelenmişti, altına giydiği aynı koyulukta ki pantolonu ve özenle şekil verdiği koyu saçlarıyla şüphe çekmeyecek kadar tarzdi.

- Sana diyorum, Görünmez olduğunu biliyor muydun? Diye tekrar etti.

Kısa süreli şaşkınlığımı üstümden atınca, yüzüne ne söylemek istediğini anlamak ister gibi baktım. Dudakları eğlendiğini belli edecek şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

- Seni bulmak için birinci sınıfların aldığı tüm dersleri dolaşmak zorunda kaldım.

Gözlerimi kısıp gözlerine baktım.

- Ne yaptın? Derken şaşkınlığım sesime yansımıştı.

Gülümsedi.

- Keşke o gece bana adını söyleseydin. O zaman bütün sınıflara girdiğimde Juliet diye bağırarak yerine, seni isminle arardım.

Bunu gerçekten yapmış olduğunu sanmasam da, şaşkınlık tekrar dudaklarımın ve gözlerimin açılmasını sağladığında keyifle devam etti.

- Seni bulmak için kullanabileceğim bilgiler; birinci sınıf oluşun, dünyadaki en lacivert gözlere sahip esmer olman ve çok hatta çok güzel olduğundu. Tabi asabi ve elinin yüz kilo ağırlığında olduğu bilgisi de vardı ama bu yanağımda oluşturduğu ağrıdan başka bir işe yaramayacağı için, bu bilgiyi kendime sakladım.

Yarım bir kahkaha attığında ben hala afallamış yüzümle ona boş boş bakıyordum.

- Şunu söylemeliyim ki gerçekten görünmezsin. Bir an seni bulamayacağımı kabullenip, o bahsettiğin Çıkmaz denen yeri aramayı bile düşündüm.

Görünmez oluşumun bende farkında olduğumdan, bu durumu umursamadığımı belli ederek omuz silktim. Etrafımızdaki sessizliğe başımı çevirince neredeyse herkesin bizi izlediğini fark ettim. Aynı anda sesimi fısıltıya dönüştürüp Emir'e doğru eğildim.

- Neden beni arıyorsun ki?

Sinek vızıltısı sesime kulak verirken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

- Hayatımı kurtaran kişiyi yemeğe çıkarmak istiyorum.

Bunu aynı sessizlikte kulağıma fısıldamıştı ama onun bunu oyun oynuyormuş gibi yaptığının farkındaydım.

Biraz geri çekildim, yüzündeki sırıtmayı görünce somurttum.

- Aç değilim! Dedim.

Anında sırtını sandalyeye yasladı, ayaklarını masaya, kitaplardan boş kalan yere uzattı ve ellerini ensesine koyup esnermiş gibi pozisyon aldı.

- Ne yapıyorsun? Dedim, yaptığına anlam verememiştim.

Omuz silkti.

- Acıkmanı bekliyorum..

Gözlerimi devirdim. Meraklı bakışlar artık canımı sıkmaya başlamıştı. Etraftakilere günlerce konuşulacak malzeme vermek istemiyordum. Anlayışlı olduğumu belli ederek ona döndüm.

- Bak Emir, yaptığım şeyden dolayı teşekkür etmek için beni yemeğe götürmene falan gerek yok, hem teşekkürünü zaten kabul etmiştim.

Duruşunu bozmadan yine omuz silkti.

- Teşekkür etmek için yapmak istemiyorum ki, senin yemek yerken nasıl göründüğünü merak ediyorum.

Aptalca bir şey söylediğini anlaması için kaşlarını çattım. Bıkın bir sesle konuşmaya başladım.

- Merakını gidereyim o zaman, önce çatalımı yemeğe batırıyorum, sonra ağzıma götürüp çiğniyorum ve yutuyorum.

Gülümsedi. Bu kez ellerini indirip dikleşti, göz bebeklerime bakarak;

- Eminim bunu yaparken de şuan ki kadar tatlı görünüyorsundur. Dedi.

Yüzümdeki ukala ifade silindi. Bakışları öyle derindi ki, resmen profesyoneldi. Bu cümleyi defalarca kurduğuna yemin edebilirdim. Benim yerimde hangi kız olsa, şuan karşımda oturan deniz gözlü çocuğa çılgınlar gibi eveet diye bağırırdı. Ama ben karşımdaki adamın nasıl biri olduğunu anlayacak kadar zekiydim. Bu tatlı sözlere kanacağımı düşünmesi bile zekama hakaret sayılırdı.

- Bu sözünden sonra eriyip kollarına atlamam mı gerekiyor?

Bana doğru eğildi.

- Sen farklısın Juliet, erimeyeceğini biliyorum.

Bunu söylerken gerçekten ciddiymi sanırım.

Sakinleştim. Bakışlarımı kaçırdım.

- Beni nasıl buldun peki?

Beklediği soru buymuş gibi gözleri parladı.

- Aşk yardım etti aramamı fısıldayarak. O bana akıl verdi, ona göz oldum ben de...

Yine Romeo olmuştu(!) Lisede Shakespeare oyunlarını sahnelendirdiğimiz de oyunu yöneten grup içindeydim, Romeo ve Juliet'in neredeyse tüm repliklerini ezbere bilirdim. Emir'in de kızları etkilemek için tamamını öğrendiği belliydi.

Başımı kaldırıp kütüphaneye göz gezdirdim. Erkeklerin çoğunun dikkati bizde değildi ama kızlar hala meraklı bakışlarını üzerimizde dolaştırıyordu. Emir'in belki de bizi izleyenlerin çoğuyla birlikte olduğunu düşündüm ve bu düşünce sinirle dişlerimi sıkıyım sebep oldu. Bu listede adımın geçmesine bile dayanamazdım. Öfkemi bastırıp, sırtarak onun mavi gözlerine baktım.

- Dikkat et Romeo, Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar!

Bu replikle daha bir ışıldadı gözleri. Tam dudaklarını aralamıştı ki elimle onu durdurdum. Bu oyunu onunla oynamaya devam edersem başımın belaya gireceğini biliyordum.

Fısıltılar kulağıma gelmeye başladığında ondan uzaklaştım. Parti gecesi arkamdan konuşulanlara beni tanımadıkları için katlanmışım ama bu durum kabul edemeyeceğim bir şekil alacaktı. Kitaplarımı acemice kucağımda toplayıp ayağa kalktım, ona soğuk bir bakış attıktan sonra, arkamı dönüp uzaklaştım.

Ama o Romeo'ydu ve beni rezil etmek için hiç bir fırsatı kaçırmıyordu. Ben göz hapsinden kurtulmak için hızla dışarı doğru yürürken, onun sesi bütün kütüphaneyi doldurdu.

- Denizci değilim ama, uzak denizlerde yıkanan, uçsuz bucaksız kıyılar kadar uzak olsan da, Sana ulaşmak için açılacağım denizlere Juliet..

~~~

Kütüphane çıkışı kampüs içindeki postaneye gidip zarfı yolladım. Emir'e olan sinirim temiz havada yürüdükçe azaldı ama bugünü yurttan geçiremeyecek kadar gergindim. Odama kitaplarımı bırakıp Çıkmaz'a, daha doğrusu Erva'ya gitmeye karar verdim.

Yurttaki odama girdiğimde Damla ve Su kafa kafaya vermiş ders çalışıyorlardı. Onları bile bu halde görüyorsam resmi olarak dersler başladı demektir.

Gülümseyip, gördüğüm manzaranın beni duygulandırdığını belli etmek için olmayan göz yaşlarımı silermiş gibi yaptım. İkisi de kocaman kahkaha attılar. Ben çıkmadan önce Su bana döndü.

- Son haberleri duydun mu?

Bir an için yutkundum. Bu haberin benimle alakalı olmaması için dua ettim. Cevap vermeden bekledim, o devam etti.

- Emir gün boyunca bütün amfilere girip Juliet diye bağırmış!

İnanmıyorum, söylediği şeyi gerçekten yapmış mıydı yani! Şok olduğumu belli etmemeye çalıştım.

- Anlaşılan partideki kızı bizim kadar o da bulamıyor. Bazı sınıflarda o Juliet diye bağıınca, kızlarda Romeoooo diye karşılık vermişler.

Damla ve Su gülerken ben kızarmaya başlıyordum. Allah'ım, gerçeği söylemeliydim. Er yada geç onlar da öğrenecekti, sonuçta kütüphanedeki onlarca insan artık beni tanıyordu. Yüzümün halini göremiyordum ama Su endişeyle bana "Sahra iyi misin?" Diye sorduğunda pek de iyi görünmediğimi anladım.

Bir kaç saniye tereddüt ederek ikisine baktım. Tam dudaklarımı aralamıştım ki, cesaret edemeden vazgeçtim. Ve vedalaşıp kendimi odadan dışarı attım. Hissediyordum, bunun sonu kötü bitecekti..

~~~

Çıkmaz..

Sanki yıllardır yürümüyormuş gibi hissettim meydanadaki Arnavut kaldırımını adımlarken. Buranın havası bile farklıydı sanki. Ağaçları farklı, kuşları farklı.. Buranın verdiği huzur bile farklıydı, tanıdıktı..

Neredeyse tüm esnafla selamlaşarak, sohbet ederek girdim kendi sokağıma. Eve yaklaştığımda Ahmet'in arabasını görünce bile boğazım düğüm düğüm oldu. O gecede olanlar bir yana, onu yine özlediğim gerçeği içimi kavuruyordu. Bu saatte neden evdeydi bilmiyordum ama onu görebilme ihtimali bile beni mutlu etti.

Önce annemin yanına gidip hızlıca hasret giderdim. Ahmet'in evden gidişini kaçırmak istemediğim için, "Erva'yı geçen akşam yalnız bıraktım, ondan özür dilemem gerek." diyerek çabucak yan eve koşturdum. Kapıyı vurmadan önce saçlarımı ve üstümü ellerimle topladım. Ve o an keşke daha özenli giyinseydim diye düşündüm. Kapıyı Erva ve çığılığı açtı. Öyle uzun sarıldık ki sallanmaktan başım dönmüştü.

Salona geçip oturduk. Daha soluklanmadan bana gelemediğim akşamın resimlerini gösterdi. Her karede öyle mutlu çıkmıştı ki, o anları kaçırdığım için yeniden pişman oldum. Bir yanım gelmeme sebepimi ona söylemek istiyordu. Damla ve Su'dan gizlediğim gerçek bir yana, Erva'ya yalan söylemiş olmak sırtımda koca bir çuvala gezmek gibiydi. O bana soluksuz anlatırken, ben yüzüne bakıp söylediğimde gözlerinde oluşacak bakışı hayal edip içten içe kendime tokatlar atmak istiyordum.

Mutfağa çay demlemek için gittiğimizde ben çoktan söylemekten vazgeçmiştim. O hala anlatıyordu, ben hala dinliyordum. Arada konu benim derslerime gelince kaçamak şekilde cevaplıyordum. Birden elini dudaklarına götürdü.

- Sen gelince unuttum, abime ilaçlarını götürmem gerekiyor. Annem dışarı çıkarken özel olarak tembihlemişti.

O su doldurmak için bardak ararken ben ona döndüm.

- Ahmet abinin nesi var ki?

Yüzünü buruşturdu.

- Sana söylemedim mi? Dün akşam geç saatte eve geldiğinde baya kötüydü. Halı sahada maç yaparken kolumu incittim falan dedi, sonra aynı gün soğukta almışım ondan halsizim dedi ama o gün maç yapacağını bile bilmiyorduk. İş kıyafetleriyle geldi zaten eve. Hakan onu eve bırakırken huzursuz gibiydi. Çok üsteledim ama o sebebinin maçıdan başka bir şey olmadığına ısrar etti. Bende ikna oldum.

Küçük bir tepsiye ilaç kutularını ve su bardağını koydu. Erva genel olarak şüpheli biriydi. Ve fazlaca gizli iş çevirdiğinden yalan söyleme ve durumu idare etme konusunda uzmandı. Bundan olsa gerek her olayın altında başka bir şey arardı. Düşününce, bunca yıl benim abisine olan hislerimi anlamaması onun başarısızlığı mı, yoksa benim becerim mi karar veremedim.

Tam tepsiye uzanmıştı ki telefonu çaldı. Ekranı bakınca yüzünde gök kuşağı çıktı resmen. Bana tepsiyi içeri götürmemi işaret edip, yukarı kata fırladı gitti. Ben bir süre öylece tepsiye baktım. Sonra birkaç kez yutkunup elime aldım.

Ahmet'in odası bu kattaydı. Küçükken sıkça camına çıktığımdan üst katta olmamasının bir sebebi de belki de bendim. Kapısını çalmadan önce içeriyi dinledim. Ses gelmiyordu. Uyuyordu sanırım. Yavaşça tıkladım ve kapıyı ar aladım.

Başımı korkarak içeri uzattığımda zümrüt yeşili gözleri bana döndü. Yatağında uzanmış kitap okuyordu. Rengi biraz solgun gibiydi. Beni görünce şaşırıldığını anlamıştım. Çekinerek gülümsedim.

- Erva'nın işi varmış. Dedim, açıklama yapmak ister gibi.

Kitabını kapatıp doğruldu. Ona doğru yürürken sarhoş olmuş gibiydim. Oda tamamen Ahmet kokuyordu. Her saniye onu solurken elimdeki tepsiyi düşürmemek için daha sıkı sarılıyordum.

- Sorun değil, hatta güzel bir sürpriz oldu. Dedi gülümseyerek.

Tepsiyi çalışma masasına indirdim. Bana eliyle oturmamı rica edince, mekanik hareketlerle gösterdiği tekli koltuğa oturdum. Yüzümün şimdiden kırmızının bin bir tonuna döndüğüne emindim.

- Geçmiş olsun. Dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. Başıyla teşekkür etti.

Ve sessizlik..

Birkaç dakika öylece otururken, ben onun yüzü hariç her yere bakıyordum. Sonra bu yaptığının aptalca olduğunu fark edip dudaklarımı araladım ama Ahmet'le aynı anda; " Geçen gece..." Deyince ikimizde kıkırdadık. Gamzesini sergileyerek gülümserken, eliyle kibarca bana öncelik verdi.

- Geçen gece için senden özür dilemek istemişim. O an ki gerginlikle sana oldukça kaba davrandım. Üstelik sen kardeşinin önemli gecesinde, benim için onca yolu gelmişken.. Özür dilerim.

Gülümsemeye devam etti.

- Özür dilemesi gereken kişi benim Sahra. Düşündüklerimi öyle bir anda, öylesine sert söylememem gerekirdi. Sen haklıydın, birinin canını kurtarmaya çalışıyordun ama ben gereksiz yere agresif davrandım.

Bakışlarımız öyle sıcak dokunuyordu ki birbirine bu anın ömür boyu sürmesini isteyebilirdim. Elindeki kitabını yan tarafına koyup, iyice dikleşti. Tepsidede ki su bardağını ilaç kutularıyla elime aldım. Yatağının yanına gittiğimde kalbim artık sesini duyabileceğim kadar hızlı atıyordu. Kutulardan birinden hapi alıp avucuna koydu. Yüzü bana döndüğünde kapıyı ilk açtığımda ki kadar solgun durmuyordu, hatta yanaklarına hafif bir renk bile gelmişti. Çekinerek bana bakarken;

- Suyu senin içirmen mümkün mü, henüz kolumu kaldıracak kadar iyileşemedim de. Dedi. Ve ben panikle tulumba çeşmesi gibi başımı aşağı yukarı defalarca salladım. Panik yapma Sahra, burundan al ağızdan ver!

Nefes almayı kendime hatırlatırken o mavi hapı yavaşça dudaklarının arasına koydu. Ben bardağı ona yaklaştırıp dudaklarına değdirdim ve suyun bardaktan onun dudaklarına akışını seyrettim. Tek eliyle bana destek olurken, parmak uçları benimkilere değiyordu ve bu his bütün odanın dönmesine sebep oldu. İkinci hapı içerken bu kez eliyle bütün parmaklarımı örttü ve ben korktuğum şeyi yaparak aptal gibi kalan suyu onun çenesinden aşağı, göğsüne kadar dökmeyi başardım. Aslında bardak elimden nasıl kaydı onu bile anlamadım.

Panikle Ahmet'ten özür dilerken, o sorun olmadığını söyleyip üstünü temizlemeye çalışıyordu. Üstündeki ince tişörtünü sağa sola çekiştirirken kırmızı bir leke gördüm. Dikkatimi o noktaya verdiğimde bu lekenin kan olduğunu anladım.

Ne yaptığımı bile fark etmeden uzanıp tişörtünü sıyırdım. O acıyla kendini geri çekerken karnının yan kısmına sarılmış sargıyı gördüm. Sargıda yer yer ufak kan lekeleri vardı. Yüzümü ona doğru çevirince şaşkın yeşil gözleriyle aramda birkaç santim mesafe vardı. Başka zaman olsa, şuan bu pozisyon benim heyecandan bayılma sebebim olabilirdi ama şimdi tek düşündüğüm karın boşluğundaki kan iziydi. Korkuyla yüzüne baktım.

- Vuruldu mu yoksa?

- Hayır, bıçaklandım. Diye karşılık verdi keyifsizce.

Nefesimi seslice içime çektim. Sağ elimin parmakları dudaklarımı örterken, diğer elim hala sıkı sıkı Ahmet'in tişörtündeydi. İnanmaz gözlerle yarasına bakarken, parmaklarımda bir sıcaklık hissettim. Elime uzanıp tuttuğunda sıktığım kumaşı gevşettim. Bakışlarım yüzünü bulunca gülüşünün sıcaklığı yüzümü yaktı.

- Merak etme iyiyim. Basit bir kesik sadece. Birkaç gün dinlenince geçecek.

Parmaklarım dudaklarımdan aşağı kaydı.

- Ama nasıl, nerede oldu, kim yaptı? Ya sana bir şey olsaydı?

Gülüşü güneş kadar yakıcı olduğunda, bana dokunduğu elimle birlikte yüzümde yanıyordu.

- Bana kolay kolay bir şey olmaz endişelenme.

Çıkmaz genel olarak güvenli bir yerdi. Ama etraftaki mahalleler için aynı şeyi söylemek zordu.

Tabiri caizse torpilli bir mahalle olduğumuz için, mahalle sakinleri genel olarak gelir seviyesi yüksek insanlardı. Ama bu durum diğer mahalledeki bazı kişileri rahatsız ediyor olacak ki, arada kavga edecek ortam oluşturlardı. Bizim mahalledeki erkeklerin başka çocuklarla kavga ettiği haberi geldiğinde, olay içinde mutlaka Ahmet'te olurdu ama onun olduğu her olay bizim mahalle aleyhinde biterdi. Kısacası Ahmet dövüşmeyi iyi bilirdi.

Yüzümü gülüşünden tekrar yarasına çevirdim. Elimdeki kumaşı bıraktım ama o benim elimi bırakmadı. O an aynı zamanda çıplak yanık tenine, kaslı karnına da baktığımı fark ettim. İşte şimdi bayılacaktım!

Elim avucundan yavaşça kayarken sanki hiç bırakmak istemiyor gibiydi. Ya da yine ben öyle olmasını istiyordum.

Erva odaya girmeden bu konuyu konuşmak istiyordum, yatağının kenarına oturdum. Belli ki evdekilerden bu durumu saklıyordu. Sesimi sessiz tutmaya çalıştım.

- Nasıl oldu peki?

Umursamazca omuz silkti.

- Bir davayla ilgili. Satılmak istenmeyen bir arsa ve orayı zorla almak isteyen birileri var.

Anladığımı belli ederek kaşlarımı kaldırdım. Ama durum buysa aynı olayın tekrar yaşanması kaçılmazdı. Tam bunu söylemek için ağzımı açmışım ki;

- Merak etme o adam bana tekrar zarar veremez. Şuan cezaevinde.

Aklımdan geçenleri okuması beni yine mutlu etse de, içim pek de rahat değildi.

- Keşke şuan yarana bakıp tedavi edecek kadar doktorluk bilseydim. Dedim dudaklarımı bükerek.

Sesli şekilde gülümsedi.

- Bana ilacımı içermen beni ilk hastan yapmaya yetmez mi?

Kıkırdadım.

- Aslına bakarsan, teorik olarak ilk hastam Emir ama...

Hiç düşünmeden kurduğum cümle havada asılı kaldı sanki. Ben dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ahmet'in yüzü gerildi.

Ve yine sessizlik..

- O nasıl, iyi mi?

Sesi öyle düz çıkmıştı ki, her kasım gerildi.

- Fazlasıyla iyi. Dedim sessizce.

Bakışlarını yüzüme sabitledi. Tek kaşını kaldırdı.

- Yani hala görüşüyorsunuz?

Sesli şekilde yutkundum.

- Bugün okulda karşılaştık.

Yorum yapmadı. Kaşı bir süre havaya kaldı sonra bakışlarını başka bir yere çevirdi. Bacağımın yarısıyla oturduğum yatağından yavaşça kalktı. Tepsiyi bardağı ve ilaçları geri koyarken ona sırtım dönüktü. Ona bakmasam bile sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Gülüşü odayı nasıl ısıtırsa, kızgınlığı da öylesine donduruyordu.

Tepsiyi elime alıp ona döndüm. Öylece baktık birbirimize. Böyle anlarda, içimdeki o umut etmeye devam eden parçam kıkırdanıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki sanki bir şey söylemek ister gibiydi. İçimde kıkırdanan o hisse daha fazla bahane vermemek için bakışlarımı kaçırap kapıya yürüdüm. Çıkmadan önce ona baktım;

- Dikkatli ol.. Dedim.

Kısa bir süre baktıktan sonra;

- Sende.. Dedi.

~~~

Ahmet'in odasından mutfağa giderken yere bastığımı bile hatırlamıyorum. Tepsiyi tezgaha indirip, mutfak masasına oturdum. Erva hala aşağı inmemişti. Ben dirseklerimi masaya yaslayıp, ellerimi çeneme koydum. Az önceki anı tekrar tekrar yaşarken gülümsemeden edemedim.

Aklımda dolaşan acabalara engel olamıyordum. Acabalar keşkelere karışırken, kısık bir mesaj sesi geldi kulağıma. Sesi tezgahın geldiğini anlayınca düşünmeden kalkıp telefona baktım. Şarja takılmış olan telefon aklımda dolaşan kelimelerin sahibinindi.

Ekran kararmıştı. Uzanıp tuşa dokunmak için tüm kaslarım beni dürtüyordu. Sadece ekranın ışığını yakıp, mesajın kimden geldiğini görsem yeterdi. Başımı kapıya doğru çevirip kimsenin olmadığına emin oldum. Yapacağım şey çok yanlış olsa da kendime ve içimdeki tüm dürtülere engel olamadım. Heyecanla ekrana dokundum ve tüm acabalarım, keşkelerim paramparça olup avucuma döküldü.

Yasemin; Nasıl oldun Ahmet, daha iyi misin?

Gözlerime hucum eden yaşları engellemeye çalıştım. Aptal gibi her seferinde aynı hayal kırıklığını yaşamayı nasıl beceriyordum bilmiyorum ama her seferinde canım bir öncekinden daha çok yanıyordu..

Erva'nın yukarıdan inen ayak seslerine aldırmandan telefonu şarjdan çıkardım ve elime aldım.

Erva mutfağa girerken gayet doğal bir şeymiş gibi; "Abinin telefonu çaldı ona götürüyorum."

Dedim yanından geçip giderken.

Ahmet'in kapısını hızla vurup içeri girdim. Beni gülümseyerek karşılan yüzüne karşılık vermedim. Yanına gidip elimdeki telefonu sertçe ona uzattım. Afallayarak elimden aldı ve ben

hiç bir şey söylemeden odadan çıkarken o ekranına yeni bakıyordu. Odasının kapısını olması gerekenden sert kapatınca zayıflığıma lanet ettim.

Tekrar mutfağa döndüğümde Erva içimde yaşadığım şeylerden habersiz gülümsüyordu yüzüme. O an nasıl cesaret ettim bilmiyorum ama karşısındaki sandalyeye oturduğumda ilk kurduğum cümle şu oldu.

- O gece yurttta ders çalışmadım. Sana yalan söyleyip, saçma bir okul partisine gittim. Oraya giderken ne düşündüm inan bende bilmiyorum. Okuldaki hiçbir öğrenci, hiçbir öğretmen beni tanımıyor diye panik oldum. Kendimi değersiz hissettim. İnsanlara bir şeyleri ispatlamaya çalışacakmış gibi kendimi saçma sapan bir duruma soktum. Ve şimdi kendimi sana karşı öyle kötü hissediyorum ki.. Zamanı geri almayı her şeyden çok istiyorum, inan çok, çok, çok özür dilerim. O gülümsediğin anları resimlerden değil yanında olup seyretmem gerekirdi. Bana kızabilirsin, küsebilirsin, hatta bir daha konuşmayabilirsin bile, ne desen ne yapsan haklısın. Ben dünyanın en kötü dostuyum. Her şeyi olduğu gibi görmektense, kendi hayal ettiğime uydurmaya çalışıyorum. Eğer biri beni görmüyorsa görmüyordur, umursamıyorsa umursamıyordur, sevmiyorsa sevmiyordur.. Koca bir aptal gibi çabalamam saçma. Ben.. Uzanıp elime dokundu.

- Sahra sakinleş..

O öyle deyince sesli şekilde nefesimi dışarı bıraktım. Ağladığımı dudağıma dokunan ıslaklıkla fark ettim. Erva öyle endişeli bakıyordu ki, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Sakinleşmeye çalışırken gözlerimde biriken yaşların hepsi birden döküldü yanaklarımdan.

Tekrar gözlerimi açtığımda endişeyle bakıyordu bana. Beceriksizce gülümsemeye çalıştım.

- Özür dilerim.. Dedim burnumu çekerek.

Elimi daha çok sıkıp gül ümsedi.

- Ne olmuş yani o gece yanımda olamadıysan? Daha binlercesi bizi bekliyor. Nişanımda yüzüklerin olduğu tepsiyi sen tutacaksın mesela, yada düğünümde ben konukları öperken çiçeğimi sana vereceğim. Hatta tuvaletim geldiğinde gelinliğimi sen kaldıracaksın.

Evlendiğimde kayınvalideciğimle yaşadığım tartışmayı sana anlattığımda benim tarafımı tutacaksın. Hamile kalıp bir fil kadar şişman olduğumda her giydiğim kıyafet içinde şahane göründüğümü söyleyeceksin, doğum yaptığımda resimlerde güzel çıkmam için bana makyaj yapacaksın. Hakan eve geç geldiğinde önce seni arayıp söyleneceğim, bana barışma hediyesi aldığımda ilk sana hava atacağım. Biz Hakanla evlilik yıl dönümümüzü kutlarken çocuklarımı sana bırakacağım. Onların mezuniyetinde yan yana oturup alkışlayacağız, hatta sen burnumu silmek için bana mendilini vereceksin. Gelinlerimi sana şikayet edeceğim. Kızıma, ya da torunuma senin adını vereceğim, tabi bilmiş gelinim izin verirse. Hatta ilk takma dişlerimizi birlikte seçeceğiz.

Parmaklarıyla yanağıma okşadı.

- Binlerce anıdan sadece birini kaçırdın diye kendini böylesine üzme, suçlu hissetmene gerek yok Sahra.

Göz yaşlarımı silip gülümsedim.

- Hem bende kızamık olduğum için senin çocuk bayramında okuduğun şiiri dinlemeye gelememiştım. Böylece ödeşmiş olduk.

Kahkaha atıp ona sıkı sıkı sarıldım. Erva'ya sahip olduğum için gerçekten şanslıydım. Burnumu çekerek kulağına fısıldadım.

- Bana akıl verdiğindeki halini seviyorum.

Kıkırdadı.

- Bende.. Dedi sırtarak.

~~~

Yurda dönerken annem sevdiğim kurabiyelerden koca bir kutu yapmıştı. Planım Damla ve Su ile kurabiyelerimizi yerken onlara gerçeği söylemekti. Erva'ya açılmak iyi hissettirmişti, hem kim bilir belki şansım onlarda da yaver gider ve bana fazla kızmazlardı.

Yurda girdiğimde kimseye görünmeden odama girmeyi başardım. Kızlar odada yoktu, onlar gelene kadar kurabiyeleri güzel bir servis tabağına koydum, onların sevdiği kahveden iki fincan hazırladım. Onlar içeri girdiklerinde ise gülümseyerek, kaybettiği tavşanı ortaya çıkaran sihirbaz gibi "Tata tataaaaam." Diye bağırdım. Ama bakışlarım onların ifadesiz yüzüne dönünce gülümsemem soldu.

Anlaşılan korktuğum olmuştu, geç kalmıştım..

Su ve Damla bana doğru yaklaşırken ikisi de sinirli mi yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım. Bakışlarımı kaçırmaya çalışarak yutkundum. Su karşımda durup sesini kontrol etmeye çalışırcasına konuştu.

-Herkes bize Emir'in yeni gözdesiyle aynı odada kaldığımızı söylerken, biz onlara aval aval baktık. Bizi resmen aptal durumuna düşürdün Sahra!

Hiç bir şey söyleyemedim. Bu kadar sert konuşmasını beklemiyordum galiba.

-Neden bize gerçeği söylemedin? Üstelik sana sormuştum. Dediğinde bu kez biraz daha düz sormuştum.

Başımı eğdim.

-Şeyy..Utandım.

-Neyden utandı?

- Söylediklerinizden.. Yani partide Emirle giden kızın onunla şey yaptığını ima edince.. Bana inanmayacağınızı düşünüp, söylemeye çekindim.

Gözlerini devirdi.

- Ne yani yatmadınız mı?

Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım.

- Tabi ki de Hayır!

Damla Su'yun arkasında dururken onun yüzünde başka bir ifade daha vardı. Su kadar katı durmuyordu, daha çok kırgın gibiydi. O an onun Emirle yaşadıkları olduğunu hatırlayıp, bir kaç adımla yanına gidip göğsünde birleştirdiği koluna dokundum.

- Yemin ederim Damla onunla birlikte olmadım. Olmam da!

Kısa bir süre doğruluğunu tartarmış gibi gözlerime baktı. Sonra omuz silkerken elim kolundan aşağı kaydı.

- Her neyse, beni ilgilendirmiyor zaten!

Damla umursamaz şekilde arkasını dönüp kapıya yönelince Su onun gidişine bakıp daha da sinirlendi, gözlerini kısarak yüzüme baktı.

- Bizi aptal yerine koydun Sahra!

- Size yalan söylemek istemedim... Sadece.. söyleyemedim işte...

Yüzünü buruşturup başını salladı. Bu hareketi bile içimi acıttı. Konuşmaya başladığında bana acır gibiydi.

- Beni üzen şey bize yalan söylemiş olman değil. Sana bir daha güvenmeyecek olmam.

Ve benim başka bir şey söylememe fırsat vermeden kapıdan çıkıp gittiler.

Mideme giren ağrıyla kendimi yatağa bıraktım. Gözlerim dolduğunda kendimi yine ilk günkü kadar yalnız hissediyordum...

~~~

13.BÖLÜM- İDDİA

~~~

Haftanın kalan günleri benim için zor geçecek gibiydi. Sabah duş almak için banyoya gittiğimde bile tanımadığım gözler tarafından izleniyordum. Ben duştayken hakkımda konuşmaktan çekinmiyorlardı bile. Onları duymamazlıktan gelmek zor olsa da sabrettim.

Damla ve Su sabah bana selam vermediler. Kızgın da davranmadılar, aksine onlar bütün yurdun zıttı olarak beni yok sayıyorlardı. Ve bu davranışları canımı daha çok yakmıştı.

Odanın içinde görünmezdim ama koridora adımımı attığım an, biri üzerime spot ışığı tutmuş gibi göze çarpıyordum. Kendimi motive etmek için ise; "iki gün, olmadı en fazla bir hafta içinde tekrar görünmez olacaksın Sahra, sadece sabret.." Diyordum.

Yeni felsefem birkaç saat işime yaradı diyebilirim. Kantinde kahvaltı yaparken etrafımda dönen sözleri yok saydım. İlk dersin başlamasından önce bana laf çarpan kişileri duymamazlıktan geldim. Koridorda yürürken birbirlerine dirsek vurup beni işaret eden kişileri ise görmemiş gibi yaptım. Zordu ama dayanabilirdim.

Öğlen boşluğunda mavi zarfıma kavuşup yine kütüphaneye gittim. Fısıltılarla yoluma kırmızı halı serenleri umursamayarak en kuytu köşelerden bir yere kuruldum.

Mavi zarflarımı en çok yalnız hissettiğimde okumayı seviyordum. O bir şekilde bana destek olup huzur veriyordu. Sanki sırtımı sıvazlayan görünmez bir el gibiydi. Ben mektubu okumaya başladım ve etrafımdaki sesler yavaşça uzaklaştı.

"Sahra;

Seni okuduktan sonra şiir yazmak istiyorum. Öyle çok şiirden anlamam aslında. Ama öyle yoğun hissediyorum ki seni, keşke şair olsaydım diyorum.

Ne Atila İlhan olabilirim, ne de Nazım Hikmet. Ne sana mecburum diyebilirim, ne de seninle hayatı güzelleştirecek kadar yakınındayım..

Ama seni okuduğumda huzur, mutluluk, heyecan, içimde bir yerlere uzanan bir el, göğsümde bir sıcaklık, parmaklarımın ucunda birkaç kelime, sonsuz bir merak, kendini ifade edebilen bir kadın, hassas bir insan ve özel bir sır görüyorum.

Sana yazarken harflere dokunup, sana ulaşacak kelimeler yaratmak sana dokunmak gibi zevk veriyor bana. İçimde, zihnimde gelişip parmaklarımın ucuna akan bir sıcaklıksın..

Ve ben sana doğru uçmak için can atan zavallı bir kelebeğim sadece. Sen gel diyeceğin güne kadar etrafta dönüp dolaşan, mutlu olmayı bekleyen küçük bir kelebek..

Mutlu Kelebek.."

Nefesimi bıraktım ve sesler yeniden gelmeye başladı kulaklarıma.. Bu okula gelip böylesine yalnız kalmasaydım da mektupları böyle hissettirebilir miydi acaba? Bir an onu gerçekten merak ettim, neye benzediğini, yüzünü, sesini, gözlerini.. Başımı sallayıp aklımdakileri kovaladım. Mektupların bana hissettirdiklerini, heyecanını, huzurunu seviyordum. Ve bu hissi kaybetmek istemiyorum. Bu şuan sahip olduğum sayılı şeylerden biriydi..

"Mutlu Kelebek;

Etrafımda kim olursa olsun, seni okuduğum an sadece sen kalıyorsun yanımda. Onlar yok oluyor, sadece sen..

Hani klasik romantik filmlerde klişe bir sahne vardır. Dans pisti kalabalıktır, aşıklar büyük ihtimalle ilk kez dans edecektir. Acemice dokunur parmakları birbirlerine, sonra yavaşça sokulurlar, sonra birbirinin gözlerine bakarlar ve bumm.. Herkes yok olur, piste sadece onlar kalır, ışıklar onlardadır, müziğe kapılıp dans ederler ve zaman durur..

İşte böylesin benim için.

Şuan herkes durdu.

Sadece sen konuşuyorsun.

Ve ben senin konuşmanı seviyorum..

İyi ki tanımışım seni.

İyi ki kelebeği kovmama rağmen etrafımda dolaşmaya devam etmiş.

Onu ne zaman konması için yanıma çağırırım bilmiyorum ama başımın üstünde dolaştığını bilmek bana huzur veriyor..

Sahra.."

Mektubu bitirdiğimde gülümsüyordum. Ama yanıma oturan kişiyle gülüşüm yerini sinirli gözlerime bıraktı.

Yalnızlığımın mimarı olması yetmiyormuş gibi, karşımda hiç bir şey olmamış gibi sırtabiliyordu.

- Ne işin var yine burada?

Omuz silkti.

- Artık acıkmış olacağını düşündüm.

Sabır dilermiş gibi gözlerimi yukarı çevirdim. Nefesimi dışarı bıraktım.

- Emir ne istiyorsun benden?

Öyle çaresizce söylemiştim ki bunu, bu tepkime kırılmış gibi omuzları düştü. Gözlerime bakıp ufak bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı.

- Sen benim hayatımı kurtardın.

- Emin ol, bunu neden yaptığımı hala kendime soruyorum!

Sözünü sinirle kesmem sadece hoşuna gitmişti.

- Ve Lady'im, kurtardığınız bu aciz hayattan artık siz sorumlusunuz..

Kaşlarımı çatıp bakmaktan başka ne yapabilirdim bulamadım. Sabırlı olmaya çalışarak yüzüne baktım. Etrafımdaki kızlar ona baktığında; uzun boylu, lacivert pantolonunun üstüne giydiği açık mavi gömleğiyle moda dergilerindeki mankenlere benzeyen ve tartışmasız oldukça yakışıklı bir erkek görüyorlardı. Benim içinse sadece bir baş belasıydı(!)

- Emir! Dedim uyarır gibi.

- Juliet? Diye karşılık verdi.

Sabırımın son demlerine girdiğimi hissediyorum.

- Artık adımlı biliyorsun, bana Juliet demene gerek yok!

Gülümsedi.

-Adın ne değeri var? Gülün adı değişse bile kokmaz mı aynı güzellikte? Juliet'in de adı Juliet olmasaydı, kusursuzluğundan hiç bir şey kaybolmazdı.

Gözlerine bakarak oldukça derin bir nefes aldım. Ve sinirle bıraktım! Öyle biriydi ki, insanı Romeo ve Julietten bile soğutuyordu.

Kütüphanedeki insanlara yeterince malzeme olduğumu düşünüp eşyalarımı toplayıp yürümeye başladım. Ama birkaç saniye içinde onun da benimle yürüdüğünü fark ettim. Ben dedikodu ağından kurtulmak için çabalarken o bu süreyi uzatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Konuşmak için kütüphaneden çıkmayı bekledim.

- Emir! Bak artık sinirlenmeye başlıyorum. Ne istiyorsun benden?

- Daha öncede söylemiştim, seni ve o lacivert gözlerini yemeğe götürmek istiyorum.

Gözlerimi devirdim.

- Ama ben istemiyorum.

- Neden peki?

O sırada yanımızdan geçen küçük bir grup bakışlarıyla bizi süzüp kütüphaneye girdi.

- İşte bu yüzden! Dedim, elimle az önce içeri giren grubu işaret ettim. Ama o sanki dokuz bilinmeyenli denkleme bakarmış gibi yüzüme baktı.

- Seninle görünmek istemiyorum. Dedim sessizce.

Yarım bir kahkaha attı. Bu söylediğime inanmıyormuş gibi bana döndü.

- Benimle görünmek istemiyor musun? Hadi amaa! İnsanların gölgeleri bile benimle görünmek ister.

Kendini beğenmişliğine verecek bir cevap bulamadım.

- Seninle anılmak bana yeterince zarar verdi. Bundan fazlasını kaldıramam. Bu yüzden bir daha seni etrafımda görmek istemiyorum!

Kararlılıkla kurduğum cümleden sonra arkamı dönüp okula yürüdüm. Sıradaki ders öncesi mektubumu yollayıp, kantinde kısa bir süre oturduktan sonra, Biyofizik dersi için amfinin orta kısımlarındaki yerimi aldım. Sınıf yavaş yavaş dolarken her içeri giren anlamlı şekilde bana kısa bir bakış atıyordu. Aklından geçirdiklerini düşünmek istemediğimden başımı eğip kimseyle göz göze gelmedim. Dersin hocası da içeri girince eğdiğim başımı kaldırdım. Ders başlayalı çok olmamıştı ki sınıfın kapısı açıldı ve içeri Emir girdi(!)

Kısa bir süre sessizlik oldu. Emir gözleriyle amfiyi tararken hafif bir uğultu çıktı. Dersi anlatan hoca bile susmuş onu izliyordu.

- Emir?

- Efendim hocam? Dedi, bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki sanki o değil de, adam onun dersini bölmüş gibiydi.

- Evladım sen bu dersten geçmemiş miydin?

O an nerede olduğunu hatırlamış gibi gülümsedi.

- Tus için aklıma takılanlar vardı da hocam, dersinize girip tazelemek istedim.

Tus (tıpta uzmanlık sınavı) doktoru doktor yapan en önemli sınavdır. Ve inanılmaz zordur ama benim bu sınava endişelenmem için henüz koca bir beş yılım vardı.

Hocanın gözleri gururla parladı, Emir'in söylediği hoşuna gitmiş gibi eliyle sıralardan birine oturmasını işaret etti.

Emir gözleriyle aradığı yeri birkaç saniye sonra buldu ve sırttı. O bana doğru yürürken ben sırada kayıp yok olmak istedim. O yanıma oturduğunda tüm gözler bize dönmüştü bile. Ona inanmadığımı belli edecek şekilde yüzüne baktım. Ama o mavi gözleriyle sadece gülümsedi. Sıranın altından bacağını kuvvetli bir tekme attım. Yüzünü acıyla buruşturup iki büklüm olduğunda keyifle gülümseyen bendim bu kez.

~~~

Emir gün boyunca tüm derslere benimle girdi. Aramızda ilk konuşanın kaybedeceği bir oyuna tutuşmuşuz gibi ikimizde tek kelime etmiyorduk. Onunla konuşmama irademi uzun süre bozmadım. Arada ona öldürücü bakışlarımı atıyordum ama o hepsini gülücükleriyle karşılıyordu. Onunla kantinde oturmak istemediğimden tüm gün aç dolaşmak zorunda kalmıştım. Dersler bittiğinde yurda dönerken de benimle yürüdü, ben binaya girince bir süre dışarı bekledi ve gitti.

Damla ve Su olanları duymuş olacak ki, sabah ki umursamaz davranışları hafif tavır alma moduna dönmüştü. Ama umursamadım.

Ertesi gün yurttan çıktığımda etrafıma bakıp gülümsedim. Sanırım dünkü tek günlük bir kabustu ve bitmişti. Pes etmiş olmalıydı.

Bu düşüncem ilk dersime girdiğim an değişti. Emir, hoca sınıfa girmeden gelip yanıma oturdu. Hatta bu kez elinde ufak bir ajanda bile vardı. İçi kızarmış gözleriyle bana bakıp gülümsedi. Sanırım erken kalkmaya alışık değildi. Giyimi için yeterli vakit ayırmış gibi dursa da, saçları yataktan kalktıktan sonra pek de uğraşmış gibi durmuyordu. Bu dağınık hali bana sevimli gelse de, sadece gözlerimi devirdim.

Birkaç ders sonra o hala yanımdaydı ve bende somurtmaktan yorulup her şeyi akışına bırakmıştım. Lanet olası gerçekten inatçı bir çocuktu(!)

Biyokimya dersinde not aldığını görünce şaşırdım. İlkokul çocukları gibi ajandasının üstüne çökmüş hızla bir şeyler yazıyordu. Bakmamaya çalışsam da merak etmişim. Kalemı bırakıp doğruldu. Yazdığı sayfayı koparıp kapalı şekilde önüme indirdi.

Karşımda duran kağıda bakmamak için tüm kaslarımı zorluyordum. Pes edip gözlerimi çevirince deli gibi okumak istedim. Bunun da onun bir başka oyunu olduğumu bilsem de, sayfayı döndürüp umursamıyormuş gibi göz gezdirdim.

"Sen böyle güzelken bana söz düşmez. Bakma böyle yazılar yazdığımı. Ben aslında Oku! emrine amade SENİ okuyorum sevgili.

Bir gün kızsın bana, alsan başını yüz bin yıllık yere gitsen, dönüp kavuşacağın yer benim demedim mi sana?"

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Göz ucuyla ona baktığımda sırtarak tahtaya bakıyordu. İtiraf etmek gerekirse bu hali oldukça tatlıydı. Kağıdın arkasına büyük harflerle "MEVLÂNÂ" yazdım. Bunun onun sözü olmadığını bilecek kadar çok kitap okuyordum. Kağıdı onun tarafına ittirince alıp hemen okudu. Ve dövmesi olan gülüşü kağıda yansıdı. Tekrar bir şeyler yazdı ve yine benim önüme koydu. Beklemeden okudum.

"YEMEK?"

Gözlerimi devirdim.

"HAYIR(!)"

Kağıdı aldı, sadece okudu. Sonra ajandasının arasına geri koydu ve yıllar önce geçmiş olduğu dersi dinlemeye devam etti.

~~~

Bir sonraki ders, kolay olacağını düşünüp seçmeli olarak aldığım Psikiyatridi. Ama bu ders kolay olmaktan çok uzak ve aşırı sıkıcıydı. Dersin hocasının öyle bir tavrı vardı ki, her konuyu kendisinin ne kadar zeki olduğunu ima ederek bitirebiliyordu. Sanırsın dünyaya hükmedecek imkanı vardı da, o fedakarlık yapıp öğretmenliği seçmişti. Emir'in yanımda olmasına ilk defa sevindiğim yer bu dersti. Dürüst olmak gerekirse, Emirle derslere girmek tuhaf bir şekilde eğlenceye dönüşmüştü.

Yine ajandasına bir şeyler karalayıp bana uzattı. Bu kez naz yapmadan açıp okudum.

"Sen çiçek olup etrafa gülücükler saçmaya söz ver. Toprak olup seni başının üstünde taşıyan bulunur."

Gülüşümü engelleyemedim. Ve o zafer kazanmış sporcu gibi kollarını havaya kaldırdı. Bu hareketi neredeyse sesli gülmeme sebep olacaktı.

- Buyurun Bay Hanzade bir şey mi söyleyecektiniz?

Sınıftaki tüm kafalar bize döndüğünde, ego bombası hocamız kollarını göğsünde birleştirmiş bizi süzüyordu. Ben utanarak gülüşümü sildim. Ama Emir gayet rahattı.

- Hayır hocam, inanılmaz zevkli dersinizi büyük bir ilgiyle dinliyoruz.

Sınıfta bastırılmış gülüşler dolaştı. Hocanın yüzü gerildi. Zorlama bir nezaketle sordu bu kez.

- Madem öyle. Almadığınız derse girerek bizi şaşırtmakla kalmayın, az önce bahsettiğim konu hakkında kendi "inanılmaz zevkli" düşüncelerinizi de bizimle paylaşın lütfen.

Emir bu meydan okumadan sağ çıkabilir miydi bilmiyordum. Çünkü dersi dinlemediğine emindim. En son hatırladığım hocanın depresyonla ilgili bir şeyler anlattığıydı.

Emir kısa bir an düşündü, sonra hafifçe boğazını temizledi. Kendinden emin sesiyle konuşmaya başladığında, bende bütün sınıf gibi dudaklarına kilitlenmişim.

- Biz televizyon izleyerek; milyoner, sinema tanrısı yada rock yıldızı olacağımıza inanarak büyüdük ama olamayacağız... Hepimiz heba oluyoruz... Bütün bir nesil benzin pompalıyor, garsonluk yapıyor ya da beyaz yakalı köle olmuş... Reklamlar yüzünden araba ve kıyafet peşindeyiz... Nefret ettiğimiz işlerde çalışıyor, gereksiz şeyler alıyoruz... Bizler tarihin ortanca

çocuklarıyız! Bir amacımız yok. Ne büyük savaş, ne de büyük bir buhran yaşadık... Bizim savaşımız ruhani savaş... Ve bunalımımız kendi hayatlarımız!

Konuşması bittiğinde sınıfta ölüm sessizliği vardı. Bize dönen bütün kafalar bu kez hocaya döndü. Herkes bu sözlere karşılığını bekliyordu. Ama o hiç bir şey söylemedi. Söyleyemedi! Egosunun yüzünde patladığını görmek herkesin hoşuna gitmiş olacak ki, sessiz bir keyif vardı havada. Küçük öksürüklerle kaybolan öz güvenini topladı ve dersi anlatmaya devam etti. Emir'in söylediklerini etkileyici bulabilir, onun ukala beyinde işe yarar bilgilerin de dolaştığını düşünebilirdim, tabi söylediklerinin yer aldığı kitabı okumamış yada aynı isimdeki filmi izlememiş olsaydım!

Ona doğru eğilip fısıldadım.

- Kendini Tyler Durden'la bir tuttuğuna inanmıyorum! Ya da Fight club'ı izlememiş bir psikoloji hocamızın olduğuna inanmıyorum mu demeliyim? İnsan o filmi sadece Brad Pitt için bile izleyebilir.

Önce yüzündeki tüm kaslarıyla sırttı, sonra yüzüme yaklaştı.

- Ben 77 kere izledim. Bir gün bir yerde işime yarayacağını biliyordum.

- Sen normal değilsin Hanzade.! Dedim başımı sallayarak.

Memnuniyetle gülümsedi. Gerçekten normal değildi.

~~~

Bugünü de aç tamamlamam imkansızdı. Çaresiz kantine girmek zorundaydım. Ama kantinin kapısını açmadan önce onun yüzüne yalvarır gibi baktım. Dersteki yirmi, otuz hatta kırk kişi içinde oturmak başkaydı, zaten oradakilerin çoğu birinci sınıftı. Ama burada olmak insanların önüne şeker koyup yememesini beklemekle aynıydı.

Acınası bakışlarımı sırttı, bir elini arkasına alıp bel boşluğuna koydu, diğeriyle kapının kolunu tutup açarken bir şövalye kadar centilmendi. Ama ben açtığı kapıdan girerken dişlerimin arasından "Gıcık!" Diye söylendim. Bu onun gülümsemesini genişletmekten başka bir işe yaramadı.

Beklediğimden de kötüydü! Kantin gelişimizin haberi alınmış gibi oldukça kalabalıktı. Biz yemeklere doğru yürürken her kafa bize doğru döndü. Elime tepsiyi alıp bize bakanlara aldirmamaya çalıştım. Emir yemek seçerken beni korumak ister gibi oldukça yakınımdaydı duruyordu. Ben koca bir aileyi doyuracak kadar yemek aldım ama o sadece gazlı bir içecek aldı. Boş bir masaya oturduk.

Çatalımı silerken Emir'e kızgınca baktım.

- Bütün bunlar senin yüzünden biliyorsun değil mi?

Etrafına kısa bir bakış attı ve omuz silkti.

- Ben etrafta büyütülecek bir şey göremiyorum.

Çatalımı salatama daldırırken dudağımı büktüm.

- Sen ilgiye alışık olduğun için göremiyor olabilirsin ama şuan benim için söyledikleri şeyler beni rahatsız ediyor.

İçeceğini açarken bana baktı.

- Ne söylüyorlar ki?

Ağzımdakileri hızlı hızlı çiğnedim. Ona, insanların onunla yattığını düşündüklerini söyleyemedim. Bu onu pis pis sırtırmaktan başka bir işe yaramazdı. Onu az çok tanımıştım. Her fırsatta bana asılması bir yana, bu tarz şeyler onun için gerçek anlamda bir oyundu. Sorusuna cevap vermek yerine keyifsizce yüzümü buruşturdum. O da üstelemedi.

Birkaç dakika geçmiş, ben koca bir tabak tavuklu makarnayı mideme indirmiştim ki, Emir bakışlarını belli bir noktaya kilitledi. Yüzündeki bu ciddi ifadeyi çok nadir gördüğümünden başımı

o yöne çevirdim. Gözüyle takip ettiği kısa boylu adam, Emir'e kısa bir bakış atıp kantinin dışına çıktı.

Emir elindeki kutuyu bıraktı. Biraz sonra geleceğini söyleyip aceleyle kalkıp gitti. Emir'in yokluğunu fırsat bilip aldığım tatlıyı hızlıca kaşıklayıp ayağa kalktım. O gelmeden gitmek en iyisiydi. Hem mektubumun da gelme saatiydi. Kütüphaneye gitmeden önce mektubumu aldım. Emir'in beni bulamayacağını umarak kütüphaneye girdim.

Artık bana bakan gözlere bağıklık kazanmıştım. Ciddi anlamda umursamıyordum. Sabah ki yerime oturup zarfı açıp okumaya koyuldum.

" Sahra;

Bahsettiğin şey benim içinde geçerli. Seni okurken etraftaki sesler önce uğultuya dönüşüyor, sonra da yavaşça suyun altına dalıyormuş gibi hepsi kayboluyor. Derin bir sessizlik.. Tek duyduğum şey içimdeki sana dair düşüncelerin sesleri.

Seni okurken kelimeleri senin sesine benzettiğim bir sesle okuyorum, hayalimdeki görüntüne oturtmaya çalıştığım bir tonla duyuyorum yazdıklarını.

Bazı yerlerde sesin fısıltıya dönüşüyor, dudakların kulaklarımdaymış gibi oluyor. İrkiliyorum.

Bazı yerlerde bıcır bıcır konuşuyorsun, gülümsüyorsun...

Ruh halini, hissettiklerini kelimelerle anlayabiliyor hale geldim. Sen mutlu veya hüzünlü olduğunda, yazdıklarını okurken aynı hislerin bana da geçiyor. Üzgünsen benim de içim sıkılıyor. Mutluysan bende mutlu oluyorum..

Sen yeter ki konuş, ben her şeyi sustururum..

Mutlu Kelebek.."

- Seni üçüncü kez mavi zarfla görmem tesadüf değil sanırım.

Emir'in meraklı yüzüne baktığım an mektubu katlayıp elime gelen ilk kitabın arasına sokuşturdum. Kaçamak bakışlarla omuz silktim. Yine davetsiz şekilde oturdu yanıma. Ama varlığı artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Bu kez ben ona merakla döndüm.

- O adam kimdi?

İfadesizce yüzüme baktı. Anlayacağımı düşünmemişti sanırım. Gülümsedi.

- Mavi zarfın sahibi kim?

Soruyu püskürtme şekline saygı duyarak gülümsedim.

Başımı kitabıma çevirdim. İlk sınavımı dünya üzerindeki en zor dersten olacaktım. ANATOMİ. Anatomi nedir diyenlere söyleyeceğim şey şu; vücudunuzdaki herhangi bir yere elinizi koyun. İşte elinizin altında kalan her şeye anatomi denir. Deri, sinir, kas, damar, kemik ve organların hepsi! Bu sınav şimdiden kabuslarıma girmeyi başarmış durumda.

- Neden Anatomi'yi almak için gelecek dönemi beklemedin. Tamam, cesur bir hareket ama bu senin gibi biri için bile zor bir ders.

Ukala yüzüne bakıp gözlerimi kıstım.

- Hemen sinirlenme, yapamazsın demedim. Ama çalışma taktiğini bilmezsen çok zorlanırsın. Haklıydı. Taktiği neydi bilmiyordum ama zorlandığım su götürmez bir gerçektir. Dudaklarımı ümitsizce büktüm. Emir aniden doğruldu ve bana yaklaştı.

- Seninle bir anlaşma yapmamıza ne dersin?

Yüzündeki ışıltı beni korkutsa da, anlaşmanın ne olduğunu duymak için bekledim. Dudaklarını ıslattı, sesindeki heyecanı bastırmaya çalıştı.

- Ben senin Anatomiden yüksek bir notla geçmeni sağlayayım, sende karşılığında benimle yemeğe çık!

Geri çekilip baştan aşağı onu süzdüm.

- Sen mi benim Anatomi'den geçmemi sağlayacaksın? Hem de yüksek bir notla?

Zayıf bir kahkaha attım. Abartmış olabilirim ama Emir'in Anatomi'yi sorunsuz geçecek bir tip olmadığına emindim. Eğer geçtiyse de bunun içinde de mutlaka bir oyun vardır.

Verdiğim tepkiye alınmış gibi baktı.

- Sen benim babam sayesinde sınıf geçtiğimi falan zannediyorsun sanırım.

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

- Tam olarak öyle düşünmesem de aklımdan geçmedi değil.

Yüzünü meydan okurmuş gibi gözlerime yaklaştırdı.

- Öyleyse teklifimi kabul et. Ne kaybedersin ki?

Duruşumu bozmadan meydan okumasına karşılık verdim.

- Eğer aldığım not o koca egon kadar büyük olmazsa, bir daha karşıma çıkmamak üzere ortadan yok olacaksın!

Gülümsedi.

- Kabul Juliet!

Gülümsedim.

- Kabul Romeo!

Bir kaç saniye gülümseyerek el sıkıştıktan sonra, o yanımdan kalkıp gitti. Beni tatmin edecek kadar yüksek bir not alamayacağıma emindim. Bahsi geçen ders bir haftalık çalışmayla geçilecek bir ders değildi. Olayı bütünüyle ezbere dayalıydı ve onca terimi ezberlemek için dahi olmam gerekirdi.

Kısacası bu, şu kendini beğenmiş ilgi budalasına sadece bir hafta daha katlanmam gerektiği anlamına geliyordu. Sonra şikayet ettiğim yalnızlığıma geri dönebilecektim..

14.BÖLÜM- BİR HAFTA

~~~

Bu hayatımda geçirdiğim en tuhaf hafta diyebilirim.

Annem hep "İnsanları hiçbir zaman dış görünüşüne göre yargılama!" Derdi. Haklıymış! Karşımdaki kendini beğenmiş zamparanın beyninde işe yarar bilgilerin oluşunu hiç tahmin etmezdim. Tamam, o da benim gibi tıp okuyordu ama onun babası bu fakültenin rektörüydü ve elimde olmadan bütün hocaların onu kayırdığını düşünüyordum. Çünkü bir insan hem böyle etkileyici görünüp, hem de insanı rahatsız edecek şekilde zeki olamazdı. Olmamalıydı(!) Ders çalışmaya başladığımız ilk gün, kütüphanede oturup ilk yirmi dakika sadece kitaba göz gezdirdiğini görünce, bu iddiayı kazanmanın çok kolay olacağını düşünmüştüm. Tamam, iddiayı kazanmak benim sınavdan kalmam demektir ama bu Emir'den kurtulmak anlamına da geldiği için o riski göze alıyordum.

Ama sonra kafasını kitaptan kaldırıp bana baktı. Ve ben muhtemelen sayısız kızı kendine aşık eden, o ukala gülümsemesiyle sırtıttığında başımın belada olduğunu anlamıştım.

Başta onu pek ciddiye alarak dinlemedim ama dakikalar sonra gerçekten anlatım tarzının sihirli olduğunu fark ettim. Çünkü ciddi anlamda anlıyordum! Onca karmaşık terimi, zincirleme bilgileri öyle basitçe işliyordu ki, inadım olmasa ona iltifat bile ederdim.

Çalışmamızın dördüncü günü iddiayı kazanma ihtimalimin uzaklaştığını hissetmişim. Hakını vermem gerekliydi çünkü gerçekten iyi bir öğretmendi. Ama derse başlamadan önce o sevdiği Fight club filmindeki gibi bazı kurallar koymuştum.

1- Bana asılmak yok.

2- Bana asılmak yok.

3- Benimle ders çalıştığı an herhangi bir kıza asılmak yok.

Ve 4- Çalışma öncesi mutlaka yemek yemem gerek.

Bana asılmama konusunda mızırılansa da, bütün kurallara uymuştum.

Son maddeyi yerine getirirken benim yemek seçmeme yardım ediyordu ama tuhaf bir şekilde kantinden gazlı içecek hariç hiç bir şey almıyordu. Zaten gün içinde başım ağrıyor diyerek içtiği hapi hariç, onu yemek yerken gördüğümü de hatırlamıyordum.

Ben tepsimle birlikte masaya oturduktan birkaç dakika sonra beni orada bırakıp gidiyor.

Yemeğimi bitirip kütüphaneye gittiğimde ise yanımda bitiyordu. Nedense bunun geçen haftaki adamla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Ama ona bu konu hakkında hiç bir şey sormadım.

Çünkü o da bana mavi zarflarımla ilgili soru sormuyordu.

Gün aşırı gelen mektuplarıma Emir'e belli etmeden cevap yazmaya çalışıyordum. Deli gibi merak ettiğini bilsem de gözlerini devirmekten başka bir tepki vermemişti. Hatta beşinci günümüzde "Önce cevap yaz, sonra yeni konuya geçeriz" deme olgunluğunu bile gösterdi.

Sınavdan önceki son çalışmamızdı. Artık insanlar bizi birlikte görmeye alışmış olacak ki, meraklı bakışlar haddi sayılır derecede azalmıştı. Hiç hoşuma gitmese de Emir'le anılmamın bana bazı getirileri de oluyordu. Hemen hemen her hoca adımı biliyordu artık. Kantinde sıra olsa da, sanki önceliğim varmış gibi beni sıranın başına alıyorlardı. Kütüphane ne kadar kalabalık olursa olsun çalıştığımız masa sanki ayırtmış gibi hep boştu. Yurda girdiğimde bir hafta önce arkamdan atıp tutan kızlar, şimdi yanımdan geçerken içtenlikle selam veriyordu.

İçimden bir ses bunun sebebinin sadece rektörün oğlu yada kızların düşkün olduğu biri olduğu için olmadığını söylese de umursamadım.

Kantinde oturmuş çatalımı silerken Emir karalanmaktan artık okunmayacak hale gelen Anatomi kitabıma bakarak, bugün kısaca tüm konuların üstünden geçeceğini anlatıyordu. Tam o sırada yanımdan Damla ve Su geçince dikkatim onlara kaydı ve yüzüm düştü.

Onlarla sohbet etmeyi çok özlemiştim. İnsana neşe yükleyen kızlardı. Ama küsme sebebizle yirmi dört saat birlikte dolaşmam, haliyle aramızdaki soğukluğu gidermeye pek de yardımcı olmuyordu. Beni yok sayma davranışları canımı hala çok yakıyordu ama kabullenmişim. Emir keyfimin kaçtığını fark edip anlatmaya ara verdi. Ne olduğunu sorar gibi yüzüme baktı. Dudaklarımı büktüm.

- Oda arkadaşlarım benimle konuşmuyor..

- Neden?

- Senin yüzünden! Dedim suçlayıcı bir ses tonuyla. Ama o gözlerinde oluşan soru işaretiyle baktı.

- Damla benim oda arkadaşım... Dedim açıklama yaparcasına. Yüzüme Kamboçya'nın cumhurbaşkanını sormuşum gibi bakmayı sürdürünce, yüzünü yumruklamak istedim.

- Damla! Hani bir zamanlar birlikte olduğun kız?

Başını eğip düşünmeye başladı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki on iki ciltlik bir ansiklopedide Damla'yı hatırlatacak bir kelime arıyordu. İşin acı tarafı ise, bunu oyun olsun diye değil, gayet ciddi yapmasıydı. Hangisinin daha mide bulandırıcı olduğuna karar veremedim; Emir'in isimlerini hatırlayamayacak kadar çok kişiyle birlikte olmasını mı, yoksa kızların onun gözünde bu kadar değersiz olmasını mı?

Sinirle nefesimi bıraktım.

- İğrençsin Emir Hanzade, bunu biliyorsun değil mi?

Omuz silkti. Ve rahatsız edici derecede umursamazdı.

- Karşı tarafın rızası olmayan hiç bir şey yaşanmadı Juliet. Ben kimseyle anlaşma imzalamadım. Beni kendi kafasındaki planlara uydurmak isteyen onlardı. Aslında bu yönden bakarsan, mağdur kişi benim.

Elimde olmadan ufak bir kahkaha attım.

- Neredeyse sana acıyacaktım Romeo!

Karşılık olarak o göz kırptı. Bense umutsuzca başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. O yine kurulmuş saat gibi aynı vakitte masadan özür dilerek kalktı ve yürümeye başladı. Bense onun kaslı vücudunu seyrettiğimi fark edince kendime kızıp yemeğime geri döndüm.

~~~

Kütüphanedeki son çalışmamız oldukça yorucu geçti. Kitabın kapağını kapattığımda hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama o, ya kendine yada gerçekten bana güvendiğinden "yapacaksın.." Dedi gülümseyerek.

Bacaklarımı ve kollarımı uzatıp, hiç de kibar olmayacak şekilde esnedim. Yamulmuş vaziyette Emir'e baktım, huzurlu bir gülümsemeyle beni seyrettiğini fark edince, ne olduğunu sordum.

- Çalışmamız bitti, artık kurallara uymak zorunda değilim değil mi? Dedi.

Bakışlarındaki parlaklığı görünce, bunun sonunun nereye gideceğini anladım. Doğrudum, otoriter şekilde işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

- O lanet sınavdan gezegendeki en yüksek notu almadığım sürece beni hayalinde düşünmeni bile yasaklıyorum Hanzade!

Hoşuna gitmiş gibi güldü. Onun bu gülüşü beni de gülümsetti. İtiraf etmeliydim ki Emir iyi bir arkadaştı. Eğlenceliydi. Buradaki yalnızlığımı düşünecek olursam, onun benim etrafımda olması bazen hoşuma bile gidiyordu.

- Emir? Diye sordum birden.

Mavi gözleri bana döndü.

- Gündüzleri benimle derslere giriyorsun, akşamın geç saatlerine kadar da ders çalışıyoruz.

Yanımdan ayrıldığı o bir saatlik zamanı saymazsak kendine hiç vakit kalmıyor. Senin de

hastanede çalışman yada girmen gereken sınavların yok mu?

Dudakları yukarı doğru kıvrılrsa da ciddiyetle cevap verdi.

- Son sınıfları Tus sınavı için rahat bırakırlar. Bu yüzden hastanedeki görevimi yapıp yapmadığımı umursamıyorlar. Ve endişelenme sınavlarıma da giriyorum ama açıkçası ne yazılı sınavlarda, ne de komitenin sözlü sınavlarında zorlanmıyorum. Birini zekamla, diğerini cazibemle kolayca geçebiliyorum.

Bunu derken iltifat bekler gibi göz kırpmasıyla gözlerimi döndürdüm.

- Sanırım kurallara kendine asılmanı da yasaklayan bir madde koymalıydım.

Sesli bir kahkaha attı. Kısa bir an sessizlik olunca gözlerine baktım.

- Niye benimle bu kadar ilgilisin Emir?

Durdu. Tüm dikkatini gözlerime verdiğinde bu sayılı ciddi anlarından biriydi.

-Sen benim için "gerçekten" ağlayan tek kızsın.

Böyle bir cevap beklemiyordum.

- Birincisi ben senin için ağlamadım. İkincisi "gerçekten" ağlayan kız da ne demek?

- Hani şu, onu terk etmemem için zorla ağlarken, makyajı bozulmasın diye havaya bakan kızlardan bahsediyorum.

Ve klasik Emir geri döner. Gülümsemem için dudaklarımı bastırdım.

- Bu söylediğin çok saygısızcaydı.

Keyifle gülümsedi.

- Ama öyleler. Benim için makyajını bile feda edemeyecek bir kızla neden birlikte olayım ki?

- Aynı kızla neden yatıyorsun o zaman?

Pis pis sırıttı.

- O an makyajlarını umursamadıkları için.

- İğrençsin Hanzade! Derken elimdeki kitabı ona atarmış gibi havaya kaldırdım. Sırıtması bittiğinde gözlerimin içine baktı.

- Hem bana ölmemem için yalvarırken ağlamandan bahsetmiştim..

Havadaki kitabı karnına attım.

- O anda da mı numara yapıyordun?

Elleriyle kendini korudu, bu kez sesi gayet ciddiydi.

- Yemin ediyorum numara yapmıyordum! Sesini duyuyordum ama cevap veremedim.

O anları hatırlayınca yüzüm düştü. Başımı unutmak ister gibi salladım. Konuşurken gözlerimi ondan kaçırdım.

- Ayrıca ben o an senin için değil, bir insanın ölme düşüncesine katlanamadığım için ağladım! Dudakları kıvrıldı.

- Emir! Emir! Aç gözlerini! Bana söz vermiştin! Benim yanımda ölemezsin EMİR! Bu bana pek de herhangi bir insan için söylenmiş gibi gelmedi.

Sesini incelterek konuşması iyice sınırlarımı bozdu. Açıkçası biraz da utanmıştım. Kitaplarımı kucağıma toplayıp ayağa kalktım. Hızla yürümeye başlarken bana yetişti. Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Özür dilemesini dinlerken kendimi ondan uzaklaştırdım. Yurda doğru yürürken yanımda benimle adımlıyordu. Sinirlendiğimde kol mesafemden uzakta durması gerektiğini öğrenmiş gibi aramıza boşluk koydu. Ve bu hali beni gülümsetti.

Bahçede yürürken ona baktım. Ona yaptığı şeyin sebebini sormasam da başka şeyler sorabilirdim.

-Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak istemem ama neden başına silah dayayıp tetiğe basmak gibi hızlı bir yol denemedin? Böylece bana da o işkence dolu anları yaşatmamış olurdu.

Ben bozulacağını düşünmüştüm, açıkçası sözler dudaklarımdan pek de kibar çıkmamıştı. Ama o ifadesizce ileri bakıyordu sadece.

-Öylesi çok hızlı olurdu. Ben kanımın çekildiğini, ruhumun benden ayrılmasını hissetmek istedim.

Bu cevabını ciddiye almak istemediğim için keyifsizce omuz silktim. O sırada yanımdan geçen kız grubunun kalçalarına gizlemeye gerek duymayacak şekilde bakınca sebepsiz canım sıkıldı. Gözleri tekrar yola döndüğünde benim onu izlediğimi fark etti. Ama rahatsız olmak yada utanmak yerine yine o pis gülüşlerinden birini attı. Gözlerimi kısıp sinirle konuştum.

- Biliyor musun, bence sen sadece dikkat çekmek istedin. Başarılı bir tıp öğrencisi olarak daha etkili bin tane yol bulabilirdin ama sen zayıf ergenler gibi kendine acınsın istedin. Kabul et Emir Hanzade, sen o a ptallığı her zamanki gibi ilgi çekmek için yaptın!

Kurşun kadar hızlı şekilde yanıma gelip kollarıma yapıştı. Mavi gözlerini gözlerime sapladığında endişeyle yutkundum. İşte şimdi gerçekten ileri gitmiştim.

- Senin bile söylememen gereken şeyler var Juliet!

Kollarımı sıkan parmaklarıyla geriye doğru sinmiştim. Öyle yakınımıdaydı ki soluk bile alamıyordum. Hızla aldığı nefesi tenime çarpıyordu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayınca parmakları da yumuşadı. Önce kendi dudaklarını ıslattı, sonra nefesini dışarı verip kollarımı bıraktı. Ve birkaç adım geri çekildi. Arkasını dönüp gitmeden önce;

- Binlerce kez iyi geceler Juliet.. Dedi. Ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bense kitaplarımı göğsüme bastırılmış şekilde arkasından bakakaldım.

~~~

Büyük gün gelip çatmıştı. Sınava gireli birkaç gün olmuştu ve benden daha heyecanla duran Emir'le birlikte sınav notumun yüklenmesini bekliyorduk. Sabırsızca sayfayı yenileyip dururken, o arkamda dikilmiş bilerek kulağımı üflüyor, saçımı düzeltiyor, bense beni rahatsız eden bir sinekmiş gibi onu başımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Sonunda notlar yüklendi ve ikimizde ekrana yapışır şekilde dikkatle baktık. Emir benden önce büyük bir sevinç çığlığı kopardı. O arkamda zafer dansı yaparken, ben adımın karşısında yazan "87" sayısına bakıp göz kırpmaktan başka bir şey yapamadım. Ona döndüğümde keyifle yanıma eğildi.

- Kaçta alayım seni?

Memnuniyetsiz şekilde yüzümü buruşturdum. İçimden az önce onun yaptığı dansın aynısını yapmak geçse de, yemek fikri için hala huzursuzdum. Yüzü düştü.

- Hadi amaaa, 87 aldın Juliet(!) Bu not için anatomi hocasıyla günah dolu bir gece geçirmeyi göze alanlar bile var. Ve emin ol, bunun büyük bir kısmını erkekler oluşturuyor.

Anatomi hocasının altmış yaşında, göbekli bir adam olduğunu düşününce bu cümleye gülmek çok zordu. Hem dizlerimin hizasındaki yakışıklıya hayır demek de vicdansızlık olurdu. Ayrıca o olmasaydı bu notu rüyamda bile göremezdim. Çekinerek gülümsedim.

- Yarın altı da..

Attığı vuruş gol olmuş gibi yumruğunu havaya kaldırdı. Bu sevimli hareketiyle gözlerimi kısıp, işaret parmağımı ona uzattım.

- Bak Emir, bu yemeği sadece iki arkadaş olarak yiyeceğiz. Bizimle ilgili her hangi bir beklenti içine girmeni istemiyorum!

Başını gökyüzüne çevirip yüzünü buruşturdu.

- Bu cümleyi kurduğum bütün kızlar için bana ceza veriyorsun değil mi? Dediğinde sesli şekilde kıkırdadım.

- Ve son bir şey daha; beni o tavlama istediğin kızlarla gittiğiniz saçma yerlere götürmeni de istemiyorum!

Bu söylediğim hoşuna gitmiş gibi dudakları inceldi. Ayağa kalktı. Tam arkasını dönmüştü ki, aklına bir şey gelmiş gibi tekrar yüzüme baktı.

Yüzünde sinsi bir gülüşle sordu;

- Yarın kaçta almaya gelecektim seni?

Az önce konuştuğumuz şeyi unutmuş olamazdı değil mi?

- Altı da? Dedim, soru sorarcasına.

Elini kalbine koyup, iç çekti.

- Daha yirmi yıl var sanki.. Unuttum bile, neden çağırdığını beni..

Yine Romeo yine Romeo... Ama bukez bende ona ayak uydurmak istedim.

- Anımsayınca dek beklerim öyleyse burada..

Bu yaptığım onu şaşırtmıştı. Gülümsedi. Ben repliğin devamını getirmesini beklerken o sadece gözlerime baktı.

- Yarın altı da.. Diye tekrar etti ve gitti.

~~~

Emir ertesi gün boyunca ortalıkta görünmedi. Derslere tek başıma girdim. Kantinde tek başıma oturdum. Alışkanlıktan kütüphaneye gidip bizim masamıza oturduğumda kendimi boşlukta hissettim. Ve böyle hissetmeme sinirlenip erkenden yurda girdim.

Oda da Damla kıyafetini değiştiriyordu. Ben içeri girince kısa bir an yüzüme baktı ama sonra haftalardır takındığı ilgisizlik maskesine geri döndü. Masama oturup o işini halledene kadar oyalanmaya başladım. Kapıyı açmadan önce bana döndü. O an, bu yok sayma oyununun onu da yorduğunu anladım.

- Onunla yatmadığına inanıyorum. Eğer onunla birlikte olsaydın peşinde dolaşmaz, senden kaçardı.

Cümlesi bittiğinde yorgun bakışlarıyla dışarı çıktı. Emir'i etrafımda görmeye öyle alışmıştım ki, artık insanların düşündüklerini bile umursamamaya başlamıştım. Damla'nın söylediklerine benzer şeyleri banyo yaparken başkalarından da duymuştum. Şimdi de benim Emir'e naz yaptığımı, Emir'in tüm ilgisinin sebebinin beni elde etmeye çalışmak olduğunu düşünüyorlardı. Bir yanım insanlara bizim sadece arkadaş olduğumuzu söylemek istiyordu ama bu söylentilerin şeklini değiştirmekten başka bir işe yaramazdı. Onlar konuşacak başka şeyler bulurdu. Diğer yanımsa Emir'in benim için yaptığı her şeyin bir oyun olduğu ihtimalinin doğru olabileceğini düşünüyordu. Ve bu hepsinden daha fazla canımı sıkıyordu..

Damla dışarı çıktığında düşüncelerimi başımı sallayarak uzaklaştırdım ve mavi zarfımı elime aldım.

Ahmet'ten uzaklaşmak, onu kalbimden uzaklaştırmaya yardımcı olmamıştı. Emir yanımdayken onu daha az düşünüyordum. Ama yine de beynim, içinde alarm varmış gibi onu bana hatırlatacak bir şeyler buluyordu. Bu hafta Mutlu kelebeğe bu konu hakkında yazmıştım.

"Mutlu Kelebek;

Yıllardır sende var olan şeyleri yok edebilir misin? İçinde sakladıklarını bırakıp gitmeyi göze alabilir misin?

Herhangi bir şeyi unutmaya çalıştığında, ne kadar kuvvetli bir belleğe sahip olduğunu anlıyor insan..

Kendimi onu unutmaya zorladığım her an, sanki bıçakla kazıyormuş gibi kalbim acıyor. O kadar uzun zamandır benimle ki içimdekiler, sanki benimle birlikte onlar da büyüdü. Şimdi onu arkamda bırakmak... Korkutucu..

Sahra.."

Mutlu Kelebek biliyordu. Birini umutsuzca, beklentisiz sevdiğimi, uzaktan izlediğimi, canımın nasıl yandığını biliyordu. Ona söylemek, ona anlatmak kolaydı. Beni anlıyordu. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama beni iyi hissettirecek şeyleri yazmayı başarıyordu. Mektubu açtığımda yine bunu yapmasını istedim..

"Sahra;

Vazgeçmek, bırakıp gitmek istediğin şeylerin seni yaraladığı çok açık. Kıyıyı gözden kaybetmeye cesaret etmedikçe, insan yeni okyanuslar keşfedemez. Belki de artık kıyıda uzaklaşman gerekiyor. Belki de büyümen için çocukluğundan beri taşıdığın hisleri kıyıda bırakman gerekiyor.

Hem unuttun mu, sen küçük ama güçlü bir sandaldın.

İşte şimdi suya bakıp kendini görme zamanı. İşte şimdi büyük okyanuslara açılma zamanı.. Mutlu kelebek.."

Keşke söylediği kadar cesur olabilseydim. Ahmet'i arkamda bırakma düşüncesi bile beni çıplakmış gibi hissettiriyordu.

Sanki ben Moby Dick'tim, o da şu asla vuramadığı beyaz balina. Onu gerçekten istiyor muydum, yoksa artık sadece saplantı mı yapmıştım, bilmiyorum...

"Mutlu Kelebek;

Her şeyi geride bırakıp denize açılmak, sisli havada kürek çekmek gibi.. Önümü göremiyorum..

Beni neyin beklediğini bilmiyorum.. Ve sisin, karanlığın arkasında olanlar beni korkutuyor.

Kıyıyı tekrar bulamamaktan, tekrar mutlu olamamaktan korkuyorum..

Sahra.."

~~~

Emir'in gelmesine dakikalar kala yurdun dışına doğru yürüdüm. Onun o pahalı arabasıyla beni kapıdan alma düşüncesi bile kendimi aşağılanmış hissettiriyordu. Basit bir kot pantolonun üstüne kendimi rahat hissettiğim koyu pembe bir bluz giymiştim. İstedğim için değil ama gerekli olduğunu düşündüğümden hafif bir makyaj yapmıştım. Çok özenli olup ona farklı bir izlenim vermek istemesem de, fazla özensiz olup onu değersiz hissettirmek de istemezdim. Nedense kendimi gergin hissediyordum. Günlerdir yanımda olan kişiyle basit bir yemek yiyecektim, böyle hissetmem gerçekten gereksizdi. Onun beyaz arabası yanıma yanaştığında bunu kendime yine hatırlattım. Durduğunda inmesine müsaade etmeden açıp içine oturdum. Hemen dudak büktü.

- Kapını açmaya gelecektim..

Gözlerimi devirdim.

- Kendi kapısını açamayan kızlardan değilim Emir! Hem bu akşam bir randevuda değilsin.

Anatomi hocasıyla günah dolu bir gece geçirmesini engellediğin arkadaşına yemek ismarlıyorsun sadece.

Sesli şekilde güldü.

- Hoca bu söylediklerini duysaydı beni vurabilirdi. Senin gibi biriyle bir gece geçirmek için cehenneme girmeyi bile göze alır.

Yumruğumu dizine vurdum. Birkaç saniye yüzünü buruşturduktan sonra dudaklarının fermuarını çekti. Bu kez ben gülümsedim. Uzun sayılabilecek bir süre yüzüme bakınca içgüdüsel olarak utandım. Bakışlarımı kaçırınca gülümsedi.

- Yüksel ey güzel Güneş, öldür şu kıskanç Ayı,

Bak nasıl da sararıp soluvermiş Tanrıça kederden. Sen ondan çok daha güzelsin diye..

Yüzümü huysuzca buruşturmak için kendimi zorladım. Öyle bir bakışı vardı ki, kendimi bahsettiği kadar güzel zannedebilirdim. Ama o Emir'di ve herkesin de söylediği gibi, büyük ihtimalle tüm bunlar bir oyundu.

Gözlerimi kıstım.

- Birincisi; kıskandırdığımı söylediğin ay henüz gökyüzüne yükselmedi. İkincisi; öyle açım ki, beni koca tabağa iki lokma yemek koydukları yerlerden birine götürmesen iyi olur Romeo!

O kahkaha atıp gaza basarken, ben derin bir nefes aldım. Aldığım nefes onun pahalı parfümünü ciğerlerime doldurdu. Göz ucuyla ona baktım. Koyu lacivert pantolon ve gömleğiyle oldukça etkileyici görünüyordu. Arabayı beni huzursuz etmemek için yavaş kullanıyordu. Yavaş sürdüğüne emindim çünkü bu araç istese uzaya kadar gidebilecekmiş gibi hissettiriyordu. Güneş batmaya başlarken durdu. Arabayı park ettiği yeri görünce kaşlarımı çattım.

- Neden evine geldik?

Dudakları kıvrıldı. Hiç bir şey söylemeden arabadan indi. Kapıyı arkasından kapatıp evine doğru yürürken, ben arabadan inip inmemek konusunda kararsız kaldım. Ama bahçe kapısının önünde bana gelmem için işaret yapınca söylenerek indim. Topuklarımı yere vura vura onun yanına gittim.

Ev parti gecesi olduğu halinden öylesine farklıydı ki. Gelecek hayalleri kurduğunda bahsedilen bahçeli, panjurlu evlere benziyordu. Ama en pahalılarından(!) Şuan huzurlu ve sevimli görünüyordu. Ev sahibinin küvetinde intihar etmeyeceği kadar güvenli ve güzel...

Emir evin kapısını açana kadar ona elli tane soru sormuştum. Ama o hiçbirine cevap vermedi. Sadece gülümsedi. İçeri girince kararmaya başlayan odaların aydınlanması için ışığı yaktı. Ve ben yüzümü Emir'den ayırıp evin içinde gezdirdim. Benim gözlerim şaşkınlıkla açılırken o gülümsedi yine.

Salonun ortasındaki uzun, spor koltuk takımı parti gecesi hatırladığımdan farklıydı. Sanırım değiştirmişti. Koltuğun karşısında devasa bir televizyon, koltuğun önündeki kocaman sehpa da sayısız abur cubur ve içec ek, televizyonun iki yanında ise bir insanın ömrü boyunca izleyemeyeceği kadar çok dvd..

Gördüklerime anlam veremeyip Emir'e baktım tekrar.

- Bahsettiğin kızlardan olmadığını ve benimle görülmek istemediğin için, senin bu akşam gerçekten rahat olmanı istedim.

Daha önce onunla görülmek istemediğimi söylediğim için kendimi kötü hissettim. Bakışlarımı kaçırdıca o salonun içinde yürüyerek devam etti.

- Yardımcıya pizza yaptırdım. Her şeyi hazır sadece fırına atıp pişirmemiz gerektiğini söyledi.

Ona sorun olmayacağını söyledim ama açıkçası anlattıklarının hiçbirini anlamadım.

Gülümseyip mutfağa doğru yürüdüm. O da peşimden geldi. Mutfak tezgahında orta boy tepsiye yapılmış, hepsi birbirinden lezzetli görünen altı tane pizza vardı.

- Benden başka çağırdığın kişilerde mi var?

Bir an düşünür gibi kaşlarını çattı, ciddi şekilde "hayır." derken çok sevimliydi.

- Küçük bir parti verecek kadar pizza yaptırmışsın. Dedim gülerek.

Bir elini ensesine koyup saçını karıştırdı.

- Şeyy.. Pizzayı seviyorsun diye çok yapmasını söylemişim.

Gülüşümü yutup utanan yüzüne baktım.

- Pizzayı sevdiğimi nereden biliyorsun?

- Dördüncü maddeye düşkünlüğünden dolayı yemek yemeyi sevdiğini biliyorum zaten. Ama ne zaman kantinde pizza olduğunu duysan dersten erken çıkıyorsun. Hatta geçen hafta sana sıra gelene kadar bittiğini görünce bir an ağlayacağını bile düşündüm.

Elime gelen mutfak eldivenini ona fırlattım. Ama açıkçası söyledikleri hoşuma gitmişti. Fırını kolaylıkla ayarlayıp, gözümüne güzel gelen iki tepsiyi içine koydum. Buzdolabının dolu olduğunu görünce, içinden gerekli malzemeleri çıkarıp kendime güzel bir sos hazırlamaya başladım. Emir yanı başımda ses çıkarmadan beni izliyordu.

- Sen yemek yapmayı biliyorsun! Dedi hayranlıkla, sanki uçak kullanmayı bildiğimi söylemiş gibi.

Gözlerimi devirdim.

- Eğer yemek yemeyi gerçekten seviyorsan, pişirmeyi de öğrenirsin.

Gülümsedi. Bu manzaranın hoşuna gittiği belli oluyordu. Pizzalar pişene kadar film seçtik. Piştiğinde ise Emir'e bana yardım etmesini söyledim. Yapamayacağımdan değil ama onu elinde mutfak eldiveniyle görmek eğlenceli olacaktı. Başarılı bir performansla tepsi tezgahta ki yerini aldı ama pizzayı içinden çıkarırken parmaklarını yaktı. Ben kahkaha atarken o kollarını sıyırıp elini musluğun altına soktu.

Akan suya bakarken gülüşüm soldu. Emir gömleğini kıvrınca bileklerindeki sargılarda ortaya çıktı. Yüzüm düştü. O geceyi düşünmek moralimi bozuyordu. Emir'in neden öyle bir şey yaptığına hala anlam veremiyordum. Zaten ona geçen gün söylediğim şeyden dolayı da hala kendimi suçlu hissediyordum. O bana gülerek bir şeyler anlatırken bütün dürtülerim ona sebebini sormak için kıvrandı.

O suyu kapattığında ona yaklaşıp bileğine dokundum. Gözlerinin içine baktım. Mavinin hangi tonuydu bilmiyordum ama gözleri gerçekten güzeldi.

- Neden yaptın Emir? Neden ölmek istedin?

Yüzüme bakarken parmaklarıyla yanağımı okşadı.

- Bazen ölmek isteyecek bir neden değil de, yaşamayı gerektirecek bir sebep bulamazsın. Yüzümü elinden uzaklaştırıp bileğini bıraktım.

~~~

Pizzaları indirip, sehpanın önüne diz çöküp oturdum. Emir tabakla koltuğa oturup yememi istedi ama yerdeki minderde çok rahat olduğumu söyleyince yine gülümsedi. O da yanımdaki diğer mindere kuş gibi oturdu. Pizzamı iştahla yerken o seçtiği film hakkında ön bilgi veriyordu. Ve tabii bu bir Romeo ve Juliet uyarlamasıydı.

- Shakespeare'i mi seviyorsun, yoksa sadece Romeo ve Julieti mi? Diye sorarken, bir yandan pizzamı bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde ısıırıyordum.

Çok kısa bir an düşündü.

- Shakespeare'i severim ama Romeo ve Juliet'e aşığım! Çekilen bütün filmlerini izledim, sahnelerden bütün oyunlarına gittim, basılan bütün kitaplarını okudum. Diyorum ya ben o düşman aile çocuklarına aşığım!

Anlatırken yüzünde oluşan heyecan beni de gülümsetti.

- Neden peki?

Bu kez belli bir anlamı olacak şekilde düşündü, sonra söyleyeceği şeyden vazgeçmiş gibi omuz silkti.

- Birini sevmek için bir nedene ihtiyacın yok ki! Bazen sadece seversin. Sebepsiz..

Açığını yakalamış gibi gözlerimi kısıp ona baktım.

- Ama yine de senin bir sebebin var?

Gülümsedi.

- Evet var. Ama sana bunu söylemeyeceğim!

Mızımız çocuklar gibi dudak büktüm.

- Yaaa! Neden ama?

Bu kez o benim bakışımı taklit etti.

- Eğer mavi zarfların sahibinin kim olduğunu söylersen sana cevap veririm.

Tanımadığım biriyle mektuplaştığımı itiraf etmek komik geldi kulağıma. Daha doğrusu Emir'in bunu komik bulup dalga geçeceğini bildiğimden omuz silktim ve ona çocuk gibi dil çıkardım. Ama o, sorudan kaçmam hoşuna gitmemiş gibi elindeki pizzasını bıraktı, bardağını alıp koltuğa yayıldı ve filmi başlattı.

Kendimi kötü hissettim. Tabağıma iki dilim pizza koydum ve kalkıp yanına oturdum. Koluna dokunacak kadar yakınında oturmam beni gerse de, onun somurtan yüzünü güldürmek istiyordum. İtiraf etmekten hoşlanmasam da ona gülmek yakışıyordu.

Jenerik biterken tabağıma kucağıma indirdim. Ellerimi birbirine vurdum. Gözümü televizyondan ayırmadan onun elindeki bardağa uzanıp aldım. Ve onun şaşkın bakışlarına aldırmadan dudağıma götürüp bir kaç yudum içtim. Ona bakmasam da gülümsediğini anlayabiliyordum. Hiçbir şey söylemedi. Kucağımdaki tabaktan bilerek ısırduğım pizzayı aldı ve yemeye başladı. Gülümsedim.

Emir eğer oyun oynuyor bile olsa, onun yanında kendimi rahat hissediyordum. Yalan bile olsa onunlayken yalnız hissetmiyordum.

~~~

Filmin bütün repliklerini neredeyse biz söylemiştik. Film bittiğinde gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Gerçi bu ağrının sebebi iki koca pizzayı bitirmiş olmakta olabilirdi. Karanlık odayı ekranda akan kapanış jeneriği aydınlatırken, ben kendimi yere atıp halının üstünde sırt üstü yattım. O da birkaç saniye sonra yanıma uzandı. Gösterişli yüksek tavanına bakarken hala gülümsüyordum. Bu gece gerçekten eğlenmişim. Sessiz bir kaç dakika geçince;

- Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle? Diye sordu.

O da tavanı izliyordu. Düşünerek dudaklarımı büktüm ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

- Çay içmeyi sevmiyorum..

- Onu biliyorum.. Dedi sessizce.

Başımı ona çevirip baktım.

- Her sabah kahvaltıda meyve suyu yada su içiyorsun. Dedi açıklama yapar gibi.

Bakışlarımı yine tavana çevirdim. Beni bu kadar dikkatli izlediğini bilmek rahatsız etmekten çok mutlu hissettirmişti. Bu kez daha uzun düşündüm. Nefesimi yorulmuş gibi dışarı bıraktım.

- Yarın benim doğum günüm..

Cümlem bittiği an doğrulup bana baktı.

- Neden daha önce söylemedin Juliet?

Bana tersten bakan yüzüne kaşlarımı çattım.

- Söylemem mi gerekiyordu?

Omuz silkti.

- Sana hediye alırdım.. dedi alınmış gibi.

Gülümsedim. Elimi uzatıp özenerek şekil verdiği saçlarını karıştırdım.

- Sen bana hediyeni zaten verdin unuttun mu? Adımın karşına 87 rakamını koyduğun an hediyemi almış oldum.

Gülümsedi. Gülüşü tersten bile güzel görünüyordu. Kolundan destek alarak durduğundan kasları gerilmişti. Dikkatimin oraya kaymasına sinirlendim. Tekrar yüzüne baktığımda o gülümsüyordu. Acaba anlamış mıydı? Belki de bilerek yapıyordu(?) Emir ve oyunları! Allah bilir, kaç kızı kollarındaki etkileyici kaslarla kandırmıştı. Bir dakika, etkileyici mi dedim ben? Kendine gel Sahra!

Bana doğru daha çok eğildi. Yüzüme fazla yaklaşıncaya nefesimi tuttum.

- O sayı bana bu akşamı hediye etti aslında.

İşte şuan ki bakışının, ustası olduğu hamlelerinden biri olduğuna emindim. Dudakları hedefine kitlenmiş gibi bana yaklaşıncaya doğruydum. O bana gülümseyerek hatta eğlenerek bakmaya devam ederken, ben kabaran saçlarımı ellerimle düzeltiyordum.

Tam o sırada telefonu çaldı. Masanın üstüne uzanıp ekrana bakmadan kulağına götürdü. Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Sonra;

- Bu gece gelmeyeceğimi söylemişim. Cennet'i Erdal'a bıraktım. Bu gece kazanana o verecek.

Arayanın sesini tam duyamıyordum ama erkek olduğu kesindi. Bir kızla konuşmayacağı kadar düz bir sesle cevap vermişti. Kısa bir an bana baktı.

- Hayır gelmeyeceğim.. Diye tekrarladı sertçe. Ve telefonun karşı tarafındaki sesin başka şeyler söylemesini umursamadan kapattı. Telefonu koltuğun üstüne attı, bana bakıp gülümsedi.

- Cennet? Diye sormaktan kendimi alamadım.

Yüzünü buruşturdu.

- Adıyla alakası olmayan bir şey. Bilmene gerek yok.

Yerden kalkıp pantolonunu düzeltti. Sonra elini bana uzattı. Kısa bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarına dokunup beni çekmesine izin verdim. Yüzüm tenine çok yakın bir yerde durunca tedirgin olup bir adım geriye bastım.

-Çok geç oldu. Artık gitsem iyi olacak.

Keyifsizce dudaklarını büktü.

- Bir film daha izleyelim. Hem mutfakta seni bekleyen pizzalarda var.

Elimi göbeğime götürüp küçük bir kahkaha attım.

- O pizzaları yersem bu kez senin beni acile götürmen gerekebilir.

Kendini üzgün şekilde koltuğa bırakınca yanına oturdum. Yüzüne bakıp samimi şekilde gülümsedim.

- Çok eğlendim. Teşekkür ederim. Dedim.

Mavi gözleri bana bakarken huzurluydu.

- Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?

Kıkırdadım.

- Benden üçüncü yumruğumu yediğin an zaten arkadaş olmuştuk Emir.

Gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu.

- O zaman yarın ki kutlamana beni de davet edersin.

Dudaklarımı büktüm.

- Kutlama yok. Yarın okul çıkışı Çıkmaz'a giderim. En yakın arkadaşımın zorla üflettiği mum eşliğinde ufak bir pasta keseriz, o kadar. Herkesin senin partilerin gibi çılgın eğlence anlayışı yok. Dedim göz kırparak.

Alınmış gibi surat astı.

- Ne yani, ben etrafımda onlarca sarhoş ve çıplak kızın dans etmesini, pasta yeyip limonata içmeye tercih ediyor olamaz mıyım?

Yüzüne öyle alaycı bir bakış attım ki, bunun olma olasılığı kutup ayısının çölde güneşlenmesinden bile daha zordu.

Dudaklarını birbirine bastırıp sırttı.

- Kimi kandırıyorum ki, daha cümleyi kurarken bile gözümün önünden bikinili kızlar geçti.

Ona acır gibi başımı salladım. Tam o sırada bu kez benim telefonum çaldı. Elime aldığımda ekrandaki isimle kanım çekildi. Emir korkarak yerinden doğruldu. Ona sorun yok der gibi gülümsedim. Ama göğsümde çığlık atan kalbim kemiklerimi ağrıyordu.

- Ahmet abi? Dedim sesimdeki heyecanı saklamaya çalışarak.

- Sahra kusura bakma bu saatte seni rahatsız ediyorum ama şey.. Seni aramaktan başka çarem kalmadı.

Korkuyla kaşlarını çattım.

- Bir şey mi oldu Ahmet abi, iyi misin?

- Yok, yok ben iyiyim. Sesi gülümsermiş gibi çıkmıştı. "Erva.. Şey Erva'nın sana ihtiyacı var.."

- Nasıl yani?

- Şey.. Hakanla tartışmışlar, büyük bir şey sanırım. Odasında kırılmadık eşya bırakmadı.

Akşamdan beri ağlıyor. Belki sen onu sakinleştirebilirsin.

Gözümün önüne eşyalarını sağa sola fırlatan Erva gelince keyifsizce nefesimi bıraktım.

- Hemen geliyorum. Dedim.

- Ben seni almaya geliyorum zaten. Yurda yaklaştım.

Cümlesinden sonra dudaklarımı ısırđım. Kaçamak bakışlarla Emir'e baktım.

- Şey... Ben yurttta değilim.

- Tamam, neredesin söyle geleyim?

Yüzümün kızarmaya başladığından eminim. Koltuktan ayağı kalkıp, saklanacak yer arar gibi etrafa bakındım.

- Şeydeyim.. Geçen beni aldığın evde... Emir'in yanında...

Uzun süren bir sessizlik oldu. Tekrar konuştuğunda sesi oldukça gergindi.

- Birkaç dakika sonra oradayım. Dedi ve kapattı.

Telefonu kapattığımda saatin gece yarısına geldiğini görünce endişem utancımınla yarışa girdi.

Canım sıkılmış gibi salonun ortasında volta atmaya başladım. Emir'in varlığını unutmuştum. Hiç konuşmuyor, göz kırpmadan beni izliyordu. Yüzünde şuan anlamını çözmeye uğraşamayacağım bir bakış vardı.

Ahmet "GELDİM." diye mesaj attığında koşarak kapıya gittim. Ben ayakkabılarımı giyerken Emir arkamda durmuştu. Ahmet siyah arabasından dışarı çıkmış, sırtını kapıya yaslamıştı. Arkamı döndüm, ifadesiz yüzüyle bana bakan Emir'e;

- Sınav için, pizza için, film için, bu güzel akşam için çok teşekkür ederim. Dedim samimiyetle.

Tam arkamı dönecektim ki beni kendine çekti ve kollarına aldı. Ben şaşkınlıktan taş kesilirken onun kaslı kolları sırtımı kaplamış, parmakları ise saçlarımda dolaşıyordu. Bana uzun gelen bir süre boyunca sarıldı. Kollarından ayrıldığımda ise bana değil Ahmet'e bakıyordu. Yüzü bana döndüğünde gözlerimin içine bakarak;

- Binlerce kez iyi geceler Juliet.. Dedi.

Afallamış şekilde geriye doğru birkaç adım attıktan sonra ona arkamı döndüm. Ve beni gergin bir şekilde bekleyen Ahmet'e doğru yürümeye başladım.

~~~~

15. Bölüm ~ Hediyeler & Kararlar

~~~

Yaklaşık on dakikadır tek konuşan arabanın sakin motor sesiydi.

Gözlerinin kenarlarındaki çizgilerle bile güzeldi kızgın bakışları. Direksiyonu tutan parmaklarının eklem yerleri beyazlaşmıştı. Ama o tutuşa göre yavaş gidiyordu, tabi kırmızı ışıklardaki sert frenlerini saymazsak. Bu süre içinde sekiz kere konuşmayı denedim ama her seferinde ağzımdan ses çıkaramadan vazgeçtim.

Bu saatte beni Emir'in yanından alması hangi yönden bakarsan bak ters bir durum gibi görünüyordu. Koca fakültenin bizim arkamızdan atıp tutmasına, birlikte olduğumuzu söylemesine, hatta karnımda Emir'in çocuğunu taşıdığımı iddia etmelerini bile görmezden gelebilirdim ama Ahmet'in beni onunla düşünmesine katlanamazdım.

Derin bir nefes aldım. Sert yüzüne baktım.

- Orada olma sebebim..

- Beni ilgilendirmez!

Umursamaz sesi karnıma yumruk atmış gibi acıttı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

- Ama nedenini söylemek istiyorum. Derken bu kez daha kararlıydım.

- Ama ben merak etmiyorum!

Kollarımı göğsümden birleştirdim. Sanki ona kızmaya hakkım varmış gibi önüme dönüp, onu taklit edercesine kaşlarını çattım. Aradan birkaç dakika geçmişti ki bana baktı.

- Yada evet, merak ediyorum. Gecenin bir vakti o kendini beğenmiş hapçının evinde ne işin vardı?

Sesindeki kızgınlık beni biraz şaşırtsa da ona döndüm. Sesimi sakin tutmaya çalıştım.

- Şeyy.. Beni sınavıma çalıştırmıştı ve..

Daha cümlem bitmeden kocaman bir kahkaha attı.

- O mu seni sınava çalıştırdı?

İnanmaz ve alay eder yüzüne bakarak başımla onayladım. Alaycı bakışı genişledi.

- O adını doğru yazmayı biliyor mu ki?

Elimde olmadan gülümsedim.

- İnanması güç ama evet biliyor, hatta vücudumdaki her organı soyadına kadar ezbere sayabiliyor. Hem de latince.

Dudaklarını büktü. Artık o kadar da eğlenmiyordu.

- İhtikleriyle beyninde çalışan hücre kalmış olması bile mucize aslında.

İma ettiği şey canımı sıkarsa da tepki vermedim. Susmaya devam ettiğimi görünce "Eee..?" Dedi devam etmemi isteyen gergin bir homurtuyla.

- Onun sayesinde sınavdan sınıfın en yüksek ikinci notunu aldım. O da bunu kutlamak için bana yemek ısmarlamak istedi.

Bana dönen suratı rahatsız olmuş gibiydi.

- Ve şehirdeki bütün lokantaların suyu çıktığı içinde seni eve çağırırdı öyle mi?

Gözlerimi döndürdüm.

- Hayır. Onunla fazla göz önünde olmak istemedim, o da beni düşünüp evde bir şeyler hazırlamış.

Tek kaşını kaldırıp yine yola baktı. Ama göz çizgileri hala yerini koruyordu.

- Çok romantikmiş. Diye mırıldandı.

- Romantik değildi. İki arkadaş gibi pizza yeyip, film izledik, o kadar!

Cümleler dudaklarımdan düşündüğümden sert çıkmıştı. Onun bana bakan yüzü artık sinirli değildi.

- Sadece arkadaşsınız yani?

Bunu sorarken gözlerinde oluşan duygunun ne olduğunu çözemedim. Dikkatle dudaklarıma bakıyordu. Sanırım gerçekten öğrenmek istiyordu.

- Tabi ki de sadece arkadaşsınız. Dedim.

Tepki vermeden gözleri yol çizgisine geri döndü.

Ve yine sessizlik.

Bakışlarını yoldan ayırmadan düz bir sesle konuşmaya başladı.

- Ama yine de o çocukla fazla birlikte takılmasın iyi olur. Muhtemelen günün yarısını kafası güzel dolaşıyordur.

Artık ciddi anlamda rahatsız olmuşum.

- Emir sandığın gibi biri değil.

Sesim onun beklediğinden daha korumacı çıkmıştı. Şaşırdığını fark ettim.

- Midesinden çıkanları gördüm Sahra!

Gergin sesi beni pes ettirmedi.

- O bir anlık zayıflıktı.

Artık bakışlarından ciddi anlamda şaşırdığını anlıyordum. Alaycı bir tavırla sordu bu kez.

- Ne yani, artık haplanmadığını mı söylüyorsun?

Kendimden emin şekilde başımı salladım.

- Aynen öyle! Neredeyse bütün gün benim yanımda ve ben onun hiç ilaç...

Ve sesim tüm kararlılığımla birlikte içime kaçtı. Emir'in ağrı kesici diyerek içtikleri başka bir şey olabilir miydi? Moralim bozuldu. Bakışlarını Ahmet'ten kaçırırken huzursuz oldum.

- Neyse ne. Benim yanımdayken kafası güzel olsaydı anlardım. Diyerek konuyu kapattım.

Arabayı kullanırken canı sıkılmış gibi gergindi. Yine motorun sesi bizim yerimize konuşmaya başlamıştı.

- Kavga mı etmişler? Diye sordum sessizce gerginliği dağıtmak için.

Kaşlarını çatıp yüzüme baktı.

- Kimler?

- Ervalar?

Unuttuğu için utanır gibi gülümsedi.

- Bilmiyorum. Gidince anlatır sana.

- İyi mi peki?

- Seni görünce daha iyi olur. Dediğinde gülümsüyordu hala ve gözlerindeki çizgilerin sebebi gülüşü olunca çok daha güzel görünüyordu.

Camdan dışarı bakınca gereksiz yere yolu uzattığını düşünmeye başlamıştım. Bütün kestirme yolları kaçıyordu. Ve gerçekten çok yavaş sürüyordu. Arada bir saatine baktığını da görünce iyice huzursuz oldum.

- Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?

Bana cevap vermedi hatta bakmadı bile. Sadece dudakları anlamlı şekilde inceldi.

Sonunda Çıkmaz'a girdiğimizde sabırsızca yerimde doğruldum. Direksiyonu bizim sokağa kırdıktan birkaç metre sonra arabayı durdurdu ve farları kapattı. Kaşlarını çatıp merakla ona baktım. Neden evin önüne gitmemişti ki?Yüzünde merakımı giderecek bir bakış aradım ama o sadece kolundaki saate bakıyordu.

Dayanamayıp koluna dokundum. Parmaklarım koyu renk gömleğinin altındaki sıcaklığını hissettiğinde kendimi tuhaf hissettim. Bakışları önce parmaklarıma sonra gözlerime döndü.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra sıcacık gülümsedi.

Hiç bir şey söylemeden elini pantolonunun cebine soktu. Avucumu eline aldı. O an kalbimin dakikada iki yüz kere attığına yemin edebilirim! Parmaklarımı nazikçe açıp avucuma bıraktığı

metal soğuklukla afalladım. Kulaklarımdaki uğultuyu yok sayıp bakışlarımı avucumda parlayan gümüş şeye çevirdim.

Ne olduğunu anlamam zamanımı aldı. Elimle kaldırdığımda kolye olduğunu fark ettim.

- Doğum günün kutlu olsun..

Afallamış şekilde yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım.

- A-ama.. Doğum günüm yarın.. Diyebildim kekeleyerek.

Gülümsedi. Saatini gösterip göz kırptı.

- Yarın oldu..

Bunu derken, sesi dünyanın en güzel şarkısı gibi gelmişti kulağıma.

Utanarak gülümsedim. Ama kalbim kan yerine mutluluk pompalıyordu artık damarlarıma. İlk kez gülümsemenin tadını aldım. Çikolata kadar tatlıydı. Ahmet'in gülüşü kadar tatlı..

- Beğendin mi? Diye sorduğunda elimde sallanan zincirin ucundaki şekle odaklandım. Dünyanın en çirkin taşı olsa bile fark etmezdi, ne olursa olsun beğenirdim ki, bunu bana Ahmet'in aldığını düşünmek onu dünyanın sekizinci harikası yapmaya yeterdi.

Kolyenin ucundaki ay şekline bakınca sesli bir kahkaha attım. Bana üzerinde ayçöreği olan sevimli bir kolye almıştı(!) Yüzüne bakıp "Çok güzel." Diyebildim.

- Sana ömür boyu ayçöreği almaya söz vermiştim. Alamadığım günlerin telafisi olsun.

Gece gözlerinin yeşilini saklıyordu ama yüzündeki gülüşü gizleyecek hiçbir karanlık olamazdı. Bakışı öyle yoğundu ki, içgüdülerim kollarımı ona doğru çekerken ben sadece izliyor gibiydim.

Ne yaptığımı çenem onun köprücük kemiğine dokunduğunda fark edebildim.

Ben Ahmet'e sarılıyordum(!)

Birkaç saniye hareketsiz kalan kolları beni sardığında kendimi küçülüp yok oluyormuş gibi hissettim. Tamam, ölmek için en güzel yer burası olabilirdi ama bu anı panik atak geçirerek hatırlamak istemiyordum. Belki de bir daha yaşayamayacağım bu anın tadını çıkarmalıydım. Onun kokusu nefes aldıkça ciğerlerime dolarken, parmaklarım kaslı kollarına dokunuyordu. Başım göğüs hizasında öylece kaç saniye durdu bilmiyorum ama o ana koca bir ömür sığdırılabilmiş gibi hissettim.

Sonunda geri çekildiğimde sanki ben değil de, o bana sarılıyormuş gibiydi. Ona sarılmaktan daha sarsıcı bir duygu olduğunu düşünemezdim. Tabi eğer şuan onun dudaklarının bir santim uzağında durup gözlerine bakıyor olmasaydım!

Az önce yavaşlayan zaman şuan durmuştu. Ellerim göğsünde durmuş ona hala dokunurken, bu an yaşanıyor olamayacak kadar gerçek dışıydı. Kulağıma telefonunun melodisi geldiğinde yavaşça olması gereken zaman dilimine geri döndüm. O dudaklarını ıslattı. Benim dudaklarımdan ise canımı en çok yakan kelimeler döküldü;

- Ahmet abi..

Gözlerini sıkıca kapayıp kollarını benden uzaklaştırdı. Başını yana doğru çevirirken çenesini sıkıyor gibiydi.

- Efendim Sahra!

Böyle gergin seslenmesinin sebebi ona sarılmamdan rahatsız olması mıydı? Başımı eğdim.

- Telefonun çalıyor. Diye mırıldandım.

Uzanıp aldığımda daha sakindi. Kulağına götürüp "Geldik." Dedi karşı tarafı dinlemeden ve kapattı. Bana baktığında bakışları yorgundu sanki. Kendini zorladığını düşündüğüm bir gülümsemeyle gözlerime baktı.

- Takmamı ister misin?

Keyifsizce omuz silktim. Koltukta yana doğru kayıp ona arkamı döndüm. Kolyeyi ona uzattım ve saçlarımı bir tarafıma doğru çektim. Kolları yüzümün iki yanından geçerken yine nefes almakta zorlanıyordum. Küçük ayçöreği göğüs boşluğuma dokunduğunda soğukluğuyla irkildim.

Sanırım vücut ısım kırk derece falan olmuştu. Gümüş zincir tenimde hareket ederken, onun nefesi enseme çarpıyordu. Her geçen saniye göğsüm daha hızlı inip kalkmaya başlıyordu, Allah'im, neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Neredeyse bana bilerek işkence yaptığını düşüneneğim.

Ben sakinleşmek için nefesimi sesli şekilde dışarı bıraktım ama o sıkıldığını düşünmüş olacak ki;

- Karanlıkta bunu takmak pek de kolay değilmiş. Dedi özür dilercesine.

Sonunda zincir nazikçe tenimdeki yerine kayınca benden uzaklaştı. Uzaklaşan sıcaklığıyla yine nefes almaya başladım. Son kez yüzüme ve göğsümde duran kolyeye bakıp gülümsedi ve arabayı çalıştırdı.

Birkaç metre ötedeki evlerimizin önüne park ettiğinde, ona bakıp gözlerimi kıstım.

- Kavga falan yok değil mi? Diye sordum gülümseyerek.

Elini ensesine koyup mahcup şekilde güldü.

- Şaşırmış gibi yap olur mu? Dedi.

Sesli şekilde kıkırdadım.

Aceleyle arabadan inip eve doğru yürüdük. Ahmet kapıyı açmadan önce bana bakıp göz kırptı. Yüzümdeki sırtmayı silmek için epey zorlandım ama salona girdiğimiz an "Süpriiiiiizz!" Diye bağırarak yüzlerle aynı sırtma şiddetlenerek geri geldi. Rol yapmama gerek kalmamıştı çünkü gerçekten şaşırmıştım. Erva, annem, babam hatta mahalledeki kız arkadaşlarımın neredeyse hepsi, hep bir ağızdan benim için bağırıyordu. Hatta içlerinde Yasemin'in de oluşuna aldırmadım bile. Hepsine tek tek sarılıp teşekkür ettim.

Erva beni sayamadığım kadar çok öperken;

- Bu sene seni şaşırtmak istedim. Dedi gülerek.

- E min ol başardın.

- Sahi abim ne söyleyip getirdi seni bu saatte?

Ahmet'le bakışıp gülümsedik.

- Hakanla kavga ettiğinizi ve senin evi yıkmak üzere olduğunu.

Sesli bir kahkaha patlattı. Peşinden nazardan korkanlar gibi kulağını çekip yanındaki masaya peş peşe vurdu.

Hızlı kucaklaşmalar, pastanın gelişiyle coşkulu iyi ki doğdun şarkısına dönüştü. Onlar hep bir ağızdan bağırırken ben derin bir nefes aldım. Dilek tutmakta zorlanmadım. Her yıl, her gece benzer şeyleri dilediğim için alışmıştım. Ahmet'le dolu olan bir dilek daha...

Gece kısa ama eğlenceli geçti. Herkes benimle ilgili bir anısını anlatırken, küçükkken ne kadar yaramaz olduğum bir kez daha anlaşılıyordu. İçlerinde ağaca bağladıklarım, başına taş attıklarım, elbisesini yırttıklarım hatta saçını kestiklerim olduğunu düşünenecek olursam, benim için gece yarısı buraya gelmiş olmaları bile bir mucizeydi.

Ahmet'e ne zaman baksam beni uzaktan izlediğini fark edip göz göze geliyordum. Tabi Yaseminle konuşmadığı anlar dışında(!) Yasemin'in saçıyla oynayarak onunla konuşmasını seyretmek canımı sıkırsa da, kolyemden güç alıp umursamamaya çalıştım.

Saat ilerlerken mutfığa gittiğimde Yasemin'de oradaydı. Zorla da olsa gülümsedim. Tekrar yeni yaşımı kutlarken samimi gibiydi. Ta ki saatine bakıp;

- Saat baya geç olmuş. Biz artık gidelim.. Diyene kadar.

Kaşlarımı çatıp düşündüm.

- Biz? diye sordum. Hatırladığım kadarıyla onların sokaktan başka kimse yoktu.

Beklediği soru buymuş gibi sırtını dikleştirdi.

- Ahmet eve tek başıma yürümemi istemedi de. Artık gitsek iyi olur.

Yüzüne yayılan sırtmasıyla mutfaktan çıktı. Benim yanımda her seferinde bilerek Ahmet'ten bahsettiğini düşünüyordum artık. Ve bu ciddi anlamda canımı sıkmaya başlamıştı. Herkes sırayla evden çıkarken Yasemin ev sahibi gibi Ahmet'in yanında durmuş misafirleri uğurluyordu. Kalan pastayı yüzüne fırlatmak için neler vermezdim! Sonunda evde ben, Erva, Ahmet ve Yasemin'den başka kimse kalmadığında Ahmet bize döndü. - Ben Yasemin'i bıraktıktan sonra abimlerde kalacağım. Sizde dikkatli olun! Kurduğu cümlelerin içinde Yasemin kelimesi tenime iğneler batırsa da, cümlelerin diğer kısmı için soru sorar gibi Erva'ya baktım. - Annemler Ayvalıkta, kaç gündür abimle evde tek kalıyorduk. Ve bu gece doğum günü kızı olarak sende burada kalıyorsun! İtiraz istemiyorum, ailenden gerekli bütün izinler alındı. Erva'ya itiraz etmenin faydasız olacağını bildiğimden çaresizce başımı salladım. Ahmet'le Yasemin gittiğinde midemde oluşan ağrı, mutlu geçen son birkaç saati alıp götürdü. Kolyeme dokunduğumda bile mutlu olamadım. Bana kolye vermesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. O günün sonunda yine Yaseminle gidiyordu.. ~~~

Sabah alışkanlıktan erken saatte uyandım. Ervayla abartısız sabah namazına kadar konuşmuştuk. Hakanla yaşadığı önemli, önemsiz her ayrıntıyı anlatmıştı. Yüzümü defalarca yıkayıp, kızarmış gözlerle mutfağa inip çay demledim. Ben içmiyordum ama Erva çayı dünyadaki en güzel nimetten sayıyordu. Kahvaltı masasını kurduktan sonra Erva'nın yanına çıktım ama odasında telefonla konuştuğunu duyunca gerisin geri aşağı kata indim. Sayısız sevgi sözcüğünü duyacak halde değildim. Ayaklarım beni Ahmet'in odasına götürdü. Kapının girişinde durduğumda bıçaklandığı gün yattığı gibi düşündüm onu. Sonra yarasını sormadığım için kendime kızdım. Kitaplığına göz attım. Kalın hukuk kitaplarına bakarken onun içinde yazan her şeyi bildiğini düşünüp etkilendim. Muhtemelen bilmiyordu ama onun mükemmel olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Kitaplığındaki küçük tahta arabayı elime aldım. Tek tekerleği eksik olan bu arabayı hatırlıyor gibiydim.

- Sen kırmıştın.

Yerimde sıçradım. Ahmet kapı eşiğine yaslanmış, eğlenen bir ifadeyle beni seyrediyordu. Üstünde lacivert kotu, bembeyaz kısa kollu tişörtü ve zümrüt yeşili gözleriyle yine olabildiğine yakışıklıydı. Suç üstü yakalanmış gibi gülümsedim.

- Hatırladım. Dedim kızarmaya başladığımı hissederken.

O tekrar konuşmadan ben arabayı rafa geri koydum.

- Erva telefonla konuşuyordu da, bende vakit öldürmeye çalışıyordum. Dedim açıklama yapar gibi.

Onun sapık gibi eşyalarını karıştırdığımı düşünmesini istemedim. O sorun yok dermiş gibi omuz silkti. Odanın içine doğru yürüyüp bana yaklaştı.

- Kahvaltıdan sonra seni okula bırakmamı ister misin?

Kısa bir an düşündüm.

- Bugün önemli bir dersim yok. Akşam gitsem de olur. Hem bugünü Erva ile geçirmek istiyorum. Konuşacaklarını biriktirmesi kulak sağlığım için pek de iyi olmuyor.

Güldü. Gamzesi yerini aldığı bende güldüm.

- O zaman akşam beni bekle, ben bırakayım seni.

Başımınla onayladım. Gözlerimle bıçaklandığı yeri işaret ettim.

- İyileştin mi?

Gülümsedi.

- Hala muayene edecek kadar doktor olamadın mı?

Sanki evet desem, üstündekileri çıkarıp yarasına bakmamı isteyecek gibiydi. Tenine dokunma ihtimalini düşününce panikle başımı iki yanına salladım. Gülüşü genişledi.

- Dikişlerin varlığını unutacak kadar iyiyim, merak etme. Dedi.

O iki elini cebine sokup sallanırken gözlerini takip edip kolyeme baktığını fark ettim. Parmak uçlarımla kolyeye dokunup gülümsedim.

- Çok sevdim. Dedim.

Gamzesi daha da derinleşti.

- Bende.. Dedi.

Bakışları yine içimi ısıtmaya başladığında başımı eğip odadan çıkmak için hamle yaptım. Ona ne kadar uzun bakarsam o kadar gökyüzüne yükseliyordum sanki ve her seferinde düşüşüm daha çok canımı yakıyordu.

Belki de hayatımdaki en güzel kahvaltılardan birini yaptım. Ahmet'in aldığı taze ay çöreği sofranın baş köşesindeki yerini almıştı. Erva arada telefonla konuşmak için bizi yalnız bırakıp gittiğinde, ben Ahmet'e bakıp ne yediğimi bile hatırlamıyordum ama kahvaltı bittiğinde ağzımda güzel bir tat kalmıştı.

Öğlene doğru o işe gitti, bizde Ervayla bol bol sohbet ettik. Ona Damla ve Su'dan bahsettim. Kışkandığını hissetsem de tek kelime olumsuz yorum yapmamıştı.

Ona Emir'i bile anlattım. Ama kısa bir şekilde. Onu anlatırken "oldukça yakışıklı" diye bahsetmem Erva kadar beni de şaşırttı. Tabi bu kısa anlatım bile Erva'yı meraklandırmaya yetmiş ve ben söylediğime şimdiden pişman olmuştum. Bilgisayarını getirip internette Emir'in adını bile arattı. Ve karşısına çıkan her resimle bir öncekinden daha büyük bir ıslık çaldı. Ve onun her ıslığında ben daha çok somurttum.

Akşama doğru annemle de zaman geçirdim. Yine sevdiğim kurabiyeden yapıp, yanımda götürmem için ufak bir kutuya koydu. Öncekilerin çoğunun çöpe gittiğini söyleyemedim. Karanlık olduğunda Ahmet beni evden aldı ve yurda doğru gitmeye başladık. Buraya gelişimizi düşünecek olursam bu seferki keyifli bir yolculuk olmuştu. Eskilerden bahsederken bol bol güldük. Arada telefonu çaldı. Her seferinde ekrana bakıp açmadı. Ama ben hep o kişinin Yasemin olduğunu düşündüm.

Kampüse yaklaşıırken;

- Seni yurda götürüyorum değil mi? Diye sordu.

Sorusunu anlamayarak yüzüne baktım.

- Belki o çok sevdiğin arkadaşının evine gitmek istersin.

Sesi dalga geçercesine çıkmıştı ama yüzü tersini söyler gibiydi. Cevap vermedim. Gözlerimi devirip önüne döndüm. Emir'e böylesine gıcık olmasını hala anlayamıyordum.

Yurdun önüne geldiğimizde ona kolye için tekrar teşekkür ettim. O yine gülümsedi. Ben yine ona aşık oldum.

Onun arabası bahçeden çıkana kadar ben aptal gibi arkasından el sallamaya devam ettim.

Hızlı adımlarla kapıdan geçerken, girişteki görevliden mavi zarfımı almayı unutmadım.

Odaya girdiğimde içerisi karanlıktı. Sadece çalışma masamdaki ışığı yaktım. Yarı aydınlanan odada ben elimdekileri masama bıraktığımda Damla içeri girdi. Sessizce yatağına oturdu.

Gözleriyle beni takip ettiğini hissediyordum. Uzunca bir süre seyretti beni. Sonunda bende yatağıma oturup ona döndüm. Haftalar sonra ilk kez bana gülümseyerek bakıyordu. Bende ona güldüm. Bu sarı saçlı güzel kızı gerçekten özlemiştim.

Derin bir nefes aldı. Ve yüzüme bakarak konuşmaya başladı.

- Emirle ben ikinci sınıfa başlarken çıkmıştım. Aslında çıktık demek yanlış olur. Bir kere yemeğe gittik. Ve sonra... Biliyorsun işte, kendimi herkes gibi kolayca onun büyüüne kaptırdım. Ama

anlaşılan ben onu etkileyecek büyüye sahip değilmişim. Hatta şuan adımlı hatırladığından bile şüpheliyim.

Onun dudaklarından acı bir gülüş çıkarken bakışlarımı yüzünden kaçırdım. Söylediğinin doğru olduğunu bilseydi ne hissedirdi acaba..

- Okuldaki çoğu kızın neden onunla olmak istediğini biliyor musun? Çünkü onu dizginleyen, evcilleştiren kişi olmak istiyorlar. Bende istemiştım sanırım. Onun son sevdiği kız olmak istemiştım. Ama olmadım. Kimse olmadı.

Nefesini dışarı bıraktığında yorgun gibiydi. Bakışları tekrar bana dönerken gülümsemeye çalıştı.

- Yanlış anlama ona karşı bir şey hissetmiyorum artık. Kırıldım ama geçti.

Sesi ona inanacağı kadar kararlı çıkmıştı. Bu cümleyi birkaç kere daha kurduğunu emindim.

- Ama sana bakışı farklı. Onun kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. Bakmayı geçtim, hiçbir kızın yanında beş dakikadan fazla kaldığını bile hatırlamıyorum.

Daha fazla konuşmasına dayanamadım. Ya ona karşı kendimi kötü hissettiğimden, ya da söyleyeceklerinin içimde bir şeyleri değiştireceğinden korktuğumdan;

- Onunla sadece arkadaşız.. Diyebildim sessizce.

Gülümsedi.

- Başka birine aşkınsın değil mi? Diye sordu.

Yılların verdiği saklama refleksiyle başımı olumsuz anlamda salladım. Ama bu hareketim onu daha fazla gülümsetti.

- Bu Emir'e karşı direncinin sebebini açıklıyor.

Utanarak gülüşüne karşılık verdim.

- Mavi zarfların sahibi mi? Diye sordu bu kez.

Başta onun mektupları bilmesine şaşırdım ama aynı odada yaşadığımızı düşünecek olursak bu çok da şaşılacak bir durum değildi. Tekrar başımı iki yanıma salladığımda şüpheye yer vermeyecek kadar dürüstüm.

- O zaman Emir'e bir şans ver Sahra. Senin hüznü mavi gözlerine mutluluk getirmek için bekliyor.

Yere doğru eğilip ufak bir kutu çıkardı. Yanıma gelip bana uzattı. Ne olduğunu anlamaya çalışıp kaşlarımı çattım.

- Emir bıraktı. Doğru yeri bulmak için elli farklı yere koydu. Masana, yatağına, dolabına, sonra baktı ki olmayacak benden sana vermeme istedi. Halini görmeliydin, öyle heyecanlı ve değişikti ki, o kendine güvenen Emir ile alakası yoktu. Ve o an anladım. Sen onu değiştirecek kızsın Sahra!

Yüzüm düştü. Mideme tuhaf bir ağrı girdi. Damla iki elime küçük kutuyu bıraktığında kendimi hasta olacakmış gibi hissediyordum. Söyledikleri ağır gelmişti.

Damla eğilip yanağına öptü.

- Doğum günün kutlu olsun. Bu yıl ki hediyem; Kendine bir şans vermeyi denemeni söylemek olsun. Gelecek yıllar daha güzellerini vereceğim emin ol.

Gülümsedi. Güzel yüzüne karşılık veremedim bu kez. Ona cevap vermeme beklemeden kapıya doğru yürüdü. Odadan çıkmadan önce odanın ışığını da yaktı. Sanırım kutunun içindekini daha iyi görmeme istiyordu. Birkaç dakika kutuya baktım. Açmaktan korkuyordum sanki. Damla'nın söyledikleri omuzlarıma koca bir kum torbası bırakmış gibiydi.

Yavaşça kutuyu açtım. İçinden siyah bir stetoskop çıktı. İçinde bir not aradım ama yoktu.

Sanırım basit bir stetoskoptan fazlasını bekliyordum. Böyle düşündüğüm için utandım. Sonuçta beni düşünüp buraya kadar getirmişti. Telefonumu çıkarıp Emir'i aradım. Hafta içi kendini telefonuma "Romeo" diye kaydetmişti. Eminim onun rehberinde ben Juliet'tim..

İlk çalışta açınca gülümsedim.

- Hediye aldım, teşekkür ederim.

- Henüz teşekkür etme. Önce sana hediye anlatmam gerek.

Beni göreceğim gibi ukala sesine gözlerimi devirip "Peki dinliyorum." Dedim. Boğazını temizlemiş gibi öksürdü.

- Bir doktorun ilk stetoskopu önemlidir. Mesleğe başlarken ki ilk heyecanını hatırlatır ona. Çünkü emin ol, yıllar sonra her kaybettiğin hasta için üzölmeye bile vakit bulamayacağın zamanlar, hatta neden bu mesleği seçtim diye kafanı duvarlara vurduğun anlar olacak. İşte bende yıllar sonra bile onun, sana "seni" hatırlatmasını istedim. Şimdi o güzel poponu kaldır ve odanın ışığını kapat.

Yine göremediğini bilsem de ona kızarmış gibi gözlerimi kıstım. Ama denediğini yaptım. Kalkıp ışığı kapattım. Tekrar kutuya doğru giderken. "Odanın karanlık olduğuna emin ol." Diye ekledi. Bende masa lambamı da kapattım. Ve yatağımın üstündeki kutuya baktım.

Gözlerim az önceki stetoskopu ararken, o basit şey şuan içinde ufak kristaller varmış gibi parılıyordu. Metal yerleri hariç sanki her yerine ışıltı tozu dökülmüş gibiydi. Gözlerime inanmadım. Ben afallamışken, onun sesi yaşadığım şoku hissediyormuş gibi konuşmaya başladı.

- İşte sende böylesin Juliet.. Karanlıkta parılıyorsun. Sen farkında değilsin belki ama benim karanlığında da bana ışık oldun..

Ona cevap veremedim. Damla'nın söyledikleri kulaklarımda çınlamaya başladı. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Dudaklarımı ısırđım. Eğer ağlırsam hissedirdi. Derin bir nefes aldım.

- Binlerce kez teşekkürler Romeo..

Gülümsediğini hissettim.

- Binlerce kez iyi ki doğdun Juliet..

Bir süre konuşmadan öylece kaldık. Ve ben kapattım..

Kutudakini elime aldığımda kaç dakika hareketsiz durdum bilmiyorum.

Damla haklıydı..

Kendime bir şans vermeliydim. Ahmet'le olmayacaktı. Olmazdı. Yasemin olmasaydı da olmazdı.

Onu unutamaz mıydım?

Hiç denemedim ki.. Onu karşılıksız sevmeyi kabullendim, ondan kaçtım ama unutmayı hiç denemedim.

Kalbime bir şans versem belki de mutlu olabilirdim.

Emir'i sevmeyi deneyemez miydim(?)

Kafam allak bullak olmuşken kendimi odanın dışına attım. Banyoların olduğu yere doğru yürüdüm. Lavaboyu açıp suyun altına direk yüzümü soktum. Soğuk su elmacık kemiklerimi ağrıtanaya kadar orada kaldım. Başımı kaldırdığımda arkamda dikilip bana bakan kişileri görmemezlikten geldim.

Elimi havluma uzattığımda, az önce beni izleyen kızlardan biri arkamda sesli şekilde konuşmaya başladı.

- Demek Emir'in yeni gözdesi sensin?

Havloyu alıp yüzümü kuruturken onu duymamış gibi davrandım. Ama o bunu hakaret olarak algılamış gibi sıradaki sözleri iğne kadar sert çıktı.

- Şu tavrına bakarsak öylesin!

Havluyla işim bitince katlayıp koluma astım. Hala ona yüzümü dönmemiştim.

- Şimdiye kadar sana tekme basmadığına göre, yatakta onun aklını başından almış olmalısın.

Cümlesi bittiği an hızla ona baktım. Gözlerimden ona doğru ateşler saçarken o sırttmakla yetiniyordu. Dişlerimi çenemi ağrıtabak kadar sıktım. Şu iğrenç laflara daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum.

- Laflarına dikkat et!

Kısa bir kahkaha attı. Onun kahve rengi saçlarıyla aynı renkte olan gözlerinde kıskançlığın kol gezdiğini anlayabiliyordum. Belli ki o da Emir'in sonu gelmez listesinde yerini almıştı. Haftalardır benzer bakışlara maruz kalmıştım. O da diğerleri gibi bu hissi bastırmak için zehirli bir dil kullanıyordu. Ama ilk kez biri arkamdan değil de, bu sözleri yüzüme söylemişti. Ve bu kendimi daha da aşağılanmış hissettirdi.

- Neden dikkat edecektim? Herkes senin yataktaki becerilerin hakkında konuşurken, bu yüzden seni tebrik ettiğim için mi?

Ona hızla bir kaç adım attım. Eğer kolumdan tutan kişi olmasaydı, o uzun saçlarını parmaklarıma dolamaktan büyük bir haz alacağıma emindim. Beni tutan kişi önümdeki kızı omuzundan itti.

- Yeter Ezgi! Herkes senin gibi her önüne gelenle yatmıyor!

Bu Su'yu! Önümdeki kıza öyle bir bakışı vardı ki, az önce bana filmlerdeki kötü cadıları hatırlatan kişi şuan korkmuş gibi sindi. Haksız da sayılmazdı, Su onun neredeyse iki katıydı. Ve şuan sinirlendiğinde kolayca can yakabilecek gibi bakıyordu. Su'nun eli kolumdan belime kayıp beni dış kapıya yönlendirirken beni sahiplenen tavrı gözlerimin dolmasına sebep olacaktı. Ama kendimi tuttum. Yürürken diğer yanımda Damla'nın olduğunu yeni fark ediyordum. Beni sanki hastaymışım gibi koruyarak banyodan çıkarırken, adının Ezgi olduğunu öğrendiğim kızın sesi yine geldi.

- Yatmıyor olabilirler ama eminim en iyi mallarını o kıza veriyordur!

Elimde olmadan durup ona doğru çevirdim başımı. Neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kaşlarını çatıp ona baktığımı fark edince yine sırttı.

- Sevgiline söyle, Cennet'i paylaşma konusunda bu kadar cimri olmasın!

Su sinirle beni çekiştirince kendimi koridorda buldum. Bu kez yüzüm merakla Damla ve Su'ya döndü.

- Neyden bahsediyor?

İkisi kısa bir an bakiştılar. Sonra Su itiraz etmeme imkan vermeyecek şekilde "Saçmalıyor!" dedi. Ama mideme o garip his çoktan girmişti bile.

Oda da uzunca bir süre kendime geledim. Su bana o kız hakkında düşünmeye bile utanacağı şeyler anlatırken, onu ciddiye almamamı ima ettiğini biliyordum. Ama içim rahat değildi artık. Emir hakkında bilmediklerim bildiklerimden fazlaydı.

Eğer mutlu olmak için başka bir şansım varsa bile, o şansını Emirle kullanamazdım.

Emir hasarlıydı.. Arkadaş olmamı engelleyecek kadar değil ama onu sevemeyeceğim kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Hissediyordum..

Kızlar yattıktan sonra onlarla artık konuşur olmak bile bana gerçekten iyi gelmişti. Belli ki Damla Su'yla da konuşmuştu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak zordu ama rahatlatıcıydı da.

Onların uyuduğuna emin olunca masama oturup ufak lambamı yaktım. Mavi zarfımı çıkardığımda ilk kez içindekileri merak ettiğim için değil, kafamı meşgul etsin diye okumak istiyordum.

" Sahra;

İzin ver, senin deniz fenerin olayım. İzin ver, sana sisin içinde yol göstereyim. Kendi kıyını bulmana, mutlu olmana yardım edeyim..

İzin ver, Mutlu kelebeğin kalbi gibi kendi de sana doğru kanat çırpın artık..

Ve izin ver, sana artık kendi adımla yazayım, senin kalemin benim ismimi yazsın..

Kenan.."

Kenan mı? Mutlu Kelebeğin adı Kenan mıymış?

Dudaklarım önce yukarı doğru kıvrıldı. Sonra sessizce "Kenan.." ismi çıktı dudaklarımdan. Bu isme alışmak biraz zamanımı alacaktı galiba. Tuhaf hissettim..

Tuhaftı, çünkü gerçek birine dönüşmüştü artık. Mutlu kelebek iken masalsıydı, gerçek dışıydı, günlüğümdü, sırdaşımdı. Ama şimdi tek kelime ile ete kemiğe bürünmüştü. Ulaşılabilirdi. Sır olarak kalamayacak kadar uzak ama bana daha yakındı artık..

Damla'nın şans vermemi istediği kişi Emir olamazdı ama belki Kenan olabilirdi(!)

Boynumdaki kolyeme dokundum önce. Ahmet'in uzaklığını, imkansızlığını düşündüm.

Sonra masamda usulca duran hediyeye baktım. Emir'in yaralı ve tehlike oluşunu düşündüm..

Ve bir karar verdim..

Düşüncelerimin beni vazgeçirmesine izin vermeden önüme beyaz bir kağıt çıkardım.

"Kenan;

Artık bana doğru uçmana izin veriyorum..

Ama umarım benim ateşim mutlu kelebeğin kanatlarını yakmaz..

Sahra.."

Mektubu zarfa koyduğumda tek istediğim artık korkmadan mutlu olmaktı..

~~~

16. Bölüm ~ Buluşma

~~~

Sonbahar iyiden iyiye hissedilir olmuştu. Yurt odamın camından, dışarıdaki ağacın renk değiştirmeye başlayan yapraklarına bakarken dalıp gittim. Son bir haftayı düşününce bende o yapraklardan farklı değildim. Değişiyordum..

Damla ve Su birkaç gündür beni oyuncak bebek gibi şekilden şekle sokuyordu, resmen onların yeni projesi olmuştum.

Mektubu yolladığımın ertesi günüydü. Damla ve Su ile kantinde oturmuş yemek yerken, bana ısrarla mavi zarfı sordular ve bende sonunda pes edip onlara anlatmak zorunda kaldım.

Beklediğim tepkileri abartı şekilde alınca, başıma bir iş açılacağını bilmeliydim.

Mutlu Kelebekle olan hikayemi romantik bir masalı dinler gibi dinlediler. Aralarda "Ayyy çok romantik.." iç çekişleriyle kesmeyi de ihmal etmediler tabi. Son mektubumda buluşmayı kabul ettiğimi söyleyince, kantindeki bakışları üzerimize toplayacak kadar yüksek bir çığlık attılar.

Sanki daha fazla göze batmaya ihtiyacım varmış gibi(!)

Koca hafta boyunca elimden geldiği kadar Emir'den kaçmıştım. Aradığında açmadım. Benimle derse girmeyi teklif ettiğinde reddettim. Kantine gitme zamanımı, onun kaybolduğu o gizemli saate denk getirdim. Ve onun beni orada beklediğini bildiğim için kütüphaneye uğramadım. Ben ileri gidip yurda bile geleceğini düşünüyordum ama o iki gün sonra mesajı almış gibi ortaldan kaybıldı. Kendime itiraf etmek istemesem de onun yokluğunu hissediyordum, daha da önemlisi onu özlüyordum.

Ama Damla'nın anlattıklarından ve bana aldığı hediyeden, daha doğrusu hediye için söylediklerinden sonra ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Benimle ilgilenmesini, asılmasını hep oyun olarak gördüğüm için ciddiye almıyordum ama eğer fazlası varsa bu beni korkuturdu. Ona kendimi unutturmak en iyi çözümdü. Sonuçta Emir Hanzade'den bahsediyorduk, dikkatini ne kadar aynı kız üzerinde tutabilirdi ki? Eminim şuan yeni avlar aramaya başlamıştır bile...

Damla ve Su ellerindeki mavi zarfımla ve büyük bir gürültüyle odaya girdiler. Mektubu okurken benden daha heyecanlı şekilde etrafımda zıplıyorlardı. Onların yavru köpekler gibi beni çekiştirmelerine kıkırdarak mektubu sessizce okumaya başladım.

" Sahra;

"Mecnun değilim, lakin çağırırsan çöllere gelirim. Sana yalan halde gelmem, toplarım özümü yalın halde gelirim. Kapıyı çaldığında 'kim o?' dersin, ben olmam kapıda, sen olur gelirim. Sen gel de yeter ki, yola yük olmam, yol olur gelirim..."

Ben kelebeğin ateşte yanarak ölmesinden yanaydım unuttun mu? Kelebek ateşine kavuştuğunda yansa da mutlu ölecek, bunu unutma!

Şimdi sana doğru kanat çırpıyorum büyük bir heyecanla.. Nereye konacağımı söylersen seni orada beklerim..

Kenan.."

Kızların ses çıkarmadan dudaklarına dikkat kesilmesine sııttım. Sonra dayanamayıp, utanarak da olsa mektubu onlara uzattım. Hızlı bir okuyuştan sonra yurdu inletecek bir çığlık kopardılar. Ve hemen buluşma yeri için sayısız yer tavsiye etmeye başladılar. Söyledikleri yerler hep çok gözde ve popüler mekanlardı. Ama ben o tarz yerlerde rahat edemezdim. Okula yakın, sahildeki cafelerden biri olması daha iyiydi.

Ona ellerim titreyerek hafta sonu için gelmesi gereken yerin adresini yazdım. Yolladıktan sonra odama dönünce, Damla ve Su yüzlerindeki sinsi bakışla, hazır bir şekilde beni bekliyorlardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarımdan tutup beni alışverişe çıkardılar.

Gerisi ise tam bir kargaşa(!) en azından benim için..

Ben şapşal ördek yavrusu gibi yanlarında dolaşırken, onlar ne istediklerine emin gibiydiler. Ve istedikleri beni baştan aşağı yenilemekti. Önce her girdiğimiz mağazada bana en az on farklı elbise ve kıyafet giydirip, içlerinden birkaç tanesini aldırarak başladılar. Bu sayı mağazalar ilerledikçe arttı. Şanslıydım ki gelir düzeyi yüksek bir aileydik, yoksa babamın bu ay ki kredi kartı faturasını görünce ufak çaplı bir kriz geçireceğine emindim.

Ben artık ciddi anlamda yorgunluktan ağlama moduna girdiğimde, halime acıdılar ama beni bu kez kuaföre soktular. Saçlarımı kesmeyeceklerine dair söz aldıktan sonra (ki bu sözü tutacaklarından şüpheliydim) kendimi koltuğa bıraktım. Damla ve Su'yun sık geldikleri yer olsa gerek, her on dakikada bir içecek bir şeyler getirenler, etrafımızda gülücük dağıtarak dolaşan çalışanlar vardı. Başımın etrafında toplanıp sanki ben yokmuşum gibi saçım hakkında konuşmaya başladılar. Bana tamamen yabancı gelen bir dil kullanıyorlardı artık. Sayısız tuhaf terimden sonra arkamdaki gülümseyen erkek, omuzlarıma masaj yapar gibi bana dokundu. Ve "Bana güven.." Dedi. Sanki başka seçme şansım varmış gibi(!)

Koltukta uyuklayacak kadar uzun bir zaman sonra, beni aynaya döndüren, işinde uzman olduğunu düşündüğüm erkek kişisi, eserine gururla bakıyordu.

Aynaya bakarken gözümün önüne bütün kötü senaryoları getirmiştik ama sonuç gerçekten inanılmazdı. O solgun, bakımsız siyah saçlarım artık öyle canlı ve parlak görünüyordu ki, elimi saçlarıma götürüp hayal olmadığına emin oldum. Biraz kısaltmış olmalarını bile umursamadım ama alnımdaki uzun kaküllere alışmak biraz zamanımı alabilirdi.

Hafta sonuna kadar elli farklı kombin denedim. Artık o kadar çok elbisem vardı ki, bu kez hangisinin daha doğru bir seçim olacağını konuşur olmuştuk.

Tuhaf.. Bugüne kadar giydiklerine aşırı önem verenlerin kendine güvenlerinin az olduğunu düşünürdüm ama şimdi üzerimdekilerle kendimi hiç beklemediğim kadar güçlü hissetmişim. Son gece uyumadan önce gökyüzüne baktım. O ufak, küçük yıldızı aradım. Ama bulamadım. Belki de o da artık benim gibi değişmeye ve parıldamaya karar vermiştir diye düşünüp gülümsedim..

~~~

Buluşma günü geldiğinde, diz kapaklarımın azıcık üstünde biten, içinde rahat edebildiğim koyu mavi bir elbisede karar kıldık. Gözlerimle uyumlu olduğunu söylemişlerdi. Makyajımı yine Damla yaptı. Ve ben yine çok beğendim.

Yurttan çıkmadan önce aynaya son kez baktığımda kısa süreli bir panik yaşadım. Bu ben miydim? Değişmişim.. Hem de çok fazla.. Birden yanlış bir şey yapıyor muyum gibi hissedip vazgeçmeye kalktım.

Su gözlerini devirdi.

- Şu dakikadan sonra vazgeçemezsin Sahra! Adam hem ev adresini, hem yurdun adresini biliyor. Endişelenme, eğer sapık veya seri katil olsaydı çoktan seni bulur işini bitirirdi.

Ben gülüşümü saklamaya çalışırken, Damla onu başıyla onayladı.

- Hem sadece yazışarak bile böylesine anlaşılıp, birbirinizden etkilendiğinize göre, kim bilir buluştuğunuzda nasıl hissedeceksiniz?

Şüpheyle dudak büktüm.

- Bence siz bu hikayenin mutlu sonla bitmesinden çok, bunca uğraş boşa gitmesin istiyorsunuz. Damla elini omzuma koydu.

- Emin ol bunu ne kelebek Kenan için, ne de senin için yaptım. Eğer o iğrenç siyah pantolonu bir daha üzerinde görseydim çığlık atardım!

Hala abarttığını düşünsem de, yine de güldüm.

Vazgeçmemden korktuklarından benimle taksiye binip, cafenin önüne kadar geldiler. Onlar gittiği an ben titremeye başladım. Ayaklarım beni taşıyamıyordu sanki. Uzun bir süre öylece cafeye bakarak ayakta durdum. Camın arkasında gülüşüp, sohbet eden, yemek yiyen, kahve içen insanlara bakıp, içlerinden hangisinin Mutlu Kelebek olabileceğini düşündüm. Ve beklediğim gibi kısa süre içinde paniğe kapıldım. Resmen bir yabancıyla buluşmak için gelmiştim (!) ve işte o an cafeye girmek yerine kendimi sahile doğru yürürken buldum. Sessizce bir banka oturduğumda vazgeçmiş gibiydim. Dizlerimin üstüne çıkan elbisemin eteğini çekiştirip, üzerimdeki ince paltoya daha çok sarıldım ve kıyıya vuran dalgaları seyretmeye başladım. Ahmet'i unutmaya öylesine zorluuyordum ki kendimi, sırf bu çaba bile beni yoruyordu.

Onu unutmaya çalışmak, ondan vazgeçtiğime ikna olmak; emekli olmuşum gibi, hapisten yeni çıkmışım gibi, yüz yıl uyuyanlardan biri benmişim gibi, doğaya salınmış evcil bir hayvanmışım gibi yada özgürlüğü eline verilmiş bir köleymişim gibiydi.. Ve ben şimdi kendimi hayattan geri kalmış hissediyordum. Yıllarca koca bir palto gibi kalbimi saran bu histen vazgeçmek, hayata acemice başlamak gibiydi..

Ben bunları düşünürken yanıma yaklaşan kişi;

- Sahra.. Dedi usulca.

Başımı kaldırdığımda gülümseyen gözlerle beni seyreden kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Ama o beni tanıyormuş gibiydi. Kaşlarını çatıp neredeyse siyah olan gözlerine bakmaya devam ettim. Elini bankın boş tarafını göstererek oturmak istediğini işaret etti. Mekanik hareketlerle başımı salladım. Banka oturunca yüzünü benden ayırıp denize doğru çevirdi.

Simsiyah, her şekile girebilecek kadar gür saçları vardı. Boyu gerçekten uzundu, keskin yüz hatları, kalın kaşları, hafif kemikli bir burnu ve yine kalın sayılabilecek dudaklarıyla etkileyici ve oldukça erkeksi bir yüzü vardı. Yirmilerinin sonunda olmalıydı. Bana Tom Cruise'un gençliğini hatırlatan yüzü, tekrar gözlerime döndüğünde yine gülümsedi. Ve ben hala anlamsızca ona bakıyordum.

- Adımı nereden biliyorsunuz?

Gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Konuştuğunda sesi dudaklarından değil de, direk boğazından çıkıyormuş gibi puslu ve derindi.

- Mektuplardaki hüznü güzel yüzüne yansıyan tek kişi sensin. Ayrıca yaklaşık on dakika boyunca korkuyla giriş kapısına bakıp, içeri girmek yerine buraya doğru yürüyünce iyice emin oldum da diyebilirim.

O gülerken, benim gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

- Siz.. Yani sen.. Sen Kenan mısın? Dedim kekeleyerek.

Ufak bir kahkaha çıktı incelen dudaklarından. Sonra sağ elini bana uzattı.

- Evet, ben Kenan.. Ve sende ateşi uzaktan izlemeye razı olan Sahra'sın.

Parmaklarım acemice avucuna kayarken bakışlarıyla yüzümü ezberlemeye çalışır gibiydi. Elim avucunda olması gerekenden biraz daha fazla kalınca, ona rahatsız olduğumu hissettirmeden yavaşça çektim.

Ben kaçamak bakışlarla ne diyeceğimi düşünüyordum. Böyle durumlarda ne konuşulurdu ki? Günümüzde insanların internetten birkaç kez yazdığı kişilerle bile buluşup tanıştığını hatta evlendiğini düşünecek olursam, şuan gergin olmam gereksizdi. Öyleyse neden sürekli yeni kaküllerimle oynayıp, daha şimdiden kız istemeye giden aileler gibi üç kere havaların ne kadar soğuduğundan bahsetmişim ki(?)

Üstelik bu gergin halimin onu eğlendirdiği de sırttan yüzünden bariz belli oluyordu.

-İçeri geçip çay içmek ister misin? Bu kadar soğuk havalardan şikayet ettiğin e göre ısınmaya ihtiyacın olabilir.

Dişlerini göstererek kurduğu cümle çirkefleşen o garip huyuma tehlikeli sinyaller yolladı. Eğlenen yüzüne ifadesiz bir bakış attım.

- Çay içmiyorum, teşekkür ederim! Dedim, sanki zavallı adam bana zehir içmeyi teklif etmiş gibi.

Ama o bu sert tepkime gülümsedi.

- Bana o kızgın mektupları yazarken yüzünün aldığı şekli şimdi daha iyi hayal edebiliyorum. İstemsizce gülümseyip özür diledim. O ise ince paltosunun yakalarını kaldırıp bana yaklaştı.

- Çok sevdiğim dizi karakterinin şöyle bir sözü var; Dışarıda bir yerde gökyüzünün yandığı, denizin uykuda olduğu, nehirlerin düş kurduğu, dumandan yapılmış insanlar ve şarkılardan yapılmış şehirlerin olduğu gezegenler var. Bir yerde tehlike var, bir yerde adaletsizlik var ve bir yerde çay soğuyor!

Kıkırdadım. Gözlerimin içine baktı.

-Yaniiiiii, çay içmek önemlidir. Dedi.

Bana göz kırpan yüzüne bakarken artık o kadar da gergin hissetmiyordum. Çay içmeyecektim ama onunla cafeye girmeye ikna oldum. Denizi görebileceğimiz bir yere oturduğumuzda üzerimdeki paltoyu çıkardım. Beni seyreden gözlerine bakmamaya çalışarak, hızlı hareketlerle yerime kuruldu. O ise beni utandırmaya yemin etmiş gibi gülümseyerek konuştu.

- Sana yazarken, seni okurken, seni öyle farklı suratlarda hayal etmişim ki.. Ama hiç birinde bu kadar güzel değildin. Şuan hayalini bile kuramayacağım kadar güzel görünüyorsun..

Utanarak elimi kakülüme götürdüm ve saçlarımın kızaran yüzümü saklaması için dua ettim.

O çay istedi, bense yarım bırakacağımı bildiğim bir sütlü kahve. O kendini anlatırken ben sessizce onu dinledim. Sandalyesindeki dik oturuşu, her kelimenin hakkını vererek konuşması ve gülümserken bile ciddiyetini kaybetmeyen keskin yüz hatlarıyla hayran kalınası bir görüntüsü vardı. Benden rahat beş, belki de altı yaş büyük olduğuna emindim. Neredeyse hiç konuşmadığımı fark edip yerimde doğruldum.

- Ailenle mi yaşıyorsun? Dedim, aklıma gelen ilk soru buydu.

Soru sormama memnun kalmış gibi gülümsedi.

- Hayır. Annem kız kardeşimle birlikte Mardin'de. Babam ölünce ben üniversite için İstanbul'a geldim. Ve burada çalışmaya başladım. Şimdide onları rahat yaşatmak için elimden geleni yapıyorum.

Babası için üzülüğümü söyledim ama yaptığını takdir ettiğimi belli edecek şekilde gülümsedim.

- Dergide yazarlık mı yapıyorsun?

Elini ensesine koydu, yüzünde eğreti duran bir mahcubiyetle gülümsedi.

- Evet, o dergide aydan aya yayınladığım bir kaç yazım var. Ama aslında gazeteciyim ben. Şaşırdım.

- Öyle mi? Hangisinde?

Çayını içerken gülümsedi.

- En büyüklerden birinde.

Gülümsedim. O mesleğinden bahsederken, çalıştığı yerin adını özellikle söylememesini umursamadım. O ikinci çayını içerken, ben hala ilk fincanımı bitirememiştim. "Peki ya sen?" Diye sorduğunda kendimle ilgili ne anlatmam gerektiğine karar veremedim. Yüzümdeki ifadeden anlamış olacak ki, o da bana ailemi sordu.

- Annemle babamın biraz geç kavuştuğu çocuğum ben. Başka kardeşim yok. Aramızdaki yaş farkı ve üstüme fazla düşmelerinden dolayı doyasıya şımardığım bir çocukluk geçirdim.

- Peki doktorluk? Onu nasıl seçtin? Diyerek sözümü kesti.

Omuz silktim.

- Bilmiyorum. Hep çalışkan bir öğrenciydim. Karnelerim beşlerle dolu geldikçe babam, "bu kızı doktor yapalım." dedi, benim de hoşuma gitti ve bir gün bir baktım, doktor olmak istiyorum. Gülümsedi.

- Ama yazmayı seviyorsun..

Gülümsedim. Başımınla onaylarken gözlerinin içine baktım.

- Seviyorum.. Şuan karşımda olma sebebin de bu sanırım..

Gözlerimiz ilk kez birbiriyle bu kadar uzun buluşmuşken telefonum çaldı. Yanlış bir şey yapıyorken yakalanmış gibi panikle çantama uzandım. Telaşla içini karıştırırken neredeyse önümdeki soğumuş kahvemi dökecektim. Ekranda yanıp sönen "Romeo" kelimesini gördüğümde kısa bir an tereddüt ettim. Sonra Kenan'dan özür dileyip kulağıma götürdüm. Cevap verdim ama karşılık alamadım. Orada olduğunu biliyordum, nefesinin sesi yanımdaymışçasına kulağıma geliyordu. Birkaç saniye sonra;

- Juliet... Dedi.

Gözlerimi devirdim.

- Efendim Emir!

Yutkundum.

- Juliet.. Yanıma gelmelisin.. İşiltına ihtiyacım var.. Ben... Ben...

Ve sustu. İçime tanıdık bir korku girdi. Yerimde doğruldum.

- Emir! Emir düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle.. Emir?

Birkaç kez adını söyledim. Sesi bu kez daha uzaktan geliyormuş gibiydi.

- Sadece gel Juliet..

Ve sanırım telefonu elinden düştü. Panikle ayağa kalkıp kulağımdaki telefona kaç kere onun adını söyledim hatırlamıyorum. Kapatıp çantamın içine fırlattığımda elim titremeye başlamıştı bile. Kenan'a bakınca onun da ayaklandığını gördüm.

- Özür dilerim ama benim gitmem gerek!

Ben korkuyla konuşurken, onun da gözleri endişeliydi.

- Kötü birşey mi oldu?

Başımı bilmiyorum der gibi sallarken, gözümün önüne gelen ihtimalleri uzaklaştırdım.

- Arkadaşımın bana ihtiyacı var.

Ben aceleyle paltomu giydim, o cebinden çıkardığı kağıt parayı masanın üstüne bıraktı.

- Seninle gelmemi ister misin? Belki yardıma ihtiyacın olur.

Parti gecesini düşündüm. Eğer Emir yine aynı aptallığı yaptıysa gerçekten Kenan'a ihtiyacım olabilirdi. Allah biliyor ya, aynı şeyleri tekrar yaşamaya gücüm yoktu. Başımınla teklifini kabul ettim.

Hızla cafeden çıkıp Kenan'ın arabasına yürüdük. Güzel bir arabası vardı. Emir'in ki gibi değildi tabiki ama Ahmet'in arabasına benziyordu. Ben ona adresi söyledim, o da mümkün olduğunca hızlı şekilde sürmeye başladı.

- Arkadaşının nesi var? Diye sorduğunda dudaklarımı kemiriyordum.

- Kendine zarar vermeye meyilli.. Dedim canım sıkılmışçasına.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra kendi kendime konuşur gibi;

- Sanırım içtikleri aklını karıştırıyor... Dedim.

Bunu neden söylediğimi bende bilmiyordum. Emir'in kendi isteğiyle böyle bir şey yapmasını hala kabullenemiyordum sanırım.

Kenan'ın yüzü bana döndü.

- Bu Emir dediğin kişinin, Emir Hanzade olma ihtimali var mı?

Sorusuna şaşırılmıştım ama başımınla onayladım. Ve onun tek kaşığı merakla havaya kalktığında huzursuz oldum. Az önce söylediklerimden dolayı kendimi kötü hissettim. Yutkundum.

- İçki içmek ona dokunuyor galiba. İki kadehten fazla içince ya kusuyor yada saçmalamaya başlıyor.

Kendimce kırdığım potu düzeltmeye çalışmıştım ama bu Kenan'ın yüzündeki memnuniyet dolu bakışı değiştirmede. Ve benim huzursuzluğum biraz daha arttı.

Keskin bir frenle Emir'in villasının önünde durduğumuzda bulutların arkasına saklanan güneş batmaya başlamıştı. Kenan'ın arkamda kalmasına aldırmdan bahçe merdivenlerini hızla ıktım. Evin kapısını yumruklar gibi çalarken Emir'in solgun yüzü geliyordu gözümün önüne. Geç kalmak istemiyordum.

Defalarca yumrukladığım kapı açılmayınca, kısa bir an kapıyı kırmayı bile düşündüm. Ama bu değil benim, Su'yun hatta arkamda duran iki metrelik adamın bile kıramayacağı bir engeldi. Birkaç dakika sonra oldukça kısa boylu, tombul, pembe yanaklı, orta yaşlı bir kadın kapıyı araladı.

Onu gördüğümdeki şaşkınlığım kısa sürdü, geçen gece bahsettiği yardımcısı olduğunu düşünüp Emir'i sorduğumda canı sıkılmış gibi üst katı işaret etti.

Kenan'ın arkamdan gelirken evin içinde belli bir şey ararmış gibi bakınması dikkatimden kaçmadı. Koşar adım en üst kata çıktık. Hemen banyoya gidip ışığı yaktım ve korkarak küvetin perdesini çektim. Emir'in suyun içindeki kanlı hali yerine boş mermeri görünce nefesimi sesli şekilde dışarı bıraktım.

Bana anlamsız gözlerle bakan Kenan'ın yanından geçip bu kez yatak odasına girdim. Panjurları sıkıca kapatmış, gün ışığını dışarıda bırakmıştı. Oda neredeyse zifiri karanlık sayılırdı. Işığı yakarken karşılaşacağımanzaraya kendimi hazırladım.

Ama korktuğumun aksine Emir yatağının yanındaki boşlukta yere oturmuş, başını iki elinin arasına almış düşünür gibi hareketsizce duruyordu.

Kısa bir an mavi gözleri bana baktı. Sonra tekrar başını eğdi. "Işığı Kapat!" Diyen sesi içimi acıttı. Ama dediğini yaptım.

Ufak adımlarla yaklaşıp, yanına eğildim. Koluna dokundum. Parmaklarım artık sadece kesik yerlerinde olan küçük bantlara değdiğinde onu sapasağlam bulmuş olmama dua ettim.

- İyi misin? Dedim fısıldar gibi.

Cevap vermedi.

- Emir.. İyi misin?

Başını kaldırdı. Karanlık gözlerinin maviliğini saklasa da, bana bakan yüzündeki acıyı görebiliyordum. Birden kapıda bizi izleyen kişinin varlığını hatırladım. Sebebini bilmiyordum ama Emir'in bu halini kimsenin görmesini, hatta bilmesini istemedim.

- Bekle beni, hemen geliyorum.. Dedim, tam ayağa kalkacaktım ki koluma dokundu.

- Gitme... Dedi. Sesi saatlerce ağlamış bir ocuk kadar boğuk çıkmıştı. Hissettiği çaresizlikle dudağımı ısırdım.

- Gitmiyorum. Yanındayım merak etme. Birazdan geleceğim..

Birkaç saniye sonra ikna olmuş gibi parmakları kolumdan ayrıldı. Kapının eşiğinde duran Kenan'ın yanına gittim. Odadan dışarı çıkıp, kapıyı arkamdan çektim.

- Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben halledebilirim.

Başını anlayışlı bir şekilde salladı. Ona sanki ev sahibiyymiş gibi dış kapıya kadar eşlik ettim. Gitmeden önce bana elini uzattı.

- Seni yüz yüze tanıma şansını verdiğin bu kısa gün için teşekkür ederim.

Gözleri öyle derin bakıyordu ki, bakışlarındaki yoğunluk elimi yine kakülüme götürmeme sebep oldu. Acemice gülümsedim.

- Arkadaşın iyileştiğinde, bundan biraz daha uzun bir günü bana ayırabilir misin? Dedi göz kırparak.

Rahat görünmeye çalışsa da, sorusuna vereceğim cevap yüzünden gergindi. Kısa bir an bilinmezliklerle dolu siyah gözlerine baktım. Sonra utanarak başımı evet dermişcesine salladım. Yüzündeki tüm sert kaslarıyla gülümsedi. Telefonumu kaydedip yavaş adımlarla benden uzaklaşıp bahçeden çıkarken, ben karışık duygularla onun arkasından bakıyordum.

Birbirini görmeden, sadece yazışarak yada konuşarak aralarında bir bağ oluşan herkes, benim şuan hissettiğim bu garip duyguyu yaşıyor mudur?

Yazışırken onu gözümde canlandırıdığım belli bir yüz olmadı. Onu hayalimde, televizyonlarda çığlık atılan artistlere yada gözde prenlere benzetmedim. O, ben ve mektuplarımız vardı. Sadece büyümlü kelimeleri, içimi ısıtan, beni özel hissettiren cümleleri vardı. Şimdi onu böyle ete kemiğe bürünmüş olarak görmek beni afallatmıştı sanırım. Koca bir hayalin nefes alarak karşımda durması garipti.

Yakışıklıydı. Bu inkar edilemeyecek bir gerçektir. Ama değişikti işte, daha uzaktı. Ona baktığımda okuduğum Mutlu kelebeği hissedememiştim, yabancıydı..

Belki de sadece şoktaydım. Yada belki de Damla ve Su'yun da etkisiyle beklentimi öyle yükseltmişim ki, onun yanında sihirli bir değnekle dokunulmayı ummuştum. Ama onlar sadece insanları mutlu etmek için uydurulan hikayelerde olurdu. Gerçek hayat bu kadar kolay değildi. Ama ben ikinci şanslara inanırdım..

Arabasının uzaklaşan sesini dinlerken, bir daha ki görüşmemizde mektuplarımızdaki o tanıdık hissin gelmesini ümit etmekten başka çarem yoktu..

~~~

17. Bölüm ~ Cennet(?)

~~~

Kenan gittikten sonra koşar adım merdivenleri çıktım. Emir'in odasına girdiğim an, gözümün karanlığa alışmasını beklemeden yatağına doğru yürüdüm. Oradaydı. Bıraktığım yerde, bıraktığım şekilde..

Yine diz çöktüm bacaklarının yanına. Bir kaç kez seslendim ama duruşunu bozmadı. Kalkıp panjurları kaldırdım. Oda aydınlanmadı ama eski hastalıklı karanlığı ortadan kalktı. Emir'in yanına gittiğimde hala uyuşmuş gibi duruyordu. Çaresizce sarstım onu. Ama ufak yüz buruşturmasından daha fazla bir tepki alamadım.

Sonunda başını ellerinden ayırıp avucuma aldım. Çenesi ve elmacık kemiklerinden tutarken bana olduğundan çok daha ufak geldi. Ona karşı olan merhamet duygum daha da büyüdü içimde. Kapalı olan göz kapaklarına bakarken ilk kez mavi gözlerini görmek için sabırsızlandığımı fark ettim.

- Emir aç gözlerini.. Bak yanıdayım..

Tepki vermedi. Huzursuzluğum artıyordu.

- Emir bak sinirlendirme beni! Üçe kadar sayacağım ve eğer o lanet olasıca gözlerini açmazsan, tüm gücümle güzel suratına sıkı bir tokat atacağım!

Beni duyduğundan şüphe etsem de, blöfüme sadık kalıp üçten geriye doğru saydım. Sıfır dediğimde göz kapakları oynadı.

- Tokat atmak yerine öpmeyi denemek aklına gelmez mi senin?

Boğuk çıkan sesini duyduğum an sesli bir kahkaha attım. Öyle rahatladım ki ona sıkıca sarıldım. İki yanına düşen kolları bana karşılık veremeyecek kadar yorgundu.

- İyi misin? Dedim, bu kez cevap vereceğine emindim.

Birkaç saniyeliğine açılan gözleri tekrar kapanırken midelerini tuttu.

- Bu kez ölmeyeceğim ama midemdekilerle kolayca kendime gelemeyeceğime eminim. Sanırım yine kussam iyi olacak.

Dalga geçmeye çalışsa da, halinden kötü olduğu belli oluyordu. Ayağa kalktım.

- Üzgünüm ama ışığı yakmam gerek. Dedim ve düğmeye bastım.

Zaten kapalı olan gözlerini iyice sıktı. Filmlerdeki vampirleri yakan güneşmişcesine başını saklanmak ister gibi bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Etrafa bakındım ama işime yarayacak bir şey yoktu. Banyoya koşup dolapları karıştırdım. Orada da bulamadığımda, çaresizce giriş kata doğru koşturdum. Basamakları atlayarak inerken, çıplak ayaklarım soğuk fayansta ses çıkarıyordu.

Mutfığa girmemle bize kapıyı açan tombul kadınla göz göze gelmem bir oldu. Sanırım deli danalar gibi koşturmamdan pek de memnun olmamıştı. Asık yüzüne bakıp, nefes nefese;

- Bana derin bir kap yada küçük bir kova lazım. Dedim.

O mutfak dolaplarına yönelince ekledim.

- Bahçe için kullanılanlardan da olabilir. İşimiz bitince tekrar mutfığa sokmayacağınıza eminim. Söylediğim şey sanki onu sinirlendirmiş gibi söylenerek bahçeye açılan kapıya yürüdü. Birkaç saniye sonra çatık kaşlarıyla bana ufak bir kova uzattı. Sebebini çözemesem de, benim varlığımdan hoşlanmadığını saklamıyordu. Tekrar yukarı kata doğru çıkarken, Emir'in eve attığı kızlardan olduğumu düşündüğünü anladım.

Yanına gittiğimde Emir vampir modundan biraz olsun çıkmıştı ama yüzü beyazlaşmış gibiydi.

Yanına eğildim. Parti gecesi yaptığım gibi onu kusturmak için hazırlanıyordum ama o benden önce davrandı. İçindekiler çıkarken pek de kibar olmasa da elimi sırtından ayırmadım. Sayısız

kere kendini kasmaya zorlarken, parti gecesinin aksine bu kez kurtulmak istiyor gibiydi. Sırf bu çabası bile beni iyi hissettirdi.

Sonunda öğürmekten halsiz düşünce sırtını duvara yaslayıp başını geriye attı. Onu gören uzun bir maraton koştuğunu düşünürdü. Öyle bitkin duruyordu ki, yaptığıyla gurur duyduğumu belli etmek istercesine saçını okşadım. Sonra elimdeki kovayı banyoya götürdüm. Tekrar aşağı inip mutfaktan küçük bir kap istedim. Yardımcı kadının bakışları bu kez daha yumuşaktı.

Üst kata dönüp kaba su doldururken şimdiden yorulduğumu hissettim. Temiz bir havluyla Emir'in yanına döndüm. Su ve havluyla yüzünü ve ellerini temizledim. Şimdi birkaç dakika öncesine göre daha iyi görünüyordu. Ama hala bitkindi.

- Yatağa yatmak ister misin? Dedim koluna dokunurken.

Duvara yasladığı başı bana döndü. Zorla açık tuttuğu mavi gözleri haylazca kısıldı.

- Sende benimle birlikte yatacak mısın?

Dokunduğum koluna temsili bir çimdik attım. Gülümsedi. Yine başını yaslayınca ısrar ettim.

- Eğer kalkıp yatmazsan kızların o övündüğün popona artık iltifat etmeyeceklerine eminim.

Çünkü popon yerde oturmaktan bir tahta gibi dümdüz olacak.

Gülmeye çalışınca öksürdü. O yüzünü buruştururken benim canım acıdı. Doğrulamaya çalıştığımda kolunun altına girdim. Onu yerden kaldırıp yatağına yatırmak olması gerekenden uzun sürse de, sonunda yorganın altına usulca uzandı.

Gözleri açıldı, bana bakıyordu. Yatağının yanına oturup yüzüne baktım.

- Ne oldu? Dedim. Ne sormam gerektiğini bilmiyordum.

Omuzunu silktiğinde hala anlatmaya hazır olmadığını anladım. Bende üstelemedim. Gözleri kapanıyordu. İçgüdüselmiş gibi saçına uzanıp okşamaya başladım. Nedense onun kısa saçlarını okşamak bana çok doğru hissettiriyordu. Yada ben okşarken yüzündeki kaslarının tek tek gevşediğini gördüğümünden böyle hissediyordum. Gözlerini aralayınca elimi çektim. Benimle oyun oynarmış gibi baktığında gözlerimi kıstım.

- Uyu hadi Hanzade! Ne bekliyorsun, sana masal anlatmamı falan mı?

Gülümsedi.

- Eğer erotik masallar olacaksa..

Bu kez bir öncekinden daha sert sıktım kolunu.

- Hemen uyu Emir. Hem belki o erotik masalları da rüyada görürsün.

Gülüştü yüzünden silinmeden konuşurken gözleri kapanıyordu.

- Seni bu elbiseyle gördükten sonra çokta zorlanacağımı sanmıyorum.

Ben ona kızgın bakışlar atarken onun gözleri kapanmıştı bile. Numara yapmayacak kadar bitkin görünüyordu. Uyuyan yüzünü bir süre seyrettim. Gülümsediğimi ise sonradan fark ettim. Ben bu yaramaz, baş belası, şımarık çocuğu gerçekten özlemiştim..

İçimden geçenlere inanamayarak başımı salladım ve yataktan kalktım. Bir kaç adım atmıştım ki, uykuyla karışık seslendi;

- Gitme..

Hala kapalı olan gözlerine baktım.

- Merak etme, uyandığında yanında olacağım.. Dediğimde gülümsemeden edemedim..

~~~

Emir'in uyanmasını beklerken odasındaki her şeyi karıştırdım ve bunu yaparken gram utanmadım. Nedense onun yanında pek çekinmiyordum. Bu yanımda iki kez kusmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Aramızda pek sınır yoktu. En azından ben eşyalarını karıştırırken kendimi böyle rahatlatıyordum.

Duvarlarında inanılmaz resimler vardı. Ama öyle ünlü ressam ya da fotoğrafçılara aitmiş gibi durmuyorlardı. Daha samimiydi. Hepsi farklı boyutta olan resimlerin çoğunun çerçevesi bile yoktu. Kimisi siyah beyaz, kimisi sanki dünyanın bütün renklerini toplamıştı.

Kıpkırmızı elmasını ısırarak ufak bir çocuğun resmine bakarken küçüklüğüm geldi aklıma. Bahçelere girip, izinsiz yediğim meyvaları hatırlayıp gülümsedim. Göz yaşını silen yaşlı bir kadının siyah beyaz çizgilerine baktım bu kez. Onun belki de eşini kaybettiğini düşünüp üzüldüm. Hepsi birbirinden güzeldi.

Resimlerin aralarına dikkatli baktığımda Romeo ve Juliet'ten repliklerin gizlendiği duvar yazılarını gördüm. Sonra gelişi güzel yapıştırdığı biletleri fark ettim. Hepsi Romeo ve Juliet'e ait, film, tiyatro, sergi, opera biletleriydi. Duvarı da Emir gibi sürprizlerle doluydu. Neresinden bakarsan farklı bir şey görüyordun.

Duvardaki en büyük resmin koca göğüslü, oldukça çekici bir kadın olduğunu görünce gülümsemeden edemedim. Emir buydu işte. Tüm dikkati büyük resme çekip, altında sakladıklarını kimsenin görmesini istemiyordu. Duvarına bakarken onu daha iyi tanıdığımı hissettim.

Sonra kitaplığını karıştırmaya başladım. Ders notlarının olduğu defterlere göz attım. Ve el yazısını gördüğüm an onun doktor olmak için doğduğunu anlamıştım. Bu sayfalardan birinde devlet sırları, skandal itiraflar, hatta mutluluğun şifresi olsa bile, bunu Emir'den başkası okuyamazdı.

Romanlarına bakmak için uzandığımda, elime aldığım ilk kitapla şaşırdım. Ama sonraki kitapların her biriyle şaşkınlığım biraz daha arttı. Ben erotik yada yasak şeyler bekliyordum. Ama elimde tuttuklarım; Mevlânâ, Fuzulî, Yunus Emre, Âşık Veysel.. ve gözümü yaşartacak niceleri..

- Şaşırdın mı?

Emir'in uykulu sesi beni bir an korkutsa da, elimdekilere bakıp sırtıttığını görünce çabucak toparlandım. Şapşal yüzüne baktım.

- Biliyor musun, bugüne kadar senin kendini beğenmiş bir aptal olduğunu düşünüyordum.

- Eee şimdi ne düşünüyorsun? Diye sorarken bile mütevazî değildi.

Kitapları raflara koyarken;

- Artık aptal olmadığını biliyorum. Ama hala kendini beğenmiş olduğunu düşünüyorum. Dedim. İkimiz de güldük. Ben elimdekileri dizmeye devam ederken sırtım ona dönüktü. Bu kez konuşan sesi oldukça ciddiye.

- Bileklerimi kestiğimde kendimi öldürmeye çalışmıyordum.

Donup kaldım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hareket etmeden öylece durdum ve o devam etti.

- Aksine sakinleşmeye çalışmıştım. Bir çok inanışta kanın insanı sakinleştirdiği söylenir. Hatta bazıları bu yüzden kurban kesildiğini bile anlatır. Bazen, neden bilmiyorum ama kendimi karanlığa sürükleniyormuş gibi hissediyorum. O zaman tek düşündüğüm o karanlığın içinde kalmak, kaybolmak oluyor. Bu yüzden hiç düşünmeden mideme gönderdiklerimi umursamıyorum. Ama o gece, kısa bir an kendime geldim ve sakinleşmek için kendimi suya soktum. Ama işe yaramadı. Daha fazlasını içmekten kaçmak için bileğimi kestim. Belki kanımı akarken izlemek beni sakinleştirir diye düşündüm... Aptallıktı.. İşe yaramadı.. Ama sonra sen geldin.. Beni o karanlıktan çıkardın. Bugün yaptığın gibi..

Sustuğunda boğazım düğüm düğüm olmuştu. Ağlamamak için kendimi zorlarken elimdeki kitabı sıkıyordum. Dudaklarımı ısırardım. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki, Emir hem konuyu hem de ses tonunu değiştirerek konuştu.

- Bunca saat bana yiyecek bir şeyler hazırlamak yerine odamı mı karıştırdın?

Sesindeki neşe yapmacık olsa da, ona ayak uydurmamı söyler gibiydi. Derin bir nefes aldım. Elimdeki son kitabı da rafa koyunca ona döndüm. Yüzüne baktığımda dişlerimi sıktım ve zorla da olsa gülümsedim.

- Aşağıdaki yardımcın bana öyle nefretle bakıyordu ki, korkumdan dışarı adımımı bile atamadım.

Ufak bir kahkaha atarken artık numara yapmıyordu.

- Merak etme, seninle sevişmediğimizi anladığı an sana iyi davranacaktır.

Rahatsızca dudak büktüm.

- Geldiğimden beri odandan çıkmadığımı düşünürsek bunu anlam ası uzun sürebilir.

Dudakları keyifle incelendi.

- Asıl bu yüzden sana elimi sürmediğimi çoktan anlamış olmalı.

Anlamadım. Açıklama yapmasını ister gibi kaşlarını çatarak yüzüne bakınca, basit bir şeyi anlatır gibi omuz silkti.

- Ben kızları odama sokmam. Hatta bu kata Safiye abladan başka kadın giremez.

Safiye ablanın aşağıdaki pembe yanaklı kadın olduğunu anlarken hala kaşlarım çatılıydı.

- Ama ben girdim? Dedim soru sorar gibi.

Gülümsedi.

- Evet, sen bu kata da, odama da, hayatıma da izinsiz girdin Juliet. Ve ben bundan hiç şikayetçi değilim.

Parti gecesi neden kimsenin bu kata girmediğini şimdi anlamıştım. Anlaşılan o ki, sarhoş insanlar bile benden daha çok yasaklara uyuyordu.

Onun bana anlamlı bakan gözlerinden kaçmam şarttı.

- Kızlar odana giremiyorsa, o zaman şey.. Nerede şey yapıyorsunuz?

Dikkat dağıtmak için saçma bir soruydu. Ama cevabını merak ettiğimi fark ettim.

Sırıttı.

- Birinci kattaki koltukların neden o kadar büyük olduğunu sanıyorsun?

O sırtmaya devam ederken ben midemi tutup yüzümü buruşturdum.

- İğrençsin Hanzade! Ve beni o koltuklara oturtup film izlettiğine de inanamıyorum!

Sanki vücuduma örümcek tırmanmış gibi üstümü silkelemeye çalıştım. Yüzündeki gülüşü silip beni seyretmeye devam etti.

- Merak etme onlar yeniydi. Yani o koltuğa senin güzel popondan başka kimse dokunmadı.

Zaten bu saatten sonra dokunacağını da sanmıyorum.

Kurduğu cümlelerin içinde saklı olanları fark etmemiş gibi yaptım. Yoksa kollarımı göğsümde toplayıp ona gözlerimi kısıp bakamazdım.

- Öyle olsa iyi olur Hanzade! Çünkü eğer senin listende ki kızların mikroplarının üstümde gezindiğini hissedersen, bir dizi estetik ameliyatı olmayı bile göze alabilirim.

O yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde ben içimdeki garip hissi yok saymaya çalışıyordum.

~~~

Tekrar uykuya dalmak üzere olan Emir'i yukarıda bırakıp, çekinerek mutfağa girdim. Bu kez çıplak ayaklarımın ses çıkarmaması için parmak uçlarımda yürüyordum. Mutfaka kafamı uzattığımda Safiye ablanın tencere başında olduğunu görüp üstümü başımı düzelttim. Eğer Emir'in teorisi doğru ise, kıyafetlerimin hala ütülü olduğunu görmesi iyi bir izlenim olacaktı. Yavaşça boğazımı temizleyip kibarca selam verdim. Saatler önce bana sinirle bakan gözler şimdi gülümseyerek selam vermişti. Sanırım Emir haklıydı. Tek bakışla bile rahatladım. Hemen onun yanına gidip tencerede pişirdiği şeyin kokusuyla mest oldum. Yaptığı tavuk çorbası öyle

lezzetli görünüyordu ki, dayanamayıp tadına baktım ve sanırım tam beş dakika boyunca ona iltifat ettim. Onun pembe yanakları daha da allanırken gülümsedim.

Kendimi işe yaramaz hissetmemek için izin isteyerek buzdolabını açtım. Çorba kokusu midemin boş olduğunu hatırlattığından hızlıca ne yapabilirim diye bakındım. Ben tezgaha birkaç malzeme çıkarırken Safiye abla Emir'in evde yemek yememesinden şikayet ediyordu. Ama bu çorbayı onu kendine getirmek için ilk kez yapmadığını anlamıştım.

Klasik ama güzel bir menemen yapmaya giriştiğimde Safiye ablayla iyi bir ikili olmuştuk. Bana bakışından benden hoşlandığını anlamıştım. Üstümdeki elbiseyi kirletmemek için önlük giymeyi unutmadım. Verdiğim parayı ve Su'yla Damla'nın gazabını düşününce bu önlem şarttı. Ben domateslerimi doğrarken Safiye abla anlatıyordu.

- Emir'in annesi öldükten sonra tüm aile zor zamanlar geçirdi. Babası, annesi öldükten sonra bu eve adım atmadı. Atamadı. Abileri de zamanla gelmez oldu. Emir en küçükleriydi. Diğer iki abisi gibi annesiyle fazla zaman geçiremedi. O da bu evde ona annesini hatırlattığı için kalıyor sanırım.

Kızarmaya başlayan biberlerimi karıştırırken şimdiden iştahım kaçmıştı.

- Peki neden odasına kimsenin girmesini istemiyor?

- Kaldığı oda annesinin yatak odasıydı... Dedi sadece. Eskiye hatırlamak onu da üzüyor gibiydi. Yıllardır Emir'in ailesiyle yaşadığını söylemişti, annesini onun da tanıdığını anladığımdan başka bir şey sormadım.

Önümdeki tavayla ilgilenirken Emir hakkında öğrendiğim her yeni şeyle birlikte içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Ama değişen şeylerin ne olduğunu düşünmek istemiyordum..

~~~

Menemenimin sonuna geldiğimde, tam arkamı dönüp Emir'i çağırmaı düşünüyordum ki, onun hali hazırda beni kapı eşiğinde seyrettiğini gördüm. Ben bir şey söyleyemedim gülümseyerek konuştu.

- Bende az önce bu manzaraya benzer bir rüya görmüştüm.

Bakışının altında yatanları tahmin ettiğimden, hesap sorar gibi kollarımı bel boşluğuma koydum. Tam ona kızmak için dudaklarımı aralamıştım ki;

- Merak etme erotik şeyler değildi. Yine böyle yemek yapıyordun bana. Tek farkı; etrafta koşturan bir kız çocuğu ve karnında taşıdığı oğlum vardı.

Gözlerimi kısıp, elimdeki mutfak havlusunu ona fırlattım.

- Boş hayaller kuracak kadar kendinize geldiyseniz Bay Hanzade, sofrayı hazırlamaya da yardım edebilirsiniz!

Sırttı.

- Rüyamda da tıpkı böyle söylemiştin. Dedi.

Ben ise gözlerimi devirip ocağa dönerken yüzümün kızarmasını Safiye ablanın görmemesini diliyordum.

Emir tabakları salondaki masaya taşıırken elimde olmadan onu izledim. Hızlı bir duş almış olacak ki saçları nemli ve dağınıktı. Ayakları çıplak, gri bir pijama giymiş, üstündeki karın kaslarını belli eden beyaz, kısa kollu tişörtünün yakası omuzlarını ve köprücük kemiklerini ön plana çıkarmıştı. Onu bakılması gösteren şeyin moda dergilerinden alınmış kıyafetleri olduğunu düşünürdüm hep ama bu ev haliyle bile oldukça sevimliydi.

Safiye abla işi olduğunu söyleyip dışarı çıktı. Ama içimden bir ses bizi yalnız bırakmak için bilerek gittiğini söylüyordu.

Emir'i ilk kez iştahla yemek yerken görüyordum. Geçen gece geldiğimde bile bir, iki dilim pizzadan fazlasını yememişti. Ama şimdi koca bir kase çorbayı bitirmiş ve ekmeğini batırdığı

menemene sanki günlerdir açmış gibi saldırıyordu. Bende henüz fazla ustalaşmadığım saçlarımı tabakla arama girmemesi için arkama atıp ona eşlik ettim.

Karnımız şişene kadar yedikten sonra kendini halının üstüne atıp sırt üstü yattı. Geçen geceyi hatırlayıp gülümsedim. Bende elbisemden dolayı frikik vermemeye özen göstererek onun yanına yattım. Yine ışıklarla aydınlanmış yüksek tavanı seyrederken bana bakmadan konuştu.

- Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle?

Kenan'la konuşurken yaşadığım o çelişkiyi yaşamadım bu kez.

- Ülkenin tüp bebek yöntemiyle dünyaya gelmiş yedinci çocuğuyum..

Ufak bir kahkaha attı. Sanırım dalga geçtiğimi düşünmüştü. Kulağa garip geldiği gerçeğini kabul ettim.

- Şaka değil. Gerçekten. İlk on bebek kayıtlara geçmiş ve bende ilk ona adımı altın harflerle yazdırmışım. Derken kendimle eğleniyordum.

Birkaç kez daha güldü.

- Özel bir kız olacağın başından belliymiş. Dedi. Dudak büküp omuz silktim. Kendimi pek de özel hissetmiyordum.

- Sıra sende? Dedim.

Kısa bir an düşündü.

- Duvarımdaki resimlerin hepsini ben çektim.

Şaşırdım. Sonra gülümseyip ona baktım.

- Hepsi çok güzel.. Dediğimde o da benim gibi omuz silkti.

- Başka? Diye sordum hemen. Emir'in kabuğunu kırmış olma fırsatını kaçırmak istemiyordum.

Yine düşündü. Sonra yüzüne haylaz bir gülüş yayıldı.

- Babamın Suudi kralına yaptığı ameliyat aslında bir basur operasyonuydu.

Ağzım açık kaldı.

- Ama herkes kalp ameliyatı olduğunu söylüyor?

Güldü.

- Onlarca insan açlık çekerken, Krallarının et yemekten kıcının üstüne oturamadığını söyleyemezlerdi.

Öyle sesli güldüm ki, gözlerim yaşardı, karnıma ağrılar girdi. Benim gülüşüm bittiğinde;

- O adam kimdi? Diye sordu. Sesi sıkkın çıkmıştı.

Yutkundum. Kenan'ı kast ettiğini anlamıştım.

- Mavi zarfların sahibiydi.

Bana baktığında yüzündeki ifadeyi çözemedim.

- Onu etrafında daha fazla görecek miyim?

Sorduğu sorunun cevabını bende bilmiyordum. Dudağımı uzatıp "Bilmiyorum.." Dedim.

O da başka bir şey sormadı. Bu anın bozulmasını istemediğimden dirseğimden destek alıp ona döndüm.

- Romeo ve Juliet'i neden bu kadar sevdiğini artık söyleyecek misin?

Mavi gözleri bana baktığında gülümsedi. Tekrar başını tavana çevirdiğinde durgunlaştı.

- Annemle yaptıklarımızı hatırladığım sayılı anım var. Onlardan biri de beni Romeo ve Juliet filmine götürmesiydi. O gün savaş filmine girmediğimiz için seans bitene kadar surat asmıştım ama annem öldükten sonra, o salonda annemin perdeye nasıl hayran hayran baktığını hatırladım. Ve o filmi ve daha ne kadar varsa hepsini izledim. Annemle izlermiş gibi, annem gibi izledim..

Tamam, normalde aşırı ağlak, duygusal kızlardan değilimdir. Ağlamayı zayıflık olarak görmem ama her şeye ağlayan kızlara da sinir olurum. Ama itiraf etmeliyim ki bu gerçekten göz yaşartıcı bir konuşmaydı.

Buğulanan gözlerimi ondan saklamak için tekrar sırt üstü yattım ama onun fark ettiğine emindim.

~~~

Emir film izlemek istediğinde, ben bulaşıklarımızı mutfığa bıraktım. O banyoya girmek için üst kata çıkarken benim yurda dönmemi biraz daha ertelemek için film izlemek istediğini biliyordum. Saat geç sayılırdı, aslında gitsem fena olmazdı ama içimden onu yalnız bırakmak gelmiyordu. Tekrar aynı şeyi yapmayacağını biliyordum ama yine de huzursuzdum. Salona dönüp raflardaki dvd kutularına gömüldüm. Emir'in sehpanın üstündeki telefonu titrediğinde uzanıp elime aldım. Ekranda "Akın." yazıyordu. Merdivenlere doğru "telefoooooon." diye seslendim. Bana "Açabilirsin.." Diye karşılık verdiğinde gülümsemeden edemedim.

Açtım, daha ben konuşmadan karşıdaki kızgın ses kulağıma doldu.

- Hangi cehennemdesin Emir? Cennet'in yarım saat sonra Mahzen'de olması gerekiyor!
- E-Emir telefona bakmadı.. Kekeledim. Kulağımdaki ses öyle ürkütücüydü ki, telefonu açtığıma çoktan pişman olmuşum.

O da benim sesimden hoşlanmamış gibi nefesini bıraktı.

- Emir ne zamandır altına aldığı kızların telefonlarını açmasına izin veriyor?

Dışlerimi sıktım. "Emir'in kızlarından" sayılmaktan çok sıkılmıştım artık!

- Söylediklerinize dikkat edin beyefendi! Dedim hiddetle.

Ben elimdeki telefonu öfkeyle sıkarken Emir merdivenlerden inip yanıma geldi. Yüzündeki ifade neden sinirlendiğimi tahmin etmiş gibiydi. Özür dilercesine uzattığı eline telefonu atar gibi verdim. Ben kendimi koltuğa bırakırken, o kaşlarını çatıp telefonu kulağına koydu.

- Ne var Akın? Diye sordu kızgınlıkla.

Birkaç saniye onu dinledi. Bana kaçamak bir bakış attı.

- O herhangi biri değil.. Derken, sesini benden gizlemeye çalıştı.

Yine dinledi. Sıkılmış gibi nefesini dışarı bıraktı. Anlaşılan telefondaki adam benim varlığımdan gerçekten rahatsız olmuştu.

- Bu gece gelemem. Cennet'i almak için birini yolla! Dedi sertçe. Ve karşı tarafın itirazlarını dinlemeden telefonu kapattı.

Buraya ilk geldiğimde arayanla aynı kişi olduğunu düşündüm. Hemen hemen aynı saatlerdi. Emir yanıma oturduğunda ona döndüm.

- Şu Cennet'in ne olduğunu gerçekten merak ediyorum artık.

İfadesizce bana baktı. Canı sıkılmış gibi ayağa kalkarken peşinden gitmem için eliyle beni de kaldırdı. Odasına doğru çıktığımızda merakım öfkemi dindirmişti. Emir duvarının önünde durdu. Sayısız resim arasında küçük bir çerçeveyi kenara itti.

Altında yazan;

Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz... Yazısını bastırduğunda duvarda sadece bir elin sığabileceği bir boşluk oldu. O gizli bölmeden ufak bir şey alıp çıkardı. Boşluk yavaş yavaş yerini doldururken, çerçeveye üstünü kapattı tekrar.

Bana baktı. Avucumu eline alıp, parmaklarımı açtı. Ben kuklaymış gibi onu izlerken, elinde tuttuğu şiseden üç tane hap düştü avucumun içine.

- İşte Juliet; bu avucunda tuttuğun şey; Cennet..

Afallayan bakışlarım avucuma dikkat kesildi. İlk bakışta bana o iğrenç kokulu balık haplarını hatırlatan bu ilaç, simsiyahtı. Elips şeklinde ve şeffaf bir yapısı vardı. İlaçtan çok değerli bir taş benzeyordu.

Tekrar gözlerim Emir'e döndü. O beni orada bırakıp yatağına oturdu. Bana anlatmaya başladığında pek de keyifli değildi.

- Cennetten bir tane içersen canını sıkın her şeyi unutursun ve algıların hiç olmadığı kadar açık olur. İki tane içersen dünyanın sırrını bulmuş gibi mutlu olursun ve beynin neredeyse normalden iki katı verimli çalışır. Üç tane içersen uçtuğunu hissedersin. Ama dördüncü seni yere serer. Değil etrafında olanları, kendini bile unutursun. Eğer ölmeyecek kadar şanslıysan, kendine geldiğinde, kendini dünyanın en zavallı insanı gibi hissedersin.

Cümlesi bittiğinde tiksinierek hapları şişesine geri koydum. Ona baktığımda sinirliydim.

- Bunun sende ne işi var? Neden Cennet'i istemek için seni arıyorlar? Neden insanlar arkamdan bana en iyi mallarını verdiğini düşünüyor?

Son sorum onu şaşırtmıştı. Morali bozuldu. Başını eğdiğinde utandığını hissettim.

- Sen insanlara uyuşturucu mu satıyorsun Emir?

Bu soruyu ona hakaret eder gibi sormuştum. Ayağa kalkıp önümde durdu.

- Ben kimseden para almıyorum! Dedi sertçe. Sanki bu söylediği her şeyi masumlaştırıyormuş gibi(!)

- Öyleyse ne? Hem nasıl buluyorsun bunları?

- Ülkenin en iyi tıp okuluyuz. Üst düzey laboratuvarlarımız var. Orada sadece fare kestiklerini mi sanıyorsun sen?

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

- Ne yani, bir yandan insanları kurtarmak için doktor yetiştirip, diğer yandan onları öldürecek hap mı üretiyorlar?

- Saçmalama. Ticari bir şey değil bu. Deney amaçlı bir anlamda. Sadece bazı öğrencilerin odaklanma sorununu çözüyor. Cennet'i içenler derslerinde daha başarılı. Yaşadıkları stresi azaltıp, daha fazla odaklanmalarını sağladığı için ameliyatlarda, hastanelerde daha faydalı oluyorlar.

Söylediklerine inanmadım.

- Ama? Her şeyin bir ama'sı vardır. Bu Cennet saçmalığının aması ne?

Haklı olduğumu o da bildiği için gözlerini benden kaçırdı.

- Eğer bir kere içerlerse... Kullanmayı bırakmaları çok zor olabiliyor.

Ellerimi saçlarıma daldırdım. Öylesine sinirliydim ki;

- Söylediklerini kendin duyuyor musun Emir? Böyle bir şeye nasıl ortak olursun! İnsanların, hele hele bizim gibi böylesine büyük bir sorumluluk almayı göze alan insanların, denek olarak kullanmalarına nasıl göz yumarsın?

Cevap vermedi. Yatağına oturup başımı öfkeyle sağa sola salladım. Yavaşça yanıma oturduğunda sessizdi. Birkaç dakika öylece oturduk. Ona baktım.

- Neden yapıyorsun bunu?

Gözleri bana döndüğünde canı sıkındı.

- Şuan sebebini anlayamayacak kadar kızgınsın bana. Belki bir gün anlatırım.

Gözlerimi döndürdüm. Daha fazla üstelemedim. Sebebi ne olursa olsun beni daha fazla kızdırmaktan öteye gitmeyeceğini biliyordum. Ayağa kalkıp alt kata indiğimde suçlu çocuklar gibi peşimden geldi. Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

Bana salonda kalmamı söylerken dişlerimi sıktım. Kapıdaki adama Cennet denen zehri uzattı. Karşısındaki orta yaşlı kişi Akın'ın onunla konuşmak istediğini söylediğinde, Emir onu başından savıp kapıyı kapattı.

Ciddi anlamda kendimi huzursuz hissettim. Sanki ikinci sınıf bir mafya filminde figüran gibiydim. Paltomu elime alıp giyerken Emir salona girdi.

- Gidiyor musun? Dedi. Gözlerinde öyle bir bakış oluşmuştu ki, sanki onu terk ediyordum.

İfadesizce başımla onayladım. Paltomu giyip çantamı aldım. Benim için çağırdığı taksi geldiğinde, ayakkabılarımı giyip kapıdan çıkmak üzereydim ki koluma dokundu. Yüzüne baktım.

Ona sinirlenmekten artık bende hoşlanmıyordum. Ama az önce anlattıkları kolayca sindirebileceğim şeyler değildi.

Kendine yaptıklarını bile kabullenemezken, insanlara zarar vermesini anlayamazdım. Bunları ona söylemedim ama bana bakışından bunu zaten bildiğini anlıyordum.

Beni kollarına almasına izin verdim. Nefesini içine çekerek bana sarılması beni rahatsız etmedi. Ama bana;

- Binlerce kez iyi geceler Juliet... Dediğinde ona karşılık vermedim.

Sadece hayal kırıklığına uğramışım gibi yüzüne baktım ve arkamı dönüp yürüdüm.

~~~

Taksiyle yurt bahçesine girdiğimde kendimi hasta gibi hissediyordum. Emir'le geçirdiğim şu birkaç saat beni hem ölesiye mutlu etmiş, hem de bir cam gibi paramparça olmama sebep olmuştu.

Onun hakkındaki düşüncelerim, hissettiklerim, aramızdaki sınırsızlık ama bir o kadar da var olan zıtlık beni allak bullak etmişti. Onun yanımda olmasını seviyor muydum, yoksa nefret mi ediyordum, bilmiyorum..

Bugün onun zararsız bir çocuk gibi şefkat beklerken ki haline bakarken, içimden "Belki de Kenan'a ihtiyacım yoktur." diye bile geçirmiştim. Ama birkaç dakika önce öğrendiklerim bu saçma fikri alıp çöpe attı.

Ben bunları düşünürken taksi durdu. Kapıyı açıp indim ve karşımda beni bekleyen manzara karşısında neredeyse yere kapaklanıyordum.

Ahmet yurdun önüne park ettiği siyah arabasına sırtını yaslamış, etrafı seyrederken bir yandan dudaklarını büzüşdürüp kısık sesle ıslık çalıyordu. Gördüğüm resimden emin olmak için bir kaç kez gözlerimi kırptım.

Beni henüz fark etmeyen Ahmet'e bakarken içimden lanet okumaya başladım. Onu unutmaya kendimi böylesine hazırlamışken, neden gecenin bir vakti karşıma, yine dünyayı ayaklarımın altından çekecek kadar yakışıklı bir şekilde çıkmıştı ki..(?)

Ona doğru birkaç adım atınca ayağımın altında ezilen çakıl taşlarının sesiyle zümrüt yeşili gözleri bana döndü. ıslık çalan dudakları dondu. Gözlerini kırpmayı unutmuş gibi taş kesildi. Ve ben bu sevimli görüntünün ölümüm olacağını bilerek ona doğru yürümeye devam ettim..

~~~

18. Bölüm ~ Farklı

~~~

Ahmet yurdun önüne park ettiği siyah arabasına sırtını yaslamış, elleri cebinde etrafı seyrederken, bir yandan dudaklarını büzürüp kısık sesli ıslık çalıyordu.

Siyah kotunun üstüne giydiği siyah deri montuyla öylesine yakışıklıydı ki, yine nefes almakta zorlanmıştı.

Madem onu unutmaya gerçekten kararlıydım, öyleyse şuan ki görüntüsü yada kalbimin göğsümden dışarı çıkacak kadar hızlı atıyor olması beni bu kararımdan döndürmemeliydi. Bunu bir sınav olarak düşünecektim. Ve Ahmet'e karşı direnç kazanmam için bu sınavdan geçmem şarttı.

Ona doğru bir kaç adım atınca ayağımın altında ezilen çakıl taşlarının sesiyle zümrüt yeşili gözleri bana döndü. ıslık çalan dudakları dondu. Gözlerini kırpmayı unutmuş gibi taş kesildi. Ben yanına yaklaştıkça bakışları saçlarımda, yüzümde, vücudumda dolaştı. O an benim unuttuğum yeni imajımı farkettiğini anladım.

Tam önünde durduğumda yeni doğrulmuştu. Şaşkınlığını yüzünden silmesi biraz zamanını alınca gülümsemeden edemedim.

- Sahra.. Dediğinde adım ilk kez dudaklarından farklı çıktı.

Kaküllerimi düzeltirken gülüşüm yüzüme yayılmıştı.

- Ahmet abi? Diye sordum keyifle.

Ama o boş boş yüzüme bakıyordu.

- Efendim? Diye mırıldandı.

- Neden geldin?

Bir kaç saniye durdu. Sonra olduğu yerin yeni farkına varmış gibi toparlandı ve kaşlarını çatıp neden geldiğini hatırlamaya çalışır gibi düşündü. Ve bu afallamış haliyle gerçekten çok sevimli duruyordu. Elini ensesine götürüp yüzüme baktı.

- Buralarda işim vardı, senin nasıl olduğunu da görmek istedim. Ve ayrıca sana...

Cümlesinin havada kalma sebebi Damla ve Su'yun yanımda belirmesi oldu. Önce beni dirsekleriyle dürttüler sonra heyecanla Ahmet'e dönüp selam verdiler. Ahmet durumdan birşey çıkaramamış olsa da onları başıyla selamladı. Sonra Su sırtarak Ahmet'e bakıp;

- Sahra sizden çok bahsetti. Dedi.

Ben ağzım açık ona bakarken, Ahmet şaşkınlık ve gülümsemeyle "Öyle mi?" Dedi. Sanki bu cümle hoşuna gitmişti. Bu kez Damla lafa girdi.

- Evet, hatta onun kadar biz de sizi merak ediyorduk Kenan bey.

Ben ikinci bir şok dalgasına girerken Ahmet'in yüzü düştü. Panikle kızlara dönüp gözlerimi büyüttüm. Dişlerimin arasından "O Kenan değil!." Dedim. İki koro halinde "Yaaaa.." Derken ben inanılmaz utanıyordum.

Bakışlarımı Ahmet'e çevirdim. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş, canı sıkılmış gibi yere bakıyordu. Ben tam durumu toparlamak için ağzımı açıyordum ki, Damla işleri daha da karıştırdı.

- Eee sen bunca saat Kenan'ın yanında değil miydin?

Kaçamak bakışlarım Damla'nın yüzünde dolaşsa da Ahmet'inde bu sorunun cevabını merak ettiğini biliyordum.

- Hayır.. Dedim mırıldanır gibi.

Üç çift göz, gece yarısı nereden geldiğimi duymak için dikkat kesilmişken;

- Sonra anlatırım.. Diyerek geçiştirdim.

Kızlara anlamlı bir bakış atınca üstelemediler. Ama keşke bu bakışımı Ahmet'de görmemiş olsaydı..

Damla ve Su bu kez alıcı gözle Ahmet'i süzmeye başlayınca, mideme alışık olduğum bir ağrı girdi. Kızların Ahmet'e böyle bakmasını sayısız kere izlemiş olsam da bu durum hala canımı sıkıyordu.

- Peki bu yakışıklı kim Sahra'cım?

Ahmet Damla'nın iltifat dolu sorusunu gülümsemesiyle karşıladı. Bende Damla'ya döndüm.

- Mahalleden bir.. Bir arkadaşım.. Dedim tereddüt ederek.

Abim kelimesi dudaklarıma gelmedi, bir tanıdık diye tanıtmak da mesafeli olacaktı. Hem onu arkadaşım olarak varsaymak bile iyi hissettirmişti.

Kızlar bir süre bana ve Ahmet'e baktılar. Su tek kaşı havada bizi süzerken, Damla gülümseyerek onu kolundan çekiştirdi. Ve yukarıda görüşürüz diyerek yanımızdan ayrıldılar.

Dudaklarımı ısırarak gidişlerini izledim. Ahmet'e dönüp. "Oda arkadaşlarım.." Diye açıklama yaptım. Başını salladı. O elleri cebinde sallanırken, ben ona karşı direnç kazanma çabamın üstüne gittim.

- Bir şey söylüyordun, cümle yarım kaldı. Ayrıca sana.. demiştin ?

Bir süre düşündü. Cümlesine başlarken bile hala söyleyeceği şeyi bulamadığına bahse girebilirdim.

- Sana... Şeyy... Evet, buldum, sana güzel bir haberim var. Erva'nın iki hafta sonra nişanını yapıyoruz. Onu söylemek istemişim.

Söyleyeceği şeyin bu olmadığını düşünsem de sevinçle yerimde zıplayıp, ellerimi çırpıttım. Mutluluk dansım bittiğinde;

- E peki neden bana söylemedi ki? Diye sordum.

- Seni akşamdan beri arıyormuş. Ama açmamışsın. Aslında buraya gelme sebebim biraz da buydu. İyi misin diye endişelendik.

Cümlesi bittiği an kolumdaki çantamı karıştırmaya başladım. Her ne kadar akşamın ve gecenin çoğunu Emir'in çalkantılı ruh haliyle uğraşarak geçirmiş olsam da, telefonum çalsaydı duyardım. Ama sebebini telefonumu elime alıp karanlık ekrana bakınca anladım.

- Şarjı bitmiş.. Dedim yüzümü buruşturarak.

Gözlerime baktı.

- Emir'in yanındaydın değil mi? Diye sordu.

Tereddüt etsem de, yeşil gözlerine bakarak yalan söyleyemezdim. Başımı salladım kabullenerek. Tek kaşı onaylamayan bir tavırla havaya kalktı.

- İki saat burada beklemek yerine o züppenin evine gelmeliydim desene.

Yüzündeki bakış canımı sıktı.

- Bana ihtiyacı vardı. Dedim sessizce, kendimi temize çıkarmak ister gibi.

Sağ elini saçına daldırdı. Sonra bana bakıp acı bir gülüş çıktı dudaklarından.

- Bu kez ne yaptı? Senin için sınav sorularını falan mı çaldı? Kısa yoldan doktor olmanı sağlayacak bir yol mu buldu? Ya da dur, seni arayıp yine intihar edeceğini söyledi ve sende koşarak onun saçlarını okşamaya gittin öyle değil mi?

Ben onun bu sebepsiz yükselişine şaşırılmışım. O ise bir şey söylememe fırsat vermeden arkasını dönüp arabasına bindi.

"İyi geceler Sahra.." Dedi ve ben, onun bahçeden uzaklaşan arabasına bakarken, az önce ne yaşadığını tam olarak kavrayamamıştım.

Ahmet'i tanımasam kıskandığını falan bile düşünebilirdim. Ama o Ahmet'ti. Ve beni kıskanmış olması gezegene göktaşının çarpma ihtimali kadardı.

Afallamış bedenimle yurt koridorlarını adımlayıp odama girdiğimde, Damla ve Su'yun sırttan yüzlerini umursamadan yatağıma bıraktım kendimi. Bir kaç dakika kimse konuşmadı. Yerimden doğrulup konuşmak için can atan yüzlerine baktım. Ufak çocuklar gibi heyecanlı olmalarına gözlerimi devirdim. Derin bir nefes verdim.

- Tamam, hadi sorularınızı sormaya başlayabilirsiniz. Dediğim an ufak bir çığlıkla ikisi birden yatağıma atladı.

Beni sağa sola çekiştirmeleri ister istemez gülmeme sebep oldu.

Sorular beklediğim gibi Kenan'la ilgiliydi. Nasıl görüldüğü, ne giydiği, ne konuştuğumuz hakkında uzun bir sohbet yaptık. Masalın mutlu sonla tamamlandığını duymak istiyorlardı. Ama benim içimde onların heyecanının yarısı bile yoktu. Aylarca beni mutlu eden kelebeğin yanında kendimi eğreti hissetmişim.

Sonunda ufak yatağıma üç kişi sığmayı başarmış ve durgunluğumu onlara da bulaştırmış şekilde öylece tavana bakıyorduk.

- Bunca saat neredeydin peki? Diye sordu Su.

Nefesimi bıraktım.

- Emir aradı, onun yanına gittim.

İki tarafımı kapatan kafaları birbirine baktı. Onlar konuşmadan;

- Bana ihtiyacı vardı! Dedim, yine kendimi savunur gibi.

Ama Damla soru sorduğunda ses tonunun altında milyonlarca ima vardı.

- Kenan'ı bırakıp, Emir'in yanına mı gittin yani?

Gözlerimi devirdim.

- Yine garip şeyler söylemeye kalkma Damla. Bana ihtiyacı vardı ve bende gitmek zorunda kaldım. Ama bu kadar. Altında yatan başka bir sebep yok! Derken, Ahmet'e söyleyemediklerimi ona söylemek ister gibiydim.

Dirseğinden destek alıp kalktığında önce Su'ya kısa bir bakış attı. Sonra gözleri bana döndü.

- Oydu değil mi? Kenan'a ısınamamanın, Emir'e karşılık vermemenin sebebi, lacivert gözlerindeki hüznün sahibi, az önceki yakışıklı çocuk değil mi?

Bunları öyle yakınımda söylüyordu ki, ne gözlerimi kaçırabildim, ne de inkar edecek gücü bulabildim kendimde. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

- Unutmaya çalışıyorum... Ama öyle zor ki.. Uzun bir yolda giderken, kendi elimi tutmayı bıraktım da, geriye bile bakmadan eski bir otobüse bindim sanki.

Su kolunun üstüne yatıp bana dönmüştü, Damla ince parmaklarıyla saçımı okşadı. Yıllarca ona abi derken içimin nasıl yandığını anlattım onlara. Yanında başkasını görmek canımı yaktığı için buralara kadar kaçtığımı söyledim. Onlara Ahmet'i anlatırken öylesine yaralı hissettim ki kendimi.. Ama iyi de gelmişti. İlk kez korkmadan, saklamadan söylüyordum kalbimden geçenleri. Anlattıkça ağırlığı azalıyormuş gibi.. Keşke bunca yıl yanımda paylaşabileceğim biri olsaymış, keşke Erva'ya anlatacak kadar cesur olsaymışım. Belki çoktan kalbimdeki bu zehri akıtıp kurtulabilirdim..

- Neden gelmiş peki?

Omuz silktim.

- Erva'nın iki hafta sonra nişanı varmış.

Damla ve Su yine bakıştığında ben gözlerimi kıstım.

- Yine aklınızdan ne geçiyor sizin?

İkisi de sırttı. Yatağa oturup bağdaş kurdular.

- Şimdi bana kızacaksın ama sen ne söylersen söyle, bence dışarıda gördüğüm o çocuk, seni sadece kardeşi olarak gördüğü için üstüne düşmüyor.

Su, Damla'nın çılgın teorisini başıyla onayladı.

- Bence de, onun sana bakışında kardeşliğe dair hiç bir şey yoktu.

Gözlerimi devirdim. Saçmalıyorlardı.

- Ahmet abi.. Yani Ahmet her zaman öyle koruyucu davranır. Daha ilkokula giderken bile benim saçımı çeken erkeklerin gözünü şişirirdi.

Damla aklında tilkiler dolanır gibi düşündü.

- O zaman ne yapmalısın biliyor musun? İki hafta sonra nişan var madem, sen de nişana kolunda biriyle git. Bak bakalım Ahmet bey senin yanında biri varken nasıl davranıyor? Mesela Emir'le gidebilirsin.

Dudaklarımı büktüm.

- Emir'e kızgıyım. Hem Ahmet ve Emir birbirlerinden pek haz etmiyorlar.

Yine ikisi arasında kısa ve anlamlı bir bakış yaşandı. Ve ben yine gözlerimi döndürdüm. Damla kolay pes etmeyecekti.

- O zaman Kenan'dan seninle gelmesini iste. Böylece Ahmet'in seni kıskanıp kıskanmadığını anlamış olursun.

Kaşlarımı çattım.

- Ama bu hiç doğru bir davranış değil!

Sıkılmış gibi ofladı.

- Eğer aşkına kavuşmak istiyorsan ahlak kurallarını unutup biraz risk almalısın Sahra'cım! Hem baktın ki ben değil de sen haklısın, yani Ahmet seni gerçekten kardeşi gibi görüyor. O zaman Kenan'a bir şans daha verme işini devreye sokarsın. Bu etkinlik onunla senin arandaki suların ısınmasını da sağlar.

Yüzüm düştü. Bu plan hiç bana göre değildi. Ama kızlar bir kaç kez daha üsteleyince, önce Erva'yla konuşmak şartıyla kabul ettim. Ondan art ık bir şey saklamayacağıma kendime söz vermişim. Son sakladığım sırta başıma açılan işleri düşünecek olursam, bu sözümü tutsam fena olmazdı.

Kızlar şimdiden nişan akşamı ne giymem gerektiğinden bahsetmeye başlamışlardı ki, gözüm duvarıma astığım stetoskopuma takıldı. Kızlara döndüğümde yüzümdeki ciddiyeti fark edip sustular. Derin bir nefes aldım.

- Neden bana Cennet'ten bahsetmediniz?

Damla ve Su yakalanmış gibi birbirine baktılar. İşte şimdi parti gecesi hakkında onlara doğruyu söylemediğim de ne hissettiklerini biliyordum. Bu his oldukça can sıkıcıymış..

İlk konuşan Su oldu.

- Bu herkesin bildiği ama kimsenin konuşmadığı bir konu.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

- Ne yani okuldaki herkes kullanıyor mu?

Damla hemen başını sağa sola salladı.

- Hayır. Cennet öyle herkesin kolaylıkla bulabileceği bir şey değil. Zaten birinci sınıfların kullanması da yasak.

- Bu yasağı kim koydu peki? Diye sorduğumda cevap vermediler ama ben anladım.

Emir ve kuralları(!) Kendi evindeki yasakları gibi okulda da insanlara istediğini yaptırabiliyordu. Evimde parti yapabilirsiniz ama odama giremezsiniz. Sizi öldürebilecek bir hapım var ama onu sadece istediğim kişilere veririm(!)

Sinirle dişlerimi sıkığımı kızlara belli etmedim. Korkarak sordum bu kez.

- Siz de kullanıyor musunuz?

İkisi aynı anda başını salladığında rahat bir nefes aldım. Damla oturduğu yerde diklenip heyecanla anlatmaya başladı.

- Aslında ben bir kez kullandım. Geçen sene bir sevgilim vardı, vize zamanı denemem için birkaç tane kazandı. O hafta boyunca bütün sınavlardan yüksek not aldım. Günlerce ezberleyebileceğim şeyleri saatler içinde anlıyordum. Neredeyse hiç uyumadım, hatta su dışında bir şey yemedim. İnanılmazdı.

Emir'in neden yemek yemediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Damla'nın bu deneyimi keyifle hatta özlemle anlatması ise canımı sıktı.

- Peki ya sonra? Almayı bıraktığında ne oldu?

Dudaklarını büktü.

- İşte o hafta her şey bok gibiydi! Yapmam gerekenleri devamlı unutuyordum. Hiçbir şeyi, hatta yemek yemeyi bile aklımda tutamıyordum. Sürekli başım ağrıdı. Şanslıydım ki, o ara okullar tatildi yoksa kendimi toparlamam çok zor olurdu. Bedenim değil ama beynim Cennet'i geri istiyordu. Onu içtiğimde sanki beynimin yarısını kullanabiliyordum.

Emir'in anlattıklarını hatırlayınca Su'nun şanslı olduğunu düşündüm. İçimden bir ses Su ve Damla'nın bir daha bu konu hakkında konuşmayacağını söyledi. Elimden geldiği kadar çok şey öğrenmeliydim.

- Benim için kazandı demiştin, o ne demek peki?

Omuz silkti.

- Nasıl aldıklarını bilmiyorum ama herkes kolay olmadığını söylüyor. Okulda, gizli bir yerde turnuva tarzı bir şey yapıyorlar sanırım. Adına Mahzen diyorlar ama yerini tam olarak biz de bilmiyoruz. Diyorum ya, bunlar ulu orta konuşulan şeyler değil. Ama ders notları inanılmaz yüksek olanların Cennet'i bol bol tattığına eminim. Biz bulamıyoruz, çünkü artık birini kendine Cennet'i aldıracak kadar aşık etmek çok zor.

Damla'yla kıkırdamaları sinirimi bozsa da ses çıkarmadım. Böylesine ciddi bir şey hakkında nasıl bu kadar rahat davranabiliyorlardı anlamıyorum.

- Emir bunu neden yapıyor peki?

Bu kez Damla konuşmaya başladı.

- Herkes babası yüzünden olduğu söylüyor.

Anlamaz şekilde kaşlarını çatınca devam etti.

- Sebebini bilmiyorum ama Emir ve babası pek anlaşamıyorlar. Kimse nedenini bilmez ama herkes aralarının kötü olduğunu söyler.

- Babasının bu olaylardan haberi var mı?

Yine koro halinde başlarını salladılar.

- Hayır tabi ki yok! Rektör işine aşık biri. Geçmiş senelerde öğrencilere reçetesiz, basit ağrı kesiciler verdiği öğrenilen bir profesörü bile hiç düşünmeden okuldan atmış. Üstelik adam on seneden fazladır fakültede hocaymış. Bence Emir'i bu işin içine sokmalarının sebebi de babasının rektör olması. Yoksa Cennet çoktan ellerinde patlardı.

Artık beynim ağrımaya başlamıştı. Ellerimi başıma götürüp, saçlarımı enseme topladım. Derin aldığım nefesimi seslice dışarı bırakırken, Damla daha fazla anlatmaması için Su'nun omzuna dokundu. Tüm bunlar bana fazla gelmişti. Hem de çok fazla...

Emir'le sınırlarımızın inceldiğini düşündüğüm her an, daha fazla engel sokuyordu aramıza.

Ondan uzak durmam gerektiğini tekrar hatırlattım kendime..

Onunla arkadaş olabilirdim ama bana Ahmet'i unutturacak kişinin o olamayacağını kesin olarak kabullenmiştim. Kendi yaram hala kanarken, onda ki hasarları onaramazdım..

~~~

Ertesi sabah telefonumun sesiyle açtım gözümü. Ekrandaki Romeo kelimesi somurtup, başımı tekrar yastığa gömmeme sebep oldu. Telefonu uzağıma fırlattım. Onun sesini duymak istemeyecek kadar kızgındım ona. Ama hala çalışıyordu. Sustu. Tekrar çalmaya başladı. Kendi

kendime uyuma numarası yapmam faydasızdı, ne kadar sinirli olsam da, onun telefonlarını açmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ve bu aptal his daha da sinirlenmeme sebep oldu. Yerimden doğrulup yorganın içindeki telefonu buldum. Kulağıma götürdüm. Daha dudaklarım aralanmadan şımarık sesi yankılandı.

- Hadi gel seni kahvaltıya götüreceğim. Şehrin en güzel meyvesularını yapan bir yer biliyorum. Daha önce adını bile duymadığın meyvelerle acayip karışımlar yapıyorlar. Cennete düşmüş gibi olacaksın.

Cennet kelimesini duyduğum an yüzüm düştü.

- İstemiyorum Emir..

- Neden ama? Dediğinde bilerek anaokulu çocukları gibi masum konuştuğuna emindim.

- Çünkü seninle "cennet" anlayışımız çok farklı!

Üstüne bastırduğım kelimeyle sesi eski haline döndü.

- Hala kızgınlığın geçmedi mi?

Görmeyeceğini bilsem de gözlerimi devirdim.

- Geçmedi ve kolay kolay da geçmeyecek. Sen insanların beynini uyuşturuyorsun Emir!

Nefesini sıkılmış gibi bıraktığını anlayabiliyordum.

- Cennet'i içtiğinde beyninin salsa yaptığını düşünecek olursak, bu söylediğin pek de doğru değil aslında.

Bu kez ufak çocuklar gibi somurtan bendim.

- Söylemek istediğimi anladın!

- Hadi ama Juliet, aşağıda seni bekliyorum.

Artık üstünü kapattığı beyaz spor arabasının içinde, yakışıklı, kaslı ve şımarık oturuşu canlandı gözümde. Canlanan resimle başımı salladım.

- Gelmeyeceğim Emir!

Yine ofladı.

- Çok inatçısın Juliet, biliyorsun değil mi?

Görmese de omuz silktim. İkimizde bir süre konuşmadık. Sonra ben telefonu kapattım. O da tekrar aramadı.

Onu üzdüğümü bilmek canımı sıkıyordu ama öğrendiklerimden sonra ona hiç bir şey olmamış gibi davranmak, suça ortak olacakmışım gibi hissettiriyordu.

Oda da atıştırdığım bir kaç lokmadan sonra kısa bir süre ders çalıştım. Öğlene doğru da Çıkmaz'a gittim. Annem beni gördüğünde bir kaç dakika öylece kaldı. Yeni imajım onu da şaşırtmıştı. Ama beğendi. Babam "Bu benim kızım mı?" Diyerek şaşkın gözlerle uzun uzun sarıldı.

Damla'nın kesin talimatıyla bir süre pantolonlarımdan uzak kalacaktım. Serin ama güzel günlerden biri olduğundan da, diz kapağımın hemen altında biten salaş bir elbise giymiştim. Saçlarım açık, kaküllerim ise alnımda düzgünce sıralanmıştı. Artık çekmeye alıştığım eyelinerimle da gayet hoş görünüyordum. Ama kendime yakıştırdığım en güzel şey; boynumdaki ay çöreği kolyemdi.

Aile saadetimiz bitince Ervaların kapısını çaldım. Ama Erva kapıyı açtığında lakabına ters düşecek şekilde tek kelime etmeden öylece kaldı. Aralıksız beş dakika boyunca her yerimi inceledi. Sonra dudakları inceldi ve kocaman bir kahkaha attı. Kollarını bana sardığında kelimeleri de geri gelmişti.

- Seni bir an tanıyamadım. Fıstık gibi olmuşsun Sahra!

Kolumdan tutup salona girdiğimizde, beni sanki sahneye çıkan bir assolist gibi içerdekilere takdim etti.

Annesi, babası ve Mine yengenin ısıklık ve alkışlarıyla yüzüm kızarıırken Ahmet de salona girdi. Belli ki gürültünün sebebini merak etmişti. Bana kısa bir bakış attıktan sonra koltuklardan birine otururken Erva ona döndü.

- Abi Sahra'nın yeni imajı hakkında sen ne düşünüyorsun?

Artık iyiden iyiye utandığımdan elim yine kakülümde dolaşıyordu. Ahmet'in gözleri beni baştan aşağı süzerken, artık ona bakacak kadar cesaretliydim. Ama o diğerlerinin aksine pek de etkilenmiş durmuyordu. Gözleri boynumdaki kolyemde bile birkaç saniye durdu sadece. Sonra omuz silkti.

- Değişmiş, farklı olmuş. Derken, bu değişimden çok da hoşlanmış görünmüyordu.

Yakınımdaki koltuklardan birine otururken elbisemi çekiştirdim nedense. Ahmet'in cümlesinden sonra üstümdekilerin içinde eskisi kadar rahat edemedim. Herkes hep bir ağızdan sohbet ederken, kaçamak bakışlarla Ahmet'e baksam da, o benim orada olduğumu bile unutmuş gibi ifadesizce oturuyordu. Canım sıkıldı. Erva beni odasına çekiştirdiğinde itiraz etmedim. Çünkü Ahmet'le aynı oda da olmak ilk kez beni huzursuz etmişti.

Erva'nın yatağına oturduğumuzda kıyafetlerim ve saçım hakkında hatırı sayılır derecede yorum yaptı. Sonra konu iki hafta sonra yapılacak nişanına geldi ve aralıksız bir saat ayrıntılar hakkında konuştuk. Ama bu kez ben de ilgiliydim. Kaçırdığım gecesini telafi etmek istiyordum. Nişan için diktirdiği kıyafeti hakkında elle tutulur fikirler vermem onu etkilediği kadar beni de şaşırttı. Anlaşılan Damla ve Su'yun yanımda konuştukları istemeden de olsa aklıma girmişti. Doğru anı bekleyip Erva'ya döndüm.

- Sana söylemem gereken bir şey var. Dedim, çekinerek.

Elindeki unutmaması gerekenler için yazdığı listeyi masasına bırakıp yatağın kenarına oturdu. Meraklı gözlerle bana baktı.

- Şeyy.. Hani yaz başında mektuplaştığım Mutlu kelebek vardı ya?

- Eeee? Derken gözlerini kıstı. Altından geleceklere tahmin ediyordu.

- Şeyy.. Ben onunla yazışmaya devam ettim.

Ağzını şaşkınlıkla açtı ama ben çığlık atmadan onu durdurdum.

- Emin ol çığlık atacağıın kısım burası değil. Dahası var! Dediğimde gülümsedim.

Yerinde kıpırdanıp dudaklarını sabırsızca birbirine bastırdı.

- Dün onunla buluşmaya gittim.

Gözleri kocaman açıldı ve dudakları yine birbirinden ayrıldı ama ben yine onu engelledim.

- Henüz değil! Veeee senin nişanına onunla gelmek istiyorum.

Artık durdurulamaz olan çığlığı değil odayı, evi inletirken ben kulaklarımı tıkadım. O üstüme atladı ve beni yatağına devirip kahaahalar atarken, odanın kapısı aralandı. Ahmet'in yeşil gözleri odanın içinde bizi bulunca kaşlarını çattı.

- Neler oluyor, iyi misiniz? Diye sorarken ben baldırıma kadar çıkan elbisemi düzeltmekle meşguldüm.

D oğruduk. Erva attığı kahaahaları yutmaya çalışırken sırtıyordu.

- İyiyiz abicim, iyiyiz. Hatta çok iyiyiz. Sahra'nın kalbinde uçuşan kelebekleri kovalamaya çalışıyorduk.

Ben Erva'nın karnına dirseğimi vurdum, Ahmet ise kaşlarını daha sert çattı. Bana bakışı öyle keskindi ki canımı yaktı.

- Biraz sessiz olun! Dedi ve kapıyı pek de kibar olmayacak şekilde çekip gitti. Ben Erva'ya kızmaya başlarken evin dış kapısı gürültüyle kapandı. Pencereye koşup, sinirle siyah deri montundan kolunu sokan Ahmet'e baktım. O arabasıyla uzaklaşırken Erva bana döndü.

- Sanırım Yasemin'le arası bozuk. Dedi dudaklarını bükerek.

Dışlerimi sıktım.

- Neden?

Omuz silkti.

- Bilmiyorum. Aslında geçen hafta sık sık buluştular. Hatta Yasemin arada bize börek falan bile getirir oldu. Tabi annem de bu arada çeyiz hazırlığı için hayaller kurmaya başladı. Ama abim dün gece eve canı sıkın geldi. Salonda kumandayı döver gibi kanalları değiştirirken telefonu çaldı. Baktım, ekranda Yasemin yazıyor. Ona götürdüm, açtı, keyifsizce dinledi, sonra "Yasemin bu gece gelemeyeceğimi, işim olduğunu söylemişim." Dedi kızgınca ve telefonu kapattı. Odasına girdiğinde yatacağını düşünmüştüm ama o giyinip keyifsizce dışarı çıktı. Karnımdaki ağrıyla yatağın kenarına oturdum. Demek ki benim yanımdayken sinirli olmasının sebebi de Yasemin'le kavga etmiş olmasıydı.

Erva dudaklarını büktü;

- Aralarında tam olarak ne var, inan hala bilmiyorum. Abimin ağzından Yasemin'le ilgili tek kelime duymadım. Annem sürekli abimi sıkıştırıyor, ciddiyseniz adını koyalım falan diyor. Ama abim ya gözlerini devirip odadan çıkıyor ya da "Daha zamanı değil!" deyip kestirip atıyor. Ben yorum yap(a)madım, Erva da omuz silkti ve konu kapandı.

Sıradaki konu ise Mutlu Kelebek yani Kenan'dı. Yapmacık gülümsemelerle ona mektuplarımızı ve buluşmamızı anlatırken hala heyecanlı olamıyordum. Aklımın büyük bir çoğunluğu az önce Ahmet'in bana sinirle bakan gözlerinde olduğundan dikkatimi bile veremedim.

Belki de canımın böylesine yanması iyi bir şeydi. Ahmet'in imkansızlığını ne kadar hatırlarsam, o kadar çabuk kabullenebilirdim. Nişan gecesine Kenan'la gitme fikri hala pek içime sinmese de, kızlar haklıydı. Böyle durduğum yerde saydıkça Ahmet'i unutmam imkansızdı. Çivi çiviye söker lafını hep çok zavallıca bulurdum ama kalbime sapladığım çivilerden kurtulmamın başka yolu yoktu. Kenan'a verdiğim şansın bu kez işe yaramasını ummaktan başka çarem yoktu..

~~~

Akşam yemeğini annemlerle yedik. Babam derslerimi aksatmamam hakkında üstü kapalı nasihatlerde bulundu. Anlaşılan yeni görüntüm onu birazcık korkutmuştu. Uslu, edepli kızının dikkatini dağıtacak şeylerin peşinden koşmasını istemiyordu.

Yemekten sonra bahçeye çıkıp volta atmaya başladım. Hava serindi. Ama ben elimde tuttuğum telefonumla birazdan Kenan'ı arayacaktım. Ve onunla konuşurken beynimin temiz oksijen alması önemliydi.

Söyleyeceklerimi birkaç kez aklımdan geçirdim. Ama her denemem beni daha çok paniğe sürükleyince, vazgeçmeden aramamın daha iyi olacağını düşündüm.

İkinci çalışta açtı. Direk adımla cevap verince gülümsedim.

- Umarım rahatsız etmemişimdir.. Dedim çekinerek, saat pek de erken sayılmazdı.

- Böyle güzel bir rahatsızlığım olması için uzun zamandır bekliyorum. Dediğinde onun da gülümsediğini hissettim.

Ben sıradaki cümleme giremeden o konuştu.

- Arkadaşın nasıl oldu?

Emir'i hatırlamak moralimi bozdu.

- Daha iyi. Diye cevap verdim keyifsizce.

- Seni sürekli öyle korkutur mu?

Emir'den bahsetmek istemiyordum.

- Aslında can sıkıcı şeylerden konuşmak için değil de, sana bir teklifte bulunmak için aramıştım.

Sesime zoraki bir heyecan eklerken o güldü.

- Teklifin her ne ise, şimdiden varım diyorum.

Kıkırdadım.

- Şehrin en yüksek binasından paraşütle atlamak olsa bile mi?

Güldü.

- Seninle dünyanın tepesinden gözüm kapalı atlamaya bile hazırım.

Utandım.

- O zaman şanslısın. Çünkü şimdilik benimle en iyi arkadaşımın nişanına gelmen yeterli.

Hiç tereddüt etmedi.

- Hemen smokinimi giyiyorum.

Sesli bir kahkaha attım.

- Şimdi değil, iki hafta sonra beni yurdun kapısından alman yeterli. Hem smokin giymenin de gerekli olmadığına eminim. Ayrıca çok kolay kandırıldığını da söylemem gerek.

Güldü.

- Bu kişi dünyanın en güzel kadınıyken, kandırılmaya gönüllü olduğum da söylenebilir.

Gülümsemekten başka bir tepki veremedim. Vedalaştık ve kapattım. Bir kaç saniye elimdeki telefona baktım. Bu iyi bir başlangıçtı sanırım. İkinci şanslara olan inancımı kendime hatırlattım. Evet, hissediyordum, Kenan bana onu unutturabilirdi. Ve eğer gerçekten inanırsam bende başarabilirdim.

Kararlılıkla başımı sallayıp, keyifle kendimi bahçe sandalyesine bıraktım. Gülümsüyordum.

Çünkü mutlu olacağıma artık daha çok inanıyordum.

Birden kalbim hızlı atmaya başladı, tuhaf bir his doldurdu içimi. Bu okuduğum, hatta yazdığım ama daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu. İzleniyor olma duygusu(!) Başımı tedirgin şekilde etrafta gezdirdim. Ve az önce aldığım tüm kararlar buhar olup gökyüzüne uçtu.

Ahmet yan bahçede oturmuş beni izliyordu. Onu görünce refleksmiş gibi ayağa kalktım.

Karanlıkta oturması bir yana, yüzündeki garip ifade beni huzursuz etti. Bahçelerimizi ayıran duvara doğru bir kaç adım atınca bakışlarını daha net gördüm. Ve gözlerini daha önce hiç böyle görmediğime emindim. Farklıydı. Sertti. Kızgındı.

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki ayağa kalktı. Sandalyesi sürterek yerde ses çıkarırken yutkundum. Acaba telefon konuşmamı duymuş muydu? Bana doğru yaklaşan adımları, aramızda sadece duvar kalana kadar yakınımaya geldi. Yüzüme baktı.

- Hazırlan, seni yurda götüreceğim!

Sert sesiyle emir verir gibi konuştu ve benim itiraz etmeme fırsat vermeden bahçeden dışarı çıkıp, arabasına yürüdü. Kısa bir an tereddüt etsem de, eve girip paltomu ve çantamı aldım.

Arabaya bindiğimde bana bakmadı. Derin bir nefes alıp, gözlerini kapattı sadece.

Neden böyle tuhaf davranıyordu ki? Dikkati dağınık gibiydi. Uykusu mu vardı? Siyah deri ceketinin altındaki gömleğinin yakaları bozulmuştu. Arabayı çalıştırırken elindeki anahtarı deliği zor buldu. Ve geçen gece beni yurda bıraktığından çok daha hızlı sürmeye başladı. Ben ondaki bu tuhaf değişikliği çözmeye çalışırken kızarmış yeşil gözleri bana baktı.

- Az önce mutlu bir haber aldın sanırım. Dedi duygusuzca.

Kaşlarımı çattım. Cevap vermedim.

- Yine Romeo'nla mı konuşuyordun?

Sesi oldukça kabaydı. Bana böyle davranmasını hak edecek bir şey yapmamıştım. Dişlerimi sıktım.

- Emir'le konuşmadım. Başka.. Başka bir arkadaşımды.

Dudaklarını etkilenmiş gibi bükerken, tek kaşı yine havadaydı.

- Oldukça fazla arkadaş edinmişsin anlaşılın.

Gözlerimi döndürdüm. Direksiyonu sertçe tutan parmaklarının yine eklem yerleri beyazlaşmıştı. Gözlerim tekrar yüzüne baktığında kaşlarımı çattım. Çünkü farklı davranma sebebini anlamıştım. Şuan arabanın içini dolduran, yıllardır bildiğim onun kokusu değildi.

- Ahmet abi sen içki mi içtin?

Bana baktı. Dudakları inceldi.

- Merak etme, bana şefkat gösterip, saçımı okşamanı gerektirecek kadar içmedim.

Kurduğu cümle ile afalladım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ahmet'in daha önce içki içtiğini ne gördüm, ne de duydum. O sigara bile içmezdi ki(!)

Gözlerimdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki;

- Endişelenme sarhoş değilim. Bekarlığa veda eden bir arkadaşımı kıramayıp bir kaç kadeh içtim o kadar. Derken doğruyu söylüyor gibiydi. Yada ben öyle olmasını umut ettim.

Bir saatlik yolun neredeyse yarısı kadar kısa bir sürede yurdun bahçesine girdiğimizde ikimiz de konuşmuyorduk. Dün beni beklediği yerde arabasını durdurdu. İnmeden önce bekledim.

Sanırım bir şey söylemesini bekliyordum ya da söylemesini ümit etmişim. Ama ifadesiz yüzüne bakınca konuşmayacağına emin oldum, iyi geceler dileyip kapıyı açıp, aşağı indim.

Arabanın yanından sadece iki adım uzaklaşmışım ki adımı söyledi.

- Sahra...

Dün gece ki gibi söylemişti. Camdan bakan zümrüt yeşili gözleri dün gece ki gibi bakıyordu.

Gözlerine baktım. O an kaç saniye dünya dönmeyi bıraktı bilmiyorum ama ben düşünmeyi bıraktım. Göz kırpmayı, nefes almayı bıraktım. Sadece ona baktım.

Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı.

- Bence alınıdaki o saçlar olmadan gözlerin çok daha güzel görünüyordu.

Sadece iki saniye daha baktı bana, sonra yeşil gözlerini de alıp gitti. Bense yine arkasından öylece baktım. Ne düşünmem gerektiğini bulamadım. Onu unutmaya öylesine şartlamışım ki kendimi. Tek cümlesiyle içimde yine umut tohumlarının ekilmesini istemiyordum.

Düşünmemek en iyisiydi..

~~~

En az dün gece ki kadar afallamış şekilde yurdun koridorlarında yürürken dayak yemiş

gibi idim. Odaya girdim. Koridorun odaya vuran ışığıyla kızların yataklarının boş olduğunu anladım. Halbuki şuan düşünmemi engelleyecek herşeyi konuşmaya razıydım.

Işığı yakmadan yatağıma doğru yürüdüm. Duvardaki Emir'in hediyesi ben burdayım dercesine parlıyordu. Şuan onun şapşal suratını bile görmeyi isterdim. Ona ne kadar kızsam da onun yanındayken eğleniyordum, yalnız hissetmiyordum, en önemlisi canımı sıkın şeyleri düşünmüyordum.

Sıkılmış gibi nefesimi dışarıya verdim. Uzanıp çalışma masamdaki ışığı yakıyordum ki, dudaklarımda bir baskı hissettim. Birinin güçlü parmakları ağzımı kapattı. Ben irkilip, çığlık atmak için hamle yapıyordum ki, kollarımda dudaklarım gibi aynı parmaklar tarafından engellendi.

İşte şimdi korkmaya başlamışım(!)

~~~

19. Bölüm ~ Cennet'e giden yol

~~~

Çırpındıkça daha çok canım yanmaya başladığında debelenmeyi bırakıp, sıkıca kapattığım gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Burnumdan korkuyla derin derin nefes alırken dudaklarımdaki parmakların tutuşu yavaşladı. Sakinleştiğimi anlamış olacak ki, kollarımdaki baskı da azalmaya başlamıştı. Arkamdaki kişinin nefesi saçlarımdan geçip enseme geldiğinde yutkundum.

Dudaklarını hafifçe boynuma dokundurduğunda irkildim. Tam yeniden çığlık atmaya yelteniyordum ki;

- Korkma Juliet, benim. Romeo'n. Diye fısıldadı.

Aynı anda serbest kalan kollarımla dudaklarımdaki parmaklarını yırtar gibi çektim. Hemen arkama dönüp karanlıktaki yüzünü seçmeye çalıştım. Evet, bu benim baş belamdı(!) Sinirle onu ittirip masamdaki lambayı yaktım. Tekrar ona baktığımda sırtıyordu.

- Delirdin mi sen, ödümü patlattın! Dediğim an ellerimle bu kez kendi ağzımı kapattım. Olması gerekenden daha yüksek sesle konuşmuştum. Ve şuan en son isteyeceğim şey insanların buraya gelmesiydi.

Tekrar konuştuğumda kızgınlıkla fısıldıyordum.

- Hem sen nasıl girdin buraya, bu saatte kapıdaki görevliyi nasıl geçtin?

Birden gözleri parladı. Elime uzandı, parmaklarımı avucuna aldı. Uyuşmuş gibi onu engellemeyip ne yapmaya çalıştığını anlamak için seyrettim.

- Doğru, bahçenin duvarları yüksek, zor aşılması,

Ama aşkın hafif kanatlarıyla aştım ben o duvarları.

Durduramaz sevgiyi çünkü taştan sınırlar.

Hem aşkın isteyip de başaramadığı ne var!

Engel olamaz bana bu yüzden korumalar.

Parmaklarımı dudaklarına değdirdiği an çektim. O Romeo'u oynarken, ben omuzlarından bir kez daha ittim ama hala ölümüne sırtıyordu. Bu durum onun için bir piyesten farksızdı. Başıyla kapıyı işaret etti.

- Kim olduğumu düşün bir de,

Mezar olur bana bu yer, buradan biri görürse..

O replikleri şuan ki duruma göre uydururken, söylediğinde haklıydı. Ya biri onun burada olduğunu görürse yada duyarsa! Gece yarısı, odamda, hem de yalnız! Allah'ım, işte şimdi adım temizlenmeyecek şekilde kirlenecekti.

Korkuyla dudaklarımdan;

- Biri görürse mahvoluruz! Sözleri döküldüğünde, resmen Romeo ve Juliet'in ikinci perdesindeki sahneyi canlandırıyor gibiydik.

Gülümsedi, bu an belki de onun hayal ettiğinden bile daha güzeldi. Bana yaklaştı, iki kolumu birden omuz hizamdan tutup, loş odada sadece onun gözlerine bakmamı sağladı.

- Daha çok tehlike saklıdır senin gözlerinde.

Tatlı bak bana yeter. Korur beni onların düşmanlığına karşı..

Bunları öyle ciddi söylemişti ki. Mavi gözleri beni uyuşturmuş gibi, kendimi onun oyununa ayak uydururken buldum.

- Dünyada istemem senin burada görülmeni..

Gülümsedi.

- Korkma, saklar beni onlardan gecenin pelerini,

Hem bulsunlar beni ne çıkar, yeter ki sen sev beni,

Geç ölmektense senin sevginden yoksun,

Yaşamıma son versin onların kinli elleri..

Sadece birbirimize bakıp, nefes alıyorduk artık. İçimden onu itmek, kendimden uzaklaştırmak hatta suratının ortasına sıkı bir yumruk atmak geliyordu. Ama benim kollarımı bırakana kadar hiçbir şey yapamayacak gibiydim. Bana yaklaştı, yaklaştı.. Mavi gözleri nefesini tenimde hissedeceğim kadar yakınımaya geldiğinde, omuzlarımı kendime çekip sinmekten ve gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Tabi bir de içimden beni öpmemesi için dua ediyordum(!)

Allah biliyor ya, böyle bir şey olduğunda ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm dürtülerim ondan uzaklaşmamı söylüyordu ama kollarım hala onun etkisindeymiş gibi hareket edemiyordu. Her şey bir yana, (Emir'in suni solunum yaparken beni öpmeye çalışmasını saymazsak) ben daha önce hiç öpüşmemiştim bile(!)

Korkuyla gözlerimi sıkıca kapattım. Küçükken gece fırtına çıktığında, düşen şimşegi görür ve sesinin geleceği anı beklerken gözlerimi sıkı sıkı kapatırdım. Çünkü bilirdim, o ses beni korkutacaktı. Şuan da aynen öyle korkuyordum. Emir bir santim uzağımdayken beni öpeceğini hissedip gözlerimi kapatırken, nefesimi bile tutmuştum.

Tenimi yakan nefesi dudağımı, hatta yanağımı da es geçip kulağımda durdu. Ve yavaşça fısıldadı.

- Aramızdakileri basit bir öpücükle mahvedecek kadar aptal değilim Juliet..

Nefesi uzaklaştı, kollarımı serbest bıraktı. Gözlerimi açtım. Vücudu benden uzaklaştığı her adımla yeniden nefes almaya başladım. O yavaşça yatağıma otururken ben bayılacak gibi hissediyordum..

Şuan onun yakınında olmak beni huzursuz ettiğinden, masama gidip sandalyeme oturdum. Odanın loş olmasının ellerimin titremesini sakladığını düşünüp kendimi rahatlattım. Bir kaç dakikalık sessizlikten sonra ona baktım.

Mavi gözleri bana bakarken gülümsüyordu. Ama bu bana rahatlamamı söyleyen bir gülüştü. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama bu kadar kısa zamanda bile beni anlayabilmenin bir yolunu bulmuştu.

Gerginliğim azaldı. Aramızda belki de ilk kez oluşan (en azından benim için) o elektriği yok saydım. Az önce dudaklarıma dokunacak kadar yakınımada olmasını unuttum..(!)

Sesime az önceki yaşananlardan etkilenmediğimi belli eden bir ton yüklerken;

- Neden buraya geldin? Dedim samimi şekilde.

Gülümsedi. Ayağa kalkıp yanıma geldi. Önümde duran fazla erkeksi vücuduyla bana elini uzattı.

- Sana Cennet'e giden yolu göstermek istiyorum.

Kaşlarımı çatıp önce eline, sonra yüzüne baktım. Anlamamıştım.

- Cennet hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Belki o zaman bana kızgınlığın geçer. Çünkü kendini benden uzaklaştırmaya dayanamıyorum.

Gözlerindeki bakış mı, yoksa sözlerindeki dürüstlük mü havada duran eline uzanmamı sağladı bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey vardı ki, o da Cennet hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordum. Neden bilmiyorum ama istiyordum. Belki de yasak olanın cazibesidir ama ne olursa olsun, Emir beni elimden tutup çekerken ona engel olmamıştım. Çünkü Cennet'e giden yolu görmek istiyordum..

~~~

Emir'le odamdan sessizce çıkarken Damla ve Su da dahil bizi kimsenin görmemesi için sesli şekilde dua etmişim. Ama bu durumun Emir'in pek de umurunda olduğunu sanmıyordum, çünkü bilerek yaptığını düşüneneğim şekilde iki kere sesli hapşurmuş, bir kere de öksürmüştü. Ve böylece benden sıkı bir yumruk yemesi de kaçınılmaz olmuştu.

Yurt binasından dışarı çıkarken Emir'in görevliye başıyla selam vermesiyle gözlerimi devirdim. Sonra bana bakıp sırttı.

- Tahmin edemeyeceğin kadar çok geceyi burada geçirmişliğim var. Derken bana göz kırptı. Yüzümü buruşturdum. Kaç kızın odasında sabahladığını düşünmek istemedim.

Yurdun dışına adımımı attığım an artık daha rahattım. Emir'e nereye gittiğimizi defalarca sormama rağmen cevap vermedi. Arabasız gelmişti. Ve kampüs boyunca yürümeye başladık. Sonunda hastane binalarının olduğu bahçeye geldiğimizde, diğer bölümlerle kıyaslandığında daha sakin olan birine girdik. Giriş katında tek tük insan olan koridorlarda adımlarken kendimi tuhaf hissettim. Yıllar sonra buraları beyaz önlüğümle yürüyecek olma düşüncesi beni heyecanlandırdı.

Bir kat aşağı indik, sonra bir kat daha. Artık koridorda sadece bizim ayakkabılarımızın sesi gelmeye başladığında huzursuzluğum arttı. Emir demir bir kapının önünde durduğunda nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Demir kapının oldukça eski bir asansör olduğunu anlamam ise zamanımı aldı. Kapısını açtığında asansörden çok teneke kutuyu andıran kabine girip, başını güvenli olduğunu söyler gibi salladı. Ama ben bunun doğruluğuna ciddi anlamda güvenmiyordum. Asansörün ışığı bile bir kaç saniye de bir göz kırpmış gibi titriyordu. Emir sonunda dayanamayıp beni içeri çektiğinde ona gözlerimi kısıp baktım. Ama o yine sırtıyordu. Üstündeki rakamların uzun zaman önce silindiği belli olan tuşlardan birine bastığında, teneke kutunun yine aşağı doğru indiğini hissettim. Sanki daha fazla yer altına girebilirmişiz gibi(!)

Asansör korkutucu olmasının yanında oldukça yavaştı. Farkında olmadan Emir'e fazla yaklaşmıştım. Tabi o bu durumdan şikayetçi gibi durmuyordu.

- Bu yeni tarzının sadece dünkü buluşman için olduğunu sanıyordum. Dedi.

Bense gözümü kesilmek üzere olan lambaya dikmişim. Ona bakmadan cevap verdim.

- Artık böyleyim. Dedim omuz silkerek.

Ona bakmasam da gülümsediğini hissettim.

- Yakışmış.. Dediğinde asansör durdu.

Ciddi anlamda kol gücü isteyen kapıyı açtığında karanlık, uzun bir koridorun başındaydık. Yolun sonunda ise ufak bir ışık yanıyordu. Emir asansörden çıkıp yürümeye başladığında koluna uzanıp onu durdurdum.

- Bu yolun Cennet'e gittiğine emin misin? Bana cehennemın kayıt odasının girişiymiş gibi geliyor.

Artık saklamadığım korkum onu gülümsetti. Uzanıp elimi tuttu. Parmaklarım avucunun içinde kaybolurken yüzünü bana yaklaştırdı.

- Ben yanındayken buradaki hiçbir şeyden korkmana gerek yok!

Ve tekrar doğrulup yoluna devam etti. Tek fark avucundaki elimdi. Beni arkasından sürüklerken karanlıktaki gölgelerin kabuslarımda şekil almaması için gözlerimi sık sık kapatıyordum. Nihayet koridorun sonundaki ışığa ulaştık. Birbirine bağlanan iki odanın içinden geçip, kapıları açtık. Resmen labirent gibiydi. Tek başıma asla bulamayacağım yere girerken, sadece belli noktalarda yanan ışıklarında etkisiyle iliklerime kadar korkmaya başlamıştım.

Emir önünde durduğumuz kapıyı kulağa anlamlı gelecek şekilde tıkladı. Ve kapı açıldı.

Kapıyı açan belki de iki metre boyundaki, iri ve kilolu adamın gözleri Emir'den bana kayınca keyifsizce kaşlarını çattı. Bakışları beni çubuk kraker gibi ikiye kırmak için can atarken, Emir;

- Sorun yok, benimle. Dedi.

Ama iki adım yana çekilen dev hala benim varlığımdan rahatsızdı.

Artık ciddi anlamda Cennet'in yolunu ya da onun hakkında hiçbir şeyi merak etmiyordum. Yüzümüze açılan yeni kapının arkasında bizi bekleyen şeyden artık gerçekten korkmaya başlamıştım..

~~~

Son kapı açıldığında ben içeride vahşi hayvanlar gibi dövüşen insanlar bekliyordum. Çünkü Su turnuva gibi bir şeyden bahsetmişti. Ve böylesine bir yerde ancak ölümüne dövüş yapılabilirdi. Odadan içeri girerken kendimi birazdan karşılaşacağım kanlı sahnelere hazırlamıştım ama gördüğüm manzara kaşlarımı çatmama sebep oldu. Biri boş olan iki yuvarlak masa etrafında oturan erkekler, büyük bir dikkatle ellerinde tuttıkları iskambil kartlarına bakıyordu. Masanın üstünde sorgu odalarındaki gibi sallanan bir I amba vardı. Ayakta duran kişi ise büyük bir ciddiyetle masadakilere kağıt dağıtıyordu. Afalladım. Ne yani, Cennet'i kazanmak için kumar mı oynuyorlardı?

Şaşkın yüzüm Emir'in sesiyle ona döndü.

- Ne bekliyordun Juliet, yer altında Dövüş Klübü'ndeki gibi birbirimizi pataklayacağımızı falan mı?

Ukala yüzüne bakıp gözlerimi devirdim ama söylediği şeyi beklediğimi belli etmedim. Gülümsedi ve devam etti.

- Burada gördüğün insanlar Tıp öğrencisi. Hem de en zekileri.. Bir insanı yere sermek için yumruğun gücünün değil, vurduğun kasın önemli olduğunu biliyorlar. Kavga etseydik muhtemelen iki dakika içinde dövüş biterdi.

Bu cevabıyla yüzümü masanın etrafındaki kişilere çevirdim. Bizim şuan onları izlediğimizin farkında bile görünmüyorlardı. İçlerinden birini tanıyor gibiydim. Sanırım aldığım bir derste asistandı.

Masadaki oyunu izleyen bizden başka insanlarda vardı. Yaşları öğrenci olamayacak kadar büyük görünen bu kişiler, şuan onlar yerine beni izliyordu. Tedirgin olup Emir'in kolunun arkasına doğru saklandım. Ama o ileri doğru yürüyüp arkasından gitmeme sebep oldu. Seyirciler için konulan deri koltuklardan birine oturduk. Burası ya olması gerekenden çok daha soğuktu yada ben korkudan üşümeye başlamıştım.

Huzursuzca elbisemi çekiştirirken, Emir kulağıma doğru eğildi.

- Burada Cennet'i kazanmak için kumar oynadıklarını düşünebilirsin ama aslında ilacı içenlerin beynini nasıl kullandığını da anlıyoruz. Daha doğrusu anlıyorlar. Yanımızda oturanlardan ikisi laboratuvarında çalışan kişiler. Buradaki analizlerine göre ilacı geliştiriyorlar.

Emir bunları söylerken oyun bitti. Pişti'den başka kağıt oyunu bilmeyen biri olarak, ne oynadıkları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kazandığını anladığım kişi büyük bir sevinçle kahkaha atarken Emir ayağa kalktı. Çocuk gururla Emir'e döndü, onu yeni farketmiş gibiydi. Emir deri ceketinin cebindeki küçük şişeyi çıkardı ve gayet havalı bir şekilde kazanana doğru fırlattı. Gözlerinin içi kızaran genç ise onu çöldeki suyuşcasına havada kaptı.

Bense tüm bunları sanki bir film karesindeymiş gibi izliyordum. Nasıl davranmam yada nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Öylece izliyordum sadece..

Oda yavaşça boşalırken, bize kapıyı açan iri dev Emir'in yanına geldi. Bana sinirle bakmayı da ihmal etmedi tabi.

- Akın seninle konuşmak istiyormuş!

Cümleler ağzından gökgürültüsü gibi çıkarken olduğum yerde titredim. Ama Emir oldukça rahattı. Başını sallayıp, umursamaz şekilde az önce kalktığımız deri koltuğa kendini bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. Elimi bırakmış olması beni huzursuz ettiğinde yavru ördek gibi peşinden gidip yanına oturdum.

Oda da bizden başka kimse kalmadığında, içeri şık giyimli biri girdi. Emir onun girişini gördüğü an uzanıp elimi tuttu. Parmaklarımı sıkarken yüzü gergindi. Ve bu bile beni huzursuz etmeye yetti. Oturduğum yerde dikleştirdim ve bize doğru yürüyen kişiye dikkat kesildim.

Ortamı olduğundan daha kasvetli gösteren ışıklar, gelen kişiyi daha gizemli gösteriyordu.

Üstündeki siyah takım elbisenin oldukça pahalı olduğunu düşündüğüm kişiyi daha önce görmüş gibiydim. Daha dikkatli bakınca Emir'le kantinde oturduğumuz günlerde farketmiş adam olduğunu anladım. Soğuk bakışlarla önce bana sonra Emir'e baktı sertçe. Boyu fazla uzun değildi ve oldukça da zayıftı. Çelimsiz vücuduna sarılan pahalı takımı olmasa, bakımsız bir çocuktan farkı olmazdı. Ama gözleri tıpkı bir yılan gibi bakıyordu.

Tek elini pantolonunun cebine soktu. Dudakları hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde inceldi.

- Yattığın kızları buraya getiremezsin Hanzade!

Emir'in avucundaki elimi sinirle çekmeye çalıştım ama o izin vermedi. Aksine çok daha sıkı tuttu.

- Ne konuşmak istiyorsun? Diye karşılık verdi Emir. Çenesinin gerildiğini görebiliyordum.

Adamın bize yukarıdan bakan zayıf yüzü rahatsız ediciydi.

- Tam da bu saçma davranışların hakkında konuşmak istiyordum. Lanet baban yüzünden dikkatli olmam gerektiğini biliyorsun. Ufak bir açıta bile habercilerin dikkatini çekeceğimizi de biliyorsun. Ama sen hala becerdiğin kızların telefonlarını açmasına izin verip, sanki okul gezisiymiş gibi kolundaki sürtükle Mahzen'e gelebiliyorsun!

Konuşmasının sonunu odayı inletecek kadar yüksek sesle söylemişti. Sanki ben orada yokmuşum gibi beni aşağılaması vücudumdaki tüm kanın beynimde toplanmasına sebep oldu.

Emir hızla ayağa kalktığı anda onun da en az benim kadar sinirlendiğini anladım. Yüzünü ondan kısa olan adama yaklaştırdı. İstese onu kolaylıkla yere serebilirdi. Ama bu iğrenç adamın, arkasında bekleyen iri deve güvendiğine emindim.

Emir'in bakışları adamın gözlerine kilitlendiğinde hala elimi tutuyordu.

- Eğer bir daha yanımdaki kızla ilgili tek kelime edersen, yemin ederim o küçük haplarını tek tek kendi kışına sokarım!

Adam ağzını açıp konuşacakken onu susturdu.

- Bana ihtiyacın var Akın! Bunu unutma! Eğer beni sinirlendirirsen, kendine seni saklayacak başka adam bulmak zorunda kalırsın. Ki bunun çok kolay olmayacağını sende biliyorsun. Ben bu işten çıktığım an, en ufak açığında babam ensende biter!

Adam resmen burnundan soludu. Gözlerini öfkeyle kısarken Emir'in söylediği her şeyde haklı olduğunu bildiğini anladım. Göz ucuyla bana baktı. Sonra dişlerini sıkıp tısladı.

- Mahzen'e bir daha kadın getirmeni istemiyorum Hanzade! O kadar!

Ve arkasını dönüp gitti. O yanındaki dev ile birlikte dışarı çıkarken Emir bana döndü.

- İstiyorsan söylediği şey için senden özür dilemesini sağlayabilirim.

Bunu söylerken gerçekten ciddi idi. Ama ben bir daha ömrüm boyunca o adamı görmek bile istemiyordum.

- Sadece buradan çıkmak istiyorum! Dedim nefes alamıyormuş gibi.

Yüzü düştü ve beni göğsüne çekip sarıldı. Bu hareketi beni rahatsız etmekten çok, güvende hissettirmişti. Gözlerimi kapattım. Emir'in dudakları alnıma değerken, aramızdaki sınırın yine bulanıklaştığını hissettim. Ve bu beni, bu gece şahit olduğum her şeyden daha çok korkuttu.

O elimi tutup bizi labirentin dışına götürürken ben uyuşmuş gibiydim. Taş devrinden kalma asansör bizi gürültüyle yukarı doğru çıkarırken hala onun elini tutuyordum. İkimizde konuşmuyorduk ve ben sadece temiz oksijene kavuşacağım o anı bekliyordum.

Hastane binasından dışarı çıktığımda parmaklarımı yavaşça elinden çekmeme izin verdi. O iki elini pantolonunun cebine soktuğunda, ben paltoma içine saklanır gibi sarılmıştım. Yurda doğru yürürken yine sessizdik. Derin bir nefes aldım.

- Neden oraya Mahzen diyor? Diye sordum, az önce yaşananların hayal olmadığına emin olmaya çalışıyordum.

Düşünmeden cevap verdi.

- Hastane ilk kurulduğunda orayı morg olarak kullanıyorlarmış. Şimdi ise hastaneye bilim ve araştırma için bağışlanan kadvraların saklandığı yer olarak kullanılıyor. Oraya Mahzen ismini takmışlar ve insanların en son bakacağı yer orası.

İstemsizce yüzümü buruşturdum. O odanın yakınlarında, delik deşik edilmiş ölü bedenlerin olduğunu bilmek midemi rahatsız etti.

Emir'i, orada gördüğüm manzaranın hiçbir yerine yakıştıramıyordum. Bundan bir ay önce olsa yine böyle mi düşünürdüm bilmiyorum ama şuan, böyle bir işin içine girmek için mantıklı bir sebebi olmasını umut ediyordum.

Ona baktım. Canı sıkılmış gibi yürüyordu.

- Neden bunu yapıyorsun? Diye sordum.

Bana bakmadı. Sesli düşünürmüş gibi mırıldandı.

- Bir su çarkı düşün. Eğer çarklardan biri durursa, diğerleri de durur. Ama ben bu sistemde o çarkları döndüren su'yum. Ve ben olmadan o çarklar hiç bir halta yaramaz.

- Öylese bırak, bırak su akmasın! Neden o iğrenç adamın maşası olmaya devam ediyorsun ki? Benimkinden daha derin bir nefes alırken ayağıyla önündeki taşa vurdu. Cevap vermeden önce omuz silkti.

- Kendimce sebeplerim var.

Onun vurmaya devam ettiği taşı seyrederken;

- Babanla mı ilgili? Diye sordum bu kez.

Keyifsizce nefesini bıraktı.

- Herkes aptallıklarına bahane olacak saçma sebepler bulur.

Üstelemedim. Emir'i tanıyordum artık. Sorulduğunda değil, kendi anlatmak istediğinde konuşuyordu. Anlatmaya ihtiyacı olana kadar bekleyebilirdim.

Yurdun önüne geldiğimizde buluşmadan dönen iki sevgili gibiydik. Bu hem sevimli, hem de korkutucuydu.

- Artık benden uzak durmayacaksın değil mi? Diye sorduğunda, bana bakan gözleri vereceğim cevaptan korkar gibiydi.

Gülümsedim.

- Aksini söylediğimde yine gizlice odama girecek misin?

Güldü. Elini ensesine koydu.

- Kolay pes etmeyeceğimi biliyorsun.

Şikayet eder gibi başımı iki yanına sallarken gülümsüyordum. Gerçekten tam bir baş belasıydı.

- O zaman bu sabah bahsettiğin o meyvesuyu cennetine yarın beni götür bakalım. Eğer söylediğin kadar iyiyse Mahzen'de olanları unutabilirim.

Keyifli, ufak bir kahkaha atarken beni yine kendine çekip sarıldı. Bende ona engel olmadım.

Emir'in üzerimde tuhaf bir etkisi vardı. Aradığında açmamı sağlayan, güldüğünde beni gülümseten, sarıldığında iyi hissettiren tuhaf bir his.. Bu duygu hala beni korkutuyordu ama sadece onun yanındayken Ahmet'i düşünmüyordum. Ve bu gerçek herşeyin önüne geçiyordu. Sadece bu yüzden bile onun etrafımda olmasına izin verebilirdim.

Kollarından ayrılıp yurdun kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan önce ona baktım.

Gülümsedim.

- Binlerce kez iyi geceler sana..

Gülümsedi.

- Binlerce kez beter olsun gece, senin ışığın yoksa..

Aramızdaki sınır biraz daha incelirken onun mavi gözlerine baktım ve içeri girdim.

~~~

20. Bölüm ~ Sınır çizgisi

~~~

Geçen iki hafta hayatıma; yeni kararlar, yeni konular, yeni kıyafetler ve yeni dedikodular getirmişti.

Yeni kararlarım; Ahmet'i ciddi anlamda unutmaya çalışmaktı, ki bu geçen haftalarda da listemde olduğu için, durumu artık iyice kabullenmiştim. Sanırım başarılı da oluyordum. Artık daha az aklıma geliyordu. Tabi gece uyumadan önce ki son dakikalari, adını hatırlamamı sağlayan Patoloji hocamızı, kantinde tarçınli tatli yaptıkları günleri ve boynumdaki ay çöreğime dokunduğum her anı saymazsam(!)

Yeni konular; yaklaşan vizeler, ağırlaşan dersler ve Erva'nın nişanıydı.

Yeni kıyafetler; nişan için, özellikle Damla'nın ısrarıyla iki koca gün boyunca gezip yaptığım alışverişti.

Yeni dedikodular ise; artık okuldaki ve yurttaki herkesin benim Emir ile sevgili olduğumu düşünmeleriydi.

Sabah gözümü onun komik mesajlarıyla açıyordum. Hiç aksatmadan her derse benimle giriyor, kantinde bize ayrılan masada otururken, benim kadar olmasa da artık o da yemek yiyordu. Vizeler için de sık sık kütüphanede çalışıyorduk.

Emirle sınırlarımız artık görünmeyecek kadar bulanıktı. Ben hariç, kimse onunla sadece arkadaş olduğumuza inanmıyordu. Damla ve Su bile, onu yanımda gördüklerinde bana imalı şekilde bakmaya başlamışlardı. Hatta Su bir keresinde, Erva'nın nişanına Kenan'ı değil de, Emir'i götürmem gerektiğini bile söylemişti.

Ama tüm bu imalara ve bakışlara rağmen ben Emir'i arkadaş olarak görmekten vazgeçmeyecektim. Onun yanında gerçekten rahattım, mutluydum, eğleniyordum. Ve tüm bunları kaybetmeyi istemiyordum. Üstelik aramızda, odama gizlice girdiği o gece dışında duygusal bir yakınlıkta olmamıştı. Her fırsatta Romeo'yu oynaması dışında(!)

Ama artık onun Romeo repliklerine alışmıştım. Üstelik bana Juliet diye seslenmesi bile hoşuma gider olmuştu. Hem artık sadece Emir değil, okulda ki başka insanlar tarafından da o isimle anılır olmuşum.

Bir keresinde Emir'in salonundaki dev ekranda sevdiğimiz dizinin yeni sezonunu izleyerek sabahladık ve ben ertesi gün derste kibar tabir ile uyukladım. Dersin hocası kalemini masaya vurup;

"Bayan Juliet, dersimde uyumak yerine odanıza gidip yatağınıza yatsanız, emin olun ikimizde daha rahat etmiş olurduk!" Demiş ve ben renkten renge girmiştim.

Kantinde bana sırasını veren bazı erkekler, önümde "Leydim.." Diye eğilerek reverans yapıyorlardı. Bunu sevimlilik olsun diye yaptıklarını bilsem de kıkırdamaktan kendimi alamıyordum.

Emir'le anıldığımdan beri kızlar kadar erkeklerin de ilgisini çekmeye başlamıştım. Gerçi bu ilginin küçük bir sebebi de yeni görüntüm olabilirdi. Damla ve Su'yun yardımıyla artık sürekli olarak güzel görünüyordum. Başlarda bu durum beni sıkısa da şimdi hoşuma gitmeye başlamıştı. Aynadaki görüntüme alışmıştım. Kaküllerimi, Ahmet'in söylediği cümleden beri alınımdan çeksem de, saçlarımı da elbiselerim kadar seviyordum.

Yine kantindeydim. Emir Mahzen'e uğramam gerek diyerek yanımdan ayrılmıştı. Yine pizza günüydü ve ben yine sıramın gelmesi için sabırsızlıkla bekliyordum. Tepsimi kayan demir çubuklarda ittirdim. Ama boş olan pizza tepsisini görünce üzgün yavru köpekler gibi dudaklarımı büktüm. Hayır cevabını alacağımı bilsem de, servis yapan kadına yenisinin gelip

gelmeyeceğini sordum. Umduğum cevabı alamamanın üzüntüsüyle tepsime yarım tabak soslu makarna koyup masaya oturdum.

Bir kaç dakika sonra masama yaklaşan kişiyle başımı kaldırdım. Uzun boylu, yakışıklı sayılabilecek bir çocuk, yüzündeki gülümsemesiyle bana selam verdi. Elindeki ufak tepsiyi bana uzatıp;

- Leydim, yüzünüzdeki hüznü bir kaç dilim pizzayla silmek isterim. Derken benim dudaklarımdan şaşkın bir gülüş çıkmıştı bile.

Hangisine daha çok şaşırmıştım karar veremedim. Önümde duran iki dilim pizzaya mı, yoksa karşımdaki çocuğun benimle açıkça flört etmesine mi? Bu tarz konulardaki beceriksizlikliğim yüzümdeki acemi gülüşle kendini belli etti ve utanarak teşekkür ettim. Karşımdaki sandalyeyi çekip tam oturmuştu ki, omzuna inen el ile başımızı o yöne çevirdik.

- Hayrola Cenk, seni hastanenin dışında pek göremezdik. Hangi rüzgar attı seni buralara? Karşımdaki çocuğun yüzü düştü. Omzundaki elden kurtulmak için kendini öne doğru çekti.

- Nasılsın Emir? Diye karşılık verdi keyifsizce, omzundaki elin sahibine.

Emir mavi gözlerini çocuğun yüzüne sabitledi.

- Sandalyemden kalkarsan çok daha iyi olacağım!

Gereğinden fazla sert konuşmasıyla canım sıkıldı. Çocuk tehdit edilen bakışlardan hoşlanmayarak dişlerini sıktı. Kaderine razı olan bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Afiyet olsun."

Deyip masadan kalkarken, az önceki flört bakışlarından eser yoktu. O kalktığı an Emir

sandalyeye kurulup, benim ona attığım kızgın bakışlara aldırmadan önümdeki pizzalardan birini aldı. İsrımadan önce bana baktı.

- Bu yeni tarzından pek de memnun olmadığımı karar verdim.

Kollarımı göğsümde topladım.

- Niyeymiş?

Lokmasını yutup bu kez içeceğime uzandı.

- Ne zaman seni yalnız bıraksam başına biri üşüşmüş oluyor!

Gözlerimi devirdim.

- Bunun sebebi benim yeni tarzım değil. Bence hepsi, ünlü "playboy" Emir Hanzade'nin neden yanımdan ayrılmadığını anlamaya çalışıyor. Merak etme, sıkıcı biri olduğumu anladıkları an yanıma gelmekten vazgeçerler.

Omuz silkti.

- Bende bundan korkuyorum ya. Aslında sıkıcı olan kişinin kendileri olduğunu anlayıp, ışığa yapışan sinek gibi yakarı bırakmayacaklar.

Uzanıp elindeki pizza dilimini aldım.

- Yersiz endişen için teşekkür ederim ama ben kendi yakamı kollayabilirim. Ayrıca yalalaklık için getirilen pizzalarımdan da uzak dur!

Ben kıkırdayıp pizzamı ısırırken, o ikna olmamış gibi arkasına yaslandı. Beni seyreden yoğun bakışlarını yok sayıp yemek yemeye başladım.

- Sen o kızlardansın.. Dediğinde pek de kibar ısırmadığım lokmamı yutmaya çalışıyordum.

-Hangi kızlardan? Dedim dudaklarımı elimle kapatarak.

- Kemerini bağlı tutamadığında kaybedeceğin kızlardan.

Lokmamı yutup, söylediğini anlamaya çalışır gibi dudaklarımı büktüm. Gülümsedi. Bana doğru eğildi. Mavi gözleri ciddiyetle bana kilitlendiğinde açıklamaya başladı.

- Dokunmak için sevdiğin kızlardan değil, sevdiğin için dokunmaya kıyamadıklarından. Tek şansın olduğunu bildiğin kızlardan, kaybettiğinde asla geri kazanamayacaklarından.. Bu yüzden dünyanın en seksi kızını görsen bile, kemerini sağlam tutmanı unutturmayan kızlardansın..

Bir kaç saniye gözlerinin içine baktım. Sonra kendimi zorlayıp güldüm.

- Ve sende ne olursa olsun, sonunda kemerini bağı tutamayan o erkeklerdensin değil mi? İtiraz etmesini bekledim. Ama o sadece arkasına yaslandı. Önümdeki diğer pizzama uzanıp aldığında, cevap vermemesi canımı sıktı. Dudaklarım aşağı doğru düştüğünde karnımdaki ağrıya anlam veremedim..

Pizzam bittiğinde ellerimi silkelermiş gibi birbirine vurdum. Emir bana bakıp sırttı.

- Her seferinde şu hareketi yapmak yerine peçete kullansan daha az yorulurdun. Dedi şikayet eder gibi ama yüzü gülüyordu.

Dişlerimi göstererek sırttım, aynı hareketi abartı şekilde tekrar ettim. Hatta bu kez ellerimi elbiseme silermiş gibi yaptım. Onun yanında pasaklı görünmeyi dert etmiyordum. Hoşuna gitmiş gibi güldü.

- İzin ver, yarın seni adam gibi bir yere yemeğe götüreyim. Mülteciler bile senden iyi besleniyordur. Kantin yemeklerinin iğrenç olduğunu bilmesem beğendiğini düşüneneğim. O şikayet ederken ben omuz silkip ayağa kalktım. Kitaplarımı kucağıma toplamaya başladım. - Sen inanmasan da ben bu kantinden çıkan çoğu şeyi seviyorum Hanzade. Hem yarın, hatta öbür gün bile görüşebileceğimizi sanmıyorum. Çok yoğun olacağım.

Birlikte yürümeye başlarken somurttu.

- Şu lanet nişan yüzünden değil mi?

Kaşlarımı çattım.

- Lanet falan deme! Erva benim en iyi arkadaşım.

Küçük çocuklar gibi dudaklarını büktü. Bahçede adımlarken öyle sevimli görünüyordu ki, uzanıp saçlarını karıştırdım.

- Kiskanma, sende benim en iyi ikinci arkadaşımın. Dedim.

Ben gülümsemesini beklerken, o elimi saçından savurdu. Kızmış gibi yüzüme baktı. Yüzünü bana yaklaştırıp tane tane konuşmaya başladı.

- Bence Juliet, senin kelimelerin anlamlarıyla ilgili ciddi sorunların var. Seni öpmek için can atan birine arkadaşım, aşık olduğun kişiye ise abi diyorsun!

Bahçenin ortasında öylece kaldım. Afallamıştım.

- Sen.. Sen neden bahsediyorsun? Diyebildim.

Elini saçına götürürken manidar bir gülüş çıktı dudakların.

- Hadi ama Juliet. Aptalı oynamak için fazla zekisin. Ne demek istediğimi sende çok iyi biliyorsun!

Bakışlarını yüzünden ayırıp, yürümeye başladım. Bir kaç saniye sonra bana yetiştiğinde söylendiğini duymuştum. Ben onu yok saydım, o da az önce söylediklerini..

Yurdun kapısına gelince içeri girmeme izin vermeden koluma dokundu.

- Hiç olmazsa nişana seninle gelmeme izin ver.

Mavi gözlerine bakarken kendimi mahçup hissettim. Hem az önce söyledikleri yüzünden, hem de onun yerine Kenan'la gideceğim için..

-Mavi zarfların sahibiyle gidiyorum.. Dedim keyifsizce.

Kolumu bıraktı, kaşlarını çattı ve "Neden?" Dedi. Sebebini gerçekten merak ediyor gibiydi.

Omuz silktim. Aklıma ilk gelen sebebi söyledim.

- Arkadaşım olmayan biriyle gitmem gerekiyordu.

Dişlerini sıktı. Aramızdaki mesafeyi iki adımla doldurdu. Yüzünü tenime degecek kadar yakınımaya getirdi. Birbirimize dokunmuyorduk ama nefesi saçlarımdan geçip yanağımı okşarken titrediğimi hissettim. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında, o kendi dudaklarını ıslattı, ben ise yutkundum. Kulağıma yaklaşıp fısıldadı.

- Biz seninle herşey olabiliriz ama arkadaş olamayız Juliet. Bunu unutma..

Ve geri çekildi. Keyifsizce arkasını dönüp giderken midemdeki ağrı geri gelmişti. Aramızdaki sınırlar kadar aklımda bulanıklaşıyordu. Kenan'a vereceğim şansın işe yaramasını ümit etmekten başka çarem yoktu..

~~~

Ve sonunda nişan günü gelmişti. Derslerim yoğun olduğu için Erva'nın yanında fazla olamamıştım. Bir kaç kez birlikte alışverişe çıkmıştık ama kalan günlerde uzun telefon konuşmaları yapmakla yetindik.

Nişan kadar, Kenan'la tanışacağı için de heyecanlıydı. Benim içimdeyse garip bir huzursuzluk dışında pek bir şey yoktu. Eğer onu arayıp davet eden kişi ben olmasaydım, belki de çoktan vazgeçmiş bile olabilirdim.

Nişandan önceki iki gün boyunca Damla beni güzellik salonlarına götürüp, varlığından haberimin bile olmadığı kaslarımı rahatlatmakla başlayan, şahane bir bakım paketi yaptırmıştı. Damla güzelliğini rastlantıya bırakmayan bir kızdı ve bende bu özelliğinin tadını çıkarıyordum. Her gittiğimiz yere mızımızlanarak girip, çıktığımızda ise onun süper güçleri olduğunu söyleyerek iltifatlar yağdırıyordum.

Bana tüm bunları Kenan için yaptığını söylese de, Ahmet'in benden etkilenmesini sağlamak için yaptığını biliyordum. Bu çabası boşunaydı ama yine de beni bu kadar önemseydiği için mutluydum.

Nişan hazırlıkları için koşturduğumdan Emir'le birkaç gündür görüşmüyorduk. Açıkçası son konuşmamızdaki garip elektrikten sonra biraz ayrı kalmamız iyi olacaktı. Ama o aksini düşünüyor olacak ki, sürekli beni arıyor ya da üzgün suratlarla dolu mesajlar atıyordu. Kısacası, şımartılmaya alışkın biri olarak bu durumdan oldukça rahatsızdı.

Kenan'ın beni almaya gelmesine dakikalar kala aynadaki son halime bakıyorduk. Su ısıklarıyla yurdu inletirken, Damla mutlulukla eseriyle gurur duyuyordu.

Koyu siyah bir elbiseydi üzerimdeki. Elbiseyle birleşen kalın askıları vardı ve vücudumu öylesine sıkı sarıyordu ki, böylesine ince bir belim olduğunu ben bile bilmiyordum. Sırtımda, yine siyah ince tülle kapanmış gizemli bir dekolte olsa da, bu beni hafif göstermekten çok, kadınsı gösteriyordu. Damla saçımın hepsini sol tarafımda birleştirip, kalın dalgalarla omzumdan aşağı sarkıtmıştı. Kaküllerimi geriye atmak istesem de, kabul etmeyip özenle alnımdaki yerine sıraladı. Gözlerimi belki de ilk kez bu kadar güzel görüyordum. Damla öyle bir göz makyajı yapmıştı ki, aynada bana bakan lacivert gözlü kadın bir hayli etkileyici görünüyordu. Oldukça pahalı olan topuklularımın üstünde kıkırdayarak döndüm. Aldığım alkışlar bittiğinde, masamda duran ay çöreği kolyemi boynuma taktım. Damla ve Su üstüme pek uymadığını söylese de, bu kez onları dinlemedim. Çünkü bu kolyeyi ömür boyu çıkarmayı düşünmüyordum.

Kenan'ın geldiğini söylediği mesajını okuduğumda ellerim titredi. Tam o an ekranda Romeo yazısı çıktı ama ben meşgule verip elimde tuttuğum ufak çantama koydum. Kızlar yurdun kapısına kadar benimle geldiler. Yurt odalarından uzatılan meraklı kafaları görmezden gelmeye çalıştım. Dışarıda beni bekleyen kişinin Emir'den başkası olduğunu anladıklarında yeni dedikoduların dönmeye başlayacağını bilsem de umursamadım.

Kenan beni gördüğü an arabasından indi. Yanıma gelip tam karşımda durdu. Bakışları görüntümden etkilendiğini belli ediyordu. Açıkçası siyah takımı, siyah saçları ve siyah gözleriyle o da oldukça şık ve etkileyici görünüyordu. Elimi tuttu, nazikçe dudaklarına değdirdi. Siyah gözleri bana bakarken yine o puslu sesiyle konuşmaya başladı.

- Eğer ben hala senin kelebeğinssem ve sadece bir gün yaşayacaksam, o gün bugün olsa da kabulümdür. Çünkü yanında ölmek için bundan daha güzel bir yüz düşünmüyorum..

Acemice gülümseye çalıştım. Emir'de bana her fırsatta iltifat ederdi ama sanırım ona karşı bağışıklık kazanmıştım, çünkü artık o ne söylerse söylesin yüzüm bile kızarmıyordu. Ama Kenan'ın sözleri fazla ve garip gelmişti, ayrıca kulaklarıma kadar kızardığımı hissetmiştim. Kırılmamdan korkar gibi arabasına binmeme yardım etti. Ben koltuğa oturdum, o hızlıca direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırdı. Nişan, Çamlıca sırtlarında, nezih bir yerde yapılacaktı ve biz yolun yarısını neredeyse konuşmadan tamamladık.

Onunla sohbet konusu açmak için bile düşünmem gerekiyordu. Niyeyse yanında hep gergin hissediyordum. Hala yabancıydım ona karşı. Ama gece uzundu ve ben bu duygunun geçeceğini düşünmek istiyordum.

Nişan yerine varana kadar derslerimden ve onun işlerinin yoğunluğundan konuştuk. Sanırım bunu benimle fazla ilgilenememe sebebi olarak anlatıyordu. Önemli olmadığını söylerken ciddiydim. Ama o kibarlık yaptığımı düşündü.

- Arkadaşın nasıl oldu?

Kaşlarımı çattım. Emir'i unutmaması garip miydi, yoksa sadece benim hayatımla ilgili mi görünmek istiyordu?

O bahsettiği şeyi anlamadığımı düşünüp;

- Hani bulduğumuz gün, kendine zarar verdiğinden korktuğun kişiden bahsediyorum. Emir'di değil mi? Diye sordu.

Adını zaten hatırladığına kalıbımı basabilirdim. Bilerek ilgisiz görünmek istedim. Omuz silktim.

- Oldukça iyi. Bana şaka yapmak istemiş aklınca. Zaten o kendine zarar veremeyecek kadar kendine aşık biridir. Aslında ben o gün biraz aşırı tepki gösterdim, kusura bakma tekrar.

Anlayışla başını salladı. Ama konuyu kapatmaya niyeti yok gibiydi.

- Önemli değil. Ama onu odasında, o halde görünce bende korktum açıkçası. Kendine zarar vermesi bir yana, kafası yerinde değil gibi duruyordu.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Bana bakmadan devam etti.

- Bir şey aldığını düşünmüştüm. Dedi ve gözleri bana döndü. Tepkimi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

Emir sanırım Cennet'i eskisi kadar kullanmıyordu. Onunla bu konu hakkında hiç konuşmuyorduk. Ama artık daha çok yemek yemesi, daha çok uyuması bunu gösteriyordu.

Daha az kullanma sebebinin, sürekli benim yanımda olması olduğunu düşünüyordum ama bana kalsa, onun o zehiri hiç yutmamasını tercih ederdim ama bunu ondan isteyemezdim.

Hayatına müdahale etme hakkım yoktu.

Ama ne kadar onaylamasam da, sırrını saklamaya özen gösterebilirdim.

Ve yanımdaki adam sebebinin anlamasam da bu sırrı hissetmiş gibi üstelemeye çalışıyordu.

Belki de ben fazla paranoyaklaşmıştım ve Kenan sadece beni tanımaya çalışan bir yakışıklıydı. Yine de omuz silktim.

- Biraz fazla içki içmesinden başka bir şey yoktu. Zaten o gece sabaha kadar kusmasını izlemiştim. O yüzden bence bu konuyu kapatalım, çünkü hatırladıkça midem bir tuhaf oluyor. Gülümsedi ama yol çizgilerine dönen bakışları pek de memnun olmuş gibi görünmüyordu.

~~~

Sonunda arabasını park ettiğinde derin bir nefes aldım. Yürümeme eşlik etmek için bana kolunu uzatan Kenan'a zorla da olsa gülümsedim. Titreyen ellerimi fark etmemesini umarken, salona doğru yürüdük.

Kırmızı halı eşliğinde, zarif ışıklarla renklenmiş salona girdiğimizde nefesimi tuttum. Bir kaç saniye göz gezdirmemle bütün Çıkmaz'ın burada olduğunu anladım. Bana dönen yüzler, bir kaç saniye sonra kim olduğumu anladığında hepsi birer birer gülümsemeye dönüştü.

Salonda ilerlerken selam verenler, iltifat edenlere karıştı. Ne kadar büyümüşsünler, çok güzel olmuşsunlarla yer değiştirdi. Şimdiye kadar sayısız kere teşekkür eden dudaklarım, görüş açım

giren zümrüt yeşili gözlerin bana baktığını fark ettiği an kilitlendi. Bacaklarım adım atmaya unutmuş gibi yerinde saydığımda, ilk kez Kenan'ın kolunda olduğuma sevindim. Çünkü şuan tamamen onun sayesinde yürüyordum.

Ahmet'lerin olduğu masaya doğru ilerlerken kuruyan dudaklarımı ıslattım. Ve kendime onu unutmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlattım. Bu gece bu kararımın final sınavına girecektim. Onu öyle bir unutacaktım ki, yıllar sonra bu günleri andığımda, Ahmet'i bana hatırlatacak tek şey boynumdaki ay çöreği kolyem olacaktı.

Tabi şuan bana dikkatle bakan lanet olasıca yeşil gözleri olmasaydı işim çok daha kolay olabilirdi..

~~~

21. Bölüm ~ Nişan

~~~

Oturacağımız yuvarlak masa parlak taşlarla, gösterişli abajur ve çiçeklerle süslenmişti. Işıldayan tabakları ve bardaklarıyla göz alıcı görünüyordu. İki kısma ayrılmış salon oldukça büyük ve gösterişliydi. İsteyen masalara oturup sohbet ediyor, isteyen uzun kokteyl sehpaları etrafında ayakta ikramları tadıyordu. Etrafta dolaşan garsonlar ise kendilerini hissettirmeden servis yapıyorlardı. Böylece hem resmi hem de sıcak bir ortam sağlanmıştı.

Erva lise zamanından beri, ne zaman buranın önünden geçse evlenmek için birini bulduğunda nişanını burada yapacağına dair hayaller kurardı. Burada basit bir akşam yemeği için bile haftalar öncesinden yer ayırtman gerektiğini duymuştum. Ve Erva'nın nişanı bu mekanda yapabilmek için kimleri araya soktuğunu tahmin dahi edemiyordum. Belki de sahibinin evine gidip sabahlara kadar yalvarmış bile olabilirdi. İstemsizce gülümserken bu ihtimalin çok da uzak olmadığını düşündüm. Söz konusu Erva ise herşey olabilirdi.

Bana her zaman İstanbul'un güzelliğinin en güzel bu salonun terasından görüldüğünü söylerdi. Haklıydı. Oturduğumuz masadan bile dışarıya bakınca şehri milyonlarca ışık olarak görüyorduk. Dışarıyı seyrediyordum çünkü Ahmet'in bakışlarının üzerimde gezindiğini ona bakmadan bile anlayabiliyordum. Kısa bir selamlaşma sonrası yerimize otururken bana resmen sinirle bakıyordu. Gerçi Kenan'a olan bakışlarıyla kıyaslarsam, benimkileri çok da dert etmemem gerekirdi. Kenan'la el sıkıştıklarında gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, bu beni korkutsa da Kenan'ı gülümsetmişti.

Yanımda oturan Mine ablayla sohbet ederken kaçamak bakışlarla ona bakıyor ve yavaşta olsa kızgınlığının yerini huysuzluğun aldığını görebiliyordum. Ama hangi ruh halinde olursa olsun inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

Saçlarını kısaltmıştı, kirli sakalları onu daha erkeksi gösterirken, zümrüt yeşili gözleri koyu lacivert takımıyla iyi bir ikili olmuştu. Yanındaki boş sandalyenin Yasemin için olduğunu düşünmek moralimi bozsa da umursamamaya çalıştım. Sonuçta benim yanımdaki sandalyede boş değildi. Şanslıysam belki aynı kişi sandalyem gibi kalbimi bile doldurabilirdi..

Dakikalar sonra romantik bir müzik eşliğinde salona giriş yapan Erva ve Hakan'ı görünce herkes ayağa kalktı. Deli gibi alkışlıyordum ve mutluluktan ağlamak üzereydim. Altın sarısı parıltılı kıyafetiyle öylesine güzel görünüyordu ki, onca kalabalık içinden beni bulan yüzü bana bakıp gülümsediğinde ona göz kırptım.

Onlar kısa bir dans sonrası yanımıza geldi. İkimizin iltifatları birbirine karışırken defalarca sarıldık. Erva beni kokteyl kısmına çektiğinde neredeyse düşecektim.

- Sahra doğruyu söyle, elbisem gerçekten yakışmış değil mi?

Elini tuttum.

- Prenseslere benzemişsin. Derken ciddiye dim.

Önce gülümsedi. Sonra vücuduma anlamlı bir bakış attı.

- Sende tam bir afet olmuşsun! Yanındaki kelebeğin nefesini kestiğine eminim.

Ben zoraki gülümserken o masada oturan Kenan'a bakıyordu.

- Kozadan çıkan kelebeklerin böyle yakışıklı olacağını bilseydim, Hakan'ı beklemez her tırtılın peşine takılırdım.

Dirseğimle onu dürttüm. Ama o sadece kıkırdadı. Salondaki insanlarla konuşmak için yanımdan ayrıldığında ben tekrar masaya oturdum. Güzel bir ritimle çalan müzik dans pistini doldurmaya başladığında Kenan bardağını bırakıp bana döndü.

Hiçbir şey söylemeden sadece elini uzattı bana. Çekinerek baktığım yüzü gülümsüyordu.

Niyeyse göz ucuyla Ahmet'e baktım. Bakışları yine anlamını çözemeyeceğim kadar derindi.

Gülümsedim ve elinin parmaklarımı sarmasını izledim. O beni piste doğru götürürken babamlarla aynı masada oturmadığımıza seviniyordum. Anneme nişana bir arkadaşımla geleceğimi önceden söylemiş olsam bile şuan utançtan ölebilirdim.

Kibar elleri bedenime dokunduğunda irkildim. Omuzlarına indirdiğim parmaklarım ona dokunmaya korkuyormuş gibi eğreti duruyordu. Şuan kendimi iyi hissetmem gerekirken neden yanlış birşey yapıyormuş gibi rahatsızdım ki(?)

- O, değil mi?

Kulağımdaki sesiyle kendime geldim. Siyah gözlerine baktım soru sorar gibi.

- Uçmaya korktuğun ışık.. Kanatlarını yakmasından korktuğun ateş o, değil mi?

Bakışlarının masada bizi izleyen Ahmet'e baktığını görünce başımı eğdim. Sağ elim omzundan göğsüne kaydı. Uzanıp o elimi avucuna aldı ve kalbinin üstüne koydu. Ona baktım. Nasıl anladığını sormak üzereyken, gülümsedi.

- " Yüz kişinin içinde aşık, gökte yıldızlar arasında parıldayan ay gibi belli olur." Dedi sadece.

Bir kaç saniye ona baktıktan sonra acı şekilde gülümsedim.

- Beni onun yanında gören herkes bir bakışla anlarken, kendimi bunca yıl ondan saklayabilmem büyük başarı değil mi?

Gülümsedi.

- Bu, saklambaç oynarken iki tarafında gizlenip birbirini bulamaması gibi..

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. Anlamamıştım.

Başını iki yanına sallayıp sesli şekilde gülümsedi.

- Boşver.. Dediğinde beni biraz daha kendine çekti.

Bir kaç dakika daha dans etmiştik ki, Mine abla yanımıza gelip, çekinerek ufak çantamı bana uzattı.

- Şeyy.. Sahracım uzun süre, ısrarla çalınca belki açmak istersin diye düşündüm.

Başımı sallayıp teşekkür ettim ve çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda on dört cevapsız arama vardı ve hepsi Emir'dendi. Gözlerimi devirdim. Kenan'da benimle birlikte ekrana bakarken pistin kenarında duruyorduk. Kokteyl kısmına geçtiğimizde bana döndü.

- Ara istersen, önemli bir şey olabilir.

Keyifsizce başımı salladım.

- Önemli olduğunu sanmıyorum. Özel günlerimde bilerek yaptığını düşünüyorum artık.

Düşünür gibi dudağını büktü.

- Her aradığında yanına koşacağını bildiği için yapıyor olabilir. Dedi.

Tam birşey söyleyecektim ki, Yasemin üstündeki gece mavisi elbisesiyle Ahmet'lerin olduğu masaya yaklaştı. Elini ona uzatıp selamlaştığında yanağına ufak bir öpücük bıraktı. Kırmızı rujunun Ahmet'in yanağında iz bıraktığını düşünmek bile dişlerimi sıkıyımama sebep oldu. O, onun için ayrıldığını düşündüğüm boş sandalyeye otururken ben başka tarafa bakmak için kendimi zorladım. Ama gülümseyerek Ahmet'le sohbet etmeye başlaması bile kolayca sinirimi bozmuştu.

Telefonum tekrar çalmaya başladığında çoktan kaşlarımı çatmıştım. Sertçe tuşa basıp kulağıma götürdüm.

- Efendim Emir!

Bu ses tonuyla açmamı beklemediğinden konuşmadı sanırım. Tekrar adını söyleyince;

- Juliet, yanıma gelmelisin.. Dedi sessizce ve ben Kenan'a baktım.

Az önce söylediklerinde haklıydı. Dişlerimi sıktım.

- Beni her aradığında yanına koşamam Emir! Ben senin bakıcın değilim. Midene gönderdiğin mutluluk haplarını içerken iki kez düşün, her seferinde gelip elini tutamam. Benim de yaşamam gereken bir hayatım, ilgilenmem gereken başka insanlar var!

Cümlem bittiği an söylediklerimden pişman olmuştum aslında. Tam ağzımı tekrar açmışım ki, kapattı. Lanet olsun birden ortaya çıkan şu çirkef huyuma! Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kenan uzanıp elimi tuttuğunda beni sakinleştirmek istediğini biliyordum. Ama o bana dokunduğu an daha gergin hissetmişim. Ondan rahatsız olduğumu hissettirmeden elimi avucundan alıp saçlarıma götürdüm.

Tekrar masaya geçmek yerine ayakta durmayı tercih ettim. Artık salon iyiden iyiye dolmuştu. Resmi hava yerini samimi sohbetlere bırakmıştı. Mine abla yanıma gelip birlikte sohbe etmeye başladığımızda, Kenan izin isteyerek terasa doğru yürüdü. Sanırım telefonla konuşacaktı. O gittiği an Ahmet yanımda belirdi. Keyifsiz yüzüyle masadaki ikramlardan birini ağzına attı.

Mine yenge bana döndü.

- Arkadaşın çok hoş biri Sahra.

Onun cümlesiyle yutkunup elimi kakülüme götürdüm. Ben başımla onaylarken Ahmet gerçek olamayacak kadar zorla çıkan, ufak bir kahkaha attı.

- Doğru, Sahra'nın birbirinden hoş, bir sürü arkadaşı var artık.

Başımı Ahmet'e çevirdim. O bana bakarken gülümsüyordu. Ama bunun gerçek bir gülümseme olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

- Yanında her seferinde farklı biri olduğundan isimlerini aklımda tutmakta zorlanıyorum. Diğeri Romeo'ydu, bu kibarcığın adı ne?

Bunları öylesine hakaret eder gibi söylemişti ki, gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Ben ağzımı açmadan Mine abla araya girdi.

- Ahmetcim, güzel kokan çiçeklerin etrafında her zaman arılar dolaşır.

Eliyle sırtımı okşadı, gerginliği azaltmak için yüzüme sıcacık gülümsedi.

- Ve Sahra da çok güzel bir çiçek.

Mine ablaya iltifatı için gülümserken Ahmet bir süre sessizce yüzüme baktı. Bakışları kısa bir an derinleşse de, yine asabileşip dişlerini sıktı.

- İlla bir çiçek olacaksın, kaktüs falan olsaydın ya. Hem her etrafında dolaşan arıya balından vermene de gerek yok!

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi büyüttüm. Sesimi sakin tutmakta zorlandım.

- Ne demek istiyorsun sen?

Mine abla aramıza girse de kafalarımız yine birbirine yaklaşmıştı.

- Etrafında dolaşan herkese yüz vermek zorunda değilsin demek istiyorum!

Resmen sinirden çığlık atmak üzereydim.

- Laflarının nereye gittiğine dikkat et, Ahmet abi!

Çenesi gerginleşti. Küfür eder gibi nefesini dışarı bıraktı.

- Peki Sahra!

Sanki ben değil de o söylediğim bir şeye alınmış gibi yüzünü düşürdü ve yanımdan uzaklaştı.

Sinirle histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Mine abladan özür dileyip, topuklarımla yere vurarak terasa doğru yürüdüm. Biraz hava alsam iyi olacaktı.

Oldukça büyük olan terastaki manzaranın güzelliğini fark edemeyecek kadar sinirliydim. Etraftaki az sayıda kişinin dikkatini çekmeden terasta gözlerimle Kenan'ı aradım. En uzak köşelerden birine çekilmiş kulağındaki telefonla hararetli bir konuşma yapıyordu. Yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Sesini duyacak kadar yakınına geldiğimde konuşmasını bitirmesini bekledim.

- Şuan o konu üstünde çalışıyorum zaten. Güven bana, yakında bir şeyler öğreneceğim. Zaten artık kesin olarak eminim, sadece işimize yarayacak birkaç şey bulmam gerek. Bana bir ay daha ver!

Karşı tarafı dinlerken arkasını döndü ve benimle göz göze geldi. Aniden panik oldu. Her zaman kendine güvenen bakışları olan adam, şuan karşımda şeker yerken yakalanan bir çocuk gibi renk değiştirmişti. Bu hali beni huzursuz etti.

- Neyse, yarın ofiste ayrıntılı konuşuruz. Şimdi kapatmam gerek. Dedi ve telefonu kapattı.

Bana bakıp gülümserken yüzündeki az önceki ifadesini ustalıkla yok etmişti bile.

- Geldiğini fark etmedim.

- Uzun süre gö rünmeyince merak ettim. Dedim dü z bir sesle. Elindeki telefonu kaldırıp keyifsizce salladı.

- Ofisten aradılar. Patronum bir haber hakkında beni sıkıştırıyor da.

Anlayışla başımı salladım. Ama içimdeki huzursuzluk yerini çoktan almıştı.

Beni yanına çekip, çeneme dokundu ve gökyüzüne bakmamı sağladı. Arkama geçtiğinde kendimi rahatsız hissettim. İşaret parmağını havaya kaldırıp kulağıma fısıldadı.

- Bak, işte şu sensin. Eskiden diğerlerinin yanında sönük kalan ama şimdi onları gölgede bırakacak kadar parıldayan küçük yıldız..

Nefesi ensemde dolaşırken yutkundum. Parmakları çıplak omzuma dokunup kolumdan aşağı kayarak yavaşça elime ulaştı. Parmakları avucuma sokulduğunda, sırtımda göğsünü hissettim ve panikledim. Hemen kendimi ondan uzaklaştırdım.

- Şeyyy.. Ben biraz üşüdüm. İçeri girelim mi?

Cevabını beklemeden ona doğru dönüp zorla da olsa gülümsedim. Sonra hızla adımlayıp kendimi sıcak salona attım. O benimle yürürken yanımda Kenan yerine Emir olmasını ilk kez o an istediğimi fark ettim. Çünkü bu plan işe yaramayacaktı. Bana her dokunduğunda tenim onu istemediğimi bana hatırlatırken, kendimi zorlamak çok yanlış geliyordu.

~~~

Kenan kokteyl masalarının etrafında sohbet edecek birilerini bulduğunda yanımdan biraz olsun ayrıldığı için kendimi rahatlamış hissettim. Böyle düşünmek bana yakışmıyordu ama elimde değildi. Salondaki çoğu kızın içinin giderek baktığı bu yakışıklı, bana hala bir yabancıdan farksız geliyordu.

Mine ablayla aramızdaki sandalyeye oturan Erva elini ayak bileğine götürüp yüzünü buruşturdu.

- Neden güzel olan herşey acı vermek zorunda! Bu ayakkabıyı gördüğüm an aşık olmuştum.

Ama şimdi çöpe atacak kadar nefret ediyorum.

Sesli şekilde güldük. Benim gözüm dans pistinin yanında sohbet eden Ahmet ve Yasemin'e takıldı. Yasemin onunla dans etmek için ölüyormuş gibi dursa da, Ahmet şuan futbol konuşacak kadar ilgisiz görünüyordu. Ama bu her fırsatta yan yana durup konuştukları gerçeğini değiştirmiyordu.

Erva konuşmaya başladığında ona döndüm.

- Abimin durumu iyice sinirimi bozmaya başladı.

- Ne varmış ki durumunda?

- Şu kızla arasında ne var hala anlamış değilim. Hemen hemen her gece onun yanına gidiyor.

Gündüzleri de bazen telefonda konuştuklarını duyuyorum. Ama ne zaman ağzımdan Yasemin kelimesi çıksa, lafı ağzıma tikip kızmaya başlıyor. Zaten son zamanlarda iyice sinirli, asabi bir adam olup çıktı. Geçen haftalarda eve sarhoş geldi biliyor musun?

Beni yurda bıraktığı gece olup olmadığını merak etsem de soramadım. Zaten Erva da keyifsizce devam etti.

- Hakan'la Barış abim getirdi. Babamlar duymasın diye gizlice aldık eve. Biz üstünü değiştirip yatağa yatırmaya çalışırken, o sürekli "Çok geç kaldım, çok geç kaldım." Diye mırıldanıp durdu. Kaşlarımı çattım.

- Neye geç kalmış ki? Diye sordum.

Öyle anlamsız bir cümleydi ki bu, akıl bile yürütemedim.

Mine abla bizim şaşkınlıkla konuştuğumuz konuyu ondan beklemeyeceğim sakinlikte dinliyor, bir yandan da önünde duran tabağındaki tatlısıyla oynuyordu. Erva dudaklarını büktü.

- Bilmiyorum. Bende anlamadım. Hani her gece Yasemin'in yanına gidiyordu, ona mı geç kaldı diye sordum Hakan'a. Bana "sen kurcalama boşver." Deyip kestirip attı. Düşünüyorum, madem araları abime içki içtirmek kadar bozuk, o zaman neden şuan hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorlar?

Başımızı onlara doğru çevirince ikimizde akıl yürütmeye çalışıyorduk ama Mine abla hala ilgili değildi. Hatta bize bakmamaya çalışıyordu. İçimden bir ses onun birşeyler bildiğini söylese de, sustum.

Mine abla başını kaldırıp bana baktı. Konuyu kapatmak ister gibi bana döndü.

- Sahra sen neden Ahmet'e abi diyorsun?

Yutmak üzere olduğum gazlı içecek boğazıma kaçtı ve defalarca öksürdüm. Peçeteye dudağımdakileri silerken anlamaz gözlerle Mine ablaya baktım.

- Ben ona eskiden beri Abi derim.. Diye geveledim.

Omuz silkti.

- Bence şuan söylemen çok da gerekli değil.

Erva lafa girdi.

- Aslında Mine yengem haklı. Senin ona abi demen gerekseydi, bende Hakan'a abi derdim.

Cümlesi bittiğinde tiksiniymiş gibi titredi.

- Bir an düşündüm de, iğrenç!!

Mine abla kıkırdadı. Ben ise yüzümü buruşturdum.

- İkimizin durumu aynı değil ki Erva. Beni Ahmet abi büyüttü sayılır.

Mine abla yine araya girdi.

- Ama artık büyüdün! Hem bu Ahmetin'de hoşuna gidebilir. Ona her abi dediğinde kendini yaşlı hissediyordur.

Erva başıyla şımarıkça onayladı.

- Bir tanecik yengem yine haklı. Sen benim güzelim abimi kendini yaşlı hissettirirken, o sarhoş olacak kadar aşk acısı çekiyor.

Mine abla sesli bir kahkaha atarken, başını iki yanına doğru salladı. Ben ise kaşlarımı çattım.

Erva ayakkabısına söylenip ayağa kalktı ve bize döndü.

- Gideyim de orta yaş krizine soktuğun abimi neşelendireyim. Dedi ve koşar adım Ahmet'in yanına gidip, onu Yasemin'in yanından ayırdı ve zorla da olsa dans pistine götürdü.

Ben onun şımarık haline güldüm. Mine abla bardağındaki içeceğini dudaklarına götürürken bana baktı.

- Ona abi dememen konusunda ciddiydim Sahra.

Bu cümleyi kurarken de oldukça ciddi olması yutkunmama sebep oldu. Öyle bir bakışı vardı ki, sanki benim Ahmet'e karşı hissettiklerimi anlamış gibiydi. Aksini ispat etmek ister gibi panikle konuştum.

- O benim abim. Her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak. Diğer türlü saygısızlık olur. Bardağı tekrar dudağına götürürken onaylamıyormuş gibi başını salladı ve gözlerini devirip iç çekti. Bense kızaran yanaklarımı içtiğim su ile saklamaya çalıştım.

~~~

Erva Ahmet'le piste dans ederken gülümseyerek onları seyrediyordum. Ahmet'le nişanımız olsaydı bende Erva'nın ki kadar güzel bir elbiseyle, aynen böyle ağız kulaklarımla onunla dans edebilirdim.

Etrafıma baktığımda, Ahmet'i aşkla izleyen tek kişi olmadığımı fark ettim. Başta Yasemin olmak üzere, Çıkmaz'dan tanıdığım çoğu kız onu iç çekerek seyrediyordu.

Her bakışı saymak moralimi bozduğundan başımı masaya eğdim. Kenan sessizce yanımdaki sandalyeye oturduğunda ona sadece gülümsedim. Tam dudaklarını aralayıp konuşacaktı ki, Hakan sandalyemin arkasında durup bana seslendi. Ona döndüğümde gülümsüyordu. Önce Mine ablaya ufak bir bakış attı, sonra bakışları tekrar bana döndü.

- Sahra senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim?

Daha sorusunu duymadan kabul edeceğimi belli ederek başımı salladım gülümseyerek. Elini ensesine koyup çekinerek konuşmaya başladı.

- Nişanlım bu gece bir melek kadar güzel görünüyor ama ben onunla sadece bir kere dans edebildim. Şuan selamlamak, vedalaşmak ya da konuşmak zorunda olduğum kimse kalmadı ve ben nişanlımın gözlerine bakıp dans etmek istiyorum artık. Ama şuan abisiyle dans ediyor ve onu abisinin kollarından almak ayıp olacağından.. Şey.. Diyorum ki, seni masum bir sebep için kullanmama izin verir misin?

Anlamamış gibi yüzüne baktım. Gülümsedi ve bana elini uzattı.

- Kısacası, benimle dans eder misin?

Ufak bir kahkaha attım. Kucağımdaki peçeteyi masaya bırakıp ayağa kalktım. Bana uzattığı eline zarifçe parmaklarımı koydum. Bir hanım efendi gibi dizlerimi kırıp;

- Büyük bir zevkle. Dedim gülümseyerek.

Kenan Hakan'a sorun yok dermiş gibi bakınca, beklediği izini almışcasına gülümseyerek beni piste doğru götürdü. Ve ben işte o an aslında ne yaptığımı anladım. Hakan'la dans etmeyi kabul etmek, aslında Ahmet'le dans edeceğim anlamına geliyordu(!)

Erva ve Ahmet'e yaklaştığımız her an kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Heyecanımı Hakan'a belli etmemek için yutkundum. Onların bir kaç adım uzağında dans etmeye başladık. Ve bir kaç saniye sonra bizi fark etmeleriyle başım döndü. Hakan'ın kolları olmasa yere yığılabirdim. Erva bize gülümserken Ahmet sadece baktı. Yüzünde yine o anlayamadığım bakışlarından biri vardı.

Bana oldukça kısa gelen bir kaç dakika sonra Hakan bana baktı. Gözüyle Erva'yı işaret etti. Anlamayarak kaşlarımı çattım. O aynı hareketi yapmaya devam ediyor ama ben hala anlayamıyordum. Sonunda dayanamayıp;

- Hadi Sahra.. Dedi.

Benimle dans etme sebebi aklıma gelince kendimi salak gibi hissettim. Kaşlarımı kaldırıp kısa bir an düşündüm. Ufak bir öksürükle boğazımı temizledim. Erva'ya doğru baktım, şikayet eder gibi gülümsedim.

- Ervacım, nişanlımla biraz da sen dans edebilir misin lütfen, kendisi ilk görüşte aşık olduğum ayakkabılarıma basıp duruyor da!

Erva kıkırdadı. Abisine baktıktan sonra, büyük bir zevkle kendisini Hakan'ın kollarına attı. Onlar gülüşerek yanımdan ayrılırken biz öylece pistin ortasında kaldık. Ahmet'e baktığımda bana gülümsedi. Gamzesini ne kadar özlediğimi o an anladım. Bana elini uzattı.

- İlk görüşte aşık olduğun ayakkabılarına basmayacağıma söz veriyorum. Dedi.

Ufak bir kahkahadan sonra eline uzandım. Kibarca beni kendine çekmesine izin verip, ellerimi omuz hizasına koydum. Onun parmakları belimdeki yerini aldığımda yutkundum. Nefesimi kontrollü almaya çalışıyordum ama sanki biri salondaki tüm oksijeni çekmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Sakin ol Sahra! Burundan al, ağızdan ver!

Kendime verdiğim komutla ciğerlerimi Ahmet'in kokusuyla doldurdum. Ben nefesimi bırakmakta zorlanırken, onun sıcak nefesi enseme vurdu. Gözlerimi kapattım. Bu ancak hayal edebileceğim bir andı. Öyleyse yine sakın kalmalı ve tadını çıkarmalıydım.

Gözlerimi açtım, başımı biraz geri çekip yüzüne baktım. Onun gözlerinin de kapalı olduğunu fark ettiğimde garip hissettim. Ama zümrüt gözleri bana bakmakta gecikmedi. Gülümsedi. Gülümsedim.

- Kolyemi takmışsın. Dedi.

Elim bakışlarımla birlikte göğsümdeki kolyeme gitti. Dokunurken gülümsedim.

- Hiç çıkarmıyorum ki.

Tekrar yeşil gözlerine baktım.

- Bana evimi hatırlatıyor.. Diye ekledim.

Gülümserken beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Eli sırtımdaki ince tüle dokunduğunda, parmakları tenimi yakacak kadar sıcaktı. Başını saçlarımın olmadığı tarafa yaklaştırdı. Kulağıma eğilip fısıldadı.

- Bu gece çok güzel görünüyorsun..

Yutkunup, alt dudağımı ısırđım. Allahım, verdiğim onca çaba tek güzel cümlesiyle yıkılmamalıydı! Aramızdaki yakınlığı azaltmak için gözlerine çevirdim yüzümü.

- Yeni görüntümü beğenmediğini söylemiştin? Dedim ona takılırmış gibi.

Omuz silkti.

- Beğenmediğimi söylemedim. Değiştini söyledim.

Yüzümü buruşturdum.

- Değişmek kötü bir şey mi?

Kısa bir an düşündü. Keyifsizce dudak büktü.

- Değişen sadece üstündeki kıyafetlerse sorun yok..

Bir kaç saniye birbirimize baktık. Ama ben bakışlarımı kaçırıp başımı çevirdim. Bizi izleyen sarı saçlara takıldı gözlerim. Yasemin masasında oturup gözünü bile kırpmadan bizi seyrediyordu. Rahatsız olup Ahmet'e döndüm.

- Yasemin'le aranız mı bozuk?

Kaşlarını çatıp bana baktı.

- Hayır. O nereden çıktı?

Omuz silktim.

- Yani ne bileyim.. Erva bu ara kavga etmiş olabileceğinizden falan bahsetti. Hani eğer aranız bozuksa, onunla konuşup sorunu çözmenize yardım edebilirim.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. Sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi başını iki yanına sallarken, alay eder gibi gülümsedi.

- Emin ol böyle bir şey yapmana hiç gerek yok.

Bozulmuş gibi omuz silktim.

- Sen bilirsin. Dedim keyifsizce.

Birkaç saniye konuşmadık.

- Seni yurda bırakmamı ister misin? Diye sordu.

- Unuttun sanırım, buraya Kenan'la geldim.

Kaşlarını çattı.

- Unutmadım merak etme. Ama onunla gelmiş olman, birlikte döneceğiniz anlamına gelmez! Bana sebepsiz sinirlenmesi canımı sıktı. Bende kaşlarımı çattım.

- Ben insanları yarı yolda bırakmam.

Yüzünü bana yaklaştırdı.

- Her önüne geleni koluna takıp yola çıkmazsan, yarı yolda bırakacağın adam da olmaz!

Dişlerimi sıktım.

- Az önce de buna benzer şeyler söyledin. Laflarının nereye gittiğine dikkat et! Ahmet-ABİ!

Mine ablanın söylediklerinden sonra, bu kez abi kelimesini canını sıkmak için üstüne basarak söylemişim. Zümrüt gözler öfkeyle parlarken Mine abla yanımıza geldiğinde ne kadar zamandır dans etmeyi bırakıp, iki serseri gibi birbirimize diklenmeye başladığımızın farkında bile değildim.

- Çocuklar ne oluyor? İnsanlar size bakmaya başladı, kendinize gelin!

Birkaç meraklı gözün bizi seyrettiğini fark edince Ahmet'ten uzaklaştım. Çıkmaz'ın en dedikoducu insanları dahil herkes buradaydı. İnsanlara şimdiden bir kaç gün boyunca konuşacak malzeme vermiş olmalıydık. Etrafa sorun olmadığını belli eden sahte gülücüklerle bakarken müzik hızlandı. Hareketli melodiler salonu doldurmaya başlayınca dikkatler başka yöne döndü.

Bende Ahmet'e kısa ve sinirli bir bakış atıp masaya yürüdüm. Oturmadan Kenan'a;

- Artık gidelim mi? Diye sordum.

Elindeki bardağını masaya indirip gülümsedi.

- Dans etmek için kalkmadan önce bende sana aynı şeyi söyleyecektim. Dediğinde gülüşüne karşılık verdim.

Erva'yla vedalaşırken bana kızmaması için sınavlarımı bahane ettim. O da anlayışla karşıladı. Uzun uzun sarıldık. Anneler ortalıkta görünmediği için sessizce gitmek işime geldi. Kenan'ı onunla tanışmak için henüz hazır değildim. Eve gittiğimde bana yeteri kadar soru soracağına emindim zaten.

Kenan'ın arabasıyla yurda dönerken yine sessizdik.

- Başka bir yere gitmek ister misin? Diye sordu.

Başımı koltuğa yaslayıp ona baktım. Yanımdaki adama karşı bir şeyler hissetmeyi öyle çok isterdim ki.. Acı bir gülüşle baktım yüzüne.

- Gelecek hafta vizelerim başlayacak, yurda gidip dinlensem iyi olur. Hem ayağımdaki ayakkabılar beni Everest'e tırmanmış kadar yordu.

Güldü. Araba yurdun bahçesine girdiğinde saat oldukça geç olmuştu. Aşağı inmek için hamle yapınca koluna dokundum.

- Burada vedalaşalım. Eminim şuan pencereden bakan sayısız göz vardır. Bu gece beni aldığımda yeterince sohbet konusu olmuşumdur. Fazlasını vermeye gerek yok.

Anlayışla gülümseyip bana doğru döndü.

- Bu gece için çok teşekkür ederim. Benimle gelmene sevindim.

Elimi tuttu. Parmakları tenimi okşarken gece kadar siyah gözleriyle bana baktı.

- Keşke sana yaklaşmama izin versen..

Gözlerime bakarken gece boyunca içimden geçenleri fark ettiğini anladım. Suçluymuş gibi başımı eğdim. Çeneme dokunup ona bakmamı sağladı. Bu kez yüzü daha yakındı bana. Fazla yakın(!) Biraz daha yaklaşırken ben nefesimi tuttum.

- Sana yaklaşmama, kelebeğin sana dokunmasına izin ver..

Dudakları beni korkutacak kadar yakınımaya gelince elimi göğsüne koyup onu durdurdu.

Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum.

- Kenan.. Ben.. Ben yapamam.. Yani.. Biz..

Ne söylemem, nasıl söylemem gerektiğini bile bilmiyordum. Geri çekildi. Bedeni benden uzaklaşınca, onu durduran elim havada kaldı. Elim kucağıma indirirken " Özür dilerim.." Dedim sessizce.

Bana baktı. Üzgündü ama kızgın değildi.

- Ben özür dilerim.. Bu gece bana bir şans verdiğinin farkındaydım Sahra. Bizim durumumuzda olan çoğu kişinin başına gelen bir şey bu. Mektuplarımız öyle özeldi ki, yüz yüze gelince bocalamamız normal.

Anlayışlı yüzü kendimi daha kötü hissetmeme sebep oldu.

- Kenan ben gerçekten özür dilerim. Boş yere ümit vermiş gibi oldum. Ama ben..

Beni susturdu. Yeniden gülümsedi.

- Özür dileyip durma. Hem suç benim, seni zorlamamalıydım. Aslında ne var biliyor musun, biz hatayı en başında yaptık. Seninle arkadaş olmayı denemeden daha derin şeyler yaşamaya çalıştık. Bu, bir kitaba ortasından başlamak gibi.

Gülümsedim. Bana doğru elini uzattı.

- Ne dersin, giriş sayfasını açıp okumaya baştan başlayalım mı?

Sesli şekilde güldüm. Bana umut dolu gözlerle bakan bu adama ne demeliydim ki..

- Bu sadece arkadaş olacağımız anlamına mı geliyor? Diye sordum.

Başıyla onayladı. Gülümseyerek eline uzanırken bu kararımın pişman olmamayı umut ettim.

- Merhaba, ben Kenan. Aşık olduğu kadınla sadece arkadaş kalacağına söz veren, ufak bir kelebek..

Ve daha ilk dakikadan kararımın pişman olmuşum bile(!)

Zorla da olsa gülümsedim.

- Ben Sahra. Saf kelebekleri ağına düşürüp kendine aşık eden, sonra da onunla arkadaş olacak kadar zalim, bir o kadar da korkak bir kelebek..

Sesli şekilde kahkaha attı. Onun söylediklerinin beni ne kadar ürküttüğünü ona hissettirmeden elini sıktım ve arabadan indim. Arabasının bahçeden çıkışını seyrederken içimdeki huzursuz his kendini yine hatırlattı.

~~~

Yurda girmeden önce çantamın içinden telefonumu çıkardım. Emir hiç aramamıştı. Ona söylediklerimden sonra bu çok normaldi. Ama yine de kendimi kötü hissettim.

Belki de bana gerçekten ihtiyacı vardı ve ben onun yanında olmak yerine kalbini kırmıştım.

Aklıma gelen ihtimallerle hemen onu aradım. Ama defalarca çalmasına rağmen açmadı. Her yeniden aradığımda korkum biraz daha arttı.

Taksiye atlayıp, evine gidene kadar aramaya devam ettim. Bir ara ambulansı aramayı bile düşündüm. Ama evine az kalmıştı. Taksi durduğunda beklemesini söyledim, eğer onu tahmin ettiğim şekilde bulursam, hastaneye gitmek için bu kez Ahmet'i arayamazdım.

Elbisemin eteklerini beni yavaşlatmaması için yukarı kaldırdım. Ve koşar adım bahçenin merdivenlerini çıktım. Nefes nefese kapıyı çalmaya başlarken artık ciddi anlamda korkuyordum. Dakikalar içinde zile aralıksız basmaya ve kapıyı yumruklayacak kadar sert vurmaya başladım.

Adını sayısız kere söyledim. İsmi dudaklarımdan her çıktığında kulağıma daha umutsuz geliyordu. Tam elime telefonu alıp ambulansı arayacaktım ki kapı aralandı.

Kapıyı açan Emir'di. Ama bakışları öyle garipti ki.. Yine bir şeyler içtiğini düşündüm ama her ne ise geçen seferki gibi değildi. Bu kez daha çok sarhoş gibi duruyordu. Bakışlarım yüzünden çıplak vücuduna kaydı.

Üstünde hiçbir şey yoktu. Altındaki pantolonunun ise kemeri ve fermuarı açıktı. Aceleyle giyilmiş gibi altında kalan boxerın beli kıvrılmıştı. Gözleri ise bir şeyden korkmuş gibi bana bakıyordu.

- Sahra..? Dedi şaşırılmışçasına.

Bir dakika, Sahra mı dedi? Emir bana bugüne kadar hiç adımı söylememişti ki(!) Kaşlarımı çattım. İşte şimdi bir şeylerin ters gittiğine emindim.

- İyi misin? Diye sordum.

Yutkundu. Ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. Tam dudaklarını aralamıştı ki, arkasından gelen

kişi kapıyı iyice açtı. Bakışlarım yanında duran sarışın kıza döndüğünde afalladım. Kızın üstünde

sadece kırmızı styeni ve oldukça dar olan bir tayt vardı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında Emir yeniden konuşmak için hamle yaptı ama içeriden gelen bir başka kız sesi onu durdurdu. Kulaklarım çınlamaya başladığı için içeriden seslenen kızın ne dediğini anlayamadım. Ama ses tonundan eğlencelerinin bölünmesinden pek de memnun olmadığı anlaşılıyordu. Zaten bir kaç saniye sonra, o da uzaktan siyah saçlarıyla bize bakmaya başladı. Ve o da en az Emir'in yanındaki sarışın kadar giyinikti(!)

Gördüğüm manzarayı beynim algılayamamış gibi;

- Ne yapıyorsunuz? Dedim safça.

Sanki ne yaptıkları yeterince açık değilmiş gibi(!)

~~~~

22. Bölüm ~ Açlık oyunları

~~~

Karşımda duran kişilere afallamış şekilde bakmaya devam ettim.

- Ne yapıyorsunuz? Diye neden sorduğumu bile bilmiyorum.

Emir sorumla birlikte bakışlarını benden kaçırdı. Bir eli hala açtığı kapıyı tutuyordu. O cevap vermeyince yanındaki sarışın kız gözlerini devirip, Emir'in kapıyı tutan kaslı koluna sarıldı. Bana bakıp sırttı. Bakışlarından onun da pek ayık olmadığı anlaşılıyordu.

- Okey oynamıyoruz tatlım, dördüncüye ihtiyacımız yok!

Onun kısık sesli kahkahası nedense alt dudagımı titretti. Göğsümde pek de alışık olmadığım bir hisle bakışlarımı onlardan çektim. Aynı anda Emir kızın kollarını kendinden uzaklaştırdı. Ona dişlerinin arasından "Kapa çeneni.!" Derken ben arkamı dönmüştüm.

İkisinden, daha doğrusu üçünden, yada içeride kaç kişi varsa hepsinden uzaklaşmak istiyordum. Göğsümdeki ağrı karnımdakiyle yarışmaya başladığında, böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Bahçe merdivenlerine gelmeden bana yetişip kolumu tuttu. Parmakları tenime dokunduğu an kolumu çektim. Neden bilmiyorum ama şuan onun yüzüne bile bakmak istemiyordum. Ağzını açtığı an ona yine sırtımı döndüm. Elbisemi kaldırıp yürürken sürekli önüme geçip beni durdurmaya çalıştı. Vücudundaki alkol oranı bacaklarının sıkça sendelemesinden bile ölçülebilirdi.

Onu dinlememeye ısrarla devam edince sertçe kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

- Dur lütfen, beni dinler misin?

Gözlerimi kısıp sinirle yüzüne baktım. Mavi gözleri pişmanlıkla öylesine doluydu ki, uzaktan bizi izleyen biri kavga eden iki sevgiliden başka bir şey göremezdi. Böyle bir resimde olmak beni huzursuz etti. Ona böylesine sinirli bakmam bile yanılttı. Ama çıplak ayaklarına, düşmek üzere olan pantolonuna ve yüzündeki ruj lekesine bakınca sebepsizce aşağılanmış hissettim.

- Duduğunun kenarında ruj, üstünde kadın parfümü ve kemerin açık şekilde benimle konuşurken, seni dinlememem çok normal değil mi?

Elinin tersiyle dudagındaki bahsettiğim izi silmeye çalışması midemi bulandırdı. Tam bir şey söyleyecekti ki, elimi havaya kaldırıp onu susturdum. Yüzüme zoraki bir gülüş ekledim ve keyifle, umursamaz şekilde konuşmaya başladım.

- Kemerini bağlı tutamayan erkeklerden olduğunu bana söylemiştin unuttun mu? İnan ne şaşırımdı, ne de kırıldım. Bunu sana ellinci söyleyişim belki ama, biz seninle sadece arkadaşız Emir. Kiminle yada aynı anda kaç kişiyle yattığın beni ilgilendirmez, kırmaz da. Telefonda sana söylediklerim için kendimi kötü hissettim ve buraya iyi olup olmadığını görmek için geldim. Ve bakıyorum da, şuan şahane görünüyorsun. Lütfen habersiz ziyaretim keyfini kaçırmayın. Şimdi kız arkadaşlarının yanına git ve keyifli zamanının tadını çıkar..

Ona arkamı döndüğümde kolumu tuttu. Gözlerine bakmadım. Boğazımdaki anlamsız acıyı yutkundum. Tekrar gözlerine bakınca derin bir nefes aldım. Elimi çıplak göğsüne koyup, yüzüme kendimi zorlayarak son bir gülümseme daha yerleştirdim.

- Binlerce kez iyi geceler Romeo..

Boğazımdaki acı tat onu yok sayamayacağım kadar yükselince, arkamı döndüm. Ben yürümeye başladığımda onun parmakları tenimden kaydı. Ve ilk kez benim iyi geceler'ime karşılık vermedi.

Taksiye bindiğimde başımı kucağımdan kaldırmadım. O eve bir daha bakmadım. Beni izleyip izlemediğini görmek istemedim. Taksi ilerlerken elimin üstüne düşen ıslaklıkla elimi yüzüme götürdüm. Çok güzel. Şimdi de ağlıyor muydum(?)

Gözümden düşen yaşlara sinirlenip, yanaklarımı bastırarak silerken daha fazla ağlamaya başlamıştım. Nefesim hıçkırırmış gibi dışarı çıktı. Bir kaç dakika içimi çeke çeke ağladım. Arada kızgınlıkla koltuğa bir kaç yumruk bile attım. Taksici bana mendilini uzattığında nasıl görüldüğümü düşünmek bile istemedim.

Çekinerek uzattığı mendili alırken, dikiz aynasından bana bakıyordu.

- Değmez yenge, ağlama! Dedi bana acırmış gibi.

O öyle söyleyince acınası bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Nefesimi kızgınlıkla bıraktım ve mendille sesli şekilde burnumu sildim. Kendimi düşürdüğüm bu durum için aslında kendi yüzümü yumruklamam gerekirdi.

Aptal gibi neden ağlıyordum ki? Az önce ona söylediğim gibi biz sadece arkadaşlık! Sadece arkadaş!

O zaman niye böyle hissediyordum? Niye vücudum dayak yemiş gibi sızlıyordu? Niye o kızların Emir'e dokunduğunu düşündükçe kaşlarımı çatıyordum?

Camı açtım, gözlerimi kapattım, rüzgarın yüzüme çarpmasına izin verdim. Derin aldığım nefeslerim beni sakinleştirdiğinde gözlerimi açıp koltuğa geri yaslandım.

Onunla aramızdaki sınırsızlığı belki de beni böyle duvara çarpmış gibi hissettiren. Bana kendimi bu kadar özel hissettirmeseydi, belki de şuan böylesine kırılmış da hissetmezdim. Ne bekliyordum ki, ya da neden şaşırıyordum?

O Emir Hanzade'ydi(!)

Bana ihtiyacı olduğunu düşündüğü için etrafımdaydı ve onu yalnız bıraktığım ilk an kendini kızların kucağına atacağını bildiğim halde, ona kırılmaya hakkım olmamasına rağmen, neden üzülüyordum ki..(?)

Doğrudum. Omuzlarımı dikleştirdim. Kendime gelmek için bir kaç kez, uzun uzun nefes alıp verdim. Elimdeki mendili camdan dışarı attım. Ve saçmalamayı kestim..

~~~

Sabah gözlerimi Su ve Damla'nın beni yedi nokta beş şiddetinde sallamasıyla açtım. Daha doğrusu yorgunluktan açamadığım gözlerim, pes etmeyen artçı şoklarıyla açılmak zorunda kaldı. Dayak yemiş gibi yatağımdayken onlar küçük bir çocuk gibi hevesle yüzüme bakıyorlardı.

- Hadi anlat, dün gece neler oldu?

- Senin gelmeni bekleyemeden sızmışız. Şimdi tüm ayrıntılarıyla anlat bakalım.

Elimi esneyen ağzıma götürdüm.

- Size de günaydın kızlar! Dedim gözlerimi ovuştururken.

Onlar sırttı, ben gözlerimi devirdim. Sırtımı yatağımın başlığına yaslarırken, onlar yorganımın üstünde bağdaş kurup dinlemeye hazırlandılar.

- Güzel bir geceydi. Erva çok güzel olmuştu. Dediğiniz gibi o model onun üstünde şahane durdu.

Erva'yı kızların tavsiye ettiği mağazaya götürmüştüm. Damla verdiği fikirlerin işe yaramasından dolayı gururla başını salladı. Ben gülümsedim.

- Salon çok güzeldi, ikramlar mükemmeldi, müzik..

- Sahra artık heyecanlı kısma geçebilir misin lütfen?

Su sabırsızca sorarken ben dudak büktüm.

- Hangi kısım ki orası?

İkisi birden sesli bir of çekti. Bu kez ben sırttım.

- Kenan'la yakınlaştınız mı mesela? Ya da Ahmet seni ondan kıskandı mı?

Kollarımı göğsümde topladım.

- İki sorunun cevabına da hayır diyebilirim.

Su şaşırması gibi gözlerini açtı.

- Ne yani, Kenan seni öpmeye falan kalkmadı mı?

Gözlerimi kaçırdım.

- Şeyy.. Aslında öyle bir şey oldu ama...

İkisi birden çılgılık attı. Beni ittiren kollarından kurtulup araya girdim.

- Hemen heyecan yapmayın. Çünkü öpüşmedik!

Nedenini soran gözlerine bakıp sıkınca yüzümü buruşturdum.

- Ben.. Yapamadım.

Su bana yaklaştı.

- Sahra, adam yunan tanrıları kadar yakışıklı, neden yapamadın ki?

Keyifsizce omuz silktim.

- Ona karşı hissettiğim duvarı aşamadım. Bilmiyorum.. Yapamadım işte.

Ben daha fazla üsteleyeceklerini düşünüyordum ama birbirlerine bakıp sustular. Sanırım ikna olmuşlardı. Kucağımdaki yorganı açıp ayağa kalktım. Yaşadıkları heyecanın boşa çıktığı üzgün yüzlerine döndüm.

- Hatta o bile hissettiklerimin, daha doğrusu hissedemediklerimin farkına vardı ve arkadaş olmayı teklif etti. Bende kabul ettim.

Yüzleri bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Ve haklılardı da.

- Emir'le halimizi düşününce, arkadaş olma konusunda başarısız olduğumun bende farkındayım. Ama o an onu geri çevirmek acımasızlık olurmuş gibi geldi. Dedim keyifsiz sesimle. Cümlemin içinde Emir'in adını kullandığım an karnıma dün geceyi hatırlatan bir ağrı saplandı. Bana aldığı duvardaki stetoskop gözüme takılınca, başımı sallayıp kolumdaki lastikle saçlarımı tepemde topladım.

- Emir'le aranız nasıl? Dedi Damla, gözlerinde yine içimden geçenleri okuyan bir bakış vardı. Umursamaz olmaya çalışıp omuz silktim.

- Aynı..

- Peki Ahmet?

Su'yun sorusuyla, hayatımda olması gerekenden daha fazla erkek olduğu hissine kapıldım. Ve bu kalabalık beni rahatsız etti. Esnerken yüzümü buruşturdum.

- Kenan'dan da, en az Emir kadar hoşlandı diyebilirim. Bütün gece çocuğa korkutucu bakışlar atıp durdu.

Kızların imalı bakışlarına gözlerimi devirdim.

- Hemen senaryo yazmayın. Yasemin'le konuşmadığı anlar dışında demek istedim. Çünkü bütün gece yan yana sohbet edip durdular.

Kızların sayısız sorusuna cevap verirken banyoya doğru yürüdük. Biz içeri girdiğimiz an kafa kafaya verip konuşan yüzler bize döndü. Hafif fısıltılar eşliğinde yüzümü yıkarken, dün gece Kenan'ı görenlerin neler uydurmuş olabileceğini düşünmek bile istemedim. Ama yerimde doğrulunca bir kaç hafta önce atıştığım, Ezgi adındaki kız yine arkamdaydı.

Bu sevimsiz dejavuyu yaşamak için hevesli değildim ve onu görmemezlikten gelip Damla'nın işini bitirmesini bekledim. Ama Ezgi yüzündeki rahatsız edici bakışıyla beni izlemeye devam etti. Ve sonunda dayanamayıp konuştu.

- Duyduğuma göre Emir Hanzade küçük Juliet'inden çabuk sıkılmış!

Yüzümü ona çevirdiğimde tepki vermemeye çalıştım. O banyodaki tüm kızlara sesini duyurmak ister gibi konuşmaya devam ederken midem yine ağrımaya başladı.

- Dün gece başka bir erkeğin kollarında binadan çıkan Juliet'imiz gittikten bir kaç saat sonra, Emir'in arabası yurdun önüne gelmiş. Ve son sınıflardan iki kızı arabasına alıp gözden

kaybolmuş. Kızlardan birinin paylaştığı fotoğrafa bakacak olursak, Emir'in evinde oldukça da eğlenmiş görünüyorlar.

Ezgi yüzündeki zafer gülüşüyle bana bakarken ben Damla'ya döndüm. O da bana tepkimi merak ediyormuşçasına bakıyordu. Sorun yok der gibi başımı salladım ama bunu yaparken canımın sıkıldığını saklayamadım.

Su kabinden çıkıp, Ezgi'nin oldukça yakınından geçerek ona göz dağı verdi. Ama elini yıkamak için musluğa eğildiği an Ezgi'nin çirkin sesi yine yankılandı.

- Seni Mahzen'e sokmuş olabilir ama yine de yataktaki numaralarından sıkılmış olmalı! Gözlerimi kapatıp, dişlerimi sıktım. Damla sakın kalmamı söyler gibi elimi tuttu. Su havlusuyla yüzünü silip bana kısa bir bakış attıktan sonra Ezgi'ye döndü.

- Emir seninle tekrar yatmayacak Ezgi. O yüzden bu kadar zavallı görünmekten vazgeç! Ezgi tam ağzını açıyordu ki, Su bir adım daha yaklaştı ona.

- Eğer şu kız hakkında tek kelime daha ettiğini duyarsam, o küçük kafanı burad aki klozetlerden birine sokarım. Ve emin ol, bunu yaparken de hiç zorlanmam!

Ancak omzuna kadar gelebilen bu kıızı kenara itti ve yanıma geldi. Rahatsız edici gözlerden uzaklaşıp odamıza girdiğimizde kendimi yatağa attım. Ama Damla soru sormakta gecikmedi.

- Emir söylediği şeyleri yapmış mı gerçekten?

Başımı kaldırıp Damla'ya baktım.

- Evet, dün gece yurda girmeden önce Emir'e uğradım. Yalnız değildi.

Bunu söylerken sesimi ifadesiz tutmaya çalıştım. Damla şaşırıldı. Su ise sinirlenmiş görünüyordu.

Böyle bir şeyi beklemiyor olmaları da beni şaşırttı. Emir'in şöhretini benden daha iyi biliyorlardı. Pekala bu yaptığı da ondan beklenebilecek bir şeydi. Su bana döndü.

- Peki sen ne yaptın? Diye sordu.

Omuz silktim.

- Ne yapmam gerekiyordu ki? Eğlencelerini böldüğüm için özür diledim ve yurda geri döndüm. Bana sanki alnimda üçüncü bir göz çıkmış gibi şaşkınlıkla baktılar. Gözlerimi devirdim.

- Öyle bakmayın. Abartılacak bir şey yok sonuçta. Biz Emir'le sadece arkadaşız. Ben nasıl dün gece Kenan'la gittiysem, o da pekala istediği kişiyle birlikte olabilir.

Su yorum yapmadı. Ama Damla afallamıştı.

- Bu durum gerçekten umurunda değil mi yani?

Gözlerimi kaçırırsam da yine umursamazca cevap verdim.

- Evet. Yurttaki kızların çoğuyla yatsa bile umurumda değil.

Damla söylediğim şeyi onaylamıyormuş gibi başını salladı. Su pijamalarını çıkarırken söylendi.

- Aslında bu söylediğini zaten yaptığı için endişelenmene gerek yok.

Cümlesi bittiği an Damla'ya özür dilermiş gibi baktı.

Ben ise onlara arkamı dönüp, gözlerimi kapattım ve yutkundum. Dün gece ki lanet olasıca his yine boğazıma oturmuştu. Dişlerimi sıktım. Ve içimden; eğer tek damla yaş düşürürse gözlerimi oyacağımı söyleyip tehdit ettim.

~~~

Emir öğlene kadar ortalarda görünmedi. Aslında etrafımda olmaması bana da iyi gelmişti. Özellikle bugün onun yüzünü görmeyi pek de istemiyordum. Buradaki dedikodu ağı da bizim mahalledeki gibi oldukça organizeydi. Nereye gitsem, Emir'in beni aldattığı(!) haberi benden önce gelmiş oluyordu.

Bazı kızlar bu habere sevinmiş, bazıları ise o görünmeyen listeye eklendiğim için bana acıyorlardı. Etrafımdaki sözleri duymamak için derslere odaklandım. Haftaya finaller başlayacaktı. Emir'le sıkı bir çalışma programı yapmıştık ama muhtemelen bu yeni durumla o program da iptal olacaktı. O yüzden derslerdeki hiç bir ayrıntıyı kaçırmamam iyi olurdu.

Öğleden sonra açlığa yenik düşüp, hiç istemesem de kantine gittim. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Birkaç saniye bekleyip içerideki sözlere, bakışlara kendimi hazırladım ve içeri girdim.

Kantin tıklım tıklımdı. Değil boş masa, boş sandalye hatta ayakta duracak yer bile yoktu. Ama dikkatle bakınca, bunca kalabalığa rağmen kimsenin Emir'le bizim masamıza oturmadığını farkettim. Kaşlarını çatıp etrafta olanları anlamaya çalışırken Damla ve Su insanları aşarak yanıma geldi.

- Herkes seni bekliyor! Diye seslendiği an başka yüzlerde bana döndü.

- Neden? Dedim şoka girmiş gibi.

Damla sıırttı. Elimden tuttu. "Gel benimle, sebebini şimdi anlayacaksın!" Dedi ve beni peşinden çekiştirmeye başladı. İnsanların omuzlarına, sırtına çarparak tezgahların olduğu alana geldik. Ve ben öylece kaldım.

Tezgahta dizilen bütün yemekler gitmiş, yerine sayamayacağım kadar çok pizza tepsi gelmişti. Şaşkınlıkla bakmaya devam ederken, tezgahın arkasındaki kişi elindeki kepçeyi metal masaya vurmaya başladı. Aynı kişinin, üstünde önlük, başında aşçı şapkasıyla Emir olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

Benim şaşkın yüzüm ona dönerken, o kepçeyi her vurduğunda kantindeki uğultu azaldı.

Sonunda tüm dikkatleri üzerine topladığında, vurduğu masanın üstüne çıkıp başındaki uzun şef şapkasını düzeltti ve konuşmaya başladı.

- Juliet'im seçimini yaptıktan sonra dileğiniz kadarı sizindir. Beklediğiniz için teşekkürler.

O alkış ve çışkulu ısıklar eşliğinde masadan inerken ben küçük dilimi yutmuştum. Mavi gözleri bana bakarken hala suçlulukla doluydu. Ben ifadesiz şekilde yüzüne baktım, şaşkıncım.

- Emir sen kafayı mı yedin? Tüm bunlar da ne demek oluyor?

Güldü. Başındaki şapkayı çıkarıp elini saçlarına götürdü.

- Tüm bunlar senden özür dileme şeklim..

Gözlerimi döndürdüm.

- Benden özür dilemeni gerektirecek bir durum yok aramızda.

Bana yaklaştı.

- Evet var.. Yaptığım aptallığı açıklamama izin vermedin. Ama özür dilememe izin vereceksin.

Yüzümü ondan uzaklaştırdım. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ama ona cevap vermedim.

- Çabuk seçsen iyi olur, çünkü bu aç kalabalığı daha fazla zapt edebileceğimi sanmıyorum!

Bu yaptığı çocukçaydı. Ama pes etmeyeceğini de biliyordum. Hem, oldukça boş olan midem pizza kokusuyla kendini iyiden iyiye belli eder olmuştu. Hem de arkamızdaki kalabalık artık şikayet etmeye başlamıştı. İstemeyerek de olsa, belki de yüzden fazla pizzaya göz gezdirdim. Gözüme çarpan birkaç tanesini gösterdim huysuzca, ve o da tepsiye bir kaç dilim koyup bana verdi. Ben arkamı döndüğüm an sanki elimde kutsal asa varmışçasına, kalabalık Nil nehri gibi ortadan ikiye ayrıldı ve benim için masama giden yolu açtı.

Ve ben sandalyeye oturduğum an ise kantinde açlık oyunları başladı. Belki de küçük bir orduyu doyuracak kadar çok olan pizza dilimleri dakikalar içinde bitmişti. Ama herkesin yüzü gülüyordu. Emir'in adı tezahüatlara karışırken benim yanıma gelip oturdu.

- Hoşuna gitti mi Juliet?

Omuz silktim.

- Pizza evet, ama senin bu tavrın hayır! Böyle şeyler yapmana gerek yok Emir. Söylemiştim, sana kızgın değilim, gerçekten.

Uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerindeki ciddiyet sinirimi bozdu. Çocuk gibi yüzümü buruşturdum.

- Hem yine Juliet mi oldum, dün gece adımı söylemiştin. Demek ki ismimi biliyorsun. Lütfen artık bana kendi adıyla hitap et!

Gözlerindeki hüznün yerini korurken arkasına yaslandı.

- Sen benim Juliet'imsin..

Gözlerimi devirdim.

- Ben senin hiçbir şeyin değilim!

Ve henüz bir dilimini yediğim tabağımı masada bırakıp kantinden çıktım.

~~~

Haftanın geri kalan günleri daha çılgıncaydı. Her öğlen aynı kalabalık benim kantine girmemi bekliyor, beni görünce alkış ve ıslık eşliğinde tabağımı alana kadar sabrediyor ve sonra kalan yemeklere saldırıyorlardı.

Olay yemeklerin bedava olması değildi. Emir her seferinde benim zevkle yediğimi bildiği şeyleri getiriyordu. Ve ben tam bir fastfood canavarıydım. Yani bu yeni menüler hemen hemen her gencin sevdiği şeylerdi. Pizzadan sonra, tavuk yaptırmıştı. Elli aileyi üç öğün doyuracak kadar fazla olan çıtır tavuklar, patates kızartması ile birlikte tezgahta beni beklerken, ben her seferinde gözlerimi devirip Emir'e kızgınlıkla bakıyordum.

Ama okul halinden memnundu. Bana ders aralarında ertesi günün siparişini verenler bile oluyordu. İstekler genel olarak; Hamburger, köfte ızgara, lahmacun, çığ köfte, iskender.. ve daha neler neler.. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, insanların yemek yemek için beni beklediklerini bildiğimden artık koşturarak kantine gitmek zorunda kalıyordum.

Tepsime koyduğum kumpirle somurtarak masama yürürken Emir yanımdaydı. Bu saçma durumdan sıkıldığımı belli ederek baktım yüzüne. Ama o yine eğleniyordu. Masaya oturunca yine söylenmeye başladım.

- Emir niye anlamak istemiyorsun, sana kızgın değilim! İstersen bütün Afrika'yı doyur ama yine de sana söyleyeceklerim değişmeyecek.

Karşımdaki sandalye de arkasına yaslanıp gözlerimin içine baktı.

- Bana yaptığım şey hakkında gerçekten ne hissettiğini söyleyene kadar bu devam edecek Juliet.

Nefesimi kızgınlıkla dışarı bıraktım.

- Öyleyse servetinin yarısını gözden çıkarsan iyi olur. Çünkü biz seninle sadece arkadaşız Emir Hanzade. Ve o kızlarla ne yaptığın benim hiç umurumda değil!

Ellerini ensesinde birleştirdi. Sözlerimden gram etkilenmemişti.

- O zaman yarın için ne yemek istersin onu söyle.

Surat astım. Önümdeki bitiremediğim kumpirime kaşığımla sapladım.

- Hamburger! Deyip kantinden çıktım.

Cuma günü artık sabır taşımın çatlamak üzere olduğunu hissederek güne başladım. Kantindeki yemek olayı bütün okulda bir oyun haline gelmişti. Gerçi oyun demek masum kalabilir, bildiğin öğlen vakti verilen bir parti gibiydi. Bana teşekkür eden sayısız kişiye zorla gülümsediğim her an, Emir'e olan sinir kat sayım biraz daha artıyordu. İnsanların, onun beni aldattığı için bu şaklabanlıkları yaptığını düşünüp konuştuğu her an ise onu yumruklama hissiyle dolup taşıyordum.

Herşey bir yana bahsi geçen gece Emir'in evinden paylaşılan resmi de görmüştüm. Damla bana gösterdiğinde umursamıyormuş gibi göz ucuyla bakmış ama o bir kaç saniye bile midemi ağrıtmaya yetmişti. Sabahlara kadar dizi izleyip, karnımız ağrıyana kadar güldüğümüz koltuklarda; yarı çıplak olan sarışın kız, oldukça küçük bardaklara konmuş, adını bilmediğim bir içkiyi almak için Emir'in kaslı karnına eğilmişti. Diğer esmer olan ise sabırsızlıkla sırasını bekleyerek gülüyordu. Damla tepkimi kaçırmamak için yüzüme odaklandığında sadece omuz

silkmiş ve biyokimya kitabıma gömülmüştüm. Ama yirmi dakika boyunca tek satır bile okuyamadığımı ona belli etmedim..

Cuma günü yine kantine doğru yürüyordum. Artık beni gördüğünde gülümseyen suratlara karşılık vermekten yorulduğumda kantinden içeri girdim. Ve yüzüme çarpan tarçın kokusuyla olduğum yerde kaldım. Kalabalığın arkasında beni bekleyen şeyi tahmin edebiliyordum.

Kokusu öyle tanıdık, öyle özlem doluydu ki.. Tezgaha doğru yürürken topuklarımı sinirle yere vurdum. Ve tahmin ettiğim gibi her yer "Ayçöreği" ile dolmuştu(!)

Emir'e gözlerimi kısıp bakarken, bu kez onu korkutmayı başarmıştım. Fazla gergin değildi ama en azından gülmüyordu. Yanıma geldiğinde onun konuşmasına izin vermedim.

- Bu kadarı fazla Hanzade! Yeter! Bu saçma oyuna son ver artık! İnsanların hoşuna gittiğinin farkındayım. Senin ilgi odağı olmayı sevdiğini de biliyorum ama ben sevmiyorum! Tanımadığım insanların omzuma kolunu atıp bana sipariş vermelerini istemiyorum. Koridorlarda yürüyen her kişinin bana sırtmasını istemiyorum! Etrafımdaki herkesin beni gördüğünde fısıldaşmasını istemiyorum!

Yüzüne yaklaştım.

- Ayçöreğimi insanlarla paylaşmak istemiyorum!

Yüzüme bakarken temkinliydi.

- O zaman senden başka kimsenin yemesine izin vermem.

Gözlerimi döndürdüm. Sıkılmış gibi n efesimi dışarı bıraktım.

- Emir niye anlamıyorsun? Yoruldum artık, gerçekten.. Sana kızgın değilim. Kırgın da değilim.

Okuldaki veya yurttaki her kızla yatabilirsin. Bu beni hiç ilgilendirmiyor. Ama şu tezgahlara dizdiğin şeyler benim için önemli. Gerçekten önemli!

Anlamaz şekilde gözlerime bakarken, boynumdaki kolyeye kaydı bakışları.

- Peki.. Dedi sessizce.

Ben oyunu bitirdiğini düşünürken, o tekrar sırttı.

- Yarın ne istersin peki?

Dişlerimi sıktım. Küçük çocuklar gibi ayaklarımı yere vurup, tepinmek istiyordum. Bu adam beni gerçekten delirtmeye çalışıyordu! Tam ağzımı açıp sinirle bir şeyler söyleyecektim ki, mavi gözlerini bana yaklaştırdı. Yine etkileyici bakışlarından birini atıyordu. Kusursuz yüzü tenime degecek kadar yakınıma gelince, birden söyleyeceğim şeyi unuttum. Ve o da bu anı fırsat bilip kulağıma fısıldadı.

- O gece gerçekten ne hissettiğini söylemediğin sürece bu oyun devam edecek Juliet!

Yüzümü ondan uzaklaştırdım. Dişlerimi sıkıp hızla kantinden dışarı çıktım. O kendini beğenmiş, ukala adama onu önemsemediğimi belli edecek tek kelime etmeyecektim.

Hem o gece hissettiklerimi kendime bile itiraf edemezken ona söylemem de imkansızdı..

~~~

Ayaklarım beni Çıkmaz'a getirdiğinde akşam oluyordu. Daha mahalleye adımımı attığım an sinirim yatıştı. Buradaki gülümseyen suratlar beni kızdırmaktan çok rahatlatıyordu. Kendi bahçeme girmeden önce alışkanlıktan yan eve doğru baktım. Ama saniyeler sonra kaşlarımı çattım.

Erva bahçede, mutfak penceresinin önündeki duvara sinmiş, hareketsizce duruyordu. Ne yaptığını anlayamadım. Merakıma yenik düşüp yan bahçeye girip merakla ona doğru yürüdüm. Erva'ya bir kaç kez seslensem de duymadı. Ona dokunacağım kadar yakınına gidince ben ağzımı açmadan, gözlerini büyütüp, işaret parmağını dudaklarına götürdü. Ve beni de yanına çekip duvara sinmemi sağladı.

El işaretiyle pencereyi gösterdi. Kulağıma eğilip fısıldarken öyle sessizdi ki, kelimelerini zar zor anlayabildim.

- Ahmet abim mutfakta Mine yengemle konuşuyor. Yasemin'e olan hislerinden bahsediyor sanırım.

O kulağımdan uzaklaşıp tekrar pencereden gelen sese odaklandı. Bense güçlkle yutkundum. Mantığım Erva'ya yaptığı şeyin ne kadar terbiyesizce bir şey olduğunu söylemek istiyordu ama kalbim ve kulaklarım Ahmet'in dudaklarından çıkacak şeyleri duymak için sabırsızlanmıştı. Ben seçimimi yapmadan Ahmet'in sesini dinlemeye başlamıştım bile. Erva'nın söylediği gibi Mine ablayla konuşuyordu. Ama sesi oldukça gergindi. Mine ablanın da canı sıkılmış gibi duruyordu.

- Ahmet istiyorsan ben konuşayım onunla?

- Olmaz yenge! Hem beklemek en iyisi.. Biraz daha zaman geçsin bakalım ne olacak..

- Şimdi böyle söylüyorsun, sonra geç kaldığını düşünüp kendini paralıyorsun Ahmet.

Sesli şekilde içini çekti. Bir kaç dakika kimse konuşmadı. Ben Erva'yı uzaklaşmamız için çekiştirmeye çalıştım. Ama o direndi. Çıt çıkarmadan bir süre itiştik, ama Ahmet'in sanki gülümseyerek çıkan sesi tekrar kulağıma geldiğinde durup dinlemekten başka çare yoktu.

- Öyle bir gülüşü var ki; balık görse unutmaz, kelebek görse ömrü uzar. Öyle bir gülüşü var ki; yazı çevirir kışları, papatyadan taç giyer iklimim.. Öyle bir gülüşü var ki; sanırsın uzaya ilk roketi yollamışız, sanırsın eriğin kilosu 1 liradan ucuz, sanırsın ki güzelliği yedi cihana ibret olsun diye yaratılmış.. Öyle bir gülüşü var ki; görünce gökkuşağında sekizinci renk çıkıyor. Öyle bir gülüşü var ki; sanırsın mevsim hep bahar.. Öyle bir gülüşü var ki; sanırsın Türkiye dünya kupasını kazanmış.. Lisede son iki dersin beden olduğunu öğrenmek gibi, avuçlarındaki kuşları gökyüzüne bırakmak gibi.. Öyle bir gülüşü var ki; kahve gibi.. Bir kez bakınca, hatırını ödemek için kırk yıl yanında olmayı istemek gibi..

Sustu..

Sanki Mine ablayla değil de kendiyile konuşuyordu. Belki de Ahmet'i ilk kez böyle duymuştum. Afalladım. Uzun zamandır tanıdığın biri hakkında yepyeni bir şey öğrenmek gibiydi. Bir an da gözümde bambaşka biri olmuştu. Onu bu tarz şeyler söylerken hiç duymamıştım. Hatta hayal bile etmemiştim.

İşte o an Yasemin'i gerçek anlamda kıskandım. Biri tarafından böyle sevmek inanılmazdı, Ahmet'in onu böyle sevdiğini bilmek ise kahrediciydi..

Gözümde düşen tek damla yaşı Erva'dan gizlemeye çalıştım. Ama o duyduklarından dolayı öylesine mest olmuştu ki, şuan hıçkırarak ağlasam bile fark etmezdi. Ona elimle yaptığımız şeyden rahatsız olduğumu ve eve gideceğimi işaret ettim. Gitmemem için kolumdan çekse de, parmaklarından kurtulup kendimi evimizin bahçesine attım. Erva hala aynı yerde durup dinlemeye çalışıyordu. Ama bana duyduklarım yetmişti, daha fazlasını kaldıramazdım.

Eve girdiğimde beklediğimden daha az ağlamıştım. Eski Sahra olsa gözleri şişene ağlayarak sabahlardı ama şuan bir kaç mendil heba etmek yeterli gelmişti. Demek ki başarıyordum. Eskisi kadar canımı yakmıyordu Ahmet'i başkasıyla düşünmek. Kabullenmiştim.. Söylediklerini duymak, içimde bir şeylerin yer değiştirmesine sebep oldu. Sanki Ahmet'e olan aşkıma koca bir sandığa koyup kilitledim. Anahtarı da boynumdaki ayçöreğinde saklıydı. Ve o kutuyu tekrar açmak istemiyordum..

Eve girdiğimde annemin yemekleri midemi sızlattı. Emir'e olan sinirim, Ahmet'in sözlerinin verdiği hüznle birleşince midem de koca bir boşluk oluşturmuş gibiydi. Yediğim her lokma annemi mutlu ederken, ben sadece beni rahatsız eden şeyleri hatırlatmaması midemi doldurmaya çalışıyordum.

Akşam yemeğinden sonra yurda gitmek için evdekilerle vedalaşırken, annem Kenan konusunu açmak için birkaç hamle yaptı. Ama canım öylesine sikkindi ki, bir de bu konuyu konuşacak gücü kendimde bulamadım. Anneme anlamlı şekilde "sonra konuşsak..." dediğimde saçımı

okşayıp başını salladı. Üzgün olduğumda üstelememesine bayılıyordum. Konuşmadan bile anlaştığım bir annem olduğu için çok şanslıyım.

Ama ona sıkı sıkı sarılıp evden çıkarken yine çöpü elime tutuşturmayı ihmal etmedi. Artık bunu bilerek yaptığını düşünüyordum. O da Emir gibi beni kızdıracağı bir oyun bulmuştu kendine. Elimde çöp poşetiyle bahçeden çıkmıştım ki, Ahmet kulağında telefonla, iki evi birleştiren duvarın arasında hararetli bir konuşma yapıyordu. Kulak misafiri olmak alışkanlık yapmış gibi yine onu dinlemeye başladım.

- Korkma Hakan bana bir şey olmaz. Senin dönmeni bekleyemem, bu adamla konuşup şu işi sonlandırmanın zamanı geldi.

Karşı tarafı dinledi.

- Endişelenme, ateş olsa cürmü kadar yer yakar. Geçen sefer sadece şanslıydı. Hem beni tekrar yaralaması için aptal olması gerek.

İçime giren sıkıntıyla dinlemeye devam ettim.

- Merak etme diyorum Hakan, sadece konuşmak için çağırırdı. Konuşup halledeceğim. Zaten bu iş beni yeteri kadar oyaladı. Mahallelinin söyledikleri de canımı sıkmaya başladı artık. Şu iş bir an önce kapansın. Gidip konuşacağım ve ikna edip döneceğim. Korkma. İşim bitince haber veririm.

Ve kapattı. Arkasını döndüğü an ise göz göze geldik. Dinlediğimi belli etmemek için hiçbir şey yapmadım. Çünkü ciddi anlamda endişelenmişim.

Beni görünce önce şaşırды, sonra gülümsedi. Son görüşmemizdeki halimizi düşünecek olursak bu gülüş hediye gibiydi. Çekinerek karşılık versem de, yanına gidip endişeyle konuştum.

- Şeyy.. Konuşmanı duydum. Seni yaralayan adamla buluşmaya mı gideceksin?

Telefonunu siyah dar kotunun cebine koyarken oldukça rahattı. Yine siyah deri ceketini giymişti. Ve ben yine görüntüsü yüzünden dikkatimi söyleyeceklerine vermekte zorlandım.

- Evet, serbest kalmış. Şu arsa işini konuşmak için beni çağırırdı, bende yanına gidiyorum. Kaşlarımı kaldırdım.

- Ama.. Ama bu tehlike olmaz mı? Yani sonuçta seni bir kere yaraladı. Tekrar yapmayacağını nereden biliyorsun?

Gülümseyerek omuz silkti.

- Şimşek iki kere aynı yere düşmez, endişelenme.

Bana göz kırpması beni rahatlatmadı. Aksine daha çok gerildim.

- Bence gitmemelisin! Dedim, onu ikna etmek için oldukça kararlı söylemişim.

Ama o saatine baktı ve bana döndü.

- Geç bile kalmışım. Korkma sapasağlam dönerim.

Tam arkasını dönecekti ki, tekrar yüzüme baktı.

- Seni yurda bırakmamı ister misin?

Bir kaç saniye sokak lambasının vurduğu yeşil gözlerine baktım.

- Hayır! Dedim.

Cevabıma bozulmuş gibi yüzü düştü ama ben onun yüzüne bakıp sıırtım.

- Hayır, çünkü bende seninle geliyorum!

~~~

23. Bölüm ~ Mafyacık

~~~

Ahmet'e verdiğim cevaptan sonra elimdeki çöp poşetini atmak için konteynera yürüdüm. Poşeti atıp bu kez arabasına doğru gittim. Ama Ahmet hala aynı duvarın önünde afallamış şekilde duruyordu. Şaşkın haline gülümsedim. Ona doğru el sallayıp arabanın yanına gelmesini işaret ettim. Sanki ben onun değil de, o benim planıma dahil olmuş gibiydi.

Onun şapşal halinin sevimliliğini izlerken kot ceketime sarıldım. Hava soğuktu. Üstümdeki dizlerimde biten elbisem, altımdaki koyu renk, topuksuz uzun çizmelerimle serin havadan pek korunmasam da, ilk kez Ahmet'in yanında düzgün giyinmiş olmaktan mutluydum. Önceleri nedense, misafirliğe yırtık çorapla gitmiş gibi onun etrafındayken huzursuz dururdum. Ama şimdi kendime güvenim tamdı. Sadece şuan hissettiklerim için bile Su ve Damla'ya teşekkür edebilirdim.

Hala hareketlenmeyen bacaklarına bakıp ayağımı yere vurdum.

- Hadi, buluşmaya geç kalıyoruz!

Başını salladı ve yanıma geldi. Arabanın kapısını açtığı anda beklemeden içeri girdim.

Direksiyonun başına geçtiği an bana baktı.

- Gelmek istediğine emin misin?

Onun endişeyle soran gözlerine şımarık şekilde gülümsedim.

- Artık yaralandığı anda müdahale edecek kadar doktorluk biliyorum. Ve seni bıçaklamış birinin yanına elini kolunu sallayarak gitmene izin veremem. Yani evet, eminim. Şimdi gaza bas ve bizi kötü adamların yanına götür.

Sesli bir kakhaha attı. Başını gülerken iki yanına sallarken, anahtarı çevirip motorun çalışmasını sağladı. Gamzesi yanağında dans etti ve onu gülerken izlemek çok güzeldi. Sırtarak önüme döndüm.

Gitmeye başlayan arabanın içinde otururken, kendimle gurur duydum. Eski Sahra olsa, bugün duyduklarından sonra Ahmet'e baktığında bile gözleri dolmaya başladılar ama şimdi gayet rahat bir şekilde, onunla plansız bir maceraya atılmıştım. Sanırım büyüyordum..

Yada Ahmet'i sakladığım sandık, artık kalbimi yormayacak kadar güvenli bir yerdedi.

Kokusunu duyduğum için ellerim titremiyordu, gülüşünü seyrederek konuşmak kekelememe sebep olmuyordu yada adımın dudaklarından çıkması beni sersemletmiyordu.

Ama 9. Sokağa girip arabasını park ettiğinde, hala bende etkisinin devam ettiği bir şeyin olduğunu anlayacaktım. Kıskançlık(!)

- Adamla burada mı buluşacaksın? Diye sordum kaşlarımı çatarken.

Gülümsedi.

- Hayır. Yasemin'i de almamız gerekiyor.

Onun dudaklarından kendi adımı duymak artık beni kötü hissettirmese de, Yasemin kelimesini duyduğumda hala midem ağrıyordu.

Cevap vermedim sadece şaşırılmış gibi kaşlarımı kaldırdım. Evin bahçe ışığı yandığında elim kapının koluna gitti.

- Ben arkaya otursam iyi olur. Dedim ve onun tepki vermesine izin vermeden kapıyı açıp arka koltuğa geçtim.

Ben koltuğa yerleşirken Ahmet arkaya doğru dönüp bana baktı.

- Orada oturmana gerek yok Sahra.

Omuz silktim. Elbisemi çekiştirirken yüzüne bakmadım.

- Kız arkadaşın varken yanında oturmam saygısızlık olur.

Yüzü düştü.

- Yasemin benim... Demişti ki arabanın kapısı açıldı. Ve Ahmet beni bırakıp, yoğun çiçek kokulu parfüm sıkılmış güzel bedene doğru döndü.

Yasemin yine kusursuz görünen sarı saçları ve abartılı gülüşü ile Ahmet'i selamladığında, kollarımı inatçı çocuklar gibi göğsüme toplamamak için kendimi zor tuttum.

- Geç kaldım kusura bakma.. Dedi kibarca. Ahmet sakince başını sorun yok dermişcesine salladı. Yasemin'in gözleri bir kaç saniye sonra beni buldu. Şaşırdı. Hatta rahatsız oldu.

- Sahra? Senin ne işin var burada?

Zorla gülümsedim.

- Gece gezmenize ben de dahil oldum.

Kaşlarını çattı. Sesim dalga geçer gibi çıkmasaydı iyi olurdu ama elimde değildi. Onu Ahmet'in yanında görmek bile içimde bastırdığım çirkeflik huyumun beni dürtmesine sebep oluyordu.

Sanırım henüz bu duyguyu bastırarak kadar büyümemiştim.

Ahmet'e dönen bakışları varlığımdan rahatsız olduğunu saklamıyordu.

- Bizimle gelmesinin güvenli olduğuna emin misin?

Ahmet cevap vermedi. Sadece başını onaylarmış gibi salladı ve arabayı sürmeye başladı. Ben kollarımı bağdaş kurup oturmasam da, Yasemin'in şuan oyunu bozulmuş çocuklar gibi kollarını göğsünde toplaması keyfimi yerine getirmişti. Tamam, böyle düşünmek bir hanımefendiye yakışmıyordu ama yine de içimde kıs kıs gülen Sahra'yı susturamadım.

Çıkmaz'dan çıkmıştık, karanlık yolları geçerken Ahmet'le göz göze gelmemeye çalışsam da, dikiz aynasından bana bakan bir kaç bakışını yakalamıştım. Yasemin Ahmet'e döndü.

- Tehlikeli olabilir biliyorsun değil mi?

Sorusunun cevabını almadan önce yan gözle bana da baktı. Hala benim onlarla geldiğimi kabullenememiş görünüyordu. Yine samimiyetsizce gülümsedim.

- Benim için endişelenme Yasemincim, Ahmet'ten daha fazla vuruş tekniği bildiğime eminim. Küçükken seni de dövümlüğüm vardı, ne kadar iyi olduğumu hatırlaman gerek.

Ahmet gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı, o ise yüzünü buruşturdu. Bana bakarken yüzündeki tek kası bile oynamıyordu. Onun gibi güzel bir kızı bile itici gösterebilecek duygusuzlukla;

- Evet hatırlıyorum. Bir erkek çocuğundan farksızdın! Dedi.

Omuz silktim. Haklıydı. Benim yerime Ahmet yorum yaptı.

- Ve bir erkek çocuğu kadar iyi dövüşüyordu.

Gülümsedim. Aynadan ona baktım.

- İyi bir öğretmenim vardı diyelim. Dedim ve onun kısa kahkahası arabanın içini doldurdu.

Dikiz aynasından bana bakan yeşil gözler sıcacıktı. Eski anıları hatırlamış gibi gülümsedi.

Ufakken güçlü yumruk atabilmem için saatlerce basketbol topuna vurmamı söylerdi. Eklem yerlerim kızarıncaya kadar devam ederdim bende. Sonra elim şişmesin diye parmaklarıma buz koyar ve ben sıkıldığımı söyleyince kalan buzları ısırarak yedik.

Yasemin sadece bakışarak konuşmamızdan rahatsız olmuş gibi omuz silkti.

- Her neyse.. Yine de benim için kendini tehlikeye atmanı istemiyorum Ahmet!

Kaşlarımı çattım. Benim için mi dedi? Bu konunun Yasemin'le ne ilgisi vardı ki? Bir an Yasemin'in neden bizimle geldiğini sormadığımı hatırladım. Sahi neden bizimle gelmesi gerekmişti ki? Ben bunları düşünürken Ahmet yüksek sesle konuşmaya başladı.

- Ben o adamla konuşurken ikiniz de arabada bekleyeceksiniz zaten.

Kaşlarını çattı. Aynadan bana baktı. Sonra söylenir gibi konuştu.

- Ne diye benimle gelmenize izin verdim ki sanki!

Yasemin omuzlarını dikleştirdi.

- O adam benim imza atacağı mı düşündüğü için seninle konuşmak istediğini söyledi, biliyorsun değil mi?

Yasemin bana kısa ve soğuk bir bakış attı. Aklınca yine benim arabada fazlalık olduğumu söylemek istiyordu. Bu kız hep bu kadar sinir bozucu muydu, yoksa bu tavrı sadece bana mı özeldi?

Ahmet canı sıkılmış gibi dişlerinin arasından "Biliyorum.." Diye söylendi.

Sonunda dayanamadım.

- Tam olarak o adamla aranızdaki mevzu ne? Ya da Yasemin bu konunun neresinde?

Ahmet dudaklarını aralamıştı ki, Yasemin bana döndü.

- Senin bilmeni gerektirecek bir konu değil Sahra'cım.

Dişlerimi sıktım. Aynaya bakıp Ahmet'le göz göze geldiğimde onun da Yasemin'in tavrından rahatsız olduğunu anladım. Ve ona rağmen anlatmaya başladı.

- Hatırlıyor musun, sana satılmak istenmeyen bir arsa olduğundan bahsetmiştim. Bahsettiğim yer Çıkmaz'ın hemen dışında olan, bizi diğer mahallelerden ayıran boş araziydi. Orası Yasemin'in dedesine ait ve oldukça da kıymetli. Dedesi öldüğünde arsanın ilk kız torununa kalmasını istemiş. Ki bu kişi de Yasemin oluyor. Arsa yıllarca çeşitli kişilerce alınmak istenmiş ama Yasemin'in ailesi kızımız küçük diyerek hepsini kolayca başından savmış. Ama Yasemin artık imza atabilecek yaşa geldiğinden, o arsada gözü olan çakallar baskı yapmaya başlamış. Arsayı satın almak için yüklü bir fiyat vermişler ama ailesi araziyi satmak istemedikleri için, ne teklif ederlerse red etmişler. Ve adamlar da çirkinleşmeye başlamış. Annem bana Yasemin'in ailesinin durumundan bahsedince bende yardım etmeye karar verdim.

Kısa bir an durunca taziye gecesini ve ertesi günü hatırladım. Yaz başında, fırından çıktığımızda ikisinin konuştuğu konu bu olmalıydı.

- Adamlar sürekli rahatsız etmeye başlamış. Peşinden tehditler gelmiş. Her gece evin etrafında dolaşip korkutmaya falan başlamışlar. Hatta çoğu gece onları uzaklaştırmak için defalarca Yasemin'lerin evine gidip geliyordum.

Onun Yasemin'e gittiğini düşündüğüm her gece nöbetçilik yapmak için mi gidiyordu yani?

Gergin bir konu konuşuluyor olmasaydı şuan sırtabilirdim.

- Adamları dava ettik. Uzaklaştırma cezasını almaları zor olmadı. Ama beni bıçaklayan kişi içeriden çıkınca yine pes etmedi. O araziye kafayı takmış durumda. Artık Yasemin'i rahatsız etmeye başladıkları için yüz yüze konuşmak faydalı olacaktır. Elinde sonunda kabullenecek. Ben sadece o süreci hızlandırmak için bu gece onunla konuşmak istiyorum. Gerçi o, arsayı ona satmaya gideceğimizi sanıyor ama olsun.

O gülümsemişti ama benim için artık daha da huzursuzdu. Yasemin'le aralarında sadece iş ilişkisi olduğunu bilmek bile bu hissi bastıramadı. Yüzümü buruşturdum.

- Yasemin haklı. Gerçekten tehlikeli bir durummuş.

İkimize de kısa bir bakış attı.

- İşte bu yüzden ikinizde arabadan inmeyeceksiniz! Anlaşıldı mı?

Ve ikimiz birden başımızla onayladık. Eminim bu, bu gece Yasemin'le yaptığımız tek ortak şey olacaktı.

Kısa bir süre kimse konuşmadı. Karanlığın içinde ilerlemeye devam ederken Yasemin bana döndü.

- Erkek arkadaşın çok yakışıklıymış.

Bu cümleyi bana söylediğini idrak etmem bile biraz zamanımı aldı. Ahmet gözlerini kısmış aynadan bana bakıyordu. Kaşlarını çattım.

- Erkek arkadaşım mı?

Samimiyetsiz şekilde gülümsedi.

- Evet, erkek arkadaşın. Erva'nın nişanına getirdiğin şu uzun boylu yakışıklıdan bahsediyorum. Dudaklarımı büktüm. Ahmet'in meraklı bakışlarını görmezden gelip, düz bir sesle konuştum.

- O benim erkek arkadaşım değil.

Yasemin tatmin olmamış gibi baktı.

- Nişana kolkola gelip, öyle romantik şekilde dans edince, tüm mahalleli gibi bende sizi sevgili sanmıştım.

Dudaklarım sanki silah zoruyla inceldi. Gülümsemek için tüm kaslarımı zorladım.

- Mahalleli sizi de sürekli konuşurken görünce sevgili zannediyordu ama demek ki her şey görüldüğü gibi olmayabiliyormuş.

Kıskançlığın dudaklarımda can bulmasına izin verecek kadar zayıf olmama lanet ettim. Bu arada Ahmet'in yeşil gözlerinin gölgesini üstümde hissedebiliyordum.

- Kısacası, o kişi benim sevgilim değil. Sadece arkadaşım..

Bunu söylerken hem duruma açıklık getirmek, hem de Ahmet'in kuşkulu bakışlarını üstümden alabilmek istemiştım. İkisini de başarıp başarmadığımı bilmiyordum.

~~~~

Ahmet Beykoz yakınlarında bir yerde durdu. Arabanın içinden dışarıya bakarken içimdeki huzursuzluk biraz daha arttı. Burası birini konuşmak için çağıracağı bir yere benzemiyordu.

Daha çok boğazını kesip gömecek bir yermiş gibiydi.

Küçük bir imalathane gibi duran virane bina, yıllar önce terk edilmiş görünüyordu. Bina ile yol arasında hatırı sayılır bir mesafe vardı. İçeride her ne yapıyorlarsa yoldan geçen birinin onları duyması zordu.

Ahmet arabanın farlarını kapattığında bize döndü.

- Unutmayın, ne olursa olsun arabadan inmeyeceksiniz! Bir de aklımın siz de olmasını istemiyorum!

Biz başımızla onayladık. O ise huzursuzca yüzünü buruşturdu. Belli ki geldiği yerden o da memnun değildi. Ama o kendi için değil de, bizim için endişeli görünüyordu ve bizi yanında getirdiğine gerçekten pişman olduğu gözlerinden belli oluyordu.

Ahmet tam kapısını açacaktı ki, Yasemin uzanıp eline dokundu. Ahmet ona baktı. Ben başımı eğdim.

- Bana ihtiyacın olmayacağına emin misin?

Yasemin'in sorusuyla nefesini sıkıntıyla bıraktı. Kaşlarını çattı.

- O adamın seni arabanın içinde görmesi benimle konuşması için yeterli olacaktır.

Kaçamak gözlerle bana baktı. Sonra başını eğip mırıldanmış gibi;

- Seni.. Seni tehlikeye atamam.. Dedi.

Bunu söylerken benden çekiniyormuş gibiydi. Demek ki aralarında gerçekten iş ilişkisinden fazlası vardı(!)

Yanağımın içini ısırdım. Artık eski Sahra değildim. Ahmet kapıyı açarken;

- Dikkatli ol Ahmet abi! Diyecek kadar güçlüydüm.

Arkasını döndü. Bana baktı. Yeşil gözleri kızgın yada kırgınmış gibi bakıyordu şimdi. Gözlerini kısa bir an kapattı, nefesini dışarı bırakıp arabadan indi. Deri ceketinin yakasını dikleştirip ellerini cebine soktu. Onun harabe binaya doğru yürüyüşünü seyrederken, uzaktan bizi izleyen biri olduğunu yeni fark ediyordum.

Az sonra yanına takım elbiseli biri daha geldi. Uzaktan bile belli olan keskin yüz hatları olan bu adamlar kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Üstündeki takımlar Ahmet'in işe giderken giydiklerine benzemiyordu. Bunların ki vucutlarına bir beden büyük gelen, insanı rahatsız edici siyahlığa sahip takımlardandı. Bir bölümünde otuz insanın öldüğü mafya dizilerindeki kötü adamlara benziyorlardı.

Ahmet yanlarına gelince elleri bellerine gitti. Kapıda bekleyen kişi arabanın içini görmeye çalışır gibi bakındı. Ahmet'le aralarında kısa bir konuşma geçti ve başını sallayıp kapıyı açtı. Biri Ahmet'le beraber içeri girdi ama diğeri kapıdaki yerini korudu. Onun gözleri bizi izlemeye devam ederken midemdeki ağrı yerini çoktan sabitlemişti.

Sesli şekilde ofladım.

- Bu bana hiç doğru gelmiyor. Baksana şuraya, içeride Ahmet abiye zarar verseler kimselerin ruhu duymaz.

Yasemin bana döndü. İlk kez yüzünde o itici ifadesi yoktu. Onun da en az benim kadar canı sıkkındı.

- Ahmet'e söylemişim, adam o arsayı saplantı haline getirmiş. Hatta ben son zamanlarda satmayı bile kabul etmişim ama Ahmet onun tehditlerine boyun eğmeyeceksin deyip, izin vermedi.

Kendini suçlu hissettiği belli oluyordu. Alt dudağını ısırırdı.

- Geçen gün Çıkmaz'ın dışında önümü kestiler. O adam beni zorla arabasına bindirmeye çalıştı. Ama son anda Ahmet geldi ve beni kurtardı. Çok korktum. Zaten Ahmet'te o olaydan sonra adamla anlaşma yapmaya karar verdi.

Yüzü suçluluk ve korkuyla öylesine doluydu ki, dayanamayıp ona doğru yaklaştım. Samimi şekilde koluna dokundum.

- Endişelenme, Ahmet abi bir işe kafayı taktıysa onu yapar. O adamı alt edeceğini düşünmeseydi buraya gelmezdi.

Bu söylediklerimde ciddiydim. Ahmet tuttuğunu koparan biriydi ve buraya gelirken her ihtimali düşünmüş olmalıydı. Ya da ben öyle olmasını diliyordum.

Yasemin bana gülümsedi. İçten bir gülümseme olduğunu düşündüm.

- O adam Ahmet'le benim sevgili olduğumu zannediyor. O yüzden bana zarar vermekten korktu.

Kısa bir an yorum yapmadım. Ama sonra dayanamayıp;

- Değil misiniz? Diye sordum. Sesimi ilgisiz tutmaya çalışmışım.

Mavi gözleri bana baktığında dudaklarına kilitlendim.

- Henüz değil.. Sanırım doğru zamanı bekliyor. Diye cevap verdiğinde sanırım dürüst davranmıştı.

Bugün Mine ablayla konuştukları geldi aklıma. Beklemek ve doğru zamanla ilgili bir şeyler söylemişti. Bunu kast etmiş olmalıydı. Belki de Yasemin'e açılmak için bu işin sonuçlanmasını bekliyordu. Telefonda Hakan'la konuşurken söylediklerini düşündüm bu kez. Mahallelinin konuştuklarından dert yanmıştı. Demek ki ikisi hakkında çıkan dedikoduları yalanlamaması yada doğrulamamasının sebebi de buydu. Beklemekten sıkıldığı için bu arsa olayının kapanmasını istiyor olmalıydı. Böylece rahatça Yasemin'le bir şeylere başlayabilecekti.

Yasemin'e baktım. İtici olmadığından gerçekten çok daha güzeldi. Gülümsedim.

- Haklısın, doğru zamanı bekliyor olmalı.. Diyebildim sadece.

Kalbimdeki yara daha fazlasını söylemek için henüz çok tazeydi.

Gülüşüme karşılık verdi.

- Ahmet'e çok değer veriyorsun değil mi?

Yutkundum. Elim istemsizce kakülüme gitti.

- Onunla büyüdüm.. Şeyy.. Benim için çok kıymetli.

Hala gülümsüyordu ama birden bakışındaki sıcaklık kaybolmuştu sanki. Başını anlayışla salladı.

- O da senin için aynı şeyi düşünüyor olmalı. Senden sanki Erva'yı anlatıyormuş gibi bahsediyor. Bazen seninle onların gerçek kardeş olduğunuzu falan düşünüyorum.

Kısa bir kahkaha çıktı onun dudaklarından. Bense gülümsemek için yanağımdaki kasları zorladım.

~~~

Uzun bir süre ikimizde konuşmadık. Arabanın içi ya soğumuştur yada içimdeki endişe bedenimin üşümesine sebep oluyordu. Çıplak bacaklarımı elbisemle biraz daha örtmeye çalışıp, kot ceketime sarıldım yine.

Ahmet hala gelmemişti. Kapıda bizi izleyen adamın gözleri bir an olsun bizden ayrılmıyordu. O an binanın eski kapısı açıldı, içeriden kafasını uzatan kişi, kapıda bekleyene bir şeyler söyledi. İki adam birden başını bize doğru çevirdi. Kısa bir konuşmadan sonra nöbetçi olduğunu düşündüğüm kişi yine tek kaldı kapının önünde. Ama artık sadece bizi değil, etrafı da tarıyordu gözleri.

İçimdeki huzursuzluk susturamayacağı kadar yükseldi.

- Bir şeyler oluyor? Dedim.

Yasemin kaşlarını çattı. O anlamaz gözlerle adama bakarken, ben tırnaklarımı kemirip düşünmeye başladım.

Ahmet'in içeriye yalnız başına girmemesi gerekiyordu. Tamam, eğer kavga çıkarsa kendini koruyabilecek kadar iyi dövüşebildiğini biliyordum ama binanın içinde daha kaç kişi vardı bilmiyordum ve Ahmet'in Malkoçoğlu olmadığı da aşıkardı. Üstüne on adam birden atladığında onları tek yumrukla yere sermesi sadece filmlerde olurdu. Üstelik bu adamların beline dokunduğunda kemerinin markasını göstermediklerine de emindim(!)

Telefonumu elime aldım. Polisi arayamazdım. Sonuçta ortada olay olduğunu gösteren bir şey yoktu. Şuan içeride sakince konuşuyor da olabiliirdi. Hakan'ı aramayı düşündüm. Ama Ahmet telefonda konuşurken onu bekleyemeyeceğini söylemişti, demek ki uzak bir yerdedi. Peki Barış abi? Ahmet bu konuyu Erva'ya bile anlatmamıştı, büyük ihtimalle Barış abinin de haberi olmayabilirdi. Hem Ahmet onu arayıp endişelendirmeme de kızabilirdi.

Nefesimi sıkılmış gibi dışarı bıraktım. Parmağımla rehberi tararken onun adının üstünde durdum.

Romeo...

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, "gel" dediğimde Ay'da bile olsam yanıma geleceğini biliyordum. Telefonu kulağıma götürdüm. İlk çalışta açmasına ve Alo yerine "Juliet?" Demesine şaşırmadım.

- Emir.. Şeyy.. Sanırım yardımına ihtiyacım var.

Nefes almak için bile duraksamadı.

- Neredesin?

- Beykoz'da bir yerdeyim. Tam olarak adresi bilmiyorum. Ama eski, küçük bir fabrikanın önündeyiz.

Çaresizce etrafa bakınıp adres olabilecek bir şeyler aradım. Ama Emir yine benden akıllıydı.

- Bağlantını aç ve bana haritadan olduğun yerin konumunu at.

O ciddiyetle konuşsa da, ben aptallığıma gözlerimi devirdim. Gerçi onun Cennet'i içtiğini düşünecek olursam kıvrak zekasına şaşırمامam gerekirdi. Ona "peki." Dediğimde kulağıma arabasının motor sesi geldi. Gideceği yeri bilmeden yola çıkmıştı bile. Gülümsedim ve kapatıp ona adresi yolladım.

Yasemin kiminle konuştuğumu sormadı. Aksine Ahmet'e yardım etmek için bir şeyler yaptığıma memnundu.

Kısa bir zaman sonra demir kapı yine açıldı. İçerideki kişi kapıda bekleyen adama yine bir şeyler söyledi. Adam bize baktı ve diğeriyle birlikte etrafa bakınarak içeri girdi. İşte şimdi bir şeyler olduğu kesindi!

Yerimde doğruldum. Korkuyla bu kez ciddi anlamda polisi aramayı düşündüm. Ben inip binaya girme planları yaparken arabanın camına biri vurdu. Ve Yasemin'le aynı anda güçlü bir çığlık attık. Ama şükürler olsun ki camın arkasından bana bakan kişi, mavi gözleriyle Emir'di. Onu gördüğüme bu kadar sevineceğimi düşünemezdim.

Kapıyı açtım ve arka koltuğa yanıma oturuşunu izledim. O da baştan aşağı siyahlar içindeydi. Ve itiraf etmek gerekirse bu haliyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Aynı şeyi Yasemin'de fark etmiş olacak ki, Emir'e duvara asılmış bir tabloya bakar gibi bakıyordu.

Ona kısaca durumu anlattım. Yorum yapmadan sadece dinledi. Sonra tam kapıya uzanıp açacaktı ki kolunu tuttum.

- Nereye?

Sırttı.

- Nereye olacak, Ahmet'inizi kurtarmaya gidiyorum.

Gözlerimi devirdim. Görünen o ki, Ahmet'in kullanım hakkı benden çok ön koltuktaki sarışına aitti ve Yasemin'in yanında böyle şeyler söylemesi beni rahatsız etmişti.

- Bende seninle geliyorum. Dedim, sesim itiraz etmesini engelleyecek kadar kararlı çıktık.

Kaşlarını çattı.

- Saçmalama Juliet. Adamların silahları olabileceğini sen söyledin. Seni oraya sokamam.

Kaşlarımı ondan daha fazla çatıyordum.

- Oraya gireceğim Emir, seninle yada sensiz!

Kısa bir süre kararlı gözlerime baktı. Sonra gözlerini devirip söylendi.

- Çok inatçısın Juliet, biliyorsun değil mi?

Bu kez ben sırttım.

- Bunu daha önce söylemiştin.

Gülümserken başını iki yanına salladı. Yasemin'e döndüm.

- S en arabada kal. Eğer kapıda bekleyen kişi geri gelirse, senin arabada olduğunu gördüğünde şüphelenmeyecektir.

Yasemin başını salladığında arabadan sessizce indik. Ceketimin yakasını kaldırdım. Kolumdaki lastikle saçlarımı gelişi güzel bir at kuyruğu yaptım. Kaküllerimi de geriye attım. Emir'e baktığımda gülümseyerek beni seyrediyordu. Neden güldüğünü sormadım, eminim saçma bir şey içindi. Onun yerine arabasının nerede olduğunu sordum. Ve yolun aşığına park edecek kadar kafası çalıştığı için memnun oldum. O uzay mekiği gibi aracın sesini duyduklarında dışarı çıkacaklarına emindim. Cennet'i onaylamasam da, faydasını gördüğümüz aşıkardı.

İki hırsız gibi eğilerek binaya yaklaştık. Ana kapı yerine kırık olan camların birinden içeri girdik. Ve ben şimdiden elbise giydiğim için pişman olmuşum.

Binanın içinde giderken telefonlarımızla kendimize fener yaptık. Emir'in söylediğine göre burası eski bir bardak fabrikasıymış. İçi dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Her yer tozlu, her şey kırık. İçerisi paslanmış demir yığınlarıyla doluydu. Yıllar önce burada narin cam bardaklarının yapıldığını hayal etmek zordu.

Binanın içine doğru ilerlerken, ufak bir ışığın altında konuşan iki takım elbiseli kişiyi gördük ve en yakınımızdaki duvarın arkasına saklandık. Emir kulağıma yaklaştı.

- Sen burada kal, ben onları etkisiz hale getireyim.

Gözlerimi alaylı şekilde kısip yüzüne baktım.

- Etkisiz hale getirmek mi? Bakıyorum da hemen aksiyon filmi moduna girdin Hanzade?

Sırttı. Başımı uzatıp uzakta duran iki adama baktım. Biri diğerine göre daha ufak tefekti.

Damarlarımda kendini belli eden adrenalini Emir'e döndüm.

- Birini ben halledebilirim! Dedim kendimden emin bir şekilde.

Kahkahasını tutarmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

- Saçmalama Juliet. Adamları on beş saniyede devirmek için hangi noktalarına vurmam gerektiğini biliyorum. Sen sadece burada kal.

O cümlesini bitirdiği an ayağa kalktım. Ona meydan okurmuş gibi başımı salladım. Beni durdurmaya çalışan kollarını umursamadan, Emir'i arkamda bırakıp adamlara doğru yürümeye başladım. Kısa bir süre sonra beni farkettiler. Saçma bir refleksle elleri beline gitti. Ürktüm ama belli etmedim.

- Senin ne işin var burada?

Biri kapıda bekleyip bizi izleyen kişiydi. Beni tanıdığını düşündüm. Dudaklarımı küçük bir kız çocuğu gibi büktüm.

- Şeyy.. Arabada çok sıkıştım da.. Buralarda tuvalet gibi bir şey arıyordum.

Sesimi flört eden kızlar gibi olduğundan çok daha ince çıkarmıştım. Adamlardan biri beni baştan aşağı süzdü ve sonra sırttı. Ve o gözüme kestirdiğim kişiydi.

Pis gülüşüyle yanıma yaklaştı. Kolunu omzuma attı. Dişlerimi sıktım ama yine de gülümsedim. Diğer adamdan bir kaç adım uzaklaşınca, yanımdaki iğrenç adamın yüzüne baktım.

- Özür dilerim. Dedim, sonra ona dönüp kasıklarına sıkı bir tekme attım. Ayağımdaki çizmenin iyi iş çıkardığını bilsem de, ense köküne sert bir yumruk daha indirdim. Adam inleyerek yerde kıvrılırken diğeri bana doğru hamle yaptı. Ama Emir tam zamanında ortaya çıkıp onu yakasından tuttu ve tek yumrukla yere serdi. Benim tekmemi yiyen adama da son bir darbe daha vurdu ve ikisi de tatlı bir rüyaya daldı.

Bana gülümseyerek bakan Emir'e döndüm. Ve havalı bir bakış attım.

- Bir erkeği yere devirmek için tek bir noktaya, doğru şekilde vurman yeterlidir. Bunun için Tıp fakültesini bitirmeye gerek yok.

Sesli bir kahkaha attı. Ben havalı şekilde gülümserken, bana bakan yüzünden etkilendiğini anlayabiliyordum.

Yürümeye başladığımızda elimi elbiseme götürüp yüzümü buruşturdum.

- Keşke daha düzgün bir şeyler giyseydim. Bununla rahat hareket edemiyorum.

Sırttı.

- Tekme atan güzel bacaklarını izlemekten şikayetçi değilim.

Yumruğumu omzuna vurdum. Kolunu ovuşturdu ama hala sırtıyordu. Bana baktı.

- Aslında seninle süper kahramanlar gibi iyi bir ikili olabilirdik.

Düşünerek dudaklarımı büktüm.

- Batman ve Kedi kadın! Dedim, sanki yeni çıkan bir filmin afişini okurmuş gibi.

Emir önce ufak bir kahkaha attı. Sonra durdu. O durunca bende dönüp anlamaz gözlerle ona baktım. Ayaklarımdan başlayarak tüm vücudumu izlemeye başladı. Yoğun bakışlarından rahatsız oldum. Kaşlarımı çattım.

- Yine ne oldu? Diye sordum sertçe.

Yüzüne edepsiz bir bakış ekleyip bana yaklaştı. Kulağıma eğilip fısıldadı.

- Kedi kadın kostümüyle nasıl görüneceğini hayal ettim de.. Sanırım seni öyle gördüğümde aklımı kaybedebilirim..

Yutkundum ve nefesini tenimden uzaklaştırmak için onu göğsünden hızlıca geri ittirdim. Sırtan edepsiz yüzüne sertçe baktım.

- Az önce ki adama yaptığım gibi senin de doğru noktana vurmamı istemiyorsan, sus Hanzade! O keyifle parmaklarıyla dudaklarına fermuar çekti. Bense gözlerimi devirip yürümeye devam ettim.

~~~~

Bir kaç dakika sonra konuşma sesleri gelmeye başladı. Tanımadığım bir adam yüksek sesiyle korku salıyordu. Sese doğru hızla yürüdük. Genişçe bir alanda toplanmış bir düzine adamın ortasında Ahmet'i görünce olduğum yerde kaldım.

Kaşında küçük de olsa kan lekesi, dudağında da ufak bir şişlik vardı. Yerde yatan bir kaç kişiye bakılacak olursa, kısa bir kavga çıkmış gibiydi. Ve kazananın Ahmet olduğu da belli oluyordu. Ama şimdi onu bir sandalyeye oturtmuş ve etrafında etten duvar olmuşlardı. Ahmet'in vücuduna sarılmış kalın ipler de olsaymış, klasik mafya sahnesi tamamlanmış olacaktı. Emir'le kendimizi belli etmeden onlara olabildiğince çok yaklaştık. Ve sinirle konuşan adamı dinlemeye başladık.

- Bak Ahmet efendi, zaten bu işin sonunda paşa paşa o kağıtları imzalayacaksın. Gel uğraştırma beni!

Ahmet gram korkmuş görünmüyordu.

- Kız araziye benim üstüme yaptı diyorum. Ve istersen kolumu kes, yine de o arsayı sana satmayacağım!

Kaşlarımı çattım. Ahmet resmen yalan söylüyordu. Adamın sadece onunla uğraşması için böyle söylediğine emindim. Oturduğu sandalyede bir bacak bacak üstüne atmadığı kalmıştı. Dirseğini sandalyenin arkasına yasladı.

- Sahi, açıkça söylesene nedir senin o arsayla derdin? Böylesine mafyacılık oynamana sebep olan şey ne? Ne diye takıntılısın o araziye?

Adam Ahmet'in etrafında bir tur döndü. Dişlerini sıktı. Yaşı fazla büyük değildi. Ancak otuzlarının başında olmalıydı. Dikkatli bakınca etrafında dizilen kişilerin de neredeyse çocuk denecek yaşta olduğunu fark ettim. Çoğu benimle yada Emir ve Ahmet'le yaşıt gibi duruyordu. Adam, emrinde olanlardan farklı olarak daha iyi giyinmiş diyebilirdim. En azından takımı üstüne tam oturmuştu. Anlaşılan Ahmet'in dediği gibi, bunlar mafyacılık oynayan zavallı insanlardı.

Adam öfkeyle Ahmet'e doğru eğildi.

- Çıkmaz denen o kıymetli yerin içine girmek ve o masalsı dünyanın içine etmek istiyorum. Orada yaşayan kendini beğenmiş insanların hayatını zindana çevirmek istiyorum! Anladın mı? Ahmet etkilenmemiş gibiydi. Dudaklarını büktü.

- İyi ama neden?

Adam sustu. Tek kelime etmedi. Başını eğdi, bir şeyi düşünürmüş gibi duraksadığında Ahmet doğruldu.

- Bir kız yüzünden değil mi?

Adam ona baktı. Bu kez pek de korkutucu bakmıyordu. Ahmet'in dudakları inceldi.

- Her zaman bir kız yüzündendir..

Nefesini dertleşirmiş gibi dışarı bıraktı.

- Çıkmaz'da benim de sevdiğim bir kız var. Ve ben o kızla, senin o içine edeceğine söylediğin yerde yaşlanmayı planlıyorum. Yani dostum, mahalleme pisliğini bulaştırmana izin veremem! Adam yüzünü Ahmet'e doğru yaklaştırdı. Dişlerinin arasından çıkan sözler beni korkutmaya yetmişti.

- İşte bende o mahallenin dışında olan herkesi küçük gören bu tavrınızdan nefret ediyorum! Tam elini beline atmıştı ki, ben daha ne olduğunu anlayamadan Emir parmaklarımdan tutup ayağa kalktı. Saklandığımız yerden ortaya çıkınca tüm kafalar bize döndü. Ve aynı anda tüm eller bellere kondu. Emir onların bu hareketini, zararsız olduğunu söylercesine elini havaya kaldırarak engelledi.

Sert suratlar bize bakarken ben korkmaya başlamıştım. Ama Emir rahattı.

- Sizin ne işiniz var burada? Diye sordu Ahmet'le konuşan kişi.

Emir elini ensesine koydu. Yapmacık mahcubiyetini izlerken, ne planladığını çok merak etmiştim.

- Şeyy.. Beyler böldüğümüz için kusura bakmayın lütfen. Kız arkadaşım ile yiyecek تنها bir yer arıyorduk da, farkında olmadan buraya kadar gelmişiz, anlarsınız ya?

Elleri kemerlerinden uzaklaşırken, yüzlerine iğrenç bir sırıtma yerleşti. Ve ben hepsinden tek tek tiksindim. Ahmet'in gözlerine çaktırmadan baktığımda onun da ya bu konuşmadan, yada etrafındaki adamların bana bakışından hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Ahmet'in önündeki adam ondan uzaklaşıp bize doğru yaklaştı. Yüzündeki ifade midemi bulandırdı. Önce uzun bir süre bana (daha doğrusu bacaklarıma) baktı, sonra Emir'e döndü.

- Gel seninle bir anlaşma yapalım. Biz seninle mekanımızı paylaşalım, sende bizimle kadını paylaş.

Ben yumruğumu da dişlerim kadar sinirle sıkmaya başladım. Utancımdan Ahmet'e bakamadım bile. Emir'in vereceği cevabı duymak için ona döndüm. Çenesi gerilmişti, boynundaki damarı öfkeyle titriyordu ve dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordum. Ama tüm bunlara rağmen dudakları gülümsermiş gibi inceldi. Adama bakarken en az onun kadar korkusuzdu.

- Gel seninle şöyle bir anlaşma yapalım. Sen yanındaki adamın bizimle gelmesine izin ver, bende seni öldürmemek için az önce söylediğin şeyi unutayım!

Adam iki saniye Emir'e baktı, sonra güçlü bir kahkaha attı. Emir başını üzülmüş gibi sakince salladı.

- Unutma, ben sana seçme şansı vermiştim.!

Bu cümlesinden sonra Ahmet'le göz göze geldiler. Ve sanki planlamışlar gibi aynı anda hareketlenip, en yakınındaki kişilere yumruk sallamaya başladılar. Adamların şaşkınlığından da faydalanıp, kimsenin elini beline atmasına fırsat vermeden hepsini peş peşe devirmeye başlamışlardı. Ve Emir'de en az Ahmet kadar iyi dövüşüyordu.

Etrafımda duyduğum kemik sesleri başta beni afallatsa da, arada bende boş durmadım. Yere yığılan adamların tekrar kalkmaması için, bir kaç yumruk ve tekmeyle onlara yardım ettim. Çakma mafyalarımız genç olduğu kadar tecrübesizdi de. Bunu liderleri gibi davranan adam da farketmiş olacak ki, panikle uzaklaşmaya çalıştı. Ama Emir adamı kaçırmaya çalışırken durdurdu ve boğuşmaya başladılar.

Kendi yaşıtılarımda olan birini başarılı bir kasık darbesiyle kıvrandırırken, başımı Emir ve Ahmet'e doğru çevirdim. Ayakta onlardan başka kimse kalmamıştı.

Ahmet'i dakikalar önce tehdit eden adamın ağzı burnu kan içindeydi. Sanırım bayılmak için tek darbelik canı kalmıştı. Ama bir ara fırsatını bulup ayağa kalktı. Beklemeden belinden silahını çıkardı. Şişmiş ve kaşından akan kanla kapanan gözlerine aldırmadan, elindekini ileriye doğru doğrulttu.

Ve ben bir kaç saniye sonra olacakları yavaşlatılmış bir film sahneymiş gibi izledim.

Adam nişan bile almadan, öylece tetiğe bastı. Silahın boş fabrikada yankılanan sesinden ürküp gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda kurşunun isabet ettiği bedeni görememişim. Ama karşısındaki iki kişi de yere yığıldı.

Sesli şekilde nefesimi içime çektim. Ahmet ve Emir..

Hangisiydi bilmiyorum ama kurşun ikisinden birine isabet etmişti (!)

~~~

24. Bölüm ~ Kurtadam

~~~

Barut kokusunu solumaya başladığımda hala kıpırdayamamıştım. Tetiğe basan kişi de silahını hala ileriye doğru tutuyor, şaşırmış gibi olduğu yerde duruyordu.

Yerde yatan, siyahlar içindeki iki adamda bir süre hareket etmedi. Yutkundum. Kaç saniye nefes almadım bilmiyorum. Yerden biri kalktı. Öyle afallamıştım ki hangisi olduğunu idrak etmem zamanımı aldı.

Silahlı ateşleyen kişi onun kalktığını görünce panikle kaçmaya başladı. O ise yanıma gelip kollarımdan tuttu. Mavi gözleri yüzümü kendine çevirdi.

- Benim o adamı yakalamam gerek. Duydun mu beni Sahra? Kendine gel! Ahmet'le ilgilenmelisin!

Mekanik bir hareketle başımı salladım. Emir kollarımı bırakıp hızla kaçan adamın peşine düştü. Onların ayak sesleri uzaklaştığında Ahmet'in yanına çöktüm.

Yan dönmüş bedenini kendime çevirdim. Yüzünü buruşturmuştu. Gözleri beni bulduğunda dünya tekrar dönmeye başladı. Yeniden nefes aldım. Ve kendime geldim.

- İyi misin?

Yutkundu, belli ki canı yanıyordu. Dişlerini sıkıldığında gözlerimin yandığını hissettim. Bakışları kontrol eder gibi kendi göğsünde dolaştı. Sonra bana baktı ve kendini zorlayıp gülümsedi.

- Korkma, iyiyim..

O an gözyaşlarım benden izinsiz yanağımdan süzüldü. Ama yine de gülümsemesine karşılık verdim. Başını kaldırıp dizlerime koydum, uzanıp elini avucuma aldım. Acıyla kırışan yüzüne bakarken Emir yanıma geldi. Hemen Ahmet'in baş hizasına eğildi.

- Şerefsiz herif, kör biri gibi kötü silah kullanıyor ama bir tavşan kadar hızlı koşuyor!

Korkuyla yüzüne baktım.

- Kaçtı mı? Diye sordum.

Canı sıkılmış şekilde başını salladı. Ve zaman kaybetmeden Ahmet'e döndü. Elini kurşunun yerini biliyormuşcasına omuz hizasında gezdirdi. Ahmet'in ceketini sıyrdı, kan rengini saklayan koyu renk tişörtünde yarasını bulması zor olmadı. Kurşun omzuyla, göğüs hizası arasında bir yerden girmişti. Kısa zaman geçmesine rağmen çok fazla kan olduğunu düşündüm. Emir büyük bir ciddiyetle parmak uçlarını onun göğsüne bastırdı.

- Buranda batma hissi var mı?

Ahmet başını hayır der gibi salladı. Emir'in parmakları bir kaç santim yana kayıp aynı hareketi yaptı. Yine aynı soruyu sordu. Ahmet yine hayır dedi. Parmakları kalbinden uzaklaştıkça korkum azaldı, omzuna yakın bir yere bastırıldığında Ahmet acıyla inledi. Ama Emir rahat bir nefes aldı.

- Tamam korkma, zararsız bir yere saplanmış sayılır.

Bu cümleyi Ahmet yerine bana bakarak kurması kendimi tuhaf hissettirdi. Emir ceketini çıkardı. Sonra duraksamadan kısa kollu tişörtünü de üstünden sıyrıp eline aldı. Onun kaslı ve çıplak göğsüne bakarken ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Tişörtünü belli yerlerden kolayca yırtıp istediği şekle soktu. Ahmet'i kendine çevirip, bezi ceketinin altından omzuna sardı. Başka bir parçayı yaranın üstüne sabitleyip tekrar sardı. İşi bittiğinde Ahmet'in başını tekrar kucağıma indirdi.

Bana baktı. Yüzündeki ifadeden şuan ne hissettiğini anlayamadım. Benim konuşmama fırsat vermeden "Gitmeliyiz!" Dedi.

Ahmet'i yerden kaldırmadan önce çıkardığı ceketini çıplak kollarından geçirip aceleyle giydi. Ahmet'in kolunun altına girerken yarasına dikkat ediyordu. Onlar iki yakın arkadaş gibi yan yana yürürken, ben şaşal gibi arkalarında onları takip etmekten başka bir şey yapamadım. Karanlık bölümlere gelince Emir onlara ışık tutmam için yavaşladı. Ama garip bir şekilde acele etmeye çalışıyordu. Ne kadar akli havada davransa da, onun doktorluk konusunda genetik olarak yetenekli olduğunu biliyordum. Babası bir yana, aynı fakülteden mezun olan iki abisi de ülkenin başarılı doktorlarındandı ve eğer Emir şuan endişeyle hareket ediyorsa, demek ki söylediği gibi kurşun çok da zararsız bir yerde beklemiyordu. Bu ihtimali düşünüp panikledim ve daha da hızlandım. Telefonumun feneri bize yol gösterirken, yerdeki tozlar havada uçuşuyordu. Bir kaç dakikadan sonra fabrika dışına çıktık.

Emir Ahmet'in kolundan ayrıldı. Beni hızlıca yanına çekip onun boşalttığı yeri almam için komut verdi. Çekinsem de dediğini yaptım. Ahmet'in acı çeken vücudu tek başına ayakta duramayacak gibi görünüyordu.

Ahmet'in kolunun altına girdiğim an ağırlığı beni tökezletti. İri sayılacak cüssesinin içinde kendimi ufacık hissettim. Şuan uzaktan ondan daha aciz görüldüğüme emindim. Kokusunu solumaya başladığımda onun yüzü hala acıyla buruşmuş ve dudaklarından istemsiz inlemeler çıkıyordu. Yasemin'in koşar adım yanımıza geldiğini görünce Emir'in yanımızda olmadığını yeni fark ettim.

Yasemin ağlamaklı bir yüzle Ahmet'in yüzünü iki avucunun arasına aldı. Korkuyla bana bakıp;
- Ne oldu? İyi mi? Diye sordu.

Onun ellerinin Ahmet'e bu kadar kolay dokunabilmesi bir yana, bu lanet yere onun yüzünden geldiğimiz içinde sinirlendim.

- O aptal arsan yüzünden vuruldu! Dedim öfkeyle.

Pişmanlıkla gözünden bir kaç damla yaş düştü. Elleri Ahmet'in yüzünü okşar gibi hareket edince yutkunup başımı başka tarafa çevirdim. Ahmet çenesini ellerinden kurtarmaya çalışırcasına başını salladı. Mırıldanır gibi "İyiyim.." Diyebildi. Ama pek de iyi görünmüyordu. İleri doğru birkaç adım atmaya çalıştığımda ya Ahmet'in ağırlığı beni yorduğu için, yada az önceki sevgi gösterisi yüzünden dizlerim titredi.

Ahmet başını dik tutmaya çalışıp "Polise haber vermeliyiz.." Dedi acı çekerek.

Yasemin bana döndü.

- Siz içeri girdikten sonra nöbetçi adam geri dönmedi. Silah sesini de duyunca panikleyip az önce polisi aradım.

- Bu kadarını akıl etmen iyi olmuş. Dedim şikayet eder gibi.

Üzüntüyle başını eğdi. Kendini suçlu hissetmesine üzülsem de başka bir şey söylemedim. Ciddi anlamda Ahmet'in şuan ki halinden onu sorumlu tutuyordum.

Ahmet'in arabasına doğru yürümeye çalışırken Emir'in spor arabası büyük bir gürültüyle önümüzde durdu. Camı indirip beklemeden konuştu;

- Juliet Ahmet'le arkaya bin. Sarı şeker sende öne. Hızlı olun!

Emir'in komutuyla beklemeden arabadaki yerimizi aldık. Ve araba son kapı kapandığı an uzaya fırlatılan bir roket gibi toz kaldırarak hareketlendi. Ahmet'in başı kucağımda sağa sola yalpalanırken omzundaki kan elbiseme bulaşacak kadar hızlı akıyordu. Emir'in aceleyle sardığı bez, tampon görevi görmeyi çoktan bırakmış gibiydi. Kaşlarımı çattım.

- Emir neden bu kadar çok kanıyor? Bu normal mi?

Dikiz aynasından bana bakarken yüzündeki ifade hoşuma gitmedi. Arabanın hızını gram azaltmadan konuştu.

- Ahmet'in vücudunu yan çevirip, yaralı omuzunun kalp seviyesinden yukarıda olduğuna emin ol.

Sesindeki tını beni endişelendirse de dediğini yapmaya çalıştım. Otoban kenarındaki lambalar Ahmet'in yüzüne vurdukça endişem daha da arttı. Kısa bir zaman geçmesine rağmen neden böylesine halsiz ve renksiz görünüyordu ki?

Onu yan çevirmek sandığımdan zor oldu. Ahmet bana yardımcı olamayacak kadar acı çekiyordu. Başını kendime doğru döndürdükten sonra yarasının yukarıda kalmasına dikkat ettim.

Yasemin'in ağlayan sesini yok saymaya çalışıp bakışlarımı onun güzel yüzüne çevirdim. Öyle sakın ve sahipsiz duruyordu ki.. Gecenin karanlığından güç alıp parmak uçlarımla yanağına, gözlerine, çenesine dokundum. Parmaklarım kısa sakallarının arasında gezerken o yeşil gözlerini araladı. Acıyla çoğalan çizgileri yumuşadı. Sanırım gülümsemeye çalışıyordu ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

Birden zümrüt gözler kayıyormuş gibi kapandı. Hemen arkasından vücudu sarsılmaya başladı. Öyle bir titremeye başlamıştı ki, onunla birlikte bende titriyordum sanki. Korkudan nefesim kesildi. Nefes almayı başardığım ilk an panikle ön tarafa doğru bağıldım.

- Emir! Emir? Ahmet'e bir şey oluyor?

Emir arkasına dönüp baktı ve sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

- Korktuğum oldu.. Dedi, kendi kendine konuşur gibi.

- Ne oldu?! Diye bağırırsam da bana cevap vermedi. Hızını kesmeden dikkatli hareketlerle, gözünü yoldan ayırmadan üzerindeki deri ceketini çıkardı. O ceketini bana fırlattığında Yasemin artık hıçkırarak ağlıyordu.

- Al şunu üstüne ört. Hatta kendi ceketini de sar. Kurşun atar damara denk gelmiş. Çok hızlı kan kaybettiği için şuan şoka girdi.

Cümlesi bittiği an bende şoka girmiş gibi taş kesildim. Yüzüm onu korkutmuş olacak ki, bu kez tane tane konuştu.

- Ama endişelenme, onu kurtaracağız Sahra!

Dikiz aynasından bana bakan mavi gözler yalan söylüyor olsa bile ona inandım. Kendimi toparlayıp ceketimi çıkardım. Emir'inkiyle birlikte Ahmet'in titreyen bedenini sardım. Kollarımla sıkı sıkı ona sarıldığımda Yasemin'in hıçkırıkları artık iyice sinirimi bozmaya başlamıştı. Sonunda dayanamadım.

- Şöyle ağlamayı keser misin artık, o ölmedi! Ölmeyecekte!

Öyle sert söylemişim ki bunu, sanki yüzüne tokat atmışım gibi aniden sesi kesildi. Bana baktığında kızarmış gözleri korku ve pişmanlıkla doluydu. Ahmet birkaç dakika sonra daha az titrer oldu. Ama hala fazla kan kaybediyordu. Elbisem hatta arabanın koltuğu bile kan lekesi olmuştu. Çaresizce yine Emir'e döndüm.

- İşe yarar başka birşeyler yapamaz mıyım?

Bu kez bana bakmadan, düz bir sesle cevap verdi.

- Saçlarını okşayabilirsin. Bende işe yaramıştı.

Sesi söylediği şeyi yapmamı pek istiyormuş gibi durmasa da, yüzümü Ahmet'e çevirdim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

- Korkma, iyileşeceksin.. Diye fısıldarken parmaklarım saçlarında gezinmeye başlamıştı. Titremesi hissedilir derecede azaldığında araba güçlü bir frenle durdu. Kapılar peş peşe açıldığında Emir acildeki görevlilere aceleyle seslendi. Sedyeye geldi, Ahmet'i kucağımdan koparıp, dikkatli ve hızlı şekilde içeri götürdüler. Arabadan inip onlara yetişmeye çalışırken yine aynı yerdeydik. Çıkmaz'da.. Evimde.. Ama bu dejavu bile bana huzur vermedi bu kez..

~~~

Ahmet'i acil odasına alırken Emir benim bile anlayamadığım tıbbi terimlerle dolu durum raporu verdi doktora. Emir'in söyledikleri pek iç açıcı olmasa gerek, Doktor Bülent bana baktığında

endişeyle omuzuma dokundu ve Ahmet'in yanına gitti. Kısa süre sonra da onu ameliyathaneye aldılar. Bizse kapıların arkasında beklemekten başka bir şey yapamadık.

Gerçi bir an Emir'in de onlarla birlikte ameliyathaneye gireceğini falan sandım. Ama ben kendimi sandalyeye bırakınca sakince yanıma gelip oturdu. Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Sadece Yasemin ayakta durmuş, sessizce ağlıyordu. Bize baktığında gözlerini benden kaçırdı.

- Şeyy.. Polis o adamları yakalamış mıdır? Diye sordu çekinerek.

Ben cevap vermedim. Emir ortamı yumuşatmak ister gibi sakin bir sesle yanıtladı.

- Endişelenme sarı şeker, adamlar o kaçan tavşanı yakalayamasa bile içeride benzettiğimiz adamlarını tutuklamışlardır. Hem onlar birkaç soru sonra sahiplerini satacak türde adamlar. Korkma, Ahmet'e tekrar zarar veremezler.

Ve Yasemin ikna oldu. Emir böyleydi işte. O konuştuğunda yalan söylese bile karşısındaki insanın tüm sıkıntısını havaya savurmuş gibi yok ediyordu. Yasemin de bu etkiyle ağlamayı kesti ve karşımızdaki koltuklardan birine oturdu.

Sessizce beklerken ben kaçamak bakışlarla arada bir Yasemin'e bakıyordum, o ise aynı şekilde Emir'e bakıp duruyordu. Başta bunu ona kızmamdan dolayı, benden çekindiği için yaptığını düşündüm ama sonra Emir'in kaslı vücudunun hali hazırda hala çıplak olduğunu fark ettim(!) Lanet olasıca herifin öyle bir karnı vardı ki, her sabah bin mekik çekip, boğazı yüzerek geçse ancak bu kadar kasla kaplı olabilirdi. Yetmezmiş gibi geniş omuzları ve kalın kolları ile bu görüntünün çitasını daha da yükseltmişti. Gözlerimi devirip, kollarımı göğsümde topladım. Bulduğumuz kattan geçen hemşirelerin Emir'e olan bakışları Yasemin'inkinden çok daha cömertti. Zira her geçen kızın bir ısıklık çalmadığı kalıyordu. Üstelik gecenin bu saatinde bu katta dolaşacak kadar işleri olmadığına da emindim.

Emir sırtını arkaya yaslayıp ellerini ensesine koydu. Bu hareketiyle kollarında birer dubleks oluşmuş gibi kas şişti. Hemşireler artık geçiyormuş gibi yapmak yerine, ellerindeki kahvelerini Emir'i seyrederek yudumlamaya başlamışlardı. Kendi aralarında konuştuklarını ise az çok tahmin edebiliyordum. Sonunda dayanamayıp Emir'e baktım.

- Üstüne bir şey giymeyi düşünüyor musun?

Başını bana çevirdiğinde dudakları yana doğru kıvrıldı. Keyifle omuz silkti.

- Böyle rahatım.

Gözlerimi devirdim.

- Ama ben değilim. Şuraya baksana kafesteki aslan gibi seni seyrediyorlar.

Bu kez sırtıttı.

- Ben bu durumdan rahatsız değilim.

Gözlerimi kıstım.

- Ben rahatsız oluyorum ama! Ahmet içeride can çekişirken, senin böyle Alacakaranlık'taki kurtadamlar gibi dolaşman, onların da sana salyalarını akıtarak bakması sinirimi bozuyor. Anladın mı?

Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kollarını ensesinden indirdi ve yüzünü bana yaklaştırdı. Kollarım hala göğsümde bağlı duruyordu, ama fısıltıyla konuşan sesi kulağıma değdiğinde kol kaslarım bile gevşedi.

- Biliyor musun Juliet, insan vücudunun yüzde 70'i su, seninki ise kıskançlıkla kaplı..

Benden uzaklaştığında sırtıyordu. Tam ağzımı yanıldığını söylemek için açacaktım ki, hemşirelerin olduğu yere döndü.

- Kızlar bana bakmaktan vazgeçer misiniz, kız arkadaşım rahatsız oluyor da!

Onların yüzü düşerken benim ağzım şaşkınlıkla açıldı. Yasemin'in ise tek kaş havaya kalkmıştı. Sinirlenip Emir'in omzuna sıkı bir yumruk attım. Yüzünü buruştursa da keyfi hala yerindeydi.

Öfkeyle ayağa kalktım.

- İçecek bir Şeyler almaya gidiyorum. Ve ben senin hiçbir Şeyin değilim Hanzade!

Son cümlemi sesli söylemem Yasemin'in yüz ifadesini bozmasa da, koridorda bizi izleyen hemşirelerden bir kaçının gülümsemesini sağlamıştı.

Kantine gidip onlara kahve aldım. Kendime ise bol karamelli bir ikolata. Stres anında yenen çikolatanın beyni uyuŐturduęuna dair bir yazı okumuştum. Şuan ki stresimi alması için koca bir kavanoz çikolatayı bile kaŐıklayabilirdim.

İki elimde taşıdığım kahve bardaklarıyla geri döndüğümde hemşireler seyirci köŐesinden ayrılmıştı. Sebepsiz yere sırttım. Sonra sırttığım için kendime kızdım ve kaşlarımı çattım. Tam köŐeyi dönüyordum ki Yasemin ile Emir'in sesi geldi kulağıma. İ güdülerim ayaklarımı durdurunca, kulaklarım dinlemek için dikkat kesildi.

- Sen tam olarak kimsin? Gerçekten Sahra'nın erkek arkadaşı mısın?

Neredeyse kendimi gösterip Yasemin'in sorusuna cevap vermek için hamle yapacaktım. Allah bilir Emir Şimdi ne yumurtlayacaktı.

- Ben sen'im.. Dedi Emir.

Kaşlarımı attım. Bu da ne demekti? Yasemin de benden farksız olacak ki;

- Anlamadım? Diye sordu.

Emir'i göremesem de, cümlesine başlarken bilmiş gülüşünü hissedebiliyordum.

- Sen içerideki adama nasıl bakıyorsan, ben de Juliet'ime öyle bakıyorum. Anlayacağın biz seninle aynı takımdayız güzel kız..

Aynı takım mı? Hangi takımımıŐ ki o? Ben hala neyden bahsettiğini anlamamıştım ama Yasemin çözmüş olacak ki keyifli Şekilde Emir'e sordu.

- Ne dersin, bizim takım kazanır mı?

Emir'in kısa gülüşü geldi kulağıma.

- Bizi bilmem ama aşk her zaman kazanır.. Dedi sonra.

Ve ben dayanamayıp saklandığım yerden ıktım. Onlara doğru yürürken ikisi de birbirine bakıp gülümsüyordu. Yavaş adımlarla yürürken ikisi eğer birlikte olsaydı, Angelina Jolie ve Brad Pitt çiftinden sonra dünyanın en uyumlu çifti olabileceklerini düşündüm. Hatta evlendiklerinde, doğurdukları çocuklarıyla tek baŐlarına ülkenin gen havuzunu bile zenginleŐtirebilirlerdi.

Ama sonra Emir'in Yasemin'e Juliet diye seslendiğini hayal ettim ve sebepsiz yere canım sıkıldı. Emir haklıydı galiba, benim vücudumun yarısı su yerine anlamsız kıskanılıkla doluydu. Diğer yarısında çirkeflik huyum kaplıyorsa pek de sevilesi bir insan olmasam gerek..

Kafamdaki düşüncelerin etkisiyle elimdeki kahveyi fırlatırmıŐ gibi Yasemin'e uzattım. O da korkarak uzanıp aldı. Emir ise yüzünü koruyarak uzandı bardağa. Kendimi Emir'in yanındaki sandalyeye bıraktığım da Yasemin "Hava almalıyım." diyerek kalktı ve gitti. ikolatanın paketini yırtarak açtı ve ısırđım. Daha ilk lokmamı yutmadan Emir'e döndüm.

- Bakıyorum da baya iyi anlaŐtınız Yaseminle.

Yana doğru kıvrılan dudakları kahvesinden aldığı yudumla ıslandı. Bana baktı. Mavi gözleri parlıyordu.

- Tatlı kız.. Dedi omuz silkip.

Dudağımı büküp tekrar ikolatamı ısırđım.

- Ona çıkmaz'ın en güzel kızı diyorlar.

Bunu söylediğimde ciddi anlamda nasıl böylesine kıskanç biri olup çıktığım a inanmıyordum. Ne oluyordu bana(?)

Emir yine bana yaklaştı.

- Sana ne diyorlar? Çıkmaz'ın en kıskanç kızı mı?

Cevap vermedim ama gözlerimi devirip bir sandalye yana geçmem bile yeterince çocukça bir tepki olmuştu.

Kısa bir süre sonra saçmalamayı bırakıp Emir'e baktım. Gayet ciddi bir şekilde;

- Teşekkür ederim.. Dedim.

Gözlerime baktı. Zorla da olsa gülümsedi.

- Ona birşey olsaydı kendine gelemeyeceğini biliyordum. Dedi sadece.

Ve ben cevap ver(e)medim.

Yasemin geri döndü. Yerine otururken Emir'e gülümseyerek selam verdi. Ben umursamamaya çalıştım. Emir ayağa kalktı ve bana baktı.

- Üstüme giyecek bir şey bulmaya gidiyorum. Sende ister misin?

Hayır dercesine başımı salladım. İlgisiz görünmeye çalışsam da, artık kaslarını izleyen seyirciler olmayacağına sevinmiştim.

- Ben kurtadamlar gibi görünüyorum olabilirim. Ama sende kana bulanmış vampir gibisin. İstersen hemşirelerden senin için de bir şeyler isteyeyim.

İnatçı çocuklar gibi omuz salladım. O da daha fazla üstelemedi. O gittikten bir kaç dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı. Doktor Bülent dışarı çıkar çıkmaz bize gülümsedi. Yasemin'le korkuyla onun dudaklarına kilitlendik.

- Endişelenmeyin, korktuğumuz kadar zor olmadı. Kurşunu sorunsuz çıkardık. Kanamayı da kolaylıkla durdurduk. Bir kaç ünite kan ve iyi bir dinlenmeyle kısa zamanda eski haline dönecektir.

Mutluluktan, önce doktora sonra Yasemin'e sarıldım. Onun gözleri de en az benim kadar sevinçle bakıyordu. Hatta o bir kaç damla yaş bile dökmüştü. İlk kez o an, Ahmet'i gerçekten sevdiğine emin oldum. Ve onu düşman olarak gördüğüm için kendimi kötü hissettim. Ellerim hala kollarına dokunuyorken sessizce "Özür dilerim.." Dedim. Ama o olanları sorun etmeyecek kadar mutluydu. Başını salladı, göz yaşlarını sildi ve tekrar bana sarıldı.

Ahmet'i alacakları odanın önüne giderken Emir üstünde doktor önlüğüyle görüldü koridorda. Ama önlüğün düğmelerini bağlamamıştı. Ve bu hali de en az yarı çıplak görüntüsü kadar etkileyici görünüyordu.

O bana üstündekini havalı şekilde gösterirken, ben gülümseyip başımı iki yana sallamaktan başka birşey yapamadım. Bu çocuk adam olmazdı.

Ahmet'in kurtulduğu haberine o da oldukça sevindi. Hatta kana ihtiyacı olduğunu duyduğu an kan vermeye gitti. Birkaç dakika içinde Ahmet'i sedyeyle odasına getirdiler. Rengi çok solgun görünüyordu. Boğazım acıdı. Ağlamak istedim ama göz yaşları gözlerime ulaşmadı. Yasemin ikimizin yerine de ağladı.

O odasına girdiğinde bizi dışarıda bıraktılar.

Emir'in verdiği birkaç ünite kanla kendine gelmesi saatler aldı. Gece ilerledikçe endişem azaldı. Ne olursa olsun o kurtulmuştu. Bu herşeye bedeldi..

~~~

Doktor Bülent yanına girebileceğimizi söylediğinde odanın dışında sadece ben vardım. Etrafıma bakındım, ne Emir ne de Yasemin görünürdeydi. Saçlarımı düzelttim. Yutkundum ve yavaşça kapıyı açtım.

Onun yanına yaklaşırken kalbim bu kez huzurla attı. Yeşil gözlerini görmek için sabırsızlandım. Yatağının yanında durup, koluna dokundum. Gözlerini açmadı. Ama rengi normale dönmüş, yüzündeki dövüşten kalan izleri saymazsak eski Ahmet oluvermişti. Üstündeki koyu yeşil hastane elbisesiyle bile yakışıklıydı. Şuan sadece huzurlu bir uykuya dalmış gibiydi.

Cesaretimi toplayıp eline dokundum. Parmaklarım korkusuzca saçlarına dokundu sonra. Gülümsedim. Tam o anda göz kapakları aralandı.

- Demek saçlarımı okşaman için vurulmam gerekiyordu. Dedi yorgun sesiyle.

Utanıp elimi çektim. Ama gülümseyen yüzüne bakıp karşılık verdim.

- İy misin? Diye sordum, ne konuşacağımı bilemeyerek.

Başıyla sakince onayladı. Sonra gülümseyerek, sadece uzun uzun bana baktı. Bir kaç saniye sonra bakışlarındaki yoğunluğa dayanamayıp bu gece olanları anlatmaya başladım panikle. O gülümseyen yüzüyle beni izlerken ben o adamın kaçışını, buraya gelişimizi, Emir'in ona kan verdiği kadar herşeyi anlattım. Sanırım ilk kez Erva kadar hızlı konuşuyordum. Tam o anda odanın kapısından Emir'in sesi geldi.

- James Bond'umuz uyandı mı?

Keyifle evet dedim.

Birkaç ay önce bu sahnenin tam tersinin yaşanmış olması ikisinin de aklına gelmiş olacak ki, ilk kez birbirlerine bu kadar arkadaşça bakıyorlardı.

- Teşekkür ederim. Dedi Ahmet, damarlarına dolan kan poşetini işaret edip.

Beyaz önlüğüyle havalı şekilde duran Emir başını salladı.

- Teşekkür etmene gerek yok. Bana verdiği sana iade ettim sadece.

İkisi de gülümsedi. Ahmet bana baktı.

- Tekrar benzer şeyleri yaşamak pek keyifli olmamıştır senin için. Dedi.

Sıkıntılı şekilde omuz silktim.

- Aynı kabusu iki kere görmek kadar rahatsız ediciydi.

Uzanıp elimi tuttu. "Ama geçti.." Dediğinde parmakları elimin üstünü okşuyordu. Nefesim boğazıma fazla gelmeye başladığında Yasemin odaya daldı ve ben elimi çektim.

Yasemin müjde dağıtan kuş gibi çöşkuyla yatağın kenarına gelince ben geri çekildim. Hemen Ahmet'in elini avucuna aldı.

- Öyle korktum ki.. Sana birşey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Çok özür dilerim.

Onun gözlerinden yaşlar dökülmeye başlarken, ben arkamı dönüp Emir'in yanına doğru adımladım yavaşça.

Ahmet zorla da olsa konuşmaya başladı.

- Korkma. Senin suçun yok ki, ben kendim kalkıştım bu işe. Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Hem bak, iyiyim ben.

İlk kez "gerçekten isteyerek" onları yalnız bırakıp odanın dışına çıktım. Emir de arkamdan gelip kapıyı kapattı. Hiçbir şey söylemedi. Yorum yapmadı. Sadece benimle birlikte sandalyede oturdu.

~~~

Birkaç saat içinde Ahmet daha da toparlandı. Çıkmaz'a yakın bir karakola ait polisler ifade almak için yanına girdi. Anladığım kadarıyla bu arsa olayından daha önce de haberleri vardı.

Giderken Yasemin'i bir şeyler imzalaması için yanlarında götürdüler.

Doktor Bülent Ahmet'in eve gidebileceğini söylediğinde ise endişeyle dudaklarımı ısırđım.

Evdekiler Ahmet'i böyle gördüğünde muhtemelen kalp krizi geçireceklerdi. Aynı şeyi Ahmette düşünmüş olacak ki;

- Eve gidemem. Dedi canı sıkın bir şekilde.

Düşündüm.

- Barış abiyi çağırمامı ister misin? Diye sordum.

Yüzünü buruşturdu.

- Bu saatte kimseyi ayaklandırmak istemiyorum. Hem Mine yengem hamileymiş, korkmasın şimdi.

Elimde olmadan bu sürpriz habere gülümsedim. Erva'ya bana haber vermediği için kızmayı da aklıma not ettim.

O an Yasemin'in burada olmamasına sevindim. Çünkü bu durumda, büyük bir ihtimalle Ahmet'i kendi evine götürürdü. Ahmet içimden geçeni okumuş gibi konuştu bu kez;

- Çıkmaz'dan kimse de kalamam. Hakan dönene kadar kalacak bir yer bulmam gerek. Emir, ev oturmasına giden teyzeler gibi ellerini dizlerine vurup ayağa kalktı. Üstündeki önlüğünü çıkarıp Ahmet'i yatağından kaldıracakmış gibi hamle yaptı. Biz ne yaptığını anlamaya çalışır gibi ona bakınca sırttı.

- Ne bakıyorsun Juliet? Gel yardım et, Bond'u benim eve götürüyoruz.

Ahmet'in itirazlarına rağmen, kendimizi dakikalar sonra Emir'in spor arabasının içinde bulduk. Yorum yapmasam da, onun bu davranışı hoşuma gitmişti. Ona hala kızgındım. Bu hafta beni ölesiye sinirlendirmişti. Ama herşey bir yana bu gece benim yanımda, daha doğrusu Ahmet'in yanında olduğunu bilmek güven veriyordu.

Güneş doğmadan az önce Emir'in evine girdik. Ahmet'i dikkatli bir şekilde üst kata taşıdı. Kendi odasına girdiğinde ışığı ben yaktım. Bir kaç adım sonra Ahmet acıyla buruşan yüzünü Emir'e çevirdi.

- Bana yatağını vermek zorunda değilsin.

Emir'in yaptıkları altında kalkmak istemediğini biliyordum. Bu yüzden ne kadar az şey alırsa o kadar rahat edecekti. Emir onu yatağın kenarına oturttu. Sonra sırtını dikleştirip gülümsedi.

- Evde sadece bu yatak var sayılır. Bir alt kattaki senin rahat edemeyeceğin kadar ufak.

Hem endişelenme, oda oldukça hijyeniktir. Yatağıma Juliet dışında dışı sineğin bile dokunmadığına emin olabilirsin.

Daha cümlesi bittiği an gözlerimi kısıp, çıplak göğsüne yumruk attım. Ahmet'in çenesinin gerildiğini görünce aceleyle konuştum.

- Emin ol, bu söyledikleri odasına kimseyi sokmadığı anlamına geliyor. İma ettiği gibi bir durum yok!

Açıklamam bitince, beni utandırdığı için Emir'e bakışlarımla kızgın oklar fırlattım. Ama o her zamanki gibi umursamadı.

Ahmet'in yatağa yatmasına yardım ettik. Ben ilaç içmesi için alt kata inip bir bardak su aldım.

Geri döndüğümde Emir oda da yoktu. Dalmak üzere olan Ahmet'in yanına yaklaşip ilacı içmesine yardım ederken, bıçaklandığı gün de olduğu gibi suyun birazı yine üstüne döküldü. Ve o an ikimiz de gülümsedik. Başını tekrar yastığa koydu. Ben tam uzaklaşacaktım ki, elime dokundu. Zümrüt gözleri bana baktı.

- Uykuya dalana kadar bu kez benim saçlarımı okşar mısın?

Gülümsedim. Ama aslında kalbim acıdı. Yatağın kenarına oturup parmaklarım başına uzanırken, Emir'in yatağında, ondan başka birinin saçlarını okşamak bana tuhaf geldi. Bu kişi Ahmet olsa bile(!)

Çok geçmeden o uykuya daldı. Ben önce elimi saçından çektim, sonra boynumdaki ay çöreği kolyeme dokundum. Ona baktığımda şuan mutlu olmam gerekirken neden yanlış giden bir şeyler varmış gibi hissediyordum ki?

Kalktım, ışığı kapattım. Odadan çıkmadan önce, içimdeki garip his sevdiğim adama son kez bakmamı bile engelledi..

~~~

25. Bölüm ~ Koltuk

~~~

Yine aynı yerdeyiz.. Aynı fabrika.. Ama geçen gecedan daha karanlık, daha tozlu, daha sisli ve daha soğuk.. Sahi, yine niye buradayız ki?

Ceketimin yakasını kaldırıp etrafa bakıyorum. Neden yalnızım?

Nefesimi ısınmak için ellerime üflüyorum. Nargile içerken çıkan dumanlar gibi avucuma doluyor sıcak nefesim. Ama ısınamıyorum. Tam o an da karanlığın içinden aynı ses geliyor. Soğuşu delip bedenimi titreten kurşun sesi..(!)

Düşünmeden sesin geldiği yere koşuyorum. Ayak seslerim soluğumun çaresizliğini bastırıyor. Siyahlar içindeki beden yerde yatarken, yine aynı barut kokusu dolduruyor ciğerimi. Bu kez silahı ateşleyen kişi etrafta yok. Çoktan kaçmış olmalı..

Koşup yine yere eğiliyorum, usulca uzanan bedeni hemen çeviriyorum kendime doğru.

Yine Ahmet ama bu kez tam kalbinden vurulmuş!

Neden ve nasılları düşünmeden yeşil gözleri kapanıyor. Ve ardından elime çarpan sıcak nefesi kesiliyor. Düşün, bir şeyler yap Sahra!

Panikle derin bir nefes alıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ciğerlerimdeki tüm havayı onun dudaklarından vücuduna yollarken, elimde olsa damarlarımdaki kanın hepsini ona verebileceğimi düşünüyorum.

Doğruluyorum. Ama bana bakan gözler artık zümrüt yeşili değil. Kollarımda yatan adam da artık Ahmet değil..

Emir? Emir ve onun mavi gözleri bana bakıyor! Ama nasıl olur?!

Kucağımdaki kişi değişse de kurşun aynı yerinde duruyor. Ama artık daha çok kanıyor. Çok fazla..

Emir'in kalbi onu öldürmeye yemin etmiş gibi hızlıca vücudunu soğuturken, gözlerime bakıp son kez "Juliet.." Diyor. Ve başı kucağıma usulca düşüyor.

Başımı olanlara anlam veremez şekilde sallarken bir el omzuma dokunuyor. Başımı çeviriyorum. Ahmet ayakta durmuş bana "Gitmeliyiz Sahra!" Diyor.

Emir'i de yanımda götürmek için hamle yapıyorum ama Ahmet beni durduruyor. "Onsuz gitmeliyiz Sahra!"

Kabul etmiyorum. Beni kollarımdan tutup kaldırmaya çalışan Ahmet'e direniyorum.

Emir'in yüzüne bakıp ağlıyorum. Çaresizce yalvarmaya başlıyorum.

"Emir? Emir ölme, bırakma beni, aç gözlerini.. Emir?"

- EMİR(!)

Hızlı hızlı nefes alıp verirken gözlerimi beyaz tavandan ayıramadım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Yutkundum. Allahım, rüyaydı. Sadece bir kabus..

Hala hızlıca göğsümü ritmik şekilde oynatan nefesim beynime daha çok oksijen yolladıkça sakinleşmeye başladım. Elimle terlemiş alnımı silip saçlarımı karıştırdım. Hatta uyanmış olduğuma emin olmak ister gibi hafifçe saç diplerimi çektim. Dirseklerimden destek alarak doğrulmuşum ki, odada ki sakin sesle yerimde sıçradım.

- Günaydın Juliet.

Sesin geldiği yer fazla uzakta değildi. Gözlerim yatağımın başına çektiği sandalyeye oturmuş olan Emir'i kolayca buldu. Ona belli etmemeye çalışsam da rüyamdaki kanlı, solgun surat yerine gülümseyen mavi gözlerini gördüğüm için içim rahatlamıştı. Ama bu kısa sevincimi ona hissettirmeden anında savunmaya geçer gibi sinirle gözlerimi kıstım.

- Sen beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun? Hem senin benim odam da ne işin var Hanzade?

Sırttı.

- Buranın benim evim olduğunu düşünenecek olursak, her odada hatırı sayılır derecede hakkım olduğunu düşünüyorum.

Somurttum.

- Ev senin olabilir ama misafirlerinin kendi mahremiyet alanını oluşturmasına izin verecek kadar görgü kurallarına sahip olduğunu düşünüyorum.

Gülümsedi. Oturduğu sandalyeden kalktı ve hiç konuşmadan kapıya doğru yürüdü. Gözlerimle onu takip ederken bu kadar çabuk pes etmesine şaşırılmışım. Ama şaşkınlığım kısa sürdü, çünkü beyfendi kapıyı açıp durdu. Eliyle odanın girişine hayali bir çizgi çaktı, sırtarak kollarını göğsünde topladı ve kapı eşiğine yaslanıp beni izlemeye kaldığı yerden devam etti. Aklınca odadan çıkıp benim mahremiyet alanıma saygı gösterdiğini söylüyordu.

Tepki olarak sadece gözlerimi devirdim. Daha fazlası için henüz gücüm yoktu.

Tam yatağa tekrar yatıyordum ki;

- Sen rüyada beni mi gördün? Diye sordu, sesindeki keyifi saklamaya gerek duymadan.

Şaşırdım. Kollarım kısa bir an tökezledi. Nereden anlamıştı ki? Yutkundum. Gözlerimi devirip dudaklarımı büktüm.

- Ne müsebet! Dedim, kendimi bile inandıracak bir kibirle.

Ama o daha çok sırttı.

- Emir diyerek sıçradın Juliet?

Bakışları yüzümde dolaşırken kızarmaya başladığımı hissediyordum. Cevap vermek yerine sinirle yorganı üstümden atıp ayağa kalktım. Belimden düşen pijamanın lastiğini çekiştirerek kapıya doğru yürüdüm. Emir uyumadan önce bana kendi pijama ve tişörtlerinden birini vermişti. Ahmet'in bir alt katındaki ufak odada ben yatmışım, Emir ise girişteki koltuklarda uyuyacağını söylemişti.

Kapının önüne gelip yüzüne sinirle baktım. Elim kapı kolunu tutup kapatmak için hamle yaptığında, beni durdurmak için güçlü elini yavaşça kapının gövdesine koyması yetti. Onunla kazanamayacağım bir yarışa girmek yerine elini çekmesi için ifadesizce yüzüne baktım.

Ama o sırtarak başını bana yaklaştırdı. Sanki gizli bir sır vermiş gibi fısıldadı.

- Utanmana gerek yok Juliet. Bende sen üst katımda uyurken uykuya dalamadım. Sonra yattığım yerde seni düşünmek yerine, gelip uyuyan yüzünü seyretmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Söylediği şey beni utandırdığı kadar kızdırmıştı da.

- Sen bütün gece beni mi izledin? Diye sordum dişlerimin arasından.

Ama onun gram utanması yoktu.

- Gün doğarken yatağa yattığımızı düşünenecek olursak, tüm sabahı ve öğleni seni izleyerek geçirdim diyebilirim. Ve şunu da söylemeliyim ki Juliet, hala ufak bir kız çocuğu gibi uyuyorsun. Üstünü defalarca örtmeseydim çoktan şifayı kapmış olurdun.

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Sonra sinirle kapıyı kapatmak için kolu çektim ama eli hala engelliyordu.

- Çık Hanzade! Dedim hiddetle.

Kafası hala yakınımdaydı. Gülümsedi.

- Önce beni rüyada gördüğünü itiraf etmelisin.

Dişlerimi sıktım.

- Asla!

Sırttı.

- Söylesene itiraf edemeyeceğin kadar erotik bir rüya mıydı? Yoksa bana kedi kadın kostümüyle güzel bir gösteri mi yapıyordun?

Edepsizliğine inanmadım. Elimi göğsüne koyup hızlıca dışarı ittirdim.

- İçinde senin olduğun her rüya ancak kötü bir kabus olur Hanzade!

Ve güçlü şekilde kapıyı çarptım. Ama o katılarak gülüyordu. Sinir bozucu kahkahası bittiğinde kapının arkasından bana seslendi.

- Bu arada James Bond'un da uyanmış olmalı. Beni arzulamak yerine rüyanın etkisinden çıkıp, ona yiyecek bir şeyler hazırlasan fena olmaz Kedi kadın.

Ahmet! Offf.. Emir'in aptallıkları yüzünden onu unutmuştum.

Emir'in kahkahası odamın etrafından uzaklaşırken hızlıca üstümdekileri çıkarıp dün ki elbisemi giydim. Uyumadan önce elimle lekeli yerlerini yıkamıştım, kan izleri tam çıkmamıştı ama eskisi kadar da belli olmuyordu. Elbise henüz tam kurumamış olsa da Emir'in dört beden büyük pijamasından daha iyiydi.

Saçlarımı at kuyruğu yaparken bir yandan da mutfağa doğru koşturdum. Alt kata indiğimde salonu hızla geçip mutfağa girdim, "meşhur" koltuklara göz ucuyla bile bakmadım. Dakikalar içinde büyükçe bir tepsiye az ama doyurucu bir kahvaltı hazırlamıştım. Aceleyle üst kata götürürken neredeyse tepsiyi deviriyordum. Son basamakları dikkatle çıktığımda Emir'in sesi Ahmet'in uyuduğu odadan geldi.

Son zamanlarda edindiğim kötü alışkanlık kendini belli etti ve kapının dışında, sessizce onları dinlemeye koyuldum.

- Sana borçlandım.

Ahmet'in sesi sanki Emir'den bir milyon dolar almışçasına sıkıntıyla çıkmıştı. Ona cevap veren Emir ise her zaman ki gibi rahattı.

- Dert etme, asıl ben sana olan borcumu geri ödemiş oldum. Hem.. Bunu neden yaptığımı biliyorsun.

- Biliyorum.. Ve sende, eğer onu.. Eğer onu üzersen, o kendini beğenmiş suratını ne hale getireceğimi biliyorsun!

Bir dakika, bunlar neden bahsediyor?!

Emir kısa bir kahkaha attı. Ahmet hala gergindi.

- Ona sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun.

- Biliyorum.. Diye sözünü kesti Emir.

Kimden bahsettiklerini anlayamamıştım ama artık Emir'de en az Ahmet kadar ciddiydi.

- O.. O farklı. Çok farklı. Çok doğru hissettiriyor. Hem tilki kadar zeki ama bir çocuk kadar da saf. O etrafında olunca herşey, tüm yanlışlar bile güzelleşiyor. O çok, çok.. Nasıl olduğunu sende biliyorsun..

Nefesini bıraktı ve devam etti.

- Ve ona sahip olduğum gün bu söylediklerini aklıma getireceğim merak etme. Çünkü kendini beğenmiş bu şahane suratın dağılmasını istemem.

Kaşlarımı çatıp konuşmalarından mantıklı bir anlam çıkarmaya çalışırken Ahmet sakin bir merakla sordu bu kez;

- Onunla değil misin?

Emir'in dudaklarından histerik bir gülüş çıktı.

- Etrafında sen, lanet mektuplar veya havada uçuşan kurşunlar olmasaydı işim daha kolay olabilirdi. Hem kurşun demişken, silahın önüne atlamana gerek yoktu. Eğer sen atlamasaydın o salağın atışı boşa gidecekti.

İşte şimdi dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu kez Ahmet'in gülen sesi geldi kulağıma.

- Ben senin atladığını düşündüğüm için o yöne doğru hamle yaptım.

Ve artık dayanamadım. Elimdeki tepsiyle odaya daldım. İkisinin sırttan suratına bakıp kaşlarımı çattım.

- Siz ikiniz bilerek mi o kurşunun önüne atladınız yani?

İkisi de cevap vermeden sadece bana baktı. Ve bu durumu komik bulmuşcasına dudaklarını birbirine bastırmış kahkahalarını tutuyorlardı. Elimdeki tepsiyi sertçe yatağa indirdim. Tek elimi belime koyup, evde top oynayan çocukları azarlarmış gibi parmağımı ikisine birden salladım.

- Siz beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Sanki marifetmiş gibi bir de kahramanlık hikayesi anlatır gibi gülerek bahsediyorsunuz.

İkisi birbirine baktı ve dudaklarındaki basınca daha fazla dayanamayıp koca bir kahkaha kopardılar. Bense gözlerimi devirip başımı iki yanıma salladım. İkisi de ufak bir çocuktan farksızdı.

~~~

Sonunda gülüşmeleri bittiğinde (ki bu bitişte benim kızgın bakışlarımın da payı vardı) Emir keyifle odadan dışarı çıktı. Bense yatağa bıraktığım tepsiyi alıp Ahmet'in yanına oturdum. Ona elimle kahvaltısını yedirirken heyecanlanmayacak kadar kızgındım. Ahmet ile Emir'in birbirini korumak için kurşunun önüne atlamış olması, Tom ve Jerry'nin ortak olup iş kurması kadar absürt bir şeydi ama beni sinirlendiren, söyledikleri gibi bu saçma hamlenin gereksiz olduğuydu. Eğer kahramanlık yapmak yerine kırıdamadan dursalardı belki de kimse zarar görmeyecekti.

Ben çatık kaşlarımla ekmeğe reçel sürerken, o kırıdamamak için ağzındaki ekmeği zorla çiğniyordu. Yorulmuş gibi elimdeki bıçağı bıraktım ve hala eğlenen yüzüne baktım.

- Ölebilirdin.. Dedim keyifsizce.

Gülümsemesi silindi. O da artık benim kadar ciddiye.

- Oraya benim yüzümden gitmiştik. Eğer biri vurulacaksa o kişi ben olmalıydım.

Kaşlarımı çattım. Tam bu söylediğinin saçma olduğunu söyleyecektim ki;

- Eğer ona bir şey olsaydı, sonsuza kadar beni suçlayacaktın Sahra. Dedi.

Öylece baktım yüzüne, cevap veremedim. Başımı eğdim. Bu söylediğinde doğruluk payı olup olmadığını düşünmek istemedim.

Sürdüğüm reçelli ekmeği ona uzatırken;

- Ölebilirdin... Diye tekrar ettiğimde, bu ihtimal olabilecek herşeyden daha kötüyümüş gibi söyledim.

Gülümsemi.

- Çok mu üzüldün?

Gözlerimi döndürüp, dudaklarına uzattığım ekmeği ağzına tıktım. O kırıdadı, ben gülümseyerek başımı salladım. Sonra ona bakıp konuşmaya başladım.

- Hatırlıyor musun, hani küçükken sen kızamık olmuşsun. Annen kimseye bulaştırmayasın diye odandan çıkmana izin vermiyordu. Camına merdiven dayayıp seni öyle mahsun, çaresiz, vücudundaki lekelerle yatarken görünce çok üzülmüştüm. Kendini yalnız hissetmene dayanamamış ve eve gidip kırmızı kalemle tüm vücuduma noktalar yapmışım. Sonra Barış abiyi "Baaak bende kızamık oldum, artık Ahmet abimin yanına girebilirim." Diye kandırıp senin odana girmiştım.

Ahmet sesli bir kahkaha attı.

- Hatırlıyorum. Hatta sonraki hafta sen gerçekten kızamık olmuşsun, tekrar bana bulaşamayacağı için de ben senin yanından ayrılmamışım.

İkimizin kırıdaması bittiğinde yüzüne baktım.

- İşte şimdi de ne kadar üzüldüğümü anlaman için, silahı alıp kendimi omzumdan vurmam mı gerekiyor?

Cevap vermedi. Uzun uzun baktı gözlerime. Bakışları yine kaldıramayacağım kadar derindi. Doyduğunu düşünüp tepsiyle birlikte ayağa kalktım. Ben odadan çıkmadan önce sessizce adımları söyledi. Dönüp ona baktım.

- Peki o kurşun onu vursaydı, daha mı çok üzülürdün?

Kaşlarımı çattım. Ne biçim bir soruydu bu(?) Rüyam geldi gözümün önüne. Kalbim yine hızla atmaya başladı. Dişlerimi sıktım. Ahmet'le Emir'in kanlı görüntüsü sürekli yer değiştirirken bu sorunun cevabını veremeyeceğimi anladım.

- Bence ilaç saatine kadar uyusan iyi olur, çünkü saçmalamaya başladın Ahmet abi.

~~~

Odanın kapısını kapattığımda tuhaf hissediyordum. Sinirli değildim ama bu iki adamın arasında olanlar beni aptala çevirmişti artık. Hem birbirilerinden nefret ediyorlardı, hem de birbirini korumak için düşünmeden kurşunun önüne atlayabiliyorlardı.

Bir şeyleri kaçıyordum ama neyi?

Elimdeki tepsiyle öylece dururken kulağıma gelen sesle bir kaç adım ötemdeki odaya doğru yürüdüm. Zaten açık olan kapıyı iyice aralayınca öylece bakakaldım.

Emir oturmuş vaziyette kollarını iki yanına açmış, karşı tarafında üst üste konmuş ağırlığı kollarıyla zorlanmadan indirip kaldırıyordu. Sırtı bana dönüktü ve her hareketinde kolları ve omuzları bir şahinin zarafeti gibi göz kamaştırıyordu.

Çekinmeden dudaklarımı büzüştürüp kısa bir ısıklık çaldım. Ağırlığı bıraktı, başı ve gövdesiyle bana doğru döndü. Gülümsedi. Onun tüm vücudu terle kaplıydı ve ben bundan rahatsız olacağıma, gözlerimle resmen onu taciz ediyordum. Yutkundum ve kendime geldim. Parıldayan tenini umursamamaya çalışıp, onunla eğleniyormuş gibi kucağımdaki tepsiyi sabitledim ve kapının girişine yaslandım.

- Ne o, olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?

Güldü. Ayağa kalktı, havlusuyla alnını kurulayıp yakınımaya geldi.

- Bu yakışıklıları ilgisiz bırakmaya gelmez. Dedi sırıtarak.

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Hangi yakışıklıları?" Dedim odaya hızlıca göz gezdirerek.

Elindeki havluyu spor aletinin üstüne attı. Parmaklarıyla göğsünü işaret edip, sanki dünyanın sayılı harikalarından birini gösterirmiş gibi gururla;

- Bu yakışıklıları. Dedi.

Hala tam anlamasam da gülümsedim. Ve Emir sanki kukla seslendirir gibi konuşmaya başladı.

- Bu-gün çok gü-zel gö-rü-nü-yor-sun Jül-yet.

Her heceyi söylerken sırasıyla iki göğsündeki kasları oynatmıştı. Elimde olmadan sesli bir kahkaha attım. İtiraf etmek gerekirse etkileyici bir gösteriydi.

- Teşekkür ederim. Açıkçası sahibinizden daha kibarsınız. Eminim sizi sahilde tatlı köpeğini dolaştıran adam gibi kullanmaktan çekinmiyordur.

Kıkırdadı. Doğru olduğuna kalıbımı basabilirdim. Tam arkamı dönüyordum ki;

- Dur Juliet. Yakışıklıların sana soracağı bir şey varmış.

Merakla göğsüne baktım. Sanki gerçekten konuşan oymuş gibi.

- Bu ge-ce rü-yan-da bi-zi mi gör-dün?

Somurttum. Ona sevimsiz bir bakış atıp arkamı dönerken, o arkamdan bağıyordu.

- Hadi amaaa, bak çocuklar da merak ediyor.

~~~

Salondan geçerken yine düşünmek istemediğim şeyleri görmezden geldim. Mutfağa girip tepsiyi bıraktığımda gördüğüm rüyadan da, Ahmet'in saçma sorularından da, Emir'in rüyamı bana hatırlatıp durmasından da yorulmuştum.

Ahmet'in bir dahaki ilaç saatine kadar çorba yapsam fena olmazdı, hem ona iyi gelirdi hem de aklım dağılırdı.

Çorbayı yaparken telefonumu da elime aldım. Erva sekiz kere, Kenan üç kere ve Su iki kere aramıştı. Ayrıca Su "Beni ara." Diye mesaj atmıştı. Bir yandan kaynamasını beklediğim çorbayı karıştırırken, bir yandan da Su'yu aradım.

Erva büyük ihtimalle klasik bir sebepten aramış olmalıydı. Kesin dünya için önemsiz ama onun için ölüm kalım meselesi olan bir durum vardı ve eminim onunla daha sonra da ilgilenebilirdim. Kenan'la ise konuşmak için pek de hevesli değildim. Son görüşmemizdeki vedamız hala beni huzursuz ediyordu. Ona istemeden de olsa umut vermemek için onunla arama hissedilir bir mesafe koymaya özen göstermeliydim. Yani bir kaç aramasından kaçmam iyi olacaktı. Su telefonunu açtığında selam vermek yerine direkt olarak "Neredesin sen?" Diye giriş yaptı. Gece yurda gelmediğimi anladıklarında korkmuş olmalıydı.

Keyifsiz bir sesle "Emir'deyim.." Dedim.

İmalı nidası kulağımı doldurunca bıkkın bir şekilde;

- Ahmet'te burada. Diye ekledim bastırarak.

Önce kıkırdadı. Sonra eğlenerek konuştu.

-Sahra? Ben senin bu kadar açık fikirli ve marjinal olduğunu bilmiyordum?

Söylediği şeyi idrak etmem bir kaç saniyemi aldı. Sonra tiksinierek titredim. Kızdığımı belli ederek;

- Off iğrençleşme Su! Diye bağırdım.

Ama o, bir kaç saniye boyunca doyasıya güldü. Sonunda ciddileştiğinde ise ona gece olanların hızlı bir özetini yaptım, Ahmet'in vurulduğuna o da bir hayli üzüldü.

- Aslında seni arama sebepim Kenan'dı.

Kaşlarımı çattım.

- Kenan mı?

- Evet. Kenan dün kampüse gelmiş. Bir kaç kişiye seni sormuş. Ve Damla onu hobbit Ezgi ile konuşurken görmüş.

- Hani şu benim sinirimi düzenli olarak bozmaya yemin etmiş Ezgi mi? Derken yüzümü buruşturdum.

Önce güldü sonra devam etti.

- Evet o. Ve Damla'nın söylediğine göre oldukça uzun konuşmuşlar. Senin nerede olduğunu öğrenmek için en yanlış kişiyi seçmişken, sohbetlerinin bu kadar uzamış olması bana tuhaf geldi.

Bana da tuhaf gelmişti. Telefonu kapattıktan sonra ekrana bakarak durdum. Kenan'ı aramam gerekiyordu ama parmaklarım adının üstünde tereddütle bekliyordu. Omzumun üstünden ekrana bakan kafayı farketdiğimde başımı ona çevirdim. Ve deniz mavisini gözler bana gülümseyerek baktı. Ekranı saklayıp Emir'in başını geriye doğru itirdim. Ve onu yok sayıp çorbayı karıştırmaya devam ettim. Ama onun gibi dikkat çekmeyi seven birini yok saymak pek de kolay değildi. Arkamdaki mutfak masasına kalçasını yaslayıp keyifle konuştu.

- Mutlu kelebeğin seni mi arıyormuş?

Ateşi kısıp ona döndüm. Anlaşılan yine o hızlı duşlarından birini almıştı. Kısa saçları nemliydi. Koyu renk kotuna yakışan gömleğinin sadece bir kaç düğmesini bağlamıştı. Az önce dans eden göğüs kaslarına dikkat etmemeye çalışarak ellerimi göğsümde topladım.

- Telefon konuşmalarını dinlemek ve izinsiz ekrana bakmakta mahremiyet kurallarına aykırıdır beyfendi.

Etkilenmiş gibi dudakları inceldi. Ve sonra asıl konuyu kaçırdığımı farkettim.

- Bir dakika, bir dakika. Sen mutlu kelebeği nereden biliyorsun?

Benim taklidimi yaparmış gibi kollarını göğsünde topladığında kaşları keyifle havaya kalktı. Tabi benim kaşlarım aynı hızla çatılmıştı bile.

- Sen benim eşyalarımı mı karıştırdın?

Rahat bir tavırla omuz silkti.

- Odana girdiğim o gece sen gelene kadar bir kaç şeye bakmış olabilirim. Hem benzer şeyi ben uyurken senin yaptığını da düşünecek olursak, sende bahsettiğin görgü kurallarına fazla düşkün değilsin demektir.

Haklı olması bir yana, ona kızmaktan yorulduğum için sikkın bir şekilde başımı sallamakla yetindim. İki saniye boş bıraktığında ortalığı karıştıran ufak bir çocuktan farksızdı.

Tam tencereye dönüyordum ki;

- Bu kelebek dergide mi çalışıyormuş? Diye sordu.

Kısa bir an tereddüt ettim. Nedenini bilmesem de gözlerimi kaçırıp "Evet ama gerçekte gazeteci olduğumu söyledi." Dedim ve çorbama geri döndüm. Bir kaç saniye Emir'in sesi çıkmadı. Konuştuğunda pek de keyifli değildi.

- Sen şimdi benim evime gazeteci mi soktun yani?

Ona bakarken çekindim. Bu durumun Emir gibi saklayacak çok şeyi olan birinin hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Yüzüne baktığımda sesi keyifsiz olsa da bakışları hala haylaz bir çocuğunkinden farksızdı. Onun eline koz vermek hoşuma gitmediği için umursamaz şekilde cevap verdim.

- Evine giren diğer kişileri düşününce bu durum pek de sorun olmasa gerek.

Merakla kaşını kaldırdı. O keyifle bana bakarken, ben devam ettim.

- Evine girmek için ajanlık yapmaya gerek yok. Sadece üç şeye sahip olmak yeterli. Bir çift dolgun göğüs ve koca bir popo! Eğer bunlara sahipseniz Emir Hanzade'nin mülküne kırımızı halı üzerinde giriş yapabilirsiniz.

Sesli bir kahkahadan sonra gözleriyle beni süzdü.

- Öyleyse seni evime almamam gerekirdi Juliet.

Gözlerimi kıstım, elbisemi çekiştirip artık kişisel silahım haline gelen mutfak havlusunu ona fırlattım.

Ama kıkırdayarak doğruldu ve bana yaklaştı. Onun fazlaca yanıma yaklaşmasını umursamıyormuş gibi ifadesizce yüzüne baktım.

- Demek mülküne girmek için bu üçü yeterli öyle mi?

Tek kolunu sağ tarafımdan tezgaha yasladı ve benim hareket alanımı kısıtlaması tuhaf hissetmemi sağladı. Tabi bu durumu ona belli etmedim. Her paniklediğimde yaptığım gibi saçmalamaya devam ettim.

Önce düşünürmüş gibi dudaklarımı b üktüm.

- Evet yeterli. Hatta kaslı karından ustalıkla içki içme becerisine de sahipseniz, sadece mülküne değil yatağına da hızlı bir giriş yapabilirsiniz.

Kıskançlığın dudaklarımda can bulmasına lanet ettim. Hala şu saçma olayı unutmamış olmama ise küfür ediyordum. Ama salondaki koltukların yanından geçtiğim bir kaç seferde bile, o tarafa bakmasam da o gece çekilmiş resim ışıklı tabela gibi zihnimi tekrar kaplamıştı.

Ve tahmin ettiğim gibi bu sözlerim Emir'in yüzünde aynı ışıklı tabelanın yanıp sönmesine neden oldu. Lanet olsun!

Bakışlarımızın aynı mesafeye gelmesi için biraz eğildi. Kolu artık tenime degecek kadar yakınımdaydı. Bu yakınlık hızlı nefes almama sebep olsa da, kuyruğunu dik tutmaya özen gösteren kediler gibi ona bakmayı sürdürdüm.

- Neden o gece neler hissettiğini itiraf etmek yerine hala inatçılık yapıyorsun Juliet? Diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi kapatıp burnumun ucundaki varlığını reddetmeye çalıştım ama lanet herifin mavi gözleri ona bakmıyorken bile tenimi yakabiliyordu. Sonunda bütün hafta boyunca oynadığı yemekhane oyunundan, rüya tahminlerinden, düzgün düşünmemi engelleyen vücut hareketlerinden ve bu lanet pahalı parfümünden sıkıldım. Gözlerimi açtım, dişlerimi sıkıp konuşurken dudaklarımdan çıkanlar beni bile şaşırtacaktı.

- Ne duymak istiyorsun Hanzade? O gece seni o kızlarla gördüğümde üzüldüğümü mü? Mideme günlerce geçmeyen lanet bir ağrının saplandığını mı? Yurda gidene kadar zavallılar gibi ağladığımı mı? İnsanlar arkamdan beni aldatmış olduğunu eğlenerek birbirine anlattığında kendimi bir böcek kadar aciz hissettiğimi mi? Beş kuruş etmez kızların beni gördüğünde acıyarak bana gülmelerini her farketdiğimde seni yumruklamak istediğimi mi? Birlikte film izleyerek sabahladığımız koltuklarda o kızlarla seviştiğini düşündüğümde senden nefret ettiğimi mi?

Sustum. Sanırım bunların hepsini tek nefeste söylemişim. Nefes nefese kaldım. Onun gözlerine bakarken ağlamak üzere olduğumu farketmedim bile. Yutkunup devam ettim.

- Hayır Hanzade. Üzgünüm ama bunların hiçbiri olmadı. Dünya üzerinde nefes alan her kadınla yatsan bile umurumda değil. Tamam mı?

Alt dudağım titrediğinde beni kendine çekti. Sıkı sıkı sarıldı. Dudakları alnıma değdiğinde gözlerimi kapattım. Çenemi ağlamamak için sıktım. Ne olmuştu benim bu gözlerime? Ben ne ara böyle ağlak bir kız olup çıkmıştım ki?

Dudakları alnımdan ayrıldığında kulağıma eğilip fısıldayarak sakince konuşmaya başladı.

- Seni bir kaç gün görmeyince kendimi kötü hissettim. O gece. Nişan gecesini. Yine düşünceler aklımda şekil değiştirdi. Kara bir delik gibi büyüdü. Sen yokken karanlık beni daha kolay etkisine alıyor. Ondan kurtulmak istedim. O histen.. Cennet'e uzanmadan yada kendime yine aptalca şeyler yapmadan atlatmak istedim. Ama beceremedim..

Yurdun önüne geldim, defalarca seni aradım ama açmadın. Sonra o adamın koluna girip gittin. Onun sana dokunduğunu düşündükçe daha çok karanlığa gömüldüm. Direndim ama yine beceremedim. Seni aradım. Gel dedim ama sen gelemem dedin. Seni son aradığımda da yurdun önündeydim. Bende kapıdan çıkan ilk kızları arabama aldım. Sırf Cennet'le kendimi öldürmemek için.. Ama yemin ediyorum, sen o gece geldiğin an, senin lacivert gözlerini gördüğüm an kendime geldim. Sen bana bir kere baktın ve ben yine o karanlıktan çıktım Sahra.. Ve sen gittikten sonra onlara elimi bile sürmedim. Yemin ederim..

Dudaklarım gülümsemek için incelmek üzereyken durdurdum. Bunda sevinecek ne vardı ki?

Önce gözlerim, şimdi de dudaklarım. Bu adamın yanındayken organlarım bile benden bağımsız hareket etmeye başlıyordu.

Sesimi ifadesiz tutmaya özen gösterip konuştum.

- Umrumda olmadığını söylemişim. Dedim çatallaşan kısık bir sesle.

Yüzüne hissedeceğim kadar geniş bir gülümseme yerleşti. Parmakları çeneme nazikçe dokundu ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Gözlerimin içine baktı ve şikayet eder gibi gülümseyerek söylendi.

- Çok inatçısın Juliet, biliyorsun değil mi?

Yaslandığım göğsünden ayrılmadan mızımız küçük çocuklar gibi dudaklarımı büküp omuzlarımı yukarı aşağı indirdim. Daha çok gülümsedi. Çenemdeki parmakları yanağıma uzandı. Usulca okşadı. Aynı parmaklar dudağımın kenarına dokunduğunda ben hipnotize olmuş gibi onun gözlerine bakıyordum.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığına avuçlarımda altındaki kalbi daha hızlı atmaya başladı. Benimkinin saniyede kaç kere attığını düşünemiyordum bile. Sanırım durmuş bile olabilirdi. Geriye doğru adımlamaya çalışsam da yarım adımla bacaklarım ve kalçam mutfak

tezhahını hissedip durdu. Soğuk mermerle, onun sıcak göğsü arasında mahsur kalmıştım. Yüzü her saniye aramızdaki boşluğu biraz daha kapatırken kekeleyerek;

- Çorba taşıyor.. Dedim.

Aklıma gelen tek kaçış cümlesi buydu. Ama o bir saniye bile duraklamadı. Dudaklarını ıslattı.

- Senin yanındayken ev yansa bile umurumda değil.. Diye fısıldadı.

Artık aramızda tek nefeslik boşluk kaldığında nefesimi tuttum, aynı anda gözlerimi kapattım.

Görmesem de dudakları hissedeceğim kadar yakınımdaydı. Nefesi kuruyan dudaklarıma çarptığında bayılacak gibiydim.

Merakla beklenen nötron çarpışması gibi dudaklarımda hissedeceğim baskıyı beklerken, varlığını hissettirmek isteyen ufak bir öksürük sesi yankılandı. Ama bu öksürük Emir'e ait değildi(!)

Panikle gözlerimi açtım. Emir'in vücudu arkasını döndüğünde ise gelen sesin sahibinin mutfak kapısından bizi izleyen Ahmet olduğunu anlamış oldum(!)

~~~

26. Bölüm ~ Hobbit

~~~

Emir'in tek adımlık boşluğunu fırsat bilip panikle ondan uzaklaştım. Ahmet'in yüzüne bakmaya cesaretim bile yoktu. Yer yarılrsa da içine girsem diye dedikleri bu anlarda kullanılan bir deyim olsa gerekti. Çünkü şuan ölümüne utanıyordum.

Emir yavaş adımlarla mutfak masasına yürürken ben başımı Ahmet'e döndürmüş ve onun ifadesiz yüzünü görmüştüm. Kızgın değildi. Nedense kızgınlıkla kaşlarını çatmasını bekliyordum. Ama o sadece bakıyordu. Şaşkın mıydı, umursamaz mı anlayamadım.

Boğazımı temizledim. Tam bir kaç kelime birşey söylemeye yeltenmişim ki;

- Sizi rahatsız etmek istememiştim. Şeyy.. Ben su almak için..

- Neden sen bu halde indin ki, ben getirirdim. Dedim panikle gücenmiş gibi.

Sağlam tarafıyla omuz silkti.

- Sizi daha fazla yormama gerek yok, hem kendimi daha iyi hissediyorum.

Sizi mi? Sizi kelimesinin altını öyle bir çizmişti ki kendimi suçlu gibi hissettim. Bakışlarını benden isteyerek kaçırdığını düşüneneğim şekilde rastgele etrafa bakındı.

- Ayrıca Hakan aradı, şehir dışından dönmüş. Yarım saat içinde burada olur. Sizin keyfinizi daha fazla kaçırmayacağım yani. Dediğinde acemice güldü.

Yine "siz" (!) Benim yüzüm düştü. O ise sadece bir kaç saniye yüzüme bakıp arkasını döndü.

Merdivenleri çıkan ayak sesleri uzaklaştıkça içime ağlama hissi doldu.

Ne oluyordu bana? Kendimi halat yarışındaki gibi iki yanımdan çekiliyormuş gibi hissediyordum..

Halatı çekiştirenlerin kim olduğunu bile anlayamıyordum..

Ellerimi yanaklarıma götürüp yüzümü kapattım. Derin bir nefes alıp parmaklarımı bu kez saçlarıma daldırdım. Çorbanın gerçekten taşmış olduğunu görünce hızlı bir hamleyle uzanıp ateşi kapattım.

Emir sessizce mutfaktan çıkmıştı ki bana baktı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

- Bu arada, artık kantindeki iğrenç yemeklerine kavuşabilirsin Juliet.

O gülümseyerek mutfaktan çıkarken, ben Emir'e karşı bir kez daha yenildiğim için kendime kızıyordum.

~~~

Sonraki yarım saat Emir ortadan kayboldu. İşi olduğunu söyleyip dışarı çıkmıştı. Ahmet ile yalnız kalmak, Erva'nın beni zorla götürdüğü korku filmlerini seyrederken olduğum kadar gerilmemi sağlamıştı. Sonunda yukarı kata çıkma cesaretini bulduğumda çekinerek odanın girişinde durdum. Ahmet yatağın yanında ayakta duruyordu.

Emir'in ona yatarken giymesi için verdiği kıyafetleri çıkarmış, katlanmış bir şekilde yatağın üstüne koymuştu. Yatağı da milimetrik bir düzenle toplamıştı. Üstünde sadece kot pantolonu ve yaralı kolu yüzünden tek kolunu giydiği, kurşun deliği bulunan deri ceketı vardı.

Benim varlığımı hissedince kapıya doğru kısa bir bakış attı ve yatağın kenarına oturdu. Eğilip çorabını giymeye çalışınca refleksmiş gibi yanına koşturdum. Yaralı omzu yüzünden kolu sarılıydı ve ben bunca şeyi tek başına nasıl yapabildiğini bile hayal edemedim. Bacaklarının yanına eğildiğimi farkedince soğuk bir sesle;

- Ben hallederim! Dedi.

Öyle sertti ki donup kaldım. Usulca doğrulup tek eliyle çorapla boğuşmasını izledim.

Yapamayacağını kabul etmiş olacak ki doğrulup çorabı cebine sokuşturdu. Ve benim yüzüme bile bakmadan ayağa kalkıp odanın dışına yöneldi. Midemdeki ağrıyla onu takip ettim.

Salona indiğinde kendini koltuklara bıraktı. Ya ondan çekindiğim için, yada kendimi o koltuklara oturacak kadar henüz rahat hissetmediğimden yemek masasına yaslanıp onu izlemeye başladım.

Başını arkasına yaslamış tavanı seyrediyordu. Derin bir iç çekti ve başı bana döndü. Yüzüme bakarken yorgun gibiydi. Bir kaç saniye bakışları kolyeme kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Hiç konuşmadan kaç dakika baktı bilmiyorum. Sanki benim ona sessiz bir şarkı söylüyordu da, gözleri ninniymiş gibi usulca beni dinliyordu. Bana baktıkça dinlendiğini hissettim.

Bende konuşmadım. Bana bakan gözlerini izledim. Yaralı kolunu, nefes alan çıplak göğsünü, arada bir salladığı bacağına, keyifsizce incelen dudaklarını izledim. Mutsuzdu. Nedenini bilmiyordum. Soracak cesaretim mi yoktu yoksa vereceği cevaptan mı korktum bilmiyorum. Ama sormadım.

Bir kaç saniye sonra yorgun bir nefes daha aldı. Bıraktığında önce gözlerini kapattı, sonra gözleriyle birlikte dudakları da aralandı.

- O iyi biri.. Dedi.

Kaşlarımı çattım. Anlamamıştım. Başımı hafif yana eğip yüzüne bakmaya devam edince, histerik bir gülüşle konuştu.

- Lanet olasıca herif gerçekten iyi biri..

Siniri bozulmuş biri gibi bir kaç saniye gülerken parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. O an Emir'den bahsettiğini anladım. Yutkundum. Bana baktığında tekrar konuşacak mıydı bilmiyorum ama kapı çaldığında ikimizde sıçradık.

Toparlanıp kapıyı açmaya gittim. Kapının arkasında gözleri kan çanağına dönmüş Erva'yı görünce öylece kaldım. Kızgınlıkla kısılan gözleri bana bakıyordu.

- Abim nerede? Diye sordu hiddetle.

Mahçup bir bakışla salonu gösterdim ve ayaklarını yere vurarak hızla içeri girmesini izledim. Yanında olduğunu yeni farkettiğim Hakan ise keyifsizce başıyla selam verdi. Hatırı sayılır bir sitem işittiği yüzünden belli oluyordu. Hakan ile salona girdiğimizde Erva hala abisine sarılmış ağlıyordu. Zorda olsa ondan ayrıldığında koluna baktı. Baktıkça daha çok ağladı. Ahmet ona iyi olduğunu belli etmek için gülücükler atsa da umursamadı. Sonunda hıçkırıkları kesilince bize döndü.

- Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsiniz?

İkimiz de öğretmeninden azar yiyen ilkokul çocukları gibi sessiz kaldık.

- Hele sen Sahra! Neden bana söylemedin? Yasemin sabahın köründe, telaşla abimin nasıl olduğunu görmek için bize gelme haberim olmayacaktı!

Ben ne diyeceğimi bilemeden öylece bakınca, imdadıma Ahmet yetişti.

- Onlara kızma. Ben izin vermedim. Yoksa Sahra ilk seni arayacaktı. Ama boş yere üzülmenizi istemedim. Hem abartılacak bir durum yok, ufak bir sıyrık sadece.

Bir kaç saniye doğruluğunu tartar gibi abisinin gözlerine baktı, sonra ikna olmuşcasına sakince göğsüne yaslandı. Onları orada bırakıp mutfağa gittim. Tepsiyeye bir kase çorba koyup salona geri döndüm. İçer miydi bilmiyorum ama gitmeden önce ilaçlarını alması gerekiyordu.

Salona girdiğimde Erva baya toparlanmıştı. Bana baktığında özür diler gibi gülümsedi. Bende ona hiç düşünmeden karşılık verdim. Ahmet dün gece yaşananları hissedilir derecede basit bir şekilde özet geçerken ben usulca çorbasını önündeki ahşap sehpa üzerine bıraktım. Bana bakmadı ama teşekkür etti.

Erva artık tatmin olacak kadar sakinleştiğinde abisinin yanağına sesli bir öpücük bıraktı ve benimle birlikte mutfağa geçti. Giderken göz ucuyla Ahmet'e baktığımda çorbasını kaşıkladığını gördüm ve mutlu oldum.

Ben mutfakta dağıttıklarımı toplarken, Erva az önceki davranışından dolayı tekrar tekrar özür diledi. Bende onu tekrar tekrar affettim. Sonunda Mine yengenin sürpriz hamileliğinden bahsedecek kadar durumu kabullendiği sırada evin kapısının açıldığını duydum. Gelen Emir olmalıydı. Mutfakta Erva'nın anlattıklarına konsantre olmaya çalışırken bir kulağımda salondan gelen seslerdeydi.

Ahmet'in sesi kibarca Hakan'la Emir'i tanıştırdı Erva sustu. Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

- Sen neden birden al al oldun bakayım?

Elimi silermiş gibi yanaklarıma götürdüm. Umursamaz şekilde omuz silmiş olmam onun şüpheci bakışlarını silemedi. İz süren bir avcı gibi salona girerken huzursuzdum.

Emir'i gördüğü an bana imalı bir bakış attı ve saniyenin milyonda biri hızıyla keyfi yerine geldi. Emir'de bizi fark ettiğinde yanımıza yaklaştı. Erva'ya baktığında gülümsedi. Tam önünde durup bir şövalye gibi hazır duruşa geçti. Deri ceketinin önünü iliklermiş gibi yaptı, sırtını dikleştirip elini kibarca uzatıp, oldukça düzgün bir türkçeyle konuşmaya başladı.

- Sizinle tanışmak benim için bir onurdur Erva Hanım. Sahra sizden bahsederken yüzünüzün böylesine güzel olduğunu söylememişti.

Erva'nın parmakları onun avucuna inerken sesli şekilde kıkırdadı. Emir kendini çoktan 1600'lerdeki centilmen düklerin yerine koymuştu bile.

Kibarca dudaklarını Erva'nın parmaklarına değdirirken, Erva'da en az Emir kadar kendini rolüne kaptırmıştı.

- Emin olun, Sahra da sizin yakışıklılığınızdan bahsederken oldukça cimri davranmış.

Emir doğrulduğunda açığımı yakalamış gibi sırtarak bana göz kırptı. Ben ise somurtup başımı başka yöne çevirdim.

Gözlerim koltukta oturan Hakan'a takılınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Kahverengi gözleriyle Emir'e öyle bir bakışı vardı ki, sanki onu şafak vakti düelloya davet etmek ister gibiydi.

Ama ona hak veriyordum. Hiçbir erkek Emir'i sevgilisinin yanına yaklaştırmak istemezdi.

Yüzünün kusursuzluğu bir yana, herifte akıl almaz bir şeytan tüyü vardı.

Erva'yı kibarca dürtüp gözlerimle Hakan'ı işaret ettim. O yöne baktığında önce anlamlı şekilde gülümsedi, sonra nişanlısına sevgi dolu bir öpücük yolladı. Anlaşılan o ki sevdiği tarafından bakışla bile olsa kıskanılmak hoşuna gitmişti. Emir erkeklerin yanına gittiğinde bizde odanın diğer ucundaki masaya oturduk.

Onlar o gece yakalanan adamlar hakkında konuşmaya başladığında bizde duyulmayacak bir sesle konuşmaya başlamıştık. Erva Emir'e kısa bir bakış atıp bana döndü.

- Kızım sen nereden buluyorsun böyle adamları? Doğruyu söyle, Tıp fakültesinde yakışıklı çocuk klonlamaya başladılar da bizim mi haberimiz yok?

Onun kıkırdamasına eşlik ederken, okulda Cennet'ten başka hangi deneylerin yapıldığını hayal bile edemedim. Gülüşü bittiğinde biraz daha ciddiydi. Elime dokundu.

- Peki Kenan'la aran nasıl?

Keyifsizce omuzumu salladığımda aslında yeterli cevabı vermiş gibiydim.

- Bilmiyorum. Olmadı. Yani düşüncesi güzeldi ama gerçeklerle uyuşmadı sanırım.

Erva'dan beklemeyeceğim bir olgunlukla elimi okşadı. Ben üstelemesini falan bekliyordum sanırım ama o anlayışla başını salladı. Ve derin bir nefes aldığımda uzun, gerçekten uzun bir konuşma yapacağını anlamıştım.

- Bu hissettiklerin daha doğrusu "hissedemediklerin" çok normal. Yani günümüzde bu durum öyle çok yaşanıyor ki, yadırgamadım o yüzden. Mesela 7'de oturan Ayla bir kaç sene önce bir çocukla internette tanışmış ve uzunca süre konuşmuşlardı. Çocuk İngiltere'de okuduğu için buluşmamışlar. Birbirlerine sık sık resim ve video atıyorlarmış. Sırf onunla konuşmak için

uyumuyormuş, okuldan koştura koştura eve gidip bilgisayar başına oturuyormuş ve saatlerce konuşuyorlarmış. Aşık olmuşlar birbirlerine.. Koca sene birbirlerini görmeden yan yana olan sevgililerden daha çok şey paylaşarak geçmiş. Sonra çocuk tatil için İstanbul'a gelmiş ve buluşmak için sözleşmişler. Ayla'yı görmen lazım yerinde duramıyor. İçi içine sığmıyor. Ona hediye falan bile almış. Çok aşık.. Ama buluşmadan geldiğinde yüzü asıktı. Ne olduğunu sorunca; konuştuğumuzda, yazıştığımızda hissettiklerimi hissedemedim dedi. Çocuk geri dönmeden bir kaç kez daha buluştular ama sonuç hep aynı.. Zamanla birbirlerinden uzaklaşıp, usulca bırakmışlar konuşmayı. Yani demek istiyorum ki, seni çok iyi anlıyorum. Bu şekilde yakınlaşan çoğu kişi senin şuan hissettiklerini yaşıyor.

Daha ben yorum yapamadan odanın diğer ucuna baktı. Tekrar bana dönen yüzü gülüyordu.

- Hem bence senin Mutlu Kelebeğe ihtiyacın da yok. Seni hali hazırda mutlu eden çok yakışıklı bir kelebek dolaşüyor etrafında..

Başımı o tarafa çevirince bana bakan Emir'le göz göze geldim. Hakan'ın anlattıklarını dinliyormuş gibi yapsa da tüm dikkatinin bende olduğuna emindim. Önce bakışlarımı ondan çekip masaya döndüm, sonra parmaklarımı Erva'nın ellerinden alıp sıkın bir ifadeyle yüzüne baktım.

- Sende başlama Erva! Emir.. Emir benim sadece arkadaşım.

Yüzüne Su ve Damla'nın bakışlarından biri yerleştiğinde içimden çığlık atıyordum. Yerinde doğruldu. Sesini kontrollü tutmaya çalışıp bana yaklaştı.

- Tamam, peki Emir'in yanında nasıl hissediyorsun?

Kaşlarımı çattım. Saçma bir soruydu. Cevap vermeyeceğimi anlayınca sorusunun açılımını yaparmış gibi açıkladı.

- Yani demek istiyorum ki, Kenan'la Emir'i kıyasladığında onun yanında nasıl hissediyorsun? Kollarımı göğsümde topladım. Başımı sorusunu duymamış başka yöne çevirince göz ucuyla Emir ve Ahmet'in olduğu yöne baktım.

Emir'le Kenan'ı kıyaslayamazdım ki(!)

Hem Emir'in yanında saçmalamaktan korkmuyordum. Ama Kenan'ın yanında konuşmadan önce iki kere düşünecek kadar gergindim. Sanki ne söylesem yanlış bir cevap verecemişim gibiydi ama Emir'in yanında dudaklarımdan çıkan her söz doğruydum. Bakışlarım Ahmet'e kayınca canım sıkıldı. Onun yanında anlamlı cümle kurmaya bile yeni başlamıştım. Tabii o da düzgün nefes alabildiğim zamanlarda(!)

Bunların hiçbirini Erva'ya söyleyemezdim. O da Su ve Damla gibi aklımı saçma düşüncelerle doldurmaya çalışacaktı. Erva'ya döndüğümde somurtup ona yaklaştım.

- Bu öyle saçma ve gereksiz bir soru ki, cevap bile vermeyeceğim.

Erva önce hoşuna gitmiş gibi sırıttı. Sonra masadan destek alıp kalkarken kulağıma fısıldadı.

- Sen istediğin kadar cevap verme. Emir sana Kadir İnanır'ın Yeşilçam'da Türkan Şoray'a baktığı gibi bakıyor. Ve dünya üzerinde o bakışlara dayanabilecek bir kadın olduğunu da sanmıyorum. O yerinden doğrulduğunda sanki omzuma bir çuval kum koymuş gibi yerimden kalkamadım. Ama onun bu halimle eğlenen bakışlarını görünce, gözlerimi kısıp doğruldum. Ona sırtarak karşılık verdim.

- Üzgünüm Erva'cım ama şuan o kadına bakıyorsun.

Çirkef huyumla ilk kez karşılaşmadığından meydan okumama sesli bir kahkaha patlattı. Önce yanağını öptü sonra bana bakıp güldü.

- Büyük konuşma Ajan Saha! Diye fısıldarken göz kırpmayı da ihmal etmedi.

Erva zıplayan ceylanlar gibi keyifle erkeklerin yanına giderken ben ilk kez yenilmekten korkuyordum. Ahmet'in de söylediği gibi, tüm yaralarına rağmen, lanet olasıca herif gerçekten iyi biriydi ve ben gözlerinin maviliğine daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

~~~

Erva abisinin koluna girdiğinde ben uzaktan onları izlemekle yetindim. Ahmet kendi başına yürüyecek kadar iyi olduğunu söylese de Erva kapıdan çıkana kadar onun yanından ayrılmadı. Gitmeden önce Ahmet Emir'e uzun uzun baktı. O an dudakları oynamadan konuşabildiklerini hissettim. Gözlerinden geçen konuşma neydi bilmiyordum ama bakışlarını ilk kaçıran Ahmet oldu..

Onlar gittikten sonra Emir kapıyı kapatıp bana döndü.

- Film izleyelim mi Juliet?

İfadesizce gülümseyen yüzüne baktım. Az önceki konuşma Emir'e karşı biraz daha savunmaya geçmem gerektiğini hissettirmişti. Başımı salladım.

- Yurda dönmem gerek. Hem ders çalışmalıyım, hem de şu üstümdeki elbiseyi artık çıkarsam fena olmaz.

Ben keyifsizce üzerimde hala belli olan kan lekelerine bakarken o keyfinden hiçbir şey kaybetmedi.

- Gitmene gerek yok ki, burada da ders çalışabiliriz. Hem istersen sana temiz elbise de verebilirim.

Gözlerimi kıstım.

- Evine aldığı kızların unuttuğu elbiselere dokunmam Hanzade!

Önce sırttı. Sonra ciddiyetle bana yaklaşıp;

- Annemin bir dolap dolusu elbisesi var Juliet. İstedğini giyebilirsin. Dedi.

Yüzüm düştü. Kendimi kötü hissettim. Annesinin elbisesini giymemi sorun etmeyecek olması beni korkuttu. Ona arkamı dönerken;

- Gitsen iyi olur.. Diye mırıldandım.

Üst kata çıkıp dün gece uyuduğum odadan çantamı aldım. Giriş kata döndüğümde ayakkabısının ucunu yere vurarak keyifsizce beni bekliyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bazen gerçekten ufak bir çocuk gibi geliyordu gözüme. Çantamı boynumdan geçirip dolaptan ceketimi aldım. Ceketini yıkamadığım için üzerindeki kanlar kurusa da hala o geceyi hatırlatacak kadar tazeydi. Ters çevirerek katladım ve koluma astım.

Tam onunla vedaşlamak için dudaklarımı aralamıştım ki;

- Sana yeni elbise almaya gidelim. Diye sordu hevesle, aklına yeni gelmiş gibi.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Gerçekten ufak bir çocuk kadar ısrarcıydı.

- Üzgünüm Hanzade ama o sıkıcı işi Su ve Damla ile yapıyorum. Ve başkasıyla alışverişe çıktığımı duyarlarsa moda tanrıları tarafından lanetlenebilirim.

Ben kıkırdadım, o keyifsizce başını salladı. Kendime engel olmayıp uzanıp saçını karıştırdım.

Havada olan elimi tutup beni kendine çekti. Sıkı sıkı sarıldığında çoktan başımı göğsüne yaslamıştım. O nefesini içine çekerek dudaklarını alnıma değdirirken ben gözlerimi kapattım. Emir'e karşı kalkanım her geçen gün biraz daha inceliyordu. Erva'nın, Damla'nın, Su'yun attığı tohumlar sadece aklımda değil göğsümde bir yerde de filizlenmeye başlamıştı sanırım...

Çekinerek kendimi ondan uzaklaştırdım. Uzanıp kapıyı açtığımda ise öylece kalakaldım. Çünkü karşımda duran uzun boyu ve siyah gözleriyle Kenan'dan başkası değildi.

~~~

Sanırım kapıyı çalmak için hazırlanıyordu çünkü eli havadayken yakalamıştım onu. Beni görünce kısa bir an şaşırды ama hemen sonra gülümsedi. Bense ağzımı açtığımda kekeme olsaydım bile şaşmazdım.

- Kenan.. Ne işin var burada?

Elini ensesine götürdüğünde yüzünde eğreti duran bir mahcubiyetle konuştu.

- Seni okulun kampüsünde hatta yurdun bahçesinde bile aradım. Ama kime sorsam seni bulmam için önce Emir'i bulmam gerektiğini söyledi. Bende son çare olarak buraya geldim.

- Arayabilirdin.. Dedim tek kaşım havada.

Elini cebine soktu.

- Aslına bakarsan aramıştım ama ısrarla açmayınca endişelenmeye başladım.

Bu kez gözlerini kaçırın ben oldum. Onun telefonlarını bilerek açmadığımı söyleyemedim.

- Şeyy.. Ailevi bir durum vardı da. O yüzden aramalarına geri dönemedim kusura bakma. İmalı şekilde gülümsedi.

- Emir'in de aileden olduğunu bilmiyordum. Dedi.

Emir'in adı geçince arkamı dönüp ona baktım. Yüzündeki ciddi ifadeyle Kenan'ın hareketlerini inceliyordu. Sanki ona bakarken aklından geçen düşünceleri duymaya çalışır gibi konsantre olmuştu. Tekrar Kenan'a döndüm.

- Emir bana yardımcı oldu. Diye karşılık verdim sadece.

Kısa bir sessizlik sonrası Kenan'ın bakışları benden Emir'e kaymıştı. Yine aralarında benim henüz öğrenemediğim bir bakışma diyalogu geçti. Emir sırtıttı. Elini benim başımın üstünden kapıya yaslayıp, kapıyı daha çok araladı.

- Mutlu Kelebeğimize bir kahve ikram edebiliriz değil mi Juliet?

Kaşlarımı çatıp başımın üstünden ona baktım. Bir kaç saat önce bana evine gazeteci sokuğum için sitem eden kendisi değil miydi? Şimdi ne yapmaya çalışıyordu ki?

Kenan cevap vermeden araya girdim.

- Aslında bende tam çıkıyordum.. Diye geveledim elimdeki ceketi ve boynumdaki çantamı göstererek.

Ama Kenan hala benim yerime Emir'in gözlerine bakıyordu. Sanki bu ikramının altında yatanları anlamaya çalışıyor gibiydi.

O da Emir gibi gülümsedi.

- Aslında bir fincan kahve hiçte fena olmazdı. Dedi.

Ve yine bakışmalar(!) Artık başımı ikisinin arasında pinpon topu gibi sallamaktan yorulmuştum.

Gözlerimi devirip sırtımı dikleştirdim. Artık sözümü dinletmenin zamanı gelmişti.

Önce Emir'e döndüm.

- Birincisi; senin evinde ikram edeceğin kahven yok.

Kenan'a döndüm.

- İkincisi; sen kahve değil çay içmeyi seversin.

Bu kez ikisinin arasında durup sırayla boşluğa parmağımı salladım.

- Ve üçüncüsü; benim gerçekten gitmem gerek. Eğer siz bensiz oturup birbirinizin falına bakacaksınız da size iyi eğlenceler.

Ve hızlıca aralarından çıkıp bahçenin dışına doğru yürümeye başladım. Kısa süren bir kaç saniye sonra arkamdan koşan adımları duyunca zafer kazanmış gibi istemsizce gülümsedim. Ve hemen sonra Kenan'ın adımı seslenen puslu sesi yankılandı. Ona döndüm. Yanımda durduğunda nefesini hızlıca alıyor olması gülümsememi genişletti.

- Ne o, fal bakmaktan vaz mı geçtin?

Sesli şekilde güldü. Ve bu kez sakın adımlarla onun arabasına yürüdük. Arabayla beni yurdun önüne getirene kadar Emir hakkında tek soru sormadı. Ve bu davranışı da bana tuhaf geldi.

Sanırım cidden paranoyak olmuşum. Kendi düşüncelerime gözlerimi devirmek istedim.

Arabadan indiğimde samimi ama aynı zamanda mesafeli şekilde vedalaştık. Arabası yurdun bahçesinden çıkarken, neden beni aradığını sormayı unuttuğumu farkettim. Yol boyunca havadan sudan konuşup durmuş ve neden beni Emir'in evinde arayacak kadar bulmak

istediğini söylememişti. Belki de bunu bilerek yapmıştı(!) Yine başımı salladım. Sanırım ciddi anlamda paranoyaklaşıyordum.

~~~

Yurda girip koridoru yürürken uzaktan Hobbit Ezgi'nin geldiğini gördüm.

İnsanlara lakap takmak hiç düzgün bir davranış değildi, zaten bu tarz şeyleri hiçbir zaman onaylamazdım. Ama bu bir elli boyundaki kız benim arkamdan, hatta yüzüme karşı öyle ithamlarda bulunuyordu ki, onu anarken söyleyeceğim sayısız edepsiz terim varken, içlerinden en zararsız olanı seçmiş olmam vicdanımı rahatlatıyordu.

Onu görmezden gelmek için başımı eğdim. Ama tam yanımdan geçmek üzereydi ki, başımı kaldı rıp onun adını söyledim. Ve evet, başına lakap takmadan seslenmişim. Henüz onun kadar kötü yürekli değildim.

Midesini bulandırmışım gibi yüzünü buruşturup bana baktı. Ve ben içimdeki çirkef Sahra'yı bastırmak için yutkundum.

- Ezgi sana bir şey sormak istiyorum.

Dudaklarını uzatıp gözlerini döndürdü. Tek elini beline koyup konuşmaya başladı.

- Evet Bayan Juliet, doğru duymuşsunuz, o çok kıymetli Romeo'nuz kimselere elini sürmemiş.

Bir kaç saat önce o gece birlikte olduğu kızlar gelip Emir'in onları evinden nasıl yaka paça dışarı attığını anlattı.

Kaşlarımı çattım. Bu neyden bahsediyordu böyle?

- Kim, anlamadım?

Sesli şekilde sıkılmış nefesini bıraktı.

- Emir öğlen gelip onlara, herkese doğruyu anlatmalarını "rica etmiş"(!) Kızlar da saatlerdir tek tek odaları dolaşıp işin aslını anlatıyor. Anlayacağın Romeo'n "henüz" üstüne gül koklamamış. İstemsizce sırtıttığını yanağım ağrıdığına hissettim. Demek ki bugün ortadan kaybolması bu yüzdendi. Bu durum hoşuma gitse de yüzümdeki gülüşü silip yürümeye başlayan Ezgi'nin koluna dokundum. Durduğunda önce koluna sonra bana baktı. Ters bir hareketimde üstüme atlayacak bir kedi gibi bakıyordu. Bakışını yok sayıp sakince konuştum.

- Aslında sormak istediğim başka bir şeydi.

Elimi kolundan çektim. O da meraklı gözlerle bana döndü.

- Şeyy.. Dün senin yanına gelip beni soran kişi hakkında konuşmak istiyordum.

Düşünürmüş gibi kaşlarını çattı.

- Şu geçen haftalarda arabasına binip gittiğin uzun boylu adamı mı soruyorsun?

Hemen başımı salladım. Nişan gecesini unutmamış olmasını da yok saydım.

- Evet o. Sana benimle ilgili tam olarak ne sordu?

Omuz silkti.

- Hiçbir şey.

Kaşlarımı çattım.

- Nasıl yani?

Yine o sıkın nefeslerinden birini verdi. Onun gibi boşboğaz biri için bugün fazlasıyla ketumdu.

Şuan bu kızı konuşturmak, CIA ajanının ağzından laf almaktan farksızdı.

- Senin hakkında hiçbir şey sormadı demek istiyorum.

- Peki onca zaman ne konuştunuz?

Yine umursamaz şekilde cevap verdi.

- Bana Emir hakkında bir kaç şey sordu.

Kaşlarım bu kez şaşkınlıkla havaya kalktığına bu kızın ona neler söylemiş olduğunu düşünüp paniğe kapıldım.

- Ve sen bilmemesi gereken bir şey söylemedin değil mi?

Bunu uyarır gibi sormuştum. Şu bir kaç ayda anladığım bir şey varsa o da; okuldakilerin sözleşmiş gibi Cennet hakkında tek kelime etmemesiydi. Sanki hepsi gizli bir yemin etmiş gibi Cennet'in varlığını yok sayıyordu. Ezgi'nin dudaklarına kilitlenmişken aynı yemini bozmamış olmasını diledim.

- Hayır söylemedim.

Nefesimi rahatlamış gibi dışarı bıraktığımda devam etti.

- Söylemedim, çünkü zaten yeteri kadar şey biliyordu.

Yine kaşlarımı çattım.

- Anlamadım?

Sabrı taşıyormuş gibi sabırsızca söylenirmiş konuştu.

- Bir şey söylememe gerek kalmadı. Bana Cennet'i nereden bulabileceğimi sordu? Başta neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaptım. Ama sonra bana senin arkadaşın olduğunu ama bu okulda okumadığı için Emir'in ona Cennet'i vermeni istemediğini söyledi. O da kendi kazanmaya karar vermiş. Ve bana yerini sordu.

Yutkundum.

- Peki sen ne dedin?

Omuz silkti.

- Yerini sadece Emir'in bildiğini söyledim.

Hızla odama giderken Ezgi'ye anlattıkları için teşekkür edip etmediğimi bile hatırlamıyordum.

Odamın kapısını sertçe açınca Su ve Damla masalarında sıçradı. Beni görünce önce gülümsediler ama sonra yüzleri korkuyla asıldı. Sırayla neyim olduğunu sordular. Ama ben bir yandan çantamı yatağıma fırlatıyor, bir yandan elbisemin fermuarını açmaya çalışıyor, diğer yandan ise aklımdan Ezgi'nin söylediklerini geçiriyordum.

Sonunda Damla dayanamayıp elbisemi kalçamdan çıkarıp fırlattığımda beni durdurdu.

- Sahra neler oluyor?

Yutkundum.

- Kenan.. Kenan sanırım beni kullandı.

İkisi de anlamaz gözlerle bana bakıyordu. Başımı salladım. Bu kez daha sakindim.

- Kenan çok büyük bir gazetede çalışıyor. Ve nasıl yaptı bilmiyorum ama Cennet hakkındaki herşeyi öğrenmiş. Emir.. Emir'i uyardım gerek.

Daha fazla bir şey sormalarına izin vermedim. Hızlıca üstüme bir şeyler geçirip tekrar Emir'in evine doğru yola çıktım.

Taksideyken düşünmeye başladım. Anlamıyordum. Kenan'la ben daha okulu kazanmadan önce mektuplaşmaya başlamıştık. Nasıl?!

Neresinden düşünürsem düşüneyim aklım almıyordu. Sonunda taksi Emir'in evinin önünde durduğunda koşturarak bahçeye girdim. Kapıyı yumruklayarak çaldım. Sanki biraz daha geç kalırsam polisler Emir'i kelepçeleyip götürcekti.

Sonunda kapıyı açtığında korkuyla yüzüme baktı.

- Ne oldu Juliet, iyi misin?

Hemen onun kollarına atladım. Kendimi çok hem de çok suçlu hissediyordum. Kenan benim yüzümden onun hayatına girmişti. Benim yüzümden onun sırrını öğrenmişti. Neden sarıldığımı bilmesede güçlü kolları tereddüt etmeden karşılık verdi.

- Özür dilerim.. Özür dilerim.. Diye kaç kere tekrar ettim bilmiyorum. Sonunda beni kendin uzaklaştırıp yüzüme baktı.

- Ne olduğunu söyler misin artık?

Yüzündeki korku kendimi daha da suçlu hissettirdi.

- Kenan.. Kenan Cennet'i öğrenmiş. Okuldaki herkese seni sormuş. Sora sora herşeyi öğrenmiş olmalı. İnsanlar benim arkadaşım olduğunu sandığı için korkmadan anlatmış olmalılar. Özür dilerim, çok özür dilerim Emir. Ben böyle olacağını tahmin edemezdim.

Ben yüzündeki korkunun genişleyeceğini düşünürken o gülümseyerek tekrar bana sarıldı. Afallamış şekilde kendimi göğsünden ayırıp yüzüne baktım.

- Ne yani kızmadın mı, korkmadın mı, yada endişelenmiyor musun?

Sesli şekilde güldü. İşaret parmağını burnumun ucuna değdirdi.

- Sen bana o adamın gazeteci olduğunu söylediğin an, onu araştırması için birini ayarladım. Hatta bende sana geliyordum.

Elinde tuttuğunu yeni farketmiş dosyayı bana uzattı.

- O kelebek bütün öğrendiklerini dün kampüs de değil, aylar önce öğrenmiş. Ve muhtemelen dün sadece eksik parçaları tamamlamaya çalışıyordu.

Kaşlarımı çattım.

- Anlamadım?

- Cennet'i zaten uzun zamandır, neredeyse bir yıldır araştırıyormuş. Ve Cennet'e ulaşmak için de her yolu denemeye çalışıyormuş.

Dişlerimi sıktım.

- Sanırım o yollardan biri de bendim. Dedim hiddetle.

Salona geçip koltuğa kendimi bıraktım. Başımı öfkeyle sağa sola salladım.

- Ama anlayamıyorum. Ben okula başlamadan önce yazışmaya başlamıştık. Seninle tanışmamız tamamen tesadüfken, sadece Cennet için benimle iletişime geçmiş olması çok mantıksız, hatta imkansız.

Sorumun cevabının yanıtını arar gibi gözlerim onun elindeki dosyaya kayınca keyifsizce dudakları incelmiş.

- Bunun cevabını henüz bende bilmiyorum. Dedi.

Ben derin bir nefes alıp bıraktım ve başımı koltuğa yasladım. Kendimi eşekten düşmüş gibi hissediyordum. Emir yanıma gelip oturdu.

- Canını sıkma Juliet, çünkü bir planım var!

Ona baktığımda gülümsüyordu. Oturduğum yerde dikleşip ona döndüm.

- Bu duruma seni ben soktum ve planın her ne ise senin yanında olacağım. Ama iki şartım var. Daha duymadan kabul etmiş gibi asker ciddiyetiyle başını salladı.

- Birincisi; Cennet'i tamamen bırakacaksın!

Gözlerime baktı. Başıyla onayladı. Gülümsedim.

- İkincisi; bu koltukları derhal değiştireceksin Hanzade!

Önce sesli bir kahkaha attı, sonra beni kendine çekip sarıldı. Göğsüne yaslanıp gülümserken damarlarımda şimdiden adrenalin dolaşmaya başlamıştı.

Emir'in planı neydi bilmiyordum ama Kenan'la ilgili gerçeği öğrenmek için sabırsızlanıyordum..

~~~

27. BÖLÜM- SHREK

~~~

Emir'in planı tam olarak neydi bilmiyordum. Ama anlattığına göre plan iki kısımdan oluşuyordu. Bana söylediği tek şey planın ilk kısmını onun halledeceğiydi. İkinci kısmında bende yer alacakmışım ama bu süre içinde herşey eskisi gibi görünmek zorundaymış. Yani bu yine her gece yarısı Mahzen'e girmek zorunda olduğu demektir.

Ama bana verdiği iki sözü de tutmuştu. İlk olarak; salonundaki o lanet koltuklardan kurtuldu. Bunu istemiş olmayı gururuma yediremesem de ortadan kalkmasına sevinmiştim. Aynı hızla okuldaki ve yurttaki aldatılma(!) dedikodularıda son buldu. Emir o kızlardan nasıl "rica" etmişti bilmiyordum ama pek kibar olmadığını anlayabiliyordum. Bir kızın gece yarısı, yarı çıplak halde sokağa atıldığını itiraf etmesi pek kolay olmasa gerekti.. Ama açıkcası o kızlar için üzülemedim çünkü hayali boynuzlarımdan kurtulduğum için çok mutluydum.

Verdiği ikinci sözü tutması koltuklardan kurtulması kadar kolay olmadı.

En kötüsü ilk geceydi..

Kenan'ın araştırmasını öğrendikten bir kaç gün sonra Emir'in evindeydim. O huzursuzca yatağının kenarına oturmuş beni izliyor, bense zaman geçirmek için onun süprizlerle dolu olan odasını karıştırıyordum.

Zaman geçirmeye çalışıyordum çünkü tek yaptığımız beklemektir. Sanki dolunayda kurtadam olmasını beklermiş gibi öylece bekliyorduk.

Elimdeki kitabı incelerken Emir'in sesiyle ona döndüm. Yüzünde her zamanki kendine güvenen adamın bakışları yoktu. Aksine huzursuzdu.

- Kolay olmayacak Juliet biliyorsun değil mi? Dedi çekinerek.

Gülümsedim.

- Seninle ilgili hiçbirşey başından beri kolay olmadı ki Emir. Diye cevap verdim onu rahatlatmak için.

Kısa bir an gülümsedi. Ama sonra tekrar huzursuz şekilde dudakları düştü. Yüzü bana döndüğünde endişeli gibiydi.

- Nasıl olacak bende bilmiyorum. Seni korkutabilirim. Seni tiksindirebilirim. Daha da önemlisi sana zarar bile verebilirim. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum..

Gerçekten endişeleniyordu. Ama bu endişesinin kendisiyle değil de benimle ilgili olması canımı acıtır gibi gülümsememe sebep oldu. Elimdeki kitapla ona doğru yürüdüm. Yanına oturup işaret parmağımı burnunun ucuna dokundurdum.

- Birincisi; böyle sevimli bir suratın varken beni korkutabilmen imkansız. İkincisi; midenin içindekileri boşaltırken bağırsaklarına kadar gören birini tiksindirmek için gerçekten inanılmaz şeyler yapabilmen gerek. Ve üçüncüsü; sen-bana-zarar-vermezsin-Romeo!

Üçüncü şıkkı söylerken ciddiyetle gözlerinin içine baktım. Ve bunu gerçekten inanarak söylemiştim. Sözlerin dudaklarımdan böylesine kararlılıkla çıkması hoşuna gitmiş gibi inceldi dudakları. Ama hala rahatlamamıştı. Başını kucağına eğdi.

- Kimse Cennet'i benim kadar uzun süre kullanmadı. Aşırı doz kullanıp beyin kanaması geçiren, komaya giren hatta ölen oldu ama benim gibi düzenli ve kontrollü kullanan kimse yoktu. İtiraf etmek hoşuma gitmese de o adamın en başarılı deneği benim. Ve bıraktığında olanları ise sadece duydum. Hayal ettim. Ve umursamadım. Ama duyduklarımı senin yanında yaşama fikri beni huzursuz ediyor.

Dişlerimi sıktım. İçimden Akın denen o herife sövdüm. Emir'in anlattığına göre Cennet tamamen onun eseri. Sadece deney için yaptığını söylemiş olsa da, onun yılan bakışlı gözlerini hatırladığımda, bu deneyin iyi niyetli olduğunu düşünemiyordum. Emir'in o yılan

güvenip, o zehri üç yıl boyunca içmiş olmasını düşününce ise çıldırıyordum. Sinirlensem de tek kelime etmedim. Çünkü şuan birinin ona akıl vermesine değil, destek olmasına ihtiyacı vardı. Gergin çenemi serbest bırakıp ona döndüm. Bu kez onun pişmanlıkla ağırlaşan çenesine dokunup bana bakmasını sağladım.

- Sen Emir Hanzade'sin unuttun mu? Sen benim yumruklarıma dayanmış inatçı bir baş belası. Şimdi ufak bir hapin seni alt etmesinden mi korkuyorsun?

Çenesindeki parmaklarımı kendi avucuyla sardı.

- Gördüklerinden sonra benden yine uzaklaşmandan korkuyorum..

Gözlerimi ondan kaçırdım. Böyle şeyler söylediğinde midemdeki boşlukta karıncalar dans ediyormuş gibi hissediyordum. Yüzüm kızarmadan önce bir şeyler geveledim.

- Unutma; ben yada bir başkasının yanından ayrılmaması için değil, kendi iyiliğin için yapıyorsun bunu..

Ona bakmamı ister gibi elimi sıktı yavaşça. Sözler dudaklarından yine acı çekermiş gibi çıktı.

- İyilik değil, işkence bu. Cennet burada, Juliet'in yaşadığı yerde..

Bu kez elimi parmaklarından kurtarıp yanağını okşadım. Gülümsedim. Ne demeliydim ki..

Ne yaparsa yapsın, ne durumda olursa sonunda benim baş belam, Romeo'm olmayı başarıyordu..

~~~

Birkaç saat sonra önce elleri titremeye başladı. Söylediğine göre zaten bir süredir Cennet'i içmeyi azaltmıştı. Ama birden bırakmak farklıydı. Cennet'in ona sunduklarından sonra onu geri almak; beynindeki tüm hücrelerin işkence çekmesi gibiydi. Sabahtan beri tek hap bile almamıştı. Ve artık beyni Cennet'i geri istiyordu. Bedeni de bu isteğe direnemiyordu. Saatler içinde sadece elleri değil bütün bedeni titremeye başladı. Önce üşüdüğünü söyleyip yorganın altına girdi. Sonra terlemeye başladı dakikalar içinde ateşi çıktı. Saatler sonra vücudu elektrik çarpmış gibi kasılmaya başladığında ona sarıldım. Kulağına yanında olduğumu fısıldıyordum. Ama bir süre sonra beni duyduğundan bile şüpheliydim.

Hızlı bir hareketle yataktan çıktı, duvara sırtını yaslayıp yere oturdu. Çaresiz çocuklar gibi başını ellerinin arasına alıp inlemeye başladı. Sanki beynini kemiren böcekler varmış gibi saç diplerini çekiyordu. Onu durdurmaya çalıştım. Kendine zarar vermesine dayanamazdım. Bana baktığında gözlerinin içi günlerce ağlamış gibi kızarmıştı. Dişlerini öyle sertçe sıkıyordu ki, sesi bana bile geliyordu.

Birden ayağa kalktı. Hipnotize olmuş gibi duvarına doğru yürümeye başladı. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda hızla duvardaki çerçeveye doğru yürüdüm. Önüne geçip sırtımla resmi kapattım. Altında sakladığı hapları almayı planladığını biliyordum. Duvarla arasına girdiğimi görünce durdu. Ama burnundan soluyarak bana bakıyordu. Bakışları normalde beni korkutabilirdi ama şuan ondan daha güçlü olmalıydım.

Elini koluma attı. Beni tutup fırlatmasını bekledim. Sanırım onun aklından geçende buydu ama o bu iç güdüye direnmeye çalışır gibi kolumu sıkmaya başladı. Parmakları tenimi acıtacak kadar baskı uyguladığında istemsizce yüzümü buruşturdum. Acı çekmem onu kendine getirmiş olacak ki, parmakları kızgın yağa değmiş gibi benden uzaklaştı. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Açtığına öyle hızlı bir yumruk indi ki duvara, sanırım yanağımın bir kaç santim yanından geçen vuruşun sesini bile duymuştum. Küçük bir tablo duvardan yere düştüğünde yutkundum.

- Sanırım beni bu odadan çıkarmalısın.. Dedi, sanki geriye bir kaç nefesi kalmış gibi.

Beline sarılıp onunla birlikte yürümeye başladım. Aşağı incek kadar güçlü olmadığından banyoya girdik. Onu küvetin içine yatırdım.

İşte yine burdaydık.. Herşeyin başladığı yerde...

Aynı şeyi o da düşünmüş olacak ki bana baktı.

- Sence bu küvetten yine sağ çıkabilecek miyim?

O kendine acırmış gibi gülümsemeye çalıştı ama ben kaşlarımı çattım. Yüzümü ona yaklaştırdım. Her kelimenin üstüne basarak ona cevap verdim.

- Sana o gecede söylemişim, ne olursa olsun benim yanımdayken ölmene izin vermeyeceğim Hanzade!

Yüzüme çaresizce uzun uzun bakınca gözlerimin dolduğunu hissettim. Dayanamayıp dağınık saçlarına uzandım. Ama bu kez o da yeterli gelmedi. Ve bende küvetin içine girip ona sıkı sıkı sarıldım. Onun dudakları alnıma değdiğinde ağlamaya başladım. Benim ona destek olup, güç vermem gerekirken göğsüne sarılmış salak gibi ağlıyordum.

Soğuk mermer ikimizin vücuduyla ısınmıştı. Her titreme krizi geldiğinde, sanki durdurmaya çalışacakmış gibi ona daha çok sarılıyordum. Ve her krizde onun kolları beni daha çok sarılıyordu. Sanırım kaburgalarımın birini incitmiş olabilirdi ama umursamıyordum. Eğer dayanmasını sağlayacaksa bir kaç kemiğimin kırılmasını göze alabilirdim. Çünkü ciddi anlamda komaya girmesinden yada en kötüsü ölmesinden çok korkuyordum.

Bir kaç dakika bedeni titremeyi kesti. Nefesi normale döndü. Başımı yasladığım göğsünde kalp atışı kulağıma güvenle vuruyordu. Yüzüne baktım. Mavi gözleri bana döndüğünde gülümsedi. Ona düşünmeden karşılık verdim. Tam kötü kısmı atlattığımızı düşünüyordum ki, kusacakmış gibi öğürmeye başladı. Küvetten hızlıca çıkıp doğrulmasını sağladım. İçindekileri dışarı çıkarken bu kez hiç bitmeyecek gibiydi. Kustu, kustu.. Dakikalarca sürdü. Sonunda artık kan kusmaya başladığında yutkundum. Panikle olduğum yerde buz kestim.

Düşün Sahra düşün!

Emir bu gece için en kötü senaryoya hazırlıklı olmamız gerektiğini söyleyip hastaneden bir iğne getirmişti. İçinde güçlü bir yatıştırıcı olduğuna yemin etti. Eğer yapacak bir şey kalmazsa ona bu iğneyi yapmamı söylemişti. İşte bu an o andı(!)

Hızla odasına koştum. Çekmecesindeki şırıngayı alıp geri dönerken çıplak ayaklarım yine çaresizce yerde ses çıkarıyordu. Banyoya girerken tökezleyip yere düştüm. Küvete doğru eğildiğimde şırınganın ucunu açtım. Ellerim titriyordu. Küvet kanla kaplanmışken, kasılan vücuduna odaklanmaya çalıştım. Neresine vurmalıydım ki?

Şırıngayı yukarı kaldırıp içindeki havayı almak için yavaşça bastırdım önce, ilacın dışarı fışkıran saydam parlaklığı beni kendime getirdi. Emir benim yanımda ölemezdi(!)

Hiç düşünmeden kolunu sertçe tutup iğneyi batırdım ve tüm gücümle şırıngayı bastırdım. Kasları öyle gergindi ki kollarımı titretecek kadar güç uygulamam gerekti. Sonunda ilaç bittiğinde dikkatlice geri çıkardım. Ve gözlerimi kırpmadan bir şeyler olmasını bekledim. Ama olmadı. O kan kusmaya devam etti. Bende korkmaya devam ettim.

- Emir?!

Allahım! Neden işe yaramamıştı ki?

Panikle onu sarsmaya başladım.

- Emir! Başka iğne var mı?

Ama beni ya duymuyordu yada öğürmekten cevap veremiyordu. Ben çaresizce dua edip ağlamaya başlamıştım ki, durdu. Boğuk bir kaç nefes aldı. Geriye yaslandı. Gözlerini kapattı ve bir daha açmadı.

Korkuyla üstüne doğru eğilip kulağımı kalbine koydum. Atıyordu. Bu kez yüzüm dudaklarına eğildi. Nefes alıyordu.

Sanırım uykuya dalmıştı..

Derin bir nefes alıp kendimi yere bıraktım. Soğuk fayans bana yumuşak bir halı gibi geldi.

Kendime engel olamayıp apta l aptal gülümsemeye başladım.

Emir ölmeyecekti.. Bunu atlattıysak yarını da, öbür günü de ve daha kaç gün varsa hepsini de atlatacağık. O zehir vücudundan çıkana kadar pes etmeyecektim.

~~~

Ertesi gün öğlene kadar uyanmadı. Uyandırmak için üstüne soğuk su dökmek gibi insafsızca bir yöntem bile denemiştım ama işe yaramamıştı.

Safiye abla eve geldiğinde beni gördüğüne şaşırmamıştı bile. Emir'li uyurken izlediğimi görünce önce gülümsedi ama sonra bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi yüzünü buruşturdu.

Kilosundan dolayı sağa sola yalpalayarak adımladı ve yanıma yaklaştı. Endişeyle yüzüme bakınca ona döndüm.

- Uyanmıyor.. Dedim çaresizce.

Birkaç saniye düşündü. Sonra açıklama yapmadan küvetteki iri bedeninin kollarını kaldırdı. Bana bacaklarını tutmamı işaret edince panikle verdiği komuta uydum. Koca adamı yatağına taşırken, Safiye ablanın için çoğunu yaptığını itiraf ettim. Ne de olsa eski topraktı, eminim Emir'le aynı kiloya sahip sayısız yük taşımışlığı vardı.

Zorla da olsa yatağına yatırdığımızda beklemeden kararlı şekilde arkasına dönüp gitti. Birkaç dakika sonra elinde bir tas ve mendille geri döndü. Mendili kendinden uzak tutmaya özen göstererek tastaki suya batırdı. Çıkardı, parmak uçlarıyla yavaşça sıktı ve dikkatlice Emir'in burnuna tuttu. Aynı şeyi defalarca tekrarladı. Sonunda Emir önce yüzünü buruşturdu sonra gözlerini açtı. Mavi gözleri aralanınca çöşkuyla çığlık atıp önce Safiye ablaya sonra ona sarıldım. Doğrulmasına yardım ettiğimizde oldukça bitkindi. Safiye abla onu diriltecek bir çorba yapacağını söyleyip odadan çıktığında, ben yatağıın kenarına oturup saçlarını okşamaya başlamıştım bile. Bütün gece uyanacağı anı kaçırmamak için uykusuz kalmıştım ama şuan hiçbir yorgunluk hissetmiyordum. Bana bakıp gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı.

- Başardın. Dedim sırtarak.

Gülmeye çalışınca birkaç kez öksürdü. Boğazına dokunarak bana baktı.

- Direkten döndüm diyelim. Hem henüz başarmış sayılmam. Bugün de zor geçebilir. Sanırım hasteneden bir iğne daha alsak iyi olur.

O on yaş yaşlanmış sesiyle cümlesini kurduğu an, görevli asker gibi başımı sallayıp ayağı kalktım. Safiye abla burdayken güvende olurdu. Hem acele edersem bir kriz daha geçirmeden geri dönebilirdim.

Çantamı boynumdan geçirirken Emir bana seslendi.

- Bu arada Juliet, bir dahakine iğnenin yarısını yapmayı dene. Cennet değil ama sen beni komaya sokacaktın.

Utanarak güldüm. Kapıdan çıkmadan önce bana hastanenin acil servisinden birinin ismini söyledi. Ona "Merhaba, Ben Juliet." Demem yeterli olacakmış. Bunu söylediği an sinirle kaşlarımı çattım.

- Cidden kendimi Juliet diye tanıtacağıma inanıyor musun Hanzade?

Ölümden dönmüş olsa da yorgun yüzüyle sırttı.

- Eğer ölmemi istemiyorsan Juliet olduğunu kabul etmen gerek.

Ona yüzümü buruşturup odadan çıktım. Safiye ablaya ufak bir kaç uyarı yaptıktan sonra (ki uyarılarım onun duvardan mutlaka uzak kalması yönündeydi) hızla okula doğru yola çıktım. Emir'in verdiği isim acil servisin kırmızı bölgesindeydi ve burası iğne atsan yere düşmeyecek türden bir yerdi.

Büyük bir kaos vardı. Üçüncü dünya savaşı çıkmıştı da benim mi haberim yoktu? İnsanların bağırışları ve inlemelerine rağmen, inanılmaz şekilde herkes ne yapması gerektiğine emin bir şekilde hareket ediyordu. Ben kan kokusunun ağırlığını yok sayıp aradığım isme odaklandım.

Bahsi geçen şahsın hem bana cevap verip hemde önünde acı çeken adamın bacağına dikiş attığını görünce öylece kaldım. Milyon yıl geçse bile ben bunları yapacak kadar yetenekli ve soğuk kanlı olamazdım.

- Emir sana istediğın şeyi vermeden önce mutlaka parolayı söyletmemi istedi.

Dikişin düğümünü atarken bu durumdan keyif aldığına yemin edebilirdim. Gözlerimi devirdim. Emir'in arkadaşları da ondan farklı değildi.

- İsteddiğimi verecek misin, yoksa birinin seni aynen böyle diyecek kadar sana zarar vermem mi gerekiyor?

Sesli şekilde kahkaha attı. Adamın yakınına alması gereken ilaçları anlattıktan sonra önümde durdu.

- Emir'in seni kızdırmam konusunda beni neden uyardığını şimdi daha iyi anlıyorum. Dediğinde dudaklarını birbirine bastırdı.

Onunla oyun oynayacak zamanım yoktu. Canımın sıkıldığını belli edecek şekilde ona doğru avucumu uzattım. Ve istediğim ilacı avucuma bırakması için onu gözlerimle tehdit ettim.

Teslim oluyormuş gibi iki elini birden havaya kaldırıp gülümsedi.

- Yeşil bölgeye gidip Banu'dan sana c11 vermesini iste. Ve emin ol ona ne kendi adını, ne de Emir'in adını vermene gerek kalmayacak.

Ben nedenini sormadan o başka bir hastanın kanları arasına karışmıştı bile. Hızla yürüyerek renk tonlarına göre ayrılan bölümleri geçmeye başladım. Turuncu bölgede daha az kan ve daha az çığlık vardı. Sarı bölge kansız ama ığlıklıydı. Yeşil bölge ise oldukça sakin ve sessizdi. Bir kaç iniltiden fazlası yoktu.

Çoğu önündeki kağıtla ilgilenen bir kaç kişiye Banu ismini sorduğumda bana parmaklarıyla sarışın bir kızı işaret ettiler. Ve o sarışın bana döndüğü an sessizce yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Bu o gece Emir'in evinde gördüğüm sarışın kızdı(!)

O gecenin aksine şuan giyinik olması bir yana, beyaz önlüğü ve başının üstünde sıkıca topladığı saçlarıyla olabildiğine ciddi duruyordu.

Yavaş adımlarla ona yaklaşırken nedense elim saçlarıma gitti, ay kuyruğumu sabitledim ve elbisemi düzelttim. Onun önünde durduğumda bana bakışında belli bir duygu aradım ama o ifadesizce bana bakmayı sürdürdü. Beni tanımamış olduğunu düşünüp rahatladım. Yine de temkinli bir sesle konuştum.

- Şeyy.. Sizden c11 adında bir..

Ve cümlemi havada bırakıp sarı saçlarıyla arkasını dönüp yürüdü. Onun beyaz önlüğünü seyrederken ne yapacağımı bilemedim. Göz ucuyla arkasına baktığında beni görememiş olacak ki, bana dönüp gelmemi söylercesine el işareti yaptı. Açıkcası pek kibar bir hareket değildi ama yinede yanına doğru yürüdüm.

Sayırsız çekmece içinden çıkardığı küçük cam tüpü bana uzattığında, bu yaptığını gizlemek ister gibiydi. Bende hızlı bir hamleyle eline uzanıp aldım. Ben ilacı çantama koyarken o bana bakmadan konuştu.

- Emir'in daha önce insanların onun hakkındaki düşüncelerini umursadığını görmemiştim.

Yutkundum. Tabiki de beni tanımıştı. O gece kör kütük sarhoş olabilirdi ama hafızasını yitirmemişti. Çantamı kapatıp ona döndüm.

- Hala umursadığını sanmıyorum. Dedim mesafeli bir tonla.

Dudakları yana doğru kıvrıldı.

- Doğru. Kendi hakkında konuşulanları hala umursamıyor olabilir. Ama senin için söylenenleri umursuyor.

Öylece yüzüne baktım. Ses tonunda kin yada nefret aradım ama yok gibiydi. Aksine bu durum onu hem şaşırtmış hemde memnun etmişcesine konuşuyordu. Açtığı çekmeceyi kapatırken gülümsedi.

- Merak etme, insanlara öyle bir gözdağı verdi ki, kimsenin senin hakkında tek kelime edeceğini sanmıyorum artık.

Ve sarı saçlarını da alıp yanımdan uzaklaştı. Bense yine ne düşünmem gerektiğine karar veremedim öylece kalmıştım.

~~~

Eve geri döndüğümde Emir daha iyi görünüyordu. Ona ilacı o gece yanında olan sarışın kızın bana verdiğini söylediğimde tepkisini görmek için dikkatle yüzüne baktım.

Önce şaşırdı sonra kırmızı bölgedeki çocuğa sıkı bir küfür etti. Sanırım o çocuk bunu bilerek yapmıştı. İlacı çekmeceye koyarken bu sevimsiz tesadüfü umursamadığımı belli edecek şekilde omuz silktim. Sanırım o kızın olgun tavrı bana da geçmişti. Hem artık o gece hiçbir şey yaşanmadığına gerçekten inanıyordum sanırım.

Günün ilerleyen saatlerinde orta şiddetli bir kaç kriz daha atlatmıştık. Ama tekrar o iğneyi kullanama gerek kalmamıştı. Emir'in söylediğine göre gece krizleri her zaman daha şiddetli olacaktı.

Bizde bu arada salona inip ordaki koltuklara yerleştik. Emir odasından, daha doğrusu duvardaki saklı olan zehirden ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olacaktı.

Saat gece yarısına yaklaştığında telefonu çaldı. İzlediğimiz filmi dondurup ekrana baktık. Arayan Akın'dı. Öfkeyle nefesimi bıraktım. Emir'de sıkın şekilde telefona cevap verdi. Ona Mahzen'e gelebileceğini, Cennet'i alması için birini yollamasını söylediğinde, onun yılan sesindeki hiddet sessiz salonu doldurdu. Ama Emir umursamadan telefonu kapattı. Benim yüzüme bakınca elime uzandı.

- Az kaldı merak etme.. Dediğinde teni bile pişmanlıkla doluydu.

Keyifsizce dudak büktüm. Adamın gelmesine az bir zaman kalmıştı ki, Emir'in elleri titremeye başladı. Şiddetli bir kriz geleceği belli oluyordu. Onu yukarı banyoya çıkardık. Küvetteki yerini aldığı anda kapının zili çaldı. Bir süre birbirimize baktık. Sonra yanağına dokunup "Ben hallederim." Dedim.

Hızla odasına girip duvardaki çerçeveyi kenara ittim.

"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz... " yazısını güçlkle bastırıp elimi içeri attım.

Akrep yuvasına elimi sokmuş gibi gergindim. Ben tek şişe beklerken elime çarpan sayısız soğuklukla irkildim. Elime ilk gelen birini alıp duvardan uzaklaştım. Avucumda tuttuğum şeye tek bakış bile atmadım. Tüm bedenimle bu zehirden nefret ediyordum.

Koşar adım aşağı inerken sıkıca tuttuğum küçük şişe her adımında ağırlaşıyor gibiydi. Sonunda sinirle kapıyı açtığımda, karşımdaki devi görmemle olduğum yerde tökezlemem bir oldu.

Bu Mahzen'de beni yemek için can atan devdi. Yutkunup ona elimi uzattım sertçe. Ama o bana doğru hamle yapmak yerine buz kesigi bakışıyla ürpermemi sağlıyordu. Avucumu açıp şişeyi daha iyi görmesini sağladım. Ama hala hareket etmiyordu.

- Akın Cennet'i Emir'den almamı söyledi. Diye kükredi sonunda.

Hece hece çıkan gür sesi gözlerimi kısmama sebep oldu. Ama Emir'in yukarıda iki büklüm acı çektiğini düşününce kendime gelip sırtımı dikleştirdim.

- Ya şu avucumdaki zehri alırsın Shrek, yada Mahzen'e gelip, Akın'a kendi ellerimle veririm. Ne dersin, sence bu sahibinin hoşuna gider mi?

Huysuz köpekler gibi hırladı. İri elleri kolumu yutarmışcasına avucumdan şişeyi aldığı anda titrediğimi ona belli etmedim. O arkasını döndüğü an ise kapıyı çarpıp, sesli şekilde nefesimi dışarı bıraktım.

Eğer bir deve kafa tutabiliyorsam şu bir kaç geceyi de atlatabilirdim. Kendimi motive ederek banyoya koşturdum bu kez. Emir yine kendinden geçene kadar kusarken ben yine sırtını sıvazlamakla yetindim. Ama o geceyi de atlattık.

~~~

Emir yaklaşık iki haf tadır Cennet'i içmiyordu artık. Sabahlara kadar o titrerken, ben başında bekleyip onu sakinleştirmeye, kendine getirmeye çalışıyordum. Bazen de en ağır içkileriyle uyuşmasını sağlayıp beynini kandırmaya çalışıyorduk.

İlk hafta çok kötüydü. Öyle kötü kriz anları oluyordu ki, duvarına sakladığı hapları alıp ben boğazından aşağı göndermek istemiştım bu kez. Ama o benden güçlüydü. Titremesi hafiflediğinde ona Romeo ve Juliet repliklerinden söylememi isteyip direnmeye çalışıyordu. Bende kekeleyerek, saçlarını okşayarak dediğini yapıyordum. Hastaneden getirdiğim ilacı bir kere daha kullanmıştık ama bu kez üçte birini enjekte etmeye dikkat etmişim. Ve bu da güzel bir gece uykusundan fazlasına sebep olmamıştı.

İkinci hafta daha iyiydi. Krizleri oldukça azalmıştı. Sadece Cennet'i içtiği saatlerde şiddetleniyordu ve biz de o saatleri bildiğimizden hazırlıklı oluyorduk. Ben alınıdaki teri silerken, o direnmek için tüm kaslarını zorladığından sonunda iğneye gerek kalmadan, yorgunluktan uykuya dalıyordu. Bende uyanmasını beklerken saçlarını okşuyordum. Ben yine Emir'in bu haline sebep olan Akın beye içimden bildiğim en ağır küfürleri gönderirken, dizlerimdeki başı kıpırdandı. Yorgun mavi gözleri bana bakıp gülümsedi. Daha iyiydi. Bir kaç kilo zayıflamıştı. Bu duruma ben üzülsem de o forma girdiğini söyleyip memnuniyetle sırtıyordu. Ama bunu sadece beni rahatlatmak için söylediğini biliyordum.

- Seni yine çok yordum mu Juliet? Diye sordu uykulu sesiyle.

Gülümsedim.

- Kendini yorduğun kadar değil. Dedim tersten bana gülümseyen yüzüne.

Zorla da olsa doğruldu. Keyifsizce etrafa göz gezdirdi. Yemek masasında açık olan kitap yığınınına bakıp surat astı.

- Bugünde programın gerisinde kaldık. Bu gidişle bir kaç dersten bütünlemeye kalacaksın.

Uzanıp saçlarını karıştırdım. Sonra gülümseyerek koltuktan kalktım.

- Endişe etme. Cennet'i bırakmadan önce verdiğin taktiklerle paçayı kurtaracağım. Ona göz kırıp kitapların başına geçtim.

Dönem bitiyordu. Ve finaller başlamıştı. Bizde Emir'in kriz anları dışında her fırsatta kitaplara gömülüydük. Hatta bir kaç gün Su ve Damla'da çalışma grubumuza katılmıştı. Ama Emir'in elleri titremeye başladığı an alarm çalmış gibi ortadan kayboluyorlardı. Onlara fazla ayrıntı vermeden durumu anlatmışım.

Su da benzer dönemi yaşadığından anlayışla karşılaşmıştı. Üstelik o sadece bir hafta kullandığı halde bırakırken zorlanmıştı. Ama Emir neredeyse üç senedir kullanıyordu. Yani Su ile kıyaslandığında işi oldukça zordu. Ama en zor kısmı atlattığımız. Artık daha iyiydi.

Ben ders çalışırken o Safiye ablanın yaptığı çorbayı içiyordu. Safiye abla artık evde olmama iyiden iyiye alışmıştı. Hatta evin eksiklerini bana sorar olmuştu. Emir geceleri daha kötü olduğundan sadece kıyafet değiştirmek için yurda gidip geri dönüyordum. O da ikinci kattaki odayı benim için düzenlemişti. Hoşuma gideceğini düşünüp yatağa çiçekli yatak örtüsü bile örtmüştü. Bu davranışından ben mahçup olsam da, bu durum Emir'in oldukça hoşuna gidiyordu. Bazen Safiye ablayla birbirlerine manidar bakışlar attıklarını yakalıyordum. Ve o anlarda daha çok utanıyordum.

Safiye abla masaya üstüne bol tarçın döktüğü sütlaç koyunca aldığım kokuyla gözlerimi kapattım. Bu koku bana tek bir kişiyi hatırlatıyordu..

Ahmet..

Bu iki hafta içinde onu fırsat buldukça görmeye gitmiştim. O da iyileşmişti ama yanına gittiğim her an beni görmezden gelecek kadar uzak davranıyordu. Vurulduğu geceden sonra sanki aramıza aşmamı istemediği duvarlar örmüştü. Etrafımızda insanlar varken ben yokmuşum gibi davranıyor, yalnız kaldığımızda ona soru sorsam bile iki kelimedenden fazla konuşmuyordu. Sebebini bilmiyordum ama istenmediğim hissiyle evlerinden çıktığım her an burnumun ucu sızlıyordu.

Ama Yasemin için durum farklıydı. Onunla yalnız kaldığında nasıl davranıyordu bilmiyordum ama kalabalık içindeyken o kızın soğuk espirilerine bile gülüyordu.

Bu arada mahalledeki herkes arsa olayını öğrenmişti. Ahmet'in Yasemin için kurşunun önüne atılması ise dilden dile dolaşıyordu. O gece orada olmasam anlatılanlara ben bile inanacaktım. Vurulma anı öyle romantik şekillere bürünüyordu ki.. Kiminde kurşun Yasemin'e gelecekken Ahmet önüne atlıyordu. Kiminde adam silahını Yasemin'e doğrulttuğu için Ahmet üstüne atlıyordu ve boğuşurken silah patlıyordu. Ama senaryo ne olursa olsun Ahmet ve Yasemin her zaman başroldeydi. O gece Emir ve benim orada olduğumdan bahseden yoktu. Bu hikayede resmen değersiz iki figüran olmuştuk.

Gözlerimi tekrar açıp başımı salladım. Şuan ki önceliğim plandı. Ve Emir bir kaç hafta içinde planı uygulamaya başlayacağımızı söylemişti.

Gelip yanıma saçları dağılmış, gözleri kızarmış şekilde oturduğunda sevimli yüzüne bakıp gülümsedim.

Çalışmayı bitirdiğim kitabı eline alıp incelemeye başladığında ise üzüntüyle dudaklarımı büktüm.

- Tekrar bana biyokimya işkencesini çektirmek istemiyorsun değil mi? Diye sordum hayıflanarak.

Kitabın kapağına baktığında eli ensesine gitti.

- Bunu bitirmiştik değil mi? Dedi mahçup şekilde.

Cennet gittiğinden beri hafızası ve dikkati eskisi gibi değildi. Ama toparlanacağını biliyordum. Üzülmesin diye eline dokundum.

- Bu yeni beyninin planı etkileyemeyeğine emin misin? Diye sordum şakayla karışık.

Diğer eliyle o benim parmaklarıma dokundu bu kez.

- Aptal biri bile Akın denen yılanı alt edebilir. Tek yapmamız gereken ona hissettirmemek. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacağız.

Merakla kaşlarını çattım. Plan hakkında bana ayrıntı vermemesi hala sinirimi bozuyordu. Elimi avucuna alıp okşadı.

- Hem Kenan'dan, hem de Akın'dan aynı anda kurtulacağız, merak etme. Bana ve bu yeni "yarım" aklıma güven.

O göz kırptığında ben kıkırdadım. Ama pes etmedim.

- Bana hala plan hakkında ayrıntı vermemeye kararlı mısın?

Bir süre düşündü. Bana baktığında gözleri aklından geçen şeyle ilgili seçim yapıyor gibiydi.

- Aslında bende sana bugün söyleyecektim. Finallerin bittiğinde benimle gelmen gereken bir yer var.

Merakla yüzüne baktığımda gülümsedi.

- Seni baloya götüreceğim.

Afalladım. Dalga geçtiğini düşünüp ufak bir kahkaha bile attım.

- Şaka değil. Gerçekten seni baloya götüreceğim. Tıp balosu. Erkeklerin smokin ve üniforma giydiği, kadınların gösterişli elbiselerine uyan eldivenler taktığı türden bir balo. Bayılacaksınız. Ben hala şaka yaptığını düşünüyordum ama o ciddiydi. Yine de başımı inanmaz şekilde sallayıp elimi avucundan çekmekle yetindim.

Ama yurda gidip Damla ve Su'ya balo şakasını anlattığımda kızların çılgık atmasıyla gerçekten doğru söylediğini anlamış oldum.

- İnanmıyorum Sahra! Seni resmen Tıp balosuna götüreceğini mi söyledi?

Evet dercesine başımı salladım. Neden bu kadar heyecanlı olduklarını hala anlayamıyordum.

Damla karşıma oturup bir çocuğa anlatmış tane tane konuşmaya başladı.

- Bak benim güzel gözlü şapşalım. Şöyle ki; her yıl devlet düzeyinde yapılan Tıp balosu oldukça ciddi bir organizasyondur. Baloya Sağlık Bakanı, Askeri Tıp akademisinden komutanlar, omuzlarında sayısız yıldız taşıyan, ünvanını bilmediğimiz üniformalılar, hatta Cumhurbaşkanı'nın katıldığı bile olur.

Su Damla'nın konuşmasını tamamlarmış gibi araya girdi.

- Düşünsene, ancak dergilerde okuduğumuz, haberlerde gördüğümüz başarılı doktorlarla, profesörlerle yüz yüze el sıkışacaksın Sahra! İnsanlar bu balo için yurtdışındaki projelerine ara verip geliyor. Akıllı kişilerin bu tarz yerlerde kendi geleceklerini şekillendirdiği bile oluyor.

Su ne kadar teknik konular konusunda heyecanlıysa, Damla olayın büyülü kısmıyla ilgileniyordu. Tanışabileceğim insanlardan çok giyilen kıyafetlere, çalan müziğe, yapılacak ikram ve danslara yoğunlaşıyordu.

İkisinin heyecanının bana geçtiğini belli etmeden ders çalışma bahanesiyle bilgisayarımı açtım.

Ama ilk işim şu bahsi geçen baloyu araştırmak olmuştum.

Tıp bayramının olduğu gün yapılıyordu. Diğer partilerin hepsi doktorların stres atması için yapılırken bu balo özeldi. Sadece özel ve önemli kişiler davetliydi. Yazdığına göre zamanında Atatürk bile bu Tıp balosuna katılmıştı. Tarihi resimlere bakarken kendimi Sindrella gibi hissetmişim. Öyle görkemli duruyordu ki balo salonu, sanki gece yarısı prensimi orada bırakıp cam ayakkabımla koşturmam gerekiyordu.

Kendi kendime güldüm. Telefonumu elime alıp Emir'e mesaj attım.

"Gece yarısı seni baloda bırakıp kaçmam gerekiyor mu?"

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Kaçsan bile seni bulurdum. Üstelik o salak prens gibi elimde ayakkabıyla aramazdım seni.

Lacivert gözlerine bakmam yeterli olurdu."

Gülümsedim.

Emir kendini iyi hissettiğini söylediğinden, hem de artık Mahzen'e gidip görünmesinin şart olduğundan bahsettiği için bu gece onda kalmayacaktım. Günlerdir sadece kıyafet değiştirmeye geldiğim odamı ve hasret kaldığım yatağımı da çok özlemişim. Başımı yastığa koydum ve zorlanmadan uykuya daldım.

~~~

28. Bölüm ~ Atışma

~~~

Alışkanlıklar beyinde yirmi günde oluşur. Yirmi gün boyunca aynı şeyi yapan insan yirmi birinci günde alışkanlık kazanmış olur.

Emir içinde durum böyle oldu. Yirmi birinci günden sonra artık çok daha iyiydi. Günler ilerledikçe daha fazla yemek yemeye başlamış eski kilosuna kolayca dönmüştü. Akli da eskisi kadar karışık değildi. Cennetsiz geçen ilk günler Romeo ve Juliet repliklerini bile hatırlayamazken şimdi virgül atlamadan, bağıra bağıra bana sesleniyordu. Onun evinde, artık benim sayılan odada, burada unuttuğum kitaplarımı almak için uğramıştım. Finallerde çoğu dersten paçayı kurtarsam da, sürpriz olmayacak şekilde iki ölümcül dersten bütünlemeye kalmıştım. Bu yüzden dönem tatilinin neredeyse tamamını kütüphanede geçirmiş, eve bile çok nadir gitmiştim.

Ama yalnız değildim. Çünkü yurt bütünlemeye kalan kızlarla doluydu. Onların bahanesi neydi bilmiyordum ama koca binada tek kafasız doktor adayı olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı. Hem teknik olarak gerçekten yalnız da değildim. Emir'in her an yanımda olması bir yana, Erva'da birkaç gün arayla gelip benimle kalmıştı. Damla ve Su'dan boşalan yatağa kurulurken kahkahalarıyla bana eşlik etmişti.

Benim ders çalışmadığım saatlerde sohbet konumuz ise aynıydı. Yaklaşan balo ve Erva'nın yazın gerçekleşecek olan düğünü(!)

Evet, çılgın arkadaşım henüz Hakan'la ilişkisi bir seneyi doldurmadan evlenme kararı alacak kadar gözü karaydı. Ve benim tüm uyarılarıma rağmen, tanışma yıldönümünde evlenmeyi kafasına koyacak kadar da inatçı bir romantik(!)

Başta bu kararının ölümüne yanlış olduğunu düşünsem de, gözlerinden bile belli olan mutluluğuna ortak olmaktan başka çarem kalmamıştı.

Kıscası sonu gelmeyen sınavlarla dolu ara tatil bitmiş ve okul kaldığı yerden tekrar başlamıştı. Tatil boyunca Emir'i sıkça görmüş ama Ahmet'i bir kere bile görememişim. Benim eve gittiğim günlerde o hep ortallardan kayboluyordu. Başta bunun tesadüf olduğunu sansam da, artık benden kasıtlı olarak kaçtığını biliyordum. Bu uzaklığının sebebini hala anlayamıyordum ama kabullenmekten başka çarem yoktu.

Kalan eşyalarımı çantama koyup odadan çıktığımda, üst kattaki spor aletlerinin sesi geldi kulağıma. Demirlerin birbirine vurma sesine yaklaştıkça gülümsedim. İtiraf etmekten hoşlanmasam da, onun spor yapan halini tuhaf bir şekilde sevimli ve eğlenceli buluyordum. Kapı eşiğine yaslandığımda kollarımı göğsümde topladım. Onun çıplak ve terli vücuduna kısa bir bakış atıp sııttım.

- Yine yakışıklılarını süslemekle mi meşgulsun?

Sesim onun yaptığı seriyi bozdu. Bana bakışından aklındaki sayıyı unuttuğuna emindim.

Göğsündeki kaslara bakılacak olursa günde bir milyon barfiks falan çekiyordu sanırım.

Gülümsedi. Havlusuyla kendini kurulaııp bana döndüğünde uzun bir süre ses çıkarmadan beni izledi. Öyle alışmıştım ki bu dalıp gitmelerine, artık yüzüm bile kızarmıyordu.

Bana doğru bir kaç adım attıktan sonra yine şair sesine büründü.

- Savaşır gözlerimle gönlüm öldüresiye, senin güzelliğinin ganimeti yüzünden;

Gözüm kovar gönlümü seni görmesin diye, Gönlüm ister gözüme pay vermemek güzel yüzünden..

O bana gülümserken bende ona korkusuzca karşılık verdim. Cennetsiz geçen zamanlarda Romeo olamadığı her günün acısını çıkarıyordu. Artık onun sözlerinden kaçmıyordum, çünkü kaçmanın çaresiz olduğunu anlamıştım. Hem belki de çözüm kaçmak değil üstüne gitmekti(!) Ona doğru bir kaç adım attım. Adımlarım ona süzülürken bakışlarımdaki farklılık bile onu afallatmaya yetmişti. Bu beni daha çok keyiflendirdi. Madem o Romeo olmak istiyordu, ona Juliet olup karşılık vermek en iyisiydi.

Dudaklarım kurnazlıkla incelirken gözlerimi mavi gözlerinden ayırmadım.

- Daha öncede uyarılmıştım Romeo, Unutma; Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar, Ölümleri olur zaferleri,

Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi..

En tatlı bal bile tadıldıkça bıkkınlık verir,

Aynı tat isteği, iştahı köreltir.

Onun için ölçülü sev ki, uzun sürsün sevgin(!)

Kısa bir an durdu ve tereddüt etti. Ama saniyeler içinde keyifle parlayan gözleri bana bir kaç adım yaklaştı.

- Aşk tanrıcağı Cupid'in oku işlemez ona,

Bakire tanrıça Diana'nın zekasıyla donanmış.

Ve iffetten bir zırh ile korunuyor,

Silahlandırıldığından etkilenmiyor aşkın çocukça oklarından,

Yılmıyor sevgi sözleriyle kuşatılmaktan,

Saldırgan gözlerin bakışlarından yok hiç çekinmesi..

Bu kez ben ona yaklaştım bir kaç adım daha. Ve aramızda kalan ufak bir boşlukla devam ettik sözlerimizle dans etmeye.

- Kendini boşuna harcamış olur insan,

Dilediğine erer de sevinç duymazsa,

Yıktığın hayat kendininki olsun daha iyi,

Yıkamakla kazandığın şey kuşkulu bir mutluluksa..

Kalan boşluğu kollarıyla doldurup parmaklarıyla omuzlarımdan tuttu. Beni silkeleyip kendime getirmek ister gibi söylendi bu kez;

- Ey kavgacı sevgili! Sevilen nefret!

Ey ağır hafiflik! Ağırbaşlı uçarılık!

Ey hiçten yaratılan her şey!

Ey talih! Bütün insanlar değişken olduğunu söyler. Madem değişkensen, Juliet'in bana inatla bakan gözlerini aşkla değiştir öyleyse.

Son cümlelerin oyunda geçmediğini biliyordum. Ama Sheakerpear'in Romeo'su talihten Juliet'i geri vermesini isterken, benim Romeo'm talihten sadece aşkı, sevgiyi istiyordu.

Omuzlarımdaki elleri pes etmiş gibi iki yanına düştü. Olmayacak duasının gerçekleşmesini

uman çocuklar gibi dudaklarını büktü. Uzanıp yanağını okşadım. Parmaklarım kısa sakallarında dolaşırken gözlerini kapattı, içini çekti. Bu teslimiyeti beni acı şekilde gülümsetti.

Tekrar aralandığında gözleri anlamaya çalışır gibi yüzümü inceledi.

- Neden öyle bakıyorsun? Diye sordu.

Omuz salladım gülümseyerek.

- Sevmek için bakarım, bakmak sevgiyi getirirse eğer..

Gülümsedi. Aynı anda beni kendi çekti. Başım çıplak göğsüne yaslanırken kalbinin engelsiz sesini dinledim. Artık hangi sözüm oyun, hangi sözüm gerçekti bende bilmiyordum..

Beni kollarından ayırdığında artık uzamış olan kaküllerimi kulağımın arkasına sakladı. Yanağımı okşarken huzurla konuştu.

- Balo için kıyafet alma. Elbiseni ben getireceğim..

Şımarır gibi sırttım. Alışveriş yapmayı sevmemem bir yana, ne giymeliyim sıkıntısını çekmeyeceğim içinde mutlu olmuştum. Gerçi bu haber Damla, Su hatta Erva'nın hiç hoşuna gitmeyecekti. Zira kendileri çoktan üçlü koalisyon oluşturup, beni yeni projeleri yapmaya karar vermişlerdi bile. Ama bana yaşatacakları koşturmacadan kurtulacağım için şikayetçi değildim. Aramızdaki çekimi azaltmak için yüzümü hızlı bir hareketle parmaklarımdan kurtardım. Uzanıp saçlarını karıştırdığımda şımarık çocuklar gibi "Anlaştık." Dedim yüksek sesle. Havlusunu boynuna asarken yaptığım numaranın onu kandırmadığına emindim ama o yinede gülümsedi. Ben tam odadan çıkacakken;

- Yakışıklılarla vedalaşmak istemez misin? Dedi ukala bir bakışla.

Ona döndüğümde kıkırdadım. Göğüs kaslarına övgü dolu bir bakış attım.

- Sizi sevimli bir köpek gibi kullandığını söylemiştim. Dedim, sanki gerçekten o kaslarla dertleşir gibi.

Bu kez o kıkırdadı.

- İstiyorsan sevebilirsin. Isırmazlar. Dediğinde gözleri haylazlıkla parlıyordu.

O gülmek için dudaklarını birbirine bastırırken ben kaşlarımı çattım. Bu kez azarlamaya hazır bir öğretmen gibi topladım kollarımı.

- Eğer yakışıklıların ağır hasar almasını istiyorsan sevebilirim. Emin ol, tırnaklarım bu hasarı oluşturmak için can atıyor.

Ben onu tehdit ettiğimi düşünürken o utanmaz şekilde sırttı.

- Çekici bir Kedi kadından başka türlü bir sevgi gösterisi düşünemezdim zaten.

Emir buydu işte. Ya akıl karıştıracak kadar romantik yada yüz kızartacak kadar edepsiz(!)

- Ayarsızsın Hanzade! Nerede durman gerektiğini bilmiyorsun!

Sinirle kapıdan çıkmadan önce elime gelen ilk ağırlığı ona fırlattım. Onu ıskalayan cisim zeminde güçlü bir ses çıkarırken, ben sinirle merdivenlerden inmeye başlamıştım. Tabi onun kahkahası bana çoktan kırmızı olmuştu bile.

~~~

29. Bölüm ~ Kırmızı elbise

~~~

Bir kaç gün sonra destek timim ile birlikte kendi evimdeydim. Ben Erva'nın Su ve Damla'ya mesafeli davranacağını düşünürken, o yıllar önce kaybettiği kardeşlerini bulmuş gibi onları benimsedi. İnsanlar ortak sevgilerde buluşur derler. Sanırım bu grubun ortak kümesi de bendim.

Benim odamda günün planını yaparken, kendimi askeri bir operasyona katılacakmış gibi hissediyordum.

Balo bu gece olacaktı. Kızlara belli etmek istemesem de heyecandan arada sırada ellerim bile titriyordu.

Akşama kadar öyle bir bakım yapmışlardı ki bana, vücudumda alınmamış tüy ve kremlenmemiş tek bir alan kalmamıştı. Ayrıca Damla'nın sihirli elleri bir kimyager edasıyla adını okuyamadığım, çoğu fransız marka kozmetik şişelerini birbirine karıştırmış ve sonunda saçlarımda en az benim kadar ipeksi olmuştu. Giydirilmeye hazır bir oyuncak bebek gibi beklerken, ne saçımı ne de makyajımı yapabiliştik. Çünkü balo saatinin yaklaşmasına rağmen Emir'in giymemi istediği elbise hala ortalarda yoktu. Sana getireceğim derken bu kadar geç kalacağını düşünmemiştim.

Odamdaki aynanın karşısında oturmuş telefonuma bakarken sanırım otuzuncu kez söyleniyordum.

- Öyle sorumsuz ki, kendi davet ettiği baloya bile geç kalacağız.

Evet, bugün Emir'e karşı pek de sevgi beslemiyordum. Nedenini bilmesem de bu gece beni çok geriyordu. Dakikalar sonra yapacağı makyaj için kutusunu düzenleyen Damla sırttı.

- Nazlanarak gittiğini söylediğin balo için pek bir heveslisin bakıyorum.

Ona döndüğümde benzer yüz ifadesiyle bana bakan diğer iki surata da huysuzca bir bakış attım.

- Ben balo için değil, Kenan'ın neden etrafımda dolaştığını öğrenmek için hevesliyim.

Aynı suratlar haylazlıkla gülümseye devam ettiğinde onlarla baş edemeyeceğimi kabul edip tekrar aynama döndüm.

Elbise dolabımı karıştıran Su sordu bu kez.

- Sahi, Kenan keleşinden ne haber?

Sıkın şekilde dudak büktüm.

- Bir kaç kez aradı, kibarlık olsun diye buluşalım dedi. Arada da bir kaç tane mesaj attı. Ama ben artık hepsini dikkat çekmemek için yaptığını biliyorum. Sonuçta benimle işi kalmadı ve sessizce uzaklaşıyor. Bende planı ona hissettirmem için ondan uzak duruyorum. Yoksa bu sinirle ona ağzıma geleni sayabilirdim.

Emir bu gece planımızın tohumlarını atmak için önemli bir gece olacağını söylemişti. Hala plan hakkında en ufak bilgi sahibi değildim ama ona güvenmekten başka çarem yoktu. Çünkü Kenan konusu ciddi anlamda canımı sıkıyordu. Mektuplarımız benim için öyle özeldi ki, hepsinin bir tuzaktan ibaret olmasını hala kendime yediremiyordum.

Ben fırçayla saçlarımı ellinci kere tararken Damla Erva'ya döndü.

- Erva, Ahmet abin neler yapıyor? Yasemin'le arası nasıl?

Bunu sorarken sesini öyle ifadesiz tutmuştu ki, ben panikle heykel kesilmiş olsam da o olabildiğine rahattı. Bu rahatlığı Erva'nın da şüphesini çekmemiş olacak ki, elindeki dergiden başını kaldırmadan cevap verdi.

- Abim kolu iyileştikten sonra kendini davalara verdi. Değil Yasemin'i sormak, hal hatır sormak için bile göremez olduk. Eve bile nadir geliyor, arkadaşlarında kalıyormuş.

Damla çaktırmadan imalı şekilde bana bakınca, aynadan ona korkutucu bakışlar attım. Erva'da en az onlar kadar tilkiydi. Ufacık bir açıklık yıllardır sakladığım sırrı öğrenmesi an meselesi olabilirdi.

Ama Damla tehditkar bakışlarıma aldırmadı. Duruşunu dikleştirip dikkatini makyaj kutusundan Erva'ya verdi.

- Sence Yasemin'le aralarında gerçekten ciddi bir durum var mı?

Erva başını kaldırıp Damla ve Su'yun meraklı bakışlarını görünce bir kaç saniye öylece durdu. Ve aynı anda benimde kalbim teklemeye başladı. Fırça saçlarımda asılı kaldı. Önce hafif düşünür gibi kaşlarını çatsa da, sonra düz sesle cevap verirken sorun yok gibiydi.

- Aslında abim geçen hafta anneme "Sabret, az kaldı." Demişti. Belki de bunu Yaseminle ilişkisi için söylemiştir.

Su kafasını tekrar dolabıma uzatırken;

- Belki de bambaşka biri içindir, kim bilir(!) Diye mırıldandı eğlenerek.

Ve Erva bir kaç saniye aynı noktaya bakıp düşünmeye başladı. Bense yutkunup gözlerimi kaçırmakla meşguldüm.

~~~

Damla ve Su, annemin fırından yeni çıkan kurabiyelerinin kokusunu alınca koşarak mutfağa gittiler. Bense elimdeki telefonun saatine bakarak söylenmeye devam ediyordum.

Erva yatağıma uzanmış artık karıştırmaktan yorulduğu dergileri kenara fırlattı ve oturur pozisyona geçti.

- Bu kadar gecikmesini sağlayacak kıyafeti çok merak ettim doğrusu. Umarım seni komik gösterecek birşey ile gelmez. Dedi ve benim kaşlarım korkuyla havaya kalktı.

Aklıma gelen ihtimalle dehşete kapıldım. Hemen rehberden Romeo isminin üstüne gelip arama tuşuna bastım. Tek çalışta açılan telefonda onun sesini duymadan panikle söylenmeye başladım.

- Emir bak eğer Kedi kadın kıyafeti falan getiriyorsan, yemin ederim seninle baloya gelmem! Daha cümlem bittiği an oldukça sesli bir kahkaha attı. Şuan karnını tutup katılarak gülmesini gözümde canlandırabiliyordum. Sonunda nefes alabildiğinde konuşmaya başladı ama hala gülüyordu.

- Kedi kadın mı? Şu fanteziyi düşünmekten vazgeçer misin artık Juliet?

Ve işte şimdi benim yanaklarım yarı sinir ve yarı utançla kızarmaya başlamıştı bile.

- Fantezi falan düşündüğüm yok Hanzade! Bu kadar gecikince aptal bir kıyafet getireceğin korkusuna kapıldım o kadar!

Benim hiddetli konuşmam onun keyfini gram etkilememişti. Tekrar konuştuğunda hala eğleniyordu.

- Birincisi; beş dakika içinde elbisenle birlikte evinizin önünde olacağım. İkincisi; Kedi kadın kostümünü giyebileceğin tek yer yatak odamız hayatım.

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında yüzümün aldığı rengi düşünemiyordum bile. Şuan sinir ve utançla pancar gibi kızarmış olmalıydım. Tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapatıp yatağa fırlattım ve aynı anda bana bakan Erva'yla göz göze geldim.

- Ne oldu, neden bu kadar sinirlendin? Hem niye birden kıpkırmızı oldun ki sen?

Yutkundum. Sinirli tarafımın utanan içgüdüümü bastırması için seslice söylendim.

- Ayarsız bu çocuk! Yemin ediyorum ayarsız, saygısız, şımarık, ve çok, çok, çok...

Yumruğumu sıkıp yavaşça masaya vurdum. Ama Erva şimdi daha bir merakla yaklaştı yanıma.

Bakışlarındaki işgüzarlığı görmemek imkansızdı.

- Ve çok yakışıklı değil mi? Dedi sırtarak.

Yüzümü buruşturdum.

- Ayyy tuzlayayım da kokmasın.

Öyle sesli bir kahkaha attı ki, birazdan Damla ve Su'yun merakla odaya gireceğine emindim. Gülüşü bittiğinde yanıma oturdu. Gözlerimin içine baktı.

- Söylesene, sen niye bu çocuğa karşı hep savunma halindesin?

Kaşlarımı çattım ama gözlerimi de kaçırdım. Öyle miydim ki?

Benim kararsız kalmamı fırsat bilip saldırıya geçti.

-Sebebini ben söyleyeyim o zaman. Çünkü eğer savunma yapmazsan ondan etkilendiğini kabul etmek zorunda kalırsın. Ve sen bunu kabul etmeyecek kadar inatçısın Sahra.

Başımı hızla kaldırıp ona baktım. Kendimi savunmak için dudaklarımı araladığımda öylece kaldım. Yine saçmalıyordu. Ondan etkilendiğim falan yoktu! Yoksa var mıydı?

Yutkundum. Başımı salladım. Ve yine her paniklediğimde yaptığım gibi, tek nefese sığacak şekilde saçmalamaya başladım.

- Saçmalama Erva! Tamam kabul, onun ilgisinden çok az da olsa etkileniyor olabilirim. Sonuçta o çok yakışıklı, komik, eğlenceli, süprizlerle dolu, karın kaslarıyla insanın aklını karıştıracak kadar etkileyici görünüyor olabilir ama..

Önce kıkırdadı sonra tek kaşı havaya kalktı.

- Bir dakika, etkileyici karın kasları mı?

Ve kurduğum cümlenin pişmanlığını yaşayamadan korktuğum oldu. Cümlesi bitmeden Damla ve Su ellerindeki kurabiyeleri ısırarak içeri girmişti. Damla hemen;

- Kimin etkileyici karın kaslarından söz ediyorsunuz bakayım? Diye sordu merakla, dudağının kenarından düşen kurabiye parçalarıyla.

Erva'dan önce davranıp araya girdim.

- Kimsenin!

Benim panikle çıkan sesim kimseyi inandırmaya yetmemişti. Erva sırtarak;

- Sahra Emir'in karın kaslarının ne kadar etkileyici olduğundan bahsediyordu da. Dediğinde artık herşey için çok geç olduğunu anlamıştım.

Derin bir nefes aldım, çünkü bundan sağ çıkamayacaktım. Tahmin ettiğim gibi Damla ve Su'yun aynı anda gözleri parladı. Bense çoktan surat asmıştım bile.

- Sahra haklı, çocuk karnında bir tepsi baklavayla geziyor.

Su'yun cümlesi ben hariç herkesi güldürdü. Erva hemen beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı.

- O zaman bu geceki görevin; o baklavadan kocaman bir ısırık almak Ajan Sahra!

Gözlerim ve dudaklarım şaşkınlıkla yarım santim açıldığında onlar katılarak gülüyordu.

Edepsizliklerine tek kelime edemeden kızaran yanaklarımla birlikte hızla odadan çıktım.

Onların kahkahaları eşliğinde bahçeye çıktığımda Emir'in arabası evin önüne park ediyordu.

Ayağımdaki ev botlarımı sürterek yanına yürürken yanaklarımın normal rengine dönmesi için elimle yüzüme yelpaze yaptım. Şanslıydım ki, hava buz gibiydi. Kalın hırkama sarılıp ona doğru yürürken kızaran yanaklarım kendini kolaylıkla saklardı. Ama beni gördüğünde az önce olanları duymuş gibi sırtması neredeyse tökezlememe sebep olacaktı.

Bagajın kapısını açıp içinde elbise olduğunu düşündüğüm oldukça büyük bir kutu çıkardı. Bana uzatırken sırttı.

- Eğer Kedi kadın olmayı gerçekten istiyorsan, kostümü bulmak için hala zamanımız var.

Yüzümü buruşturup sinirle elinden kutuyu çektim.

- Eğer baloya yalnız başına gitmek istemiyorsan, sus Hanzade!

Kıkırdadı. Ben kutuyu kucağımda sabitlerken;

- Sen hazırlan, ben tam kırk dakika sonra burada seni bekliyor olacağım. Dedi.

Henüz kendisi de giyinmemişti. Onun gibi pijamayla bile dikkat çekici görünen biri için kırk dakika yeterli bir zaman olabilirdi. Ama beni içeride bekleyen kızların bu süreyi duyduğunda, bombanın patlama anına dakikalar kalmış gibi tepki vereceğine emindim.

Başımınla onayladım. Ve daha fazla üşümek için hızla arkamı dönüp eve doğru yürüdüm. Bir kaç saniye sonra bana seslendi. Ona baktığımda huzurla gülümsüyordu.

- Ve Juliet, saçlarını mutlaka açık bırak.. Dedi.

Sebebini sormama izin vermeden beyaz arabasına binip gitti.

~~~~

Vücudumun yarısını kaplayan koca kutuyla zorla da olsa eve doğru yürüdüm. Ve odama girdiğimde ise artık görünmezdim. Kızlar yüzüme bile bakmadan kollarımdaki koca kutuyu bir çırpıda aldılar ve çığlıklar eşliğinde içini açtılar.

Ve sonra sessizlik..

Kutudan çıkan neyd i bilmiyordum ama Damla ellerini dudaklarına götürmüş, Erva ise gözlerini kırpmadan Su'yun havaya kaldırdığı şeye bakıyordu. Onların bedenlerinden kendime uygun boşluğu yaratıp birkaç adım attım. Ve Su'yun ince parmaklarından aşağı sarkan şahane elbiseyi gördüm.

Kırmızıydı. Ama koyu, çok koyu kırmızı. Öyle koyu bir kırmızıydı ki, sanki bir ressamın tutkulu fırçasından çıkmış gibiydi. Kumaşın kalitesini anlamak için parmaklarıyla dokunmana bile gerek yoktu, tek bir bakışla bile yumuşaklığını hissediyordun. Dikişlerindeki incelik ve kusursuzluk muazzamdı. Evet, ben modadan çok anlayan biri değildim ama dünya üzerindeki her kadının bu elbiseye en az on saniyeden fazla bakacağını biliyordum.

-Hemen, şimdi, giymelisin. Dedi Damla, parmaklarının arasından çıkan hayranlık dolu sesiyle. Üstümdeki paspal şeylerden kurtulup, tenime değen ipeksi kumaşla yenilendim. Nasıl görüldüğümü görmek için boy aynamın önünde durdum. Kızlar hemen arkamda bana eşlik ederken gözlerime inanmadım.

Elbise uzundu, topuklarıma kadar geliyor ve sanki benim için dikilmiş gibi bedenimi sıkı sıkı sarıyordu. Ama içinde kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Kalın askıları vardı. Karnımdan göğsüme doğru uzanan öyle usta bir kesimi vardı ki, göğüs dekoltemi aynı anda hem zarif, hem de seksi göstermeyi başarmıştı. Kalçalarıma kadar beni saran elbise, kalan kısımda kibarca aşağı doğru akıp gidiyordu.

Arkamda durup aynı hayran bakışlarla elbiseyi süzen yüzlere baktım. Önce sırttım. Sonra ellerimi iyice ortaya çıkan ince belime koyup;

-Acele ettirmek istemem ama yaklaşık kırk dakika içinde hazır olmalıyım. Yoksa bu elbiseye sizden başka kimse bakamayacak. Dedim.

Ve işte, beklediğim itirazlar, isyanlar ve panik dolu çığlıklar.. Annem bile korkuyla başını odamın kapısından içeri uzattı. Ama öz kızını sağa sola çekiştiren gözü dönmüş hemcinslerinden korkup geri kaçtı. Ben ne olduğunu anlayamadan Su saçıma, Damla makyajıma girişmiş, Erva ise ameliyattaki profesyonel hemşire edasıyla onların istediklerini avucuna yerleştiriyordu.

Sürenin tamamlanıp bombanın patlamasına, yani Emir'in beni almak için bahçe kapımıza yanaşmasına dakikalar kala hazırdım.

Emir düşünceli davranıp kutunun içine elbiseye uygun "oldukça" pahalı bir topuklu ayakkabı bile koymuştu. Damla'nın söylediğine göre, o bu papuçları haftada bir kere rüyasında görüyor, hatta bazı geceler resmine bakıp uyuyormuş. Sırf onlara kavuşmak için para biriktirebilsin diye akşam yemeği yemediğini söyleyince, balodan sonra seve seve ona verebileceğimi söyledim. Ve bana sıkı sıkı sarılmasıyla yaklaşık kırk saniye nefes alamadım.

Emir geldiğini haber verdiğinde son dokunuşlar için aynaya baktım. İlk kez aynada gerçekten ama gerçekten güzel bir kadın görüyordum. Emir'in istediği gibi siyah saçlarım, kusursuz bir fönle omuzlarımdan elbiseme kadar dokunuyordu. Artık adını haketmeyen kaküllerimi başımın üstünde zarif bir kabartıyla arkaya atmışlardı. Ve bu gözlerimi daha çok ön plana çıkarmıştı. Makyajımı ise anlatacak bir kelime yoktu. Damla yine sihirli parmaklarını konuşturmuştu. Ona teşekkür dolu bakışından içimden geçeni anlamış gibi parmaklarıyla hayali bir silah yaptı ve gururla ucunu üfledi. Ve silahını havalı şekilde beline taktı. Hepimiz sesli şekilde kıkırdadık. Aynayla vedalaşıp bana gülümseyerek bakan kızlara döndüm. Öyle duygulanmışım ki, ağlamamak için önce yutkundum. Tam dudaklarımı aralayıp teşekkür konuşmamı yapacaktım ki, Erva beni böldü.

-Gelin olsan ancak bu kadar nazlıydın Sahra. Hadi acele et, çocuk bu soğukta dışarıda ağaç oldu. Hem o gözlerden tek damla yaş düşerse, seni Damla'nın elinden değil ben, polis gelse kurtaramaz.

Damla onaylanmış gibi belini yoklayıp hayali silahıyla gözümü korkuttu. Ve gülüşmeler eşliğinde evden çıktık.

Dışarıya attığım ilk adımda, yüzüme çarpan soğuk rüzgarla birlikte omuzlarımı kendime çektim. Nekadar uğraşmakta bu elbiseye uygun palto bulamamış ve nezaket için omuzlarıma örttüğüm ince siyah şalımda karar kılmıştık. Bu halde on dakika bile dışardaki ayazda kalsam hasta olurdu. Ama önemli değildi çünkü kızlar için güzellik herşeyden önce gelirdi.

~~~

Bir kaç adım sonra gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde kalakaldım.

Tökezlememe sebep olan şey; Emir'in karşı konulmaz şekilde yakışıklı görünmesi miydi, yoksa yanı başında durup, onunla birlikte bana bakan Ahmet miydi karar veremedim(?)

Ben nefes almayı yeni akıl etmişken, arkamdaki ses beni kendime getirdi.

-İşte bu sahne görülmeye değer!

Bunu söyleyen Su'ydu. Ve Erva'nın yanında olduğunu unutmuş gibiydi(!)

Arkama dönüp baktığımda Erva çoktan kaşlarını çatmıştı. Su'yun kurduğu cümlenin anlamını çözmek ister gibi, bahçe kapısında beyaz arabanın yanında duran erkeklere bakıyordu.

Su'ya sitem dolu bir bakış attım. Ama o bunu pek umursamışa benzemiyordu. Keyifli bir şekilde, Erva ile aynı noktaya dikkat kesilmişti.

Yutkunup önüme döndüm. İleriye doğru zorla da olsa adımlamaya başladım. Ya hava soğuk olduğu için, yada her adımda dikkatle izleyen iki erkeğe doğru yürüdüğüm için bacaklarım titriyordu. Onların yanına ulaşmama bir kaç adım kala yüzlerine bakma cesareti gösterdim. Ve gözlerin biri yeşil, diğerinin mavi olması dışında bakışlarında bir fark göremedim. İkisi de "sadece" bana bakıyordu. Ve ikisi de gülümsüyordu.

Ve ben hangi bakışa karşılık vereceğimi bilemeden, tekrar ayakkabılarımla ezmek için uğraştığım elbisemin eteğine indirdim bakışlarımı.

İkisinin arasında bir yerde durdum. Beni ısıtmayacağını bildiğim şalıma sarıldım. Yutkundum. Arabanın farı sokak lambasının işini kolaylaştırıyordu. Önünde durduğum iki adamı öyle bir aydınlatıyordu ki, nefes bile almakta zorlandım.

Emir üstündeki siyah uzun ceketli, kaliteli takımıyla (ki sanırım bu bir smokindi) öylesine büyüleyici görünüyordu ki, masal kitaplarından fırlamış gibiydi.

Ahmet de siyahlar içindeydi. Sanki bu gecelik rolleri değiştirmişler gibi, üstünde ilk kez gördüğüm siyah deri ceket ve siyah kotuyla bu kez o şımarık çocuklar gibi gülümsüyordu.

Emir tam dudaklarını aralamıştı ki, Ahmet iki elini de ceplerine sokup bana baktı.

-Elbisen kolyene yakışmış. Dedi imalı bir keyifle.

Refleksmiş gibi ben parmaklarımı, Emir ise bakışlarını boynuma götürdü. Kızlar takmamam için ısrar etse de, ben kendime verdiğim sözü tutmuş ve bu gece bile ayçöreği kolyemi çıkarmamıştım.

Emir Ahmet'e döndü. Azönceki kadar sıcak olmasa da gülümsemeye devam etti.

-Tam tersini söylemek istedin sanırım. Dedi, basit bir dilbilgisi uyarısı yapar gibi.

Ahmet tüm vucuyla ona doğru döndü. O da gülümsüyordu ama bu gülümsemeler bana pek de samimi gelmiyordu.

-Hayır, tam da düşündüğüm şeyi söyledim. Onun üstündeki elbiseler değişebilir Romeo, ama göğsündeki "kolyesi" asla değişmeyecek!

İkisi de birbirine doğru birer adım attı. Bense kaşlarımı çatmış bu anlamsız sahneyi izliyordum.

-Öyle değil mi Sahra?

Diye sorduğunda Ahmet, Emir artık gülmüyordu ama onun dudakları hala imalı şekilde incelmış vaziyetteydi. Soru teorik olarak bana sorulmuştu ama sanırım cevabıyla ikisi de ilgilenmiyordu. Çünkü gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıp, yine bakışlarıyla konuştukları o bilmediğim dile geçmişlerdi.

Başımı göğsüme eğip tekrar kolyeme baktım. Ne yani, bu adamlar şimdi de gerçekten, ciddi ciddi elbisem ve kolyem hakkında mı tartışıyorlardı? Yine kaçırdığım birşeyler vardı ama ne? Kaşlarım hala çatırken başımı iki yanıma salladım. Omuzlarımda süs olarak asılan şalıma daha çok sarılıp ikisine doğru seslendim.

-Bu saçma moda sohbetiniz bittiyse gidebilir miyiz lütfen? Yoksa balodan önce hastaneye gitmem gerekebilir.

Bana baktıklarında titreyen bedenimle ne demek istediğimi kolayca anladılar. Emir hızlı adımlarla yanımdan geçip arabanın kapısını açtı, ben Ahmet'e başımla acemice bir selam verip tam benim için açılan kapıdan içeri giriyordum ki, adım sokakta yankılandı.

-Sahra..

Ahmet'e baktım. Önce gülümsedi. Sonra hissettirecek şekilde gözlerimin içine bakıp konuştu.

-Bu gece onunla git ve eğlen. Ama unutma, yarın ben burada olacağım. Bugüne kadar her gün olduğum gibi..

Bana gülümseyen gözlerine baktım anlamaz şekilde. Ama o başka bir şey söylemedi. Sadece gülümsemeye devam etti. Farklıydı.. Çok farklı..

Kaşlarımı söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışır gibi çattım ve yavaşça arabanın koltuğuna oturdum. Emir bir kaç saniye daha kapımı tuttu. Sonra yavaşça kapatıp, küçük adımlarla kendi tarafına geçip oturdu.

Arabanın farı Ahmet'e vuruyordu. İki elini de ceplerine sokmuş, keyifle arabanın içine bakıyordu. Arabayı çalıştıran Emir'e döndüm. Gülümsemiyor ve gözlerini kırpmadan Ahmet'e bakıyordu.

İkisinin arasında yine sadece bakışmalardan oluşan o konuşma geçti. Ama bu kez bakışlarını ilk kaçıran Emir oldu(!)

Arabayı yavaşça sürmeye başladığında son gördüğüm şey, evimin önünde bana gülümseyen Ahmet oldu..

~~~

30. Bölüm ~ Romeo ve Juliet

~~~

Sessiz geçen dakikalardan sonra başımı camdan arabanın içine çevirdim. Kaşlarımı düşünmekten ağrıyacak kadar çatmıştım. Parmak uçlarımı alnımda gezdirdim. Gözlerimi kapatıp alnımı ve düşüncelerimi yumuşattım.

Emir'e döndüğümde benden farklı değildi. Onu ikinci kez böyle huzursuz görüyordum. İlki Cennet'i bıraktığı o ilk gecenin başlangıcındaydı. Ve o zaman beni kaybetmekten korktuğu için böyle bakıyordu. Şuan ki korkusunun ne olduğunu anlayamadım.

Koluna dokundum. Bana baktı. Saçları ve saten yakalı smokini öyle gösterişliydi ki, 50lerde yaşayan zengin iş adamlarına benzemişti. Ve bu haliyle oldukça çekici görünüyordu.

-Elbise hayal edebileceğimden bile daha güzel. Dedim. Hem onun hemde kendi aklımı dağıtmak istiyordum.

Hem Ahmet ne demişti; "Bu gece eğlen. Ben yarın yine burada olacağım."

Söylemek istediği tam olarak neydi bilmiyorum ama o ve onunla ilgili mutsuzluklarım, hayalkırıklıklarım bu gecelik Çıkmaz'da kalsın istiyordum. Dediği gibi o yarın yine orada olacaktı, yarın çektiğim acıya kaldığım yerden devam edebilirdim.

Elimi elbisemde gezdirdim.

-Başta korkmuştum ama itiraf etmeliyim ki, gerçekten zevklisin.

Bana tekrar baktığında gözü bir kaç saniye kolyeme takıldı ama sonra hızlı bir bakışla elbiseme göz gezdirip gülümsedi.

-Sahibi zevkli biriydi. Dedi tekrar yola dönerken.

Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktı.

-Sahibi mi? Diye sorduğumda, bacaklarıma doğru hamle yaptı. Ben iç güdüsel olarak kendimi koltuğa yapıştırdım. Onu potansiyel tacizci yerine koymam onu kırmak yerine eğlendirdi, gülüşü tüm yüzüne yayıldığında önümdeki torpido gözünü açıyordu. Ve ben aptalığıma gözlerime döndürdüm.

Bir kaç saniye gözünü yoldan ayırmadan eliyle birşeyler aradı. Sonra parmakları memnunniyetle kapağı kapatıp, elindeki şeyi bana uzattı.

Şaşkın ifademle elime aldığım şeye baktım. Bu bir fotoğrafı. Ama oldukça eski bir fotoğraf. Resimdekileri seçebilmek için resimi gözlerime daha çok yaklaştırıp kaşlarımı çattım.

Resimde bir kadın, bir adam ve etrafına dizilmiş üç küçük erkek çocuğu vardı. Bol ışıklı ve gösterişli bir yerde çekilmişti. Bu karede tanıdığım ilk şey kadının ince bedenini saran kırmızı elbise oldu. Bu şuan benim üzerimde olan elbiseyle aynı gibiydi. Birkaç ufak değişikliği vardı ama resmen oydu işte.

Soru sorar gibi Emir'e döndüm. Gülümsedi.

-Annem. Dedi sadece.

Ve benim kaşlarım yine yer çekimini unutup alnımdaki yerini aldı. Tekrar resime döndü bakışlarım.

Kadının saçları da benim gibi koyu siyahtı. Onunda gözleri renkliydi sanırım. Yüzünde benim asla sahip olmayacağım kadar güzel bir gülüş ve yanağında bu gülüşü daha da mükemmel hale getiren bir gamzesi bile vardı. Yüzünün geri kalanı ise bu resmi daha da ulaşılmaz kılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Elbise vücudunu öyle bir sarmıştı ki, onda durduğunun ondan biri kadar bana yakıştıysa bile şanslıydım.

Elbisenin kalın askıları bu resimde daha farklıydı. Aynı askılar onun omuzlarına düşmüş ve uçlarında sallanan taşlarla daha gösterişli bir hale girmişti. Bir diğer fark, ki bu görülmemesi imkansız bir değişiklikti. Elbisenin sağ tarafından inen cesur yırtmaçtı(!)

Şuan üstümdeki elbise o yırtmaca sahip değildi ama olsaydı da onu taşıyabilecek kadar cesur olmadığımı emindim. Ben bunları düşünürken Emir aklımı okumuş gibi açıklama yapmaya başladı.

-Elbiseyi geç getirme sebebim kıyafet üzerinde birkaç değişiklik yapmaktı. Kolları bu döneme uygun değildi. Senin bu gece kusursuz görünmeni istediğim için, elbiseyi bazı moda kurallarına uygun hale getirmem gerekiyordu.

Beklemeden merakla sordum.

-Askıları bence bu resimdeki haliyle de çok hoş görünüyor.

Moda bilgim sıfırdı ama gözüm kör değildi. Bu kadın bir prenses zarif görünüyordu.

-Senin yaşın için uygun değildi Juliet.

Bunu öyle bir söylemişti ki, kendimi moda yarışmasında düşük not alan yarışmacı gibi hissettim.

Elimi belime koyup ona doğru döndüm.

-Öyle mi beyfendi? Peki ya yırtmaç, o hangi moda kuralına uymuyordu?

Hesap soran halime gözucuyla bakıp sırttı.

-O da benim şahsi kurallarına uymuyordu. Diye cevap verdi.

Kollarımı göğsümde topladım.

-Hmm.. Neymiş o kurallar?

Bana döndü. Gözlerimin içine bakarken mavi gözleriyle önce gülümsedi, sonra havalı şekilde göz kırptı.

-Sevdiğin kadının bacaklarını sadece kendine sakla.

Cevap vermedim. Yorum yapmadım. Kollarım kucağıma düştü. Önüme döndüm. Ve çaktırmadan, yavaşca camımı indirip şubat soğuğunun yüzüme vurmasını bekledim. Çünkü yanaklarım elbiseyle aynı renk olmak üzereydi.

~~~

Elimdeki fotoğrafı inceledim. Annesinin etrafını sarmış üç smokinli çocuğa dikkatle baktım. En küçükleri Emir olmalıydı. Gülümsedim. Gözleri hiç değişmemişti. O zaman bile sadece bakışlarını kullanarak bir sürü kızın şekerini aldığına emindim. Ondan dört, beş yaş büyük duran diğer iki çocukta abileri olmalıydı. Bu kadının genleri kesinlikle kusursuzdu. Çünkü diğer çocuklar da kartpostala basılacak kadar tatlıydı.

Ben resimdeki gösterişli mekanın neresi olabileceğini düşünürken Emir yine anlatmaya başladı.

-Annemin sağlıklı olarak gittiği son baloydu. O gecedden sonra her yıl biraz daha yorgundu. Biraz daha hasta..

Yüzüne yine hüznü çöktü. Yol çizgilerini takip eden yüzüne çarpan her ışıkla hüznü daha da derinleşti sanki. Aynı anda hem on yaş büyümüş, hemde resimdeki o küçük haline dönmüştü.

Resmi kucağıma indirdim. Bu o anlardan biriydi. Emir'in kabuğundaki çatlaktan içeri girebildiğin nadir anlardan biri.

-Annen neden öldü? Dedim sesim titreyerek.

Cevap vermeyeceğini düşüneceğim kadar uzun bir zaman sonra;

- Kanser.. Dedi.

Başka bir şey sormadım. Tek kelimedede tahmin edemeyeceğim kadar acı vardı. Hüznü yüzüne dayanamayıp uzanıp elini tuttum. Bir kaç saniye sonra parmakları parmaklarıma karıştı. O an şuan ki Emir'in değil de, annesini özleyen o küçük Emir'in de eline, kalbine dokunuyordum sanki.

~~~

Yolun kalan kısmını konuşmadan tamamladık ama arabadan indiğimizde Emir sihirli bir değnek dokunmuş gibi yenilenmişti.

Arabayı alan valeyeye samimi bir selam verip, gülümseyerek koluma girdi. Diğer elini ceketinin önüne yerleştirip yine yakışıklı bir dük edasıyla yürümeme yardım ediyordu. Bu haline kıkırdamadan edemedim. Açıkcası heyecanımı bastırmanın başka bir yoluda yoktu. Başımı etkileyici yüzünden alabildiğim bir anda, bakışlarımı balonun yapılacağı yere çevirdim. Ve nerede olduğumuzu yeni farkediyordum. Gözlerime inanmadım. Ben olduğum yerde kalınca Emir'de benimle birlikte durdu. Yüzüme soru sorar gibi baktığını biliyordum ama şuan konuşamayacak kadar büyülenmişim. Bana kısa, Emir'e uzun geldiğini düşündüğüm bir kaç saniye sonunda ona döndüm.

- Neden bana balonun Çırağan'da olduğunu söylemedin? Diye sorduğumda hala ağzımı kapatamamıştım.

Omuz silkti.

- Önemli olduğunu düşünmemiştim.

Umursamaz tavrına inanmadım.

- Önemli olduğunu düşünmedin mi? Emir, burası saray. Üstelik her kızın düğününü yapmak için hayalini kurduğu bir saray. Ve sen bunu söylemenin önemli olmadığını mı düşündün?

Daha cümlem bitmeden gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı bile. Parmakları yanağımı okşadı.

- Seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim emin ol çok önceden söylerdim.

Utanarak da olsa gülümsedim. Bakışlarımı tekrar saraya çevirdiğimde bu kez eğlenerek sordu.

- Sende her kız gibi burada mı evlenmek istiyorsun yoksa?

Gözlerimi ihtişamlı saraydan alamayarak cevap verdim.

- Emin ol bu ana kadar istemiyordum. Ama şuan, kendimi gelinlikle en çok buraya yakıştırıyorum.

Ben şımarık çocuklar gibi sırtırken onun dudakları bana yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı yanağımdan geçip kulağıma dokunduğunda istemsizce gözlerimi kapattım.

- Bende sen gelinlikle bu merdivenleri çıkarken, aynen şimdiki gibi kolunda olmayı hayal ediyorum.

Yutkundum. Gözlerimi açtığımda nefes almakta zorlandım. Yüzümü ona çevirip mavi gözlerine baktım. Şuan tamamen lacivert görünüyordu. Ve bu rengeyle beni daha çok içine çekiyordu.

Sanırım savunma yeleğimi takmam için doğru bir zamandı.

- Hayalleri bırakıp gerçek dünyaya dönsek iyi olur sanırım. Çünkü uygulamamız gereken bir planımız var.

Artık Cennet'i kullanmıyor olabilirdi. Ama bu cümleyle onun etkisinden kaçtığımı anlayacak kadar zekiydi hala. Nefesi ve yüzü benden uzaklaşırken anlamlı şekilde inceldi dudakları..

Başıyla binayı işaret etti ve ışıkların zarif dansıyla daha da ihtişamlı görünen sarayın merdivenlerinden gülümseyerek çıkmaya başladık. Hava belki de eksilerdeydi ama ben ilk kez üşümüyordum. Şalımın omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Çünkü bende bu saray kadar kusursuz görünmek istiyordum.

~~~

Davetli listesinde adımız onaylanıp içeri adımımızı attığımızda heyecanlı bir turist gibi gözümün gördüğü herşeye bakmaya çalışıyordum. Ama sonra başımı saniyede elli kere oynatmamın beni sara krizi tutmuş gibi göstereceğini düşünüp sakinleştim. Yanımızdan geçen insanların yaptığı gibi, sanki haftada bir kere burada davete katılıyormuş davranmanın daha normal olacağına karar verdim.

Bu şaşal halimin Emir'i eğlendirdiğini biliyordum ama o saraya bakmaktan çok beni seyrederek gülümsüyordu. Gözlerimin içine baktığında yüzündeki ifade beni de gülümsetti.

Yanında olmamdan mutluymuştu. İtiraf etmeliydim ki, bende onun yanında olmaktan mutluymuşum.

Şalımı omuzlarımdan aldı ve ana salona girmeden önce kıyafet sorumlusuna bıraktı. Uzun merdivenleri, kocaman altın varaklı kapıları geçip ana salona girmek üzereyken Emir bana döndü.

-Bu gece gerçekten Juliet olur musun?

Anlamadım. Kaşlarımı söylediğini anlamak ister gibi çatinca kendiyile dalga geçer gibi güldü. Kolunu kolumdan çıkardı, derin bir nefes aldı.

-Demek istiyorum ki, bu gece Sahra ve Emir olmayalım. Sadece bir gece için gerçekten Romeo ve Juliet olamaz mıyız?

Mavi gözlerine bakarken bir kaç saniye kirpiklerimi oynatmaktan başka bir şey yapamadım. Hevesle bakan yüzüne gülümsedim. Başımın ana salonun kapısını işaret ettim.

-Hadi gidelim oraya, bulanmamış gözlerle bak da, karşılaştırdığın yüzünü sana göreceğim yüzlerle. O zaman

karga gibi göreceksin o çok sevdiğini söylediğin kuşunu.

Sesli bir kahkaha attı. Yüzü beni bulduğunda mutluluktan şimdiden sarhoş olmuş gibiydi.

-Sevgilimden daha güzel biri ha? Her şeyi gören güneş bile onun benzerini görmedi dünya üzerinde.

Önce rol yapar gibi gözlerimi devirdim. Sonra ona yarım adım yaklaştım.

-Yanında başkası olmadığından güzel gördün onu. Hele sevgilinin güzelliği bir başka kızın ki ile tartılsın, o zaman pek de güzel gelmeyecek şimdi en güzel görünen.

Yine yarım bir kahkaha atıp bana iyice yaklaştı. Kolumu tutup kendi koluna sardı. Sonra mavi gözleriyle sıcacık gülümsedi.

-Seninle geleceğim, ama böyle birini görmek için değil. Sevdiğimin güzelliğinden kendimden geçmek için.

Bu kez bende onun gülüşüne eşlik ettim. Müzik sesinin dışarıdan duyulduğu salona girerken bu sihirli gece de Juliet olmamda bir sorun görmedim. Eğer külkedisi bir gece için farklı biri olabiliyorsa, bende olabilirdim. Hem o kendine prens bulmaya gidiyordu, bense masallara yakışacak kadar yakışıklı olan prensle baloya gelmiştim zaten.

Kendimi ikna edip başımı salladım. Evet evet, bir gece için herkes olabilirdim..

~~~

Müziğin insan davranışlarında kanıtlanmış etkileri vardır. Anne karnında dinletilen sakin müzikle doğacak çocuğun karakterine müdahale edebilirsiniz. Bir film sahnesinde yaşanan olay kadar arka fondaki müzikte bizi ağlatabilir. Sevgilinizden ayrıldıktan sonra dinlediğiniz müzik türüne göre aşk acınız şekil değiştirir. Eğer odanıza kapanıp dinlediğiniz bir rock müzik ise içinizdeki öfkeyi küfürler eşliğinde evrene yollayabilir, yada duygusal parçalarla onunla geçirdiğiniz iyi günler hatırına mutlu olmasını dileyebilirsiniz. Kısacası müziğin davranışları etkilediği bilimsel bir gerçektir.

Gittiğiniz mekanlarda da bu yöntem kullanılır. Sizin o ortamda nasıl davranmanız gerektiğini size çaldıkları müzik ile söylerler. Ve şuan çalan vals'in bize söylediği şey şuydu;

Birbirinizle mesafeli samimiyet kurup, çeneniz ağrıyana kadar konuştuğunuz herkese sırtmalısınız. Size uzatılan ikramlardan her seferinde sadece bir tanesini alınız. Sunulan şampanyalardan sarhoş olacak kadar içmeyiniz. (Zira kimse sizin ceketinizi beline bağlayıp halay çekmenizi izlemek istemez.) Ve evet, korsesi patlayacakmış gibi duran basenli kadınlara ve göğüs dekoltesinden taşan etlerine rağmen her kadına "bu gece çok şık ve zarif görünüyorsunuz." Diyerek iltifat etmek zorundasınız.

Tamam, belki de şuan en az yirmi kişilik orkestra tarafından çalınan bu vals bunların hiçbirini söylemiyordu. Belki de zarif dans hareketlerinin masalsı uyumuna dair bir balattı sadece. Ama

benim duyduğum buydu. Tek gecelik süslü yalanlarla çevrili koca bir salon. Ama itiraf etmek gerekirse, bu gördüğüm en güzel yalandı.

Salon ışıltılıydı. Onca kalabalığa rağmen masalsi etkisini kaybetmemişti. İçerisi duvarlara asılan taze çiçekler kadar, pahalı parfüm de kokuyordu. Şuh kahkahalar derin sohbetlere, birbirine çarpan kristal bardak seslerine karışırken kendimi bu resim içinde pek de eğreti hissetmedim. Salona girdikten bir kaç saniye sonra beni süzen bakışların rastlantı olmadığını farketmem uzun sürmedi. Aynı şeyi farkedemeyen Emir de bana imalı bakışlar atmayı ihmal etmedi. Akli sıra içeri girerken yaptığımız konuşmayı hatırlatıyordu.

Salonun içine doğru ilerlerken, smokinli, üniformalı erkekleri, rengarenk elbiseler, abiyeler giyen kadınları bir bir geçtik. Ve Emir birden bire durdu. Gülüşü silinmişti. Ciddileşti. Sevimli yüzü şuan olabildiğine sert ve erkeksi görünüyordu. Gözlerinin kilitlendiği yere baktım. Ama onca insan içinden onu durduran şeyin ne olduğunu anlayamadım. Sırtını dikleştirdi ve anlayamadığı bir kaç şey söylendikten sonra yürümeye devam etti. Bende onun yanında sürüklenmekten başka birşey yapamadım.

Sonunda uzun bacaklı, ufak sehpların etrafında sohbet eden küçük bir topluluğa yaklaştığımızda yavaşlayıp durdu. Ufak bir öksürük ile sohbeti böldüğünde tüm yüzler bize döndü.

Bize bakan suratlardan biri oldukça tanıdık geldi. Başımı Emir'e çevirdiğimde onun da aynı yüze sertçe baktığını gördüm. İki yüzü karşılaştırmak kolaydı. Aynı mavi göz, aynı elmacık kemikler, aynı burun, aynı bakışlar... Karşımdaki adamı Emir'den ayıran en bariz özellik boyunun bir kaç santim kısa oluşu ve kırılmış saçlarıydı.

Adam dudaklarını ayırıp birşey söyleyeceksen, Emir ondan duymayı asla beklemediğim bir soğuklukla adamdan önce davrandı.

-İyi eğlenceler efendim. Dedi başıyla mesafeli bir selam verirken.

Ama bunun selam değil de, veda olduğunu hızlı bir hareketle arkasını dönüp yürürken anladım. Buarada benimde elimden çekip ona eşlik etmemi sağlamıştı. Dans pistine yakın bir yerde durduğumuzda ikram edilen bardaklardan birini kapıp hızla dudaklarına götürdü. Parmaklarını saran elini öyle bir sıkıyordu ki, şuan o bardağı fondip yapmamak için kendini zor tuttuğunu anlamıştım.

-Babandı değil mi? Diye sordum.

Başıyla onaylayıp, elindeki bardağı en yakınındaki masaya indirdi. Keyifsiz yüzü bana döndüğünde sakinleşmeye çalıştığını anlamıştı.

-Neden onunla konuşmadın? Diye sordum.

Oldukça uzağımızda kalan küçük gruba göz ucuyla baktı. Babası az önce ki olay yaşanmamış gibi, yanındaki sarışınla beraber etrafındakilerle samimi şekilde sohbet ediyordu. Emir bu resimden hoşlanmadığını belli ederek tekrar bana döndü.

-Denedim. Dedi keyifsizce.

Gerginliğini azaltmak için gülümsedim.

-Bu denemiş halin miydi yani?

Başını sallayarak histerik bir gülüş çıktı dudaklarından.

-Emin ol bu yıl içindeki en uzun cümlemdi.

Sesindeki sahte keyif gözlerinde sakladığı duyguyu bastırmaya yetmedi. O an ona sıkıca sarılmak istedim.

-Babana neden kırgınsın? Diye sordum cesaret ederek.

Sadece gözlerime baktı. Cevap vermek yerine masaya indirdiği bardağı tekrar eline alıp tek dikişte içti. İndirirken birinin görmediğine emin olmak için gözucuyla sağına soluna baktı. Sonra gülümseyerek bana dönüp, ceketinin önünü tuttu ve hafif eğilerek elini bana uzattı.

-Bu kadersiz aşığa en azından dansta eşlik eder misiniz?

Bu soruyla onun tekrar kabuğunun arkasına saklandığını anlamış oldum. Üstüne gitmedim, hazır olduğunda anlatmasına alışmıştım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve gülümseyerek tekrar rolüme büründüm.

- Dans hafif ayakkabı ister. Benim ruhum kurşun gibi ağır.

Gülümsedi. Soruları bırakıp Juliet olmam onu da memnun etti.

-Sen bir aşıksın. Aşkın kanatlarını alınca dans eden herkese tepeden bakarsın.

Acemice dudak büktüm.

-Aşkın oklarıyla öyle derinden yaralandım ki, o hafif kanatları beni uçurmaya yetmez.

Düşünürmüş gibi yaptı.

-Ama uçman için onun üste olması gerek. Diğer türlü ağır gelir ona, fazla dayanmaz narin şey.

Başımı salladım.

-Aşk narin birşey mi sence? Aşk kabadır, serttir, hoyrattır. Öyle hırçındır ki; diken gibi batar. Yüzünü bana yaklaştırdı. Gizli bir sır vermiş gibi fısıldadı.

-Aşk hoyratsa, sende hoyrat ol. Dikene dikenle karşılık ver. Ser onu yere.

Ringe çıkmaya hazır olan bir boksör gibi kıstım gözlerimi ve kendimden emin şekilde bana uzattığı eline karşılık verdim. Parmaklarım avucuna dokunduğu an gülümseyerek piste yürüdük ve uygun boşluğu bulduğumuzda sabırsız parmakları belimdeki yerini buldu. Diğer elini havaya kaldırıp avucunu açtığında heyecanla parmaklarımı içine bıraktım.

Vals yapmayı bilmiyordum. Etrafımdaki çoğu insanın da bildiğini sanmıyordum. Ama bu müzik sihirli gibiydi, ayaklarımın çaresizce sağa sola gittiğini bilsem de kendimi onun kollarında uçuyormuş gibi hissediyordum.

Başımı göğsüne yaslama iç güdüsüne direndim. Bakışları tenimi yakacak duruma gelene kadar yüzüne bakmadım. Sonunda artık lacivert olan gözlerine dönebildiğimde gülümsüyordu. Her zaman ki gibi..

Yüzünü saçlarıma değdirip derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Sonra kulağıma yaklaşp fısıldadı.

-Bazen yanında nefes almakta zorlanıyorum. Öyle güzelsin ki, seninleyken gerçeklik duygumu yitiriyorum..

Yutkundum. Direncimi sağlamakta zorlandım. Bacaklarım ritim kaçırırken titrediğimi belli etmemeye çalıştım. Sonsuz gelen saniyeler sonra yüzü tenimden uzaklaştı ve gözlerini açtı. Bakışları gözlerimi es geçip arkama doğru baktığında canı sıkıldı.

-Ama şunun gibi adamlar yüzünden gerçek dünyaya dönmek zorunda kalıyorum.

Bakışlarını takip ettiğimde bacaklarım beceremediğim dansımı yarıda kesti. Ayakta dikilmiş ona bakarken kaşlarımı çattım.

-Akın'ın ne işi var burada?

Yüzünü buruşturdu.

-Babamın olduğu her yerde o da vardır.

Ve saniyeler içinde gözümüzle takip ettiğimiz yılan Emir'e imalı bir bakış atıp balkonların olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Gerçek bir ajan değildim ama tüm aksiyon filmlerinden öğrendiğim bir şey varsa o da bu bakışın; "hemen konuşmalıyız!" bakışı olmasıydı.

Pistten ayrıldığımızda Emir onun yanına gitmek için benden izin istemeden hızlı adımlarla yılanın gittiği noktaya doğru yürümeye başladım. Emir kısa bir şaşkınlık sonrası yanımda belirdi. Gülümseyerek aştığımız sayısız bedenden sonra surat asıp balkona ulaştık.

Akın beni gördüğünde şaşırmadı bile. Sadece sırtmakla yetindi. Bense dişlerimi sıktım. Fazla geniş olmayan balkonda iki üç kişi daha vardı. Anladığım kadarıyla siyasi bir şeyler

konuşuyorlardı. Ama bizim geldiğimizi gördüklerinde hoşnutsuz bakışlarla daha تنها bir yer bulmak üzere salona girdiler.

Onlar gidince Akın rahatlamış gibi elini cebine attı ve olabilecek en itici şekilde konuşmaya başladı.

-Bu kız sandığımdan daha akıllı çıktı Hanzade. Önce yatağına, sonra Mahzen'e, şimdi de baloya girmeyi başarmış. Sanırım yakında seni nikah masasına bile oturtacak. Dikkatli olmalısın.

O rahatsız edici kahkahasını atarken, Emir ve ben sınırdan elimizi sıktık. Balkonun kapısı aralandığında Shrek varlığını hissettirip, bizi gözleriyle tehdit etti. Emir'in ondan korktuğu için değil de, planını bozmamak için sesini çıkarmadığını biliyordum.

-Sözlerine dikkat et Akın! Diye uyardı dışlerinin arasından.

Yılan keyifle Emir'e doğru bir kaç adım attı. Elini Emir'in yakasındaki mendile götürüp gülümserek düzeltti. Ve tıpkı bir hokkabaz ustalığıyla avucundaki küçük şeyeyi usulca Emir'in cebine yerleşti.

Korkuyla etrafıma bakındı m. O şisedeki şeyin ne olduğunu biliyordum. Ve şuan bu balo da ülkenin Sağlık Bakan'ı dahil, sayısız diplomat vardı. Bu karakoldaki kasayı çalmaya çalışmakla aynı şeydi.

Benim endişemi o da farketmiş olacak ki, keyifli bir kahkaha attı. Sonra yılan bakışları gözlerimi buldu.

-Endişelenme Juliet. Romeo'n bunu ilk kez yapmıyor.

Kızgın bakışlarım istemsizce Akın'dan Emir'e kaydı. O ise aynı sinirle karşısındaki yılanı bakıyordu. Akın içeri girdiğinde Emir'in yanından uzaklaştım. Balkonun diğer ucunda nefesimi kontrol etmeye çalışırken, Emir koluma dokundu. Son sinirli nefesimi de bırakıp ona döndüm. Özür dileyeceğini biliyordum. Ona baktığımda o konuşmadan lafa girdim.

-Şu lanet plan her ne ise, sen hapse girmeden önce başlayabilir miyiz artık!

Mahçup şekilde başını salladı. Soğuk havaya daha fazla dayanamayıp içeri girdik. Bir kaç adım sonra bana döndü.

-Benim konuşmam gereken birisi var. Eğer istediklerimi bulduysa bir hafta sonra bu iş bitecek. Elimi avucuna alıp mahçup ama sıcak bir öpücük bıraktı. Ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

~~~

Emir'in gitmesi bana balodakilerle kaynaşma fırsatı verdi. Ayaküstü sohbet ettiğim Kardiolog ile verimli bir konuşma yaptım. Yaşına göre oldukça eğlenceli biriydi. Sonra çocuk hastalıkları konusunda yurt dışında araştırma yapan bir kadınla kısa ama ilham verici şeyler konuştum.

O an Su'yun dediklerinin ne kadar doğru olduğunu anladım. Bu balo baktığın yere göre şekil değiştiriyordu. Damla'nın söylediği gibi masalsı ama Su'yun uyardığı kadar da gerçektir.

Yanıma gelen genç, oldukça genç ve yakışıklı bir doktor bana kendini tanıttığında içimdeki dürtüye kulak verdim. Bana adımı sorduğunda elini kibarca sıkıp, "Juliet.." Dedim.

Onun yüzündeki şaşkın ifade benim yüzümdeki keyifle yarışamazdı bile. Bu gece olduğum kişiyle mutluydum. Ve aylardır sayısız insanın bana seslendiği için şikayet ettiğim kelimeyi sesli söylemek bana yabancı gelmekten çok, iyi hissettirmişti.

Parmaklarımı onun elinden aldığım an arkamdan gelen sesle başımı çevirdim.

-Demek meşhur Juliet sensin.

Okulumuzun rektörü Toygar Hanzade, yani daha da önemlisi Emir'in babası gülümseyerek bana bakarken, ben şaşkın ördek gibi dikilmekten başka bir şey yapamadım.

Karşımdaki varlığını çoktan unuttuğum kişiden başıyla izin isteyip yalnız kalmamızı sağladı. Kolundaki gösterişli sarışına dönüp keyifle konuşmaya başladı.

-İşte Emir'i okul sınırları içine sokmayı başaran o kız. Dedi.

Ve genç kadın sanki beni hatırlamış gibi kaşlarını kaldırıp gülümseyerek elini uzattı. Kukla edasıyla bakımlı parmaklarına uzandım. Kadın altın sarısı, taşlarla kaplı, oldukça ihtişamlı bir elbise giymişti. Ve bakışlarımı çekmekte zorlandığım inanılmaz bir göğüs dekoltesi vardı.

-Tanıştığımıza sevindim Juliet. Dedi zarif bir edayla.

-Aslında adım.. Diye bildim. Ama Emir'in babası gülümseyerek başını salladı.

-Adın ne önemi var? Gülün adı değişse bile kokmaz mıydı aynı güzellikte?

Ne gözleri, ne bakışları, işte şimdi karşımdakinin Emir'in babası olduğuna emin olmuştum.

Romeo ve Juliet bu aile için gerçekten vazgeçilmezdi anlaşılan.

Koluna sarılmış olan sarışının parmaklarını ufak bir öpücükle kendinden uzaklaştırdı. Ve elini bana uzattığında bunun bir dans teklifi olduğunu anlamam yaklaşık sekiz saniye sürdü.

Utanarakta olsa havada duran parmaklarına uzandım. Ve samimi şekilde piste doğru yürüdük. Etrafa bakındım ama Emir'i göremedim.

Karşılıklı durduğumuzda bu dansa usta olduğunu hissettirecek kadar centilmen şekilde bedenimi uygun pozisyona getirdi. Ve adımlarımın yönünü kendi belirledi. Başta bocalasam da tekrar eden ritmi adımlarım ezberledi. O ana kadar onun ayaklarına bakıyor olacağım ki başımı kaldırdığımda bana içtenlikle gülümseyesen mavi gözleriyle karşılaştım.

-Özür dilerim. Pek iyi bir dansçı değilim. Dedim mahcup şekilde.

Sesli şekilde güldü.

-Bence oldukça iyisin. Melisa'yla gittiğim üçüncü davet sonrası parmak uçlarım morarmaya başlamıştı.

Gözucuyla geride bıraktığımız sarışını işaret edince Melisa'nın kim olduğunu anlamış oldum.

Samimi gülüşüne karşılık verdim. Bir kaç saniye sonra yüzüme kilitlendi tekrar.

-Emir sana aramızdaki sorunlardan bahsetmiştir. Dedi keyifsiz şekilde.

Yutkundum. Kendimi gizemli bir kapıyı aralıyormuş gibi hissettim. Doğru cümleyi kurmak için düşündüm. Belki de böylece Emir'in kabuğunu tek tek kaldırmasını beklemektense, saklanmasının sebebini öğrenip tek hamleyle o kabuğu kırabilirdim.

-Sorunlarında ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bazen beni engelliyor.

Huzursuz bir nefes verdi. Bir kaç saniye gözleri düşüncelerinde sabitlendi. Ve konuşmaya başladığında onun dudaklarına kilitlendim.

-Annesinin ölümü yüzünden hep beni suçladı. Hala da suçluyor.

-Ama bu çok saçma. Annesini öldüren şey kanser değil miydi? Diye araya girdim.

-Öyleydi..

Sıkın bir nefes aldı ve devam etti.

-İşime aşık biriyimdir. Eşim işimden çok sevdiğim tek kişiydi. Emir annesini kaybettiğinde çok ufaktı. Daha ilkokulu yeni bitiriyordu. Ve onun gözünde ben tüm hastalıkları iyileştirebilen bir babaydım.

Uluslararası alanda bir düzine ödül kazanmış araştırma laboratuvarlarımız var. Dünyanın yarısı gibi biz de, kanser tedavisi için sayısız deney yapıyoruz. Annesi hastalandığında tüm ekiplerimi bu alana yönlendirdim. Ama bu hastalık çok.. çok zor..

Artık müziğin ritmine göre dans etmeyi bırakmış, sadece sağa sola sallanıyorduk.

-Emir'e göre eğer gerçekten isteseydim onu kurtarabilirdim. O inanmasa da, ben istedim...

Hemde çok.. Ama olmadı.. Onu kaybettikten sonra Emir benden, abilerinden, bende bana annesini hatırlatan herşeyden uzaklaştım. O annesinin boşluğunu hiç birşeyle dolduramadı. Acı çektiğini bilsem de onu teselli edemedim. Şimdi de beni kendince cezalandırıyor.. Ve sanırım haklı..

Sanki dans etmeye başladığımızdan beri saçları daha çok beyazlaşmıştı. Hüzünlü yüzü yakışıklılığını etkilemese de, gözleri sakallı bir ihtiyar kadar yorgundu. Oğlunu özlüyordu. Bunu bakışlarından bile anlayabiliyordum.

-Zamanla herşey düzeler.. Diyebildim sessizce. Bu gibi durumlarda nasıl teselli verilir bilmiyordum.

Gözleri bana döndüğünde gülümsedi.

-Senin yanındayken artık o kaybolmuş çocuk değil. Sen ona iyi geliyorsun Juliet..

Gözlerimi kaçırdım.

-Aslında adım.. Diyebildiğim de parmak uçlarıyla çeneme dokundu. Ona bakmamı sağladığında yine gülümsüyordu.

-Kim olduğunu biliyorum. Sen oğlumu kurtaran kişisin..

Hiçbirşey söyleyemeden öylece baktım yüzüne..

~~~

Dansımız bittiğinde Melisa'nın yanına döndük. Ben onun doğal olamayacak kadar "gösterişli" göğüslerine bakmamaya dikkat ederken o beni bakışlarıyla süzüyordu. Sanırım bu benden hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Açıkcası bu kadın Emir'in babası için fazla gençti. Eminim onları yanyana gören herkes aynı şeyi içinden geçiriyordur. Çünkü aralarında en az yirmi yaş varmış gibi duruyordu.

Bir kaç dakika sonra yanımıza gelen kişiyle bütün kanım dondu. Akın onda görmeye alışık olmadığı bir bakışla bizi selamladı. Emir'in babasıyla samimi şekilde tokalaşması dişlerimi sıkmana sebep oldu.

Emir'in babası keyifli şekilde bana döndü.

-Seni benim sağ kolum, ikinci gözüm, yardımcım Akın Yılmaz ile tanıştırayım.

Bana elini uzattığında oyunculuğuna hayran kaldım. Yüzünde ona yakıştırılan sıfatlardan dolayı gram vicdan azabı yoktu. Olabilirdiğine rahat şekilde bana elini uzattığında, parmaklarını sertçe sıktım. Gözlerimi kısıp yılan bakışlarına karşılık verdim.

-Tanıştığımıza çok sevindim Akın bey, bende Juliet.

İlk kez bu kelimeyi söylerken hazla doluydum. Elimi avucundan çekip arkasından iş çevirdiği kişiye döndüm.

-İnsanın güvenle arkasını dönebileceği biri olması ne kadar önemli değil mi? Diye sordum, oscarlık bir gülüş eşliğinde.

Yanıdaki içkiye uzanıp başıyla onayladı.

-Aynen öyle. Ona ikinci gözüm derken haksız değildim. Sana bahsettiğim araştırma grubuyla bana hatırlattıkları yüzünden artık eskisi kadar ilgili olamıyorum. Şimde Akın sayesinde yeni ödüller kapıda. Okulun ve benim göğsümü kabartacak işler çıkarıyor.

Elini Akın'ın sırtına atıp, sırtını sıvazladı. Bu hareketiyle Akın'ın dudakları sinsî bir keyifle inceldi, benim çenem ise ağrımaya başladı.

-Ama siz yinede dikkat edin efendim. İnsan her zaman, en çok güven duyduğu an da ihanete uğrarmış.

O an iki adamın da bana bakarken farklı şeyler düşündüğüne emindim. Emir'in babası Toygar bey elini Akın'ın sırtından indirirken huzursuzdu. Akın ise gözlerinin içinden bana ateşli oklar atıyordu. Saniyeler içinde toparlanıp, ne kadar şakacı biri olduğumu söylediği sahte kahkahalar attı.

Belki uygulayacağımız plan için bu sözler tehlikeli olabilirdi ama benim şuan aldığım keyif paha biçilemezdi.

~~~

Emir'in nerede kaldığını anlamak için sağa sola bakınmaya başladım.

Konuşması gerektiğini söylediği kişiyi bulamamış mıydı yoksa? Ya planları iptal olmuşsa? Karşımda duran adamı alt etmeyi artık öyle çok istiyordum ki, bu ihtimali kaybetmek bile beni kahrederdi.

Emir'i arayan gözlerim kalabalık içinde denk geldiğim bir çift siyah gözle öylece kaldı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında gördüğüm kişiyle afalladım.

Kenan yanındaki kadınla beraber bize doğru yaklaşıyordu.

~~~

31. Bölüm ~ B planı

~~~

Her zaman, hatta istemediğiniz anlarda bile yanınızda olan insanların, onlara gerçekten ihtiyacınız olduğunuz anlarda ortadan kaybolma özellikleri vardır. Kenan bize adım adım yaklaşırken çaresizce etrafıma bakındım. Onca smokinli ve üniformalı erkek arasında benim baş belamı göremiyordum.

Tamam zeki biri sayılıyım, şu son bir kaç aydır yalan söyleme becerimi oldukça geliştirmişte olabilirim. Ama Kenan bize doğru yaklaşırken, Akın ve Toygar Hanzade'nin yanında ajanlık yeteneklerimi kullanabileceğimden pek de emin değildim.

Ve saniyeler sonra Kenan yanımda durup samimi gülücüklerle selam verdiğinde, kendimi Bermuda şeytan üçgeninin içinde gibi hissettim.

-Sahra, seni bu gece burada görmek ne güzel bir sürpriz.

Zorlama bir gülümseme halini aldı dudaklarım.

-Bende aynı şeyi senin için söyleyecektim. Dedim geveleyerek.

Ben ciddiydim ama o gülerek elimi sıktı ve parmaklarıma gereksiz bir öpücük bıraktı. Yanındaki kızı göstererek "İş arkadaşım Serap." Dedi özensiz şekilde. Bende aynı özenle başımı salladım. Birkaç saniye süren sessizlikte Kenan'ın yüzü gülümsemekten gerildi, gözleri bir bana bir Emir'in babasına kayıyordu. Bu gergin anı benden önce Toygar bey anlamış olacak ki, önce gülümsedi sonra kibar bir öksürük sonrası konuşmaya başladı.

-Sanırım tam bu kısımda beni arkadaşınla tanıştırmam gerekiyor Juliet.

O bana sıcacık gülümserken ben mahçup şekilde elimi enseme göturdüm. Evet, gerçekten çok aptaldım.

-Kusura bakmayın, şeyy.. Bu Kenan. Kendisi gazetecidir.

Kelimeler ağzımdan zorla çıktığında Kenan omuzlarını dikleştirip elini ona uzattı. Akın ise kaşlarını çatlamaya başlamıştı bile.

-Memnun oldum Toygar bey. Sizinle yüzyüze tanışmak benim için bir onur. Çalışmalarınızı yakından takip ediyorum. Aslında bu gece vakit ayırırsanız bir kaç soru bile sormak isterim. Daha elini geri almadan kibarca sorulan bu isteğe gülümseyerek başını salladı Toygar bey. Sanırım bu bir onaydı. Tam o esnada Akın kaşlarını kaldırıp bana baktı. Beceriksiz bir ajan olsam da bunun uyarı bakışı olduğunu anlamıştım.

Panikle aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

-Kenancım eminim Toygar bey bu gece sadece eğlenmek istiyordur. Hem yanlış hatırlamıyorsam benimde sana bir dans borcum vardı. Ve burası bunu ödemek için mükemmel bir yer.

Tepkisini beklemeden, yanındaki kızın kolundan çekip aldım Kenanı. Arkamı dönmeden önce Emir'in babasına baktım.

-Kusura bakmayın Toygar bey, borçlu kalmayı sevmemde.

Emir'in babası samimi şekilde kahkaha atarken ben Kenan'ı piste doğru neredeyse çekiştirmek üzereydim. Sonunda kibarca dans eden bir kaç bedene çarpıp durdum. Ve Kenan'a dönüp nefesemi bıraktım. Şimdilik tehlikeyi atlattım.

O elini belime koyarken, ben stresten üşüyen parmaklarımı avucuna indirdim. Ve geliştirmekte olduğum dansımla müziğe eşlik ettim.

Bir süre yüzüne bakmadım. Ama yüzümü inceleyen bakışlarına dayanamayıp başımı ona çevirmek zorunda kaldım. Siyah gözleri memnuniyetle gülümsüyordu. Onun konuşmasına fırsat vermeden;

-Toygar Hanzade'yi tanıyorsun? Dedim.

Doğal bir tepkiyle omuz silkti.

-Evet tanıyorum. Çoğu kişi gibi.

Yüzündeki rahatlık sinirime dokundu. Ona söylediği yalanlardan ve açık açık beni kullanmaya çalışmasından dolayı hala kızdındım.

-Onu bu kadar iyi tanırken, Emir'i tanımıyor olmana şaşırdım.

Kısa bir şaşkınlık yaşadığını hissettim. Ama aynı rahat ses tonuyla cevap vermeye devam etti.

-Tanımadığımı söylemedim ki sana. İsmen biliyordum ama yüzünü hiç görmemiştim. Şey.. İlk kez seninle bulduğumuz gün gördüm onu.

Dişlerimi sıktım. Yeminimi bozmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Zira planı bozmak istemezdim.

Başımı Toygar bey'in izin isteyerek yanından ayrıldığı kıza çevirdim. Kenan'ın kolunda gelen kız gözlerini kırpmadan bizi seyrediyordu.

-Yanıdaki kız kim?

Sorduğum soruyu anlamamış gibi önce kaşlarını çatı ama sonra gözlerimi takip edip kastettiğim kişiyi anladı.

-Bu gece buraya girebilmeni sağlayan kişi. Diye cevap verdiğinde, en az onu benimle tanıştırtırken olduğu kadar özensizdi.

Bizi izleyen kıza kısa bir bakış daha attım.

-Hoş kızmış. Dedim.

Ama bu da bu gece söylemek zorunda olduğum yalanlardan biriydi. Aslında pek de hoş görünmüyordu. Burnu fazla kemikliydi, saçlarına yaptığı topuz oldukça demodeydi ve üstündeki abiyeyi de muhtemelen geçen ay kuzeninin düğününde giymişti.

-Sanırım bu gece ondan hoşlanıyormuş gibi davranmam gerekebilir. Dedi gülümseyerek. Başımı indirip dişlerimi sıktım tekrar.

-Sen işini halletmek için hep aynı taktiği uyguluyorsun sanırım. Diye mırıldandım sinirle. Kaşlarını çatıp sordu.

-Anlamadım?

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimdeki siniri saklamak için zorlandım. İfadesizce cevap verdim.

-Bu gece buraya girebilmen çok mu önemliydi diyorum?

Omuz silkti.

-İşim için evet. Peşinde koşmamı gerektirmeden bir çok önemli kişiyle konuşabilirim.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemedim. Zira her cümlesi beni planı bozmam için kışkırtıyor gibiydi. İradeli davranabilmem için konuyu değiştirmeliydim.

Kenan'la gelen kız yanından geçen ince şampanya bardağını kavrayıp keskin bakışlarla yudumlamaya başladığında, aradağım konuyu bulmuştum.

-Sanırım benimle dans etmeden hoşlanmadı. Dedim gözümle onu işaret ederek.

Sesli şekilde gülüp başını salladı.

-Sen buraya gelmeden önce aynaya bakmadın sanırım. Şuan buradaki tüm kadınları kışkırtacak kadar güzel görünüyorsun.

Gözlerimin içine bakması rahatsız etti. Bakışlarımı ondan kaçırıp ümitsizce bizi izleyen kıza baktım tekrar.

-Ondan hoşlanabilirsin. Bence bir şans vermeni hakedecek kadar sana değer veriyormuş gibi görünüyor.

Cevap vermek için ona bakmamı bekledi. Siyah gözleri gözlerimi bulduğunda gülümsedi.

-Hiç sormuşlar mıdır kelebeğe, bir günde kaç kişiye aşık olabilirsin diye?

Yine kaçtım bakışlarından. Göğsündeki elimi saçlarıma götürdüm. Bu dansın bitmesi gerekiyordu sanırım. Hem Toygar bey de yeterince uzaklaşmıştı. Cennet tehlikesini uzaklaştırırken, başka tehlikeli konulara girmek istemiyordum.

Zorla da olsa gülümseyerek ona baktım.

-Sanırım borcumu ödedim. Hem arkadaşını daha fazla yalnız bırakmasan iyi olur.

Tam elimi avucundan çekiyordum ki, bırakmadı.

-Beni kendinden bilerek uzaklaştırdığının farkındayım Sahra. Dedi.

Yutkundum. Anlaşılan dansımız henüz bitmemiştir. Bakışlarımı yüzüne sabitlemeden konuştuğum sessizce.

-Seni kırmak istememiştin. Özür dilerim.. Dedim, sesim çalan valsın içinde kaybolup gitti.

Durdu. Dans etmeyi bıraktık. Parmakları çeneme dokundu. Ona baktım. Gülümsüyordu.

-Ne demişler, bir kelebeğin kalbini kırma, çünkü ertesi gün ondan özür dileyemezsin. Ama endişelenme kırılmadım. Ben daha ilk gün mağlup olmuştum ama şansımı zorladım, hepsi bu. Kırılmaya hakkım yok.

Onu teselli edecek bir şey söylemek istedim. Ama üzgün bir özürden fazlasını veremezdim.

Ben çaresizce onun yüzüne bakarken, belime dokunan parmaklarla irkildim.

-Sanırım Juliet'imi fazla yalnız bıraktım.

Emir yüzündeki gülümsemesiyle geri gelmişti. Ve beni belimden tutup kibarca Kenan'ın kollarından aldı. Kenan gülümseyerek bir adım geri çekildi.

Piste dans eden insanları engellemeyecek bir köşede dikilmiş birbirine gülümseyen bu iki adama bakıyordum.

Kenan elini Emir'e uzattı.

-Seni gördüğüme sevindim Emir. Dedi.

Emir havadaki eline havalı bir karşılık verdi.

-Bende seni gördüğüme hiç şaşırırım Kelebek. Nedense içimden bir ses bu gece burada olacağını söylüyordu.

Kenan söylemek istediğini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatığında Emir çoktan elini ondan alıp benim belime indirmişti bile. Onun karşılık vermesine fırsat vermeden lafa girdi.

-Seninle sohbet etmeyi isterdim ama bu geceyi sadece Juliet'imle geçirmek istiyordum. Şimdi izinle.. Dedi ve başıyla dük selamı verip, benim onunla vedalaşmama fırsat vermeden pistin içine doğru çekti beni.

Şaşkın bakışlarıma aldırmadan dans pozisyonumuzu almıştık bile. Sevimli yüzüne bakıp başımı sallamaktan başka birşey yapamadım. Ne olursa olsun sonunda ortaya çıktığı için mutluydum.

-Seni beş dakika yalnız bırakıyorum ve sen, seni tavlama çalışmaları için iki erkekle dans etmeye başlıyorsun.

Elimde olmadan kıkırdadım.

-Birincisi o iki erkekten biri babandı. Ve onun beni tavlama gibi bir niyeti olmadığına eminim.

Başını bana katılmadığını belli edecek şekilde salladı.

-Kolundaki kızın yaşını düşünecek olursak, bu ihtimali aklından geçirmelisin Juliet.

İma ettiği şeyin şaka olduğunu bilsem de omuzuna yumruk attım. O ise gülümseyerek beni kendine daha çok çekti.

-Kenan'ın burada olmasına inanamıyorum. Dedim sıkın şekilde.

-Bu geceyi kaçırmayacağını biliyordum. Diye karşılık verdi.

İkimizde uzakta resmi giyimli biriyle konuşan Kenan'a baktık.

-Sence planı uygulamadan yakalanma ihtimalin var mı? Diye sordum.

Bir kaç saniye düşündü.

-Üç gün sonra istediğim şeyler hazır. Sanırım üç gün daha dayanabiliriz.

Sonra umursamaz şekilde önüne döndü. Mavi gözleri bana baktığında gülümsedim. Elimde değildi, sanki ona baktığımda dudaklarım mıknaş varmış gibi yukarı çekiliyordu. Sonra aklıma gelen şeyle bakışlarımı yüzüne sabitledim. Biraz düşündüm. Bunu doğru şekilde, onun kaçmasına izin vermeden yapmam gerekiyordu.

-Baban onu cezalandırmanı gerektirecek kadar kötü bir adam değil biliyorsun değil mi? Sanırım bu soruyu beklemiyordu. Önce gülüşü, sonra bakışları kaçtı gözlerimden.

-Seni onunla beş dakika yalnız bıraktım ve hemen onun tarafını seçtin öyle mi? Diye söylendi keyifsizce.

Gözlerimi devirdim.

-Bence taraf seçmeni gerektirecek bir durum yok ortada.

Birşey söylemekten son anda vazgeçti. Cümleleriyle kaçamayacağını anlamış olacak ki, dansı yarısı kesip arkasını döndü. Ve bende onun peşinden gitmek zorunda kaldım.

~~~~

Ana salondan çıkıp merdivenlere yürüdüğünde koluna girmem için bekledi. Görkemine alışamadığım merdivenleri inip bahçeye çıktık. Ve benim gördüğüm manzarayla kısa süreli nefesim kesildi.

Gördüklerim anlatılamayacak kadar güzeldi. Fotoğrafını çekmek bile yetmezdi. Tuvale boyamak ise yetersiz kalırdı. Bu görüntü için şiir yazılmalı, şarkı bestelenmeliydi.

Uzun, devasa ve bakımlı bahçede, göze kalabalık gelmeyen zarif ama yaşlı ağaçlar, kusursuz kesilmiş çimenler, nadide çiçekler, tarihi sütunlar hepsi masalsi bir resim gibiydi. Bahçe bitimindeki deniz ise şehrin ve saraya yansıyan ışığın ihtişamıyla öyle derindi ki insan gözlerini alamıyordu.

Emir'in kolundayken sessizce yürüdük. Topuklularım pahalı bahçe taşlarında yankılanırken huzurla titredim. Evet, huzurluydum ama yok sayamayacağım kadar da üşüyordum.

Kışı sinsice içinde saklayan aylardaydık. Kendisi görünmese de soğuğu iliklere kadar hissediliyordu. Havada öyle keskin bir soğuk vardı ki, sanki yumuşamak için kente kar yağ yağmasını bekliyor gibiydi.

Ben denizi seyrederken Emir kolunu benden ayırdı. Bende boşta kalan kollarımı ısıtmak için parmaklarımı hızlıca tenime sürttüm. Bir kaç saniye sonra omuzlarım sıcak bir kumaşla kapandı.

Başımı çevirdim. Emir smokininin ceketiyle omuzlarımı örttüyordu. Ondan kalan sıcaklıkla daha hızlı ısındım. Gülümsedi. Gülümsedim.

Bahçe içinde bir kaç dakika yürümüştük ki, Emir birden durdu. Önce gökyüzüne kısa bir bakış attı sonra hiç düşünmeden çimlere uzandı. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o gülümseyerek yıldızları seyretmeye başlamıştı bile.

Yüzündeki keyfi yok sayamadım, başımı iki yanıma salladıktan sonra dikkatlice yanına uzandım. Kış gününe yakışmayacak kadar temizdi gökyüzü, ufak bulutlar parlayan ayı ve yıldızları saklayamıyordu. Gülümsedim.

Emir'e başımı çevirdiğim de düşünüyor gibiydi. Arabada gördüğüm küçük Emir'in bakışları vardı yine yüzünde.

-Herkes acısını farklı yaşar Emir. Baban yasını senin gibi tutmuyor diye ona kıyamazsın. Dedim düşünmeden.

Söylediğim şey onu şaşırtmamıştı. Bu işin peşini kolaylıkla bırakmayacağımı anlamış olmalıydı. Bana bakmadı. Canı sıkın şekilde yüzünü buruşturdu.

-Eğer yas tutma şekli; annem öldükten sadece bir sene sonra, kızı yaşındaki çakma sarışın bir kızın, silikonlu göğüsleri arasına başını yaslamaksa, evet bu yüzden ona kızabilirim.

Yutkundum. Bu konuda ona hak verdim ama yine de bu katı tepkisini azaltması şarttı.

-Sen anneni kaybettin. Ama o da sevdiği kadını kaybetti Emir. Gerçekten üzülmediğini mi sanıyorsun?

Sinirle bana döndü. Bir an cevap vermek yerine kalkıp gideceğini bile düşündüm.

-Eğer gerçekten üzülseydi, onu kaybetmemek için daha fazla çabalardı. Üstelik bahsettiğin üzüntüsünü her sene farklı göğüslerde yaşarken, insanın buna pek de inanası gelmiyor.

Bana bakan sinirli yüzüne karşılık vermem şarttı.

-Belki ona anneni hatırlatacak şeylerden kaçmak için böyle bir yol bulmuştur, olamaz mı? Histerik bir gülüşle gökyüzüne döndü.

Derin bir nefes verdim.

-Herkes acısını gerçekten farklı yaşar Emir. Kimi o ölmemiş gibi yaşar, kimi hiç yaşamamış gibi. Kimi ona ait herşeyi saklar, kimi onu hatırlatan herşeyden uzaklaşır. Belki anneni hatırlamak öyle canını yakıyordur ki, sana yakın olmak bile zor gelmiştir. Eğer ona biraz yaklaşırsan, belki o da acısını seninle paylaşmanın bir yolu bulur. Belki de..

Birden bana döndü.

-Değil ona yaklaşmak, anneme verdiğim söz olmasa o adamın hastanesine adımımı bile atmam ben. Diyerek sözümü kesti.

-Madem bu kadar nefret ediyorsun neden onun okuluyla doktor oldun ki?

Yine gözleri yıldızlara döndü. Ama bu kez gülümsüyor gibiydi.

-Hani her anne kızını beyaz gelinlik içinde hayal eder ya. Annem bizi, yani abilerimle beni hep beyaz önlükle hayal ederdi. Daha ufacıkken bizim için diktirdiği önlükleri giydirir, boynumuza stetoskopumuzu takar ve onlarca resim çekerdi. Oğullarım babası gibi başarılı birer doktor olacak deyip övünürdü. Bizde ona öpücükler eşliğinde söz verirdik.

Durdu. Tekrar konuşurken pek de keyifli değildi.

-Abilerim sözünü tuttu. İkisi de şuan kendi alanında oldukça başarılı birer doktor. Bense sadece sözümü tutmak için okulun bitmesini bekleyen biriyim işte. Bu, çok sigara içen birini dik bir yokuştan yukarı çıkarmaya benziyor. Bana kalsa dünyayı dolaşıp, karnını doyuracak kadar para kazanan basit bir fotoğrafçı olmayı tercih ederdim.

Daha fazla yorum yapmadım. Bu savaşı kazanmam imkansızdı.

Aklıma takılan başka birşeyi sormak istedim bukez.

-Bana "bazen karanlık beni içine çekiyor." demiştin. Ne demek istedin Emir?

Yine bana bakmadan konuştu.

-Annesiyle birlikte babasını da kaybeden bir çocuktum ben. Küçüktüm. Korktuğumda bana sarılan kollar olmadı, düştüğümde beni yerden kaldıran biri yoktu. Biri canımı yaktığında koşup ağlayarak anlatacağım biri, beni teselli edip, herşeyin yoluna gireceğini söyleyen biri de yoktu. Sadece ben vardım.

Yalnızlığım karanlığım oldu sonra. Büyüdükçe karanlığımda büyüdü. Bazen o karanlık onu durduramayacağım kadar bedenimi sarıyor. Nefes alamıyorum. Senin geldiğin gece de onlardan biriydi.

Bana baktı, gülümsedi.

-Sen benim hayatımı kurtardın Juliet. Üstünde seksi bir kostüm yada kırmızı pelerinin yoktu. Ama o gece beni sadece o küvetten çıkarmadın, kendi karanlığımdan da kurtardın. Ve sen geldiğinden beri karanlığım eskisi kadar bana yaklaşmıyor. Bu yüzden Juliet, sen benim hikayemin kahramanısın.

Yanaklarım kızardı. Gülümsedim. Uzanıp eline dokunurken haketmesem de kendimle gurur duydum. Ve tekrar gökyüzüne döndük. Bir kaç dakika sonra sessizce sordu.

-Ahmet haklı mı? O kolye boynundan hiç çıkmayacak mı?

Ona döndü başım. Ama o bana bakmıyordu. Yutkundum. Kucağındaki elimi yavaşça çektim. Parmaklarım ayçöreği kolyeme dokundu. Kolyeme baktım, kalbimin üstünde sessizce dururken, gümüşün soğukluğunun parmaklarımı yaktığını hissettim. Bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bende gökyüzüne döndüm. Koyu bulutlar sakince yer değiştirirken elimi kolyemden alıp düşündüm.

-İlk aşk hiç unutulmaz mı gerçekten? Diye sordum. Belki de onun cevabı da bu sorunun içinde gizliydi.

Düşünmeden cevap verdi.

-Bir kitapdaki adam der ki; İlk aşk aslında hep en sonuncusu olur.

Dudaklarımı buruşturdu. Fazla imalı olan bu cevabı duymamazlıktan geldim. Ona döndüm.

-Sen hiç aşık olmadın mı? Diye sordum merakla.

Gülümsedi.

-Ya bir kere çok seversin yada hiç sevmezsin. Hem "daha önce" kendimden daha çok seveceğim kimseyi tanımamıştım.

Kaşlarımı çattım.

- Daha önce?

Bana baktı. Gece gözlerinin mavisini saklıyordu.

-Senden önce... Diye cevap verdi sessizce.

Ben yutkundum, o devam etti.

-Benim geçmişimde hüznü bir aşk hikayesi yok Juliet. Yaralı bir çocukluk, sorunlu bir gençlik var ama unutamadığım bir aşk hikayem olmadı. Benim hikayem seninle başladı. Sen benim hüznü aşk hikayemsin. Yıllar sonra seni anlatacağım tanıştığım insanlara. Hayatıma giren kadınlar senin açtığın yaraları sarmaya çalışacak, seni hiç tanımadan senden nefret edecek hepsi ve ben hep sana benzettiğim kadınlarla birlikte olacağım. Senin gözlerine benzettiğim kadınlara bakacağım. Senin ellerine benzeyen parmaklara dokunacağım. Senin dudaklarına benzettiğim dudakları öpeceğim. Ve hep seni düşünerek seviyeceğim. Çünkü, ya bir kere çok seversin yada hiç sevmezsin Juliet..

Nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Göz kapaklarım şaşkınlıkla birbirine vurdu. Koca bir yumruk yemiş gibiydim. Afallamıştım.

Hırsla doğruldu. Oturur vaziyete geçince bende şuursuzca onu taklit ettim. Belki de ilk kez gerçek anlamda öfkeli olduğunu hissetmişim. Elini kısa saçlarının içinde gezdirirken kendini tutmaya çalışır gibi dişlerini sıktı.

- Bu beni öldürüyor tamam mı?

Afallamış şekilde yüzüne baktım. Bakışlarını gözlerime sabitledi.

-Buna dayanamıyorum Sahra! Sana bu kadar yakın olup dokunamamak beni öldürüyor.

Yarından sonra seni biraz daha kaybedeceğim ve ben buna dayanamam.

Yarından sonra mı? Ben kaşlarımı çatıp söylediklerini anlamaya çalışırken yüzünü bana yaklaştırdı. Öfkeli nefesi tenime çarptığında dengemi sağlamak için elimin altındaki çimenleri çektim.

- O çocuktan başkasına aşık olamayacağına kendini öyle şartlandırmışsın ki, birlikte olmadığınız halde ona ihanet edecekmişsin gibi davranıyorsun.

Benden hoşlanıyorsun Sahra! Benim yanımda mutlusun. Gülüyorsun. Gerçekten gülüyorsun, gözlerinle. O kızlarla yattığımı düşündüğünde yüzünün aldığı şekli görmeliydin. Yanımda sadece bana acıdığı yada şefkat göstermek için olduğuna inandıramazsın. Odana girdiğim o gece yada Ahmet'in vurulduğu gün mutfakta seni öpseydim bana karşılık verecektin. Vereceğini sende biliyorsun, hissettim.. Seni öpmeme izin verebilecek kadar benden hoşlanırken, o çocuğa hala aşık olduğuna kendini inandırmaya çalışıyorsun. Sen çocukluğuna, eski anılara,

kafanda mükemmelleştirdiğin korkak bir adama aşısın. Cennet olayını seni benden uzak tutması için bahane edip, o gazeteci çocuktan hoşlanmaya kendini zorladığını anlamadığımı mı sanıyorsun?

Biraz daha yaklaştı. Parmakları yanağıma dokunduğunda yutkundum.

- Yok sayamazsın Juliet. Sana baktığımda, sana dokunduğumda hissettiklerini yok sayamazsın. O kelebek bozuntusuna verdiği şansı bana vermeye neden cesaret edemiyorsun? Ahmet'i unutturacağını düşündüğün kişi o değil, benim.. Hem benim yanımda zaten onu unutuyorsun. Bu gerçeği o güzel kafan ne zaman anlayacak?

Yanağımdaki parmakları dudağımanın kenarına dokunduğunda nefesimi tuttum. Yüzü ve nefesi kalp atışımı hızlandıracak kadar yakındı. Söylediklerini düşünebilecek kadar bile oksijen gitmiyordu beynime. Tek görebildiğim bana bakan güzel gözleriydi.

O an herşeyi unuttum. Dudaklarını ıslattığında tek merak ettiğim aynı dudakların bana nasıl hissettireceğiydi. İlk kez onu gerçekten öpmek istediğimi hissettim. Herşeyi, "herkesi" unuttum. Yutkundum. Gözlerimi kapattım. Bana doğru gelmesi için ona doğru yaklaştım. Teninin sıcaklığını hissediyordum ki gözlerime vuran ışıkla kaşlarımı çatıp geri çekildim. Emir'de eliyle gözünü kapatıp aynı ışığın kaynağını arıyordu. Bize doğrultulan fener hafif sağa kaydığında arkasındaki kişi kibar bir sesle konuştu.

-Efendim rahatsız etmek istemezdim ama çimlere zarar vermek yasak. Çok özür diliyorum ama sizi bu tarafa alabilirsem çok sevinirim.

Bizimle çekinerek konuşan adamın işini yapmaya çalıştığı ortadaydı. Belli ki bu durum onu zor durumda bırakabilirdi. Benimse yüzüm çoktan kızarmaya başlamıştı bile. Emir'in bana uzattığı eline uzandığımda azönceki an yüzünden ölümüne utanıyordum.

Sırtımdaki ceketi sirkeleyip omuzumda sabitleştirdim. Topuklarımı dikkatle çimlerden kurtardım. Sonunda bahçe taşlarına bastığımızda Emir sırtıyordu. Onun gülen yüzünü görünce bend e utancımı bastırdım. Görevli özür dileyerek yanımdan ayrıldığında kulağıma yaklaştı.

-Nezaman öpüşmeye kalksak bir şekilde engelleniyor farkında mısınız?

Sesli şekilde güldüm.

-Sanırım evren bize bir mesaj yolluyor. Dedim keyifli şekilde.

Korkuyla başını gökyüzüne çevirip "Hayır yapamazsın!" Der gibi iki yanına salladı.

Kıkırdadım. Saraya doğru yürümeye başladığımızda keyifle konuştum.

-Hem bir kitaptaki bir adam der ki; en güzel şiir henüz yazılmamış olandır. En büyük aşklar hiç yaşanmamış olanlardır. Hayali öpüşmeler de en ateşli olanlardır.

O tek kaşını havaya kaldırıp bana baktığında, söylediğim şeyi farkedip utandım. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda o eğlenerek güldü.

-Eğer yarına kadar seni öpemezsem, o öpücük hep hayalimde kalacak sanırım.

Başımı ona çevirip kaşlarımı çattım. Tam yarın derken neyi kastettiğini soracaktım ki, eliyle dudaklarımı kapattı. Ve ben tepki veremedenden en yakınımızdaki ağacın arkasına doğru çekiştirdi.

Nefes alamaz hale geldiğimde Emir'in parmaklarını dudağımdan yırtar gibi çektim. Ama o konuşmamı engellemek için, işaret parmağını tekrar dudağıma bastırıp sessizce "şshhh" dedi. Ona bağırمامı engellemek için hızla başıyla bahçe kapısının yakınına işaret etti.

Gösterdiği yere dönünce iki adamın konuştuğunu gördüm. Ve adamlardan birinin Kenan olduğunu anlamamla tüm dikkatimi o konuşmaya verdim.

Net duyamayacağımız kadar uzağıımızdaldardı. Ama Emir'in ciddiyetle kaşlarını çattığını görünce korkuyla dikkat kesildim.

"Efendim haklısınız ama elimdeki deliller çok kuvvetli olmasa bile, dava açmak için yeterli olduğuna eminim."

Kenan belli ki karşısındaki beyaz saçlı adamı ikna etmeye çalışıyordu.

"Ülkenin en iyi Tıp okuluna soruşturma başlatmak için elle tutulur güçlü delillere ihtiyacımız olmalı Kenan bey. Aksi halde söyledikleriniz basit bir iddaadan öteye gidemez."

"Anlamıyorsunuz. O araştırma labratuarlarında sandığımız gibi hayat kurtaran ilaçlar değil, çok güçlü uyuşturucular üretiliyor."

Kenanın kararlılıkla bakan gözlerini bir süre izledi. Sonra elini Kenan'a uzattı.

"Eğer söylediklerinizde "gerçekten" haklıysanız Kenan bey, bu işte arkanızda olacağıma emin olabilirsiniz. Yarın elinizdeki o güçlü delilleri görmek için ofisimde sizi bekliyor olacağım."

Kenan büyük bir heyecanla ona uzatılan eli sıktı. Ve iki adam saraya geri dönüp görüş açımızdan uzaklaştılar.

Onlar gittikten sonra bizde saklandığımız yerden çıktık. Emir düşünerek artık göremediği o iki adama bakmayı sürdürdü.

Korkuyla koluna dokundum.

-Kenan'ın konuştuğu o adam kimdi? Diye sordum.

Bakışlarını sabitlediği yerden çekmeden cevap verdi.

-Değil beni, babamı bile hapse gönderebilecek kadar güçlü biri. Diye cevap verdiğinde oldukça endişeliydi.

Çenesini sıktı.

-O adam işe yaramaz bir baba olabilir ama bu işte bir suçu yok. Ne olursa olsun benim hatam yüzünden başının derde girmesini istemem. Ona borçlu kalamam!

Uzanıp eline dokundum. Bir kaç dakika o düşündü, bende susup onun düşünceli yüzünü izledim.

Birden bana döndü, önce gülümsedi sonra;

-Sanırım iş bize düştü. Dedi keyifle.

Yüzümü buruşturdum.

-Bu da ne demek?

Sırttı.

-Bu, B planına geçmemiz gerekiyor demek.

-Yani?

Yüzünü bana yaklaştırdı. Sır verir gibi fısıldadı.

-Yani hazırlan, planın tamamını bu gece ikimiz yapacağız. Ve gecenin devamında artık Romeo ve Juliet değil, Batman ve Kedi Kadın olacağız.

Ben afallamış şekilde onun yüzüne bakarken, o yüzündeki keskin gülüş eşliğinde parmaklarını sardı. Ve tepki vermeme mücadele bile etmeden beni planımıza doğru sürüklemeye başladı.

~~~

32. Bölüm ~ Ceket

~~~

James Bond, Görevimiz Tehlike'nin ajan Hunt'ı, Mr. And Mrs. Smith çifti yada Ocean's Eleven ekibindekiler ajan olmak için kaç yıl vermişlerdi bilmiyorum ama ben resmen ajanlık konusundaki masterımı bu gece yapmak için hızlı adımlarla Emir'in arabasına doğru yürüyordum. Gerçi Ocean's ekibi ajanlık değil hırsızlık yapıyordu, öyleyse onları listemden çıkarabilirdim. Sonuçta bu gece hırsızlık yapacak halimiz yoktu. Yoktu değil mi(?) Elbisemin izin verdiği hızla bahçe merdivenlerini inerken aklıma gelen şeyle Emir'in elini çekiştirdim.

-Şalımı almayı unuttuk!

Gözlerini devirip tekrar beni çekiştirmeye başladı.

-O bez parçasının seni ısıtmadığını ikimizde biliyoruz Juliet. Ayrıca üstündeki ceket sana benden daha çok yakıştı.

Doğru söylüyordu. Her ne kadar beni keskin soğuktan koruyan bu ceketten memnun olsam da, bu Emir'in tüm geceyi üstündeki ince beyaz gömlekle tamamlayacak olması anlamına geliyordu. Tamam, böyle olabildiğine çekici görünüyordu ama benim yüzümden hasta olmasını da istemezdim.

İçimden geçeni okumuş gibi gülümseyerek bana baktı.

-Endişelenme, arabada yedek ceket var. Dedi.

Valenin arabamızı getirmesini beklerken arkamı dönüp ıslık ıslık parlayan, gösterişli saraya baktım. Sebepsizce içimi çektim. Bu güzellikte daha fazla zaman geçirmek şahane olabilirdi.

-Böyle birden baloyu terketmemiz uygun mu sence?

Ona bakmadan sordum, o da arkasını bile dönmeden cevap verdi.

-Merak etme, sevgili babam yokluğumu farketmez. Yıllardır ilk kez gidiyorum ve bence fazla bile kaldım.

Sesindeki tını rahatsız ediciydi. Bana güzel şeyler hissettiren bu yer, ona üzücü anıları hatırlatır gibiydi. Son kez saraya baktım, sonra yavaşça başımı çevirip benim için açılan kapıdan içeri girip arabaya oturdum.

Emir arabaya bindiği an telefonunu eline alıp tuşlara bastı ve hızlı hareketlerle kulağına götürdü. Karşısındaki kişinin sesini beklerken sabırsızdı. Bu, kalan zamanımızın kıymetli olduğu gösteriyordu.

Ve beklediği ses kulağına geldi. O konuşmaya başladığında bende dikkatlice onu dinlemeye koyuldum.

"Senden istediğim şeylere hemen ihtiyacım var."

"Evet doğru duydun, hemen."

"Sadece adres, anahtarlar ve doğru sayılar yeterli. Adam ayarlamana gerek yok. Bu gece hepsini kendim halledeceğim."

"Endişelenme, yanımda çok dişli bir ortağım var."

Son cümlesinde başını bana çevirip göz kırptı. Anlaşılan bahsettiği dişli ortak bendim. Keşke buna titreyen bacaklarımda inansaydı(!)

"Sen istediklerimi bul, ben yarım saat içinde yanına geleceğim. Önce halletmem gereken başka bir iş var."

Ve telefonu kapattı. Yüzüne bakarken ne sormam gerektiğine karar veremedim. Filmlerde ortak olan ajanlar tek bakışla bile anlaşılardı ama ben şuan acemice deli gibi soru sormak istiyordum. Karar değiştirip sakince önüme döndüm. Kendimi olayın akışına bırakmak en iyisiydi.

Ama bu kararım dakikalar sonra okul kampüsüne giriş yaparken bozuldu. Oturduğum yerden doğrulup önce etrafıma baktım. Burası eğitim değil idari kısma ait binaların olduğu bölgeydi. Araba sessizce Rektörlük binasına yaklaştığında dayanamayıp Emir'e döndüm.

-Burada ne işimiz var?

Sinsice gülümsedi.

-Planımızın ilk aşaması başlıyor Kedi kadın. Derken oldukça eğleniyordu.

Arabayı uygun yere park ettiğinde daha fazla açıklama yapmadan arabadan indi. Bende panikle onu takip ettim tabiki. Binaya yaklaşırken ona yetiştim ve koluna girdim. Yüzüne baktığımda hala sırtıyordu. Dayanamayıp sarıldığım koluna orta hızla vurdum.

-Ortağını arkada bırakmaman gerektiğini öğretmediler mi sana Batman?

Önce sessiz bir kahkaha attı, sonra bana cevap verdi.

-Bende Kedi Kadınım tırnaklarını ne zaman çıkaracak diyordum. Dedi eğlenerek.

Bu cümlesinden sonra tam ilkinden daha güçlü şekilde ona vuracaktım ki yumruğum havada kaldı. Kapı girişindeki güvenlik görevlisi bize doğru yaklaştı. Ve evet, ben anında değil Kedi Kadın olmak, yavru bir sokak kedisi kadar korkuyla Emir'in koluna yapıştım.

Ama o sakindi. Bize yaklaşan iri adama gülümseyerek selam verdi.

-Kolay gelsin Necip abi. Dedi dostane sesiyle.

Kaşlarını çatarak bize bakan adam saniyeler içinde yumuşadı.

-Siz miydiniz Emir bey? Bende gece gece kim bunlar diyordum.

Yanımızda duran orta yaşlı adam sevecen bakışlarla Emir'e bakarken gerginliğim azaldı.

Sıktığım kolunu bırakıp sakince ikisi arasındaki konuşmayı dinlemeye başladım.

-Hayrola bir durum yok değil mi?

-Yok Necip abi, endişelenme. Babamın odasından bir belgeyi almam gerekiyordu da..

-Bu saatte?

Adamın kaşları şüpheyle çatıldı. Ben yutkundum, Emir ise başıyla onaylayarak gülümsedi.

-Toygur bey bana böyle bir şeyden söz etmedi. Dediğinde ise rengimin bir kaç ton açıldığına emindim.

Ama Emir hala rahattı. En az karşımdaki adam kadar bende merakla dudaklarına kilitlendim.

-Acil imzalanması gereken bir dosya varmış. Onu babama götürmem gerekiyor. Diye karşılık verdi sakince.

Ama adam ikna olmuşa benzemiyordu.

-Neden kendisi gelmedi peki?

Emir tek elini cebine attı.

-Eminim Sağlık Bakanıyla sohbet ederken baloyu bırakıp buralara kadar gelmenin saygısızlık olacağını düşünmüştür.

Ve adam anlayışla kaşlarını kaldırıp başını salladı. Sonra özür dileyerek bizi binadan içeri aldı. Emir binaya girdiğimiz an adımlarını hızlandırdı ve ona ayak uydurabilmem için uzanıp elimi tuttu.

Ya azönceki gergin konuşmadan ya da bahsettiği yedek ceketini hala giymediği için elleri buz gibiydi.

Karanlık koridorları geçip, sonunda babasının odasını bulduğumuzda cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Babasıyla görüşmeyen bir çocuk olduğundan bu duruma şaşırısam da soru sormadım.

İçeriye girer girmez ışığı yaktı. Ve benim gözlerim ışığın varlığına alışıp etrafa baktığında sonuna kadar açıldı.

Lisede otuz kadar öğretmenin, çok da büyük olmayan öğretmenler odasında bir arada otururken, müdürün devasa odasında tek başına keyif çatmasına sinir olurdum. Üstelik tek

yaptığı şeyin; okula girerken öğrencilerin kıyafetlerine müdahale edip onlara eziyet etmek ve arada sırada önemli belgeleri imzalamak olduğunu düşünüyordum.

Bu odaya bakarken müdürümüzün hakkını yediğimi anlıyorum. Tamam, burası lise yada ilkokul değildi. Burası ülkenin en iyi Tıp okulunun Rektörünün şahsi odasıydı. Ama yine de böyle bir odayı hayal edemezdim.

Bildiğin makam odasını andırıyordu. Devasa oda da herşey tarihi eser gibiydi. Gösterişli oyma dolaplar, ayağımızın altında serilmiş pahalı ve oldukça eski bir halı, duvarlarda kaç yılında yapıldığını tahmin edemeyeceğim tablolar, oldukça büyük bir masa, hatta altın varaklı sandalyesi bile vardır.

Burası ülkenin ilk üniversitesi ve kuruluşu Osmanlı dönemine uzanıyor ve sanırım bu oda yapıldığı ilk halinin değiştirilmemesi için özenle korunuyordu.

Emir hızlı hareketlerle etrafı karıştırmaya başladığında, ben hala olduğum yerde dikiliyordum.

-Tam olarak ne arıyoruz? Diye sordum.

Gözleri ve elleri dolaptan çıkardığı dosyada dolaşırken;

-Babamın araştırma laboratuvarlarının tüm kontrolünü Akın'a verdiğini gösteren izin belgesini. Şanslıysak kasayı açmaya uğraşmadan buralarda buluruz. Dedi.

Ve bende acemice en yakınımdaki dolaba elimi attım. Her dolapta sayısız dosya ve anlayamadığım şeyler yazıyordu. Aramaya başladıktan (ki bence bu yaptığımız samanlıkta iğne aramaktan farksızdı) yaklaşık on dakika sonra Emir pes etti.

-Sanırım lanet belgeyi kasaya koymuş. Dedi canı sıkılmış şekilde.

Sonra çalışma masasının arkasında kalan dolabı açtı. Ordaki büyük sayılabilecek kasayı görünce bu gece ajanlık değil hırsız yaptığımız hissine kapıldım.

Emir aklına gelen sayıları hızlıca şifre kısmına yazdı ama her seferinde kırmızı ışık yandı. Eli çenesine gitti ve düşünerek kirli sakallarını karıştırdı. Birden aklıma gelen şeyle koluna dokundum.

-Annenin ölüm yılını denesene.

Tepki olarak gözlerini devirdi.

-O senin düşündüğün kadar duygusal bir adam değil Juliet.

Saatler önce dans ettiğim adamın gözlerinden geçen şeyler yalan olamazdı. Pekala da karısı onun için özeldi. Ve bu söylediğim denemeye değer bir ihtimaldi. Kararlılıkla ona baktığımı görünce bakışlarıyla söylendi ama yinede kasanın güvenlik kısmındaki sayılara bastı ama yine aynı kırmızı ışık yandı.

Ukala yüzü bana döndü ve;

-Gördün mü sana söylemişim! Dedi. Ama gözlerindeki hayal kırıklığını saklayamadı.

O sessizce düşürken ben etrafa göz gezdirdim. Devasa masada şahsi zevk olarak konulmuş bir kaç eşya vardı. Onlardan biri de ufak çerçeve içindeki rüzgara karşı kollarını açmış bir kadın ve ona sarılan bir adamın resmiydi. Resim eskiydi ama elime aldığım da bunun Emir'in anne ve babası olduğunu anladım.

Dans ederken karısını ona hatırlatacak kötü şeylerden kaçmak istediğini söylemişti. Belki de ölüm yılı da onun kaçtığı şeylerden biriydi.

Emire döndüm.

-Annenle babanın hangi yıl tanıştığını biliyor musun? Diye sordum.

Bu çabamın gereksiz olduğunu söylemek istediğini biliyordum ama başka şansı olmadığından umutsuzca tuşlara bastı ve yeşil ışık! Kasa ince bir tık sesiyle açılırken ikimizde şaşırmıştık. Emir bana bakınca aynı ukalalıkla gülümsedim.

-Gördün mü, sandığın kadar duygusuz bir adam değilmiş Hanzade.

O gözlerini devirse de ben gururla omuzlarımı dikleştirdim. Elimdeki çerçeveyi gülümseyerek yerine bırakırken Emir çoktan kasadaki dosyalara göz atmaya başlamıştı bile.

Benim başım koca odada gezerken gözlerimi kısıp sinsice Emir'e sordum.

-Sınav sorularının bu odada olma ihtimali yoktur değil mi?

Bunu söylerken fısıldamıştım. Ama o sesli bir kahkaha attı. Bakışları tekrar önündeki dosyaya dönmeden önce bana baktı.

-Endişelenme, sen kopya çekmeye gerek duymayacak kadar zekisin Juliet. Hem doktorluk kitaplar yada sınavlarla değil, sedyede öğrenilir.

Göz kırptı ve kağıtlarına geri döndü. Aldığım iltifat beni gülümsetti.

Odayı seyretmek sıkıcı olduğunda başım tekrar masaya döndü. Bu çalışma masasından çok, bir düzine insanın sığacağı yemek masasını andırıyordu. Bence bir Rektör için bile fazlaydı.

Elimi ahşap masadan çekmeden dudak büktüm.

-Bir insan neden bu kadar büyük bir çalışma masasına ihtiyaç duyar ki?

Sorduğum şeyi anladığımda yine güldü.

-Gülme. Baksana yemek masasına benziyor. Dedim.

-Belki masasının üstünde dosyalar kadar ilgilendiği başka şeyler de vardır.

E lindeki kağıdı katlayıp cebine koyarken bana imalı bir bakış attı. O çıkardığı dosyaları kasaya geri koyarken benim bakışının altındaki imayı anlamam zaman aldı.

Anında gözlerim kocaman oldu. Elimin altındaki masayı işaret edip;

-Yani burada şey yaptığını mı ima ediyorsun? Dedim fısıldayarak.

Kasayı kapatırken bana onaylayan bir göz kırptı. Şok oldum.

-Ama bu, bu çok yanlış!

Bu tepkim Emir'in hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı.

-Ama emin ol bir yatak kadar rahat. Dedi edepsiz bir bakışla.

Yüzümü buruşturdum.

-Bir dakika, yoksa sende mi?

Omuzlarını dikleştirip sırtınca tiksinerik titredim.

-İğrençsin Hanzade!

Ama o umursamaz şekilde omuz silkti.

-Kıskanmana gerek yok. Babamı sinirlendirmek için yardımcıyla biraz samimi oldum diyelim.

Elimi sinirle masadan çektim.

-Kıskanmadım. Tiksindim!

Bu kez onun ukala yüzü buruştu.

-Haklısın. O kızın bir haftalık geçici biri olduğunu öğrendiğimde bende tiksinişmişim.

O utanmaz şekilde sırtırken ben başımı iki yana sallayıp arkamı döndü. Kapıya doğru yürürken elimi havaya kaldırıp daha fazla ayrıntıya girmemesi için;

-Sus Hanzade! Dedim.

Ama odanın kapısını açarken mideme nişan gecesini hatırlatan bir ağrı yerleşmişti bile.

~~~

Hızla giden arabada sıradaki görevimizin ne olduğunu bilmeden oturuyordum. Sorunsuz şekilde Rektörlük binasından çıkmıştık ama oldukça kalabalık bir mekanın önünde durduğumuzda huzursuzca kaşlarımızı çattım.

Sahil yolu üzerinde, adını magazin haberlerinden duyduğum yerlere benziyordu.

-Burası neresi? Dedim rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak.

-Burası, neden her sene o sıkıcı baloya gitmediğimin cevabı. Derken bana yine o sinir bozucu göz kırpmalarından birini attı ve arabadan indi.

Gözlerimi devirip, inmem için açılan kapıdan dışarı çıktım. Beni abartılı şekilde selamlayan adam Emir'e dönüp;

-Hoşgeldiniz Emir bey. Dedi.

Emir arabanın etrafını dönüp yanıma geldiğinde aynı adam şoför koltuğuna oturdu. Tam gaza basacaktı ki, Emir cama dokunup onu durdurdu. Arka kapıyı açıp içeriden bir ceket çıkardı ve giydi. Bu benim üstümdekinden daha kısa bir ceketti. Onu kollarından geçirdiği an, balodakinden daha az resmi ama daha fazla yakışıklı görünmüştü.

Kaşlarımı çattım.

-Neden şimdi giyme gereği duydun ki? Diye sordum.

Koluma girmek için hamle yaptığında gülümsedi.

-Burası şık görünmem gereken bir yer. Diye cevap verdiğinde sanırım ciddi değildi. Ama ben babasının odasında yaptığımız konuşma yüzünden ona hala sebepsiz kızgındım.

Birden içimdeki çirkef yanım harekete geçti, yada onun deyimiyse Kedi kadın yanım kendini belli etti. Bana uzanan elini es geçip kaşlarımı kaldırdım.

-Öyle mi? Dedim gülümseyerek. Ve arabamız hareket etmeden önce bu kez ben cama dokundum. Sonra indiğim kapıyı açıp keskin soğuğa aldirmeden üstümdeki ceketi çıkardım. Ve arabanın koltuğuna atıp kapıyı kapattım.

Tekrar Emir'e döndüğümde o ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Keyifle ona yaklaştım. Şaşkın yüzüne bakıp sııttım.

-Şimdi bende bu yer için yeterince şıkım, öyle değil mi Romeo? Derken gerekmediği halde göğüs dekoltemi düzelttim.

Ve onu taklit eden göz kırpmam eşliğinde mekanın girişine doğru yürümeye başladım.

Bir kaç saniye sonra kolumu tutup kendine çevirdi. Yüzü gergindi.

-Sahra çıkardığın şeyi giyer misin lütfen?

Bana adımla hitap etmesini duymamazlıktan geldim. Yapmacık bir merakla kaşlarımı kaldırdım.

-Neden?

Mekan girişindeki kalabalıktan henüz uzakta olduğumuzdan abartılı şekilde omuzlarımı dikleştirdim. Bu hareketimle bakışları göğüslerime kaydığında sııttıktan edemedim. Şuan lazer ışığını takip eden küçük bir kedi gibiydi.

Tekrar gözlerime baktığında keyifsizdi.

-Böyle çok şey görünüyorsun. Şey..

-Ney? Dedim merakla.

-Güzel.. Dedi şikayet eden çocuklar gibi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

-Yanlış hatırlamıyorsam, bu gece güzel görünmem için bu elbiseyi bana getirmiştin.

Gözlerini devirdikten sonra bana baktı. Yüzünü bana yaklaştırdığında çenesini sıktı.

-O durum o lanet balo için geçerliydi. Orada, burdaki gibi kafası güzel gençler değil, orta yaşlı, eğitilmiş adamlar vardı. Onlar sana baktığında keşke daha genç olabilseydim diye iç çekerler ama burdakiler ilk fırsatta seni fantezilerine ortak ederler Sahra!

Yutkundum. Çirkefliğim Kedi kadının koluna girip vücudumu terketti. Birden kendimi kötü hissettim. Omuzlarım düştü. Başımı arkaya çevirip baktığımda arabamızın gitmiş olduğunu anladım. Özür diler gibi gözlerine dönünce, sitem eder gibi parmaklarına sarıldı. İşaret parmağını bana uzatıp;

-Ne olursa olsun yanımdan ayrılmıyorsun! Dedi gayet ciddi bir şekilde. Uslu çocuklar gibi başımla onaylayınca girişe doğru yürümeye başladık.

Giriş kapısında bekleyen insanları umursamadan kapıya doğru hamle yaptı. Ve kapıdaki iri adam sert yüzünde eğreti duran bir gülümsemeyle selam verip kenara çekildi.

Girişin arkasında aynalardan oluşan koridor bastırılmış uğultuya doğru uzanıyordu. Kadife yolu geçerken yansımama baktım. En son lunaparkta Kamikaze'ye binmeden önce böyle korkuyordum. Beni bekleyen şeyin ne olduğunu bilmediğimde huzursuz olurum. Bu sessiz koridoru bitirirken de aynı huzursuzluk iliklerime kadar benimleydi.

Sonunda yol bitti ve biz uzun merdivenlerin başında aşağıdaki kalabalığa bakmak için durduk. Yüzüme çarpan gürültülü müzik mi yoksa alışık olmadığım alkol kokusunu yüzümü buruşturdu anlayamadım. Ama rengarenk ışıkların aydınlattığı kalabalık bu durumdan pek de şikayetçi görünmüyordu.

Emir aradığı kişiyi bulmuş olacak ki aşağı inmemiz için beni yönlendirdi. Kalabalığa yaklaştıkça herşey az öncekinden daha karışık ve korkutucu geldi. İnsanların tenine çarparak ilerlemeye çalıştık. Kendimi züccaciye dükkanına girmiş fil gibi hissettim. Onlar gülüp dans ederken ben Emir'in koluna sarılmıştım.

Sonunda barın تنها olan kenarında durduk. Emir karşısındaki adamın kulağına eğilip birşeyler dedi. Adam ona sesli şekilde "Henüz gelmedi." Diye bağırduğunda bu yerde biraz daha kalacağımızı anladım.

Adam Emir'in önüne kısa bardakta koyu renkli bir içki bıraktı ve başıyla selam verip uzaklaştı. Emir bakışlarıyla oturmam için sandalyeyi işaret ettiğinde o da benim kadar huzursuz görünüyordu. Benim bu gibi yerlere alışık olmadığımı bildiğinden gözleriyle özür diler gibi baktı. Sorun olmadığını söyler gibi gülümsedim. Ama o yine de rahatlamadı. Keyifsizce telefonunu çıkarıp, tahminen beklediği kişiye acele etmesi için birşeyler yazdı.

Sandalyede dönüp mekanın içine göz gezdirdim. Karanlık ortamı sırasıyla renk değiştiren ışıklar renklendirirken, belli aralıklarla kurulmuş ufak sahneler olduğunu farkettim. Ortada dans edenlerden daha yukarıda kalan bu sahnelerde tek başına dans eden kadınlar vardı. Sanırım görevleri insanların dans etmesini sağlamaktı. Bütün mekan deli gibi dans edenlerle doluyken sanki buna gerek varmış gibi(!)

Gözlerim büyüdü. Ben hayatımda hiçbir kızı bu kadar çıplak görmemiştim. Kendim dahil(!) Üstündekileri annem temizlik bezi bile yapmazdı. O kadar ufaktı ki görünmüyordu. Ama o halinden memnundu. İnsanları üstündeki kıyafetlere göre yargılamamayı öğreneli uzun zaman olmuştu, bu yüzden keyifsizce önüme döndüm.

Emir'e baktığımda bardağına dokunmadığını anladım. Yüzüme ne tepki vereceğimi merak eder gibi bakınca zoraki gülümsedim. Ona yaklaştım. Kulağına eğildiğim de o da sandalyesini bana yaklaştırdı.

-Değişik bir yermiş. Dedim. Söyleyebileceğim daha olumlu bir sıfat bulamadım.

Bu kez o kulağıma eğildi.

-Burası karanlığımı aydınlatmaya çalıştığım yerdi. Dediğinde şikayet eder gibiydi.

Önce yüzüne çevirdim başımı. Birkaç santim uzağımdaki mavi gözlere baktım birkaç saniye.

-Hala geliyor musun? Diye sorduğumda gerçekten cevabı merak ediyordum.

Başını olumsuz anlamda salladı.

-Neden? Dedim bu kez.

Sıcacık gülümsedi.

-Çünkü artık sen varsın. Diye cevap verdi düşünmeden.

Kaşlarımı çattım, anlamamıştım. Bakışlarımı farkedince tüm vücuduyla bana yaklaştı.

-Sen o kadar parlaksın ki, artık bu acınası şeylerin hiç birine ihtiyacım yok.

Yüzümü teninden uzaklaştırırken, aynı cümlede ona hem acıdım, hem de hayatındaki yerimi kavrayıp kendimi tuhaf hissettim. Ama ne olursa gözlerimin içine bakan bu mavi gözlere gülümsedim.

Birkaç dakika sonra az önce konuştuğu adam Emir'e başıyla biryeri işaret etti. Ben göremesem de beklediğimiz kişi gelmiş olmalıydı ki Emir ayaklandı. Daha oturduğum yerden kalkmadan elime uzandı. Dudakları tekrar kulağımı bulduğunda tedirgindi.

-Sakin elimi bırakma. Burdaki herkes kanla uğraşmaktan bir vampirden farksızdır ve taze kanın kokusunu hemen alırlar.

Cümlesi bittiğinde oturduğum yerden inmeme yardım etti. Yine dans eden vücutlara çarparak ilerlerken, daha dikkatli bakınca burdaki çoğu kişinin Tıp bayramını doyasıya kutlayan tıbbiyeli olduğunu anlamam uzun sürmedi. Zaten dans pistinde çarptığımız en az beş kadın abartılı bir hemşire kıyafetiyle dans ediyordu. Kiminin boynunda stetoskop olduğunu farketmemle Emir'in kurduğu cümleyi anlamam zor olmadı.

Pistin uzak köşesinde koltukların olduğu yere gittik. Emir'i gördüğü an ayağa kalkan erkek gülümseyerek yanımıza yaklaştı. Emir'de ondan farksız değildi ama o daha çok rahatlamış gibiydi.

Havalı bir şekilde el sıkıştılar. Yada ikiside öyle havalıydı ki ne yapsalar öyle görünüyordu. Çocuk Emirle yaşıt görünüyordu. Belki bir kaç büyük bile olabilirdi. Onunda gözleri renkliydi ve üstünde gerçekten güzel bir takım elbise vardı. Kalktığı koltukta oturan, ona hayran gözlerle bakan iki kızın da bu durumun farkında olduğuna emindim.

Emir zaman kaybetmeden;

-Hazır mı? Diye sordu.

Çocuğun gözleri huzursuzca bana kayınca;

-Endişelenme, benimle. Dedi Emir. Az önce bıraktığı elimi yeniden tuttu.

Çocuk ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Emir'e uzattığında dikkatliydi.

-Tüm istediklerin içinde. Ama yine de dikkatli ol. Derken göz kırptı.

Emir başıyla teşekkür edip zarfı aldı ve kendi ceketine koyarken karşısındaki çocuğun bakışları iştahla beni süzdü. Bu beni öylesine rahatsız etti ki, arabada bıraktığım ceketime sarılmayı istedim. Emir ona baktığında bile çekinmeden gözleriyle beni işaret etti.

-Bu gecelik mi? Diye sorarken alt dudağını ısırıldı.

Emir'in sinirlendiğini sıktığı çen esinden anlamıştım. Elimi daha sıkı sardı.

-Hayır, ömürlük! Derken arkadaşına karşı öfkesini saklamadı.

Çocuk özür diler gibi baktı bu kez. Ama Emir hala gergindi.

-Bu o bahsettikleri kız değil mi? Diye sordu bu kez gülümseyerek.

Ama Emir cevap vermeden başıyla kısa bir selam verip arkasını döndü. Ve beni neredeyse çekiştirerek çıkışa doğru hızla yürüdü. Koridora girdiğimizde yavaşladı. Ama hala gergindi. Söylenerek dudaklarını oynatıyordu. Duyamıyordum ama küfür ettiğine emindim.

Sonunda arabaya bindiğimizde biraz daha sakindi. O arabayı çalıştırmadan önce koltuğumdaki ceketini tekrar kollarımdan geçirdim. Göz ucuyla bana baktı. Sonra "özür dilerim." Dedi keyifsizce.

Önemli olmadığını belli eder gibi omuz silktim. Arabayı sürmeye başladığında;

-Arkadaşın mıydı? Diye sordum.

Çenesini sıktı.

-Artık değil. Dedi.

Başka birşey sormadım.

~~~

Gece gittikçe ilerliyordu. Bu kez uzun bir yol gittikten sonra sayısız villanın bulunduğu bir bölgeye geldik. Emir belli bir noktadan sonra yavaşladı. Farları kapattı. Yüksek duvarlarla çevrili olan bahçe etrafında sessizce ilerlerken cebindeki zarfa bakmıştı. Başını camdan uzatıp bahçe

duvarında birşey arıyor gibi kaşlarını çattı. Bende ona eşlik ediyordum ama karanlıkta neyi görmeye çalıştığını anlayamamıştım.

-Ne arıyoruz? Dedim dayanamayıp.

-Sekizinci kamerayı. Dedi bana bakmadan.

Kaşlarımı çattım.

-Peki neden sekizinci kamerayı arıyoruz?

-Çünkü bizim içeri girebilmemiz için kapatılan kamera o.

Kaşlarımı daha çok çattım.

-İçeri girmemiz için neden kameranın kapatılmasına ihtiyacımız var ki?

-Çünkü Akın evine girdiğimizi en azından yarından önce öğrenmemeli.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

-Akın'ın evine mi gireceğiz?

-Şu lanet sekizinci kamerayı bulabilirsek evet. Dedi şikayet ederek.

Yutkundum. Ama bu saatten sonra itiraz etmenin faydası yoktu. Madem bu işe girmiştım, plan neyi gerektiriyorsa onu yapacaktım.

-İşte burada. Dediğinde arabayı yavaşça durdurdu.

Ses çıkarmamaya dikkat ediyordu. Bende ona uyup yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktım. Topuklu ayakkabım çakıllı yolda ses çıkarmasın diye parmak uçlarımla adımladım.

Bahçe duvarına yaklaşp, bahsettiği kameranın altında durunca etrafıma bakındım.

-Eee, şimdi ne yapacağız? Diye sordum korkarak. Ceketin içine biraz daha gömüldüm. Ya hava birden buz kesmişti yada benim korkudan kanım çekilmişti.

Emir cevap olarak etrafına bakındı ve aradığı şeyi bulmuşcasına yere uzanıp tahta merdiveni kaldırdı. Sonra beni kenara itip merdiveni duvara yasladı. Merdiveni toprağa iyice saplayınca bana döndü ve gülümsedi.

-Bayanlar önden. Dedi, basamakları işaret edip sırtıttığında.

-Şaka yapıyorsun değil mi?

Benim dehşete düşmem onu sadece keyiflendirdi.

-Hadi Kedi kadını zamanımız kısıtlı. Yaklaşık yarım saat içinde bu kamera tekrar çalışacak.

Güvenlik görevlisine yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz.

Sesli şekilde oflayıp elbisenin etek kısmını topladım. Ve onun sırttan suratına söylenerek basamakları çıkmaya başladım. Ama bu lanet topuklularla bu pek de kolay olmuyordu. Yukarı doğru yavaş adımlarla bir kaç basamak çıkmıştım ki, Emir'in keyifli sesi geldi.

-Her ne kadar bu görüntüden çok memnun olsam da biraz daha acele etmelisin Juliet.

Ona dönüp dil çıkardım ve biraz daha hızlanıp duvarın sonuna ulaştım. Emir de bir kaç saniye sonra arkamda belirdi.

-Senin gibi narin bir kız için zor olacak ama duvarın üstüne çıkmalısın Juliet, merdiveni diğer tarafa almalıyım.

Kaşlarımı çattım. Dediğini yapmak için ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım. İşte şimdi ona çıt kırıldım kızlardan olmadığımı ispatlayabilirdim. Elbiseyi toplayıp hızlı hareketle duvarın üstüne çıkmakla kalmadım. Ona dönüp;

-Aşağıda görüşürüz Batman. Dedim ve duvardan aşağı kendimi bıraktım.

Emir'in korkarak adımı söyleyen kısık sesi kulağıma geldiğinde çoktan yumuşak toprağa inmişim bile. Eteğime bulaşan kumları silerken önce merdivenin ayakları ardından Emir yanıma indi.

-İyi misin? Derken gerçekten korkmuş gibiydi.

-Unuttun mu, kediler her zaman dört ayağının üstüne düşer. Dedim sırtarak. Bu kez başını gülerek iki yana sallayan oydu.

Hızlı hareketlerle elimdeki ayakkabılarımla Emir'i takip ettim. Oldukça büyük olan gösterişli villanın kapısına geldiğimizde Emir zarfın içinden ufak bir anahtar çıkardı. Ve vakit kaybetmeden kilidi çevirip kapıyı açtı. Beni geride bırakıp karanlık evde sesli şekilde adımlarını saydı, sonra sağına dönüp el yordamıydı bulduğu kutuya peş peşe sayıları girdi. Ve kısık sesli bir sinyalden sonra nefesini rahatça bıraktı. Sanırım o an güvenlik alarmını devre dışı bırakmıştı. Sakin adımlarla önce önüne gelen ilk ışığı yaktı, sonra içeri girmem için kapıyı iyice araladı. Ayaklarım zorla içeri adımlarken yüzümü buruşturdum.

-Neden yılanın yuvasına giriyormuş gibi hissediyorum. Dedim sesli düşünerek.

Emir'in dudaklarından histerik bir gülüş çıktı. Eminim o da aynı şeyi düşünüyordu.

Emir üst kata çıkmamızı işaret edince evin içine hızlıca göz gezdirerek onu takip ettim. Her yeni ışık açıldığında anladığım şey şuydu; bu ev birinin kendi sevdiği şekilde değil de, insanları etkilemek üzere dekor edilmişti. Her köşe abartılı süs ve antikalarla doluydu. Duvarlar birbiriyle alakası olmayan pahalı tablolarla donatılmıştı. Ve tüm mobilyalar rahatsız edici soğuklukta olan gri renkti. Tam da Akın'a göre.

Sonunda Emir aradığı odayı buldu. Sanırım Akın'ın çalışma odasıydı. Yine bir dolaptan gizlenmiş kasa çıktı. Ama bu kez doğru sayıları biliyordu. Zarfın içinde yazan sayılar sayesinde kolayca kasayı açtı. Ve içinden aradığı dosyaları aldı. Bu kez aldıkları oldukça çoktu.

Ayrıca kasadan bir şişe Cennet'i de almıştı. Şişeyi cebine koymadan önce o zehire kısa bir bakış atması bile aklıma kötü anıları getirdi. Ama bana dönüp baktığında gözleri endişe etme der gibiydi. Ona olan özlemi bitmişti, en azından ben öyle düşünmek istiyordum.

Kasayı tekrar kapattığında saatine bakıp "Acele etmeliyiz." Dedi.

Girerken yaptıklarını çıkarken tekrarladı. Işıkları kapattı, alarmı kurdu, kapıyı kilitledi. Bizim bu eve girdiğimize dair bir delil yoktu. En azından kamera çalışmadan duvarın öbür tarafına geçebilirsek.

Koşar adım merdivenin olduğu yere gittik. Yine önden ben çıktım. Ama bu kez duvarın üstüne geldiğimde beklemek zorundaydım. Sonuçta duvarın diğer tarafı çakıl taşlarıyla doluydu ve ben artık kendimi ispatlamıştım, boş yere aşağı atlayıp kendimi sakatlamamın gereği yoktu. Ne de olsa kedilerin bile dokuz canı vardı.

Emir merdiveni duvarın diğer tarafına geçirdiğinde önce o indi. İlk önce ayakkabılarımı aşağı attım. Sonra arkamı dönüp yavaş adımlarla inmeye başladım. Ama merdivenin ortasında ayağım tökezledi ve son anda merdivene sarıldım.

Emir endişeyle bana seslendiğinde ona "İyiyim." demiştim. Ama sıradaki adımımı attığımda elbisemin eteğinin merdivenin çivisine takıldığını gördüm. Eğer bir basamak daha aşağı inersem elbise büyük ihtimalle yırtılacaktı. Başka zaman olsa bunu sorun etmezdim ama bu Emir'in annesinin elbisesiydi ve uzun yıllar saklanmalıydı.

Başımı aşağı indirip Emir'e baktım.

-Ben iyiyim ama elbise çiviye takılmış. Merdiveni sıkı tut uzanman gerek.

O itiraz edemeden dediğimi yaptım ama uzanırken yine ayağım basamaktan kaydı.

Ufak bir çığlık attığımda Emir'in elleri tam zamanında beni tuttu.

Tam ona teşekkür edecekken ellerinin olduğu yeri farkettim. Ona dönüp kaşlarımı çattım.

-Emir kalçalarım dokunma!

Sırttı.

-Ne yapayım, düşmemen için seni bir yerinden tutmam gerekiyordu. Ve elime gelen ilk yerinde orası. Ayrıca belirtmeliyim ki bu açıdan bakınca anladım ki, sandığımdan çok daha güzel görünüyorlar.

Dişlerimi sıktım.

-Emir beni aşağı getirtme!

Kıkırdadı.

-Bence de şuan gelmesen iyi olur. Önce sakinleşmem gerek.

Ayağımla ona vurdum ve elleri bedenimden uzaklaştı. Ona en sinirli bakışımı attım.

-Saçmalamayı kes ve merdiveni düzgün tut!

Eliyle asker selamı verince başımı tekrar kaldırıp elbisenin parçasına uzandım ve takıldığı yerden çıkardım. Sonunda merdivenden indiğimde Emir'in omzuna sıkı bir yumruk attım. Öyle sert vurdum ki soğuşunda etkisiyle elimin eklem yerleri acıdı. İşaret parmağımı ona uzatıp;

-Hakettin! Dedim.

Memnuniyetle bana baktı.

-Her saniyesine değdi. Derken mest olmuş gibi başını geriye attı.

O merdiveni duvardan alıp yere indirirken ben kaşlarımı çatmakla meşguldum.

Ama birden bir ışığın bize doğru yaklaştığını farkettilim. Emir hala merdivenle uğraşırken ışığın bir fenere, gelen kişinin ise karanlıkta parlayan kıyafetiyle güvenlik görevlisine ait olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Panikle Emir'i arkasından çekiştirip ayağa kaldırdım. O ışığa bakıp ne olduğunu anladığında, bakışlarından yaptığı planda böyle birşey beklemediğini anladım. Korkudan nefesim kesildi. Resmen yakalanmıştık!

Birden bilinçaltım bana bir sinyal yolladı. Tüm filmlerde böyle bir basılma anında yapılan tek birşey vardı.

Planın sonu olan ışık bize yaklaşırken hiç düşünmeden Emir'i yakalarından tutup kendime çevirdim. Ve parmak uçlarıma kalkıp hızlıca dudaklarımı Emir'in dudaklarına bastırdım.

~~~

33. Bölüm ~ İlk öpücük

~~~

Dudaklarım kaç saniye Emir'in dudaklarında kaldı bilmiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatmış kıpırdamadan dururken Emir de benden farklı değildi. Ama onun şaşkınlıktan kıpırdayamadığını biliyordum. Elleri bile hala havada askılı kalmıştı.

Sonunda ışığın sahibi hoşnutsuz bir öksürük ile varlığını hissettirdi. Tabi ışığını ustalıklı gözlerimize tutmayı da ihmal etmiyordu. Ben dudaklarımı Emir'den ayırıp tekrar yere indiğimde, farkında olmadan sendeledim. Ellerimi Emir'in yakasından çekmeden önce dengemi onun bedenine tutunarak sağladım. Ama ona bakacak kadar cesur değildim. Bu yüzden yutkunup adama doğru döndüm.

Bize doğru tuttuğu ışığın rahatsız ettiğini belli etmek için elimi gözlerime götürdüm. Havaya kalkan elim titriyordu. Bunun sebebi, korku muydu, soğuk muydu yoksa ilk öpücüğümü almış olmam mı karar veremedim. Bir dakika, ben resmen ilk kez öpüşmüştüm! Üstelik ben öpmüştüm!

Adamın sinirli kalın sesi beni kızartan düşüncelerimden uzaklaştırdı.

-Siz bu saatte ne yapıyorsunuz burada?

Yutkundum. Başımı çaresizce Emir'e çevirdim ama o donmuş gibi, ifadesizce adama bakıyordu. Üstelik cevap vermeye niyeti yok gibiydi.

Bu durum adamın hoşuna gitmemiş olacak ki bu kez daha sesli sordu.

-Size soruyorum, burada ne işiniz var?

Korkutan sesiyle irkildim. Ama Emir hala öylece bakıyordu. Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Sonra Ahmet'i kurtardığımız gece, Emir'in adamların dikkatini dağıtmak için söyledikleri geldi aklıma. Yapmacık bir şirinlikle düşünmeden konuşmaya başladım.

-Kusura bakmayın efendim, erkek arkadaşımınla yiyecek tenha bir yer arıyorduk da, farkında olmadan buraya kadar gelmişiz. Anlarsınız ya?

Allahım! Neler söyledim ben! Şuan karşımdaki adam fener yerine silah tutuyor olsa ve beni tek kurşunla yere serse dur yapma demezdim!!

Daha sözler dudaklarımdan çıktığı an pişman olmuşum. Sanırım bu replik sadece bir erkeğin ağzından çıktığında işe yarayabilirdi. Adam öyle bir yüz ifadesine bürünmüştü ki, kimin kızıysa yazık dermiş gibi bakıyordu. Üstelik o yetmezmiş gibi Emir de donmuş halinden çıkmış, hatta kahkahasını tutmaya çalışırcasına dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Adam feneri üstümüzde gezdirdi. Ne görmeyi beklediğini düşünmek bile istemedim. Sonra rahatsız bir sesle;

-Burası özel mülk. Ne yapmak istiyorsanız başka yerde yapın küçük hanım! Dedi tiksiniirmiş gibi.

Ben utançla başımı eğdim. O da ışığını da alarak arkasını dönüp yürümeye başladı. Adımlarını gözlerimle takip ederken, o başını sallayarak ve söylenerek uzaklaşıyordu.

Artık bizi duyamayacak kadar uzaklaştığı an Emir sesli şekilde kahkaha atmaya başladı. Bende onu omuzlarından hızlıca ittim. Hatta bir kaç kere de göğsüne vurdum. Ben utançtan yerin dibine girmişken o resmen bu durumdan zevk alıyordu.

-Niye adamın yanında tek kelime etmedin? Dedim öfkeyle.

Kahkahasını durdurabildiğinde;

-Ortağımın bu durumu kurtarabileceğini düşündüm. Dedi.

Dişlerimi sıkıp işaret parmağımı sırtına uzattım.

-Eğer seninle gerçekten ortak olsaydık çoktan hapisi boylamıştık!

İki kolunu birden açarak başladı cümleye.

-Hadi amaa.. Eğer sen kollarıma atlamasaydın da bizi buradan kurtaracak elli tane yol bulabilirdim.

Kollarına atladığım kısmı duymamazlıktan gelip kollarımı göğsümde birleştirdim.

-Öyle mi? Mesela?

Omuz silkip dudak büktü.

-Adama kaybolduğumuzu söyleyebilirdim. Yada burada yaşayan birini ziyarete geldiğimizi. Eğer çok sıkıştırırsa Akın bey'e geldik derdim, o da onun bu gece evde olmadığını söyler ve bizi geri yollardı.

Çıplak ayağımı sinirli bir ritimle yere vurarak kaşlarımı çattım. Mantıklıydı ama gururum için bu kadar kolay pes etmemeliydim.

-Peki adam elindeki feneri yerde duran dosyalara yada az önce kullandığımız merdivene çevirseydi?

Yine umursamaz şekilde salladı omuzlarını.

-Ona susması için para verebilirdik. Yada en son çare olarak arabaya atlar, gaza basıp kaçardık. Dudaklarımı araladım ama sinirli şekilde başımı sallamaktan başka birşey yapamadım.

Utançtan kızarmamı saymazsam tabi.

-Peki öyleyse, bir dahakine senin yöntemini deneriz. Dedim ve hızlıca yere eğilip ayakkabılarımı aramaya başladım.

Emir hemen ellerini kaldırdı.

-Yoo yooo, ben senin yönteminden çok memnunum. Hatta bu yöntemi daha profesyonel hale getirmek için sık sık pratik yapmalıyız. Ben sadece ne durumda olursa olsun ortağımı hapisten kurtarmanın bir yolunu bulacağımı anlatmaya çalışıyordum.

O panik ve muzur şekilde açıklama yaparken ben kulaklarıma kadar kızarmıştım. İki teki de bulduktan sonra arabaya doğru adımladım.

-Her neyse.. Üşüdüm. Dosyanı al ve arabaya bin Hanzade. Dedim.

Özellikle rahat davranmaya çalışsam da arabaya bindiğim an tuttuğum nefesimi sertçe dışarı bıraktım. O içeri gelmeden sakinleşmeliydim. Ona belli etmeden hızlıca nefes alıp verdim.

Burundan al, ağızdan ver!

Allahım, ilk öpücüğüm böyle mi olmalıydı? Öpülen taraf ben olmalıydım. Bir erkeğin yakasına yapışıp onu zorla öpmemem gerekiyordu! Oldu olacak beni geri itip "ben senin bildiğin erkeklerden değilim" de deseydi de tam rezil olsaydım.

Emir direksiyon başına geçtiğinde daha sakinim ama dış görünüş olarak(!) Emir arabayı hareket ettirdiğinde içimde hala organlarım yer değiştiriyordu.

Uzun süre ikimizde konuşmadık. Bir zaman sonra bana baktı. Yüzüne bakmasam da bana gülümsediğini hissedebiliyordum. Belki de bu olayı fazla abartıyordum. Sonuçta Emir sayısız kızla "samimi" olmuştu. Belki de az önce yaşanan şeyi öpücükten bile saymıyor olabilirdi.

Madem o olmamış gibi davranıyordu, pekala bende öyle davranabilirdim.

Hem bu olayı tamamen ajanlık iç güdülerimle yapmıştım, görev icabı yani.

Evet, evet. Bu olayı kesinlikle bir oyuncu olgunluğuyla karşılamalıyım. Sonuçta sanat için sınırlarını zorlayan insanlar vardı. Ben bir öpücük vermişim çok mu?

İç sesimin beni gaza getirmesiyle ona döndüm. Anamlı gülüşüne olağan bakışla karşılık verdim.

Tam dudaklarımı muhtemelen saçmalamak için aralamıştım ki;

-Az öncekinin ilk öpücüğün olma ihtimali var mı Juliet? Diye sordu.

Yutkundum. Kısa bir duraksamadan sonra omuzlarımı silktim.

-Ben bir kere ilk öpücüğümü sekiz yaşımda almıştım. Dedim kendimden emin bir şekilde.

Aslında yalan sayılmazdı. Sekiz yaşımdayken 6. Sokaktaki Niyazi amca bahçesine keçi bağlamıştı.

Mahalledeki tüm arkadaşlarımla gidip keçiye yakalamaya çalışırdık. Bir gün elimdeki

şekeri bitirirken keçiyi yakalamaya çalışan arkadaşlarımı gülerek izliyordum. İçlerinden biri benim keçiden korktuğumu ima edince hırs yapıp tüm vücudumla keçinin üstüne atladım. Onu yakaladım. Ama keçi dudaklarımda kalan şekeri yalamaya başladığında tüm arkadaşlarım gülmeye başladı. Böylece ilk öpücüğümü de almış sayıldım.

Ama Emir'e bir keçi tarafından öpüldüğümü tabiki itiraf edemezdim(!)

Etkilenmiş şekilde dudaklarını büktü.

-Hmm.. Bir profesyonelle çalışıyorum desene. Ben bile 16 yaşına kadar bir kızı öpmeye cesaret edememiştim.

Başı tekrar yola döndüğünde bu söylediğinin doğru olup olmadığını merak ettim. Bana kalsa doğar doğmaz diğer beşikteki kız bebeklerle flörtleşmeye bile başlamıştır.

Bir kaç saniye sonra yüzü düştü. Nefesini üzgün şekilde dışarı bıraktı.

-İlk öpücüğün olmasını dilerdim..

Kaşlarımı çattım.

-Neden? Dedim sessizce.

Gözlerini yol çizgisinden ayırmadan konuştu.

-Böylece beni unutmaman için bir sebep olurdu. Çünkü ne olursa olsun ilk öpücük unutulmazdır.

Hüzünlü yüzüne bakarken az öncekinin ilk öpücüğüm olduğunu bilmesini istedim. Ama koltuğun kenarında duran eline uzanıp parmaklarına dokunduğumda başka şeyler söyledim.

-Seni hatırlamak için ilk öpücüğe ihtiyacım yok Emir Hanzade. Hayatıma öyle bir girdin ki, seni untabilmem için beyin nakline ihtiyacım olacak.

Ben gülümsedim. O sadece tebessüm etti. Sonra muzip şekilde elini sıktım.

-Üstelik ilk hırsızlığında kolay kolay unutulacağını sanmıyorum.

Tebessümü biraz daha yayıldı yüzüne ama sonra parmaklarını yavaşça elimden çekip direksiyonu sardı.

-Yarından sonra da aynı şeyleri düşünecek misin merak ediyorum. Dedi birden bire.

Gülüşüm soldu. Kaşlarımı çattım tekrar.

-Yarını bu kadar önemli yapan ne?

-Bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır. Diye cevap verdi keyifsizce.

Yüzü öyle karıştı ki, bu cümledeki anlamı çözmek imkansızdı. Zaten bir şeyleri çözmeye çalışmaktan da yorulmuştum. Kendimi zamanın akışına bırakan tarafım kararlı şekilde onun yüzüne baktı ve omuz silktim.

-Yarınları düşünerek yaşamak istemiyorum artık. Ve bugün yanımda sen varsın.

Bu söylediğim benim için önemliydi. Ama o bana bakmadı. İfadesiz yüzü yol çizgilerini takip ederken, ilk kez yarın için endişelenmeye başladım.

~~~

Saat bir hayli ilerlemişti. Hava daha da soğumuştü. Ben ceketime daha çok sarılırken, Emir zarftaki adrese son kez baktı ve Cihangir'de eski ama bakımlı bir apartmanın önünde durdu.

-Eee bu kez nereyi soyuyoruz? Dedim.

Bana bakıp güldü. Dakikalar sonra gülen gözlerini görmek güzeldi.

-Bu kez soymayacağız. Aldıklarımızı teslim etme vakti.

Arabadan aynı anda inip kapıları kapattık.

-Yani bu kez davetliyiz öyle mi?

Elini cebine attı. Çıkardığı anahtarları bana gösterirken sinsice gülümsedi.

-İçeri girerken zorlanmayacağız diyelim.

Başımı iki yana salladım ve elindeki dosyalarla apartmana doğru yürüdük. O kapıyı açarken ben artık gecenin başındaki kadar gergin değildim.

Yavaşça merdivenleri çıktık. İkinci kata geldiğimizde, Emir anahtarla 6 numaralı kapıyı açtı. Refleks olarak etrafıma bakındım. Ve hırsızlık iç güdüsüyle aceleyle aralanan kapıdan içeri süzüldüm.

Emir ışığı yakmadan önce bir süre bekledi. Evin içinden ses gelmediğine emin olunca rahat bir tavırla düğmeye bastı ve ardından derin bir nefes verdi.

Uzun koridoru geçip salona girdiğimizde aydınlanan oda bana Akın'ın evinden daha samimi geldi. En azından abartılı mobilyalar yoktu. Sıradan ama rahat görünen bir koltuk takımı, büyük bir çalışma masası ve iki duvarı birden kaplayan şahane bir kütüphane. Sayısız kitaba bakarken onlara dokunma arzusuyla raflara yürüdüm.

Elimi uzattığım kitapların tarihlerini gördükçe hayranlığım daha da arttı. Çoğu eskiydi ama hepsi çok kıymetliydi. Yakın tarihli olanlardan elime aldığım kitaplarda yazara ait imzalarla karşılaştım.

Bu kitaplığın sahibi her kim ise gerçekten çok şanslıydı.

Büyülenmiş gözlerimi kitaplardan çekmeden sordum.

-Kimin evindeyiz?

Çalışma masasını çoktan karıştırmaya başlayan Emir cevap vermeden önce ona bakmamı bekledi. Ona döndüğümde ise sadece iki kelime söyledi.

-Mutlu Kelebek..

Kısa bir an öylece yüzüne baktım. Elimdeki kitabı yerine koydum. Masaya doğru yürürken;

-Neden buradayız? Diye sordum.

Boğazını temizledi.

-Eğer Cennet ile ilgili soruşturma başlatmak istiyorsa bunu doğru şekilde yapmalı ve yarın o adamın ofisine götüreceği dosyada babamı etkileyecek bir şey olmamalı. Dediğim gibi onun bu işte gerçekten suçu yok.

Önünde açmış olduğu dosyayı işaret etti.

-Hakkını yememek gerek, iyi yol kat etmiş. Ama sürekli yanlış şeylerin etrafında dönüp durmuş. Küçük ayrıntılara takılmış ama büyük resmi görememiş.

Benim anlamadığımı yüzümden anlamış olacak ki anlatmaya devam etti.

-Hanzade ismine öylesine takılmış ki, Akın'ı bulamamış yada bulmak istememiş. Dedi basitleştirerek.

Hanzade ismine öylesine takılmış ki.. Hanzade ismi için benim etrafımda dolaşması gibi..

Emir daha fazla dinlemek istemediğimi anlamış olacak ki tekrar dosyaya döndü. Bende onun arkasında kalan dosya dolabına yürüdüm. Bir kaç rafa göz gezdirirken, mavi bir dosya üzerindeki "S" harfi dikkatimi çekti.

Dosyayı raftan çektiğim an içindeki kağıtlar etrafa saçıldı. Sayfalara daha dokunmadan ne olduklarını biliyordum. Havada süzülürken bile yazımı tanımıştım. Bunlar benim mektuplarımdı(!)

Yere eğildim. Elime aldığım mektubuma baktım. Cümlelerim bana öyle yabancı geldi ki.. Aylar önce yazarken elimi titreten, bazen göz yaşı döktüğüm, bazen gülümsediğim kelimeler, şimdi bir yabancıнын iş dosyalarıyla yan yana duruyordu.

Bu muydu kalbimden geçenlerin kıymeti, bir davada delil olacakmış gibi dosyalanacak kadar değersiz miydi yazdıklarım?

Aylarca mektuplarıyla beni gülümseten kelebek için sadece "S" dosyası mıydım?

Sayfadaki yazım buğulandı. Gözümden düşen damla elimdeki kağıda düştü.

-İstiyorsan hepsini yanımızda götürebiliriz..

Emir okşarmış gibi konuştuğunda elimin tersiyle yanağıma süzülen yaş sildim. Ayağa kalktım.

Endişeli yüzüne bakıp başımı salladım.

-Ben bunları var olmayan birine yazdım. Suya yazar gibi, yıldızlara fısıldar gibi yada bir kuşun kanadına bağlanmış gibi. Yazdım ve gökyüzüne gönderdim. Nereye gittiği umurumda değil. İçimde saklayamadıklarımı onlar. Söyledim ve bitti. Şimdi bir dosya olması yada çöpe gitmesi birşeyi değiştirmes.

Elimdeki sayfayı masaya bırakıp lavaboyu bulmak için koridora doğru yürüdüm.

Aynada kendime bakarken ona kızmak istedim, Mutlu kelebeğe, Kenan'a...

Ama yapamadım. Beni kullanmış olması, mektuplarımı önemsizmiş gibi dosyalaması birşeyi değiştirmede. Ona yazdıklarımla, onun yazdıklarıyla farkında olmadan değişmişim. Kendime bile söylemediğim hisleri ona söylerken hafifledim. Neden yaparsa yapsın onun sayesinde yüküm azaldı. Bu yüzden çok istesem de ona kızmadım..

Salona geri döndüğümde Emir yine dosya başındaydı. Ama bu kez önünde açık olan dosya mavi kaplıydı. Benim geldiğimi görünce kapatıp aldığı yere geri koydu.

Yüzünü bana dönmeden önce biraz bekledi. Gözleri beni bulduğunda ise gülümsemeye çalıştı.

Ama gülüşü hüzünlüydü. Okuduğu sayfalarda kimden bahsettiğimi biliyordu.

Yanıma geldi. Eli önce yanağımı okşadı. Gülümsedim. Gülümsedi.

-Sana benim kahramanım olduğumu söylemişim hatırlıyor musun? Her süper kahramanın bir zayıf noktası vardır. Superman'in yeşil taştan etkilenmesi gibi. Ve senin kriptonit taşının da Ahmet olduğunu biliyorum. Ama emin ol bu umrumda bile değil.

Öyle derin bakıyordu ki tek kelime çıkmadı dudaklarımdan. Yanağımdaki elini avucuma aldım. Ağlamamak için çenemi sıktım.

-Artık buradan gidebilir miyiz? Dedim sessizce.

Gülümsedi.

Elimi sıkı sıkı tutarken daireden çıktık.

~~~

Bir kat aşağı inmiştik ki, alt merdivenlerden biri yukarı doğru çıkmaya başladı. Emir'e korkuyla baktım. Kulağına doğru eğilip;

-Ya Kenan ise? Dedim.

Başını salladı.

-O hala baloda olmalı. Bu işi bu gece yapmamızın sebebi buydu. Dedi, beni sakinleştirmeye çalışır gibi fısıldarken.

Bir kaç saniye sonra gelen kişi bizi görünce durdu ve kaşlarını çatıp yüzümüze baktı.

-Kime bakmıştınız? Dedi şüphyle.

Belli ki apartman görevlisiydi.

Birden omuzlarımı dikleştirdim. Emir'den önce davranıp adama doğru bir adım attım.

-Kusura bakmayın, biz bu apartmanda oturan bir arkadaşımıza sürpriz yapmak için gelmiştik.

Adam aynı bakışla bakmaya devam etti.

-Arkadaşınız?

-Kenan bey. Altı numarada oturuyor. Derken, elimle bir üst katı işaret ettim.

Adamın yüzündeki şüphe dağılırken kaşlarını kaldırdı.

-Kenan bey bu akşam eve gelmedi.

Bunu söylerken bu kez yardımcı olmaya çalışır gibiydi.

Sahte bir üzüntüyle dudaklarımı büktüm.

-Evet az önce konuştuk. Kendisi bir davetteymiş. Biz de buralardaki bir partiden çıkınca uğramak istemiştik ama kısmet.

Adam üzgün bakışıyla kısmetsizliğimize ortak oldu. Sonra iyi geceler dileyip üst katlara doğru yol aldı. Apartman girişine indiğimizde neredeyse zafer dansı yapacaktım.

Emir etkilenmiş bakışıyla beni süzdü.

-Bakıyorum yeni tarz deniyorsun Kedi kadın.

Sırttım.

-Evet, bu kez senin taktiğini uygulayayım dedim.

Şekeri elinden alınmış çocuklar gibi dudak büktü.

-Halbuki ben senin yöntemini daha çok beğenmiştim. Dedi.

Elimde olmadan kıkırdadım.

-Üzgünüm Batman ama o yöntemi başka çarem kalmadığı sürece tekrarlayacağımı sanmıyorum.

Şımarık kız çocukları gibi saçımı savurup dış kapıya doğru yürürken, onun "Öyle miiii?" Diye soran sesine sadece gülümsedim.

Dışarı adımımı attığım an kırmızı elbisem rüzgarda dalgalandı. Ceketimin önü arkaya doğru savrulurken, kendimi işte şimdi süper kahraman gibi hissetmiştim. Bir görev daha başarıyla tamamlanmıştı. Kendimle gurur duyan adımlarla arabaya yaklaştım.

Arabanın yanına geldiğimiz an Emir panikle adımı söyledi.

-Sahra dur!!

Korkuyla ona döndüm ama o aceleyle bana yaklaşıp elini yüzüme uzattı. Yanağım avucunu doldururken aniden dudakları dudaklarımı örttü.

Benim gözlerim şaşkınlıkla açıldığında sokağın başında bir araba farı görüldü. Sanırım işte şimdi, ciddi anlamda yakalanmıştık. Korku ve heyecanla gözlerimi kapattım ve artık tek hissettiğim Emir'in yumuşak dokunuşuydu.

İlk seferinde şaşkınlıktan kıpırdamayan dudakları şimdi çılgın, soluksuz bir keşife çıkmıştı. İşin garibi bu keşfe saniyeler sonra benim de ortak olmamdı. Sanki elimde bir fener vardı da ona ben yol gösteriyordum. Görünen o ki, benim Türkan Şoray kanunlarım yoktu. Kendimi rolüme öyle bir kaptırmıştım ki, durmam için birinin "Kestik!" Diye bağırması gerekiyordu. Ve itiraf etmek gerekirse bu sahnenin oscarlık olmasını istermiş gibi doğal davranıyordum.

Elleri saçlarımdan sırtıma, ordan da ceketin içinden belime kayıp beni kendine daha çok çektiğinde, çoktan hiç görmediğim nehirlerde sürüklenmeye başlamıştım bile. Sahi ne vardı bu adamın dudaklarında? Sanki güçlü bir mıkıntı ondan ayrılmamı engelliyormuş gibi bitmeyen bir öpücüğe tutulmuştum. Şu zıt kutupların birbirini çekme olayı bu muydu yoksa? Bu çekimden kurtulmak için tek hamle yetecekken, ellerim o hamleyi yapmak yerine onun sırtında, geniş omuzlarında, hatta bozmaya kıyamadığım kısa saçlarında tuhaf bir gezintiye çıkmıştı.

Şuan bizi izleyen kişi kimdi bilmiyordum ama bu sahneye seyirci olduktan sonra çoktan yolunu değiştirmiş olduğuna emindim.

Oksijen tüpüne ihtiyaç duyacağımız kadar uzun bir zaman sonunda ayrıldık. Alnını alnıma dayadığında gözlerim kapalıydı. Gözlerimi açmak için nefesimin kalp ritmimle aynı hıza ulaşması gerekiyordu. Tekrar konuşabilmem içinse alfabeyi yeniden öğrenmem..

Sahi biz nerdeydik?

Gözlerimi açmadan önce onun gözlerini görmemek için önce kendimi bir kaç santim geriye çektim. Sadece bu hareket bile başımın dönmesine yetmişti. Yutkundum. Gözlerim aralandığında ise çoktan mavi gözlerin hapsine girmiştim.

Maraton koşmuş gibi düzensiz çıkan nefesiyle önce gülümsedi. Konuştuğunda nefesinin sıcaklığı soğuk havada kendini belli etti.

- Haklıymışsın, tam bir profesyonelle çalışıyormuşum. Aklımı başımdan aldın.

Yüzünde öyle bir bakış vardı ki bu bile beni kızartmaya yetiyordu. Eli çeneme gittiğinde ondan kaçan bakışlarımı kendine çevirdi.

-Hala hayali öpücüklerin en ateşlisi olduğunu düşünüyor musun?

Bunu sorduğunda utanarak alt dudağımı ısırđım. Sanırım ajanlık sınırlarımı fazlasıyla zorlamıştım.

Yüzümü utanarak elinden kurtardığımda kekeleyerek de olsa;

-Ee kimi gördün, güvenlik mi, polis mi yoksa Kenan mıydı? Diye sorarken gözlerine bir kere bile bakamadım.

Ve bu kadar kısa bir soruda bile iki kez yutkunmak zorunda kalmıştım.

Keyifle gülümsedi.

-Kimse yoktu ki.

Anlamadım. Ondan bir adım uzaklaştığımda sendelememi görmediğini umut ettim. Birini arar gibi etrafa bakındım.

-Eee niye beni öptün o zaman?

Bu kez saklamaya gerek duymayacak şekilde sırttı.

-Ben sadece senin yöntemini daha kusursuz hale getirmek için pratik yapmak istemiştim.

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. Sonra başımı iki yana sallayıp pes ettim. Şuan bir cümle daha kurabilecek kadar bile gücüm kalmamıştı. Hızlıca arabaya attım kendimi. Daha koltuğa oturduğum an tansiyonum düşmüş gibi gözlerimi kapattım.

Hayatımdaki en derin nefeslerden birini bıraktım dışarı.

Sanırım o unutulmayan ilk öpücükler böyle bir şeydi..

~~~

Dakikalar önce olanlardan sonra ikimizde konuşmuyorduk. Öylesine garip hissediyordum ki düşüncelerim bile sessizleşmişti. Elimi dudağıma götürme iç güdümü defalarca bastırdım. Ama nabzım sanki hala dudaklarımda atıyordu. Ve her atışında da dudağım biraz daha kızarıp şişiyor gibi hissediyordum. Bu yüzden parmaklarımla gizleme dürtüsü içimi kemiriyordu.

Sessizlikten kafayı yiyeceğim kadar uzun bir zaman sonra çevre yolundaydık. Orta hızla giden arabada artık biri konuşmalıydı.

-Baloya mı dönüyoruz?

Sesim bana yabancıymış gibi çıktı. Kendi tonunu bulması için hafif şekilde öksürdüm.

Başını salladı.

-Balo çoktan bitmiş olmalı. Seni yurda bırakacağım. Diye cevap verdiğinde sesinde tuhaf bir tını vardı. Sakindi, durgundu, huzurlu ama düşünceli gibiydi.

Arabaya bindiğinden beri, bana bir kez bile o muzip gülümsemeleriyle bakmamıştı. Hatta hiç bakmamıştı. Sadece sessizce arabayı sürüyordu. Ve bu Emir için fazla normal bir hareketti.

Dayanamadım.

-İyi misin? Diye sordum.

Gözlerinin bana dönmesi için bekledim. Durgun yüzü yolu takip ederken, deli gibi beyninden geçenleri duymak istedim. Sonunda bana baktı. Göz kırpmadan gözlerime dikkat kesildi. Bu kez huzursuzdu. Elimde olmadan gerildim. Sadece kısa bir an dudaklarını aralar gibi oldu ama sonra vazgeçti. Tekrar yola döndü. İfadesiz şekilde cevap verdi.

-İyiyim..

İnanmadım.

-Yine şu yarın saçmalığı mı?

Cevap vermedi.

Bende üstelemedim. Önüme döndüm. Bakışlarım kucağımdaki ellerime kaydığında ceketin kollarını çekiştirmekten kumaşı yıprattığımı farkettilim.

Tam bu sırada Emir sesli şekilde söylendi.

-Bir bu eksikti!

Başımı kaldırıp yola baktım. Bir kaç metre uzakta yanıp sönen mavi kırmızı ışıklara yaklaştığımızı farketmemle yutkundum. Bu gece sayısız yere izinsiz girip, hırsızlık yapmışken şuan polisleri görmek pek de iyi değildi. Henüz polislerin yüzüne bakarken soğuk kanlı davranacak kadar deneyimli ajan olamamıştım ki(!)

Araba yavaşladı. Öndeki aracın kontrolü yapılırken korkuyla Emir'e döndüm.

-Şimdi ne yapacağız? Bizi bu durumdan kurtaracak bir planın var mı?

Yüzünü buruşturdu.

-Şuan elbiselerini çıkarıp üstüme atlasan bile bu kontrolden kaçamayız Juliet.

Ben dehşete kapılmak üzereyken bana baktı. Sonunda gülümsemeleri geri gelmişti.

-Korkma, bu gece için olağan bir durum. Onlar hırsız değil sarhoş şöför arıyor sadece, endişelenme.

Yine de yutkunarak önümdeki araçtan çıkıp üstü aranan üç kişiye baktım. Daha hızlı nefes alıp verirken yeniden acemi ajan hallerime dönmüştüm bile.

Emir'in elinin sıcaklığı titreyen parmaklarımı sardı.

-Şu surat ifadesiyle bakmaya devam edersen adam öldürdüğünü düşünecekler. Sakin ol Juliet, bu sadece basit bir çevirme. Üstelik bize ceza yazabilecekleri kadar bile içki içmedim. Endişe edecek bir durum yok.

Haklıydı. Sonuçta yüzümüzde bu gece boyunca yaptıklarımız yazmıyordu. Onlar olağan şekilde kontrolünü yapacak, sonra bizde sakince yolumuza devam edecektik. Bu kadar basit..

Sıra bize geldiğinde kırmızı mavi ışıklar arabanın içini aydınlattı. Orta yaşlı bir polis memuru Emir'in camına yanaştı. Emir de tüm gülen yüzüyle camı açtı.

-İyi geceler gençler. Ehliyet ruhsat lütfen.

Olağan cümle sakince karşılığını buldu. Emir'den aldıklarına sıradan bir bakış atıp geri uzattı.

Emir'in vücudundaki alkol oranını ölçen cihaz sabit bir ses çıkardı. Adam bu durumdan memnun oldu. Sanırım herşey yolundaydı. Polis son bir nezaketle başını eğip bize baktı.

-Ufak bir ihbar aldık da, sizi bir kaç saniyeliğine dışarı alalım gençler.

Emir "sorun yok" bakışını atıp dışarı çıktığında bende elim titreyerek kapıyı açtım. Yüzüme çarpan soğuk beni titretti. Ceketime sarıldım. Bizimle konuşan memur Emir'in üstünde elini gezdirirken, varlığını yeni farketmiş kadın polis yanımda belirdi.

İfadesiz bir yüzle bana dokunmaya başladığında ürktüm. Birkaç kere hareketlerini tekrar etti. Tam elleri benden uzaklaşıyordu ki, göğüs hizama daha sert dokunmaya başladı. Beni kendine çevirip ceketini daha sert yokladı. Mendil cebinden elini içeri attı ve parmakları tekrar dışarı çıktığında ufak şişe soğuk gecede parladı.

Gözlerim korkuyla açıldı. Akın'ın baloda Emir'in cebine koyduğu şişe!

Şeffaf cam içinde parlayan üç siyah hap bana planımı bozduğunu söylemiş gibi göz kırpiyordu sanki.

Kadın kaşlarını çattı. Şişedekilerin ne olduğunu anlamak için bir kaç saniye inceledi.

-Bunlar ne? Diye sordu, bir kadına ait olamayacak kadar kalın ve sert bir sesle.

Artık sadece soğuktan değil korkudan da titriyordum.

-Bu şişedekiler ne? Diye tekrarladı.

Yutkundum. Tam konuşacaktım ki;

-Ona ait değil! Dedi Emir.

Cümlesiyle yüzüm ona döndü. Kararlı şekilde kadına bakıyordu. Yanındaki erkek polis kolunu tuttu.

-Size mi ait? Dediğinde bu kez soru ve gözler Emir'e yönelmişti.

Cevap vermeden önce düşündü. Bana dönüp gözlerime baktı. Dudakları aralanmıştı ki kolunu tutan polis çekiştirmeye başladı.

-Anlaşıldı. Sanırım bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor.
İtiraz etmek için hamle yaptığımda bu kez engellenen kol benimkiydi.
-Endişelenme küçük hanım sende geliyorsun. Sanırım avukatınızı aramanız gerekebilir.
Sırttan yüzü bu durumdan keyif alıyor gibiydi.
-Avukat mı? Diye sordum ayaklarımı sürükleyerek yürürken.
Emir'i bindirdikleri polis arabasına girmeden önce yüzüme baktı.
-Eminim tanıdığınız iyi bir avukat vardır. Dedi bıkkın sesiyle.
Gözlerim korku ve şaşkınlıkla açılırken aklıma gelen isimle iliklerime kadar titredim.
Evet, tanıdığım iyi bir avukat vardı(!)
~~~

34. Bölüm ~ Yarın(?)

~~~~

Hayatımda iki kere karakola gitmiştim. Birincisinde 6, ikicisinde 9 yaşındaydım. İlkinde Erva'nın yeni aldığı bisikleti çalınmıştı, ikicisinde ise mahallede sevdiğimiz köpeğimiz kaybolmuştu. İki gidişimde de semt karakolumuzdaki polisler benimle gülümseyerek ilgilenmiş ve şeker verip evime yollamışlardı. Evet, ne bisikleti ne de köpeğimizi bir daha görmemiştik ama polislerin güler yüzlü iyi insanlar olduğuna hep inanmıştım.

Şuan 9 yaşında, sevimli bir kız çocuğu değildim. Etrafımdaki polislerin bana şeker verip evime yollamayacağını bilecek kadar büyümüştüm. Ama içimden ufak bir çocuk gibi ağlamak geliyordu.

Karakola girerken dizi ve filmlerde gördüklerimden dolayı, beni demir parmaklıklar ardına koyup, ağlayarak "ben suçsuzum!" Diye bağırdığım geliyordu gözümün önüne. Ama öyle olmadı.

Emir'i ve beni farklı odalara aldılar. Yanımdaki kadın polis beni masa başında bekleyen üniformalı başka bir polise emanet etti. Dışarı çıkarken de "İfadesini alınca bana haber verirsin, gelip teste götürürüm." Demişti. Yutkundum. Ne testiydi ki? Doğruluk testi mi yoksa? Hani şu kablolarla bağlanıp yalan söyleyip söylemediğini anlayan alet! Eğer öyle bir test ise kesin yakalanırdım.

Ben korkuyla titremeye başlarken, masadaki polis "Oturun lütfen." Deyip önündeki sandalyeyi işaret etti. Sessizce oturdum.

İyi tarafından bakmaya çalıştım. En azından ellerim kelepçeli değildi. Demir parmaklıklar arkasında yada sallanan bir ışık altında sorgulanmıyordum. Başımı utanarak görevli polise çevirdim. Orta yaşlı bile değildi. Daha çok yeni mezun olmuş deneyimsiz biri gibi duruyordu. Ama klavyenin üstünde dans eden parmakları, onun uzman olduğu konunun farklı olduğunu anlamamı sağladı.

Ekranda bir şeylere tıkladı hızlıca. Sonra bana dönüp; "Evet, sizi dinliyorum." Dedi. Genç yada deneyimsiz olabilirdi ama bakışları yeterince sorgulayıcıydı. Boğazımı temizledim.

-Ne söylemeliyim? diye kekeledim. Gerçek anlamda kekeledim hem de.

Kaşlarını çattı.

-Cebinizden çıkan, muhtemelen uyuşturucu sınıfına giren maddeyi nerden ve kimden temin ettiğinizden bahsedebilirsiniz mesela!

Küçük odayı dolduran sert sesi ağlama dürtümü tetikledi. Ama dudağımı ısırıp kendimi tuttum.

-Bana ait değil! Dedim, sesimin titrememesine özen göstermiştim. Ama karşımdaki adamın yüzüne alaycı bir bakış yerleşti.

-Hep öyledir zaten.. Dedi bıkkın sesiyle.

Tekrar ekrana döndüğünde parmakları anlatmaya başlamamı söyler gibi hazır ol'a geçti.

Saniyeler sonra konuşmayan yüzüme bakıp;

-Sizi bekliyorum küçük hanım! Yoksa söylediklerimi anlamayacak kadar kafanız mı güzel? Dedi. Dişlerimi sıktım. Dalga geçen yüzü çirkeflik huyumu ateşe verdiğiğinde ağlama dürtüm çoktan derinlere inmişti.

Az önce korkudan titreyen kollarımı göğsümde topladım. Omuzlarımı dikleştirdim. Üstümde hala Emir'in ceketi vardı, bu yüzden bu hareketimle kumaş bir hayli göğsümde toplandı. Ama yine de kararlı yüz ifademi bozmadım.

-Birincisi kafam güzel falan değil. İkincisi avukatım gelmeden tek kelime daha etmeyeceğim.

Öyle kendimden emin kurmuştum ki cümlelerimi, böyle bir hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama sanırım şanslıydım ki filmlerde geçen bazı şeyler işe yarıyordu. Genç polis hoşnutsuz şekilde yüzünü buruşturdu. Sonra elini klavyeden alıp yanındaki telefona uzandı. Telefonu yerinden kaldırıp benim ulaşabileceğim kadar yakına koydu.

-Buyrun küçük hanım, avukatınızı arayabilirsiniz.

Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, işler yolunda gitmezse seve seve idamımı bile kayıtlara geçerdi.

Kararlı ve gururlu duruşumu bozmadan telefona uzandım. Ama kulağıma götürürken kalbim deli gibi atmaya başladı. Parmaklarım Ahmet'in numarasını tuşlarken titredi. Kısa bir an Ahmet yerine Barış abiyi aramayı bile düşündüm. Ama buraya kim gelirse gelsin utancım katlanacaktı, en azından Ahmet'in bu olayı gizli tutacağına emindim. Emindim, çünkü küçüklüğümüzden beri tüm yaramazlıklarımın üstünü ustalıklarla örterdi. Bu kez de farklı olmayacağını biliyordum. Tabi bu durumdan kurtulabilirsem(!)

Telefon üçüncü kere çaldığında gözüm duvardaki saate takıldı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu saatte uyuyor olmalıydı. Kısa bir an kapatmayı bile düşündüm ama Emir'e ne olduğunu bile bilemezken beni bu durumdan ondan başkası kurtaramazdı.

Bir kaç saniye sonra uykulu sesi geldi kulağıma. Cevap vermek için yutkunmak zorunda kaldım.

"Ahmet.. Ahmet abi. Benim Sa.."

"Sahra! Ne oldu, iyi misin?"

Uykulu sesi bir anda buzun çözülmesi gibi parçalanıp dağıldı. Korktuğunu anlayınca iyi olduğumu belli edercesine güçlü cevap verdim.

"Endişelenme iyiyim. Yani fiziki olarak oldukça iyiyim ama şeyy.."

Beni göz ucuyla seyreden polise kaydı bakışlarım. Avukatım yerine başkasını aradığımı düşünüyor olmalıydı.

"Yine neler oluyor Sahra?"

Yine?!

Onu arama sebepim sadece olağanüstü durumlarda olurken bu sorusuna şaşırma, alınma yada utanma hakkım yoktu.

"Ben şuan gerçekten zor bir durumdayım. Şeyy.. Sanırım iyi bir avukata ihtiyacım var ve tanıdığım tek avukat sensin. Bu yüzden seni aramak zorun.."

"Sahra şuan nerdesin?"

Alt dudakımı ısırđım. Göremeyeceğini bilsem de gözlerimi kaçırıp başımı eğdim.

"Karakoldayım.. "

Kedi mırıltısı gibi çıkan sesim onun kısa şaşkınlığına karıştı. Ama sonra kulağıma gelecek kadar gürültülü şekilde harekete geçti. Ona bulunduğum karakolun ismini söyleyip kapattım. Başım eğik şekilde kollarımı kucağıma koymuşken, az önceki kararlı halimden eser yoktu.

Karşımdaki polis de bendeki değişimi farketmiş olacak ki, sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Keyifli bir sesle konuştuğunda ona baktım.

-Sevgili avukatınız gelene kadar içecek bir şey alır mısınız küçük hanım?

Benimle böyle dalga geçmesi için ne yapmıştım bilmiyordum ama bu tavrı gerçekten sinir bozucuydu.

-Su! Dedim sertçe.

Ayağa kalkarken sırttı.

-Bence de şuan ki durumunun üstüne soğuk bir su içmen iyi fikir.

Odanın içindeki su sebilinden bir bardak doldurduğunda içimde bastırđığım ağlama hissi geri geldi. Belki de imalarında haklıydı, Ahmet gelse bile buradan kurtulamayacaktım!

Gözümün önüne, hapishanedeki ranzama uzanmış ağırlarkenki görüntüm geldi. Bana suyu uzattığında aklımdaki resmi silmesi için gözlerimi sıkıca kapattım ve tek seferden suyu içtim. Ben sessizce ona teşekkür ederken, o çoktan masasına kurulup umursamaz şekilde ekranına dönmüştü bile.

~~~

Karakolun Çıkmaz'a uzaklıklığını düşününce Ahmet'in kısa zamanda geleceğini düşünmemiştim ama o beni şaşırttı. Işınlandığını düşüneneğim kadar kısa bir zaman sonra kapı açıldı ve yanındaki üniformalı adamla birlikte gözleri beni buldu.

İşte o an dakikalardır bastırduğım yalnızlık ve korku burnumun ucunu sızlattı. Gözlerimin içine bakan bakışları bana yaklaştıkça tutmam daha da zor oluyordu. Sanki ona doğru adımlamam bile yasakmış gibi onun bana ulaşmasını bekledim.

Ayağa kalktım, yanıma geldiği an ona öyle sıkı sarıldım ki ağlamaya başladığımı saniyeler sonra farkettim.

Onun kokusu tanıdıktı, ev gibiydi, güvenliydi..

Kollarından ayrıldığımda panikle yüzüne baktım. Yanağımı elimin tersiyle silerken; "Yemin ediyorum onlar bana ait değil!" Dedim sayıklarmış gibi.

Neyden bahsettiğimi bilmeseydi bile parmakları yanağımında kalan yaşları sildi.

-Tamam, ben sana inanıyorum ama önce sakın olmalısın.

Uslu çocuklar gibi başımı salladım. Bana bakışını masa başındaki polis böldü.

-Avukatınızın geleceğini sanıyordum.

İkimiz birden ona döndük. Ukala yüzü hoşnutsuz şekilde buruşmuştu. Ahmet kollarını benden uzaklaştırıp evrak çantasına uzandı. Çantadan çıkardığı belgeyi adama uzatırken bende onu inceleme fırsatı buldum.

Aceleyle giyildiği belli olan siyah kumaş pantolonu ve beyaz gömleğiyle, kararlı şekilde polisin tepkisini bekliyordu. Ceketini giymemişti, hatta saçları da yataktan kalktığı gibiydi ama bu hali bile yeterliydi.

-Gördüğünüz gibi gerçek bir avukatım. Ve şimdi izin verirseniz, ifadesini vermeden önce Sahra hanımla özel olarak görüşmek istiyorum.

Polis dışarı çıkmadan önce bana rahatsız bir bakış atmayı ihmal etmedi. Ona göre şımarık bir suçluydum. Ama Ahmet'in böyle düşünmesini istemiyordum. Adam kapıyı kapattığı an Ahmet'e döndüm.

-Yemin ediyorum doğru söylüyorum. O şişe bana ait değil!

Ahmet sakinleştirir gibi yine başını salladı. Beni kollarımdan tutup sandalyeye oturttu. Sonra yavaşça karşıma oturup sandalyesini bana yaklaştırdı.

-Küçükken her yıldırım düştüğünde çılgık atardın hatırlıyor musun?

Yanağımdan süzölmeye başlayan yaşları yine sildikten sonra başımla onayladım.

-Peki sonra ben sana ne demiştim, onu hatırlıyor musun?

Burnumu çektim. Yüzümü son kez silip ona baktım. Gözlerine baktığımda gülümsüyordu.

-Korkma ben yanındayım demiştin.. Dedim sessizce.

Uzanıp elimi tuttu. Gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

-Bak, ben yine burada, yanındayım. Şimdi korkmayı bırak ve kocaman bir nefes al. Sonra bana herşeyi en baştan anlat.

Önce yeşil gözlerine baktım. Sonra başımı eğip avucumdaki parmaklarına baktım. Öyle sıkı tutuyordu ki, bir anda korkum geçti. Gözlerimi kapattım ve çok büyük bir nefes aldım. Tekrar gözlerim aralandığında hala gülümsüyordu. Ellerini çekti ve dikkatle dinlemeye başladı.

Nereden başlayacağımı bilmediğimden aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

-Üstümdeki ceketin cebinde bir şişe hap buldular.

-Ama sen onların ne olduğunu bilmiyorsun öyle değil mi?

Gözlerimi kaçırdım.

-Aslında biliyorum. Şeyy.. Okulun laboratuvarında üretilen bir ilaç, daha doğrusu uyuşturucu sayılabilecek bir ilaç.

Kaşlarını çattı.

-Peki sen bunu nerden biliyorsun? Yada dur, o şişe senin cebine nasıl girdi önce onu söyle? Kuruyan dudaklarımı kemirdim.

-Baloda.

-Baloda mı?

Gözlerinden kafasının karıştığı belli oluyordu. İlkinden daha derin bir nefes aldım.

-Bak, Emir'in babasının okulun Rektörü olduğunu biliyorsun. Ama özel sebeplerden dolayı, yıllardır araştırma laboratuvarının kontrolünü yardımcısına bırakmış. Yardımcısı da bu gücü kötüye kullanıp orada bahsettiğim bu uyuşturucuyu üretmeye başlamış. Hatta Emir'i de kendine aracı yapmış.

Tam bu cümlede kaşları anlamlı şekilde havaya kalktı. Hemen devam ettim.

-Ama Emir şuan herşeyi bıraktı. Tabi adamın henüz bundan haberi yok. Bu yüzden baloda Emir'in cebine o şişeyi koydu. Gece ben üşüyünce de Emir ceketini bana giydirdi.

-O ceket, yani şuan üstünde olan bu ceket onun mu?

Başımı salladım. Kaşlarıyla birlikte çenesi de gerildi. Ama ben yok sayıp devam ettim.

-Şeyy.. Bu ilaç konusunu benim yüzümden bir gazeteci öğrendi. Ve balodayken bu konuyla ilgili geniş bir soruşturma başlatmak üzere olduğunu duyduk. Söylediğine göre yarın sabah çok güçlü birine bu konuyla ilgili yaptığı araştırma dosyasını verecekti. Ve bizde Emirle bu gece için bir plan yaptık.

-Plan?

Ahmet'in yüzü artık ifadesizdi. Sanırım tepki vermek için hikayenin sonunu bekliyordu. Sorusuna karşılık başımı salladım.

-Gece boyunca bu ilaç olayının gerçek sorumlusunun kim olduğuna dair bütün belgeleri topladık ve o gazetecinin evine bıraktık. Madem soruşturma başlatacağı, en azından bunu doğru şekilde yapmasını sağlamalıydık.

Kaşları bu kez düşünür gibi kıvrıldı.

-O belgeleri izinle aldınız değil mi? Diye sorduğunda alt dudağımı ısırđım.

-Şeyy.. İsteddiğinde verilebilecek belgeler değillerdı. Üstelik bahsettiğim adamın bu soruşturma olayından haberi olsaydı çoktan paçayı sıyırmanın bir yolunu bulurdu. Bu yüzden gizlice ofislere ve evlere girip almak zorunda kaldık.

Hala ifadesiz ama temkinliydi.

-Ama bahsettiğin gazeteciye o belgeleri kendiniz verdiniz değil mi?

Gözlerimi kaçırdım yine.

-Evet biz verdik ama o henüz bunu bilmiyor. Sanırım evine gidip çalışma masasına baktığında dosyayı görecektir.

Cevap yada tepki vermedi. Sadece düşünüyordu. Konuşmadığımı fark edince bana baktı.

-Bitti mi? Dedi sakince.

Düşündüm.

-Gazetecinin evinden dönerken polis çevirme yaptı. Üstümüzü arayınca da varlığını bile unuttuğumuz o şişeyi buldular.

Bittiğini belli etmek için yorulmuş gibi omuzlarımı düşürdüm. Ahmet konuşmak için bir süre bekledi. Sonra ayağa kalktı. Odanın içinde bir kaç adım attı. Dudakları aralanmadan önce üstümdeki cekete baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, bir an ceketin alev alacağını sandım.

-Sahra bu söylediklerini kulakların duyuyor mu? Şu anlattıklarını bu odanın dışındaki herhangi birine söylediğinde başına neler gelebileceğini biliyor musun?

Parmakları hiddetle saçlarına gitti. Başını sallayıp öfkeyle bana baktı.

-O şımarık herife uyup hırsızlık yaptığına, cebinde uyuşturucu taşıdığına inanamıyorum!

Başımı eğdim. Üstümdeki ceketin içinde kaybolmak istedim.

-Kullanıyor musun? Dedi birden.

Sorusuyla ona döndüm tekrar. Bakışları beni korkuttu. Panikle başımı salladım.

-Tabiki de kullanmıyorum.

Şükredermiş gibi kısa bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtığına dişlerini sıktı.

-Peki ya o?

Emir'den bahsettiğini biliyordum. Yine salladım başımı.

-Artık kullanmıyor..

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. Odanın içinde sinirle adımlarken öfkesini bastırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

-Bu yaptıklarına inanamıyorum Sahra! Gerçekten inanamıyorum. O adamın seni böylesine kullanmasına nasıl izin verebiliyorsun anlamıyorum!

Omuzlarımı dikleştirdim.

-Haklısın, kulağa kötü geliyor biliyorum ama inan sandığın gibi değil. Üstelik bu işi sonlandırmayı ben istedim. Bu soruşturma işi biraz da benim yüzümden oldu. Bu yüzden bunu yapmaya mecburdum. O benden en ufak birşey istemedi.

Bana doğru sertçe bir kaç adım attı.

-Hala onu koruduğuna inanamıyorum. Onun yüzünden hapse girebilirsin Sahra!

Bu kez bakışlarından kaçmadım.

-Onu korumuyorum. Benim yüzümden zarar görmesine izin veremezdim. Üstelik bu işte gerçekten suçlu olduğunu düşünseydim ona yardım etmezdim. Hataları var ama suçlu diyemem. Ve emin ol, beni hiçbir şey için zorlamadı ve kullanmadı.

Delirmişim gibi yüzüme baktı. Dişlerini sıktı. Başını kabullenemiyormuş gibi salladı. Sonra bana arkasını döndü.

Bir kaç saniye sonra saatine baktı. Yüzü bana döndüğünde artık gözlerime bakmıyordu.

-Balodan çıktıktan sonra eğlence mekanına gittiğinizi, orada tanımadığın birinin ceketini giydiğini ve cebinden çıkan şişenin ne olduğunu bilmediğini söyle. Gerisini ben halledeceğim. Ve çantasını alıp yüzüme bile bakmadan odadan çıktı. Kapıyı açtığına dışarıda bekleyen görevliye "Emir Hanzade ile konuşmam gerek. Onun da avukatıyım." Dedi. Ama sesi tonu bu durumdan hoşnut olmadığını belli ediyordu.

O gitti, dışarıda bekleyen polis de içeri girdi. Arkasından bakarken kendimi artık gerçekten yalnız hissediyordum.

~~~

Ahmet'in söylememi istediği şeyleri kelimesi kelimesine tekrarladım. İfademi alan kişi söylediklerimden tatmin olmamıştı. Bana inanmadığını yüzündeki bütün mimiklerden anlayabiliyordum. Ama sanırım işi beni sorgulamak değil, sadece söylediklerimi yazmaktı. İfade verme işi bittiğinde beni karakola getiren kadın polis geri geldi ve koluma girip odadan dışarı çıkardı. Nereye gittiğimizi sorunca "İfadenin ne kadarı doğru şimdi onu anlayacağız!" dedi. Ben korkudan buz keserken, düşündüğüm gibi beni yalan makinasına değil, kan ve idrar tahlili vermeye götürdü.

Geri dönerken başka bir odadan çıkan Ahmet ve bir polisin kolunda yürümeye çalışan Emir'i gördüm. Muhtemelen onu da tahlil için götürüyorlardı.

Bir kaç adım sonra ikisinin gözleri de beni buldu. Ahmet'in bakışları hala kızgındı, Emir'in gözleri ise suçlulukla doluydu. İkisine de iyi olduğumu, daha doğrusu güçlü olduğumu göstermek için gülümsemeye çalıştım. Sanırım pek başarılı olamamıştım ki, ikisi de aynı gözlerle benim odaya girişimi seyretti.

Bir kaç dakika sonrası ise eziyet, daha doğrusu işkence gibiydi. Sert yüzlü iki polis memuru beni oda da sorgulamaya başladı. Aynı soruları defalarca sorarken sadece yalanımı değil, sabrımı da sınıyorlardı.

"O haplar sana mı, yoksa erkek arkadaşına mı ait?"

"O uyuşturucuları kimden aldınız?"

"Kullanmak için mi yoksa satmak için mi üstünde taşıyordun?"

Bunlara benzer sayısız soruyla aklımı karıştırmaya çalışsalar da, ben sabırla hepsine "Hayır" ve "Bilmiyorum." cevaplarını verdim.

İrademi koruduğum uzun dakikalar sonrası ağlamaya başladığımda ise soruları yumuşadı. Bu kez cebimden çıkanların benim değil de Emir'e ait olduğunu itiraf ettirmeye çalıştılar. Onlara göre ben, erkek arkadaşını korumaya çalışan saf bir kız olmuştum birden bire. Ama hangi yoldan deneseler de benim cevaplarım değişmedi. Sonunda ya pes ettiler yada Ahmet'in içeri girmesiyle üstüme gelmekten vazgeçtiler.

Ahmet beni gördüğü an yüzü düştü. Yüzüm düşündüğümde daha kötü görünüyor olmalıydı.

En resmi sesiyle kadın polise elimi yüzümü yıkamam için lavaboya götürülmemi rica etti.

Benden daha fazlasını alamayacaklarını düşünüyor olsa gerek, Ahmet'in teklifini kabul ettiler.

Koluna girdiğim kadın bu kez daha kibardı. Belki de bana inanmıştı kim bilir.

Ellerim titreyerek suya dokundum. Aynaya baktığımda ise yeniden ağlamak istedim. Gece başında bakmaya doyamadığım makyajımın çoğu yanağımdan çoktan akmıştı bile. Gözlerimin içindeki kırmızılığa bakarken karakolun içinden gelen sesleri dinledim.

Tutuklanmaktan hoşlanmayan insanların isyan ve küfür sesleri duyuluyordu. Kimi yalvarıyordu, kimi de sessizce kaderine razı olmuştu. Acaba ben hangi gruba giriyordum?

Odaya geri döndüğümde Ahmet ve masa başındaki memur kalmıştı içeride. Onların yanına gidince Ahmet eliyle omzuma dokundu. Yüzüne baktım, gülümsedi. Gözleriyle masayı işaret etti.

-Hadi şu kağıtları imzala da eve gidelim.

Şaşkınlıkla bir kaç saniye boş boş baktım kağıtlara. Gece boyunca her halime şahit olan polisin keyifli sesi geldi kulağıma.

-Anlaşılan küçük hanım bizi bırakmak istemiyor.

Onun cümlesiyle hızlıca imzaladım kağıtları. Odadan çıkmadan önce Ahmet'e baktım. Gülüşünü sileceğini bilsem de sordum.

-Peki ya Emir?

O beklediğim tepkisini verirken sorduğum kişinin sesi kulaklarımda çınladı.

-Batman asla ortağını yalnız bırakmaz.

Başım hızlıca sesin geldiği yöne çevrildi. Emir kapının dışında gülümseyerek bize bakıyordu.

Hızlı adımlarla yanına gidip ona sarıldım. Şükürler olsun ki o da iyiydi. Beni kollarından ayırdığında arkamda duran kişiye baktı.

-İtiraf etmekten hoşlanmasam da bu gecenin kahramanı yine James Bond oldu. Kendisi kurşunların önüne atlamakla kalmıyor, aynı zamanda iyilik meleği gibi yardıma da koşuyor. Ahmet'e döndüğümde, Emir'e kısa bir tebessümden fazlasını vermedi.

Karakolun bahçesine çıktık. Hava hatırladığımdan daha soğuktu. Yada içeride yaşadıklarımın dolayısı daha da korunmasız hissediyordum. Bu gecenin sorumlusu olan ceketime daha çok sarıldım.

Ahmet bize döndü.

-Yarın sabaha kadar arabayı alamayacaksın. Tedbir amaçlı kontrolü yapılacak.

Emir keyifsizce yüzünü buruşturdu.

-Sanırım bu, bizi eve bırakman gerektiği anlamına geliyor sevgili avukat dostum.

Ahmet gözlerini devirdi. Arabasının anahtarını eline aldığımda Emir'e ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Sert esen rüzgar eşliğinde Ahmet'in siyah arabasına bindik. Ben öne, Emir arka koltuğa oturdu.

Ahmet arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda dayanamayıp sordum.

-Neden bizi serbest bıraktılar?

Ahmet bana dönmeden ifadesizce cevap verdi.

-Tahlilleriniz temiz çıktı.

Şaşırdım. Bu kadar kolay mıydı yani? Ahmet şaşkınlığımı farketmiş gibi devam etti.

-Ayrıca senin üstündeki ceket sizi yakalattırken, Romeo'nun üstündeki de sizin serbest kalmanızı sağladı.

Emir'le aynı anda kaşlarımızı çattık. Anlamamıştık. En azından ben anlamadım. Ahmet dikiz aynasından Emir'e baktı.

-İki ceket birden giyemeyeceğine göre, biri başkasına ait olmalıydı. Bu yüzden ifadelerinize inandılar. Ayrıca bu gece gittiğiniz gece kulübüne ait vale fişi de oldukça işinize yaradı.

Emir etkilenmiş gibi kısa bir ıslık çaldı.

-Gerçekten iyi bir avukatmışsın Bond.

Ahmet aynadan sertçe ona baktı.

-Sadece şanslıydınız Romeo! Ve emin ol, Sahra yanında olmasaydı yeteneğimi seve seve karşı taraf için kullanırdım.

Bir kaç saniye yine göz kırpmadan bakışlarıyla konuştular. Benim gözlerim korkuyla ikisini seyrederken, Emir birden gülümseyip sırtını dikleştirdi.

- Biliyor musun, tam şuan aklıma bir sahne geldi.

Panikle arka koltuğa döndüm.

- Emir bence bu gece yeterince Romeo ve Juliet olduk.

Gözlerimle ona susmasını söyleme ye çalışıyordum. Zira Ahmet dakikalar önce öğrendiklerinden sonra Emir'e karşı pek de sevgi beslemiyordu.

Ama Emir uyarımı umursamadı.

- Hayır hayır, bu sahne şuan çok gerekli.

Beni yok sayıp Ahmet'e çevirdi bakışlarını. İkisi de birbirine dikiz aynasından sinirle bakarken, Emir güldü ve konuşmaya başladı.

- Bu sahnede iki kişi konuşuyor, bu yüzden diğer kişiyi sen seslendir olur mu Juliet?

Özür diler gibi Ahmet'e baktım ama o yola dikkat etse de gözünü kırpmadan Emir'i seyrediyordu. Emir kibar bir şekilde boğazını temizledi.

-Sahip olduğun her şeyi gösterme. Bildiğin her şeyi söyleme. Varını yoğunu dağıtma. Ata bin, yürüme. Kendin öğren, akıl dağıtma. Kazandığının hepsini kumara yatırma. Ve evinde otur. Böylece huzura erersin.

Sıradaki repliği söylemem için bana kısa bir bakış attı. Ama ben ağzımı açmadım. Çünkü lafı nereye getireceğini anlamıştım. Tam ona susmasını söyleyecekken, Emir'in beklediği cümle Ahmet'in dudaklarından döküldü.

- Boyundan büyük laflar ediyorsun!

Bu bir rastlantı mıydı? Ahmet de Romeo ve Juliet'i ezbere biliyor olamazdı değil mi? Emir kısa bir an şaşırsa da bu fırsatı kaçırmadı.

- Tıpkı karnı aç dolaşan bir avukat gibi değil mi?

Emirin yüzündeki sinsi gülüşe bakıp panikle Ahmet' döndüm. Ama onun dudakları keyifle kıvrıldı.

- Romeo, sana karşı katlandığım saygı,
şu sözlerden başkasını bulamıyor senin için:

"Sen alçağın birisin!"

Kısa bir an sessizlik oldu. Ben nefesimi tuttum, onlar göz kırpmadan birbirlerine baktı. Sonra ikisi de aynı anda kahkaha atmaya başladı(!)

Ve ben ciddi anlamda ikisinin de kafayı yediğini düşündüm.

~~~

Emir'in evinin önünde durduğumuzda yaklaşık yirmi dakikadır kimse konuşmamıştı. Emir arabadan inmeden önce Ahmet'e baktı. Başıyla havalı bir veda selamı verdi.

"Tybalt." dedi resmi bir sesle.

Ahmet'in dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Emir'in hareketine benzer şekilde başını salladı. "Romeo."

Bu kez gülümseyen Emirdi. Yakalarını kaldırıp arabanın kapısını açtığı anda ben küçük dilimi yutmak üzereydim. Ne yani, şimdi de iki düşman aile çocukları mı olmuşlardı? İkisi arasındaki kavgayı çözemeyeceğimi kabul edip başımı salladım. Ve Emir'in arkasından arabadan indim. Onunla vedalaşmamın Ahmet'in keskin bakışları eşliğinde olacağını bilsem de bir kaç şey söylemem şarttı.

Yolculuk boyunca gözlerini kaçırmamasından gecenin sonu için hala mahçup olduğunu biliyordum.

Arabadan bir kaç uzun adım uzaklaşıp bahçe kapısının önünde durduk. Arabanın farı üzerimize yansıyor. Parlaklıktan arkasını göremesem de, Ahmet'in göz kırpmadan bizi izlediğine emindim.

Emir'in mavi gözleri kısa süre sonra beni buldu. Gülümsedim. Ama o suçlu çocuklar gibi dudak büktü.

-Ortağımı koruyamadım. Dedi keyifsizce.

Omzuna samimi bir yumruk dokundurdum.

-Kendini kötü hissetme. O an kıyafetlerini çıkarıp üstüme atlasaydın bile bizi o yere girmekten kurtaramazdın Batman.

Kısa bir kahkaha attı. Bende ona eşlik ettim.

-Hem yaptıklarımızdan sonra biraz olsun cezalandırılmış olmak iyi oldu. Eğer hiç birşey yaşanmamış gibi eve gelseydim, yastığa başımı koyduğumda suçluluktan uyuyamazdım. Ama şuan bebekler gibi rahat uyuyacağım, çünkü kefaretimi ödedim.

Ben kıkırdadım. Onun dudakları yana kayarak gülümsedi. Sonra eli ensesine gitti.

-Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmakta üstüme yoktur ama bu gece hala zor uyuyacağımı biliyorum. Olmamış gibi davranamayacağım şeyler oldu..

Yutkundum. Allahım, öpüşmemizden mi bahsediyordu yoksa? İstemsizce bakışlarım ışığın arkasındaki kişiye kaydı. Onu göremedim ama varlığı kurşun kadar ağırdı.

Sert esen rüzgar titreyen dudaklarımı okşadı. Tam konuşacaktım ki, sadece cümlemi değil geceyi de bölen bir korna çaldı. Ahmet konuşmanın uzamasını istemiyordu anlaşılın. Aslında bu garip enerjiyi böldüğü için memnun sayılırdım.

İkimizin bakışları bize vuran ışıktan tekrar birbirimize dönünce Emir zaman geçirmeden beni kendine çekti. Artık bu hareketi onunla el sıkışmak kadar doğal geliyordu. Başımın yeri göğsünde hazır, benim alnımda da onun dudakları için yer ayrılmış gibiydi. Kolları beni ısıttığında yapbozun uygun parçasını bulmuş gibi hissetmişim. Yine de, bu kez diğerlerinden daha garipti..

Kulağıma "Binlerce kez iyi geceler Juliet.." dediğinde göğsünden ayrıldım. Gözlerim yüzüne baktığında canım sıkıldı. Bakışları neden bu kadar hüznüydü ki? Sanki bu kez cümlesine bir değil, bir kaç veda saklamış gibiydi..

Sebebini sormadan hızla çarpan bir kapı sesi geldi. Refleks olarak bir adım uzaklaşıp arabaya döndüm. Ahmet hızlı bir kaç adımla yakınımıza geldi. Arabanın sağ farını örtecek şekilde arabaya yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

Bakışları "yine" sertti. Bu yaşıma kadar onu sinirli gördüğüm anlar bir elin parmağını geçmezken, artık gözlerine öfke yerleşmiş bir adam olup çıkmıştı.

Alaycı sesi böldü düşüncelerimi.

-Vedalaşmanız bittiyse Romeo'nun emanetini artık ona verebilirsin Sahra.

Kaşlarımı çatıp düşündüm. Emaneti mi?

Anlamadığımı belli ederek yüzüne baktım. Bakışlarıyla işaret ettiği yere bakınca üzerimdeki ceketten bahsettiğini anlamışım.

Parmaklarım yavaş hareketlerle ceketin yakasına gittiğinde Emir elimi durdurdu.

-Vermene gerek yok, o sende kalabilir Sahra!

Cümle içinde adım geçse de ne sesinin, ne de bakışlarının muhatabı bendim. Keskinleşen yüz hatları ve gergin çenesiyle Ahmet'e odaklanmıştı.

Ahmet yaslandığı yerden doğruldu. Bir kaç adım sonra o da diğer tarafımdaydı artık.

Sebebini bilmesem de kalp atışlarım hızlandı. Bu, fırtınayı koklamak gibiydi. Yağmurun yağacağını hissediyormuşçasına kötü birşeylerin olacağını hissediyordum.

Emir elini geri çekti. Parmaklarım usulca iki yanıma düştü. Ahmet omzuma dokundu.

-Sana ait şeylerin ona zarardan başka birşey vermediğini ne zaman anlayacaksın?

Emir bu soruya cevap vermek yerine onu küçümsermiş gibi bir bakış attı. Bu kez çenesini sıkın Ahmetti.

Ben ne olduğunu anlamadan Ahmet omuzlarımdan ceketini söküp aldı. Kollarım havada asılı kaldığında saf soğukla baş başa kaldım. Ama kalbim öylesine hızlı kan pompalamaya başlamıştı ki, soğuk tenime işlemedi.

Şaşkın bakışlarım ikisi arasında mekik dokuyordu. Sanki orada değildim de, uzaktan olanları izliyor gibiydi. Zaten onlar da ben orada yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Ahmet elindeki ceketini tiksiniymiş gibi Emir'e fırlattı. Ceket Emir'in kaslı göğsüne çarpıp ayaklarının dibine düştü.

-Zehirli ellerini onun üzerinden çek!

Ahmet'in cümlesi gecenin karanlığında yankılandı. Emir yerdeki kumaş yığınınına baktı.

Yumruğunu sıktı. Başını kaldırdığında ise kızgın bakışları aynaya bakıyor gibiydi. Çünkü Ahmet de en az onun kadar öfkeliydi.

Ve saniyeler sonra beklediğim fırtına aniden koptu!

Gözümün önünden geçen ilk yumruk kime aitti bilmiyordum ama beni kenara savuracak kadar güçlü bir itişme başladı.

Parmaklarım istemsizce dudaklarımı örttü. İki adam birbirine acımasızca yumruk savururken arabanın farı sanki onları takip ediyormuş gibi tüm ayrıntıyı görmemi sağlıyordu.

Peş peşe inen yumrukların çoğu hedefini buluyordu. Kimin canı daha çok yanıyordu tahmin bile edemedim. Şoku atlatmam uzun zamanımı aldı. Öyle uzun zaman geçmişti ki, artık ayakta değil yerde birbirinin üstüne çıkmaya çalışan iki bedendiler. Belki de sadece saniyeler geçmişti ama ikisini ayırmak için hamle yaptığımda bile, o bir kaç adımlık alan bile bana metrelerce uzak gelmişti.

İnce kollarım, bu güçlü iki adamı ayırmaya yetmeyecekti elbette ama onları durduran benim varlığımı hatırlamak olacaktı, buna emindim.

Sert şekilde onları çekiştirip ikisinin adını da sesli söyledim. Sokak bu kez benim sesimle yankılandığında bakışları bana kaydı.

Elbisemle aynı renkte olan yaraları içimi acıttı. Bu adamların derdi neydi?!

-Amacınız ne sizin? Birbirinizi gerçekten öldürmek mi?

Korkuyla karışık çıkan sinirli sesim dikkatlerini çekmeye yetti. İkisi de kısa bir an duraksadıktan sonra ayağa kalktı. Üstlerini düzelttiklerinde bile gözlerini birbirinden ayırmıyorlardı.

Tekrar yüz yüze gelecek şekilde yakınlaştıklarında, ben yine görünmez olmuştum.

Emir önce yumruğunu sıktı.

-Benim kadar cesur olmadığın için böylesine öfkелisin değil mi? Dedi sonra, Ahmet'in gözlerinin içine bakarak.

Ahmet patlamış dudaklarını birbirine bastırdı öfkeyle.

-Cesur olmakla, fırsatları değerlendirmek arasında fark vardır. Senin yaptığında bundan fazlası değil.

Bir adım daha yaklaştı Emir'e. Gözlerini kıstığında yüzüne farklı bir bakış yerleşti.

-Hem asıl sen itiraf et, yarından sonra yeniden basit bir figüran olacağın için böylesine telaşlandın değil mi?

Yarın kelimesi geçtiği an kaşlarımı çattım. Yarın?!

Şu geçen dakikalar, yumruklar ve kurulan cümlelerden sonra mantıklı hiçbir mana çıkaramıyordum.

Emir cevap vermedi. Sadece dişlerini sıktı. Burnundan aldığı nefes beyninden geçenleri söndüremiyor gibiydi. Öfkeyle baksa da acı çekiyor gibiydi. Öne doğru hamle yaptığında yeniden Ahmet'e vuracağını zannettim. Ama o sadece yerdeki ceketine uzandı. Asfaltı söker gibi çekip aldığında parmaklarını sıkıca kumaşa bastırıyordu.

Önce bana, sonra Ahmet'e baktı. Ve tek kelime etmeden arkasını dönüp bahçe kapısından içeri girdi.

Daha bir kaç adım uzaklaşmıştı ki Ahmet ona seslendi.

-Binlerce kez iyi geceler Romeo!

Benim başım şaşkın şekilde Ahmet'e döndü. O ise zafer kazanmış gibi evinin dış kapısını sertçe kapatan Emir'e bakıyordu hala.

Aklım durmuştu. Az önce neler olmuştu?

Soğuk artık bedenimi ele geçirdiğinde titredim. Parmalarım kollarıma uzanıp çıplak tenimi örttü. Ahmet'in yeşil gözleri beni bulduğunda artık daha sakindi.

-Hadi gidelim buradan.. Dedi sessizce.

Uyuşmuş şekilde başımı salladım. Üşüyen bedenimi arabaya doğru itirdim. Ama arabanın kapısını açtığımda, binmeden önce Emir'in evine döndüm. Hiçbir ışık yanmıyordu. Koca ev ilk kez bana bu kadar yalnız gelmişti.

Beni göremediğini bilsem de, elimi havaya kaldırıp ufak bir el salladım. İçimden ona iyi geceler dilerken, orta katta, benim uyuduğum odanın perdesi kıpırdadı. Orada mıydı bilmiyordum ama yalnız olmadığını hissettirmek için o perdeye doğru baktım. Ve tüm kalbimle gülümsedim..

~~~

Arabanın içi sessizdi. Artık günün aydınlanmasına belkide sadece dakikalar kalmıştı. Tek geceye sığdırdıklarım aklıma geldikçe hala inanmıyordum.

İlk balom, ilk hırsızlığım, ilk öpücüğüm, ilk tutuklanışım.. Bunların hepsini tek geceye sığdırmıştım. Sanırım bir gecede beş yaş büyüdüm derken böyle zamanları kastediyorlardı.

Üstümde öyle bir ağırlık vardı ki, değil beş, yirmi yılımı tek adımla geçmiş gibiydim.

Ahmet beni Çıkmaz'a götürmeyi teklif ettiğinde reddettim. Annem beni bu halde görürse bir terslik olduğunu mutlaka anlardı. Yüzüm ağlamaktan şekil değiştirmişti. Ayrıca şuan fazlasıyla

geç bir saatti ve bu saatte döndüğümü bilmesine gerek yoktu. O şuan yurttta, sıcak yatağında uyuyor olduğumu düşünüyordu ve böyle düşünmesi daha iyiydi.

Yurda gitmek daha mantıklıydı. Hem Damla ve Su sabah soracağı bir milyon maddeden oluşan sorularını çoktan hazırlamış olmalıydı. O soruları telefon yerine yüz yüze atlatmak daha sağlıklı olacaktır.

Ahmet'in arabası yurt bahçesine girdiğinde oldukça sessizdi. Binaya yakın bir yerde sakince durduk.

Yol boyunca kaçamak bakışlarla yaralı yüzüne baksam da tek kelime etmemiştim. O da konuşmamıştı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yine derinleşmişti. Belli ki düşünüyordu. Aklındakileri duymayı çok isterdim.

Elim kapının koluna gittiğinde benden önce o indi arabadan. Bende onu takip ettim. Keskin soğuğu yok sayıp kollarımı göğsüme topladım. Yanıma geldiğinde yüzüme baktı. Bende onun kine. Alt dudağı şişmişti. Elmacık kemiği kızarmıştı. Ama gözleri hala yeşilin en güzel tonuydu.

Gözlerime baktığında gülümsedi. İlk kez gözlerine yerleşen öfkenin kaybolduğunu hissettim. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

-Yarın güzel bir gün olacak.. Dedi gülümseyerek.

Ama benim kaşlarım bu kelimeye tepki göstermeyi çoktan öğrenmişti. Yarın(!) Canım yok sayamayacağım şekilde sıkıldı. Omuzlarımı dikleştirdim.

-Yarın ne olacak? Diye sorduğumda soğuktan sesim titredi.

Nefesini dışarı bıraktı. Sıcak nefesi havada süzülürken cevap vermedi. Sadece tebessüm etti. Sebebini bilmesem de sinirle elbisemin eteğini toplayıp arkamı dönmek için hamle yaptım.

-Biliyor musun, yarınları beklemekten çok sıkıldım! Eğer bana söyleyecek birşeyin varsa hemen şimdi duymak isterim. Ama eğer yoksa, artık yarınlarla ilgilenmiyorum!

Ve sırtımı ona dönüp yürümek için ilk adımımı attım. Ama ayağım havada kaldı. Parmakları soğuk tenime dokunduğunda durdum. Kolumdan çekip beni kendine döndürdü. Ona baktığımda artık gülümsemiyordu ama kızgın veya öfkeli de değildi. Öylece bakıyordu.

Tam karşımda durdu. Parmakları kolumdan dirseğime, oradan da avucuma kaydı. Sıcak teni elimi kapladığında yutkundum. Gözlerim şaşkın şekilde parmaklarının hareketini izlerken ne yapacağımı bilemedim.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

-Bu gece olmaz. Dedi.

Neden demek istedim. Ama dudaklarıma kelimeler gitmedi. Ama o aklımdan geçeni duydu.

-Üstünde onun elbisesi, teninde onun kokusu varken olmaz..

Elimi bıraktı. Ama hala gözlerime bakıyordu. Tekrar konuşmadan önce boynumdaki ayçöreği kolyeme takıldı gözleri. Sanırım ters dönmüştü. Uzanıp parmak uçlarıyla düzeltti. Sıcaklığı tenime değdiğinde irkildim.

Elini indirdi, tekrar gözlerime baktı.

-Yarın.. Yarın çok güzel olacak Sahra.. Dedi sessizce.

Son kez gülümsedi ve arkasını döndü. Tekrar arabasına bindiğinde ben şapşal gibi onun arkasından bakmaktan başka birşey yapamadım. Onun arabası gözden kaybolana kadar orada asılı kaldım. Söyledikleri kulağımda çınladı.

Yarın..

Yarın...

Yarın çok güzel olacak..

Yarın güzel bir gün olacak..

Rüzgarın elbisemi savuracak kadar sert esmeye başladığını farketdiğimde, gün ışığı koyu maviliğıyle gökyüzünü boyamaya başlamıştı.

Yarın olmuştu işte.

Peki neden ben yeni güne bakarken böylesine korkuyordum?

~~~

35. Bölüm ~ İtiraf lar

~~~

Rüyaları bilinçaltımız mı, yoksa geleceğimiz mi şekillendirir?

Hiç bilmediğim, tanımadığım, daha önce gitmediğim ufak bir dairenin balkonundayım. Dışarı çok sıcak. Turuncu iklimi olan bir yerdeyim. Resimlerini gördüğüm avrupa şehirlerinden birine benziyor. Küçük ama sevimli..

Turuncu güneş batmak üzere.. İlık rüzgar saçlarımla birlikte uzun perdeleri de savuruyor. Başımı dairenin içine doğru uzatıyorum. Küçük bir yemek masasının üstünde birkaç dilim pizza ve iki kadeh var..

Neredeyim ben?

Kaşlarımı çatıp üstümdeki daha önce giymediğim, kan kırmızısı salaş elbiseme bakıyorum. Sonra anlamlı birşey aramak ister gibi parmaklarımı boynuma götürüyorum. Parmak uçlarım kolyeme dokunduğu an zinciri kopup avucuma düşüyor. Şaşkın şekilde avucumdaki gümüş ayçöreğine bakarken dairenin kapısı açılıyor.

Gıcırdayan parke sesiyle, yavaş adımlarla içeri giren kişinin kim olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda rüzgar perdeyi önüme savuruyor. Bu kez esinti çok gerçekçi, öyle ki tenimde hissedebiliyorum.

İçeri giren, masamı ve rüyamı paylaştığım kişiyi görebilmek için dirensem de esinti beni o daireden, balkondan ve rüyamdan koparıyor.

Aynı esinti yüzüme vurduğunda gözlerimi açmayı reddettim. Kulağıma, burnuma, yanağıma değdiğinde ise uykudan sıyrılmaya başlayan bedenimi durdurmaya çalıştım. Ama nafile.. Kulaklarım fısıltıyla konuşulanları seçmeye başlamıştı bile.

-Ben üstüne su dökme konusunda ısrar ediyorum!

-Saçmalama Su! Kızın korkudan felç geçirmesini mi istiyorsun?

-İyi de senin nazikçe üflemlerinde bir işe yaramıyor. Baksana hala hareket bile etmedi.

Bahsettiği nazik üflemleri yeniden tenimde hissettiğimde Su sabırsızca nefesini dışarı bıraktı.

-Yeter artık ben sürahiyi getiriyorum!

Korkudan zorlanarak da olsa göz kapaklarımı hareket ettirdim. Deli gibi merak etsem de, belli ki rüyama geri dönmem imkansızdı. Yaşadığım son geceden sonra avatar tadında bir rüya görsem bile yadırgamazdım aslında. Ama bu çok gerçekçiydi..

Su'yun adımları yataktan uzaklaşmadan bir kez daha hareket etmeye çalıştım. Damla haklıydı felç geçirmek istemiyordum. Ama yataktan değil doğrulmak, kıpırdamak için tek hamle yaptığımda bile bütün kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Sanırım soğuk suya ihtiyaç kalmadan bile felç geçirmiş olabilirdim.

Hareketlendiğimi farketmiş olacaklar ki Su sırtır gibi konuştu.

-Sana numara yaptığını söylemişim.

Yüzümü buruşturdum.

-Numara yapmıyordum ama senin su dökme kadar zalim olduğunu bildiğimden ayıldım. Diye homurdandım.

Milimetrik açtığım gözlerim sırtın yüzüne somurtarak bakarken, o keyfinden birşey kaybetmemişti. Ben gözlerimi ovuşturdum, Damla vakit kaybetmeden yatağımın kenarına tünedi.

-Artık uyandığına göre Kulkedisi, bize gece olanları anlatabilirsin.

İki kolumu yana doğru gerdim ve uzun bir esneme eşliğinde gözlerimi açtım. Gece giydiğim kırmızı elbisem dolabımın kapağında asılıydı ve o da en az benim kadar yorgun görünüyordu.

Kederli bir suratla ikisine baktım.

-Gece yaşadıklarımı bilseydiniz akşama kadar uyumama izin verirdiniz.

Bu sözüm onları daha da meraklandırdı. Ben zorla da olsa doğrulup sırtımı başlığa yaslarken, Su heyecanla yatağıma zıplayıp Damla'nın yanında bağdaş kurdu. Kendimi masal anlatmaya hazırlanan yaşlı dedeler gibi hissettim. İkisi de ufak çocuklar gibi hevesle bana bakıyordu. Sevimli hallerine önce gülümsedim. Sonra derin bir nefes aldım.

-Nerden başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım geceyi dörde ayırabilirim. Önce balo..
İkisi de sabırsızca alkışladı.

-Balo şahaneydi.. Kendimi modern bir masalın içinde gibi hissettim. Saray, müzik, ikramlar, konuklar, herşey ama herşey müthişti.
Damla araya girdi.

-Emirle dans ettiniz mi?

Gülümseyerek başımı salladım.

-Evet. Hatta babasıyla bile dans ettim.

Önce şaşırdılar sonra sesli şekilde tezahürat kopardılar. Ben utandım ama belli etmeden devam ettim.

-Evet, herşey çok güzeldi, ta ki Kenan geceye gelene kadar..

Ben surat astım, onlar şok oldu.

-O kelebeğin ne işi varmış ki orada?

Omuz silktim.

-Gecenin ikinci kısmı da onun gelmesiyle başladı zaten. Cennet hakkında soruşturma başlatmak için üst düzey biriyle konuşabilmek için gelmiş.

Damla parmaklarıyla dudaklarını örttü, Su ise kaşlarını çatmıştı.

-Ve başardı da. Onun bahsettiğim kişiyle konuşmalarını duyduk ve harekete geçtik. Emirle Cennet mevzusuyla ilgili belgeleri toplayıp Kenan'ın evine bıraktık. Böylece Emir'in babasının zarar görmesini engelleyebilecektik.

Şaşkınlıkları daha da arttığında ben daha fazla surat asmıştım.

-Ve emin olun bunlar gecenin eğlenceli kısımlarıydı.

Damla sonunda konuşabildiğinde;

-Dahası da mı var? Diye sordu.

Üzüntüyle başımı salladım.

-Kenan'ın evinden dönerken yolda polis arama yaptı ve üstümüzde Cennet'i buldu.

İkisi de sesli bir çığlık kopardı. Soru sormalarına fırsat vermeden devam ettim.

-Ahmet gelip bizi kurtarmasaydı, belki de bu sabah beni cezaevine ziyarete gelebilirdiniz..

Damla kötü olaydan korkanlar gibi kulağını çekip, çalışma masama uzandı ve bir kaç kere vurdu. Su'yun hala kaşları çatıktı.

Keyifsizce devam ettim.

-Son ve en can sıkıcı kısma gelecek olursak; Ahmet bizi eve bırakırken Emirle kavga etti.

İkisi aynı anda "Neden?" Diye sordu.

Omuz silktim.

-Bilmiyorum. Ahmet karakolda öğrendiklerinden sonra Emir'e sinirliydi zaten.

Yorulmuş gibi nefesimi dışarı bıraktım.

-Aslına bakarsanız aralarındaki öfkenin sebebini hala anlayamıyorum. O an bakışları öyle korkutucuydu ki.. Ben ayırmasam birbirlerini hastanelik edeceklerdi.

Damla ve Su anlamlı şekilde bakiştılar. Su sonunda konuşmaya karar vermiş gibi oturuşunu dikleştirdi.

-Tüm gece yaşadıkların da değil ama son kısımda senin de payın var Sahra.

Kaşlarımı çattım.

-Anlamadım?

Damla Su'yu engellemek ister gibi onun bacağına dokundu. Ama Su başını onaylamaz şekilde sallayıp bana döndü. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde uzanıp elimi tuttu.

-Sana birazdan söyleyeceklerimden sonra beni sevmeye devam edeceğine söz ver. Dedi yumuşak bir şekilde.

Neyi kastettiğini anlamasam da başımla onayladım. Çünkü ne olursa olsun, bu uzun boylu sarışının beni gerçekten sevdiğine emindim.

Parmaklarını tenimden uzaklaştırıp derin bir nefes aldı. Gözlerime baktığında artık daha sertti.

-İkisi arasındaki öfkenin tek sebebi sensin! Ve ikisinin sana kör kütük aşık olduğunu göremeyecek kadar da körsün! Ve bunu anlamadığın için bazen gerçekten aptal olduğunu düşünüyorum. Adamlar gözünün önünde acı çekiyor ama sen bunun farkında bile değilsin!

Daha söyleyecekleri vardı ama Damla koluna vurup onu durdurdu. Bense nefes bile alamadım. Göz kırpmadan ifadesizce Su'yun yüzüne bakıyordum. Bir kaç saniye kimse konuşmadı. Bende belli aralıkla nefes almaya çalıştım. Sonunda Su başını eğip "Özür dilerim.." Dedi.

Yutkundum. Bakışlarımı Damla'ya çevirdim.

-Sende böyle mi düşünüyorsun? Diye sordum sessizce.

Çekinerek omuz silkti.

-İkisi de gözlerinin içine bakıyor Sahra. Ve sen bir karar vermediğin sürece ikisi de hırçınlaşmaya devam edecek.

Söylediklerini idrak etmek için gözlerimi iyice açtım.

-Bir karar vermek mi?

Bunlar neler söylüyordu böyle?! Sanırım ben hala rüya görüyordum. Panikle yataktan çıkıp ayağa kalktım. Ellerimi saçlarıma götürüp çekiştirdim. Afallamış şekilde onlara döndüğümde tepki vermeden beni izliyorlardı.

-Kızlar siz kafayı mı yediniz? Bu... Bu söyledikleriniz saçmalık!

Cevap vermediler.

Bir kaç dakika odanın içinde volta attım. Sinirlenmiştim. Ama sanırım onlara değil kendimeydi öfkem. Çünkü her adımda söylediklerinin doğru olma ihtimali beynime işliyordu. Ama yine de yerli yerine oturmayan bir şeyler vardı (!)

Durdum. Hızla aldığım nefesimi tuttum. Sakinleşince kızlara döndüm. Bu kez birazda suçlulukla izliyorlardı beni. Yavaşça yanlarına gidip yatağımda boş kalan bir yere çöktüm.

Konuşmadan önce kolyeme dokundum. Sonra duvarda asılı olan Emir'in hediyesine baktım. Korkarak kızlara döndüm.

-Onun "gerçekten" beni sevdiğini mi düşünüyorsunuz?

İkisi de cevap vermedi. Ama Ahmet'i kastettiğimi ikisi de anladı. Çünkü şu hayattaki herşeyi kabul edebilirdim ama Ahmet'in kalbinde bana ayrılmış bir yer olduğuna ikna olamazdım.

Bunun doğru olma düşüncesi eskiden içimi bayram yerine çevirirken, şimdi.. Şimdi korkuyordum..

Peki, korkumun sebebi neydi?

Damla elime uzandı. Gözlerime baktı.

-Bazen kimin seni sevdiği değil, senin "gerçekten" kimi sevdiğin önemlidir.

Aylar önce bu soruya haykırarak onun adını söyleyebileceken, neden şimdi içimden ağlamak geliyordu ki?

~~~

Öğlene doğru kızların zoruyla da olsa bir kaç şey atıştırıp kendimi yurdun dışına, soğuk havaya attım. Kalın paltoma saklanmış, ıslak bahçede adımlarımı izleyerek yürürken sersem gibiydim.

Az önce konuşulanları düşünmek istemesem bile ihtimaller ve acabalar beynimde dönüp duruyordu.

Bir kaç adım sonra önümü kesen siyahlar içindeki kişiyle durdum. Başımı kaldırdığım da siyah gözler beni karşıladı.

Afalladım.

-Kenan? Senin ne işin var burada?

Yüzündeki bütün kasları gergindi. Elindeki şeyi gösterip gözlerime baktı.

-Bu dosyanın evime nasıl girdiğini öğrenmeye geldim.

İşte bunu tamamen unutmuştum!

İç güdüsel olarak bir adım geri çekildim.

-Ha-Hangi dosya? Diye kekeleyişim de, kesinlikle inandırıcı değildim.

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. Dosyayı tekrar kaldırıp yüzüme yaklaştırdı.

-Cennetle ilgili herşeyi anlatan bu dosyayı! Bana sakın haberin yokmuş gibi davranma. Çünkü sen ve Hanzade'nin bu işin içinde olduğunu adım gibi biliyorum. Her ne kadar dosya bunun aksini söylese bile.

Çekinerek de olsa yüzüne bakmaya devam ettim. Ama sonra içimde birşeyler ters döndü.

Su'yun yüzüme vurduğu gibi aptal ve kör olmaktan çok sıkılmıştım. Geri attığım adımla omuzlarımı dikleştirdim. Siyah gözlerine bakarken bu kez korkmuyordum.

-Bence ikimizde öğrenmesi gereken şeyler var!

Kararlı ifadem gözlerindeki sertliği kırdı. Soru sorar gibi yüzüme baktığında sakinleşip aklımı toparlamaya çalıştım.

-Benim etrafımda sadece Cennet için dolaştığını biliyorum Kenan. Ama anlayamadığım bunu nasıl ayarlamış olman? Seninle mektuplaşmamız okula kayıt olmadan başlamışken nasıl yapabildin?

Sorumu bekliyor muydu, şaşırmış mıydı, korkmuş muydu yada üzülmüş müydü anlayamadım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki çözemedim.

Elindeki dosyayla birlikte kolları iki yanına düştü. Omuzlarıyla birlikte başı da eğildi. Bir kaç saniye gözlerini kapattı. Tekrar açtığında siyah gözleri çok hemde çok yorgundu. Sanki taktığı maskeden kurtulduğu için rahatlamış gibiydi.

Soğuk havada kendini belli edecek şekilde derin bir nefes aldı.

-Senden hoşlandım Sahra. Sen artık inanmayacak olsan bile senden gerçekten hoşlandım.

Seninle yazışmaya başladığımda Cennetten haberim vardı. Ama seninle yazışmamızın Cennetle hiç bir ilgisi yoktu, olamazdı da. Söylediğin gibi biz yazışmaya başladığımızda seni Cennet'e bağlayan hiçbir şey yoktu.

Gülümseyerek gözlerimin içine baktı.

-Senin mektuplarını okurken içimde engelleyemediğim bir duygu oluşuyordu. Hem tanıdık, hem çok yabancı. Her yeni mektubunu okuduğumda bir sonraki için heyecanlanıyordum. Cevabın geç geldiğinde seni özlüyordum. Hiç görmediğin birini özlemek çok tuhaf biliyorum. Ama kelimelerini özlüyordum. Se..

-Cennetten nasıl haberin oldu?

Sözünü kesmek istedim. Çünkü daha fazla anlatırsa ona karşı yumuşayacağımı biliyordum.

Ayrıca o mektupların bana neler hissettirdiğini de artık hatırlamak istemiyordum.

Sorumla birlikte vermek istediğim mesajı anlamış gibi hüzünlü şekilde zor da olsa gülümsedi.

Sonra başını kaldırıp uzakta görünen eğitim binasına baktı.

-Kardeşim bu okulda okuyordu. Dedi.

Şaşırdım. Bana memlekette annesiyle yaşayan tek bir kardeşi olduğunu söylememiş miydi?

-Ölmeden önce burada okuyordu.. Diye eklediğinde donup kaldım.

Gözlerimi kaçırdım.

-Ben.. Ben çok üzüldüm. Diyebildim.

Metanetli şekilde başını salladı.

-Bende üzülmuştüm. Ama ölüm sebebini öğrendiğimde tek hissettiğim şey öfkeydi.

Tekrar gözlerine baktığımda öfkesinin hala taze olduğunu farketdim.

-Doktorlar aşırı dozdan öldüğünü söylediğinde kulaklarıma inanmadım. Her yıl dereceye girecek kadar derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Dikkatliydi. Titizdi. Enerjik ve hayat doluydu.

Hiç o bağımlı insanlara benzemiyordu. O öldüğünde şuanki gazetemde yeni işe alınmışım.

Kardeşimin ölümü altında yatan başka şeyler olduğunu biliyordum ve bunu ortaya çıkarmaya kendime söz verdim. Herkes gizlemeye çalışsa da gerçeği öğrendim, kardeşimi öldüren buydu! Paltosunun cebinden çıkardığı şeyi bana uzattı. Avucundaki siyah hapi tanıyordum. Ağzıma acı bir tat gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. Tek kelime edemedim.

İlacı tekrar cebine koydu. Bir kaç dakika ikimizde ne konuştuk, ne de birbirimize baktık.

-Bana "Bu gece beni farketmeleri için ilk adımı atıyorum!" Dediğin mektubu hatırlıyor musun? Diye sordu sakince.

Gözlerine bakarken zorlandım. Yavaşça başımı salladım. Hatırlıyordum. Emir'in partisine gittiğim gece yazmışım. Belki de hayatımı değiştiren geceye başlamadan hemen önceydi..

-İşte o mektubunu okuduğumda senin için endişelendim. Bir sonraki cevabın olması gerekenden geç geldiğinde ise içimdeki dürtüye engel olamayıp seni bulmaya geldim.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

-Okuluna gelip her yerde seni aradım. Açıkcası bulmam çok zor oldu. Ama seni gördüğüm an olduğum yerde kalakaldım. Bunun sebebi hala hayran olduğum güzelliğin değildi. Yanında o vardı.. Kardeşimin ölmesine sebep olan Hanzade'den biri!

O dişlerini sıkarken ben yutkundum. Nefes almaya bile korkuyordum.

-Sana Emir'i ilk kez seninle bulduğumuz gün gördüğümü söylediğim de yalan söyledim. Onu tanıyordum. Hanzadelerin hepsini tanıyorum.

Gözlerini kapatıp, o soyada olan öfkesini aklından uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. Tekrar bana baktığında daha sakindi.

-Bütün gün izledim sizi. Her anında yanındaydı. Konuşmuyordunuz ama birliktediniz.

Partiden sonra Emir'in benimle derslere girdiği, inatla yanımdan ayrılmadığı günleri kastediyor olmalıydı.

-Yıllardır beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Seni kullanmak değildi niyetim ama bu fırsatı kaçıramazdım Sahra, beni anlamalısın. Cennet'e ilk kez o an yaklaştığımı hissetmişim.

Başını özür diler gibi salladı.

-Ve bu yüzden bir sonraki mektupta da buluşmayı teklif ettim.

Duyduklarım beni afallatmıştı. Ne tepki vermeliydim ki? Bakışları tekrar gözlerimi buldu.

-Yaptığım yanlış, biliyorum. Ama yemin ederim; Senden hoşlandım Sahra. Bulduğumuz gün aynı şeyleri hissetmediğini anladığım halde üstelememin tek sebebi Cennet değildi. Sana dokunup yanmama izin vermeni de ümit ettim..

-Ben... Ben..

-Sen Ahmet'i seviyorsun biliyorum.

Şaşkınlıkla gözlerine baktığımda gülümsedi.

-"Gönlünde biri varken kafana başkasını sokmaya çalışırsan, o beden o yükü taşımaz." Cennet olmasaydı da gönlüne giremeyeceğimi biliyordum. Ben sadece şansımı denedim.

Ne ara Cennet'i aşım bu konuya gelmiştik ki?

Önce yutkundum. Sonra onunkine benzer bir nefes aldım.

-Sandığının aksine Toygar Hanzade'nin Cennet olayında suçu yok. Hatta onun böyle bir haptan haberi bile yok. Herşeyi yardımcısı yaptı. Onun tek suçu yardımcısına güvenmek. Sert yüz hatlarına bakarken ses tonumu ayarlamakta zorlandım. Onun gerçeği anlamasını istiyordum.

-Balo da soruşturma başlatmak istediğini duyduk. Niyetimiz seni engellemek değildi, aksine doğru kişiyi hapse göndermeni sağlamaktı. Bu yüzden o dosyayı evine bıraktık. İhtiyacın olan herşey içinde. Umarım doğru şeyi yaparsın.

Kısa bir süre düşündü. Kaşlarını çattı.

-Bu dosyanın sadece Toygar Hanzade'yi akladığının farkındasın değil mi?

Anlamadım.

-Ne olursa olsun Emir Hanzade bu işin içinde!

Kalbim korkuyla hızlı atmaya başladı.

-Ama Emir..

-Üzgünüm Sahra ama Emir'in vicdan azabı çekip, bana bu dosyayı getirmesi onu ceza almaktan kurtaramayacak!

Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, ayaklarına kapanıp yalvarsam bile kararından vazgeçmeyecekti.

-Ama o suçsuz.. Diyebildim sadece.

Acımazsızca omuz silkti.

-Eğer gerçekten suçsuzsa bu anlaşılır. Onun için endişelenme.

Ama endişeleniyordum. Onu uyarmalıydım.

-Dosyayı ne zaman vereceksin? Diye sordum. Ne kadar zamanı kaldığını öğrenmek istiyordum. Saatine baktı.

-Eğer herşey tahmin ettiğim gibi giderse, yarın sabah Cennet ile ilgisi olan herkesi tek tek toplayacaklardır.

O keyifle gülümsedi, bense endişeyle yutkundum. Tek düşündüğüm hemen gidip Emir'i uyarmam gerektiği idi.

Aklımdakileri uzaklaştıran onun sakinleşmiş sesi oldu.

-Bir kelebeğin tek gününü harcamak istediği bir kızdın Sahra. Ve ben bu günü seninle yaşamış olmaktan hiç pişman değilim.

Aramızdaki mesafeyi uzun bacaklarıyla iki adımla kapattı. Parmakları koluma dokunduğunda gözlerine bakıyordum. Siyahtı. Gece kadar siyah. Ama ilk kez bu siyahlığın arkasına saklanmıyordu. Gülümsediğinde ilk kez gülüşünün yüzüne yakıştığını hissettim.

Dudakları bana yaklaşırken kıpırdayamadım. Yanağımla dudağımın buluştuğu yere dokunduğunda ise şaşkındım. Ama hareket etmedim. Tepki vermedim. Sadece bitmesini bekleyip, öylece kaldım.

Bir kaç saniye sonra yabancı teni, parmaklarıyla birlikte hareketsiz bedenimden uzaklaştı. Gözlerime bakıp gülümsedi.

-İşte ateşe dokundum. Şimdi huzurla ölebilirim..

Benden uzaklaşan adımları tam arkasını dönmüştü ki, tekrar yüzüme baktı.

-Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? "Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın." Senin ateşinde ona dokunman için bekliyor Sahra.

Ve anlamlı bir göz kırpması sonrası arkasını dönüp yürümeye başladı. Bense öylece siyah paltosu gözden kaybolana kadar onu izledim.

~~~

"Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın.."

Önce kızlar, şimdi de Kenan..

Gerçekten haklı olabilirler mi?

Ahmet gerçekten beni seviyor olabilir mi?

Belki de en başında ona hissettiklerimi söyleseydim onca acıyı çekmeyecektim. Peki şuan neden onun beni seviyor olmasını düşündüğüm de canım yanıyor. Sevmediğinde yanmasını anlarım ama şimdi.. Neden nefes almakta zorlanıyorum ki?

Belki de uzun süre hayalini kurduğun şey gerçekleştiğinde yaşanan o panik duygusudur bu. Evet, evet o olmalı..

Sonuçta ben onun aşkından kurtulmak için buralara gelmemiş miydim? Yuvam dediğim Çıkmaz'dan onun için kaçmamış mıydım?

Şimdi istediğim, küçüklüğümde beri hayalini kurduğum şey gerçekleşmişken neden üzülüyordum ki?

Kenan haklı. Belki de bende ateşime dokunmalıyım. Belki o da bunu bekliyordur..

İç sesimi onaylayıp başımı salladım. Ayaklarım beni yurt bahçesinden dışarı çıkarırken nereye gideceğimi biliyordum. Kanatlarımı yakmaya gidiyordum. Bende Kenan gibi mutlu şekilde ölmeye gidiyordum..

~~~

Çıkmaz'a girene kadar defalarca vazgeçmiştim. Her seferinde içimde beni engelleyen bir huzursuzluk baş gösterse de onu görmezden geldim.

Yıllarımı, hayalini kurarak geçirdiğim kişiye bu kadar yaklaşmışken bu anlamsız korkuyu yok saydım.

Sonunda evlerimizin olduğu sokağa girdiğimde tüm gücümü hafızama verdim. Her adımda onunla ilgili anılarımı düşünerek kararımı güçlendirdim. Bana bisiklete binmeyi öğrettiği yere baktım, ilk sallanan dişimi çektiği kaldırımında gülümsedim, asılı kaldığım ağaçtan beni kurtarmasını düşündüm, ağladığımda yanaklarımı silmesini ve bana her sabah ayçöreği almasını hatırladım.

Ben Ahmet'i çok sevmiştim. Onun aşkını içimden alabilecek hiçbir korku yada "hiç kimse" olamazdı. Olmamalıydı..

Doğrusu buydu.. Olması gereken buydu..

Ahmetlerin kapısına vururken kalbim deli gibi atıyordu. Kapıyı Mine abla açtı. Beni gördüğünde önce şaşırdı, sonra kaşlarını çattı.

-Sahra, senin ne işin var burada?

Dakikalardır tuttuğum nefesimi gülümseyerek geri verdim.

-"Ahmet" ile konuşmam gerek!

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

-Ahmetle mi?

Başımı gurur ve kararlılıkla salladım.

-Evet Ahmetle.

Ahmet kelimesini vurguladığımı duyduğu an saniyeler içinde gözbebeklerine kadar gülümsedi.

-Sonunda birinizin aklının başına gelmesine sevindim. Dedi.

O an, başından beri bildiğini anladım. İçeri girerken onun gülümsemesi bana da geçmişti.

Salona girdiğimizde evde kimse yoktu ve buna daha çok sevinmiştim.

-Ahmet şuan evde yok ama gelir birazdan.

Sorun olmadığını belli edermiş gibi başımı salladım. Koltuğa oturduğumda hala bacaklarım titriyordu. Mine abla karşımdaki koltuğa yerleşirken düşünür gibi kaşlarını çattı.

-Ahmet bana bugün seninle buluşacağını söylemişti? Dedi soru sorar gibi.

Dudaklarımı büküp başımı salladım.

-Beni aramadı.. Diyebildim.

Bir kaç saniye düşündü.

Sonra omuz silkti.

-Ben günleri karıştırıyor olabilirim, malum hamilelik halleri. Dedi gülerek.

Ve sonraki yarım saati onun hamileliği ve şimdiden kendini belli eden karnı hakkında sohbet ederek geçirirken heyecanımı biraz olsun bastırdım.

Ama zil çaldığı an tekrar bütün kanım kalbime hücum etti.

Mine abla en az benim kadar heyecanlı şekilde kapıyı açmaya gittiğinde ben bayılmamak için dua ediyordum.

Kulaklarım girişten gelen sesleri seçemeyecek kadar uğulduyordu. Ama salona giren kişiyle birlikte ayağa kalkmayı başardım.

Ahmet'in gözleri beni bulduğunda ben ona kalbimden geçen herşeyi hissettirecek şekilde gülümsedim.

Ona bakmaya korktuğum her gün için, işe gidişini izlemek için erken uyandığım her sabah için, yokluğunda ağladığım her an için gülümsedim..

Bir kaç adımla ona yaklaştım. Zümrüt yeşili gözlerinin içine bakarken ilk kez korkmuyordum.

-Ahmet seninle konuşmalıyım.. Dedim fısıldar gibi.

Evet, ben gülümsüyordum. Ama onun bakışlarında aradığım şey yoktu. Bakışı farklıydı. Sertti.

Kırılmış, yorulmuş gibiydi. Ama içinde sevgiye dair bir ışıltı yoktu. Korkuyla yutkundum.

Bakışlarım gözlerinden yüzüne döndüğünde çenesinin gerildiğini farkettim. Gözlerim

yumruğunu sıkan ellerini farkettiğinde kaşlarımı çattım. Yolunda olmayan birşeyler vardı.

Tekrar yüzüne baktım.

-Ahmet? Dedim soru sorar gibi. Ama sesimi ben bile duyamamıştım.

Gözlerini sıkıca kapattı. Nefesini içine çekip çenesini tekrar sıktağında salona şen sesiyle giren kişi ile başım o yöne döndü.

Mine abla ifadesiz şekilde kolundaki kıza bakıyordu. Belli ki neler olduğunu o da henüz çözememişti.

Ve o beni farketti. Mine ablanın yanından ayrılıp, çoşkuyla tam karşımda duran adamın koluna girdi.

-Sahracım iyi ki buradasın. Güzel haberi ilk duyanlardan olacaksın.

Öyle çok gülümsüyordu ki yanakları bile gerilmişti. Ben onun beyaz dişlerine bakarken o sağ elini bana uzattı.

-Ahmet az önce bana evlenme teklif etti!

O yüksek sesle bağırdığında ben hala Yasemin'in parmağında parıldayan yüzüğe bakıyordum.

~~~

36. Bölüm ~ Boşluk

~~~

İçimde açıklanamaz bir boşluk oluştu. Göğsümün altına, midemin hemen üstüne yerleşen tuhaf bir boşluk..

Sanki biri elini içime sokup bedenimi dolu hissettiren o hissi çekip almış gibiydi. Nefes alıyordum. Göz kırabiliyordum. Ama bedenim milyonlarca uyuşturucu iğneyle vurulmuş gibi hissizdi. Şuan onların karşısında ayakta durduğumu biliyordum. Ama bedenimi hissedemiyordum işte. Bu dışçiden çıktıktan sonra dudağındaki hissizlik gibiydi. Sanki tüm bedenimin sınırları alınmıştı.

Bana doğru uzatılan parıltılı taşa bakarken defalarca yutkundum. Ama o taştan daha büyük bir şey boğazıma takılmıştı sanki.

-Eee, bir şey söylemeyecek misin?

Zarif elin sahibi, ince parmaklarını hayali bir piyanoya tuşlar gibi havada sıraladı. Bu hareketiyle yüzük daha çok parladı. Ve ben sonunda boğazımdaki şeyi yuttum. Aşağı inerken boğazımı yırtmış olacak ki konuşmaya başladığımda ağzımda acı bir tat oluştu. Yüzümü buruşturmamaya dikkat ettim.

-Şeyy.. Ben... Ben tebrik ederim. Çok... Çok-şaşırdım.

Gözlerimi yüzükten alıp Yasemin'in yüzüne bakmayı başardığımda, o çoktan parmaklarını kendine çevirmiş taştaki yansımasına gülümsüyordu.

-Dürüst olmak gerekirse bende şaşırdım. Ahmet kapımda belirip onunla evlenmeyi isteyip istemediğimi sorduğunda üstümde mutfak önlüğüm vardı.

Kısa bir kahkahadan sonra kolundaki adama daha çok sarıldı. Sonra gülümseyen yüzü taşın sahibine döndü.

-Ama ona defalarca "istiyorum" derken fırında yaktığım kekimi bile dert etmedim.

Yasemin Ahmet'e sıcak gülümsedi. Bense sadece onun kışkırdığım güzel yüzünü izledim. Sonunda parmaklarımı hissetmeye başladığımda, hepsini avucumda toplayıp kalan gücümle sıktım. Yumruk yaptığım ellerimden cesaret alıp Ahmet'e baktım.

Ama o kasıtlı olduğunu düşündüğüm şekilde gözlerini benden kaçırıp, yanındaki sarışına nezaket dolu bir gülümseme verdi.

Hemen arkalarında duran ve bu manzara karşısında en az benim kadar şaşkın görünen Mine ablayla göz göze geldim. Yüzünde aniden beni teselli etmeye çalışan ifade oluştu. Neler olduğunu anlamıyor olabilirdi ama benim hissettiklerimi tahmin etmiş gibi bakışlarıyla beni sarmaya çalışıyordu.

Ahmet'e baktım tekrar. Başı yere eğildi. Kolundaki parmaklardan sıyrılmak ister gibi hamle yaptığında, parmak uçları yanındaki kıza verdiği yüzüğe dokundu.

Dişlerimi sıktım.

Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etmişti..

Omuzlarımı dikleştirdim. Büyük bir güçle sıktığım avuç içlerim ateşe sokmuşum gibi acımaya başladığında, yüzüme en sahici gülümsememi takındım.

-Tebrik ederim Ahmet abi. Umarım çok, çok, çok mutlu olursunuz. Sana Yasemin'den daha uygun birini düşünemezdim. Hem Çıkmaz'ın en yakışıklısına da, Çıkmaz'ın en güzel kızı yakışır mı değil mi?

Yasemin yaptığım iltifatla onore oldu. Ahmet ise sonunda başını bana döndürme cesaretini gösterdi.

Zümrüt yeşili gözleri bakışlarımı bulduğu an yer altımdan çekilmeye başladı. Omuzlarımı dik tutmakta zorlandım. Boğazımdaki şey tekrar yukarı yükseldi. Burnumun ucu acıdı. Gözlerimin yanmaya başlamasını hissettiğimde yanaklarımı acıtacak kadar gülümsemeye devam ettim. Gözlerinin tam içine, zümrütün kalbine gözlerimi diktim.

-Senin de söylediğin gibi; Sonunda hem yanına, hem de gönlüne yakışan birini bulmana sevindim..

Bedenimdeki boşluk hissi onun yüzüne yerleşti. Birşey söyleyecek miydi bilmiyorum ama ben daha fazla beklemeden onların yanından geçip salondan çıktım. Dış kapıya yaklaştığımda Mine abla bana yetişti. Ayakkabılarımı giymeye çalışırken görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Doğrulmam için sırtıma dokundu parmakları. Ama ben sinirle topuksuz çizmelerimi bacağıma geçirmeye devam ettim.

Sonunda ayağa kalktığımda elim zaman kaybetmeden kapı koluna gitti. Ama beni durdurdu. Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Gözleri mahçuptu, özür diler gibiydi, en önemlisi üzgündü.

-Ben.. Ben neler oldu anlayamıyorum.

Şaşkındı. Benden bile şaşkın. Ama gülümseyerek omuz silktim. Gözlerimden süzülmeyi bekleyen yaşlarımı geri ittim.

-Umarım çok mutlu olurlar.. Diyebildim titreyen gülümsememle.

Ve daha fazla kapalı alanda kalmaya dayanamayarak kendimi dışarı attım.

~~~

Çıkamaz'dan çikalı ne kadar oluyordu bilmiyorum. Yürüyerek geldiğim yeri tanıyabilmek için etrafıma baktım. Aradığı adresi bulmaya çalışan biri gibi tanıdık bir tabela aradım. Ama sinirli ayaklarımın beni bilmediğim bir yere getirmiş olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Sahil yakındı. Sesi değil ama rüzgarı ve soğuğu yakında olduğunu hissettiriyordu. Ayaklarım yine benden izinsiz adımlamaya başladığında ciğerlerim acıdı. Sanırım buraya kadar gerçekten hızlı yürümüş olmalıydım. Hatta belki de koşmuş bile olabilirdim.

Sonunda sahile vuran dalgaları izleyebileceğim bir banka oturduğumda, üstümdeki paltomun yakalarını kaldırıp yüzümün yarısını sakladım. Kendi nefesimi dinleyerek düşünmeye zorladım beynimi.

İçimden;

Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etti! Dedim.

Birkaç saniye sonra;

"Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etti!" Diye sesli şekilde mırıldandım.

Bu cümleyi sanırım beş kere daha tekrarladım. Ve her seferinde sesim biraz daha yükseldi.

Beynimin algılamasını değil, kalbimin anlamasını istiyordum.

Ama bedenimdeki boşluk hissi hala yerinde duruyordu. İçim soğumuştü sanki. Ben hıçkırarak ağlamayı beklerken tek gözyaşı düşmemişti gözlerimden.

Neden?

Allahım! Neden ağlayamıyorum! Belki ağlarsam bu anlamsız his kaybolurdu. Gözlerimden akan yaşlar belki tekrar içimi ısıtırdı.

Öfkelenmek istiyordum. Üzülme. Yada yıllardır olduğu gibi acı çekmek istiyordum. Hangi his olursa olsun, tek istediğim bu tuhaf boşluk hissinden kurtulmaktı..

Önümdeki su birikintisine basıp ayağa kalktım. Hızlı adımlarla akan trafiğe yaklaşıp kendimi bulabildiğim ilk taksiye atıp adresi söyledim. Kime ihtiyacım olduğunu biliyordum..

~~~

Taksi Emir'in evinin önünde durduğunda hava kararmıştı. Gökyüzü siyah ve gri rengine boyanmış, bulutlarda benimle aynı hissi taşıyor gibi duruyordu.

Elimin iiyle vurdum sert kapıyı. Dakikalar sonra Safiye abla çıktı diğer taraftan. Beni görür görmez gülümsedi.

-Hoşgeldin Juliet kızım.

şiveli sesinde Juliet kelimesi çok daha farklı çıkıyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bu tepkimi yanaklarım garipsemiş gibi acıdı. Yada o kadar çok soğuk havada kalmıştım ki tenim kurumuştu.

Samimi şekilde başımı sallayarak selam verdim. Ben konuşamadan lafa girdi.

-Emir evde değil kızım, geç gelirim demişti. Hem bana senin geleceğini de söylemedi. Bilseydim sevdiğin çorbadan yapardım. Dedi aceleyle.

Onun için dünyadaki en büyük ayıp, evine giren kişinin karnını yeterince dolduramamaktı. Bu yüzden canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. Ben yine içtenlikle gülümsedim.

-zlme Safiye abla, çok kalmayacağım. Benim yattığım odada dersle ilgili bir kaç notum kalmışta, onu almak için uğradım sadece.

Glşmm karşılığını fazlasıyla alırken beni içeri doğru çekti. Sıcak hava saniyeler içinde tenimi acıttı. Karıncalanan ellerimi birkaç kez sıkıp üst kata doğru ıktım.

Benim odam sayılan kapıya geldiğimde durdum. Kapı kolunu çevirmeden önce aşağıdan gelen sesleri dinledim. Safiye ablanın başka bir işe giriştiğini anladığım an kolu bırakıp bir üst kata koştum. Ayaklarımın ses yapmamasına zen gösterdim.

Emir'in odasına girdiğimde hızlı hareketlerle kendi çektiği resimlerin olduğu uzun duvarın önünde durdum. Ufak çerçeveyi kenara ittim.

"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..."

Bir kaç saniye bu sözü okudum tekrar, tekrar..

Vazgememe sebep olacak kadar beklemeden elimi duvara bastırdım. Gizli bölme geriye doğru kaydı, elim açılan boşluktan içeri girdi.

Parmaklarımı korkarak oynattığımda nefesimi bile sayıyla alıyordum sanki.

Soğuk şişeeye ilk dokunduğumda ürkerek geri çekildim. Sanki bir yılan dokunmuş gibi reflekslerim devreye girmişti. Ama zaman kaybetmeden elimi tekrar boşluğa uzatıp rktğm soğukluğa dokundum. Avucuma alıp elimi geri çıkarırken elime bir şişe daha çarptı.

Düşünmeden iki şişeeyi de duvarın dışına çıkardım.

İki şişede tek avucuma sığacak kadar küçüktü. Ben gözlerimi kırpmadan elimdekilere bakarken duvardaki bölme kapandı.

Yutkundum.

O kadar sık ve kısa nefes alıyordum ki dudaklarım kurumuştu.

Düşündüğüm şeyi gerçekten yapmak istiyor muydum?

Gözlerimi kapattım. Emir'in bana Cennet'i ilk anlattığı gece söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

"Cennetten bir tane içersen canını sıkın herşeyi unutursun ve algıların hiç olmadığı kadar açık olur. İki tane içersen dünyanın sırrını bulmuş gibi mutlu olursun. Üç tane içersen uçtuğunu hissedersin. Ama dördüncü seni yere serer. Değil etrafında olanları, kendini bile unutursun."

Gözlerimi açtım. İstediğim zaten buydu. Unutmak..

şişelerden birini açtım. Avucuma siyah, şeffaf hapları boşalttım. ne de baktım uzun uzun.

Birini işaret ve baş parmağımla tutup havaya kaldırdım. Işıkta yle güzel parlıyordu ki..

Karanlığı bile ışıltılıydı. Cezbediciydi.

O an Cennet'in kötü taraflarını umursamadım. Kulağıma Emir'in sesi geldi yine.

"Eğer ölmeyecek kadar şanslıysan, günler sonra kendine geldiğinde, kendini dünyanın en zavallı insanı gibi hissedersin."

Bundan daha zavallı hissedemezdim değil mi?

Hem tek istediğim; içimdeki karanlık hissin, bu hissizliğin kaybolması..

Omuz silktim ve ilk hapi dudaklarımdan içeri ittirdim. Gözlerimi kapatıp güçlüce yutkundum. Yüzümü buruşturup mideme inmesini hissettim.

Gözlerimi açmadan öylece bekledim. Kaç dakika o pozisyonda kaldım bilmiyorum. Ama sonunda pes edip gözlerimi araladım.

Neden hala birşey olmuyordu?

Kaşlarımı çattım. Elindeki bombanın patlamamasına üzülen psikopatlar gibi avucumdaki haplara baktım. Acaba Emir kendi iradesini korumak için Cennet yerine, vitamin falan mı koymuştu bu şişelere?

-Juliet kızım, sen ne yapıyorsun burada?

Safiye ablanın sesiyle yerimde sıçradım. Avucumu sıktım, elimdekileri arkama saklayıp panikle ona döndüm.

-Şeyy.. Aradığım notları bulamadım da, acaba Emir almış olabilir mi diye onun odasına bakmaya geldim. Ama şeyy.. burada da yokmuş. Bende şimdi çıkıyordum.

Daha fazla gevelemeden, kendimi onun omuzlarını sıyrarak odanın dışına attım ve aceleyle merdivenleri indim. İçtiğim şey kesinlikle Cennet değildi. Eğer öyle olsaydı en azından yalan söyleyebilecek kadar beynimi kullanabilirdim.

Bahçe dışında beni beklemesini söylediğim taksiye attım kendimi. Bu kez hüsrana dolu bir sesle yurdun adresini söyledim. Başımı koltuğa yaslayıp, derin bir iç çektim. Avucumda deli gibi sıkıştığımı yeni farkettiğim hapları, dolu olan diğer şişeye ekleyip çantama attım.

Öyle boş hissediyordum ki, Cennet'in gücü bile beni doldurmaya yetmemişti demek ki..

~~~

Yurt odama girdim. Kızların boş yataklarını es geçip kendimi anlamsız desenlerle dolu yatak örtümün üstüne bıraktım. Sirtüstü yatmış ve gözlerimi kapatmıştım.

Ama bir kaç dakika sonra göz kapaklarım aniden açıldı ve olduğum yerde doğruldum. Elimi kalbimin üstüne koydum. Vuruşunu hissedeceğim kadar güçlü atmaya başlamıştı. Kalp krizi mi geçiriyordum yoksa!

Ayağa kalktım, üstümdeki paltoyu sıyrıp attım. Avuç içlerim karıncalandı. Vücutuma daha fazla kan pompalanıyormuş gibi her damarım hareket ediyordu sanki. Isınmaya başladım. Öyle ki, hasta olacaktım elim alnıma gitti. Tenim sıcacıktı. Ama kendimi hasta olmaktan çok, hemde çok uzak hissediyordum.

Etrafıma baktım. Aylardır kaldığım oda bana daha farklı gelmeye başladı. Sanki uzun süre elektrikler yoktu da, aniden her yer aydınlanmış gibiydi. Sebepsizce gülümsedim. Şişedekiler vitamin değildi. Dünyayı bu kadar renkli gösterebilecek bir vitamin olduğunu sanmıyordum. İçimdeki dürtüyü bastıramadım. Yatağın üstündeki çantama uzanıp içinden küçük şişeyi çıkardım. Bu kez fazla beklemeden ikinciyi gönderdim mideme. Ve dakikalar sonra sebepsizce gülmeye başladım. Sadece benim beynimde çalan müzikle vals yapar gibi döndüm odanın içinde. Ve bu halime daha çok güldüm.

Sonra durdum ve aynaya baktım. Acınası görünüyordum. Evet, güzel bir yüzüm vardı. Ama güzel bir manzaranın, acemi ressamın tuvalindeki ucuz görüntüsü gibi basit duruyordum.

Odanın diğer ucuna yürüdüm. Damla'nın gardırobunu açıp içine göz gezdirdim. Ufacık alana bu kadar çok elbise sığdırdığı için kesinlikle bir madalyayı hak ediyordu.

Askılara hızlı şekilde baktım. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama dokunduğum her kumaşı daha farklı hissediyordum. Sonunda deri bir pantolon ve siyah salaş bir bluzu dolaptan çıkardım. Üstümdeki özensiz şeylerden kurtulup pantolonu tenimle buluşturdum. Ardından soğuk bluzu kafamdan geçirdim. Damla'nın yatağının altındaki kutulara uzanıp uzun siyah çizmelerini elimde aldım. Sanırım aradığım buydu. Bacaklarımdan yarısını kaplayan çizmenin içine girdiğimde

yerimde doğruldum. Kaç santimdi bilmiyordum ama kendimi dünyanın tepesinde gibi hissettim.

Aynaya döndüm tekrar. Kendime kusur arayan gözlerle baktım. Uzun topukların üstünde ustalıklarla kendi etrafımda döndüm. Üstümdeki deri pantolon bacaklarımı ve kalçamı öyle bir sarıyordu ki, bu kadar biçimli ve kalkık bir popom olduğundan haberim bile yoktu. Sanırım bu Cennet'in değil, çizmenin eseri idi. Etkilenmiş gibi dudak büktüm.

Ama hala eksik birşeyler vardı. Odaya hızlıca göz gezdirip yine Damla'nın çalışma masasına yürüdüm. Benim gibi biri için oldukça büyük sayılan makyaj kutusunu açıp önümdeki küçük ama pahalı malzemelere baktım. Ve ne yaptığımı biliyormuş gibi rahat hareketlerle elime ihtiyacım olanları aldım.

İhtiyacım olan ise siyahtı.. Gece kadar, içim kadar, hissizliğim kadar, Cennet kadar siyah.. Saçlarımı sıkı ama rahat görünen bir at kuyruğu, gözlerime ise maskeyi andıran yoğun, siyah, koyu bir makyaj yaptım. Böylesine kusursuz bir dokunuşu sadece Damla'yı izleyerek mi, yoksa Cennet sayesinde mi yapabilmiştim bilmiyordum. Tek bildiğim aynadan bana kadının korkusuz göründüğüydü.

Üstümdeki bluzu sağa sola çekiştirdim. Kollarımı kaldırdığımda göbeğim, eğildiğim de ise göğüslerim görünecekti ama bu benim hiç umurumda değildi.

Hafif bir kadın gibi görünüyordum. Gerçi tüm istediğim de buydu, hafiflemek.. Havada uçuşan bir tüy gibi hafif olmak..

Kimin rüzgarının beni sağa sola savuracağını umursamıyordum. Yada konacağım yerin ne kadar kirli olacağını. Sadece içimdekilerin hafiflemesini, bedenimdeki hissizliğin savrulup uçup gitmesini istiyordum.

Odadan çıkmadan önce Su'yun siyah deri ceketini kollarımdan geçirdim. İşte şimdi görüntüm trajik sonla biten romanlara uyuyordu.

Koridorda yankılanan her topuk sesimle yüzüme kalıcı bir gülüş yerleşti. Kendimi hiç olmadığı kadar hayat dolu hissediyordum. Yurdun kapısına kadar sayısız kız bana bakmış ama sanırım tanımakta zorluk çekmişti ve bu oldukça eğlenceliydi.

Dış kapıya yaklaşırken Hobbit Ezgi'nin sesi geldi kulağıma.

-Hayrola Juliet, sıkıcı olmamak için yine tarz değiştirmeye mi karar verdin?

Durdum ve ona döndüm. Gözlerine bakıp sadece gülümsedim. Ama bugüne kadar öfkeli bakışlarımla bile korkutamadığım kız, gülüşümden ürkmüştü. Ve bu beni daha çok gülümsetti.

-Haklısın, sıkıldım. Ve bu gece Juliet değil, Kedi kadın olmaya karar verdim.

Topuklarım ve gülüşümle beraber yürümeye devam ettim. Soğuk hava yüzüme vurduğunda ilk kez üşümedim. Aksine kendimi hiç olmadığı kadar sıcak ve enerji dolu hissediyordum.

Başımı gökyüzüne çevirip karanlık gri bulutlara baktım. Bu kez bana o kadar da korkunç gelmediler.

Başımı tekrar yola çevirdiğimde hastane binaların olduğu yere doğru baktım. Sanırım Kedi Kadın'ın Batman'i bulmasının zamanı gelmişti.

~~~

Hastane binalarının olduğu yere geldiğimde çekinmeden kendimi aradığım binaya soktum.

Koridorlarındaki sessizlik beni ürkütmedi bu kez. Bir kat aşağı indim, sonra bir kat daha. Teneke asansörün kapısını çekmeden önce bir kaç yumruk attım sıkışan koluna. Aylar önce tir tir titrediğim asansörde şimdi, titreyen ışığa bakarak ısıklık çalacak kadar rahattım.

Asansör gürültüyle aşağılara süzülürken ben nasıl oluyor da bu kadar rahat davranabildiğimi düşünmedim bile. Her hareketim önceden planlı gibiydi. Asansörden çıkıpta bana daha önce labirent gibi görünen koridorları, şuan günlük yürüyüş yolummuş gibi sakinçe geçmemi bile yadırgamadım.

Tünelin sonundaki ilk kapıya geldim. Kapıya Emir'in çaldığı gibi belli bir ritimle vurdum. Bunu nasıl hatırladığıma şaşırırsam da gülümsedim.

Kapı açıldı. Beklediğim devin cüssesi beni gördüğünde kısa süreli bir şok yaşadı. Ama sonra korkutucu gözleriyle beni ezmeye başladığında, ben iki elimi deri ceketimin cebine sokup gözlerine baktım.

-Önümden çekilecek misin Shrek, yoksa bunun için seni gıdıklamam mı gerekiyor?

Daha fazlası olabileceymiş gibi kaşlarını biraz daha çattı. Burnundan solurken kalın sesi kulağımı ağrıttı.

-Mahzen'e kadın girmesi yasak!

Gözlerimi döndürdüm.

-Erkekler hamamı değil burası Shrek. İçeride daha önce görmediğim hiçbir şey yok. Hem ben Emir'in yanına geldim.

Ona bir adım yaklaşıp parmak uçlarıma bastım. Bu boyla bile ona yetişemiyordum. Gözlerine bakıp alaycı bir ifade takındım.

-Emir Hanzade'den bahsediyorum. Onun kim olduğunu biliyorsun değil mi? Hani şu mutluluk haplarınızı satmakta size yardım eden adam. Hani o olmazsa sahibin Akın'ın bir adım bile atamayacağı kişi. Şuan burada bana diklenmeni sağlayan adam. Hatırladın değil mi? Tek hamlesiyle bile kış uykusuna yatabilirdim ama bu ihtimal beni korkutmak yerine ateşliyordu. Koca devin gözlerini benden kaçırıp dişlerini sıkmasını izlemek ise paha biçilemezdi. Tekrar topuklarımın üzerine indim. Ellerimi ceplerimden çıkardım.

-Şimdi müsadence kenara çekilersen o kıymetli Mahzen'inize girmek istiyorum. Umarım sakıncası yoktur.

Ben ona göz kırptım, o ise yumruklarını sıkıp bir adım yana kaydı. Dişlerimi göstererek gülümseyip yanından geçtim.

Son kapıya geldiğimde heyecandan dudaklarımı ısırdım. Cennet'in içinde ne vardı bilmiyordum ama şuan damarlarımda dolaşan katıksız heyecandan çok mutluydum. Güzel yanı ise uyuşturucu gibi değil de, zihin açıcı bir şey gibi hissettirmesiydi.

Hızla kapıyı açıp içeri süzüldüm. Oda hemen hemen aynıydı. Kasvetliydi, loştu, gizemliydi. Aynı masa etrafında farklı kişiler yine kağıt oynuyorlar, yine gözlüklü ve ellerindeki dosyalara birşeyler yazan insanlar tarafından izleniyorlardı.

Seyirci koltuklarına çevirdim başımı. Şaşkın bir kaç çift göz beni süzerken ben başımla havalı bir selam gönderdim ortaya. Geçen geldiğimde anlamamıştım ama sanırım bunlar Cennet'e yatırım yapan paralı insanlardı.

Selamımı almayan yüzlerini umursamadan başımı başka yöne çevirdim. Ve görüş alanıma o girdi. Emir Hanzade. Nam-ı diğer Romeo..

Beni gördüğü an göz kırpmayı bile unutmuş gibi bakışları havada asılı kaldı. Ben ona doğru yürümeye başladığımda o şoka girmiş gibi oturduğu yerden doğruldu.

Her adımımı mankenlerin "cat walk" dedikleri şekilde, yavaş çekimde atıyordum sanki. Sonuçta üstümdeki kıyafetler ile başka bir yürüyüş düşünülemezdi öyle değil mi?

Adımlarımı izleyen afallamış yüzü öyle sevimliydi ki uzanıp yanaklarını sıkmak istedim.

Ben onun oturduğu yere geldim, o ise sadece ayağa kalktı. Bakışları yüzümden vücuduma kaydı. Kıyafetime, çizmelerime, yüzüme uzun uzun baktı. Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

-Sahra? Bu sen misin?

Onunla aramdaki mesafeyi tek adımla kapattım. Kısık sesle konuştum.

-Bu gece Sahra yada Juliet değilim.

Başımı geri çekip ona anlamlı bir göz kırptım. Ona yeni gülümsememle bakarken, yüzümdeki maskeye benzeyen makyajımın arkasına saklanıyordum sanki ve şuan istediğim kişi olabilmişim gibi hissediyorum.

Ama onun afallamış halinin yerini şüpheli gözler aldı aniden. Kaşlarını çattı.

-Sen iyi misin?

Paniklediğimi belli etmeden omuz silktim. Cennet'i ondan uzun kullanan kimse yoktu. Eğer en ufak bir açık verirsem durumu anlayabilirdi.

-İyiyim. Sadece seni Mahzen'den çıkarmaya geldim.

Çatık duruşunu bozmadı.

-Neden?

Şımarık şekilde sırtıp yanına sokuldum. Kulağına uzandım. Yine fısıldadım ama bu kez biraz daha kışkırtıcı olmaya çalıştım. Aklını karıştırmalıyım.

Cennet'i artık kullanmıyor olabilirdi ama o her haliyle zeki biriydi ve daha da önemlisi beni gerçekten tanıyordu.

-Çünkü Kedi kadın Batman'i olmadan geceye başlayamaz! Dedim kulağına üflermiş gibi.

Yüzüne çevirdim başımı. Kaşları ve yüzü tekrar afallamış haline geri dönmüştü. Mavi gözleri ne düşünmesi gerektiğini bilemez halde bana bakıyordu. Yeni gülümsememle ona bakmaya devam ettim. Sonra hızlı bir hareketle ceketinin iç cebine elimi soktum. Orda olduğunu bildiğim şişeyi çıkardım cebinden.

Emir Cennet'i bırakmıştı ama Cennet, daha doğru Akın hala onu bırakmamıştı. Herşeyin aynı düzende gittiği oyununu oynadığı için, bu gece ki görevini yapması gerektiğini biliyordum. Şaşkın yüzü ne yapmaya çalıştığını anlamadı bile. Bu boşluğunu fırsat bilip, tepki vermesini beklemeden parmaklarımı onun eline sardım. Ve arkamı dönüp benimle birlikte yürümesini sağladım.

Yuvarlak masanın yanına gelince oyunu yöneten takım elbiseli kişiye elimdeki şişeyi fırlattım. Sanki el bombası atıyormuşum gibi korkuyla şişeyi havada yakaladı.

-Cennet'i kazanan kişiye sen verirsin. Emir Bey'in bugün erken çıkması gerekiyor.

Ve tekrar yürümeye başlamadan önce arkamı dönüp Emir'e göz kırpmayı ihmal etmedim.

Mahzenden çıkarken afallamış Emir'i arkamdan sürüklemek düşündüğümünden bile keyifliydi.

Ancak asansöre bindiğimizde kendine gelebildi.

-Sahra neler oluyor? Nereye gidiyoruz?

Gülümsedim.

-Batman ve Kedi Kadın'ın bu gece yapması gereken son bir görev daha var.

Şapşal bakışları yine yüzündeki yerini aldığı anda, bu gecenin oldukça eğlenceli geçeceğini hissediyordum..

~~~

37. Bölüm ~ Işık

~~~

İnsan aynı anda hem atomu parçalarına ayırmayı, hemde kafasını buz dolu bir fıçının içine sokmanın nasıl bir his olduğunu merak edebilir mi?

Ben ediyorum. Şuan aynı anda o kadar çok düşünüyordum ki, beynim içinde milyonlarca havayı fişekler patlıyormuş gibi apaydınlıktı.

Ama daha da önemlisi mutluydum. Gerçekten.

Cennet'i içenlerin bunalımda kalan tipler olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o insanların neden vazgeçemediğini daha iyi anlıyorum. İnsan bu histen vazgeçmek istemez ki.

Bu öyle bir his ki; içimden Haydarpaşa Garı'na gidip "Seni yeneceğim İstanbuuuuuu!!" Diye bağırarak geliyordu. Çünkü damarlarımda bir boksörünkine taş çıkaracak güç ve adrenalin pompalanıyordu.

Hastaneden çıkar çıkmaz Emir'e döndüm.

-Senin uzay mekiğini nereye park ettin?

Zaten çatılı olan kaşları bir kaç saniye düşündü.

-Uzay mekiğim mi?

Gözlerimi döndürdüm.

-Evet. Hani şu seni masallardaki prenlere benzeten, beyaz atından bahsediyorum.

Ciddi anlamda söylemek istediğim şeyi yeni anlamıştı. Cennet'in yan etkilerinden biri yanındaki insanı aptala çevirmesi falan mıydı?

-Okulun otoparkında. Diye mırıldandı.

Verdiği bilgiyle soğuk havayı delerek yürümeye başladık. Ben sabırsız adımlarımı hızlı atarken, o bir kaç saniyede bir yüzüme bakıyordu. Aklından milyonlarca soru geçtiğine emindim. Ona bakıp gözlerimi kıstım.

-Arabaya kadar yarışmaya ne dersin? Dedim muzur bir şekilde.

Kaşları havaya kalktı. Anında bakışları çizmeme kaydı.

-Bu topuklularla mı?

Ona dönüp ellerimi bel boşluğuma koydum.

-Fazla topuklu giymediğim onlarla yürümeyi bilmediğimi göstermez Batman.

Havadaki kaşları yine eski yerini aldı ama bu kez bulmacayı çözmeye çalışır gibi baktı.

-Sen iyi misin gerçekten?

Başımı sıkılmış gibi sağa sola salladım. Sonra sesli şekilde "Üç, iki, bir!" Dedim ve fırladım.

Sadece sorusu ve bakışlarından değil, ondan da kaçtım. Tabi şaşkın adımlarının sessiz gecede yankılanması kısa sürede peşimden geldi.

Ama Emir haklıydı. Cennet beynimi şahane bir lunaparka dönüştürmüş olsa da, bacaklarım soğuktan buzlanmaya başlayan yolda kaymamak için acemice direniyordu. Ama defalarlarca düşme tehlikesi geçirsem de bir kaç dakika sonra arabanın yanına ulaştım.

Ben dizlerime yaslandığımda Emir bana yetişti. Ben sesli şekilde kahkaha attım, o ise bana delirmişim gibi baktı. Görmemezlikten gelip keyifle yerimde doğruldum.

-Şimdi Batmobil'in anahtarlarını alayım.

Anlamaz gözlerle yine bana baktı.

-Arabanın anahtarlarını mı istiyorsun?

Bense yine gözlerimi devirdim.

-Bu gece sadece soru sorduğunun farkında mısın Batman?

Beklemeden karşılık verdi.

-Asıl sen bu gece tuhaf davrandığının farkında mısın?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerinin içinden kaçırıyordum. Çünkü oraya baktığım an anlayacağını biliyordum. Keyifsizce omuz silktim. Yıllardır Erva'dan gördüğüm ama benim asla cesaret edemediğim bir oyunculuk denemesi yapmaya karar verdim.

Ona baktığım an dudaklarımı büktüm.

-Konuşmak istemediğin gecelerin olmadı mı senin? Yada hiç düşünmeden tuhaf davranmak istediğin?

Mutsuz kız duruşumu bozmadan ona baktım. Ne düşünmesi gerektiğini bilmez bir halde bana bakıyordu. İçimden bu tatlı haline gülümsedim. Ama yine de yavru kedi bakışlarımı bozmadım. Tereddüt ederek sordu.

-Ne yapmak istiyorsun peki?

Anında sıırtım. Avucumu ona doğru uzattım.

-Şuan anahtarlarını istiyorum. Dedim sabırsızca.

Kararsız gözlerini benden çekmeden elini ceketine attı. Anahtarı avucuma bırakırken huzursuzdu.

-Ehliyetin var mı?

Avucumu bir kaç kez açıp kapattım. Yerinde duramayan bir çocuktan farksızdım.

-On sekizime bastığım gün kursa yazılmıştım. Hatta bütün sınavları tam puanla geçtim.

İkna olmamış olsa da, yavru köpek gibi kemik bekleyen halime daha fazla dayanamadı ve avucuma anahtarları bıraktı.

Soğuk metal tenime değdiği an kapıp kendimi arabanın içine attım. Hiç beklemeden anahtarı yuvasına yerleştirdiğimde Emir yeni içeri giriyordu.

Yanımdaki koltuğa yerleşirken yüzü hala belirli bir cevap arıyor gibi düşünceliydi. Ben ise bayram sabahındaki çocuk kadar çoşkuluydum.

Motorun sesi ilk kulağıma geldiğinde heyecanla dudaklarımı ısırdım. Direksiyonu sıkıca kavrayıp yanımda beni çözmeye çalışan adama baktım. Yeni gülümsemelerimden biriyle ona bakıp gözlerimi kıstım.

-Sıkı tutun Batman, başlıyoruz!

Ve çizmemin ucu gaz pedalına büyük bir zevkle dokundu. Araba gerçekten bir uzay mekiği gibi kalkış yaptığında ben yanaklarımı ağrıtabak kadar gülümsüyordum.

~~~

Uyarıcı madde içen insanın damarlarına sadece o zehir yayılmaz. Onunla birlikte yeni bir dürtüde dolaşır bütün vücudunu.

"Yoldan çıkma dürtüsü"

Varoluşundan beri orda olan ama senin bastırduğun bir dürtüdür bu. Ve ben Cennet'ten sonra tamamen bu dürtümlle hareket etmeye başlamıştım.

Üstümdeki kıyafet. Yüzümdeki boya. Dudaklarımdaki gülüş.. Herşey doğuştan gelen bir yoldan çıkma dürtüsünün ilk adımlarıydı. Ve şuan sağ ayağım deli gibi gaz pedalına basmak için yanıp tutuşuyordu. Sakin olan yolda giderken bu dürtümü bastırmak zordu ama henüz erkendi. Hem Emir her hareketimi dikkatlice izlerken hız sınırını zorlamaktan öteye gidemezdim.

Huzursuz yüzüne bakıp gülümsedim.

-Eee, ikna oldunuz mu öğretmenim? Araba sürmeyi gerçekten biliyormuşum öyle değil mi?

Bakışları yumuşadı. Keyifsizce başıyla kabul etti.

Gülüşüm genişledi.

-Öyleyse beni seyretmek yerine, dışarıdaki daha ilgi çekici şeylere bakınız lütfen.

Başını diğer tarafa çevirdi ve ben cama yansıyan gülüşünü yakaladım. Ama tekrar bana dönüp gözlerime baktı.

-Emin ol şu gezegende bu gece ki halin kadar ilgi çekici birşey bulamam.

Gülümsedim. Omuzlarımı dikleştirip önüme döndüm. Direksiyonu saran parmaklarım artık daha rahattı. Gözlerindeki şüphenin geçmediğinin farkındaydım ama bu gece elimden geldiği kadar bu bakışları yok saymaya kararlıydım.

Hızımı ara ara arttırsam da, güvenli sayılabilecek bir yolculuk sonunda istediğim yere geldim. Ben yanaşmaya başladığım an Emir yerinden doğrulup kaşlarını çattı.

-Ne işimiz var burada?

Sesinde artık sadece merak değil, bilinmeyenin verdiği huysuzlukta vardı.

Arabayı bana gösterilen yere çektiğimde frene basıp huysuz bakışlarına döndüm. Ben cevap veremeden o tekrar sordu.

-Burada ne işimiz var ve neden böyle davranıyorsun Sahra?

Omuz silktim.

-Artık sıkıcı biri olmamaya karar verdim.

Gözlerini devirdi.

-Sen sıkıcı biri değilsin.

Camımıza kibarca dokunan kişiyi eliyle susturdu.

-Ne olduğunu artık söyleyecek misin?

Keyifsiz yüzüne bakarken ilk kez kaçmak istemedim ama henüz hazır değildim. Başımı dışarıdaki kalabalığın arkasındaki, ışıklar içindeki mekana çevirdim. Birkaç saniye bakıp tekrar ona döndüm.

-Bana buranın senin karanlığını aydınlattığını söylemiştin.

Bu cümlem bakışlarını öyle bir hale getirdi ki, bir an anladığını bile düşündüm. Ama sonra kaşlarını çattı.

-Sana aydınlattığını söylemedim. Acınası bir arayıştı sadece. Üstelik benim karanlığımı yok eden tek şey sendin Sahra.

Yutkunup başımı eğdim. Suçlu hissetmek istemiyordum. İçimdeki coşkunun yok olmasına izin veremezdim. Tekrar düşünmek istemediğim şeylerin beynime hücum ettiğini hissettiğimde iç güdusel olarak cebimdeki haplara uzanmak istedim. Ama Emir'in bakışları yanı başımdayken bunu yapamazdım.

Başımı iki yana salladım. Kapının dışında bizi bekleyen adama özür diler gibi gülümseyip Emir'e döndüm.

-Belki de canım bu gece burada eğlenmek istedi.

Dalga geçer gibi bir gülüş çıktı dudaklarından.

-Sen bu tarz eğlencelerden nefret edersin Sahra.

Lanet olası adam beni bu kadar iyi tanımak zorunda mıydı?

Meydan okur gibi omuz silktim.

-Ne yani bende artık pasta ve limonata yerine, etrafımda çıplak erkeklerin dans ettiği sınırsız bir partide eğlenmek istiyor olamaz mıyım?

Onun cevap vermesini beklemeden sırttım.

-Daha cümlemin ortasında bile gözümün önünden kaslı vucutlar geçti.

Ben sırtırken o çenesini sıkmakla meşguldu. Onun aylar önce bana söylediği cümleydi bu.

Hatırlamıştı sanırım. Tam sinirle ağzını açmıştı ki onu beklemeden arabadan indim.

Kapımı tutan kişiye içten bir selam verdim ve beklediğim için özür diledim. Arabamızın arkasına sıralanan benzer araçları görünce fazla sabır gösterdiğini bile düşündüm. Ama Emir bekletilmeye değer bir müşteri olmalıydı.

Emin adımlarla mekan girişinde bekleyen kalabalığa doğru yürümeye başlamıştım ki, kolumdan çekilmemle yerimde tökezledim.

-Nereye gittiğini sanıyorsun sen?

Gözlerimi devirdim.

-Az önce yeterince açıkladığımı sanıyordum.

Kolumu parmaklarından çekip ceketimi düzelttim. Deri tekrar tenimdeki doğru yerini bulurken Emir'in bakışları vücudumda gezindi.

-Bu halde gerçekten oraya girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Kollarımı göğsümde topladım. Yüzüme anlamlı bir bakış takındım.

-Kedi kadın gibi giyinmemden hoşlanacağını düşünmüştüm?

Lanet okurmuş gibi kollarını iki yana açtı.

-Hoşlandım. Hatta öyle çok hoşlandım ki, sana her baktığımda aklımı kaçıyorum.

Adımları aramızdaki boşluğu kapatıp gözlerini gözlerime dikti.

-Ama bu halde oraya adımını atamazsın hanımefendi.

Göğsümdeki kollarımı indirip parmaklarımı onun omuzlarına koydum. Ve kulağına fısıldadım.

-Bu gece hanımefendi olmak istemiyorum!

Parmak uçlarımla omuzlarını itip kendimi ondan uzaklaştırdım. Sonra beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım.

Kalabalığa karıştığımda tam arkamdaydı. Yüzüne kaçamak bir bakış attığımda o etrafa göz gezdirip çenesindeki damarları titretmekle meşguldu. Ama pes etmiş olmasına sevindim.

Çünkü bu mekana Emir yanımda olmadan giremeyeceğimi biliyordum. Sırada bekleyen insanlar üstündeki ince kıyafetlerle buz tutmak üzereydi. Kaç dakikadır beklediklerini dişlerinin birbirine vuran sesinden anlayabilirdin.

Emir'in elini belimde hissettiğimde kapıdaki iri görevli kenara çekilip bizi içeri aldı. Sıcak koridor tenime iyi gelmişti. Sanırım Cennet sayesinde üşüdüğümü farketmiyordum ama tenimin hissettiği kesindi.

Müzik sesine her yaklaştığımız adımla benim içim içime sığmıyordu. Emir'in ise sabrı şimdiden tükenmiş gibiydi. Yolun sonuna gelip, ışıklar eşliğinde aşağıda dans eden insanları görünce ceketimin önünü açmak için hamle yaptım. Başımı Emir'e çevirip sırttıktan sonra fermuarı indirirken, o dişlerini sıkıp sabır diler gibi başını başka yere çevirdi. Öfkeli hali beni eğlendirmeye yetmişti.

Sabırsızca merdivenleri inerken havalı bir giriş yaptığıma emindim. Bunu bana bakan gözlerden anlayabiliyordum. Ve ilk kez beni takip eden gözlerden rahatsız olmadım. Aksine neredeyse hepsine karşılık bile verdim.

Merdivenin sonunda bekleyen adam Emir'in kulağına birşeyler söyledikten sonra eliyle bize görünmez bir yol çizdi. Bizde adamın arkasında o yolu takip ettik. Ufak bir loca önünde durduğumuzda dudaklarını okuyarak bize iyi eğlenceler dilediğini anladım.

Emir keyifsizce kendini koltuğa bıraktı. Bense lunaparkta hangi alete bineceğine karar veremeyen çocuklar gibi sabırsızca yanına oturdum. Huysuz yüzüne baktım.

-Eee ne içiyoruz? Dedim hafif bağırarak.

Tehdit dolu bir bakıştan sonra;

-SU! Dedi sertçe.

Dudaklarımı büktüm. En masum bakışımla ona bakarken o bana yaklaştı. İki parmağını dudağımın üstüne değdirdi.

-Bu dudaklardan sudan başka birşey geçmeyecek Sahra!

Gözlerinin içine baktım. O da benimkine bakıyordu. Ama birden bakışları yumuşadı. Artık lacivert olan mavi gözleri dudağımdaki parmaklarına kaydı. Parmak uçları dudağımın şekli boyunca kaydı. Sonra gözlerini kapatıp elini çekti ve başını iki yana salladı. Tekrar bana baktığında yine sertti.

-Sadece su. Anladın mı?

Kollarımı göğsümde topladım.

-Çok sıkıcasın. Ve benim bakıcım değilsin. İstedığımı yapabilirim.

Ne yaptığımı anlamasına fırsat vermeden ayaklanıp bara doğru hızla yürüdüm. Balo gecesinde geldiğimiz kadar kalabalık sayılmazdı ama yine de dans pistinde kendini kaybetmiş öyle çok beden vardı ki, içinden geçmeye çalışırken şarkı bile değişti. Sonunda bara ulaştığımda derin bir nefes aldım.

Ben barmene seslenemediğim yanımda beliren kişi hali hazırda elinde tuttuğu ufak bardağı bana uzattı.

Düzgün giyimli, sarı saçlı, uzun boylu bu kişi bana gülümsüyordu. Kişiliğime ters düşse de bende ona gülümsedim. Cennet sosyal ilişkiler konusunda da cesaret veriyordu anlaşılabilir.

-Sanırım barmen bana yanlışlıkla bir yerine iki içki getirdiğinde sizinle tanışacağımı hissetmiş olmalı.

Bayat bir cümleydi ama bu mekan için yeterliydi. Kolumu bara yasladım.

-Öyleyse bu içki için size değil, barmene teşekkür etmeliyim.

Sesli bir kahkaha attıktan sonra elindeki içkileri tezgaha indirdi. Bu kez boş elini bana uzatıp gülümsedi.

-İsminizi öğrenebilir miyim acaba?

Uzatılan ele kibarca karşılık verdim.

-Doğrusunu istersen bu gece henüz kim olduğuma karar veremedim.

Yine kahkaha attı.

-Gerçekten ilginç birisin. Ben Ahmet.

Parmaklarım avucundan kaydığımda yutkundum. Yine düşünmeyi istemediğim şeyler tek kelimeyle beynime doğru harekete geçti.

Bende aceleyle elimi ceketimin cebine attım. Kısa bir arama sonrası, astım hastaları gibi panikle siyah hapi dudaklarımdan içeri attım.

Karşımdaki kişi bu sahneye pek de yabancı olmasa gerek, olağan bir şeyi izliyormuş gibi bana bakıyordu.

-Dur tahmin edeyim, geçmeyen baş ağrıları mı?

Cümlesinin sonunda göz kırpması bu sorunun başka bir anlamı olduğunu gösteriyordu. Ona acemice kafa salladığımda o manidar bir gülüşle içkisini yudumladı. Ve o an onun arkasından hiddetle bize yaklaşan Emir görüş açımın içine girdi.

Devasa pistin içinden geçmek onun için daha uzun sürmüş olmalıydı.

Yanımıza geldiği an yanımdaki adamla arama set kurdu.

-Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Biraz ürksemde sakince omuz silktim.

-İçecek birşeyler almak istemiştin.

Bakışları rahatsız olduğunu belli edecek şekilde yanımdaki kişiye çevrildi. Göz ucuyla bakıp tekrar gözlerime döndü.

-Bu kim?

Aynı umursamazlıkla omuz salladım yine.

-Bana içki ismarlayan biri.

Kaşları hiddetle havaya kalktığımda adamın önünde, bar tezgahında duran iki bardağa baktı.

-Sana sadece su içebileceğini söylemiştim. Dediğinde ise dişlerini sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu.

Emir'i belki de ilk kez bana karşı kontrolünü kaybederken görüyordum. Yolunda gitmeyen birşeyler olduğunu bilip, sebebini öğrenememek onu delirtiyor olmalıydı. Ama yüzümdeki maskem gibi bu gece kendimi saklamaya kararlıyım.

Yüzüme çevirdiği kızgın gözlerine baktım.

-Üzgünüm ama ikramı geri çevirmek kabalık olur Batman.

Ve beni engellemesine fırsat vermeyecek bir hızla tezgahdaki bardağı alıp dudaklarıma götürdüm ve tek dikişte bitirdim. Bardağı müzik sesinde kaybolacak şekilde gürültüyle tezgaha geri indirdiğimde gözlerimi sıkıca kapattım.

Çünkü boğazım yanmıştı. Hem de çok fazla. Öyle ki, koca bir bardak su içme isteğiyle dolup taşım.

Gözlerimi açtığımda Emir artık saklamaya gerek duymayacak şekilde çenesini sıkıyor, sarışın Ahmet ise yaptığım cesur hareketten dolayı gülümsüyordu.

Parmaklarımla dudağımdaki ıslaklığı sildim. Kırmızı rujumun birazı parmak uçlarıma bulaştı ama umursamadım. Boğazımdaki sızı yerini acı ama tatlı bir keyife bıraktı.

Gülümsememi gören yeni Ahmet bana seslendi.

-Bir tane daha söylememi ister misin?

Ben cevap vermek için dudaklarımı aralayamadan Emir'in iri parmakları adamın yakasına sarıldı.

-Çeneni kapat ve ortadan kaybol. Yoksa yemin ederim bütün sinirimi senden çıkarırım!

Adam Emir'in bakışlarından ve açık tehditinden ürktüğünü saklamadı ama yine de kendini onun parmaklarından kurtarmayı başardı. Emir'in kırıştırdığı açık renk ceketini düzelttikten sonra bana baktı.

-Sevgilin mi? Dedi bana doğru. Bu soruyu sormak bile onu rahatsız etmiş gibiydi.

Cevap vermeden önce Emir'e baktım. Öfkeli bakışları merakını gizlemeye çalışıyordu.

Yabancı Ahmet'e bakıp gülümsedim.

-O benim için çok şey demek ama bu gece bakıcım olmaya karar verdi sanırım.

Kısa bir kahkaha attım. Ama karşımdaki iki adamda bu cevaptan memnun kalmamış gibiydi.

Adam elini bana uzattı.

-Seninle tanışmak güzeldi. Dediğinde havadaki eli Emir tarafından itildi. Ve herne kadar bu durumdan hoşlanmasa da tezgahdaki içkisini bırakıp bardan uzaklaştı.

Elimi bel boşluğuma koyup kızgın Batman'ime baktım.

-Sen ne zaman bu kadar kaba biri oldun?

Dişlerini sıktı.

-Senin tuhaflaşmaya başladığın an!

Gözlerimi devirip bara yaslandım. İki adımla yanıma geldi. Başını bana yaklaştırdı. Saçma müziğin gürültülü sesine rağmen nefesinin varlığını kulağımda hissettim. Saçlarımla parmak uçlarıyla kulağımın arkasına atıp fısıldar gibi tane tane konuştu.

-Sahra... Sen iyi değilsin.. Neler olduğunu anlatır mısın artık?

Başımı santimlik çevirmemle mavi gözleriyle karşılaştım. Öyle hüzünlü bakıyordu ki yutkunmak zorunda kaldım. Gardımı düşürmek istemiyordum. Kendimi onun sıcaklığından uzaklaştırmak için yaslandığım yerden doğruldum.

Yeni Ahmet'in tezgaha bıraktığı bardağa uzanıp içindekileri tek dikişte midemi indirdim. Bu kez bir öncekinden daha az canımı yaktı. Ama bu bardak Emir'in canını daha çok sıkmış olacak ki, koluma sarıldı.

-Kendine gel Sahra. Ne yapmaya çalışıyorsun?

Sarıldığı kolumu hafif salladığı için elimdeki bardak tezgaha düştü. Gözlerimi kısarak ona baktığım an kolumu bıraktı. Canımı yaktığını düşünmüş olacak ki bakışları yumuşamıştı.

Cennet'i ben içmiştim ama kendini kaybeden oydu sanki.

Cennet demişken... Yeni içtiğim hap içkiyle birleşince yeni bir evreye geçiş yapıyordu sanki. Mekanda dans eden ışıklar beynimin içinde dönüyor gibiydi. İçimde sanki patlamaya hazır koca bir şişe vardı ve ben o şişeyi açmak zorundaydım.

Bu hissi yok sayamadım artık. Mekandaki değişen müzikle birlikte, az önce olanlar yaşanmamış gibi gülümseyerek Emir'e yaklaştım. Ellerimi geniş omuzlarına koydum. Parmaklarımı piyano tuşlarına basar gibi belli bir ritimle bedeninde oynattım. Sonra ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışan yüzüne baktım.

-Dans et benimle.. Dedim.

Kısa bir an öylece baktı yüzüme. Ama hemen sonra kaşlarını çattı.

Yine mızımız çocuklar gibi yerimde kıpırdandım.

-Hadi amaaa.. Bu en sevdiğim şarkı.

Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

-Bu mu senin en sevdiğin şarkı?

Sorusuyla birlikte müziğe odaklandım. Çalan şey de söz bile yoktu, boş bir gürültüydü sadece.

Yine de sırttım.

-Melodisi hoşuma gidiyor. Dedim şımarır gibi.

Hafif tebessüm edip, yorulmuş gibi başını iki yana salladı. Sonra ellerimi omuzlarından alıp avucuna sardı.

-Sahra neler oldu bilmiyorum ama yeter. Eve gidelim artık..

Hüzünlü yüzü bana bakarken canı yanıyor gibiydi. Acınası mı görünüyordum yoksa? Bu bakış bana sabah ki Mine ablanın gözlerini hatırlattı. Bu düşünce beni kızdırdı. Bir günde daha ne kadar acınacak hale gelebilirdim ki?

Sinirle ellerimi avucundan çektim.

-Sen eve gidebilirsin. Ben dans etmek istiyorum!

Sesim gürültülü müziğe karıştıktan sonra hızlı adımlarla bedenimi de pistteki kalabalığa attım. Kısa süre sonra neye kızdığımı bile unutmuştum. Bir kaç saçma hareket sonrası bu şarkının çok da kötü olmadığına karar verdim. Zaten bir süre sonra da etrafımda dans eden insanların hareketlerini taklit etmeyi bırakıp kendimi müziğin ritmine bırakmıştım.

Cennet bu tepkimden memnun olmuş gibiydi. Şuan biri adımı sorsa gerçek anlamda söyleyebileceğimi sanmıyordum. Tek yaptığım tanımadığım bedenlere çarparak çoşkuyla dans etmek ve yanaklarımı ağrıtabilecek kadar kahkaha ve çığlık atmaktı.

Bedenim çoktan engellenemez bir ilkelleşme dürtüsüne boyun eğmişti.

İçimdeki öfke, başkalarında yargıladığım şeyleri yaptırıyordu bana. Nefret ettiğim, acıdığım insanlara dönüştürüyordu beni ama umursamıyordum.

Tavandaki rengarenk ışıkların dansıyla aydınlanan yerde, birden belimde bir el hissettim. Sonra iki, üç.. Etrafıma bakıp ellerin sahiplerini görmeye çalışırken havaya kalktığımı farkettim. İnsanlar dansımı beğenmiş olacak ki, benim pistin içinde yer alan yüksek alana çıkmama yardım ediyorlardı.

Daha ne olduğunu anlayamadan direğin yardımıyla zarif ama tahrik edici figürler sergileyen kadın dansçının yanına çıkıvermiştim. Kısa süren şaşkınlığım yerini anlamsız bir keyife bıraktı. Çığlık ve tezahürat eşliğinde dans etmeye başladım. Direğin asıl sahibi bana yanında yer açtı ve tek kişilik şovunun iki kişilik olması oldukça hoşuna gitmiş gibiydi.

Onunkine benzer hareketler yaparken bence çok komik görünüyordum ama aşağıda kalan topluluk tersini düşünüyor olacak ki, her hareketim karşılığını ısıklarla alıyordu.

Yanımdaki dansçı üstümdeki ceketini çekiştirince bende ona yardım ettim. Ceket dansın bir parçasıymış gibi vücut umdan ayrılırken kalabalık bu durumdan oldukça memnundu.

Dansçının kıvrak elleri kalçalarımdaya, bacaklarımdaya, boynumdaya, sırtımda dolaşmaya başladı sonra. Onun her hareketiyle kalabalık belli bir tempoyla alkışlamaya başlamıştı. Ne yapıyordu bilmiyordum ama kendimi hem iyi hemde tuhaf hissediyordum.

Herşey bulanıklaşmıştı. İnsanların tepesinde durup dans ettiğimi biliyordum ama sanki biri beni kumandayla yönetiyor gibiydi. Etrafımdaki hiçbir yüzü seçemiyordum. Renkli ışıklar karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Ve sanırım bende kendimi o karanlığa, bulanıklığa sürüklemekten mutluyordum..

Dansçının becerikli elleri tüm vücudumda gezindikten sonra, kollarımı havaya kaldırdı. Sonra ne olduğunu anlayamadan üstümdeki badimi çıkardı. Tenime değen serinlikle gözlerimi açtım. Dansçı elindeki badimi sallayarak kalabalığa fırlattığında yarı çıplak kaldığımı anladım.

Ellerim içgüdüsel olarak göğüslerime gitti. Dansçı hızını alamamış gibi sütyenime hamle yaptığında, beni onun parmaklarından kurtaran başka bir el oldu. Ayak bileklerimden çeken kişi dengemi bozdu. Çılgık atarak kendimi boşluğa bıraktım. Ben yere kapaklanmayı beklerken biri çoktan beni kollarına alıp sarmıştı bile.

Kalabalığın hoşnutsuz nidası gösterinin bitmiş olmasına tepkiydi sanırım. İki ayağımın üstünde durabildiğim an karşımdaki tanıdık mavi gözlere baktım.

Emir sinirli şekilde ceketimi bana giydirmeye çalışıyordu. Onun parmaklarındaki tanıdık sıcaklık çıplak tenime dokunduğu her an bulanıklıktan uzaklaşmaya başladım.

Kolumu ceketimden geçirmeye çalışırken bir yandan bana bakıp birşeyler söylüyordu.

Dudakları oynuyordu. Ama dediklerini duyamıyordum. Sanki cam bir fanusun içindeymişim gibi seslerde bulanıktı.

Kaşlarımı çatıp ne söylediğine odaklanmaya çalıştım. Kıpırdayan dudakları tepki veremediğimi anladığında pes etti. Bakışları yumuşadı. Parmakları yanağımı okşadı. Ve ben gözlerimi kapattım. Sonra ayaklarımın yeniden yerden kesildiğini hissettim.

Gözlerimi açabildiğimde sessiz koridordaydık ve ben Emir'in kucağında yangından kurtarılan küçük bir kedi gibi duruyordum. Yanağım göğsüne yaslanmıştı ve kalbi az önce maraton koşmuş gibi hızlı atıyordu. Kıpırdadığımı farkedince durdu. Gözlerim onunkileri bulunca; -İyi misin? Diye sordu endişeyle.

Sessizce başımı salladım. Beni kucağından indirdi. Ayaklarım yere bastığında hafif sendeledim. -İçki dokunmuş olmalı. Dedi sonra.

Cennet'i saklamak için bir bahanem olduğu için sevindim. Yine başımı salladım sakince.

Uzanıp ceketimin önündeki fermuarı ayarladı ve göğüslerimi tamamen kapatana kadar yukarı doğru çekti. Bunu yaparken bir kere bile tenime bakmadı. Bu davranışı beni önce gülümsetti sonra hüznlendirdi.

Koridorun kalan adımlarını ona sarılarak tamamladım. Belimdeki kolları bana güç verdi. Kokusu beni kendime getirdi. Soğuk havaya çıktığımız an beni daha çok kendine çekti. Sırada bekleyenleri bir hamlede geçtik. Elimi onun ceketinden içeri sokup, avuç içimi göğsünün üstüne koydum. Artık yüzü gibi kalbi de sakinleşmişti. Gülümsedim.

Birbirimize yaslanmış arabanın gelmesini beklerken, bu pozisyonda ayakta bile huzurla uyuyabilirdim. O ısıtmak ister gibi kollarımı okşadı, ben gözlerimi kapattım.

Sonra biri seslendi.

"Hey, gizemli kız"

Ses o kadar yakından geldi ki, refleks olarak gözlerimi açıp başımla sesin sahibini aradım. Aynı hareketi Emir'de yaptı. Ve ikimiz aynı anda arabasına binmek üzere olan kişiyi gördük. Bu bana içki ısmarlayan kişiydi. Ahmet..

Bizim ifadesiz yüzümüze bakıp sırıttı.

-Güzel gösteriydi.

Ben anlamak ister gibi kaşlarımı çattım, Emir ise çenesini sıktı. Adam eliyle vücudumu işaret edip dudak büktü.

-Yarım kalmasına üzüldüm.

Emir ona doğru hamle yapacakken kolunu tuttum. Halimiz onu daha da eğlendirmiş gibi kısa bir kahkaha atıp kırmızı arabasına bindi ve büyük bir gürültüyle uzaklaştı.

Emir'in bütün kasları gerilmişti. Bense olduğum yerde doğrulmuş sarhoş halimden çoktan uzaklaşmıştım. Yeni Ahmet'in bana bakışı yine içimde birşeyleri körükledi.

Başımı çevirdiğimde valenin Emir'e anahtarları uzattığını gördüm. Emir hala öfkeyle giden arabaya baktığından valenin varlığından bile haberi yoktu. Ondan önce hareket edip çocuğun elinden anahtarları kaptım ve yanımda duran beyaz arabaya koşar gibi bindim.

Bir saniye bile beklemeden anahtarı yerine yerleştirip öfkemi arabanın motoruna gönderdim.

Arabanın öfkeli sesi gaz sesine karışırken Emir kendini son anda arabanın içine atabilmişti.

Ben öyle bir hızla arabayı hareket ettirdim ki, Emir koltukta geriye doğru savruldu. Önümü kesen bir kaç arabayı ustalıkla geçip hedefime doğru hızlandım. Aradığım kırmızı buralarda olmalıydı.

Emir panikle yerinde doğruldu.

-Sahra kendine gel, ne yapıyorsun?

Ona bakıp o yeni gülüşlerimden birini attım.

-Kimse Kedi Kadın ve Batman'e bulaşamaz öyle değil mi?

Ben tok bir kahkaha attım, o ise bana deliymişim gibi bakıyordu. Aslına bakarsan bu kez bende ona hak verdim. İçimde ne oluyordu bilmiyordum ama artık sadece beynim değil, ayaklarım, kollarım bile kendi kararlarını veriyor gibiydi.

Ama bu beni dehşete düşürmek yerine gülümsetiyordu. Hatta aralıksız gülmek istiyordum.

İçimdeki mutluluk bile boyut değiştirmişti.

Ayağım her geçen saniye gaza daha çok yüklenmeye başladı. Emir kapısının kolunu tutup sağa sola yalpalanıyordu. O an keşke sollayacağım daha çok araba olsaydı diye geçirdim içimden.

Ama saat bir hayli geçti. Nadir çıkan bir kaç araba ve kamyonlar dışında kimse yoktu. Aradığım kırmızı hala görüş alanıma girmemişti, bu beni daha da hırslandırıyor ve daha fazla hız yapıyordum.

-Sahra!

Emir adımı defalarca söyledi. Sonunda gözlerimi devirip ona döndüm. Sanki son hızla giden bir arabada değil de, gölde yüzen bir sandalın içindeymiş gibi rahattım.

-Madem adımı söylemeyi bu kadar seviyordun, neden aylardır bana Juliet diyorsun Batman? Dudaklarımdan yine engelleyemediğim gereksiz bir gülüş çıktı. Ben arada bir yola bakarken o dehşet içindeydi.

-Sahra ne oluyor sana?

Derin bir iç çektim. Ayağım biraz olsun gazdan çekildi ama hala hız sınırlarının çok hem de çok üstündeydim.

-Hani bana bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır demiştin ya, belki de benim günüm bugündür. Olamaz mı Batman?

Önümdeki arabayı yol boş olmasına rağmen keskin bir makasla geçtim. Emir kapı koluna asıldı. Doğrulabildiğinde bana bakıyordu. Konuşabildiğinde sesi tuhaftı.

-Ahmet ile konuştunuz mu?

Ona baktım. Yüzü de sesi gibi tuhaftı. Önce kaşlarımı çattım. Gözlerinden bildiği birşey olduğu belli oluyordu. Ama bu onu korkutuyordu. Omuz silktim ve en sahici gülümsememle ona cevap verdim.

-Evet konuştuk. Hatta mutlu haberi ilk benimle paylaştılar.

Bu kez kaşlarını çatan oydu.

-Paylaştılar mı? Ne paylaşması?

Sesli bir kahkaha atıp önümdeki küçük arabayı hızla geçtim. Rüzgarımın onun dengesine bozmasına daha çok güldüm. Sonra Emir'e doğru dönüp sağ elimi ona uzattım.

-Yasemin ve onun parmağındaki koca yüzükten bahsediyorum. Müjdeyi verirken neredeyse nikah şahitleri olmamı isteyeceklerdi düşünebiliyor musun?

Ben artık katılarak gülüyordum. Emir ise ilk kez yüzünü yola doğru döndü. Kahkahalarım arasında "Aptal herif!" Diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Gülüşümü yuttum. Dudaklarım kurumuştü. Kurduğum son cümle beynimdeki güzellikleri devirdi. Ellerim titremeye başladı. Direksiyon hafif sallanmaya başladığında biraz yavaşladım. Emir'in hala bana bakmadığını görünce elimi ceketimin cebine attım. İçeride ki dans sırasında haplarımı kaybetmemiş olmak için dua ettim. Ama küçük şişe parmaklarım dokunduğunda sevinçle gülümsedim. Daha içmeden rahatlamıştım.

Umursamadan iki elimi de direksiyondan çektim. Emir bu yaptığımı çabuk farkettil ve araba yalpalanmadan önce direksiyonu tuttu.

-Ne yapıyorsun sen? Dediğinde direksiyonu var gücüyle dengede tutmaya çabalıyordu.

Ama elimdeki şişeden dudaklarım giren hapi gördüğü an buz kesti. Hemen boşta kalan eliyle avucumdaki şişeyi çekip aldı. O sanki ilk defa görüyormuş gibi elindeki şeye bakarken, bende parmaklarımı tekrar direksiyona sardım.

Yerinde doğrulup tekrar kendi koltuğuna yerleşti. Kaşları bu kez sinirle çatılmamıştı. Öylesine afallamıştı ki bir süre konuşmadı.

-Bunu nerden buldun sen?

Sırıttım. Elimi şiir okuyan biri gibi havada dans ettirdim.

-Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..

Anlaması uzun sürdü. Sesli şekilde "Allah kahretsin!" Diye söylendiğinde ben önümüzdeki bir arabayı daha kıl payı sollamıştım. Ama giderek ustalaşıyordum.

Elindeki şişeyi bana doğru salladı.

-Başından beri bunun etkisindeydin değil mi?

Cevap vermedim ama dudaklarım keyifle kıvrıldı. Bu kez elini torpidoya doğru sertçe vurdu.

-Nasıl fark edemedim?!

Camı açtı ve şişeyi dışarı fırlattı. Panikle şişenin arkasından bakmaya çalışırken araba yalpalandı. Neredeyse ağlayacaktım.

-Neden attın? Diye bağırdım yüzüne doğru.

Histerik bir gülüş dudaklarından. Verdiğim tepkiye inanamıyor gibiydi.

-Sana ne yaptığını görmüyor musun? Şu haline bak. Üstündekiler, tavırların.. Az önce yüzlerce kişinin karşının striptiz yapıyordun Sahra! Seni oradan çıkarmasam neler olacağını düşünemiyorum bile.

Cennet'i kaybetmek mi, yoksa onun sözlerimi nefesimi kesti bilmiyorum. Hızlıca soluk alıp verirken sonunda patladım.

-Kurtulmak istedim tamam mı? İçimdeki bu histen kurtulmak istedim!

Sesim arabanın içinde gürültüyle yankılanırken, dudaklarım ağlamak üzereymiş gibi titredi. Onun gözleri ise yıkılmışcasına yüzüme bakıyordu. Yutkundü.

-Kaç tane içtin?

Cevap vermedim.

-Kaç tane içtin diyorum?

Bu kez daha sert bağırmıştı. Öyle ki, ürküp omuzlarımı kendime çektil. Ama sonra umursamazlık maskemi takıp önüme döndüm.

-Sayılara takılmıyorum Batman. Hem haklıydın, Cennet'in beynimi Rio karnavalına çevireceğini bilseydim sana bıraktırmak yerine çoktan ortağın olurudum.

Ona bakmasam da öfkesi bedenimi yakacak kadar fazlaydı.

-Saçmalamayın kes ve arabayı durdur. Seni hemen kusturmamız gerek.

Öyle sesli kahkaha attım ki o bile afalladı.

-Hikayeyi başa mı sarıyoruz yani? Bunu yapmak için banyodaki küvete girmem gerekmez mi?

Artık sabrı kalmamıştı. Koluna doğru dikkatli bir hamle yaptı. Hızlı gittiğim için fazlasını yapamazdı, tek hareketiyle araba savrulabilirdi. Ama beni çekiştiren kolunu kendimden uzaklaştırdım.

Ve o an onu gördüm. Kırmızı araba! Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem ağrıdı.

-İşte burdasın! Dedim tıslayarak.

Emir neyden bahsettiğimi anlamak için bakışlarımı takip etti.

-Ahmetlerin beni üzmesinden bıktım artık. En azından birine dersini verebilirim!

Emir'i tümüyle koltuğuna itip bütün gücümle gaza bastım. O koltuğunda yalpalandı, bense bir boğa gibi kırmızı renge odaklandım. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim ağrıyordu. Arabanın motoru artık kulakları sağır edecek bir ses çıkarıyordu. O da benim kadar öfkeli gibiydi.

Kırmızı arabayla aramda bir kaç santim kalmışken kornaya bastım. Bu uyarıyla yavaşlar gibi oldu, bu sayede arabalarımız yan yana gelebildi. Camın arkasından beni seçen gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı. Ama benim bakışlarım hoşuna gitmemiş olacak ki, tehlikeyi hissedip hızını artırdı ve aramızdaki mesafeyi açtı.

Ona ayak uydurmak mükemmeldi. Tüm gücümle gaza yüklendim. Artık öyle hızlıydım ki, ben bile koltuğuma yapışmıştım. Ona yaklaştım, yaklaştım ve yaklaştım. Onunla aramda bir kaç santim kalmışken neredeyse tamponlarımız birbirine sürtüyordu.

Emir'in beni uyaran birşeyler söylediğini biliyordum ama kulağım motorun sesinden başka herşeyi çoktan yok saymaya başlamıştı bile.

Son bir hamleyle öne doğru hamle yapmıştım ki direksiyon parmaklarımdan kaydı. Yada kayan tekerleklerdi. Panikle iki ayağımı birden frene bastırdım. Nasıl olduğunu anlayamadan araba fırlıdak gibi dönmeye başladı. Emir'in parmakları direksiyona atıldı ama geç kalmış olmalıydı. Araba önce kaydı sonra takla atmaya başladı. Dünyam dönmeye başlarken ben gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

Göğsümde sıcak bir baskı hissettim. Emir'in kolu beni tutmaya çalışıyordu. Ellerimi ona sardım. Ama vücudumdaki bütün kemikler her çarpma darbesiyle ağrımaya başlamıştı bile. Bana sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra araba takla atmaya kesip, ters şekilde durdu.

Birkaç saniye zaman durdu sanki. Hiçbir şey hissedemedim. Sadece kendi nefesimi duydum.

Ama sonra göğsümdeki kol yavaşça kaymaya başladı. Kalan son gücümle onu tutmaya çalıştım. Beni gerçekliğe bağlayan tek şey oydu. Tam kalbimin üstüne bastırdım kolunu yada öyle yaptığımı sanıyordum.

Adını söylemek istedim ama dudaklarım kırıdayamadı. Boğazımda tuhaf bir sızı vardı. Nefes almaya çalıştıkça batıyordu. Aniden zihnimde bıçak kadar keskin bir kelime yankılandı. ÖLÜM.. Ölüyor olabilir miydim? Kulaklarıma belli belirsiz uğultular geldi. Bir yerde okumuştum, öldüğümüzde en son çalışmayı bırakan organımız kulak olurmuş. Belki de bu yüzden hala birşeyler duyuyordum.

Belki de "Eğer yaşarsam" kitabındaki Mia gibi zihnim ve bedenim ayrılmış olabilirdi. Yada birazdan Brad Pitt'in filmindeki Joe Black gibi yakışıklı bir melek gelip beni alacaktı.

Ama kimse gelmedi.

Göğsümdeki kol kıpırdandı. Ona karşılık vermek istedim ama yapamadım. Sonra kolu aşağı doğru inip elimi tuttu. Parmakları bütün gücüyle parmaklarıma karıştı. Kendimi olabildiğince zorladım ve sonunda gözlerimi araladım.

Yüzünün etrafında kan vardı ama mavi gözleri yine bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Juliet.." Dedi sadece.

Bu kelime kendi adımdan bile güzel geldi.

Gülümsemek istedim ama yapamadım. Mavi gözlerini, yorgun sesini ve bütün dünyamı ayaklarımın altından çekip alan bir ışık parladı.

Ve ben gözlerimi kapattım...

38. Bölüm ~ Özgür bırak

~~~

Bip.. Bip.. Bip..

Kulağıma düzenli bir ritimle gelen ses elektronik bir alete ait gibiydi. Ya da ben uzaylılar tarafından kaçırılmışta olabilirdim. Şuan bir sedye üstünde organlarım inceleniyor ve kendi aralarında insan ırkının en zavallı kişisini kaçırmayı nasıl başardıklarını tartışıyor olabilirlerdi. Çünkü 7 milyar insan içinde en zekisi olmadığım aşıkardı ve muhtemelen dünyaya gidip gelirken yaptıkları masrafa bile değmeyecektim.

Zor da olsa gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama sanki biri göz kapaklarımı birbirine yapıştırmış gibi ağırdı. Sonunda aralamayı başardığımda ise yanma hissiyle sıkıca geri kapattım. Ben uyurken biri gözüme biber gazı falan mı sıkıyordu? Yoksa bu da beni kaçırın uzaylıların işkence yöntemi miydi?

Belli bir süre bekledikten sonra tekrar göz kapaklarımı açmaya zorladım. Tedbirli bir kaç denemeden sonra yanma hissi azalmış, odanın içini daha iyi seçer olmuştum. Sanırım geceydi. Beyaz tavanda parlayan kısık ışıklara bakan gözlerim tanıdık bir görüntü bulamadığında beynime sinyal gönderdi; BEN NEREDEYİM?

Kaslarımı zorlayıp başımı sağ tarafıma çevirdim. Boynumdaki keskin acıyı yok sayıp, yanı başımdaki makinanın üstünde yazan sayılara baktım. İlk duyduğum ses uzaylıların değil bunun olmalıydı. Ve kendisi kalp atışlarımın normal, nabzımın ise olması gerekenden az attığını söylüyordu.

O an beynim, sonunda kafatasımın içinde olduğunu belli etmeye karar vermiş gibi beni dürttü. Gözümün önüne gelen imgeler hafızamda belli belirsiz sıralanmaya başladı.

Yüzük..

Cennet..

Kaza..

KAZA!

Başım tekrar eski yerine dönerken aynı acı boynumda kendini belli etti. Nefes alışım hızlandı. Bu hız sırtıma doğru keskin bir başka acıyı tetikledi. Yutkundum. Yutkunduğumda ise gözlerimin yaşadığını hissettim. Boğazımdaki sızıyı yok sayamadım. Her acı bir başkasını tetikliyor ve hepsi de oldukça can yakıyordu.

Yanı başımdaki uzaylı makinam uyarı sesleri vermeye başladı. Sanırım galaksiye beni geri göndermeleri için acil çağrı yapıyordu.

Panik atak geçirir gibi hızlıca soluk alıp verirken, gözlerimi sıkıca kapattım.

Kesik kesik görüntüler artık her yerdeydi.

Aynada bana bakan kedi kadın..

Çizmeler..

Mahzen..

Gece klubü..

İçki..

Müzik..

Dans..

Direk..

Kırmızı araba..

Emir..

Emir..

EMİR..

Ve ışık..

Ben artık nefes alamıyordum. Makina ise sesini yok sayamayacağım kadar yüksek sesle ötmeye başlamıştı. Birden kolumda bir sıcaklık hissettim.

"Burdayım.."

Sese odaklanmaya çalıştım. Ama sanki ben suyun altındaydım, ses ise çok yukarılarda kalmıştı.

"Yanımdayım.."

Sese doğru yüzmeye çalıştım. Makinanın sesini yok sayıp sadece onu duymaya gayret ettim.

"Sahra.."

Kolumdaki sıcaklık avucuma kaydığı anda sıkıca sardı. Sanki beni battığım yerden çıkarmak ister gibi tüm gücüyle parmaklarımı sıktı.

"Aç gözlerini.. Ben yanımdayım."

Sıcak bir ıslaklık dokundu elimin üstüne.

"Lütfen.. Uyan artık.."

Ve ben sudan çıktım. Artık sadece kendi boğuk nefesimi değil, yanımdaki kişinin korkan soluğunu da duyabiliyordum.

Nefesimin ve makinanın sesinin normale dönmesini bekledim. Bunun olması için ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama gözlerimi aralamaya başladığımda aynı tenin sıcaklığı avucumda duruyordu.

Başını yatağın kenarına yaslamış, elimi avucuna almıştı. Dudakları ise parmaklarımın üstünde durmuş, sessizce dua eder gibi birşeyler mırıldanıyordu. Dudağını kıpırdatmasını izledim bir süre..

Her durduğunda ince dudakları tenime dokunup ufak bir öpücük bırakıyor ve derin bir nefesle herşeyi başa sarıp yeniden mırıldanmaya başlıyordu.

Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Sanırım başaramamıştım. Ya hissedeceği kadar güçlü değildim yada öylesine sıkı tutuyordu ki elimi kıpırdatamıyordum bile.

Yavaşça yutkundum. Bu kez sızı daha az can yakıcıydı. Nefesimi dudaklarımdan dışarı çıkması için zorlayıp, onun adını söyledim.

-Ahmet..

Sesim yıllarca sigara içmiş tiryakilerin tınısı gibi çıkmıştı. Ben garipseyip yüzümü buruşturdum ama onun başı saniyenin milyonda biri hızıyla bana döndü. Kısa şoku atlattıktan sonra gülümsedi, hem de yüzündeki tüm kaslarla birlikte, hatta yeşil gözleri bile bu gülüşe eşlik etti. Sakalları normalden çok daha uzundu. Gözlerinin altında uykusuzluk halkaları, yüzünde yorgunluğun hastalıklı rengi vardı. Her zaman ütülü olan beyaz gömleği şuan kırışmış, her durumda özenli olan saçları ise ilk kez şekilsiz duruyordu.

Beni inanamayan gözlerle seyreden, gülümseyen yüzüne bakarken ne zamandır başımda beklediğini sormak istedim. Yada neden beklediğini, neden evleneceği kadının yanında değil de, benim yatağımın başında olduğunu? Yada daha basit sorulardan başlayıp, ne zamandır burada olduğumu sormak istedim.

Ama tek bir kelime beynimde belirdi ve ben aklımdaki tüm soruları unuttum. Bunca şey içinden dudaklarımdan çıkan soru bambaşka oldu.

Aceleyle yutkundum. Hafif bir öksürük sonrası gözlerine baktım.

-Emir.. Emir iyi mi?

Buğulu sesimle kurduğum cümle, gülümseyen dudaklarının düz çizgi şeklini almasına sebep oldu. Elimi bırakmadı ama dişlerini sıktığını çenesinin kasılmasından anlayabiliyordum.

-İyi.. Dedi sadece. Bakışları daha fazlasını söylemek istese de sustu.

Ama ben tatmin olmadım. Doğrulamak için hamle yaptığımda elimi bırakıp panikle ayağa kalktı.

-Dur Sahra, fazla kıpırdamaman gerekiyor!

Hemen başımın yanına gelip yatağımı dikleştirdi. Bu zararsız pozisyon değişikliği bile karın boşluğumun çevresinde garip bir ağrıya sebep oldu. Acıyla yüzümü buruşturdum. Onun gözlerindeki öfke bir süreliğine uzaklaşmış, yerini endişe almıştı. İyi olduğuma emin olmak için defalarca aynı soruyu tekrarladı ve rahatlamam için yastıklarımı düzeltti.

Yanımdaki sandalyeye oturduğunda birbirimize baktık. O gerçekten yorgun görünüyordu, ben ise bitkin. Ve bu kez onu sinirlendirmek istemiyordum.

-Ne zamandır buradayım? Diye sordum daha güvenli bir soru olduğunu düşünerek.

Parmak uçları gözlerini ovalarken sanırım günleri sayıyordu.

-Bugün yirminci gün.

Gözlerim sonuna kadar açıldığında nefesimi yuttum.

-Ne? Diyebildim tepki olarak.

Keyifsiz bir şekilde açıklamaya başladı.

-3 gün komada kaldın. Sonra ki on gün boyunca yoğun bakımda tuttular seni. Bir haftadır da bu odadasın.

Yutkundum. Bakışlarımı onun yorgun yüzünden alıp tavana döndüm. Yirmi gündür uyuyor olma düşüncesi beni afallattı. Nefes alışım yine hızlandı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Titrediğimi hissettim. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken makina yine uyarı vermeye hazırlanır gibi sesini yükseltti.

Odanın kapısı aralandı. Başımı çevirip bakmaya çalıştığımda Ahmet eliyle gelen kişiyi durdurmaya çalıştı.

-Bu kez gerek yok! Kendine geldi. Biraz zaman verin.

Kapıda duran beyazlar içindeki hemşire kuşkulu gözlerle hızla kalkıp inen göğsüme baktı. Sağ elini önlüğünün cebine sokmuştu, sanki tehlikeli bir silahı saklamışçasına, tetiğe basacağı doğru anı bekliyor gibi seyrediyordu bedenimi. Bu bakışı sakinleşme çabamı körükledi. Titreme hissi kaybolduğunda soluğumda düzene girmişti. Odanın kapısı kapandığında artık daha sakinim.

Bir süre ikimizde konuşmadık. Düşündüm. Beynimde aynı görüntüler dönüp duruyordu. Hala tam sırayı oturtmamıştım ama direksiyonun parmaklarımın arasından kaymasını ve arabanın nasıl takla attığını unutamayacağım şekilde anımsıyordum.

Düşüncelerime ara verdim. Başımı yine Ahmet'e çevirip, kaşlarımı çattım.

-O nerede?

Cevap vermedi.

Bu gereksiz öfkesi beni de sinirlendirmişti. Bu hareketi bana bencilce geliyordu.

-Emir nerede? Diye tekrar ettim.

Yine dişlerini sıktı.

-Sadece bir kere, o adi herifi değil de kendini düşünemez misin?

Beklemeden karşılık verdim.

-Eğer kaza beni komaya sokacak kadar ciddiye, o zaman o nasıl iyi olabiliyor?

Oturduğu yerden hızla ayağa kalktı. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde gözlerinde saf öfke vardı.

-Seni komaya sokan şey kaza değildi! O yüzden o herif şuan gayet iyi.

Afallamış şekilde yüzüne baktım.

-Ama... O zaman neden buradayım?

Konuşmaya başlamadan önce benden bir kaç adım uzaklaşıp parmaklarını saçlarına daldırdı, biraz olsun sakinleşmeyi başardığında tekrar bana döndü.

-Kaza sırasında boynunda ve kaburgalarında oluşan bir kaç ezikten başka bir yara almadın. Sen, o herifin sana içirdiği haplar yüzünden bu hale geldin!

Sustu.

Yatağıma yaklaşip aramızdaki boşluğu kapattı. Yeşil gözleri yine gözlerime kilitlendi.
-Ölüyordun Sahra! Bize 72 saat içinde beynin tepki vermezse bir daha uyanamayacağını söylediler. O 72 saat hiç geçmedi. Ölüyordun anladın mı? O adam yüzünden ölüyordun! Ve sen şimdi kalkmış uyanır uyanmaz onu soruyorsun!
Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Gözlerim yanmaya başladığında;
-Onun bir suçu yok.. Diye mırıldandım.
Ahmet ise kendini sandalyeye bıraktığında söylediğime inanamıyormuş gibi yarım bir kahkaha attı.
Ama haklıydım, Emir'in suçu yoktu. Hatta olanlarda Ahmet'in bile Emir'den daha büyük bir payı vardı.
Ya da tek suçlu sadece bendim..

~~~

Uzun bir süre ikimizde konuşmadık. Hatta ben bir ara uyumuş bile olabilirim. Gözlerimi açtığımda oda aydınlanmaya başlamıştı. Ahmet siyah, kalın paltosundan kollarından geçiriyordu. Dışarısı oldukça soğuk olmalıydı.
Önünü ilikledikten sonra yanıma yaklaştı. Öylece yüzüme baktı sadece. Gözlerinde artık ne öfke vardı, ne de endişe. Mutlu olmasa bile huzurluydu. Uyanmış olmam onu rahatlatmış gibiydi. Yorgun bakışları eliyle birlikte paltosunun cebini karıştırdı.
İçinden çıkardığı şeyi aldı, yanıma eğilip avcumu açtı. Soğuk metali tenime bıraktığında dudakları yavaşça kıvrıldı. Sanırım bu bir gülümsemeydi.
Avucumu tekrar kapatırken parmaklarıma değen şeyin Ayçöreği kolyem olduğunu anlamıştım. Bakışları sadece bir kaç saniye daha gözlerimde kaldı, sonra yeşil gözlerini de alıp kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açmıştı ki dönüp bana baktı.
Olabildiğine ifadesizdi. Ve büyük bir içtenlikle;
-Umarım girdiği delikten kurtulamaz! Dedi.
Ben söylediğini anlayamadan o odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

~~~

Ahmet gittikten sonra kendimi yalnız hissetmemek için Ayçöreği kolyemi boynuma taktım. Takmaya çalışırken canım yanmıştı ama bu kolye tek başına bile canımı yakmaya yetiyordu. Dakikalar sonra kapı sakince tıklandı. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Su, Damla ve Erva odaya giri yordu. Bakışları benim gözlerimi buldukları an hepsi birden gülümsedi. Kalan mesafeyi sanki uçarak kapattılar. Ve yatağın etrafına geldiklerinde neredeyse tüm dişlerini görebiliyordum.
-Uyuyan güzelimizin lacivert gözlerini görmek ne büyük mutluluk.
Damla sarı saçlarıyla eğilip beni öptüğünde gülümsedim. Onun ardından Su alnıma küçük bir buse kondurdu.
-Korkuttun bizi. Dedi sadece. Ama bu kez sitemi bile özlem doluydu.
Erva sadece gözlerime baktı. Kızlar üstündeki paltoları çıkarırken o yanıma yaklaşip elimi tuttu. Kulağıma eğilip;
"Seni seviyorum ajan Sahra, tamam." Diye fısıldadı.
Bunu söylerken sesi çatallaşmıştı. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Bu yüzden avucumdaki elini sıkıca sardım. Yüzüme bakmadan yanımdaki sandalyeye otururken dudağını ısıırıyordu. Ve uzun bir süre konuşmadan öylece bizi seyretti.
Su eşyalarını koltuğun üstüne indirirken bana doğru seslendi.
-Erva arayıp, Ahmet'in senin kendine geldiğini haber verdiğini söylediğinde resmen yurdu inlettik.
İkisi birden kıkırdadı.

-İnanmayacaksın ama Hobbit Ezgi bile bu habere sevindi.

Ben tam inanmaz gözlerle ona bakmıştım ki ekledi.

-Tabi bu sevincin sebebi, seninle uğraşmayı özlemiş olması da olabilir.

Bu kez Erva bile kıkırdadı. Damla yatağımın yanına geldiğinde yüzü asıldı.

-Krizlerin azaldı mı? Diye sordu çekinerek.

Kaşlarımı çattım.

-Krizlerim mi?

Hepsi birbirine baktı. Sonra Damla canı sıkılmış şekilde ayak ucuma oturdu.

-Aslında yaklaşık on gündür uyanıksın. Ama kendine gelemedin. Sebebi de... Şey..

-Cennet.. Dedim, çekindiği cümleyi tamamlayarak.

Başını salladı.

-Aşırı doz aldığın için komaya girmiştin.

Su araya girdi.

-Ki o üç günü hatırlamak bile istemiyorum. Hatta anılarımdan bile sildim. Özellikle annenin ağladığı kısımları bir daha anımsamamak üzere yok ettim.

Annemi düşünmek bile içimi acıttı. Defalarca yutkunup içimde kabaran duyguyu bastırdım.

Damla keyifsizce devam etti.

-Komadan çıktığında ise sürekli kriz geçirmeye başladın. Öyle kötüydü ki.. Sürekli titriyordun.

Nefes alamıyordun. Sana düzenli olarak sakinleştirici yapmak zorunda kaldılar. Doktorlar uyuyor olmanın bu krizleri daha kolay atlatmana yardımcı olacağını söyledi.

Bakışlarımı ellerime çevirdim. Kendimi düşürdüğüm durumdan utanıyordum.

-Anneler biliyor mu? Diye sordum, sesim dudaklarımdan zorla çıkmıştı.

Damla eliyle bacağımı okşadı.

-Endişelenme, sadece bir kaç doktor olayı biliyor. Kayıtlarda Cennet'le ilgili tek bir kelime bile yok. Ailen dahil herkes kaza yüzünden komaya girdiğini zannediyor. Emir gitmeden önce herşeyin gizlenmesini sağladı.

Hemen başımı ona doğru çevirdim.

-Gitmeden önce mi?

Yine birbirleriyle bakıştılar. Su eşyalarının yanına gidip çantasını karıştırmaya başladı. Ben sabredemedim bir daha sordum.

-Söylesenize, nereye gitmeden önce? Emir nerede şuan?

Sonunda aradığı şeyi buldu ve yatağın yanına gelip bana uzattı.

-Bunları görmek isteyebileceğini düşündük.

Elindeki şey bir gazeteydi. Daha doğrusu bir kaç farklı gazeteden seçilmiş sayfaları. Ben anlamaz gözlerle elindeki kırışmış gazeteleri alırken o keyifsizce söylendi.

-Mutlu Kelebek gururla sunar!

Söylediği isim kalbimin tekrar hızlı atmasına sebep oldu. Yerimde doğrulmak istesem de ağrılar engel oldu. Bunun yerine Su yatağımı biraz daha dikleştirdi. Ve sonunda elime ilk gelen sayfayı açıp okumaya başladım.

Siyah beyaz sayfaya büyük harflerle manşet atılmıştı.

"TIP FAKÜLTESİNE UYUŞTURUCU OPERASYONU!"

Yutkundum. Gazete tarihi kazadan bir gün sonrasına aitti. Birden aklıma Kenan'ın kaza sabahı bana soruşturmanın ertesi gün başlayacağını söylediği geldi. Ve ben Emir'i uyarmak yerine salak gibi kendimi kaybetmekle meşguldum.

Suçluluk iyice göğsümden bir yerlere yerleşirken hızlıca yazılanları okumaya başladım.

"...Fakülte bünyesinde bulunan laboratuvarlarda güçlü uyuşturucu hapların üretimi yapıldığı ve bu hapların Rektör yardımcısı aracılığıyla öğrencilere ve başka okullara pazarlandığının ortaya

çıkması üzerine fakülteye operasyon düzenlendi. Bir çok bilimsel çalışmaya el konurken, bahsi geçen haplarda delil olarak ele geçirildi. Olayın içinde fakültede öğrenim gören Rektör'ün oğlunun da adının geçmesi...."

Gazetede yazılar sallanmaya başladı. Gözlerimi kapatıp gazeteyi kucağıma indirdim. Nefes alışım yine hızlandı. Ardından yazılar gibi yatakta titremeye başladı. Ya da titreyen kendi bedenimdi. Kızların sesleri kulağıma gelse de onlara tepki veremedim. Tek yapabildiğim sırtımdaki ve göğsümdeki ağrıya rağmen nefes almaya çalışmaktı ve bunda pek de başarılı değildim. Yanımda bağırarak uzaylı makinamda benimle aynı fikirde olacak ki yine sesini yükseltmişti.

Birden kolumda ince bir sızı hissettim. Yüzümü buruşturdum ama saniyeler sonra tüm kaslarım gevşedi. Titreme azalıp yok oldu ve son duyduğum şey, uzaylı makinamın sakinleşmiş ritmik sesi idi.

~~~

Gözlerimi araladığımda Erva hala düşünceli şekilde yanımdaki sandalyede oturuyordu. Damla ve Su ise ilerideki koltukta ders kitaplarına gömülmüştü. Tekrar yatış pozisyonuna geçen yatağımda kıpırdandım. Ve tüm gözler bana döndü.

-İyi misin? Diye sordu Damla ayaklanırken.

Çekinerek başımı salladım. Bahsettiği krizlerin nasıl birşey olduğunu artık anlamıştım. Ve şuan uyanmamış olmayı diliyordum.

Yatağıma biraz kaldırmalarını rica ettikten sonra tekrar gazete kağıtlarını istedim. Ama Damla'nın bakışları Erva ve Su'ya kaydı.

-Sanırım okumaman daha iyi. Doktor heyecanlanmanın krizleri tetiklediğini söyledi.

Ben uyurken olan çok şey vardı ve ben hepsini öğrenmek istiyordum. Özellikle Emir'in nerede olduğunu duymaya ihtiyacım vardı. Çünkü başına gelen herşey benim yüzümdendi.

Kaşlarımı çatıp, cezasından hoşlanmayan çocuk gibi tek tek yüzlerine baktım. Ama hepsi katı birer ebeveyn den farksızdı. Cezam bitene kadar sevdiğim oyuncakları vermeyeceklerini anlamıştım.

Sonunda pes edip kaşlarımı eski haline getirdim. Derin bir nefes alıp sakinleştim.

-O gerçekten iyi mi peki? Diye sordum bu kez.

Damla yine yatağımanın ucundaki yerini alırken, Erva'nın bana olan bakışları farklıydı.

Damla'ya döndüğümde, o konuşmaya başlamadan önce gülümsedi.

-Endişelenme, "gerçekten" iyi. O gece yolda buzlanma varmış. Araba kaydığında sadece takla atması ve bir yere çarpmadan durmanız büyük şans. Onun kolunda ve boynunda ciddi olmasa da bir kaç ezik ve kırık vardı. Soruşturma sabahı Emir'i almaya hastaneye geldiler. Ama doktorlar uyutulduğunu söyledi.

Hemen araya girdim.

-Onu da mı uyuttular?

Gülümseyerek olumsuz anlamda başını salladı ve göz kırptı.

-Hayır. Doktor arkadaşındı ve yalan söyledi.

İçim biraz olsun rahatlasa da gergin yüzümle sordum;

-Neden böyle bir yalan söyledi ki? Gözaltına alınmaması için mi?

Artık gülümsemiyordu. Keyifsizce salladı bu kez başını.

-Soruşturmadan kaçamayacağını biliyordu. Senin komadan çıktığını görmeden gitmek istemedi.

Ben yine başımı eğdim, Damla yine bacağıma okşadı.

-Endişelenme, o iyi. Şuan hala soruşturma devam ediyor. Bu yüzden çıkmasına izin vermiyorlar.

Başımı kaldırmadan sordum.

-Hapise mi girdi?

Kısa bir sessizlik sonrası Su;

-Hala gözaltında diyelim. Derken olayları olduğundan daha zararsız gösterme çabasında olduğunu biliyordum. Çünkü bu ses tonunu tanıyordum.

Daha fazla soru sormadım. Onların sağlık durumumdan endişe ettikleri için olayların üstünü kapatacağını bilecek kadar kendimdeydim. Hem daha fazlası için henüz hazır da değildim. Bu yüzden susmak en iyisiydi.

~~~

Bir saat boyunca Su ve Damla okulda olan olaylardan bahsedip beni güldürmeye çalıştılar. Pek başarılı olamasalar da bol bol gülümsemiştim. Ama Erva durgundu. Uyanmış olmam onu diğerleri kadar mutlu etmemiş gibiydi. Ya da içini kemiren başka birşey vardı. Belki de neden Cennet'i içtiğimi merak ediyordu. Bunu kızların da merak ettiğine emindim ama hepsi yok sayma oyunu oynuyorlardı. Ve ben bu oyunu oynamalarından memnundum. Hali hazırda zaten yeterince utanıyordum. Bir de zayıflığımı dillendirmeye gerek yoktu.

Su sonunda konuşmaktan yorulduğunda kendini koltuğa bıraktı. Benim Erva'ya dikkat kesildiğimi fark etmiş olacak ki Damla ile aralarında benim hala öğrenemediğim o meşhur bakışmalardan biri geçti. Ve sıcak birşeyler alma bahanesi ile odadan çıktılar.

Onlar gittikten sonra oda iyice sessizleşti. Neredeyse akşam olmuştu. Hafif kararmaya başlayan odada Erva'nın yüzüne dikkat kesildim. O da bana baktı ama uzun bir süre konuşmadı. Bakışlarından öyle çok duygu geçiyordu ki, içinden hangisini seçmem gerektiğine karar veremedim.

Sonunda sandalyesini daha çok yatağıma yaklaştırdı. Derin bir nefes alıp yorgun şekilde geri bıraktı. Gözlerime baktığında kahverengi bakışları onun dudaklarından çıkmasından korktuğum soruyu sordu.

-Neden bana söylemedin?

Öylece baktım yüzüne. Bu anı her yaşımda farklı şekilde hayal etmiştim. Kimisinde Erva'nın boynuma sarılıp abisiyle çok yakışacağını söylediğini düşünmüş, kimisinde bana bağırıp çağırıp ona layık olmadığını yüzüme vurmasını, bazen de ondan sakladığım için bana küsüp arkadaşlığımızın bittiğini haykırmasını düşünmüştüm.

Şuan o soruyu sormuştu ama benim aklımda onca provaya rağmen tek cümle bile belirmiyordu.

Cevap vermeyeceğimi düşünmüş olacak ki bakışlarını benden kaçırıp başını iki yanına salladı.

-Aslında haklısın. Senin söylemen değil, benim farketmem gerekirdi.

Tekrar baktı yüzüme.

-Bir de en iyi arkadaşın olduğumu söyleyip duruyorum. En iyi arkadaşlar birbirinin gözlerine baktığında onun acı çektiğini anlarlar. Ama ben yıllarca karşımda can çektiğini göremedim. Belki balo gecesi Emir ve abime doğru yürüyüşünü seyrederken, kızların gözümü açmamı sağlaması olmasa hala anlamayacaktım.

Hüzünlü gözlerle gülümsedi.

-Şimdi düşünüyorum da, aslında sen başından beri benden çok onunlaydın. Küçükken seni benden daha çok sevdiğini söyleyip defalarca ağladığımı biliyorum. Sizi kıskanırdım. Sabahları ilk onun camına vurmanı, sevdiğin dondurmaya önce onunla paylaşmanı, yakar top oynarken ilk onun adını söylemeni, saklambaç oynarken hep onunla saklanmanı kıskanırdım. Yıllar içinde bu kez seni benden çaldığını söyleyip ağlar olmuşum. Seneler geçipte artık erkek oyunları oynayamayacak kadar büyüdüğünde çok sevinmişti m. Çünkü artık tamamen benimdin. Abim de kendine başka arkadaşlar bulmuştu. Her sabah sana ayçöreği almasından başka bir bağınız kalmadığı için mutluydum.

Sustu. Dudaklarını ısırıldı. Ağlamasını engellemek için hep bunu yapardı.

-Onu benden çok sevmeni istemedim sadece. Ama onu sevmeni engellemek istemedim. Özür dilerim..

Uzanıp elini tuttum. Öyle yorgundum ki, ne inkar edecek, ne de itiraf edecek tek kelime kuramaya halim yoktu.

Kahve gözleri bana bakıp devam etti.

-Mahalledeki kızların abime götürmemiz için bize verdikleri aşk mektuplarını dil bilgisi kurallarına uymadığını söyleyip yırttığına, yada sevgililer gününde ona gelen hediyeyi sana gösterdiğimde "yanlışıklıkla" elinden düşürüp kırdığına, hatta sana keyifle Yasemin ile yakıştırıldığını ilk söylediğimde bana küstüğün o akşam anlamalıydım. Sana işkence yapmama neden izin verdin ki? Şimdi bunlar gibi milyonlarca şeyi düşünüp kendimi tokatlamak istiyorum. Hatta geçmişe dönüp, o anlardaki bütün aptal Ervaları tokatlamak, eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum.

Elimde olmadan gülümsedim. Avucumdaki elini sıkı sıkı sarmaktan başka bir şey yapmadım. Sonunda ayağa kalkıp bana sarıldı. Saçları gözlerimi kapatmıştı. Kulağıma doğru defalarca özür dilerken ben gülümsüyordum. Bu sahne hayalimdeki hiç bir senaryoya uymasa da mutluydum. Çünkü hala ona sahiptim.

Kaburgalarımın ağrısı dudaklarımdan ince bir inleme çıkardığında bu kez canımı yaktığı için özür diledi. Kollarımdan ayrılırken burnunu çekiyordu. Bir kaç damla yaşın ıslaklığını saklayamamıştı. Sandalyesine otururken tüm içtenliğiyle söylendi.

-Abim tam bir aptal!

Ben bu cümleye nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Benim için Ahmet bir sürü şeydi ama bu sıfatı hakettiğine pek de emin değildim.

-Evet, tam bir aptal. Senin yerine nasıl olur da Yasemin ile evlenmeyi düşünür aklım almıyor! Boğazımdaki tanıdık hissi geri itip artık konuşmam gerektiğini düşündüm.

-İnsan kimi seveceğini seçemez Erva.

Kollarını şımarık çocuklar gibi göğsünde topladı.

-Evet seçebilir. Ben Hakan'ı gördüğümde onu sevmeyi seçtim. Pekâlâ abim de seni sevmeyi seçebilirdi.

Söylediği şey içimi acıtsa da gülümseyerek başımı salladım. O da yaptığı çocukluğu farketmiş olacak ki canı sıkılmış gibi kollarını iki yana bıraktı. Ama kaşları hala hesap yapıyormuş gibi birleşti. Sonra sesli düşünür gibi bana doğru söylenmeye başladı.

-Hem madem seni sevmiyor, neden her gece başında nöbet tuttu? Gündüzleri bizim kalmamıza izin veriyordu ama geceleri ondan başka kimsenin yanında durmasını istemiyordu. Yirmi gündür uyduğunu bile görmedim. Yasemin seni görme bahanesiyle buraya geldiğinde, aslında "evleneceği adamın" yaşadığından emin olmak için geldiğini biliyordum. Üstelik Yasemin'i gördüğünde rahatsız olduğuna da yemin edebilirim.

Tekrar başını iki yana salladı.

-Evet evet, eminim, abim tam bir aptal!

Bu cümlesinden sonra Damla ve Su çekinerek de olsa odadan içeri girdiler. Sanırım bu konuşmanın gerçekleşeceğini biliyorlardı. Bizi yalnız bırakma inceliğini göstermeleri Erva'nın da hoşuna gitmiş olacak ki, bakışlarıyla sıcak bir gülümseme gönderdi ikisine de.

Onlar Erva'ya da getirdikleri kahveyi yudumlayıp, hastanede ki yakışıklı doktordan bahsetmeye başlamışken, ben Erva'nın son dediklerini düşünüyordum.

Ahmet'in yirmi gündür benim başımda beklediği gerçeği içimde birşeyleri kıpırdatsa da, hasarlı beynim onun yüzüğünün hala Yasemin'in parmağında olduğunu hatırlattı bana. Ve ben Erva'nın söylediklerini düşünmek yerine uykuya dalmayı tercih ettim.

~~~

Hastanede tam on gün daha geçirdim. Doktorlar kaburgamdaki çatlakların oldukça iyi durumda olduğunu, boynumdaki ezilmiş dokuların kendini yenilediğini söyledi. Hala aynı odada kalıyor olma sebebimin azalan krizlerim olduğunu biliyordum.

Uyandığımdan beri krizlerin sayısı ve şiddeti hissedilir derece de azalmıştı. Ama ne kadar azalırsa azalsın her kriz sonrası kendimi acınası hissediyordum.

Kızların hemen hemen her gün yanımda olması bu hissi yok saymama yardım etse de, özellikle annem ve babam yanımdayken onların gözlerine bile bakamıyordum. Onlar bana kazayla ilgili birşeyler sordukça ben geçiştiriyordum. Ebeveynlerine kolaylıkla yalan söyleyen çocuklardan olmayı ilk kez o anlarda istemiştim. Belki o zaman daha az suçluluk hissedirdim.

Erva'nın bahsettiği gibi Ahmet artık benim başucumda beklemiyordu. Uyandığım o geceden beri onu sadece bir kez görmüştüm. Gerçi o anın rüya olup olmadığından da emin değildim. Güçlü bir kriz sonrası yine hemşirenin yaptığı iğneyle uykuya dalmışken, avucumda tanıdık bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi aralamak için tüm gücümü kullanmış ve o üç saniyelik çabada Ahmet'in silüetini görür gibi olmuşum. Ama tüm hatırladığım buydu.

Emir'i hala serbest bırakmamışlardı. Kızlar bana ulaşabildikleri haberleri getirseler de onu görmeden içim rahat etmeyecekti. Onun etrafımdaki varlığına öylesine alışmışım ki, o yokken bir şeyler ters gidiyor gibiydi.

Hastaneden çıkacağım gün odama gelen geçmiş olsun çiçeklerimi arkamda bırakmaya karar verdim. Çoğu mahalledeki insanlardan, bazıları da yurttan bir kaç kızdan gelmişti. Buraya ait tüm anıları silmeyi planlıyordum. Umarım silmek daha şimdiden solmaya başlayan çiçekler kadar kolay olurdu.

Çiçeklerin içinden aldığım kartları çantama koyarken hepsine göz gezdirdim. İçlerin biri geldiği gün kadar dışlerimi sıkımsama sebep oldu.

"Artık kardeşimi hatırlarken daha huzurluyum. Senin sayende..

Umarım sende çok mutlu olursun.

Her zaman iyi olman dileğiyle;

Mutlu Kelebek..."

Kartını diğerlerinin içine katıp çantamın içine bastırdım. Kardeşine olanlara üzülsem de "Senin sayende..." cümlesi damarlarımdaki haksız öfkeyi harekete geçirmeye yetmişti. Beni kullanmış olması bir yana, Emir'in hala içeride olması da "benim sayemdeydi." Ve bu düşünce beni kahrediyordu.

Ahmet ben hastaneden çıkarken gelmemişti. Eve gittiğimde de..

Mahalledeki sayısız insan, tahmini bir ay boyunca karnımızı doyurmaya yetecek kadar yemekle her kapımızı vurduğunda ben kaza anını tekrar, tekrar ve tekrar anlatıyordum. Olay benim için artık izlediğim bir film karesine dönüştüğünde artık benim yerime annem anlatır olmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse o da en az benim kadar iyi bir anlatıcıydı. Yıllardır dizi izlemenin faydalarından biri, basit bir olayı bile destansı anlatma yeteneği veriyordu sanırım.

Bir kaç gün sonra oldukça toparlandım. Krizlerim yok oldu. Boynumdaki ve sırtımdaki ağrı onları tetikleyecek bir şey yapmadığım sürece saklanıyordu. Ve en güzeli Emir'in serbest kaldığı haberinin gelmiş olmasıydı.

Ben çıktığı gün beni görmeye geleceğini düşünüp, evde dört döndüm. Bütün gün pencereden erimeye başlayan karları izledim. Hastanede kaldığım süre boyunca neredeyse kışı bile kaçıırıyordum.

Kışın geçmesini camın arkasından izlerken, onu bekledim ama gelmedi. Kızlara sebebini sorduğumda bilmediklerini söyleyince, annemin itirazlarına rağmen onun evine doğru yola çıktım.

Taksi bahçe kapısının önünde durduğunda bir kaç saniye eve baktım. Sebepsiz gülümsedim. Ve birden bu evi fazla benimsediğimi düşündüm. Başımdaki örgü şapkamı sabitleyip, eriyen karlara dikkatlice basarak bahçeden içeri girdim.

Ve oradaydı işte.

Evinin kapısını kapatan onu gördüm. Sırtı bana dönüktü. Yüzümdeki tüm kaslar ısınmaya başladığında yanaklarımı acıtacak şekilde gülümsedim.

Önce kısa bir ısıklık çaldım. Sonra onun adını söyledim.

-Hey Romeo!

Tüm vücuduyla bana döndü. Gözleri beni bulduğunda koyu renk paltosunun içinde mavi bakışları parladı. O da gülümsedi. "Gerçekten" iyi olduğunu görmek, "gerçekten" rahat bir nefes almamı sağlamıştı.

Ben buzlanan merdivenleri hızla çıkıp kendimi onun kollarına attım. O tek koluyla beni havada yakaladı. Diğer elindeki şey neydi bilmiyorum ama onu yere bırakıp sarılmama içtenlikle karşılık verdi.

Başım onun göğsündeki yerini aldığı anda, tanıdık kokusu burnuma dokundu ve ben artık herşeyin geçtiğine emin oldum.

Başımı göğsünden uzaklaştırıp sırtarak yüzüne baktım.

-Tam bu anda beni kollarında döndürmen gerekmiyor muydu?

Kısa bir kahkaha çıktı dudaklarından.

-Eğer bu kadar koca bir popoya sahip olmasaydın, bu dediğini yapabiliirdim.

Omzuna sıkı bir yumruk attığımda beni kahkaha atarak tekrar kendine çekti. Bir kaç uzun saniye sonunda yine ayrıldım kollarından. Yüzüne baktım tekrar.

Biraz zayıflamış gibiydi. Ve yüzü de eskisinden daha solgun görünüyordu.

-İçerisi fimlerdeki kadar korkunç muydu? Diye sordum. Doğru soru hangisiydi emin olamadım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

-Değildi. Aslında eğlenceli bile sayılabilirdi. Tek elle kilitli bir kapıyı açmayı öğrendim. Bu yetenek sayesinde, artık kızların sütyenini tek elimde daha kısa sürede açabileceğim.

Evet, ikinci yumruğumu da tam bu cümlesinden sonra almıştı.

-Dalga geçme, senin için endişelendim.

Umursamaz görünmeye çalışıp omuz silkti.

-Endişelenme. Babam beni şaşırtıp en iyi avukatlarını yolladı. Bir ordu adam benim özgürlüğüme kavuşmam için canla başla çalıştı. Ve sonunda hatırı sayılır bir para cezasıyla yırtmayı başardım.

Zoraki gülümsemesi bende etkili olmadı.

-Onunla konuştun mu peki?

Yine aynı omuz silme ile tepki verdi. Ama gözlerindeki küçük Emir yine saklandığı yerden dışarı çıkmıştı.

-Neden yaptığımı anladığını, bu yüzden beni affettiğini ve beni özgür bıraktığını söyledi. Bir gün benim de onu affettiğimi duymayı hayattaki herşeyden çok istediğini söyledi.

Uzanıp elini tuttum. Geçmişe giden yüzü geri döndüğünde hüzünle gülümsedi.

-Herifin ağzı iyi laf yapıyor değil mi?

İkimizde gülümsedik.

Parmaklarımı elinden alıp koluna doğru uzandım. Paltosunun altındaki sertliği hissedebiliyordum. Sanırım hala alçıda veya sargıya sarılıydı. Kızların söylediğine göre kaza anında Emir'in sol kolu omzundan çıkmış, bileğinde ise ufak bir kırık oluşmuştu.

Bakışlarımı yüzüne sabitledim.

-Ben o gece, yani kaza yaptığımız gece, kemerimi taktığımı hatırlamıyorum. Ama beni arabanın içinde tutan şeyin senin kolun olduğunu hatırlıyorum. Kolun bu yüzden, beni kurtardığın için kırıldı öyle değil mi?

Sağlam kolunu kaldırıp elini ensesine götürdü. Bahsi geçen kolunu ise arkasına sakladı.

-Şuan iyisin, gerisi önemli değil. D edi sadece.

Ben sonsuz teşekkürlerle dolu bir bakışla karşılık verdim gülümseyen yüzüne.

Gözlerim yerdeki nesneyi farkettiler. Bu küçük boy bir valizdi.

Kaşlarımı çattım.

-Bu ne? Diye sordum.

Parmağımla gösterdiğim valize baktığımda yutkundum. Bakışlarını valizin üstünden çekmek için fazla vakit kaybetmesi içimde anlamsız bir korku oluşturdu.

-Bende sana geliyordum. Dedi sıkıntılı bir sesle. Başını hala bana çevirmemişti.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Sonunda laciverte dönen gözleriyle bana baktı.

-Ben gidiyorum Sahra. Babam beni özgür bıraktığını söyledi. Olanlardan sonra okulla da bağım kalmadı. Zaten bu sabıkayla doktorluk yapmama da izin vermezlerdi.

Yapmacık bir gülümsemeyle es verdi. Konuşmanın zor kısmına kendini hazırlıyor gibiydi.

-Bende kendimi özgür bırakmaya karar verdim. Otostop çekerek tüm dünyayı dolaşacağım. Ve her gittiğim yerin resmini çekeceğim. Ama öyle Pisa kulesi, Empire State ya da Niyagara şelalesini falan değil. İnsanların baktığı ama göremediği şeyleri.. Mesela İtalya'da bir kadının hamur açarken ki mutluluğunu, ya da Meksika'da ufak bir çocuğun tavuğu kovalamasını, ya da bir İngiliz kızının çayına şeker atmasını, belki de bir Fransızın sigara yakışını çekeceğim.

Afallamıştım. Ne söylemeye çalıştığımı anladığımdan bile emin değildim.

Gülümseyen yüzü ciddileşti.

-Bazen özgür olabilmek için herşeyi arkada bırakman gerekir. Dedi, sanki aptallaşan yüzüme cevap vermek ister gibi.

Dişlerimi sıktım. Ne saçmalıyordu bu! Bu da şu, kendini doğaya atan çocuğu anlatan "into to wild" filmindeki saçmalıklarından biri falan mıydı?

Bakışlarımdaki keskinliği kırmak için gülümsedi.

- Hem belki de Dünyayla işim bitince, çok tutkulu bir İspanyol kadınıyla evlenirim, kim bilir.

Gülümsemesini yıkacak kadar öfkeyle baktım yüzüne. Sonunda o sinir bozucu gülüşü silindi.

Sağlam kolunu tutup bütün gücümle sıktım.

-Gitmene izin vermiyorum!

Kolunu tutan elime baktı. Yaralı eliyle uzanıp, parmaklarıma sardı sıcak avucunu. Soğuk hava ağlamak üzere gözlerimi yaktı.

-Beni bırakıp gitmene izin veremem! Dedim çatallaşan sesimle. Titreyen alt dudağımla ufak bir kız çocuğundan farksızdım.

Avucundaki parmaklarımla kolundan çekip aldı. Elim çaresizce yanıma düştü. Bana baktığında gülümsemiyordu.

Kızgındı.

-Hem beni, hem Ahmet'i isteyemezsin Sahra! O gece kendinden vazgeçecek kadar kayboldun. Benim karanlığa gömüldüğüm zamanlardaki gibi, kendini o karanlıkta kaybetmek istedin. O gecenin başında sebebini anlayamamıştım ama sonra Ahmet'in Yaseminle evleneceğini duyduğun için yaptığını öğrendim.

Durdu. Başını eğdi. Önce dişlerini sıktı. Sonra gergin çenesini bana çevirmeden devam etti.

-Ahmet haklıydı. O kolye boynundan hiçbir zaman çıkmayacak. Ve ben hiçbir zaman o kolyeyi aşp kalbine giremeyeceğim.

Bana tekrar baktığında nefes alamadım. Yüzü öfkesini kafeste tutmaya çalışan biri gibiydi ama lacivert gözleri saatlerce ağlamış biri kadar yorulmuştu.

-Seni, bir korkak yüzünden kendine acımanı görmeye dayanamayacak kadar çok seviyorum. Hem ben seni illa benim olası diye sevmiyorum ki.. Seni uzaktan da severim, yanında yokken de. Ama senin, bir zavallı gibi kendine acıyacak yaşadığını izleyerek sevemem. Elleri kollarıma dokundu. Titreyen dudaklarımı ısırđım. Gözlerine batan hayal kırıklığını son kez saklayıp gülümsedi tekrar.

-Fırtına gibi içimdeki herşeyin yerini değıştirdin. Çoğunu söküp attın, yerine yeni şeyler ektin. Güzel şeyler. Öyle güzel ki, sen yanımda yokken bile yeşermeye devam edecekler. Kolları beni kendine çektiğinde bu sahnenin son kez yaşandığını tüm bedenim anlamıştı. Uzun uzun sarıldı bana. Kollarından ayırmak istediğinde direndim. Başımı son kez hissettiğimi bildiğim sıcak göğsünden almak istemedim. Ama çaresizce geri çekilmekten başka çarem yoktu.

Başım eğik önünde dururken parmak uçlarıyla gözlerine bakmamı sağladı. Artık saklayamadığım göz yaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken onun da gözlerinin içi parlıyordu. Uzanıp yanağımdaki yaşı sildi. Sildiğı yeri okşayarak dudakları aralandı. Titreyen sesine rağmen konuştu.

-Ey gözler, son kez bakın!

Ey kollar son kez kucaklayın!

Yutkundu. Parmak uçları titreyerek dudaklarımdan kenarına dokundu.

-Ve siz, ey dudaklar! Nefes kapıları.. Hakka uygun bir öpüşle mühürleyin aç gözlü ölümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!

Dudaklarının sıcaklığı dudaklarıma değıdiğinde nefesim çoktan bedenimden ayrılmıştı. Başta dokunmaya korkan teni bir saniye sonra, öyle tutkuyla öpmeye başladı ki, onu kalmaya ikna etmek ister gibi karşılık verdim acemice. Gözümde akan yaşlarım olmasaydı bu ateşli bir veda olabilirdi ama her darbesinde sadece hüzn vardı.

Ellerim son kez kayboldu saçlarında. Parmaklarım son kez dokundu yüzüne. Yanaklarında hissettiğim benim gözyaşlarım mıydı, yoksa onunkiler miydi bilmiyorum. Ama soğığu bile ısıtan sıcaklığını benden aldığında öylece kaldım. Yavaşça uzaklaşmadı, yaranın üstündeki bandı çeker gibi birden, acıtarak kopardı tenini benden.

Sıkıca yumduğum gözlerimi bile açamadım. Yeniden nefes alabilmek için beklemem gerekti.

Başımın dönmesini umursamayıp, sonunda gözlerimi araladığımda, o yoktu.

Ellerim dudaklarımı örttü. Gözlerim dinmeyecek şekilde sesizce yaş dökmeye başladı.

Kulağıma giderek uzaklaşan, karları acımasızca ezen ayak sesleri geldi.

-Gitme.. Dedim çaresizce.

Ama sıcak nefesimin buğıusu gibi, adımlarının sesi de kaybolup gitti..

~~~

39. Bölüm ~ Ateşe dokun

~~~

Bana en hüzünlü gelen şeylerden biri, sonbaharda veya kış mevsiminde hala dolu olan yüzme havuzlarıdır.

Ona baktığımda gördüğüm tek şey; Yalnızlık olur..

Öylesine yalnızdır ki, bir zamanlar sahip olduğu herşeyi kaybetmiştir ve şimdi üstüne düşen kurumuş yapraklara bile razı olur. Çürüyene kadar üstünde misafir eder onları. İçi görünmez ya hani, yosunla kaplıdır. İşte onlar yosun değil de yalnızlıktır aslında. Yalnızlık zamanla çürütür içini..

Ne kadar süre Emir'in bahçesindeki yüzme havuzunu izledim bilmiyorum. Ama beni üstünde yer yer buz tutmuş suyun dalgalanmasından ayıran, buraya geldiğimde beklemesini söylediğim taksinin kornası oldu.

Kısa adımlarla merdivenleri inerken donmaya yüz tutmuş ellerim yanaklarıma uzandı. Havaya inat sıcacıktı. Yaşlarım öyle aralıksız akmıştı ki, soğuk henüz yanaklarımı ele geçirememişti. Kendimi arabanın arka koltuğuna bıraktığımda sessizce burnumu çektim. Başımdaki örgü şapkamı saçlarımdan alıp kucağıma koydum. Bir kaç metre ilerlemiştik ki, taksici nereye gideceğimizi sordu.

Düşündüm..

Gidecek bir yer bulamadım bir an. Canın yandığında koştuğun adam da yakınca canını, nereye gideceğini bilemiyormuş insan..

Bende Çıkmaz'a yakın sahillerden birinin adını söyledim. Daha taksiden indiğim an bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. Öyle soğuktu ki, sanırım gün batmadan önce tekrar hastane yolunu tutabilirdim.

Ama öyle olmadı. Saatler sonra, ben ağlarken, ısıtmayan kış güneşi gri bulutların ardından batmaya başladı ve ben kaburgamdaki ağrıya rağmen gülümsedim.

İnsan yalnızken, hele de hüzünlüyse günbatımlarını daha çok seviyor..

Ama aynı anda hem ağlayıp, hemde gülmeye çalışmak insanı daha zavallı hissettiriyormuş, bunu da anlamış oldum.

Hem bunun farkında olan sadece ben değil, bir kaç metre uzağımda balık tutmaya çalışan orta yaşlı adamda farkındaydı. Yanında duran kovayı dolduracak kadar göz yaşı döktüğümü ilk farkettiğinde endişeli gözlerle beni izlemiş ama saatler sonra o da bu durumumu kabullenip balıklarına geri dönmüştü. Ve şimdi aptal gibi gülmem onun başını iki yana sallamasına sebep olmuştu.

Sustum.

Soğuk artık kemiklerimde yok sayamayacağım kadar yer ettiğinde ayağa kalktım. Ve kalktığım an elim sırtıma gitti. Yaralı kaburgam bu hüzünlü vedayı kaldıracak kadar güçlü değildi anlaşılın.

Çıkmaz'a kadar yürüdüm. Erimesi için kaldırım kenarlarına itilmiş karlara basarken, yüzümü paltomon içine gizlemiştim. Çıkmaz'dan kimsenin beni bu kızarmış suratla görmesine izin veremezdim.

Eve geldiğimde nefes nefeseydim. Annem tahmin ettiğim gibi bütün gün ortadan kaybolmuş olmamdan hiç memnun değildi. Ben odama girene kadar defalarca kazadan ve yaralarımından bahsedip söylendi. Sanırım hayatımın geri kalanında her ortadan kaybolduğumda bu durum yüzüme vurulacaktı. Kahretsin!

Sonraki bir kaç saat uyudum. Ama gözlerimi açmam ufak sarsıntılarla oldu. Erva yastığımyı sallarken hiçte kibar değildi.

-Uyan artık uykucu. Nazlı zamanların sona erdi.

Yüzümü buruşturdum.

-Ama ben hastayım.. Dedim mızızlanarak.

Başımın altındaki yastığı acımadan çekti. Başım boşluğa düştüğünde o sırtıyordu.

-Hastalık kartını kullanmanı artık yasaklıyorum! Dediğinde, masum kedi bakışıyla kararlı yüzüne baktım.

-Ama uykum var..

-Üzgünüm ama sen yaklaşık bir aydır uyku kazanına düştün. Ama bitti. Bu yüzden hemen kalk ve o koca poponun üstüne otur bakalım.

"Koca popo" tamlaması belki de dünyada hüzünlenecek son kelimelerdi. Ama bana hatırlattığı kişiyle keyifsizce doğruldum. Ağzımdaki acı tadı yok sayıp Erva'ya dikkatimi vermeye çalıştım.

Ellerindeki dergi ve dosyaları farkedince kaşlarımı çattım. Sanırım başım beladaydı.

Ben sırtımı başlığa yaslayıp gözlerimi ovalarken, o elindekileri yatağa dizmekle meşguldu.

-Bunlar ne? Diye sordum hala uykulu sesimle.

Elini bir sihirbaz edasıyla havada dans ettirip birkaç tanesini işaret etti.

-Bunlar gelinliğimin kuyruğu için düşündüğüm modeller. Bunlarda üst kısmı için fikir verecek bir kaç baş yapıt.

Gözlerim resimlerin çokluğunu farkedip şaşkınlıkla açıldığında o teselli eder gibi başını salladı.

-Endişelenme, en iyi arkadaşımı bunaltmamak için sen yokken seçenekleri otuz ikiye düşürdüm.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

-Ne yani bu seçenekleri azaltmış halin mi?

Yüzüne beni korkutan bakışlarından birini yerleştirip kollarını göğsünde topladı.

-Mızızlanmayı aklından bile geçirme hanımefendi. Bu, beni ve aileni korkuttuğun günlerin kefareti olacak senin için. Hem sırada pasta ve masa süsleri seçeneklerim de var, ki henüz onların içinden eleme yapmadım bile.

Buna verecek bir cevabım yoktu, ben komada yatarken onların hissettiklerini hayal bile edemezdim. Ve onlara bunları yaşattığım için de hala vicdan azabı çekiyordum, bu yüzden dudak bükerek kaderime razı oldum.

Bana oldukça uzun gelen süre boyunca gelinlik kumaşlarına ve modellerine gömüldük. Aslında eğlenceli sayılırdı. Baktığım her modelin içinde Erva'yı hayal etmek durumu daha çekilir kılıyordu. Ama iş pasta ve süs olayına gelince sesli şekilde söylenmeye başlamıştım bile.

-Tüm bu sıkıcı ayrıntıları yapmak için can atan milyonlarca organizatör şirketi var, biliyorsun değil mi?

Sorum onu derginin sayfalarını karıştırırken durdurmadı bile. Cevap vermeden önce umursamaz şekilde omuz silkti.

-Biliyorum. Ama bu benim düğünüm ve ben bu sıkıcı işleri yapmaktan zevk alıyorum. Hem tüm bunlar benim aklımı oyalayıp, çıldırmamı engelliyor. Yoksa tüm stresimi Hakan'dan çıkarırım. Ki evlenmeden önce benim o "tatlı" yüzümü görmesini istemiyorum.

Elimde olmadan kıkırdadım. Hakan'ın iyiliği için bu söylediğine hak verdim. Önüne çektiği yeni dosya kapağını açarken;

-Tanıdığın iyi bir fotoğrafçı olma ihtimali yok değil mi? Diye sordu, sesli bir iç çekiş eşliğinde.

Parmaklarımın arasındaki sayfalara tutundum. Bakışlarımı yüzüne çevirmeden başımı olumsuz anlamda salladım. O sesli şekilde söylenmeye başlarken, ben dakikalar boyunca onu dinlemek yada önümdeki resimlere bakmak yerine Emir'in duvarını düşündüm. Üstündeki resimleri.. Her kareye baktığımda hissettiklerimi.. Ve onu..

Acaba şuan neredeydi? O resimlerden daha güzellerini çekmeye başlamış mıydı? Yoksa bunu yapmak için benden olabildiğince uzaklaşmayı mı bekliyordu?

-Sahra, sen iyi misin?

Başımı kaldırdığımda Erva endişeli gözlerle bana bakıyordu. Fazla somurtan duruşumu düzeltmeye çalıştım. İcini rahatlatmak için başımı sallarken gülümsemeye bile çalıştım. Ama o tabiki ikna olmadı.

-Emin misin? Diye üsteledi.

Ona bir an Emir'den bahsetmek istedim. Hem de çok istedim. Bu öyle bir istekti ki, havai fişek patlaması duyduğunda gökyüzüne bakmadan duramamak gibiydi. Ama nasıl bahsedeceğimi yada hangi kelimeleri seçeceğime karar veremedim. Gidişi sonrası içimdeki şeyler benim bile aklımı allak bullak ederken, doğru cümleler neydi bulamıyordum.

Tam dudaklarımı çaresizce aralamıştım ki;

-Abimle mi ilgili? Deyiverdi.

Ben öylece kaldım. Erva'nın artık herşeyi bildiğini unutmuşum. Yılların verdiği saklama refleksiyle başımı salladım hızlıca. Bu duruma alışabileceğimi sanmıyordum. Onun bana Ahmet'le ilgili sorular sormasını yada onunla bu konuda dertleşmeyi hayal bile edemezdim. Ki hala da böyle hissediyordum. Bunun olma düşüncesi beni sebepsizce rahatsız etti.

Önümdeki dosyayı kapatıp ona döndüm. Düşüncelerimi sakinleştirdim. Derin bir nefes aldım.

-Korkmuyor musun? Diye sordum. Bunu sadece zor cevaplardan kaçmak için değil, gerçekten merak ettiğim için de soruyordum.

Şaşırdı. Kaşlarını çattığında o da elindeki sayfaları bırakmıştı.

-Neyden korkmuyor muyum?

Önümüzde dizilmiş sayısız resime hızla göz gezdirip;

-Pişman olmaktan korkmuyor musun? Yani baksana, yaz başında evleniyorsun. Ve her şey o kadar hızlı oluyor ki.. Doğru karar olduğundan nasıl emin olabilirsin ki? Ya pişman olursan? Diye sordum.

Önündeki resim ve listelere sadece bir kaç saniye baktı. Sonra birkaç santim kayıp eliyle bacağıma dokunabileceği kadar bana yaklaştı.

-Bana verdiğin bir kitapta ne yazıyordu biliyor musun? "İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil." Ben kurduğum hayallere kavuşmak için attığım hiç bir adımdan pişmanlık duymuyorum. Duymayacağım da. Sonunda üzülecek bile olsam bu böyle olacak. Çünkü yapamadığın, cesaret edemediğin her hayalin ömür boyu peşinden gelir. Ve her tökezlediğinde, her mutsuz olduğunda, o hayal senin "acaba'n" olur. O acabalar zamanla "keşke'lere" dönüşür. Yani bende yapamadıklarından pişmanlık duymaktansa, yaptıklarından pişman olmayı tercih ederim.

Hiç birşey söyleyemedim. Sadece göz kırpmadan ona baktım. Gülümsedi. Bacağıma dokunan parmakları güç vermek ister gibi etimi sıktı.

-İnsan bir ömür boyunca acabalarını, keşkelerini peşinden sürüklerse mutlu olamaz Sahra. Yapamadıkların, cesaret edemediklerin, "söyleyemediklerin" geçmişinde kaldığı sürece, geleceğin olmaz.

Ervanın bakışları bir noktadan sonra konunun artık onunla ilgili değil de, benimle ilgili olduğunu hissettirmeye başlamıştı.

Bakışlarındaki o anlamın ne olduğunu bulamadım. Benim şaşkın ördek halim onun keyifle omuzlarını dikleştirmesine sebep oldu.

-Seni böyle şaşırtmayı başardığımda kendimi Einstein gibi hissediyorum.

Gülümsemiştim ama iliklerime kadar uyarılmıştım. Sanırım bir çeşit uyanış yada farkındalık anı yaşıyordum. Ama o farkındalığın ne olduğunu bulmam bir kaç saatimi alacaktı.

Erva evine gittikten ve ben gece yarısına kadar kitap okuduktan hemen sonra.. Hastanede bana gelen çiçeklerdeki kartları okudum tekrar. Her gönderene özel olarak teşekkür etmeyi aklıma kazıdım.

Sonra Kenan'ın kartı geldi elime. Mektupları gibi bu küçük kartta maviydi. Üstündeki teşekkür notu yine dişlerimi sıkmama sebep oldu. Gözlerim daha fazla görmesin diye sinirle arkasını çevirip yazıyı kapatmak istedim. Ama kartın arkasında çok küçük harflerle yazılmış bir başka cümle olduğunu farkettilim.

Elime alıp gözlerime yakınlaştırdım.

"Sevdiğini mertçe seven kişi, kelebek gibi özler ateşi. Sevip de yanmaktan korkanın, masal anlatmaktır bütün işi."

İşte Erva'nın pişmanlıkla ilgili söylediklerini anlamamı sağlayan şey tam da bu cümleyle olmuştu.

"Söyleyemediklerin geçmişinde kaldığı sürece geleceğin o lamaz."

Haklıydı. Yıllarca içimde Ahmet'e karşı öyle çok söylenmemiş cümle saklamıştım ki, gelecek bana ne getirirse getirsin ilerleyemiyordum.

İkisi de haklıydı. Yanmaktan korktukça sadece kendimi yakıyordum..

~~~

Ertesi gün annemin yokluğunu fark edemeyeceği kadar erken bir saatte sahile indim. Dün ağladığım banka oturdum. Dünkü yaşlı amcanın etrafta olmamasına sevindim.

Bir kaç dakika sessizce doğan güneşin denize vuruşunu seyrettim. Sonra kendimi kararımından vazgeçirmeden telefonu elime aldım.

Ya soğuktan yada heyecandan titreyen ellerim onu aradı. Kulağıma götürüp uykulu sesini duyduğumda aldığım nefes içimde bir yerlerde kayboldu. Konuşamadım. O adımı söylediğinde ben yutkunmakla meşguldum.

-İyi misin? Dedi korkarak. Artık pek de uykulu gelmiyordu sesi.

-İyiyim.. Sahildeyim. Şeyy.. Buraya gelir misin? Seninle konuşmam gerek.

Kısa bir an durdu. Ne hakkında konuşacağını soracağını düşündüm ama o sormadı. "Peki.." Dedi ve kapattı.

O gelene kadar defalarca söyleyeceklerimi düşündüm. Ama sözcükler her defasında bir kaç cümle sonra kırılıp dağılıyordu. Bu yüzden ne söyleyeceğime değil de, neden söylemem gerektiğine odaklandım.

Ne kaybederdim ki? Ahmet zaten benim değildi. Hali hazırda evleneceği güzel bir kız vardı. Hastaneden çıktığımdan beri yanıma gelmemesi bana karşı pek de sevgi beslemediğinin göstergesiydi. Yani gerçekten de kaybedeceğim bir şey yoktu. En azından içimdekileri döküp özgür kalabilirdim. Geçmişe bağımlı yaşamamak için bunu yapmalıydım. Ahmetle yada Ahmetsiz bir geleceğim olmasını istiyorsam, yapmalıydım.

İç sesimle öylesine koyu bir sohbeta girmiştım ki, Ahmet'in bir kaç metre uzağımda bana doğru gelişini neredeyse fark edemeyecektim.

Ayağa kalktım. O paltosunun yakasını kaldırıp yüzünü keskin soğuktan koruyarak yürürken, ben derin derin nefes aldım. İyi ki sahile gelmişim, temiz oksijen beynimi açmama yardımcı oluyordu, eğer kapalı bir mekanda olsaydım çoktan ya bayılmıştım yada panik atak geçiriyordum.

Yanıma gelip aramızda bir kaç adımlık mesafe kaldığında dudaklarını araladı. Ama ben hem lafını, hemde adımlarını elimle durdurdum.

Öylece kaldı. Havada asılı kalan adımını kendine çekip etrafında mayın varmış buz kesti. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıp bana baktı. Hala doğmakta olan güneş onun

yüzüne vuruyordu. Şuan yeşil gözleri yanı başımdaki denizle aynı renge gelmişti. Ve bu hiç adil değildi.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Derin bir nefes aldım. Hala havada olan elimi indirip paltomu düzelttim. Başımı eğdim. Ellerimi sıktım. Yutkundum.

-Sahra iyi misin?

Ona bakmadan başımı salladım. Sesini duymak dikkatimi dağıtmıştı. Ama vazgeçemedim. İç sesim son kez destek verdi bana.

"İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil."

-Ne?

Ben mırıldandığımı düşünüyordum ama farkında olmadan sesli söylemişim. Başımı kaldırıp baktığımda gözleri ne düşüneceğine karar veremez şekilde bakıyordu bana. Sanırım akıl sağlığımdan şüphe ediyordu.

-İyi misin? Dedi korkarak.

Dişlerimi sıktım. Omuzlarımı dikleştirdim.

-İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil!

Kaşlarını çattı.

- Anlamıyorum Sahra, ne demek istiyorsun?

Afallamış yüzüne doğru kararlı bir adım attım. Aramızdaki mesafe bir kaç adımlıktı. Ama ben korkmuyordum. Tablosu yapılacak kadar güzel görünen gözlerine korkusuzca bakıp dik durdum. Ve bugüne kadar aldığım en derin nefesi aldım.

- Şunu söylemek istiyorum. Şeyyy... Ben Seni seviyorum Ahmet. Kendimi bildim bileli seviyorum. Adımı söylemeye başladığımdan, gerçi kendi adımdan önce seninkini söylediğimi düşünecek olursak, adını söylemeye başladığımdan beri seviyorum demeliyim. Yıllarca karşılık beklemeden sevdiğime kendimi inandırdım ama bekliyorum. Bekledim. Yıllarca sen o evden her çıktığında, her bana baktığında bekledim, beni sevmeni istedim. Sen sevmedin, bende sana söylemeye korktum. Ama artık korkmuyorum. Seni seviyorum! Öyle çok sevdim ki seni, yıllarca kendime bile söyleyemedim içimi seninle doldurdum. Şimdi içim o kadar seninle dolu ki, artık içimde nefes almaya bile yer yok. Bu yüzden söylüyorum, ben.. Seni seviyorum..

Tek nefeste konuşmuştum. Durduğumda nefes nefese kaldım. Ben maraton koşmuş gibi nefes alırken, o bir kaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti ama sonra başını eğdi. Ve bir daha kaldırmadı.

Bir tepki vermesini bekledim. Bağırmasını, kızmasını, bir abi olgunluğunda nasihat vermesini, hatta gülmesini bile bekledim. Ama o sustu. O sustukça burnumun ucu sızladı. Ağlamayacağımı biliyordum ama bu suskunluk karnımda garip bir sızıya sebep olmuştu.

-Bir şey söyle.. Dedim çaresizce.

Sesim kıyıya sakince vuran dalgaların arasında kayboldu. Rüzgar bu sahneyi daha dramatik hale getirmeye yeminliymiş gibi daha sert esmeye başladı.

-Yalvarırım bir şey söyle..

Sesim bu kez daha çaresiz çıkmıştı. Ama o susmaya devam etti. İçimden koşarak eve gidip kendimi yatağa atmak ve günlerce ağlamak geldi. Tam kıpırdayacaktım ki başını kaldırdı. Gözlerinin içi ıslanmış gibi parlıyor muydu, yoksa hala yüzüne vuran güneş yüzünden mi böyle görünüyordu bilemedim. Benimkine benzer bir nefes aldı önce, sonra masal anlatır gibi konuşmaya başladı.

-Ben çok küçükken tek arkadaşım abimdi. Ama bir zaman sonra o kendince büyüdüğünü düşünüp onunla, onun arkadaşlarıyla oynamama kızarmıştı. Bana onlarla oynayamayacak kadar küçük olduğumu söylerdi. Onlar okulun bahçesine top oynamaya giderken ben bahçe duvarımıza oturur saatlerce ağlardım. Bir gün ben yine duvarda sahipsiz kedi gibi dururken

sizin araba evinizin önünde durdu. Annenle baban arabadan inerken ben tişörtümün koluyla gözyaşlarımı sildim. İkisi de yanıma gelip neden ağladığımı sorunca, bende şikayet etmeye hazır çocuk misali hemen abimi ispiyonladım. İkisinin de gülümsediğini hatırlıyorum. Annen kulağıma yaklaşıp bana bir sır vereceğini söyledi. Hemen dikkat kesildim tabi. Bana artık üzülmemeye gerek olmadığını, çünkü sekiz ay sonra çok seveceğim bir arkadaşım olacağını söyledi. Başta anlamadım. Ama sonra karnını gösterip gülümseyerek göz kırptı.

Gülümsedi. Çoktan o ana dönmüş gibiydi. Bende sakince onu dinliyordum.

-Meğer annenler o ay tüp bebek yapmışlar ve tutmuş. Uzunca bir süre benden başka kimseye söylemediler. Bizimkilere bile annenin karnı çıkmaya başladığında haber verdiler. Ben annenin kulağıma fısıldadığı günden sonra hiç ağlamadım. Abim her dışarı çıktığında bende koşup annene kaç gün kaldığını sordum. Sır olduğu için de hep sessizce soruyordum. Aylar geçti ama ben daha saymayı bile öğrenmemişken her günü saydım. Hayalimde, doğduğunda benim kadar olacağını ve hemen ertesi gün seninle top oynamaya gideceğimi düşünüyordum. Sana oynaman için tahtadan araba bile yapmıştım.

Elimde olmadan onun gülüşüne eşlik ettim.

-Sonra bir gece annenler apar topar arabaya binip gitti. Tüm sokak ayağa kalktı. Annemin sabaha kadar dua ettiğini hatırlıyorum. Güneş şimdiki gibi doğarken, ben yine iki evi birleştiren duvarda oturup sizin arabanın gelişini bekledim. Geldiklerinde baban daha arabadan indiği an bana göz kırpıp; "Arkadaşını getirdik." Dedi. Duvardan nasıl atladığımı bilmiyorum. Ben arabanın arka koltuğuna bakıp seni ararken, annen ön koltuktan kucağındaki battaniyeyle indi. Şaşırıp kaldım. Annen bana doğru eğilip seni göstermek istediğinde dudak büküp "Ama bu çok küçük, ben bununla oynayamam ki." Dedim surat asarak. Ama annen gülümsedi. "Şimdi küçük, ama biraz zaman geçince büyüyecek ve senin en iyi arkadaşın olacak." Dedi. Sonra battaniyeyi açıp senin yüzünü gösterdi. Ve ben senin lacivert gözlerini gördüm.

Durdu. Sanki yine ilk defa görüyormuş gibi gözlerime baktı.

-Hani şu kızların çılgık atarak izlediği vampirli bir film vardı ya, hani Erva'nın beni zorla götürüp izlettiği.. İşte oradaki kurt çocuk gibi seni görür görmez mühürlendim bende sana. O günden sonra her sabah senin için uyandım. Senin daha hızlı büyümen için her gece uyurken dua ettim. Annem bir kaç kez beni dua ederken duymuştu da, üzülme bir arkadaşın daha olacak demişti. Bazen Erva'nın doğmasını fazla dua ettiğim için olduğunu bile düşünürüm. Ama Erva doğduğunda sana baktığımda hissettiğim şeyi hissetmemiştim. O kardeşimdi ama sen benim arkadaşım olacaktın. Sen benim için gelmiştin..

Bu kez gülümsemesi daha hüzünlüydü.

-Ben okula başladığım gün ağlamıştım hatırlıyor musun? Ama korktuğum için değil, sen benimle gelemediğin için ağlamıştım. Sen okula başladığında ise daha çok ağladım. Bu kez orada benden çok seveceğin başka arkadaşlar bulacaksın diye korkmuşum.

Elini ensesine götürdü. Yine derin bir nefes aldı.

-Sonra yıllar geçti. Sen gerçekten büyüdün. Ve bunu sadece ben değil başkaları da farkettiler. Okulda senin adını kimin ağzından duysam sinirlenmeye başladım. Bir gün yan sınıftan bir çocuğun sana aşkını itiraf edeceğini duydum. Sokağın başında yolunu kesip sana çiçek verecekmiş, öyle demişlerdi. Okuldan bizim sokağa kadar o kadar hızlı koşmuşum ki ciğerlerim patlayacaktı. Ama o seni bulmadan önce ben onu buldum ve bir güzel dövdüm. O elindeki çiçekle kaçarken anlamıştım. Sen benim arkadaşım değildin. Arkadaşlarını görünce kalbin boğazındaymış gibi atmazdı, onun sevdiği çöreği almak için saatlerce fırının açılmasını beklemezdin, adını duyduğunda sebepsizce gülümsemezdin, başkasının dudaklarından onun adı çıktığında bile kıskanmaya başlamazdın, onun lacivert gözlerinin sadece ve sadece sana bakmasını istemezdin..

Bir adım yaklaştı.

-Büyüdüğünde tüm bunların olacağını bilseydim onca duayı etmezdim..

Gözlerindeki hüznü başka birşeyle yer değiştirmeye başladı.

-Evet, senin büyümeni istedim. Yeterince büyüdüğünde sana tüm bunları söylemeyi istedim.

Bu yüzden bekledim. Ama sen büyüdün ve bana önce abi dedin. Sonra gözlerime bakmaz

oldun. Sonra uzaklaştın. Sonra Çıkmaz'dan gitmek istedin. Seni durdurmak istedim ama

yapamadım. Gitme diyemedim. Ve sen gittin.

Dişlerini sıktı.

-Cesaretimi her topladığımda başka bir şeyle çıktın karşıma. Önce şu mektuplar. Sonra lanet olası Romeo!

Bir adım daha attı ve aramızda boşluk kalmadı. Parmaklarıyla kolumu sardığında gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Ama başarılı olduğu söylenemezdi.

-Ona Romeo derken, bana her abi dediğinde ben ne hissediyordum biliyor musun?

Farkında olmadan sıkmaya başladı kolumu.

-Ölüyordum anladın mı? Ölüyordum!

Başını iki yana salladı. Hala kolumu olması gerekenden fazla sıkığının farkında değildi.

Karşımdaki Ahmet yerine bambaşka biri olsaydı belki de korkardım. Ama korkmadım.

Söylediklerinden sonra sadece afallamıştım.

-O adi herife o gece söylemiştim. Sahra sadece bir gece daha seninle ama yarın ve sonsuza

kadar benim yanımda olacak demiştim. Ama o ne yaptı, senin aklını karıştırdı. Ertesi gün

olacakları bildiği halde seni benden almaya çalıştı.

Kaşlarımı çattım. Bana anlattıklarını bile henüz sindirememişken şuan söylediklerini nereye koymam gerektiğini karar veremedim. Aklım öyle karışmıştı ki, artık hangi kurduğu cümleye

tepki vereceğimi şaşırılmıştım.

-Kimden, neyden bahsediyorsun? Diye sorabildim kekeleyerek.

Sinirle nefesini dışarı bıraktı.

-O saçma baloya gittikten sonra.. Ertesi gün.. Ben.. sizi gördüm.

Kolumdaki parmakları da yüzü gibi çaresizce kasılmıştı. Ben ise kaşlarımı daha fazla çatmaktan başka bir tepki veremedim.

-Ne gördün? Ne demek istiyorsun, inan anlamıyorum.

Dişlerini sıktı. Çenesindeki damarları sinirle dans ederken belki de ilk kez onu bu halde görüyordum.

-Yurdun bahçesinde öpüştüğünüzü gördüm! Uzaktaydım ama o adi herifin tenine dokunmasını cebimdeki kutuyu sıkarak izledim. Biliyordu. Sana o gün vereceğim şeyi biliyordu. Bildiği halde sana dokundu!

Yutkundum. Öyle öfkeyle bakıyordu ki, bahsettiği günü hatırlamaya çalışırken bile zorlandım. Ama o başını kabullenemez şekilde sallayıp devam etti.

-Dehşete kapıldım. Kendimi kaybettim. Daha fazlasını görmemek için arkama bile bakmadan

Çıkmaz'a gittim. Aptalcaydı ama onun kapısına gidip senin yüzüğünü ona taktım.

Söylediklerini idrak ettiğim an kolumdaki parmaklarından kurtuldum. Acı tenimde kendini hissettirirken sanki beynime ilk defa kan gitmeye başlamıştı.

-O Kenan'dı.. Diyebildim sessizce.

Histerik bir gülüş koymuştu dudaklarından. Parmakları saçlarına gittiğinde bu kez benim kolum yerine onları çekiştirdi.

-Tabi ya, bir de gizemli kelebeğimiz vardı. Bana ait olan teni kaç kişiyle daha paylaştım acaba?

Bana öfkeyle bakan haline inanmadım. Dişlerimi sıktım. Tüm gücümle omuzlarından geriye doğru ittirdim. O bir kaç adım geriye sendelerken ben yüzüne doğru haykırdım.

-Ne söylediğinin farkında mısın? Üstelik bizim öpüştüğümüz falan yoktu. Onun dudakları sadece yanağıma dokundu ve hayatımdan çıkıp gitti. Aptal gibi davranmak yerine gelip bana sorabilirdin!

Sinirle toparlandı. Tekrar aramızdaki boşluğu doldurup bu kez iki elini birden kollarıma sardı. Öylece bana baktı bir kaç saniye. Elleri beni sarstığında eskisi kadar öfkeli değildi. Ama hala kabullenemez bir hal içindeydi.

-Sana ne yaptığına bir bak! Önce adını değiştirdi. Sonra saçlarını, kıyafetlerini. Sonra bakışlarını.. Şimdi kokun bile farklı. Benim Sahra'm gibi değilsin!

Gözlerini kaçırdı benden. Nefesini yorulmuş gibi dışarı bıraktı.

-Sana gelip sormaktan bile korktum. Duyacaklarımdan. Söyleyebileceklerinden korktum. Karşıma geçip başka bir adamı sevdiğini söyleyenden korktum. Korkuma, öfkeme yenik düştüm..

Bir kaç saniye sonra tekrar gözlerime baktı. Artık canımı yakmayan ellerinden biri yüzüme uzandı. Parmakları yanağıma dokundu.

-Ben sana daha ilk baktığım an aşık oldum be Sahra. Koca bir ömrü senin büyümeni bekleyerek geçirmişken ellerimden uçup gitmeni hazmedemedim.

Parmakları tenimi okşarken aptala dönmüştüm. Tepkileri, duyguları öyle hızlı değişiyordu ki, ne düşünmeliydim, ne hissetmeliydim bilmiyordum. Az önce yaşananları bir sıraya koymaya çalıştım.

Tam olarak idrak etmekte zorlanıyordum ama bunca öfkesinin, suçlamalarının altında yatan gerçek; Ahmet'in beni başından beri beni seviyor olmasıydı, öyle mi? Az önce duyduklarım benim iç sesimin değil, onun dudaklarından çıkmıştı değil mi?

Evet, evet, saniyeler önce Ahmet resmen bana aşık olduğunu söylemişti! Herşeyi bir yana koyup bu gerçeğe tutundum.

Parmakları yanağımdan çeneme indi. Bakışlarının tenime yaklaştığını farketmem zamanımı aldı. Dudakları tenime dokunacak kadar yaklaştığında düşünmeyi bırakıp aceleyle gözlerimi kapattım. Sesli şekilde yutkundum ve bayılmamak için ellerimi ve tüm bedenimi kastım.

Ama beklediğim olmadı.

Sonunda dayanamayıp gözlerimi açtığımda, Ahmet tenime yakın bir yerlerde durmuş, sadece bana bakıyordu.

Önce parmakları tenimden kaydı. Sonra kolumu tutan parmaklarını bu kez acı çeker gibi sıktı. Gözlerimin içine bakarak;

-Yapamam.. Dedi.

Zaten afallamış olan ruh halim bu kelimenin ne anlama geldiğini çözemedi. Neyi yapamazdı? Beni öpemez miydi? Yoksa beni sevemez miydi?

Ben kaşlarımı çattım. O bakışlarını kaçırdı.

-Yapamam.. Diye tekrar etti.

Bu kez ben onun koluna uzandım.

-Neyi yapamazsın? Diye sorarken gerçek anlamda dengem bozulmuştu. Allak bullak olmuşum. Sanki beynimde mantığa dair tek bir parça kalmış gibi, hala çaresizce mantıklı yaklaşmaya çalışıyordum.

Siyah paltosunun üzerinde titreyen ince parmaklarına baktı. Başını salladı. Gözlerime bakmadan konuştu.

-Bunu ona yapamam..

Hala anlamamıştım. Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslatıp saklanan bakışlarını yakalamaya çalıştım.

-Kime? Diye sordum çocukça bir refleksle.

-Yasemin'e bunu yapamam.. Diye cevap verdi sessizce.

Parmaklarımı nefesimle beraber bıraktım, kollarım iki yanımda asılı kaldı. Yine boşluktaydım. Beni dakikalar boyunca tokatlamış olsaydı şuan ki kadar sersemleşemezdim. Çaresizce benden kaçan gözlerini seyretmekten başka bir şey yapamadım.

-O senin gibi değil. Çıkmaz onun sahip olduğu tek şey. Eğer onu bırakırsam bir daha toparlanamaz. Çıkmaz'da arkasından söylenenleri kaldıramaz.

Bana baktı. İlk kez utandığını hissettim.

-Sen dünyanın her yerinde ışıldarsın ama onun parladığı tek yer Çıkmaz. Onu bırakırsam elindeki tek şeyi almış olurum. O bunu kaldıramaz. O senin kadar güçlü değil.

Benden cevap bekler gibi yüzüme baktı. Ne söylememi istiyordu ki? Omzuna vurup onurlu davranışı için onu tebrik etmemi falan mı?

Farkında olmadan dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Nefesimi dışarı bıraktığımda yarım bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Sanırım ciddi anlamda kafayı yiyordum. Aklım artık devreleri yanmış makina gibi duraksamıştı.

Dakikalar içinde Ahmet'e hem sahip olup, hemde kaybetmişim. İşte bu gerçekten trajikomikti. Yüzümdeki gülüşü silemeyeceğimi anladığımda, beni aptala dönüştüren adamdan uzaklaşmak istedim. Arkamı dönmek için hamle yaptığım an koluma dokundu.

Önce kolumdaki eline, sonra hissiz bi şekilde pişmanlıkla dolu olan gözlerine baktım. Ben sustum, o yalvarır gibi konuştu.

-O yüzük senindi.. Ama ben.. Ben öfkeme yenik düştüm. Şimdi onun hayatı parmağındaki o halkaya bağlı. Bunu ona yapamam. Anla beni..

Omuz silkerek gülümsedim. Öyle sakindim ki, ben bile kendimi garipsedim. Bu halim onu ürkütmüş gibi geri çekildi. Ve ben onu arkamda bırakıp yürümeye başladım.

~~~

Adımlarımı yere değil de havaya atıyordum sanki. Denizin kıyıya her vuruşunda konuşmamızın bir parçasını tekrar edip kavramaya çalıştım. Ama olmadı. Kalbimle beynim arasında bir yerlerde kopukluk vardı. İçim bomboştu. Kulaklarım uğulduyordu. İç sesim çoktan beni terk etmişti.

Taksiye bindiğimi bile hatırlamazken, şoför istediğim yere geldiğimi söyleyerek bana dönmüştü. Sanırım bu cümleyi bir kaç kez tekrarlamıştı. Çantama elimi uzatıp, elime gelen ilk kağıt parayı ona uzattım ve onun bana seslenmesine aldırmadan dışarı indim. Sanırım hatırı sayılır bir bahşiş bırakmıştım.

Geldiğim yeri gördüğüm de nefesim acı çekermiş gibi havada süzüldü. O yoktu ama ben yine ona gelmişim. Çenemi sıktım. Ağlamak istemiyordum.

Henüz değil..

Merdivenleri çıktım yavaşça. Yalnızlık havuzuna gülümseyerek selam verip çantamdaki anahtarı aradım. Titreyen parmaklarım zorlanarak açtı kapıyı.

Beni çoktan aydınlanmış olan salon karşıladı. Safiye abla bile bir daha dönmeyeceğini kabullenmiş olacak ki, bütün mobilyaların üstünü beyaz çarşaflarla örtmüştü.

O gidince herşey ölmüş gibiydi.

Karnımdaki sızı yukarı doğru hareketlendiğinde hızlı adımlarla üst katlara çıktım. Banyo kapısına dokundum. Işığı yakıp küvete bakacak kadar güçlü değildim. Duvarlardan destek alarak adımlamaya devam ettim.

Spor odasının önünden geçerken aletlerin sessizliği içimi daha fazla yaktı.

Ve onun odasına kendimi attığımda boğazım acımayla başlamıştı bile.

Bir kaç adım sonra bakışlarımı duvara çevirdim. Ama yoktu. Koca duvar çıplak kalmış gibi bomboştu. Tüm resimler, çerçeveler, biletler, yazılar, şiirler, hepsi gitmişti. Ona ait hiçbir şey kalmamıştı.

Tek bir şey hariç..

Koca duvarın ortasında. Gizli bölmenin tam üstüne asılan tek bir resim vardı. Siyah beyazdı. Ve bana aitti. Sanırım burada kaldığım günlerin birinde çekilmişti. Gözlerimi huzurla kapatmış, arkamda duran yatakta uyuyordum. Hiç kendim gibi değildim. Yabancı birine bakarmış gibi uzun uzun baktım. Resmin altında, onun o okunması zor olan yazısını farkettilim.

Yaklaşp buğulanan gözlerimi sildim ve okumaya çalıştım.

"Uyku barınsın gözlerinde, mutlulukta gönlünde.

Uyku da ben olsam, mutlulukta.. Ne tatlı bir dinlenme olurdu.."

Geri geri adımladım yatağa doğru. Yatağın kenarına oturup huzurla uyuyan kızı seyrettim sonra. O Sahra değildi, Juliet'ti.

Juliet o zamanlar bir çok sahipti ama Sahra şimdi yalnızdı..

Eğer siz bir seçim yapmazsanız, hayat o seçimi sizin yerinize yaparmış. Ve ben; sevdiği iki oyuncağından vazgeçemeyen şımarık bir kız çocuğı gibi davrandığım için, hayat ikisini de elimden almıştı.

Yatağa uzandım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Onun kokusunu hala saklayan yastığı ıslatırken, kimin yokluğına ağladığımı bilmiyordum. Ama kendimi dünyadaki en yalnız kişi gibi hissediyordum..

~~~

40. Bölüm ~ Ayna

~~~

Günler, haftalar, hatta aylar geçmeye başladı. Bu zaman içinde ben kendimi derslerime, Erva'nın oldukça yaklaşan düğününe, Ahmetten kaçmaya (ki bu kolay oldu, aynı şeyi o da yapıyordu) ve Emir'i düşünmemeye gayret etmeye verdim. (ki bu çok zordu) Emir'in gidişinden sonra kimse bana Juliet demedi. Yemekhanede sırasını veren olmadı. Kapımı açıp sandalyemi tutan centilmenler de kısa sürede yok oldu. Öğretmenlerin çoğu yeniden adımı hatırlamakta güçlük çeker olmuştu.

Kısacası eskisi kadar olmasa da yine görünmez sayılırdım.

Onun gidişi hakkında yapılan yorumlar, dedikodular bir kaç ay içinde bitti. Yerini sanki yedek oyuncu gibi sırada bekleyen Dekanın oğlu aldı. Emir'den daha az yakışıklıydı, daha az popülerdi, daha az zengindi, daha az zekiymi. Herşeyiyle daha azdı. Ama okul için yeterliydi. En azından dönem sonuna kadar. Yeni yılda yeni bir oyuncu bulmakta sorun yaşamayacaklar gibi görünüyordu.

Bu, uzaktan bakınca bir kısır döngüydü. Konuşmak için birilerinin göze batması şarttı. Bu Rektörün oğlu, Dekanın kızı yada sıradan bir asistan olsa da farketmezdi. Hayatta kalmak için birilerinin sohbet konusu olması şart gibiydi. Bu onlar için önemliydi, gerekiyordu. Benim içinse tüm bunlar hiçbir şeydi..

Kabullenmem zamanımı almıştı ama Onu özlüyordum..

Hem de çok fazla..

O gittiğinden beri pizza yemiyordum. Ne yersem yiyeyim ellerimi birbirine vurmak yerine peçete kullanıyordum. Onunla oturduğumuz masada oturup, onun yaptığı şebeklikleri düşünüyordum, gülümsüyordum. Bazen sanki karşımda oturuyormuş gibi içimden ona günümü anlatıyordum. Kütüphanede onun tarzıyla ders çalışıyordum. Odama gittiğimde çalışma lambamı yakmadan önce dudaklarımı örtmesi için ona zaman veriyordum. Ve uyumadan önce duvarımdaki stetoskopuna bakıp, şuan dünyanın neresinde olabileceğini hayal etmeye çalışıyordum.

Bazen onu uçsuz bucaksız bir çölde, küçük çadırının içinde kum fırtınasının sesiyle uyuduğunu düşünüyordum. Bazen latin ülkelerinin birinde oldukça seksi bir kadınla dans ederken düşünüp kiskanıyor, bazen uzakdoğuda hiç bilmediği bir yemeği tadarken düşünüyordum. Bazen de uzaklara dalıp beni düşündüğünü hayal ediyordum..

İnsan neden elindekinin kıymetini kaybettiğinde anlar ki..

O şapşal suratı yanı başımdayken ona daha iyi davranamaz mıydım?

Tek güzel söz söyleyemedim kilometrelerce uzağıma giderken, ona dur diyemez miydim?

Onun gittiği ilk haftalarda okulda ve yurttaki konuşulan tek şey soruşturmaydı. Ve tahmin edildiği üzere tüm gözler ve bakışlar da benim etrafımda geziniyordu. İnsanlar olanların ayrıntılarını deli gibi merak etse de bana tek kelime edemediler. Gerçi bunda sürekli bodyguardım gibi iki adım yanımda yürüyen Su ve Damla'nın da payı olabilirdi. Sırf bu yüzden bile onlara minnettardım.

Emir'in babası hala görevinin başındaydı. Soruşturmada aklanmıştı ama bu olay itibarını biraz zedelemiş görünüyordu. Herkes bu yılın onun son yılı olacağı konusunda hemfikirdi. Ve bu durum ülkenin en uzun süreli Rektörlük yapan kişisi için hayal ettiği gibi emeklilik başlangıcı olmasa gerekti.

Bir kaç kez onun yanına gidip konuşmak ve nasıl olduğunu görmek istemişim ama bunca olayda hatırı sayılır payım olduğunu düşündüğüm için vicdan azabım cesaretimi kırdı. Üstelik oğlunun benim yüzümden ülkeyi terketmiş olması da bir diğer gerçektir.

Yılan Akın'a gelecek olursak.. Tüm bu olayların sonunda iç huzurumu sağlayan tek şeyin o olduğunu söyleyebilirdim. Çünkü işler onun için hiç de iyi sonuçlanmamıştı. Bizim bildiğimizin dışında daha bir çok suça karıştığı da ortaya çıkınca, uzun yıllar parmaklıklar arasında kalması kesinleşti. Gerçek hayatta kötülerin de kaybettiğini bilmek insanı rahatlatıyordu.

Okuldaki ilk haftalar oldukça zordu. Su ve Damla derslere giderken bile benimle yürüyordu ama arada beni yalnız bırakmak zorunda kalıyorlardı ki, onlar etrafımda değilken gerçekten savunmasız kalıyordum.

Ortaya atılan ama muhattabının ben olduğum cümlelerin, imaların, gülüşlerin, bakışların ağır geldiği günlerde kendimi çaresizce onun evine atıyordum.

Sanırım bu biraz da kabullenmek içindi. Çünkü kokusu yastığından gidene kadar gittiğini kabul etmek istememiştim. Her an bir yerden çıkacakmış gibi bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. O dönmedi..

Odasındaki kokusunun temizlik kokusuyla yer değiştirdiği bir günde Safiye ablayla karşılaştım. Sanırım gidişini kabullendiğim an, tam da o andı. Öyle bir bakışı vardı ki bana, sanki Emir gitmemişti de, ölmüştü. Ve her şey gibi bu bakışın sorumlusu da bendim.

Bazı geceler onun etrafımdaki yokluğunu öyle yoğun hissediyordum ki, izinsiz düşüyordu gözyaşlarım yanaklarımdan. Damla bir gece sesimi duyup (ki ben her defasında duyduğuna emindim) yanıma çöktü ve saçımı okşadı. Onun ince parmakları daha fazla yaşın akmasına sebep oldu.

-Onu özlüyorum.. Diyebildim sadece.

O da bana "Biliyorum.." Dedi sessizce.

Sesi gülümsüyormuş gibi çıkmıştı. Ve sanki daha fazlasını biliyormuş gibiydi..

Sonra masasına doğru gidip çekmesinden bir şey çıkardı. Yanıma yeniden geldiğinde saçlarımı kulağımın arkasına atıp kulaklıkları kibarca kulağıma yerleştirdi.

Elimin tersiyle ıslanan yanaklarımı silerken;

-Ne yapıyorsun? Diye sordum.

Seçtiği müziği çalmadan önce karanlıkta bile parlayan sarı saçlarıyla yanağımı okşadı.

-Sen müziğe dokunamazsın ama o sana dokunabilir. Dedi.

Sonra alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurup, başlayan müzikle birlikte beni yalnız bıraktı.

Şarkıda hiç söz yoktu. Sadece keman, çello ve piyano üçlüsünden oluşan bir balattı. Ama dünyadaki bütün hüznleri toplamış gibi çalıyorlardı. Ve bu melodi, ağlamayı alışkanlık haline getirmiş birinin kulağındayken acımasızlıktan başka bir şey değildi.

Evet haklıydı, müzik sana dokunabilirdi. Hatta kendine bile itiraf edemediğin duygularına dokunup ruhunu bile ele geçirebilirdi. Ve bende bana dokunmasına çaresizce izin verdim..

Bir kaç gece aynı müzik eşliğinde ağladım. Sonraki geceler ise sustum ve herşeyi kabullendim.

Artık Mutlu kelebek yoktu, Ahmet yoktu, Emir yoktu.. Yine ve bu kez gerçekten yalnızdım..

Mutlu Kelebek demişken, onunla son vedamızdan beri bir daha görüşmemiştim ama beni bir kez aramıştı. Tamamen iyileşip iyileşmediğimi sormak için aradığını söylemiş, konuşma içinde, yaptığı haber sayesinde terfi aldığını da anlatmıştı. Bunda benim de payım olduğunu belirtip tekrar teşekkür etmeyi de ihmal etmedi. Bu teşekkür benim hoşuma gitmese de yorum yapmadan mutlu olmasına sevindiğimi söyledim. Gerçekten sevinmişim, bu hikayeden mutlu çıkan birilerinin olması iyi bir şeydi. O kişi Kenan olsa bile..

~~~

Artık kış bitmişti. Bahar geldiğini belli edercesine kuşlara, çiçeklere sonsuz özgürlük vermiş gibi gövde gösterisi yapıyordu.

Çıkmaz'a da bahar yakışıyordu. Hemen hemen her sokakta bolca olan meyve ağaçları çiçek açmaya başlamıştı bile. İnsanlar bahçe düzenlemelerini yapmaya başlamış, evin hanımları yazı karşılması için sevdiği çiçeklerin fidelerini çoktan toprağa ekmişti.

Kendi sokağıma girdiğimde zor ve yalnız geçen kıştan sonra gelen baharla umutlanmak istedim. Üstümde, mevsime uygun çiçek desenli bir elbise vardı. Boynumda, sanki artık alışkanlıktan taktığım ayçöreği kolyemle eve doğru yürüdüm.

Ben ayakkabılarımı çıkarırken evin içinde Erva'nın sesi ve annemin gülüşü yankılandı. Muhtemelen Erva yine benden önce gelip odama kurulmuştu. Ve edepsiz esprileriyle annemi güldürmeye başlamıştı bile.

Bir kaç hafta sonra finaller vardı ve okulun bitiminden hemen sonra da Erva'nın beklenen düğünü.. Bu yüzden her haftasonu kendimi onun yanına atıyordum. Hem kalan bir kaç ayrıntıyı birlikte tamamlamak, hemde oldukça uzun bir balayı yapacağından onu özleyeceğim için elimden geldiğince onun yanında olmaya çalışıyordum.

Odama girdiğimde annem kıkırdamaktan kızarmış ama o konuşmaktan yorulmamıştı. Beni farkedenden annem yaşaran gözlerini silerek yanağıma öpücüğünü verdi.

-Şu deli kızı al başımdan, yoksa gülmekten böbrek taşı dökeceğim. Dediğinde Erva elindeki dergiyi sallayıp bana doğru sırtıttı.

-Annene balayı için sipariş ettiğim iç çamaşırlarını gösteriyordum. Bir iki tanesini beğendiğini söyleyince ona göre de bir şeyler bakalım dedim. Ve sanırım sana yakında kardeş getirebilecek kadar güzel modeller buldum.

Annem kızaran yüzüyle dudaklarını örtüp kendini odanın dışına attığında bende kendimi yatağıma bıraktım. Elindeki dergiyi kucağından çekip, göz ucuyla asla giymeye cesaret edemeyeceğim ipek geceliklere baktım. İlerleyen sayfalar değil giymeye, bakmaya bile utandığım modeller olunca kapatıp yatağa fırlattım. Sonra ona işaret parmağıyla sallayıp;

-Annemi yoldan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçin Erva hanım. Dedim azarlar gibi. Keyifle omuz salladı.

-Baktım kızını yoldan çıkaramıyorum, bari annenin hayatına renk katayım dedim.

Ufak çocuk gibi gözlerimi kıstım.

-Annemlerin hayatı tek çocuklarıyla zaten oldukça renkli, bu saatten sonra başka bir rengi kaldıramazlar.

Sesli şekilde kıkırdadı.

-Bir de bana kısaç dersin. Dediten sonra dergisini yatağın üstünden alıp özenle çalışma masamın üstüne indirdi.

Sonra üstündeki pembe tonlu elbisesini savurarak çoşkuyla bana döndü.

-Dün fotoğrafçıyı da ayarladım. Böylece düğün için bütün hazırlıkları da tamamlamış oldum. Bu demek oluyor ki, senin somurtan suratını daha fazla çekmek zorunda değilim.

Gözlerimi döndürdüm.

-Bu sana ellinci söyleyişim, ben o gün somurtmadım Erva! Bana yirmi iki tabak pastayı tattırdıktan sonra midem bulandığı için kusmamı engellemeye çalışıyordum.

O ikna olmamış şekilde kalçasını masama yaslanıp kollarını göğsünde topladı.

-Sana onları sadece tatmanı söylemişim. Yani hepsinden birer çatal alman yeterliydi ama senin her dilimi bitirmeye çalışıp, mide fesatı geçirmen benim suçum değildi.

O gülmek için dudaklarını birbirine bastırınca yataktaki yastığı alıp ona fırlattım.

-O ara zor bir dönemden geçiyordum tamam mı? Ve bunalımda olan hiçbir kız, önüne konan tatlıyı bitirmeden masadan kalkmaz küçük hanım!

Ona fırlattığım yastığa sarılıp uzunca bir süre kahkaha attı. Sonra yastıkla beraber yatağına oturdu. Bana baktığında gözlerinde yine o bakış vardı. Son aylarda ara ara böyle bakmaya

başlamıştı. İçinde ban a söylemek istediği bir çok şey varmış ama tüm cümlelerini kendine saklıymış gibi.

Hastanedeki konuşmamızdan sonra o an hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Eskisi gibi kalabilmemiz için bu şarttı sanki. Yada benim rahatsız olacağımı düşündüğü için tek kelime etmiyordu. Birşeyler söylemek için öldüğünü biliyordum ve bu irade Erva gibi biri için gerçekten takdir edilmesi gereken bir çabaydı.

Ama bu kez farklı oldu. Bana bakarken ufak bir nefes aldı.

-Emir'den hiç haber aldın mı?

Şaşırdım. Emir'in gittiğini ona söylediğimi bile hatırlamıyordum.

Kızlar söylemiş olmalıydı. Düğün için yardım etme komitesine Su ve Damla da kadrolu olarak girmiş ve bu süre içinde Erva ile yakın arkadaş olmuşlardı. Hatta Erva, yıllardır bende bulamadığı ve özlemine çektiği herşeye özellikle Damla ile kavuştuğunda (ki bunlar; çoğu kızın sahip olduğu ama benim bir türlü benimsememediğim konulardı) onlarla daha önce tanıştırmadığım için beni azarlamıştı bile.

Ara ara arkamdan iş çevirdiklerini hissetmiyor değildim. Ki bu soruyla bu hissimde haklı olduğumu da anladım.

Ama bu tahminimi doğrulamak yerine sessizce başımı salladım. Bunu yaparken gözlerimi o malum bakışlarından kaçırmıştım.

-O sana iyi geliyordu. Dedi birden.

Anlamaz gözlerle ona bakınca açıklarmış gibi devam etti.

-Onun senin etrafında olması sana iyi geliyordu. Yani, şu haline baksana. O seni değiştirdi.

Tamam, bir kaç ay öncesine göre, yani kazadan öncesine göre daha durgunsun ama bir sene önceki Sahra değilsin.

Tepki veremedim. Ama o gülümsedi.

-Bunu iyi birşey olduğu için söylüyorum. Çünkü eski Sahra'dan çok daha güçlü görünüyorsun. Tamam, kazadan sonra artık eyeliner çekmemenden şikayetçiyim, öyleyken gözlerin inanılmaz güzel görünüyordu ama bunu ağladığında akmaması için yaptığını biliyorum. Çünkü onu özlediğinin farkındayım Sahra.

Yanağımın içini ısırardım. O bana yaklaşıp elimi tuttu.

-Bana bu tarz şeyleri söylemeye çekinmeni istemiyorum. Ben aynı Erva'yım. Sadece yakında evleneceğim o kadar. Onun gitmesine bende üzüldüm. Ben yokken sana göz kulak olacak, seni gülümsetecek biri olması güzel olurdu. Çünkü onunlayken gülüyordun. Sırf bu yüzden bile onu sevmiştim. Ayrıca burada olsaydı onu düğüme çağırıp, bütün kızların nasıl salya akıttığını izlemekte keyifli olurdu.

Gülümsediğimi gördükten sonra gözlerini kaçırarak;

-Hem şey olduğunda yanında olması da iyi olurdu.. Diye geveledi.

-Ne olduğunda? Diye sorma gafletinde bulundum. Ama daha soru dudağımdan döküldüğü an sıradaki düğünü(!) kastettiğini anlamıştım.

Benim anladığımı o da farketti. Kırdığı potu toparlamaya çalışır gibi omuz silkti.

-Ben ortalıklardan kaybolduğumda demek istiyorum. Diyebildi sadece.

Görmeyi beklediğini bildiğim için gülümsedim.

-Sadece iki ay balayı yapacağını sanıyordum. Dedim söylediklerinin beni sandığından daha fazla etkilediğini belli etmemeye çalışarak.

Toparlandı. Parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

-İki ay seni özlemek için yeterli bir süre ajan Sahra.

Sonra başını eğdi.

-Hem biliyorsun, dönünce artık bizi ayıran tek şey bahçe duvarı olmayacak.

Üzgün yüzüne bakınca bu kez içten bir gülümseme kapladı dudaklarımı.

-Erva yeni evinin Çıkamaz'ın içinde olduğunu unuttun sanırım?

Minik, şımarık kız çocuğu gibi önce dudaklarını büktü. Sonra omuzlarını salladı.

-Unutmadım. Ama aynı şey değil. Kapımı açtığımda ilk gördüğüm şey senin odanın camı olmayacak artık.

-Evet, benim camım olmayacak. Çünkü ilk gördüğün şey Hakan'ın senin için düzenlediği şahane bahçen olacak. Orada enfes kahvaltılar hazırlayıp beni davet edeceksin ve ben sırf senin için çay bile içeceğim.

O gülümsedi, bende devam ettim.

-Hem yeni komşunun Azize teyze olduğunu da unutuyorsun. Onun evi bayram yeri gibidir.

Çıkamaz'ın en sıkı dedikodularının ilk onun dudaklarından yayıldığını gayet iyi biliyorsun. Bahse varım Aysin abla senin evinde oturmak için marketini bile satardı.

Bu kez ikimizde birbirimize sarılarak sesli şekilde gülmeye başlamıştık. Kollarımdan ayrıldığında bakışlarında eski tanıdık sıcaklığı görmek iyi hissettirmişti..

~~~~

Günü tamamladığımda annemle vedalaşıp yurda dönmek için hazırlandım. Ben tam bahçeye çıkmıştım ki, Ervaların evinin kapısı açıldı. Ve içeriden dünya üzerinde görmeyi en son istediğim iki kişi çıktı.

Yasemin sarı saçlarını savurarak ve kusursuz dişlerini göstererek bahçeye adımladığında, Ahmet hemen arkasındaydı.

Bense yutkunup onları görmemiş gibi yapmakla meşguldum. Ama bu çabam boşunaydı. Çünkü neredeyse aynı anda bahçelerimizden çıkıp yüz yüze geldik.

Ve genelde gergin anlarda yaşanan o garip sessizlik oldu..

Kimse konuşmadı bir süre. Ben özellikle Ahmet'in yüzüne yakın olmayan şeylere tek tek baktım. Ki bunlar onun siyah ayakkabıları, ütülü takımı, Yasemin'in ince beline sarılmış olan zarif lacivert elbisesi ve onun ince parmaklarında arz-ı endam eden tektaşydı..

Sonra sessizliği Yasemin bozdu. Keyifle bana döndü.

-Nasılsın Sahra? Seni uzun zamandır göremiyordum. Diye sordu.

Ona, senden ve nişanlından saklanma konusunda uzmanlaştım demeyi isterdim. Ama onun yerine zoraki gülümsememle;

-Geldiğimde tüm vaktimi Erva ile koşturmakla geçiriyorum. Dedim.

Kusursuz gülüşü ile başını salladı.

-E haklısınız tabi, düğüne çok az kaldı.

Başımı sallayıp, "Yaaa, öyle..." Dedim zorla gülümsemekten ağrıyan yanaklarımla.

Ahmet'in bakışlarının yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. Ama tüm gücümle ona bakmayı reddettim. Bunun yerine Yasemin'in masmavi gözlerine dikkat kesilmiştim.

Ahmet'e mi kızgındım yoksa kendime mi, bilmiyordum.

Sahildeki konuşmamızdan sonra kendimi uzunca bir süre kitaplarıma hapsetmiştim. Kimseyle konuşamazken onlar benimle konuşmuştu. Ve içlerinden birinde şu yazıyordu.

"Sen uzattığın elini tutmayan ele mi dargınsın, yoksa tutmayacak bir ele uzandığın için kendine mi kızgınsın?"

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu o zamanlar. Ve Ahmet şuan yanı başımdayken aynı soruyu yine aynı sessizlikle cevapladım..

Tam vedalaşıp onların yanından ayrılmak için hamle yapacaktım ki, Ahmet'in sakin sesi tüm hareketlerimin önünü kesti.

-Seni yurda bırakmamı ister misin?

Mecburiyetten ona dönen yüzüm, yeşil gözleriyle buluştuğu an dişlerimi sıktım. Bu hem çok tanıdık geldi, hem de olabildiğine yabancı. Baharın gelmesiyle gözlerinin koyu yeşili de açılmıştı sanki. Ve bana son konuşmamızdaki aynı hüznle bakıyordu hala. Bu canımı daha çok yaktı. Ben cevap vermeden evlerinin kapısı açıldı. Ahmet'in annesi unuttuğu birşeyi hatırlatıp seslendiğinde, Ahmet izin alarak yanımızdan ayrıldı. Ama hızlı adımlarla eve doğru yürümeden önce huzursuz bakışları Yasemin ve benim aramda bir kaç kez gidip geldi. Ne yapmamızdan korkuyordu ki? O yokken birbirimizin üstüne atlayıp kavga edeceğimizden falan mı?

Böyle birşey olursa kolaylıkla bu barbie bebeğe benzeyen kızı yeneceğimi biliyordum ama buna gerek bile yoktu, çünkü o çoktan kazanmıştı. Kupası da parmağında ıslıl ıslıl parlıyordu.

Ahmet eve girdiği an Yasemin'e döndüm. Yine ustası olduğum yapmacık bir gülüş eşliğinde; -Arsa konusu tamamen kapandı değil mi? Diye sordum.

Aklıma gelen tek sohbet konusu buydu. Ki bunun cevabını da biliyordum. Ahmet'in vurulduğu gece kaçan adamı bir kaç ay sonra yakalamışlardı. Hatta Ahmet'in vurulma sonrası ortalarda görünmeme sebebinin de bizzat bu olduğunu öğrenmiştik. O adam yakalanmadan sevdiklerinin (ki ben o sevdiklerinin içinde olmadığımı emindim) etrafında olmak istememiş ama adam yakalanınca herşey eski haline dönmüştü. Sonuç olarak, Yasemin ve ailesi tekrar güvendediydi.

Yasemin bakışlarını bana çevirdiğinde, o güzellik yarışmalarını anımsatan gülüşü yoktu yüzünde. Aksine donuk bir şekilde bakıyordu. Daha doğrusu yorulmuş gibiydi.

-Senden nefret ediyorum. Dedi birden.

Afalladım. Şok olmuş şekilde ifadesiz yüzüne bakmaya devam ettim.

-İyi biri olduğumu biliyorum ama bu senden nefret etmemi engellemiyor. Onun sana baktığında gözlerinde oluşan ışıltıyı her gördüğümde senden nefret ediyorum. Her aradığında koşarak yanına geleceğini bildiğim için senden nefret ediyorum. Adını duyduğunda dudaklarının keyifle incelendiğini gördüğümde senden nefret ediyorum. Benim yanımda dalıp gittiğinde seni düşündüğünü bildiğim için senden nefret ediyorum. Biz evlendiğimizde bile tüm bunların değişmeyeceğini bildiğim için senden nefret ediyorum. Senden nefret etmem beni kötü biriymişim gibi hissettirdiği için senden daha çok nefret ediyorum..

Ahmet koşar adım yanımıza yaklaşırken Yasemin az önceki otuz saniye yaşanmamış gibi eski gülüşünü yüzüne yerleştirdi. Bense eşekten düşmüş gibiydim. Yada biri tarafından tokatlanmış, hatta mideme sıkı bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. O an daha iyi anladım, Yasemin'le kavga etmemize gerçekten gerek bile olmadığını. Çünkü o otuz saniyede, kılını bile kıpırdatmadan beni yere sermeyi başarabiliyordu.

Ama gözlerindeki o bakışta aslında kazanmadığını bildiğini hissetmiştim. Ve o an ben kendimden, onun benden nefret ettiğinden daha çok nefret ettim.

Ahmet yanımda durduğunda nefes nefese sayılırdı. Endişeli bir kaç bakışı üstümüzde dolaştı. Sanki ikimizde yaralanmamış olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Ama ikimizde onun göremeyeceği şekilde çoktan yaralanmıştık bile..

Bana döndü yüzü, yanındaki gülümseyen kadını görmemezlikten gelip;

-Önce Yasemin'i eve bırakayım. Sonra seni yurda yetiştiririm. Dedi olağan bir şeyden bahsedermiş gibi. Ya da yanındaki kadına böyle hissettirmek istiyordu.

Az önceki sözler hala kulağımda çınlarken onun mavi gözlerine bakarak bu teklifi kabul edemezdim. Listesine benden nefret edeceği başka bir şık daha eklemek istemedim.

Omuzlarımı dikleştirip kendime geldim. Ahmet'in hala aynı etkiyle canımı yakan yeşil gözlerine bakıp başımı salladım.

-Gerek yok. Ben kendim giderim Ahmet ABİ.

Ve başımla ikisine de hızlı bir selam verip arkamı döndüm.

~~~

Yol boyunca Yasemin'in söyledikleri etrafımda dolaşıp durdu.

Saat fazla geç sayılmazdı. Erva'nın düğünü için yapılacak bir şey kalmadığı için tüm günü konuşarak geçirmiştik. Bu yüzden erken dönmüştüm. Yurda girmeden direk kütüphaneye doğru yürüdüm. Damla ve Su'yu beklemek için en güvenli yer orasıydı. Artık insanların umrunda değildim ama yine

de tesadüfi bakışlar bile beni rahatsız etmeye yetiyordu.

Kızların gelmesini beklerken kütüphane duvarında ilgi çekici bir kaç duyuruya göz gezdirdim. Ama açıkcası hiçbirini doğru düzgün okuduğum söylenemezdi. Aklımda hala Yasemin'in söyledikleri dolaşıyordu.

Yasemin'i düşünmek bana aynaya bakmak gibi geldi. Aylar önce ben Ahmet'in onu sevdiğini düşünürken, şimdi aynı bakışları onun yüzünde görmek kendimi tuhaf hissettirmişti. O tanıdık acıyı gördüm yüzünde. Karşılıksız aşkın verdiği o engellenemez çaresizlik..

-Hayrola, sen de Romeo'n gibi kaçmayı mı düşünüyorsun?

Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Hobbit Ezgi yanı başımda yüzüne yakışmayan sarı saçlarıyla bana bakıyordu. Eski kestane kahvesi saçlarının ona daha çok yakıştığını söylemek isterdim ama eline geçen her fırsatta bana sataşan birinin bunu hak etmediğini düşündüm. Ayrıca oldukça esmer tene sahip birinin saçlarını platin sarısına boyamasının intihardan farksız olduğunu ben bile biliyordum. Ve bunu ona söyleyecek dostları olmamasına kısa bir an üzüldüm.

Gözlerimi devirdim.

-Seninle uğraşamayacak kadar yorgunum Ezgi.

Umursamaz sesim onun hevesini kırmadı. Elini zorlanarak da olsa omzuma atıp;

-Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Ve emin ol, yaşananlardan sonra bence de gitmek sana çok iyi gelecektir. Dedi yapmacık dostane sesiyle.

Omzumu sallayıp elini üstümden sirkeledim.

-Yine ne saçmalıyorsun?

Gözleriyle panoyu işaret etti sırtarak.

-İncelediğin duyurudan bahsediyorum. Gitmen için yardım edebileceğim bir şey varsa, seve seve yanında olduğumu bilmeni isterim.

Gözlerimi sevimsiz suratından çekip, panoda bahsettiği duyuruyu aradım. Bu, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin Tıp fakülteleri hakkında bilgi veren bir yazıydı. Kısa bir göz gezdirmeden sonra, sayılı öğrencinin bu fakültelerde öğrenimine devam etme imkanı olduğundan bahsettiğini anladım.

Ben yazının ayrıntılarını okumaya çalışırken Damla'nın sesi duyuldu.

-Ezgi senin artık ciddi ciddi Sahra'dan hoşlandığını düşünmeye başlayacağım.

Ezgi hakarete uğramış gibi yüzünü buruşturdu. Bu hareketi kızların kıkırdamasını sağlamıştı.

Sonra Su uzun bedenini Ezgi'nin oldukça yakınına getirip gözlerini onun gözlerine sabitledi.

-Az önce senden daha tatlı olan bir kadavranın bağırsaklarında, ellerimle fitik aradım. Ve bunu yapmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Ama aynı şeyi senin bağırsaklarına yapmaktan inanılmaz keyif alacağıma emin olabilirsin. Bu yüzden bağırsak sorunu yaşamak istemiyorsan, toz ol Ezgi!

Ezgi belli etmek istemese de rahatsız oldu. Güvenli mesafeye geçtiğinde gözlerini devirdi.

-Merak etmeyin, yemedik kıymetlinizi. Dedikten sonra göz yakan saçlarıyla birlikte kütüphaneden çıkıp gitti.

Kızlar dile getirmeseler bile bu kızla uğraşmaktan zevk alıyorlardı. Bazen sırf Ezgi'nin benim başıma üşüşmesi için beni yalnız bıraktıklarını bile düşünüyorum.

Ezgi gittikten sonra tekrar panoya döndüm. Duyurudaki küçük yazılarla yazılmış bilgilendirme kısmı oldukça yetersizdi. Kızların kendi aralarındaki konuşmalarını böldüm.

-Şu olay tam olarak ne oluyor? Diye sordum ilgisiz görünmeye çalışarak.

Neyden bahsettiğimi anlamak için parmağımla gösterdiğim kağıda bir kaç saniye baktılar. İlk Damla başladı.

-Çoğu Avrupa ülkesinde geçerli olan bir durum. Farklı ülkelerdeki tıp öğrencilerini kendi bünyelerine alıp eğitiyorlar. Çeşitlilik yaratma durumu işte.

-Ayrıca mezun olduğunda o diplomayla dünyanın her yerinde doktorluk yapabiliyorsun. Su'yun önemsiz bir şeymiş gibi kurduğu cümle dikkatimi daha çok vermeme sağladı.

-Herkes başvurabiliyor mu? Diye sordum ama yine gereğinden fazla istekli olmamaya dikkat ettim.

Su omuz silkti.

-Evet ama genelde bir kaç beşinci yada son sınıf öğrencileri başvuruyor.

-Neden ki?

Açıkcası böyle bir fırsatla daha fazla insanın ilgileneceğini düşünmüştüm. Damla'nın bana olan bakışları değişmeye başlarken, Su basit bir şeyi açıklar gibi ilgisizdi.

-Dersler bu haliyle bile yeterince zorken, sence aynı dersleri bir de yabancı dille uğraşarak öğrenmek nasıl olur Sahra?

Beklediği tepkiyi veremedim. Aklımdan çok daha farklı şeyler geçirerek tekrar panoya döndüm. Damla bana seslendiğinde gözlerimi kısmış dudaklarımı kemiriyordum.

-Bir dakika, sen neden o duyuruyla bu kadar ilgilendin ki?

Mavi gözlerine baktığımda çoktan şüpheli bir şekilde beni süzmeye başlamıştı bile. Cevap vermeden öylece yüzüne baktım. Anında kaşlarını çattı.

-Sakın düşündüğüm şeyi aklından geçirdiğini söyleme Sahra!

Damla afallamış ifadesiyle bana bakmaya başladığında Su durumu yeni çözmüştü. Ve anında sinirli gözlerini bana çevirdi.

İkisinin de tepkisini beklemek istemedim. Gözlerimi onlardan kaçırdım.

-Gitmem gerçekten iyi olacak.. Dedim sessizce.

-Kimin için? Diye sordu Damla hemen.

Gözümün önünden sayısız sebep ve insan geçti. İçlerinden biri gitmem için en büyük etkendi.

-Benim için.. Onun için..

Su bana bir adım yaklaşıp ona bakmamı sağladı. Sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

-Hiçbir yere gitmiyorsun! Kusura bakma Sahra ama o herif aptallık edip seni geri çevirdi. Bu yüzden sana her baktığında vicdan azabı çekmeyi de hakediyor!

Beni etrafında görmemin Ahmet'e değil de Yasemin'e ceza olacağını söylemek istedim. Ama böyle bir şeyi söylersem muhtemelen gerçek aptalın ben olduğumu haykıracaklardı. Hatta Su beni kendime getirmek için sıkı bir tokat bile atabilirdi. Tamam, bende iyi dövüşüyordum ama Su, kendime rakip olarak görmekten çekineceğim biriydi, hele de öfkeliyken. Ve şuan gözleri beni kararımdan vazgeçirmek için oldukça sert bakıyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım.

-Anlamıyorsunuz.. Dedim.

Sonra ikisine birden döndüm. Dişlerimi sıktım. Sesimi ayarlamak için özen gösterdim.

-Onlar evlendikten sonra burada olmak istemiyorum. Onların etrafında olamam.. Bir ömür boyunca, bir zavallı gibi kendime acıyarak yaşamak istemiyorum. Ve gitmezsem olacak olan bu..

Sebepler gerçekten Yasemin miydi, yoksa bu söylediklerim mi, bilmiyorum..

Ama gitmek, kalmaktan daha kolay geliyordu artık. Ahmet için Çıkmaz'dan kaçmışım ve şimdi dünyanın bir ucuna gitmeyi istemek çok da farklı gelmiyordu.

Damla'nın parmaklarını kolumda hissettiğimde aklımdaki düşüncelerden uzaklaştım. Ona baktım, o bana gülümsedi.

-Eğer gerçekten gitmek istiyorsan, ortalamanı biraz daha yükseltsek iyi olacak. Finaller için daha sıkı çalışmana yardım edelim bakalım.

Alt dudağım titrediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarındaki onay yalnız olmadığını hissettirdi yine. Ağlamamı engellemek için ona sarıldığımda Su bu durumdan memnun olmadığını belli edercesine başını salladı. Ama ben Damla'nın kollarından ayrıldığımda benim koluma girip tatlı şekilde söylenmeye başlamıştı.

-O bağırsakları karıştırırken, günüm bundan daha kötü geçemez diye düşünüyordum bir de. Damla ile birlikte kıkırdadık. O ise işaret parmağını bana uzatıp yapmacık bir tehdit etme haline geçti.

-Seni gitmene razı olacak kadar seviyorum ama gitmene yardım edecek kadar değil! Bu yüzden sırtıma kesin ve gerçekten işe yarar bir plan yapmak istiyorsanız, üçüncü sınıflardaki o kızıl kafalı çocuğu bulun. O çocuk bir profesörden daha iyi not tutuyor.

Şımarık çocuklar gibi yerimde zıplayıp ona sarıldım ve yanağına oldukça sulu bir öpücük kondurdum. O ise gülüşünü saklamak için başını çevirip eliyle yanağını sildi.

Gitmeyi gerçekten başaracak mıydım bilmiyorum ama bu kaçış planı bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Yasemin'e karşı bir borcum varmış da, sanki onu ödemenin tek yolu buymuş gibi hissediyordum.

Ya da sadece kendime borçluydum. Ve bu gidiş, içimde bana dair kaybettiğim herşeyi yerine koymam için bir fırsattı..

~~~

41. Bölüm ~ Ayçöreği vs Elmalı turta

~~~

Şunu anlamıştım. Eğer insanın bir hedefi varsa, zaman bile daha hızlı geçiyordu. Belki de bu yüzden haftalar beklediğimden daha çabuk geçti. Final notlarım Su ve Damla'nın yardımıyla hızlı bir ivme kazandı. Bu yüzden değişim programına başvururken daha umutluydum. Final sonrası tüm ilgimi ve dikkatimi Erva'ya vermiştim. Daha doğrusu vermiştik. Kızlar da en az benim kadar ilgiyle Erva'nın etrafında dolaşıyordu. Ve bu durum beni oldukça mutlu ediyordu. Hazırlıklar azalıp, düğün tarihi yaklaştıkça Erva'nın stres kanalları kapanmamak üzere açılmış ve Hakan'a göstermek istemediği o "tatlı" yanı çoktan su yüzüne çıkmıştı. En ufak aksilikte panik atak krizi geçirmeye yaklaşıyor ve her küçük ayrıntıyı ölümüne büyütüyordu.

Ama bütün bu sorunları çözenin kolay bir yolunu bulmuştuk. Her stresli günün sonunda Hakan elinde çikolata kutusuyla geliyor ve ona "herşeyin yolunda gideceğini" ufak bir öpücük eşliğinde kulağına fısıldıyordu ve bizim drama kraliçesi süt dökmüş gibi gülümseyip tüm olanları unutturuyordu.

Erva'nın yaşının hala evlenmek için küçük olduğunu düşünüyordum. Ama Hakanla ikisini yan yana görünce bu düşüncem aklımdan uçup gidiyordu. Birbirlerine öyle bakışları vardı ki, şu japon animelerinde aşık olan koca, parlak gözlü karakterlere benziyorlardı. Bir başlarının etrafında dans eden kalpleri eksikti.

Onları seyrederken insan gülümsemeden edemiyordu. Hakan'a aşkla bakan Erva'yı her gördüğümde "..ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.." sözünün onlar içinde geçerli olmasını istiyordum. Umarım öyle de olacaktı. Onların bakışları insanı aşka tekrar tekrar inandırıyor. Erva'nın kriz geçirdiği günlerin birinde yine Hakan'ı çağırmıştık. Düğüne sadece bir hafta kalmıştı ve Erva'nın ayarladığı fotoğrafçı son dakika sağlık sorunları sebebi ile anlaşmayı iptal etmişti. Erva da adamı arayıp "Eğer bir böbreğe ihtiyacın yoksa o düğüne geleceksin!!!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Hakanla bahçede konuşurken biz de endişeyle onları mutfağın camından izliyorduk. Biz bu krizden Hakan'ın bile sağlam çıkamayacağını düşünürken, o sakın bir şekilde eğilip Erva'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve dakikalar önce gözlerinden ateş çıkan kız, şimdi karşısındaki adama bakıp sesli şekilde kahkaha atıyordu. Şaşkınlığım aralalarındaki güzel enerjiyle gülümsemeye dönüştü.

"Birinin bakışı bile sizi aşka inandırıyor, hala umut var demektir." Dedi Damla yanı başımda. Başımı bahçeden alıp ona çevirdim. Yüzünde benimkine benzer bir gülüş vardı. Sanırım o da en az benim onların aşkına inanıyordu.

Pencere önünden çekilip, masada annemin kurabiyelerini yemek için Su'yun yanına katıldı.

-Gerçi ben o bakışı başka birinde daha görmüştüm. Dedi tekrar imalı bir şekilde.

Sonra Su'ya keyifli şekilde göz kırıp kurabiyeyi ağzına attı. Bense gözlerimi devirdim. Tam olarak neyi, daha doğrusu kimi kastettiğini sormadım. Kızların benimle ilgili olan teorilerini dinlemeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

Program sonuçları bir kaç gün içinde açıklanacaktı. Bunun düğünden önce olmasını bekliyordum. Çünkü düğünden hemen sonra gitmeyi herşeyden çok istiyordum.

-Erva'ya söylememeye kararlı mısın? Dedi Su.

Canım sıkılmış gibi dudak büküp başımı salladım.

-Görmüyor musunuz, çiçekçi istediği bukete 20 gül yerine 19 tane koyacağını söylediğinde bile nasıl sinirlendi. Sizce tek gül için çiçekçi öldürmekle tehdit eden kız, düğünden sonra ülkeyi terk edeceğimi öğrenirse nasıl tepki verir?

İkisi birden önce kıkırdasa da bana hak verdiler. Erva'ya söyleyememek korkalıktı belki, ama zaten yeterince stresi varken bir de bu konuyla kafasını karıştırmak istemiyordum. Düğünden ayrılmadan önce ona söyleyecektim. Kızıp sinirlense bile, düğünden hemen sonra balayına gideceklerdi ve eminim Hakan orada onu sakinleştirmenin bir yolunu bulabilirdi(!)

~~~

Programa kabul edilen sekiz kişiden biri oldum. Gerçi başvurunun toplam on beş kişiden oluştuğunu düşününce bu pek de başarılı bir sonuç sayılmazdı ama ne olursa olsun ben mutluydum. Ve ne yazık ki, bu mutluluğumu paylaşacak kimsem yokmuş gibi görünüyordu. Bu haberi, Erva'nın kınası başlamadan saatler önce, sadece üç kişiye söylemiştim. Ve o üç kişi, yani annem, Su ve Damla, kına konseptine uygun görünse de herkesten çok ağlamıştı. Öyle ki, gecenin sonunda, herşeyden habersiz kırmızı kaftanlar içindeki Erva bile onları teselli eder olmuştu.

-Kızlar bu kadar ağlamayın. Sonsuza kadar gitmiyorum ki, sadece iki sokak aşağıda olacağım. O bu cümleyi onlara sarılıp söylerken ben vicdan azabıyla kavrulmuşum. Ertesi gün düğünü olan en yakın arkadaşınıza gideceğinizi nasıl söylerdiniz ki?

Yaklaşık bir ay sonra gidecek olsam bile, annem sanki bu gece son gecemizmiş gibi sabaha kadar yatağımın başında saçımı okşadı ve sayısız hikaye anlattı. Tüm hikayelerinin ana konusu ise kızını çok seven bir anneyle ilgiliydi. Bense onun kokusu eşliğinde ağlayarak uykuya dalmıştım..

~~~

Ve beklenen gün gelip çattı!

Erva'nın düğünü Üsküdar sırtlarında tarihi, gösterişli bir konağın bahçesinde yapılacaktı. Ayrıca düğün fotoğrafları için de havanın güzel olması şarttı. Bu yüzden Erva, haftalardır sesli şekilde dua ediyordu. Sanırım duaları kabul olmuştu çünkü hava enfesti.

Sabah sayısız kere kurduğum alarmıma gerek kalmadan uyandım. Hızlıca bir şeyler atıştırıp Erva'nın yanına gittiğimde Ahmet'in ortalarda görünmemesine memnundum. Hakan bizi kuaföre bıraktığında Su ve Damla bizi orada hazır bekliyorlardı. Damla'nın, hatırı sayılır müşterisi olduğu bu yeri seçmemizdeki sebep sadece güvenli eller olması değil, Erva'nın yaşanabilecek herhangi bir krizini atlatmakta bize seve seve yardımcı olacaklarını da bilmemizdi.

Ama korktuğumuz olmadı. Erva beklediğimizin aksine oldukça sakindi. Saçı ve makyajı yapılırken sürekli gülümsedi, tırnaklarını yapan kızın müstehcen fıkralarını kahkaha atarak dinledi, düğün ayakkabılarını evde unuttuğumuzu korkarak söylediğinde ise, sorun olmayacağını belirtip sakince abisini aradı.

Öylesine şaşırdık ki, Su bir ara sakinleştirici içip içmediğini bile sordu. Ama o tatlı bir kahkaha atıp;

-Hayatımın en mutlu gününü baştan sona güzel geçirmek istiyorum. Demişti.

Saatler sonra biz tamamiyle hazırдық. Su hoş ayrıntılara sahip siyah bir elbiseyle, Damla ise sarı saçlarını daha da parlak gösteren kırmızılar içindeydi.

Ben bu kez koyu gece mavisi bir elbise giymiştim. Deniz kızını hatırlatır gibi, vücudumu baştan aşağı, sıkı sıkı saran elbisem içinde pek rahat olmasam da gerçekten güzel görünüyordum. Göğüs dekoltem kararında, saçlarım ise başımın üstünde en az elbisem kadar sıkı bir şekilde at kuyruğu ile toplanmıştı. Böylece asıl ön planda olan tek şey, sihirli ellerinde dokunduğu lacivert gözlerim olmuştu.

Erva'nın son rötuşları yapılırken telefonu çaldı. Telefondaki kişiye bir kaç kelime edip kapattı, sonra bana döndü.

-Ahmet abim geldi. Gidip ayakkabılarımı alabilir misin? Diye rica etti kibarca. Başta tereddüt etsem de başımı sallayıp dışarı çıktım.

Kapının kolunu bırakmadan parlayan güneşe karşı etrafa göz gezdirdim. Ahmet arabasından indi ve ben dar elbisemin içinde nefes almakta zorlandım. O da en az bizim kadar hazırды. Belki de daha fazla.

Oldukça şık kesimi olan, siyah bir takım elbise giymişti. Saçları bugüne kadar gördüğüm en özenli halindeydi. Ayakkabıları ve saçlarına sürdüğü şey güneşte parlayarak bana doğru yürürken, elimin altındaki kapının koluna daha sıkı sarıldım. Beni hala bu kadar kolay etkisi altına alıyor olması canımı sıktı.

Gözlerimi onun üzerinden çekip yutkundum, kapıyı bırakıp omuzlarımı dikleştirdim ve tamamen ona döndüm.

Elindeki kutuyu bana uzatmadan önce gülümseyip o lanet gamzesini gözüme sokmasaydı, belki zorla bulduğum dengemin sallandığını hissetmezdim.

-Çok güzel görünüyorsun. Dedi gülümseyerek.

Bana üç kelimeyle iltifat etmesi bile yüzümü kızartmaya yetse de, yersiz geliyordu artık.

Yakında evlenecekti. Ve artık ona karşı gerçek hislerimi de biliyordu. Bu yaptığı yanılttı.

Sadece başımı salladım. Elindekini almak için uzandım ama o geri çeker gibi yerinde oyalandı.

-Erva ne durumda? İçeride yaralılar var mı?

Elimde olmadan gülümsedim. Ama o espri yapmış bile olsa endişeliydi. En nihayetinde kardeşini tanıyordu. Biraz onu rahatlatmak, biraz da onun yanında artık gergin olmaktan hoşlanmadığımdan rahat davranmaya çalışarak cevap verdim.

-Şaşırtıcı olabilir ama yaşlı bir kedi kadar sakindi.

Kaşları havaya kalktı.

-Sakin miydi? Ben çoktan birilerini makasla kovalamaya başladığını falan düşünmüştüm.

Sesli şekilde kıkırdadım.

-Gülüştünü görmeyi özlemişim.. Dedi birden.

Anında dudaklarım taş kesildi. Yeşil gözleri huzurla gözlerimin içine bakarken ben kaşlarımı çattım. Evet, böyle davranması çok, hem de çok yanılttı.

Onu gafil avlayıp tek hareketle elindeki ayakkabı kutusunu aldım.

-Teşekkürler Ahmet ABİ. Dedim imalı bir şekilde.

Tam arkamı dönüyordum ki bana seslendi.

-Bu da senin.. Dedi, elindeki ufakık kağıt paketini bana gösterirken.

Ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Avcı köpeği kadar keskin bir burnum vardı. Ve bu kokuyu küçüklüğümünden beri tanıyordum. Ama direncimi kırmadım. Ukala bir bakışla gülümseyen yüzüne döndüm.

-Teşekkür ederim ama artık Ayçöreğini eskisi kadar sevmiyorum.

Bunu öyle bir tonla söylemişim ki, sanki ayçöreğini değil de, Ahmet'i eskisi kadar sevmediğimi söylemişim. Kısa bir an bu duygu bana tuhaf hissetirdi.

Ama o gülümsedi. Dudakları yana doğru kıvrıldı, gamzesi yanağında belli belirsiz çukur oluşturdu.

-Ama görünen o ki, hala ayçöreği kolyeni takacak kadar seviyorsun.

Lanet olsun ki haklıydı, takıyordum!

Ben orada olduğunu bildiğim halde bakışlarımı kolyeme götürdüm. Tekrar ona baktığımda ise bana ukala şekilde göz kırptı. Bense gözlerimi devirip arkamı döndüm. İçeri girerken onun ufak kahkahası kulağıma geldi.

~~~

Fotoğraf çekimine gitmek yerine salondaki düzenlenle ilgilenmek işime gelmişti. Çünkü Üsküdar'da bulunan üç farklı yerde çekim yapacaklardı ve elbisem bu yolculuk için fazla rahatsızdı. Damla o görevi seve seve sahiplendiğinde hiç itiraz etmedim.

Su ile her yeni gelen konuğun dedikodusunu yaparken inanılmaz eğlendik. Düğünde bulunan her kadına bir ile on arasında puan veriyorduk. Ama tek fark şuydu; ben giydiği kıyafete göre not verirken, Su kalça büyüklüğünü oyluyordu. Ve her seferinde popo farkıyla Su kazanıyordu. Saat ilerledi. Karanlık çöktü. Tüm ışıklar yandı. Konuklar ve ikramlar yerlerini aldı. Konağın bahçesi artık tamamen dolduğunda Erva merdivenlerden peri masallarındaki gibi, ihtişamlı bir giriş yaptı. Ufak konfetiler, ışık dansı ve çalan müzik eşliğinde öyle zarifçe süzülüyordu ki geceye, gözlerim dolmuştu.

"Her gelin güzeldir." derler. Haklıydılar. Ama eğer o kişi birlikte büyüdüğünüz kişiye çok hem de çok daha güzeldir..

Sayırsız taşlarla, zarif dantelle süslü, kırık beyaz gelinliğiyle ve kolundaki yakışıklı damadıyla nikah masasına otururken ben gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Damla beni masaya doğru ittirmeseydi, şahit olduğumu bile hatırlayamayacaktım.

Panikle alkışlamayı kesip nikahın yapılacağı gösterişli masada bana ayrılan yere oturdum. Öyle heyecanlıydım ki, yanı başımdaki sandalyede oturanın Ahmet olduğunu anlamam için tüm konukların alkışlamayı kesip, yerlerine oturması gerekti.

Bana baktığını hissetsem de ona dönmedim. O kulağıma yaklaşıp "Sen de yanlış sandalyelerde oturduğumuzu düşünmüyor musun?" Diye sorduğunda bile yüzüne bakmadım. Bu an Erva'ya aitti ve öyle kalmasını istiyordum.

Ayrıca nikah masanın bir kaç metre uzağında ki aile masasına gözüm takıldı ve Yasemin'in sadece bize dikkat kesildiğini görmem de bu kararlı duruşumda etkili oldu. Belki de aylar sonra Ahmet ile o bu masada oturacak ve evet diye bağıracaktı.

Tüm bunları düşününce kalan bütün dikkatimi Erva'nın gülümseyen yüzüne çevirdim. Nikah memuru önemli soruyu sorduğunda tüm semti inletecek bir eveet çıkmıştı dudaklarından. Tüm konuklar gibi bende kakhaha atarak coşkuyla alkışladım. Hakan'ın evet'i daha sakindi ama Erva'nın gözlerinin içine bakarak, sanki koca dünyada sadece o varmış gibi kabul etmişti ve böylesi gerçekten çok romantikti.

Memur bize "şahit oluyor musunuz?" diye sorduğunda ise, içimden en az Erva'nın ki kadar büyük bir onayla bağırarak geçmişti. Çünkü gözlerindeki gerçek aşka şahittim..

İmzalar atıldı. Memur, "Bende sizi karı koca ilan ediyorum." Dediği an ayakkabımın ucunda baskı ve ince bir sızı hissettim. Elimde olmadan, ani bir refleksle Ahmet'e döndüm ve onun sırttan yüzüyle karşılaştım. Resmen ayağıma basmıştı!

Gözlerimi kısıp, yüzümü buruşturdum. Ayağa kalkarken;

-Hiç komik değil! Dedim sinirle.

Ama o yine de gülümsedi. Konuklar gelin ve damadın ilk dansı için alkışlarla piste gidişlerini izlerken, ben hiddetle Su ve Damla'nın yanına yürüdüm. Tam ikisinin yanında durup ellerimi göğsümde toplamıştım ki Su dirseğini bana vurdu.

-Şu gelen Ahmet'in barbie bebeği değil mi?

Başıyla gösterdiği tarafa baktım ve Yasemin'in koyu pembe elbisesi, parlak sarı saçları, dolgun göğüsleri ve biçimli kalçalarıyla bize doğru yürüyüşünü izledim. Bu görüntüsüyle gerçekten barbie bebelere benziyordu ve parmağındaki yüzükle gerçekten ve sadece Ahmet'in bebeği olduğunu da ispatlıyordu.

Pek hevesli olmayarak onun yanımıza gelmesini bekledim. Geldiğinde kocaman gülümsemesiyle beni öptü, hem de iki yanağımı birden(!) Bense sadece başımı sağa sola oynatıp, parfümünün ağır kokusunu ciğerlerime çektim.

Kızlara başıyla selam verdikten bana döndü. Yüzünde yine dövmesi olan o gülüşü vardı.

-Erva'nın söylediğine göre bütün hazırlıkları dördünüz ayarlamışsınız. Herşey şahane görünüyor. Gerçekten çok yeteneklisiniz.

Açıkcası o da samimi görünmek konusunda çok yetenekliydi. Öyle ki, Damla içtenlikle iltifatlarını kabul etti. Bir kaç dakika boyunca gelinlik, salon ve ikramlar hakkında sohbet ettik. Daha doğrusu Damlayla ikisi sohbet etti. Ben sadece onları izledim, Su ise bir şeyi hesaplanmış gibi Yasemin'i süzmekle meşguldu.

Tam bizimle vedalaşıp gitmek üzereydi ki;

-Bu arada, biz de Ahmetle konuşup düğünü daha erken yapmaya karar verdik. Yani yakında sizden fikir almak istediğim çok fazla şey olacak. Dedi.

Bir kaç saniye gözlerimin içine baktı, sonra kusursuz gülüşünü de alıp yürümeye başladı.

Ben ne düşünmem yada ne hissetmem gerektiğime karar verememiştim. Onun kıvrarak uzaklaşan kalçasına bakarken birden Su kulağıma eğilip üstüne basarak;

-On! Dedi.

Ve ikimizde sesli şekilde gülmeye başladık.

~~~

Oval masalara servis yapılan yemek tabakları dışında, bahçenin bir köşesine kurulmuş oldukça uzun bir ikram masası vardı. Sayısız tepsiye dizilmiş, sonsuz lezzet patlamaları..

Çoğu tatlıydı ve ben elime aldığım tabağa hepsini koyup doyusuya yemek istiyordum. İlk kurbanımı seçmek için ufak adımlarla tüm masayı gezmeye başlamıştım ki önünde durduğum şeylerin ne olduğunu farkedince öylece kaldım.

Ayçöreği..

Ufacık, minyatür, küçük ayçörekleri..

Gümüş tepsiye dizilmiş sayısız çöreğe bakarak orada dikildim. Yanımdan geçen insanlar hiç düşünmeden tabaklarına aldıklarıyla uzaklaşırken, ben elimdeki tabağa onları koyup koymamak konusunda kararsız kaldım. Sanki onlara uzanmak Ahmet'e uzanmak gibiydi. Eğer yersem, her ısırıkta onu içime biraz daha dolduracakmış gibi korkuyordum.

-Onları senin için yaptırım.

Erva'nın en az tepsilerdekiler kadar tatlı sesi yanı başımda belirlediğinde hafifçe ürktüm ama ona belli etmeden güzel yüzüne gülümsedim.

-Çok güzel görünüyorlar. Diyerek başımı salladım.

Uzanıp ağzına bir tane atıverdi.

-Tatları da en az görüntüsü kadar güzel. Yemeyecek misin? Diye sordu lokmasını yutmaya çalışırken.

Yine tepsiye döndüğümde korkum iştahımı bastırmaya devam etti.

Bir kaç saniye düşündüm, sonra birden çenemi havaya kaldırdım ve Erva'ya döndüm.

-Biliyor musun, sanırım ayçöreğini gerçekten eskisi kadar seviyorum.

Bakışları bir süre ifadesiz şekilde yüzümde dolaştı. Sonra pembe dudakları hoşuna giden birşey olmuş gibi yana kıvrıldı.

-Hmm.. Sanırım bunun sebebinin ne olduğunu biliyorum.

Korkarak dudaklarına dikkat kesildim. Bakışları öylesine eğlenerek yüzümde dolaşıyordu ki, bir an içimden geçenleri duyduğundan bile şüphelendim.

-Sevdiğin bir şeyi çok fazla yediğinde zamanla ondan soğursun. Bir gün bir bakarsın, zamanında yemek için ölüp bittiğin şey yerine, başka bir lezzeti arar olmuşsun.

Gözüyle çabucak masayı taradı. Sonra eliyle bir kaç tepsi ötesini işaret etti.

-Mesela Elmalı turta. Belki de artık ayçöreğini değil de, elmalı turtayı seviyorsundur. Olamaz mı?

Şaşkın ördekler gibi kaşlarımı çatıp, bir ayçöreği tepsisine, bir elmalı turta tepsisine bakıp durdum. Benim kafam pinpon topu gibi iki tepsi arasında mekik dokurken o sesli şekilde kıkırdadı.

-Elmalı turta demişken..

Afallayan suratımla elinde tuttuğunu yeni farkettiğim minik kutuya baktım. Oldukça şık görünen mücevher kutusunu açtığına sıcak gülümseyerek bana döndü.

-Takmama yardım eder misin?

Tam olarak ne olduğunu anlamak için kutudan çıkardığı şeye merakla baktım. Zarif taşlarla süslenmiş, inanılmaz güzellikte, ufak ama gösterişli bir broştu.

-Bu da nerden çıktı? Diye sordum.

Yüzü yine keyifle aydınlandı. Meraklı gözlerime bakıp;

-Oldukça yakışıklı bir Romeo'nun bana düğün hediyesi. Dedi.

Nefesimi öyle hızlı şekilde içime çektim ki, bir kaç kez öksürmek zorunda kaldım. Panik ve heyecan karışımı bir duyguyla parmaklarımı Erva'nın koluna sardım.

-Emir mi geldi? Diye sorarken, annesini kaybetmiş çocuk gibi panikle sağa sola bakınmaya başlamıştım.

Bana cevap vermek yerine gülümsemeyi sürdürdü. Sonunda etrafta aradığımı bulamayacağımı kabullenip Erva'ya döndüm. Aynı soruyu tekrar sorup aciz görünmek istemediğimden parmaklarımla kolunu sıktım. Sanki bu daha olgun bir davranışmış gibi(!)

Dudakları artık daha büyük keyifle yayıldı yüzüne.

-Sakinleş. Hayır, Emir gelmedi.

Kolunu bırakıp kutuya dokundum.

-O zaman, nasıl..?

Broşu avucuma koydu.

-Bir arkadaşıyla göndermiş. Aslında bana arkadaşını göndermiş olması bile yeterli bir hediye idi ama o bir incelik daha yapmak istemiş.

Anlamayarak yüzümü buruşturdum. Gülümsedi. Bahçeye göz gezdirip kalabalık içinde belli birini aradı. Aradığı kişiyi bulunca parmağını uzatıp bana gösterdi.

-Bak, şuradaki lacivert takım elbiseli çocuğu görüyor musun?

Evet, görüyordum. Masasına kurulmuş büyük bir keyifle tabağındakileri yerken, etrafı seyrediyordu.

Başımı salladım.

-İşte o Emir'in arkadaşı olmakla beraber, benim düğünümü de ölümsüz kılan kişi.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Onda Emir'e ait birşeyler bulmak ister gibi, bir kaç dakika çocuğu seyrettim. Tek benzerliği etraftaki kızları etkileyici bakışlarla süzmesiydi. Ama hakkını yememek gerekliydi, her bakışının karşılığını almaya yetecek kadar güzel bir yüzü vardı.

Erva'nın koluma dokunmasıyla tekrar ona döndüm. Aynı soruyu yine sordu.

-Takmama yardım eder misin?

Gülümseyip elimdeki tabağı masaya indirdim. Avucumdaki broşta parmaklarımı dolaştırdım. Prenseslerin kraliyet gecelerinde taktıkları mücevherlere benziyordu. Gerçekten çok, hem de çok güzeldi.

Erva'ya baktığımda çoktan yan dönüp saçını bana doğru çevirmişti bile. Saçlarına uzanmadan önce tereddüt ettim.

-Bunun gelinliğine uyacağına emin misin?

Sadece başını hafifçe oynatıp yüzüme baktı.

-Düğün fotoğraflarında o kadar kusursuz çıktım ki, günün geri kalanında çuval giysem bile farketmez.

Gülümsedim.

-Hem bu broşun dünya üzerinde yakışmayacağı şey olduğunu da düşünmüyorum. Parmaklarım arasındaki broşu topuzuna dikkatlice takarken, kendi kendime fısıldadım.

-Çok zevkli biri..

Parmaklarımı saçlarından uzaklaştırdığımda Erva bana döndü.

-Bunu aşık olduğu kıza bakarak da söyleyebilirsin.

Önce göz kırptı, sonra yanağıma ufak bir öpücük bırakıp kalabalığın arasına karıştı.

~

Kısa bir duraksama sonrası hedefime kilitlenip yürümeye başladım.

Bir kaç masa sonra istediğim yere geldiğimde davet beklemeden sandalyeyi çekip oturdum.

Yanına oturduğum kişi önce şaşkınlık ama sonra memnuniyetle bana döndü. Muhtemelen beni bakıştığı kızlardan biri zannetmişti. O ağzını açmadan ben sordum.

-Siz Emir'in arkadaşısınız öyle değil mi?

Kısa süren hayalkırıklığını çabucak üstünden atıp muzur bir şekilde gülümsedi.

-Ona borçluydum diyelim.

Bu borcun Cennetle ilgili olduğunu düşünmek istemedim. Bu kez sıradaki sorumu biraz daha çekinerek sordum.

-Şeyy.. Şuan n erede olduğunu biliyor musunuz?

Yüzümde nasıl bir ifade oluşmuştu bilmiyordum ama çocuğun bana olan bakışıyla kendimi oldukça yardıma muhtaç biri gibi hissettim. Cevap vermeye korkar gibiydi.

-Üzgünüm ama hayır. Beni aradı ve bu düğüne gelip hayatımda çekebileceğim en iyi pozları çekmemi istedi. Ve bunu yaparken sıkıldığımı belli etmemi de yasakladı. Bir doğa fotoğrafçısı için bu yasağa uymanın zorluğunu tahmin bile edemezsiniz.

Söylediği şeye gülümsedim ama Emir'in nerede ve nasıl olduğunu öğrenemediğim için gülüşüm kısa sürdü. Başımı masadaki gümüş çatal bıçaklara çevirdiğimde o devam etti.

-Ayrıca bana, eğer düğünde dünyanın en lacivert gözlerine sahip olan kıızı yanına gelip benim nerede olduğunu sorarsa, ona sana gönderdiğim şeyi vermeni istiyorum dedi.

Anında yerimde doğruldum. Heyecanla onu izledim. Cebinden ufak bir zarf çıkardı. Bana uzatırken gülümsedi.

-Ve aynı kızın yumruklarının demir kadar ağır olduğunu ve ona asılmayı aklımdan bile geçirmememi de söyledi.

Bu sefer gülümserken oldukça mahçuptum. Ama bana uzattığı zarfla herşeyi unutup ona teşekkür ettim ve masadan kalkıp daha sakin olan ikramlar köşesine geri yürüdüm.

Sabırsızca ama dikkatli bir şekilde zarfı yırttım. İçinden tek bir fotoğraf çıktı. Ne bir not, ne de başka birşey..

Loş ışıkta kaçırdığım bir şey olmaması için resmi yüzüme yaklaştırdım. Resimdeki nin ne olduğunu anlamam bir kaç saniyemi aldı.

Fotoğrafta; simsiyah bir gece, daha siyah bir gökyüzü ve milyonlarca yıldız vardı. Zifir karası geceyi aydınlatan sayısız parlak nokta..

İç güdüsel olarak resmin arkasını çevirdim. Onun o kusurlu yazısını hemen tanıdım. Kalbim boğazımdaymış gibi atarken, dudaklarımı oynatarak okumaya başladım.

"Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi, yalvarıyorlar onun gözlerine, biz dönünceye dek siz parıldayın diye. Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde, utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı, gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı. Öyle parlak bir ışık çağlayanı olurdu ki gözleri gökte, gece bitti sanarak kuşlar cıvıldaşırdı.."

Uzun bir boşluk sonrası, kağıdın bittiği yerde son bir cümle daha vardı.

"Her gece seni hatırlamak için gökyüzüne bakmam yetiyor.."

Yazıyı defalarca okudum. Tekrar ve tekrar..

Sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Keşke ona bildiğinden emin olduğum repliğin devamını yazabilseydim. Keşke ona ulaşmama izin verseydi.

Ona yazamazdım ama sessizce mırıldandım mısraları, belki beni duyar diye.

"Bana romeo'mu geri ver; sonra öldüğünde

al da küçük yıldızlara böl onu;

onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,

bütün dünya gönül verip geceye,

tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe..."

Gülümsedim..

Ama yanağımdan tek bir damla yaşın süzüldüğünü farketmedim bile.

Başımı tekrar yeryüzüne indirdiğimde hala gülümsüyordum. Uzanıp boş bir tabak aldım. Ve hiç düşünmeden tabağıma ufak bir Elmalı turta koyup masama doğru yürümeye başladım..

~~~

Gecenin geri kalanı inanılmazdı. Ya da ben resim sonrası öylesine huzurlu bir ruh haline girmiştim ki dokduğum, duyduğum, gördüğüm, hissettiğim her şey beni eğlendirmeye yetiyordu.

Klasik ve ağır dans müzikleri gecenin sonuna doğru boyut değiştirdi. İç içe geçen halkalarla halay bile çekildi. Ülkenin her ilinin müziği çaldı. Ve herkes gönlünce oynadı. Sanırım kültürümüzün güzelliği de buydu. Öyle bir müziğimiz vardı ki, en asilzade insanın bile kanını kaynatıp kendinden geçirebilirdi, ki bence en elit insanların düğününde bile o ince çizgi geçilip, kendini piste atıp karşılıklı oynayan insanlar oluyordu.

Konuklar yavaştan gitmeye başlarken Su ve Damla yaşadıkları enerji patlaması sonrası bozulan makyajlarını tazelemek için ortadan kayboldu. Giderken bana, Çıkmaz'da onlar için güzel bir ev bulmamı söylüyorlardı. Mahalle insanların öyle çok sevdiler ki, Aysin ablayla tanımadıkları insanların dedikodusunu bile yapmışlardı.

Ben onların arkasından bakarken Erva beni kolumdan çekiştirip piste sürükledi. Ama çalan romantik bir müzikti ve ben ne yapmaya çalıştığını anlayamadan ellerini belime sarıp, başını göğsüme yasladı. Bende sesli bir kakhaha atıp ona ayak uydurdum.

Güzelliğini kaybetmeyen gelinliği ve bozulan saçında parlayan broşuyla bana dönüp iç çekti.

-Son dansımı seninle yapmak istedim.

Başını tekrar omuzlarıma indirdi. Ayağındaki ayakkabılarından gece boyunca şikayet etmişti ve belki de bu yüzden neredeyse ağırlığının hepsi omuzlarımdaydı. Ama yine de gülümsedim.

Uzanıp saçını okşadım. O an, onu ne kadar çok özleyeceğimi daha iyi anladım. Derin bir nefes alıp kaçtığım konuşmayı yapmaya hazırlanıyordum ki, sesli bir iç çekiş sonrası konuştu.

-Abim tam bir aptal biliyorsun değil mi?

Yorum yapmadım. Aynı ritimle sağa sola sallanmaya devam ettim. Başını kaldırdı. Yorgun ama mutlu yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimin içine baktı.

-Ve bir aptal yüzünden tüm sevdiklerini arkada bırakıp gitmemen gerektiğini de söylemeliyim.

Dans etmeyi, daha doğrusu anlamsızca sallanmayı bıraktım. Kirpiklerime kadar şaşırmıştım.

Aval aval ona bakmayı sürdürürken;

-Biliyor muydun? Diye sordum.

Omuz silkti.

-Kızlar söyledi. Dedi, saklama gereği duymadan.

-Aslında gece boyunca senin söylemeni bekledim. Daha da bekleyecektim ama o kadar korkaksın ki, bana gittiğin yerden mektup yazmandan korktum.

Ses tonu şakalaşır gibi dursa da, ben kendimi suçlu hissedip gözlerimi kaçırdım. Belki de haklıydı, cesaret edemeyip dediğini yapabiliyordum.

Göz ucuyla boşalmaya başlayan bahçede Yasemin'i buldu gözlerim. Konuklarla vedalaşan Ahmet'i masasında oturmuş öyle bir izliyordu ki, avucuna yasladığı yüzünde o bilindik gülüşü yokken saf hüznün dolaşıyordu güzel gözlerinde. Yine o tanıdık suçluluk hissiyle başımı Erva'ya çevirdim.

-Bu herkes için daha iyi.. Diye mırıldandım sessizce.

Az önce benim baktığım noktaya kısa bir bakış attıktan sonra gözleri daha kararlılıkla döndü yüzüme.

-Herkes için mi, senin için mi? Dedi tek kaşını kaldırarak.

Cevap vermedim.

-Bak, her ne kadar kulağa itici gelse de, senin abimle birlikte olup yengem olmanı isterdim.

Böylece sonsuza kadar bana zincirlenmiş olurdun.

Yengem kelimesi onu kıkırdattı. Sonra daha ciddi şekilde devam etti.

-Ama senin mutlu olmanı yengem olmandan daha çok istiyorum. Bu yüzden ne aptal abim, ne de Yasemin için gitmelisin. Eğer gideceksen, sadece kendi mutluluğun için git olur mu? Git ve mutlu ol.. Belki de şuan ağlayıp sana dur demem gerekirdi ama bu bencillik olur. Hayatında bir kere sen bencillik yap ve git ajan Sahra. Ama gittiğin yerde seni üzen şeyleri de unut ve geri döndüğünde, gözlerinle tekrar ışık saç.. Böylece kızıma dünyadaki en iyi teyze nasıl olunur gösterebilirsin.

Son cümlesiyle şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açıp bakışlarımı göbeğine sabitledim. Ama o güçlü bir kahkaha attı. Ellerini karnına götürdü ve parmaklarını oynattı.

-Korkma şuan içi boş ama gelecek planlarımda en kısa sürede doldurmak var. Bu yüzden sana ihtiyacım olacak ajan Sahra. Git, kendi mutluluğunu bul ve bana geri dön.

Ağlamamak için gülümsedim. Ama gözlerimin ıslanmış olduğunu biliyordum.

-Sen imzayı atar atmaz büyüdün mü ajan Erva?

Kıkırdadı.

-Evli bir kadın olarak ilk nasihatımı vermek istedim.

Birbirimize sıkı sıkı sarılıp saçma figürlerle dans etmeye devam ettik. Ama saniyeler sonra Hakan usulca yanaştı yanıma. Ona baktığımızda sırtıyorduk. Papyonunu çoktan çıkarmış, gömleği ise kemerinin içinden çıkıp özgürlüğüne kavuşmak üzereydi. Ama o da en az Erva kadar mutlu görünüyordu. Sırtmamızı farkedince küçük çocuklar gibi dudağını sarkıttı.

-Sanırım hayatım boyunca Sahra'yı kıskanmak zorunda kalacağım. Benimle bu kadar romantik dans etmemiştin.

Erva teselli eder gibi elini damadının göğsüne koydu.

-Üzgünüm hayatım ama kalbim çoktan bu lacivert gözlü kız tarafından fethedildi. Elinde kalanla idare etmen gerekecek.

Bana bakıp göz kırptığında ben kıkırdadım. Hakan ise onu kollarımdan çekip kendine yaklaştırdı. Gözlerinin içine bakarken;

-En azından son dansınızı bana başımlayabilir misiniz hanımefendi? Diye sordu aşkla bakarak.

Erva hayran olduğum cilvesiyle ladyler gibi ufak bir reverans yaptı.

-Bu ve bundan sonraki tüm danslarım sizindir beyfendi. Dedi parmaklarını zarif bir şekilde Hakan'ın avucuna indirirken.

Benden uzaklaşarak dansa başladılar ama benim varlığımı çoktan unutmuş gibiydiler. Ben elimde olmadan mutlulukla onları seyrederken, belime dokunan sıcaklıkla ürktüm. Ben başımı çevirip bakana kadar kollarım ve parmaklarım başkasının idaresine girmişti bile.

-Böylesine güzel bir kızın pistte yalnız kalmasına gönlüm razı olmadı.

Tanıdığım yeşil gözler, alışıktır olmadığım kadar cesurca gözlerime bakarken ben huzursuzca gözlerimi devirdim. Ama çoktan onun dans adımlarına uymuştum.

Ahmet'e bakmamak için bahçeye göz gezdirdim. Su ve Damla düğünde tanıştıkları yakışıklılarıyla son sohbetlerini yapıyorlardı. Su değil ama Damla benim kolumdaki adamın kim olduğunu farketmiş olacak ki gözleriyle belli etmeden beni takip ediyordu.

Bir diğer göz hapsinde olduğum kişi ise hiç şüphesiz Yasemindi. Ama o saklama gereği duymadan tüm dikkatiyle bize bakıyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp karşımdaki kişiye baktım. Gülümsüyordu hem de gamzeleriyle birlikte.

Ona baktığımı farketdiği an, beni biraz daha kendine çekti. Yine tanıdık kokusu doldurdu ciğerimi ama bu kez aynı etkisi yoktu tenimde. Güçlü durmak için yutkundum.

Başını boynuma yaklaştırıp kulağıma fısıldadı.

-Niye bu kadar güzelsin..

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama bu nefes sakın kalabilmem içindi. Çünkü gerçekten bu yeni hali beni huzursuz ediyordu. Aramızdaki mesafeyi eski güvenli haline getirdim.

Ona bakarken katı durmaya özen gösterdim. Ama o umursamıyordu. Yanağındaki çukurla birlikte gülümsemeye devam etti.

-Sanırım sebebi gözlerin.. Dedi bu kez, göz kırpmadan gösterdiği sebebe bakarken.

Kısa bir an iradem zedelense de çabuk toparlandım.

-Bana böyle şeyler söylemen beni rahatsız ediyor Ahmet ABİ.

Hala gülümsemeye devam etse de eskisi kadar keyifli değildi.

-Senin de bana hala abi demen beni rahatsız ediyor. Dedi çabucak.

Oyun mu oynamaya çalışıyordu bilmiyordum ama bakışlarım kısa bir an Yasemin'e kaydığında kaybettığım tüm iradem damarlarıma geri döndü.

-Şuradaki sarışın kıızı görüyor musun? Hani yakında evleneceğin, parmağında senin yüzüğünü taşıyan kız! İşte o kız senin rahatsız olmandan çok daha fazlasını hakediyor Ahmet ABİ. Mesela şuan sevdiği, evleneceği adamı başka bir kızın kollarında dans edişini izlemeyi değil, aynı adamın kendi kollarında olmasını hakettiği gibi..

Gülüşü soldu. Bakışlarını bir saniyelğine bile o tarafa çevirmedi. Sadece bana bakmaya devam etti. Yeşil gözleri koyulaştı.

-Bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor! Dedi sert sayılabilecek bir ifadeyle.

Ellerimi üzerinden yırtar gibi çektim. Ahmet'in sevgisini duymanın beni rahatsız edeceğini düşünmezdim. Ama etti. Evleneceği kız bizi izlerken beni sevdiğini söylemesi tüm damarlarımı titretti. Tam onu pistte bırakıp gidecektim ki belimi daha sıkı sardı. Avucundaki parmaklarımı sertçe tutup kıpırdamamı engelledi.

-Sen gittikten sonra kulaklarımda abi kelimesinin kalmasını istemiyorum Sahra! Dedi yalvarırcasına.

Sakinleşip öylece yorgun yüzüne baktım.

-Gideceğimi biliyor musun? Diyebildim sonunda.

Keyifsizce omuz silkti.

-Annen anneme anlatırken duydum. Okulu Avrupa'da tamamlayacakmışsın.

Dansı yarım bırakmaktan vazgeçtim. Başımı eğip gözlerimi ondan kaçırdım.

-Sanırım bugünlerde kimse sır saklayamıyor. Dedim sessizce.

Bir süre konuşmadan sallandık. Şarkının son melodileri yaklaşıyordu.

-Ne zaman gidiyorsun? Diye sordu.

-Birkaç hafta içinde.. Dedim onun yüzünden ısrarla kaçıp, siyah takımında dolandırdığım gözlerimle.

-Gitmeni engelleyebilecek bir şey söyleyebilir miyim?

Başımı kaldırdım. Zümrüt yeşili hüzünlüydü bu kez. Son dansımızdı. Belki de onu son görüşümdü.. Bunu farkedince uzanıp yanağına dokundum. Parmak uçlarım tenine değdiği an gözlerini kapattı. Nefesini bırakıp tekrar açtığında ben sıcaklığından parmaklarımı uzaklaştırdım. Gözlerinin içine baktım.

-Gitmeme sebep olacak o kadar çok şey söyledin ki, sanırım bundan iyisini yapamazsın. Şarkı bitti. Dans etmeyi bıraktık. Kollarından uzaklaşıp gülümsedim. Onun da gülümsemesini, gamzelerini de son kez görmeyi bekledim. Ama yanağındaki çukuru zümrüt yeşili gözlerinden akan hüznün çoktan doldurmuştu.

~~~

Pasaport ve vize işlemleri bir kaç hafta sürdü. Annem bu haftalar boyunca hemen hemen her gün ağladı, babamsa daha metanetliydi. Benim eğitimim ve geleceğim için böylesinin daha yararlı olacağına ikna olmuştu. Yada ben programla ilgili öylesine etkileyici bir sunum yaptım ki ikna olmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissetmiş ve gitmem için engel olmamıştı.

Ama haklıydım. Programın detaylarını, faydalarını öğrendikçe bu gidiş benim için bir kaçıştan fazlası olmaya başladı. İlk üç sene İngiltere de eğitim göreceğim ama kalan iki yılı avrupanın istediğim şehrinde hastane görevimi de yaparak bitirebilecektim. Ve ben şimdiden son iki senemi nerede geçireceğime karar vermiştim. Düşünmek bile heyecandan dudaklarımı kemirmeme sebep oluyordu. Erva haklıydı, artık kimse için değil, sanırım sadece kendim için gitmek istiyordum.

Valizimin fermuarını çektüğimde onunla uzun bir telefon konuşmasını yeni bitirmiştim. Hala balayındaydı ve geri dönmek için daha beş haftası daha vardı. Böylesi çok da iyi olmuştu, çünkü onunla vedalaşmak da diğerleriyle vedalaşmak kadar zordu.

Diğerleri, yani Su, Damla, annem, babam ve mahallem..

Hepsine yasak koymuş, benimle vedalaşacakları yerin evimin bahçesi olduğunu söylemiştim.

Tabi itirazlar gecikmedi ama ben onlardan daha kararlıydım. Havaalanında ağlamak daha doğrusu yaptığımın yanlış olduğunu hissetmek istemiyordum.

Bahçedeki vedamız bile öylesine duygusalı ki, bu kararımın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlamıştım.

-Eğer orada Tom Hardy kadar karizmatik bir İngiliz'le tanışırsan bana hemen haber veriyorsun ve ben yanına taşınıyorum.

Su bana sarılırken ben kahkahalar attım. Ağlamamak için yaptığını biliyordum, bunu bana sarılırken iç çekişinden anladım.

Damla onun kadar güçlü değildi. Daha elleri bana uzanmadan bile gözleri dolmuştu. Ona bakıp gülümsedim.

-Seni aramak için kimi görmeyi bekleyeyim. Henry Cavill, Jude Law, David Beckham, hangisi? Eliyle yanağına süzülen ilk yaş sildi.

-Hiç biri. Ve eğer beni aramak için sebep beklersen seni elimden İngiltere kraliçesi bile alamaz. Onu kendime çektim ve sıkı sıkı sarıldım. O da daha fazla saklamadı yaşlarını. Kollarımdan ayrılmadan önce iç çekerek kulağıma fısıldadı.

-Ama prens Harry'i görürsen benden selam söyle olur mu?

İkimiz aynı anda yaşlarla dolu hüzünlü bir kahkaha attık. İkisine de sahip olduğum için mutluydum.

Annem ve babamla olan vedam daha kısa ama daha vurucuydu. Annemin gözlerini saklayarak bana yemem gereken şeyleri sıralaması, oralar soğukmuş kalın giy demesi, uyurken kapının kilitli olduğunu kontrol etmemi söylemesi bile içimi sızlatmaya yetti. Babam sadece "dikkatli ol kızım.." Dedi. Yada sadece onu diyebilecek kadar konuşmak istedi. Daha fazlasını yapmak onu ağlatacaktı ve o ağladığını görmemi istemezdi.

Taksi geldiğinde hepsine tekrar tekrar sarıldım. Babam valizlerimi bagaja koyarken Ervaların evinden annesi ve Mine abla çıktı. Onlarla da vedalaştım. Mine abla gözleriyle bir çok şey söylemek istiyordu ama onun yerine sadece "Mutlu ol.." Dedi.

Taksiye binerken acele etmedim. Kabul etmek istemesem de Ahmet'in bir yerlerden çıkmasını bekliyordum.

Ama arabaya binerken Ahmet yoktu. El salladığımda da..

Bende taksi Çıkmaz'dan çıkana kadar, onunla vedalaşır gibi birlikte oturduğumuz duvara, tırmandığımız ağaçlara, yürüdüğümüz yollara, oturduğumuz kaldırımlarla vedalaştım.

Mahalleme de veda ettim. Her sokağına gülümsedim. Beni büyüttüğü için herkese teşekkür ettim. Nedense geri döndüğümde herşeyin değişeceğini düşünüyordum. Belki onlar değil ama ben değişecektim.. Hissediyordum..

Havaalanında tek başıma beklerken yalnızlığı anlatan hüzünlü bir klip çekiyor gibiydim. Kalkış saati yaklaşmadan son kontrolden geçmek istemedim, belki de kendime vazgeçmek için zaman vermiştim. Bu süre içinde bir kaç kez korkuya kapılıp karar bile değiştirmiştim.

Ama uçağın adı ilk kez anons edildiğinde ayağa kalktım ve bacaklarımın titremesi beni etkilemesin diye yutkunup omuzlarımı dikleştirdim. Valizimin kolunu çekiştirip son alana yürüdüm.

Fazla büyük olmayan valizimi görevliye teslim etmiş ve son kapıdan geçecektim ki adımı duydum. Duyduğum şeyin ne olduğundan emin olmak için nefes almadan bekledim. Ama doğruydu. Adım gürültülü alanda yankılanıyordu.

Başımı sağa sola çevirip sesin sahibini aradım. Ve arkamda, bir kaç metre geride, üniformalı bir adamın zorla zaptettiği onu gördüm!

~~~

42. Bölüm ~ Final part 1 / Mendil

~~~~

Ahmet!

Ahmet iri sayılabilecek görevlinin ellerinden kurtulmaya çalışırken ben sessizce onun adını söyledim. Belki de sadece dudaklarımı oynatabildim, bilmiyorum.

Ne işi vardı ki burada?

Bu da şu filmlerdeki sahnelerden biri miydi yoksa? Hani; kız herşeyi geride bırakıp ülkeyi terk etmek üzereyken, son anda sevdiği adamın gelip onu durdurduğu o bilindik sahne.

Açıkcası bu tarz sahneleri iç çeke çeke izlesem de, gerçek hayatta böyle şeyler olmayacağını bilecek kadar realist birisiyimdir. Çünkü bazı şeyler sadece filmlerde olur. Mesela tek boynuzlu atlar, iyi kalpli katiller, ıssız adaya düşen gizemli uçaklar yada bilinmeyen bir gezegende yaşayan mavi suratlı insanlar. Bunlar sadece filmlerde olurdu. Tıp kı, havaalanında sevdiği kişiyi durdurmaya çalışan aşıklar gibi..

Ama burdaydı işte!

Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Elimdeki biletimle havaalanı görevlisinin pek de kibar olmayan bir tavırla durdurduğu Ahmet'e bakıyordum. Adımı bir kaç kez daha tekrarladığında sonunda bacaklarım onlara doğru hareketlendi. Aklıma sıralanan daha gerçekçi ihtimallerle, korkarak onlara doğru hızlıca adımlamaya başladım.

Koşarcasına yanlarına gittiğimde bizi ayıran tek şey sarı, kalın bir plastik şeritti.

Benim varlığım görevlinin sert duruşunu değiştirmede, hala sanki bir suçluymuş gibi Ahmet'in koluna yapışmıştı ama Ahmet nefes nefese de olsa bana gülümsedi. Ben ise korkuyla bir ona bir adama bakıyordum.

-Ne oldu? Ne işin var burada? Diye sordum. Sonra aklımdaki kötü ihtimalleri susturmak ister gibi sessizce;

-Yoksa birine birşey mi oldu? Dedim korkuyla.

Ahmet hiç düşünmeden;

-Eğer gidersen olacak! Dedi.

Daha fazla şey söyleyebilmek için kolundan tutan adamı bir kez daha üstünden sirkelemeye çalıştı. Ama başaramadı. Bu kez ben kaşlarımı çatıp aynı kişiye baktım.

-Sanırım artık kolunu bırakabilirsiniz beyfendi!

Ama adam bu emrime pek de uyacağına benzemiyordu.

-Bu şeridin ilerisine geçebilmesi için, o peronda bekleyen uçak için bilete sahip olması gerek.

Ama görüyorum ki sevgiliniz bahsi geçen bilete sahip değil! Dedi, gayet sert bir ses tonuyla.

-Ama ben sahibim! Diye karşılık verdim, elimdeki bileti ona doğru uzattım.

Ama adam rahatsız edici şekilde gülümsemekle yetindi.

-Farkındayım. Bu yüzden sizin değil, sevgilinizin kolunu tutmaktayım hanımefendi!

Gözlerimi döndürdüm. Polisliğe özenen göbekli bir güvenlik görevlisine yumruk atmak ne kadar ceza almama sebep olurdu acaba?

Parmağımla bizi ayıran sarı şeridi işaret ettim.

-Yani ben konuşmak için bu şeridin arkasına geçersen kolunuzu ondan uzaklaştıracaksınız öyle mi?

Omuz silkti.

-Tehlike oluşturacak bir hareket yapmadığı sürece, evet.

Sinirimi belli edecek şekilde nefesimi bıraktım. Ve şeridin altından geçip onların karşılarında durdum. Bu geri dönerken tekrar aranacak olmam anlamına geliyordu ama Ahmet'in söyleyeceklerini duymak için bu zahmete katlanmaya değerd.

Hala kıpırdamadığını görünce gözlerimi adama doğru diktim. O da sırtarak kalın parmaklarını Ahmet'in kolundan uzaklaştırdı. Rahatsız edici bakışlarıyla, bizi duyamayacak ama göz hapsinde tutmasına yetecek kadar uzaklığa gittiğinde, ben ciddi anlamda adam yaralamanın cezasının ne olacağını düşünüyordum!

Sonunda tüm dikkatimle Ahmet'e döndüğümde gömleğini çekiştirip, önüne düşen saçlarını geriye atıyor, hırpalanmış gibi duran haline biraz olsun çeki düzen vermeye çalışıyordu. Gözleri ise yemyeşildi, yanakları oldukça kızarmış ve hala hızlıca nefes alıp veriyordu. Sanki Çıkmaz'dan buraya kadar koşmuş gibiydi.

-Neler oluyor söyler misin artık? Dediğim an uçağımın yeni anonsu yankılandı parlayan mermer duvarlarda.

Ahmet sesi duyduğu an panikle kollarına sarıldı.

-Gitme!

-Ne?!

Buruşturduğum yüzüme, şaşkın gözlerime bakıp nefes nefese devam etti.

-Gitme! Çıkmazdan ilk gittiğin gün sana bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Ama şimdi söylüyorum. Gitme! Gitme Sahra.. Aynı şehrin farklı yerlerindeyken bile kalbindeki yerimi korumayı beceremedim, eğer şimdi dünyanın öbür ucuna gidersen... Sadece gitme.. Lütfen.. Öyle hızlı ve soluksuz konuşuyordu ki, düşünemiyordum bile. Tek yapabildiğim göz kırpmaktı ki, bu eylemi parlayan yeşil gözlerine bakarak yapmak bile yeterince zordu.

-Ama.. Diyebilirdim sonunda.

Parmakları sıkıca sarstı kollarımı.

-Ama'sı yok! Sen giderken ses çıkarmayarak aptallık ettim, tıp kı sahilde bana elini uzattığında tutmadığım gibi. Ama şimdi farklı Sahra. Şimdi sana ömrümün sonuna kadar sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istiyorum.

Öylesine yakınımda, bakışlarını gözlerimden ayırmadan konuşuyordu ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Söyledikleri beynimde tekrar edemeyeceğim kadar şaşırtıcıydı.

Başımı geriye doğru çevirip hala açık olan peronun kapısına baktım. İçeri girmek için sırada bekleyen insanlar oldukça azalmıştı. Tekrar beni kendine çevirdi.

Gözlerime yeniden kilitlenip kırmızı yanaklarında yerini alan gamzesiyle gülümsedi.

-Gidemezsin.. Bütün bir ömrü birbirimizi bekleyerek geçirmedik mi?

Doğruydu. Beklemiştim. Ama o..

Başımı sallayıp aklımdan geçen şeyin sıkışmış jeton gibi dudaklarıma inmesini hızlandırmaya çalıştım.

-Ama sen evleniyorsun? Diyebildiğimde sesim günlerce bağırılmış gibi kısık çıkmıştı.

Parmakları yine sıktı tenimi. O da başını salladı.

-O aptallıktı. Evlilik yok, düğün yok. Bu yüzden gitmene gerek de yok.

Elini kolumdan alıp yanağıma koydu. Yüzümü okşayan sıcaklığı beynimin iyice uyuşmasına sebep oldu. Yüzünü bana daha fazla yaklaştırıp fısıltıyla konuşmaya başladığında ben artık gerçeklik duygumu yitirmeye başlamıştım.

-Lütfen benimle kal. Kendi masalımızı yazmaya başlayalım artık..

Kısa bir an bekleme alanında uyuduğumu ve bu olanların bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm. Uyanmak için avucumu sıktım. Ama gerçekt. Ahmet bir kaç santim uzağımda, zümrüt gözleri, gamzesi ve gülüşüyle beni aşka davet ediyordu. Bense nefes almaya çabalamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Dudakları bana yaklaşırken beyin hücrelerimi dürten son bir düşünce çıktı dudaklarımdan;
-Yasemin..?

Parmakları çenemi istediği pozisyona çekerken yeşiliyle beni uyuşturmaya devam etti ve gülümsedi. Kalan son nefesiyle fısıldamaya başladığında söylediklerini duyabilmek için gözlerimi kapattım.

-Yasemin, başkasını seven bir adamla evlenemeyeceğini söyleyip yüzüğü avucuma koyduğunda, tek düşündüğüm sana yetişip, başından beri sana ait olanı parmaklarına takmak oldu..

Ve sıcak teni, kuruyan dudaklarımı örttü..

O an gözümün önüne patlayan havai fişekler yada sonsuz gökkuşaklarının gelmesini bekliyordum. Ama onun yerine, sadece iki saniye sonra, söyledikleri işlevini yitiren beynimde yankılandı! Gözlerimi hızlıca açtım. Yanılmamıştım, bu bir rüyaydı!

Çenemdeki parmaklarına uzanıp sıcaklığını hızlıca tenimden çekerken, dudaklarımı ondan uzaklaştırdım. Yarım kalan öpücüğün sersemliğiyle yüzüme baktı. Bense sakın kalmaya çalışıp durumu iyice anlamak için düz bir sesle sordum.

-Yasemin sana yüzüğünü verdiği için mi buradasın?

Afalladı. Ağzını açtı ama konuşamadı. Sanırım bu kez beyni yavaşlayan oydu. Yerinde kıpırdanıp tekrar hamle yaptığında onu durdurmak ve aramızdaki mesafeyi korumak için elimi kaldırdım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, tek kaşımı kaldırdım.

-Sensiz yaşayamayacağından korktuğun için beni geri çevirdiğin, o güçsüz dediğin kız sana yüzüğü verdiği için mi beni durdurmaya geldin Ahmet?

Panikle ve korkuyla salladı başını.

-Hayır, yanlış anladın. O vermeseydi de bu düşün olmazdı.

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Elimi saçlarıma götürüp başımı salladım.

Ve o an anladım. Geçmiş bazen hatırlamak istediğimiz gibidir!

Birden hatırladığım geçmişim değişmeye başladı. Geçmişi düşündüğümde gözümde canlanan eski Ahmet yok oldu. Onu düşündüğümde gördüklerim şekil değiştirdi. Sahra gibi değil de, yabancı bir göz gibi baktım geçmişe..

Günlerce pencere önünde beklediğim cesur çocuk yok oldu. Başkalarının yanında gördüğümde bile içimi yakan yüz farklılaştı. Kalbimi ağrıtacak kadar sevdiğim adam silindi..

Ağlamakla gülmek arasında giderken gülmeyi seçti dudaklarım.

Belki de delirmeye başladığımı düşünen afallamış yüzüne baktım.

-Biliyor musun, ateşe uçmaktan korkan kelebeğin hep ben olduğumu düşünüyordum. Ama o sendin! Bana doğru uçmaya cesareti olmayan sendin!

Gülüşüm silindi. Dişlerimi sıktım.

-Bir adım uzağındaydım. Bir adım.. Ben sana bakarak acı çekerken, sen korkaklık yaptın. Bana aşk şarkıları söylemene, destanlar yazmana gerek yoktu ki, uzanıp elimi tutsan yeterdi. Sen bana baksan bile ben sana koşardım be adam. Ama yapmadın!

-Sahra ben..

-Sen bir korkaksın Ahmet!

Bana doğru uzattığı elini ittim. Yanağımdan izinsiz süzölenleri sinirle bastırarak sildim.

-Korktuğun için onca yıl tek kelime edemedin, korktuğun için bana gitme diyemedin, korktuğun için aptallık edip o kıza yüzüğü verdin, korktuğun için o sahilde elimi tutamadın, korktuğun için acı çekmeme göz yumdun, korktuğun için sevmediğin bir kızla evlenmeyi bile göze aldın. şimdi karşıma geçmiş, cesaret edemediğin şeyi o kız yaptığı için bana gitme diyebiliyorsun!

Kabul edemez şekilde başımı salladım. Artık silmeye çalışmaktan vazgeçtiğim göz yaşlarımı yüzümün her yerinde hissediyordum.

-Aklım almıyor, ne bekliyordun, dakikalar önce başkasının parmağından çıkan yüzüğü sorgusuz sualsiz takacağımı mı?

Gözlerini benden kaçırdı. Dudaklarını ısıyor, yumruğunu sıkıyordu. Derin bir nefes alıp iki elimle yüzümü kapattım. Parmaklarıma değen bütün ıslaklığı silmeye çalışıp bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yüksek tavanda yankılanan ses uçak için son çağrıyı haber veriyordu.

Burnumu çekip, kendimi toparlamama yardım edecek sesli nefesimi dışarı bıraktım. Ona tekrar bakmak istemedim. Arkamı döndüm, tam adım atacaktım ki;

-Onun yüzünden değil mi? Dedi.

Sesi yıllarca sigara içmiş biri gibi çıkmıştı. Başımı ona çevirdim. Yeşil gözleri ıslanmıştı.

Yanaklarındaki ve boynundaki damarları titriyordu. Kime kızgındı ki?

-O Romeo dediğin, seni değiştiren herif yüzünden öyle değil mi?

Tamamen ona döndüğümde, yüzündeki çizgilerin sebebinin kızgınlık yerine pişmanlık olmasını isterdim.

Başımı salladım.

-Anlamıyor musun? Tüm bunlar sadece senin yüzünden Ahmet. Ne bana, ne Yasemin'e, ne de ona kızamaya hakkın var. Korkaklığının sebebinin başkasında arama..

Çenesi titrediğinde gözleri acıyla parladı. Yenilmiş yüzüne bakarken boğazımda yükselen hissi yutmaya çalıştım.

-Biliyor musun, haklıydın. İnsan Çıkmaz'ın dışındaki dünyanın daha büyük olduğunu anladığı an, orada kalmak zor geliyormuş. Çünkü Çıkmaz'ın dışındaki dünya sandığımız kadar korkunç değilmiş. Çıkmaz'ın dışındaki aşklar bencil değilmiş. Dışarıda, birini sadece kendine saklamak istediği için seven insanlar yok.

Titreyen parmaklarım boynumdaki gümüşe uzandı. Zorlanmadan çekip aldım sakladığım yerden. Ona doğru yürürken dizlerim titredi. Sıktığı yumruğuna uzandım. Saniyeler önce tenimi yakan elleri şuan buz gibiydi. Kan gitmeyen parmaklarını zorla da olsa açtım. Avucuna kolyeyi bıraktığımda bana bakmıyordu.

-Evimin neresi olduğunu anlamam için artık ayçöreğine ihtiyacım yok.

Avucunu yavaşça kapatırken gözleri beni buldu. ıslanmıştı, bu yüzden belki de ilk kez bu kadar yeşil görünüyorlardı. Ona bakmak, sabah güneşinin vurduğu berrak denize bakmak gibiydi. Ama artık o aşık olduğum adama bakmıyordum. Uğruna ailemi, sevdiklerimi bırakmayı göze aldığım adama değil, bir çift güzel göze bakıyordum sadece..

Zor da olsa gülümsedim.

-Git Ahmet.. Hayatında bir kere, gerçekten cesur davran ve başkasını sevdiğini bildiği halde, seni kabullenen insanın yanına git. Kendi aşkına sahip çıkamadın, bari onunkini sahipsiz bırakma. Yüzüğü soğumadan onun parmağına geri tak. O kız bunu hakediyor.

Kalbimde kalan son kırıklıkları dudağımdan yanağına bıraktım usulca. Pürüzlü yüzünden uzaklaşırken, bedenimde ve ruhumda ondan geriye birşey kalmadı.

Onu arkamda bırakıp yürürken birşeyi daha anlamıştım. Ben ışığa uçmaktan korkan kelebek değildim.

Ben ufak bir tırtıldım sadece. Bunca yıldan sonra asıl şimdi kozamdan çıkıyordum. Ve uçacağım ışığın kim olduğunu biliyordum artık.

Ahmet'in dudakları bana dokunduğu an anlamıştım, ben başından beri "ona" aittim. Benim ışığım oydu..

Onu seviyordum.. Çikolatanın neden bu kadar lezzetli olduğunu açıklayamıyorsam, onu neden sevdiğimi de açıklayamıyordum. Ama seviyordum işte..

Evet, geçmiş bazen hatırlamak istediğiniz gibidir. Ve ben geçmişime olan bakış açımı değiştirmiştim. Şimdi sıra geleceğimi şekillendirmekteydi.

Ve tek yapmam gereken, kıymetini bilmediğim, farketmediğim ve kaybettiğim ışığı tekrar bulmak için beklemektir..

~~~~

~ 5 yıl sonra ~

-Sahra gerçekten bu akşamki konsere benimle gelmeyeceğine inanmıyorum.

O bozuk tükçesiyle söylenirken ben elimdeki kalemi önümde duran dosyanın üstüne bıraktım. Cevap vermeden önce gözlerimi devirmeyi de ihmal etmedim.

-Son gittiğimiz konserde yanındaki sarışın Hollandalı'ya bademcik ameliyatı yaparken varlığını bile farketmedin hanımefendi!

Gözümün önüne gelen görüntüyle yüzümü buruşturdum.

-Üstelik gelmemi istemenin tek sebebi, sarhoş olduğunda cüzdanının çalınmayacağından emin olman.

Elini kalbine koyup iç çekti.

-İşte şimdi kalbimi kırdın Doktor Sahra. Seni sadece o yüzden değil, randevum iyi geçmezse beni eve kadar taşıman içinde yanımda tutuyorum.

Sesli şekilde kıkırdadığında masamda elime gelen ilk şeyi ona fırlattım. Ben başımı iki yana sallarken o hala kıkırdamakla meşguldü.

İngiltere'de işkenceden farksız olan derslerle ve yalnızlıkla geçen ilk üç senemden sonra, hastane görevi için elimdeki tüm imkanları kullanmış ve kendimi hayalini kurduğum şehre atmıştım.

Verona'ya..

Ve bu şehre geldiğimden beri tek ve en iyi arkadaşım oydu. Naz..

Almanyada yaşayan Türk kökenli bir ailenin tek kızıydı. Ve o da benim gibi Tıp fakültesini avrupada tamamlamak için yuvasından kaçmıştı.

Berbat Türkçesine rağmen, mükemmel İngilizce ve Almanca konuşuyor. Hatta "bazı" yeteneklerinden dolayı benden daha hızlı İtalyanca öğreniyordu.

Evet, Verona'daydım. Ama bunun sebebi sayısız tarihi yeri, hatta şahane pizzaları değildi. Burada olmamın tek sebebi Romeo ve Juliet'ti..

Her ne kadar çoğu kişi onların Sheakespear'ın sadece hayal gücünde olduğunu söylese de, onlar burada yaşamışlardı. Burada evleri, sokakları vardı. Ben buna inanmak istiyordum.

"Onunda" inandığını biliyordum. Bu yüzden bir gün buraya geleceğinden emindim..

Okul bitmiş ama henüz diplomalarımı kavuşamadığım için resmi olarak doktor sayılmıyor, hala stajyer doktor olarak sınıflandırılıyordum. Ama bu, Verona'nın polikliniği andıran bu küçük hastanesi için sorun değildi. Toplam altı doktoru (ki ikisi sadece gece doktoruydu), on hemşiresi olan bu hastanede, iki sene içinde gördüğüm en kritik vaka Alman bir turistin kalp krizi geçirmesiydi. Genel olarak İtalyan yemeklerini ve şarabı fazla kaçırın turistlerle ilgileniyorduk. Daha ciddi bir durum olursa onları bir saat uzaklıktaki Venedik veya Milano şehrine naklediyorduk.

Yani genel olarak klasik muayene, basit kan tahlilleri yada sarhoşken birbirini yaralayan insanları dikmek dışında pek de etkileyici şeyler yapmıyorduk. Kısacası bu küçük, sıcak, masalsı şehirde oldukça rahattım.

Bunda Naz'ın payı da çoktu. Buraya benden bir sene önce gelmişti. Ve beni görür görmez öyle sıcak davranmıştı ki, onu yıllardır tanıyormuş hissine kapılmıştım. O bunun sebebinin Türk genleri olduğunu söylüyordu.

Şiirlere konu olacak güzelliği yoktu ama bir film karakteri kadar renkliydi. Orjinalinde kahve rengi olan saçlarını her ay başka bir renge boyuyor ve vücudunda, hastanede giydiği günlük

kıyafetlerle nasıl gizlediğini hala çözemediğim kadar çok dövmesi vardı. Daha da ilginç olan neredeyse bütün dövmelerini kendisinin yapmış olmasıydı.

Birbirimizden olabildiğince farklıydık. İkimiz de Verona'nın farklı şeylerine hayrandık. O sayısız üzüm bağının bulunduğu bu şehrin şaraplarını severdi, bense dünyanın en güzel pizzalarını yapan lokantalarını. O tarihi arenasını görmeye gelen turistleri tavlamayı severdi, bense o arenada gösterilen oyunları izlemeyi. O şehrin içinden geçen nehrin tarihini anlatarak yakışıklı turistleri etkilemeyi severdi, bense aynı nehrin kenarında kitap okumayı. O devasa şehir meydanında tavladığı çocuklarla buluşmayı severdi, bense meydandaki merdivenlerde oturup, küçük bir çocuğu hasta edecek kadar büyük olan dondurmamı yemeyi. O şehrin kalesine çıktığımızda saçlarını rüzgarda savurmayı severdi, bense şehrin masalsi görüntüsünü izlerken "onu" düşünmeyi severdim..

Ama tüm bunlara rağmen ikimizde inandığı tek bir şey vardı. Aşk..

O aşkı deneme yanılma yöntemiyle bulacağına inanıyordu. (Ki ben bu yöntemi hiç onaylamıyordum.) Bense hala yıllar önce kaybettiğim ışığı beklemekle meşguldüm..

Küçük odamdaki muayene yatağına oturup bacağını sallayarak konuşmaya başladı.

-Söylediğine göre James'in çok yakışıklı bir arkadaşı varmış. Onlar Venedik'e geçmeden önce seni onunla tanıştırmak istiyorum.

Tek kaşımı kaldırıp, asabi şekilde yüzüne bakmakla yetindim.

-Tamam, tamam, hemen kızma. Bu Romeo'na ihanet sayılmaz ki, onu beklerken biraz eğleneceksin o kadar. Hem belki tehlikeyi hissedip seni daha çabuk bulabilir.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Türkçesi öyle komikti ki, istesem de ona kızamıyordum. Bu yüzden ciddi bir konu hakkında tartışmamız gerekirse İngilizceyi tercih ediyorduk.

-Naz, kaç kere söyleyeceğim ben böyle mutluyum. Sen kendi eğlencene beni götürüp keyfini kaçırma, hem bakarsın bu Fransız çocuk senin hayatının aşkıdır, kim bilir.

Gülümseyerek ona bakarken o dudaklarını büktü.

-O Fransız değil, Belçikalı. Hem keşke benimde dünyanın herhangi bir yerinde yaşadığına emin olduğum bir Romeo'm olsaydı. O zaman böyle uğraşmak yerine, senin gibi sabırla onu beklerdim.

O sevimli kediler gibi dudak bükerken ben gülümsedim. Evet, ikimizde herşeye rağmen hala aşka inanıyorduk. Ve ikimizde birgün, hiç beklemediğimiz bir anda aşkın karşımıza çıkacağını biliyorduk.

En azından ben biliyordum. O gelecekti. Gelmek zorundaydı. Onun izini sürüp, dünyanın bir ucuna gitmeyi bile düşünmüştüm ama sonra onu aramaktansa beklemenin daha doğru olacağına karar verdim. Sonuçta onun aşkı beni daha önce bulmuştu, yine bulacaktı biliyordum. Ve onu beklemek için en iyi yer kendi şehrimizdi. Romeo ve Juliet'in şehri.. Eğer dünyayı dolaşıyorsa buraya mutlaka uğrayacaktı. Uğramak zorundaydı..

Ayağa kalkıp onun yanına gittim. Beyaz önlüğünün üstünde ihtişamlı parlayan kızıl saçlarını yüzünden çekip yanağını okşadım.

-Ne yani, sen şimdi bana o çocuklarla istemeyerek çıktığını mı söylemek istiyorsun? Derken kolunu dürttüm.

Başını kaldırıp kahve rengi gözleriyle kısa bir an düşündü. Sonra anında sırtmaya başladı.

-İstemeyerek mi? Karnındaki kasları okşarken oldukça istekli olduğuma emin olabilirsiniz.

Ben kolunu sıkıp onu yatağa ittim, o ise sesli şekilde kahkaha attı. Bana çoğu zaman Erva'yı hatırlatıyordu.

Erva.. Özlem duyduklarım listesinde ilk sıralarda yer alan canım arkadaşım. Çok sık olmasa da, düzenli olarak konuşuyorduk. Fazla sık olmamasına özen gösteriyordum, çünkü her konuşma sonrası kendimi tekrar yalnız hissediyordum. Ve bu duyguyu hissetmeyi sevmiyordum.

Ayrıca konuşma aralığımız ne kadar uzun olursa o kadar fazla haber biriktirdi. Hakanla mutluymuş. Hem de fazlasıyla. Evlendikten iki yıl sonra bir kız çocuğu olmuş, adını da Sahra koymuştu. Evet, bunu duyduğumda bebek gibi ağlamıştım. Doğumunda yanında olamadım. Ama bana düzenli olarak küçük Sahra'nın resimlerini yolluyordu. Şimdilik Erva'dan çok babasına benziyordu ve bu durum Erva'nın pek de hoşuna gitmiyordu. Çünkü anlattığına göre kızının huyları tamamen kendisine çekmişti ve dünyanın ikinci bir Erva'ya hazır olduğunu ikimizde düşünmüyorduk.

Ahmetle ilgili hiçbir şey sormadım. O da hiçbir şey anlatmadı. Ama Yaseminle evlenmiş olduğunu biliyordum. Bunu Erva değil, annem söylemişti. Tuhaf belki ama annem bana müjde verir gibi onların evlilik haberini verdiğinde gülümsemiştim. Sanırım bu gülümsemem Yasemin içindi. Anneme "Umarım çok mutlu olurlar." dediğimde de ciddiydim. İçimde, kalbimde en ufak bir huzursuzluk hissetmedim. O an burada olmamın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anladım.

Damla ve Su, yaz tatillerinde iki kez yanıma geldiler. Onların bir ay boyunca bile yanımda olması bana detoks gibi gelmişti. Da mla beni gördüğünde gözleri doldu. Bunun sebebinin beni özlemiş olması olduğunu düşünürken, o parmaklarını dudağından çekip kalbine koymuş, ve iç çekerek "Sonunda giyinmeyi öğrenmişsin." Demişti.

Ve evet, öğrenmiştim. İtalya gibi bir yerde rüküş giyinmek zordu. Verona gibi küçük bir yerde bile İtalyanlar kıyafetlerine özen gösteriyor, rahat giyinseler bile hepsi oldukça şık görünüyordu. Bende bundan nasibimi almış, gardırobumu rahat ama güzel görünen sayısız elbiseyle doldurmuşum.

Kızlar Naz'ı da Erva'yı sevdikleri kadar sevdiler. Hatta birlikte zamparalık yapmaya bile çıktılar. Şuan ikisi de İstanbul'da iyi bir hastanede çalışmaya başlamıştı ve ben ikisini de hala çok özleyordum.

Kilolu italyan hemşire kendi dilinde bize acil bir hasta geldiğini söylediğinde Naz zıplayarak yataktan kalktı ve edalı bir şekilde kendi odasının yolunu tuttu.

İçeri giren genç çiftte oturmaları için sandalyeleri işaret ettim. Kadın gülümseyerek gösterdiğim yere oturdu ama adam huzursuz yüzü ve panik haliyle kadının tam arkasında durdu.

Parmaklarını kadının omuzlarına indirip, sanki ellerinin altında olduğundan emin olmak ister gibi arada bir masaj yaparcasına tenini sıkıyordu.

Kadına bakarak nesi olduğunu sordum. Tahminim kadının rahatsız olduğu yönündeydi, çünkü arkasında duran adamın ona bu kadar korumacı davranmasının başka bir sebebi olamazdı.

Kadın tam yeşil gözleriyle bana gülümseyip dudaklarını aralamıştı ki, arkasında duran adam konuşmaya başladı.

-Eşimle iki gündür Veronadayız. Dün çok iyiydi. Ama bu sabah halsiz uyandı. Öğlen nehir kıyısında dolaştık, sonra meydandaki lokantaların birinde deniz ürünlerinden oluşan bir yemek yedik. Onu yedikten sonra kusmaya başladı. Yarım saat önce de baygınlık geçirdi. Ve sonra... Adam tüm bunları tek nefeste anlattı. Farkedilir bir ingiliz aksanı vardı ve inanılmaz yakışıklıydı. Mavi gözleri laciverte yakındı. Ve şuan aynı gözleri panikle konuşmayı sürdürürken, kadının onu dürtmesiyle susup ona döndü.

-Eser abartma lütfen! Altı üstü kustum ve bayıldım. Ki bana yedirdiğin o şeylerden sonra vücudumun verdiği bu tepkinin gayet normal olduğunu düşünüyorum. Buraya gelmemize bile gerek yoktu. Baksana kızı korkuttun.

İkisi birden bana döndü. Ama ben korkmak yerine şaşırılmıştım. Çünkü kadın türkçe konuşmuştu. Kendimi toparlayıp gülümsedim.

-Eşiniz haklı, bence öncelikle sakinleşmelisiniz Eser bey.

İkisinde kısa bir an şaşırda da sonra memnun olmuşcasına rahatladılar. Adam olabileceği kadar sakın şekilde eşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. Ama fazla dayanamadan tekrar konuşmaya başladı.

-Ne gerekiyorsa yapın doktor hanım. Eğer daha iyi, büyük bir hastaneye gidip görünmesi gerekir dersiniz hemen gidebiliriz.

Kendimi zorlayarak gülüşümü tuttum. Bu panik hali bile öylesine tatlıydı ki. Karısına deli gibi aşık olduğunu anlamak için, panik atak geçirmek üzere olan yüzüne bakmak bile yeterliydi.

-Hastanemiz küçük olabilir ama yeterli donanıma sahiptir endişelenmeyin. Hem eşiniz haklı olabilir, genelde bu gibi durumlar alışık olunmayan yemeklerden dolayı mide sorunlarından kaynaklanıyor. Gün içinde İtalyan yemeklerinin cazibesine kapılan sayısız turist geliyor buraya. Eminim eşinizin de ciddi bir sorunu yoktur.

Kadını muayene etmek için yatağa aldım. Adam ise yerine duramayarak etrafımda dolaşıyordu. Karısı bana bakıp gözlerini devirdi. Anlaşılan eşinin bu halinden ciddi anlamda dert yanıyordu. Benim bakmadığımı düşündüğü anlarda gözleriyle kocasına oturmasına söylüyor, dudaklarını büküyordu. Ama bu hareketi bile oldukça tatlıydı.

Adam gölgem kadar yakınımda durup belli aralıklarla "Nesi var, nesi var?" Diye sorup durdu.

-Bir kaç tüp kan alacağım, ona göre size sebebini söyleyebilirim. Ama endişe edecek bir şey görünmüyor. Eğer zehirlenme yada alerjik bir durum varsa tahlilde çıkacaktır.

Adam tatmin olmuş görünmüyordu. Bu kez "Ben ne yapabilirim?" Diye tekrarlamaya başlayınca karısıyla göz göze geldik. Mesajı almış gibi elimdeki kan tüplerini ona uzattım.

-Madem çok istiyorsunuz, bunları alt kattaki laboratuvara götürebilirsiniz. Hem orada beklerseniz sonuçlar daha çabuk çıkar, hem de karınıza yardım etmiş olduğunuz için kendinizi daha iyi hissedersiniz.

Adam asker selamına benzer şekilde başını salladı ve panikle odadan çıkıp koşturarak alt kata indi. O gözden kaybolduğu an kadın bana döndü.

-Orada beklemesine gerek yoktu değil mi?

Samimi şekilde başımı salladım.

-Sizin biraz nefes almanız için yaptım. Dedim dürüstçe.

Gülmeye başladığında ona eşlik ettim. Çok güzel bir kadındı. Kumral saçları, yeşil gözleri ve insanın gözünü alamadığı kusursuz bir yüzü vardı.

Tekrar sandalyeye oturduğunda masanın arkasına geçmek yerine onun karşısına oturdum. Böylesi daha samimi geldi. Sanırım bu Naz'ın türk genleri ile ilgili söylediği şeydi. Bu kadına içgüdüsel olarak kendimi yakın hissediyordum. O da aynı şeyi hissetmiş olacak ki karşımda olabildiğine rahat davranıyordu.

-Eşiniz size fazla düşkün sanırım.

Tatlı bir sitemle gözlerini devirdi.

-Hala balayında sayılırız. Dedi biraz utanarak.

Gülümsedim.

-Ne zamandır birliktesiniz?

Cevap vermeden önce az öncekinden daha çok utandığını hissettim.

-Aslına bakarsan tanıştığımız ilk gün evlenmeye karar verdik diyebiliriz.

O kıkırdadı, ben ise küçük dilimi yutmakla meşguldüm. Şaşkınlığımı farkedince saçını kulağının arkasına atıp çekinerek açıklama yaptı.

-Birbirimizi ilk kez bozulan bir asansörde tanıdık. Eser beni gördüğü ilk an, "o" kişi olduğumu anladığını söylemişti. Nasıl yaptı bilmiyorum ama o asansörden indiğimde tek düşünebildiğim onun ukala yüzü ve mavi gözleri oldu.

Bu söyledikleri küçük dilimin mideme inmesini sağladı. Dünyadaki en şanslı insanlar, ilk bakışta birbirini bulan aşıklardır.

Sonra durdum ve düşündüm. Emir de beni gördüğü ilk an biliyordu. O biliyordu ama ben.. Ben sadece aptaldım..

Moralim bozulmuş gibi karşımdaki aşık kadının güzel yüzüne baktım.

-Birbirinizi bu kadar kolay bulmuş olmanıza sevindim. Dedim.

Ama o başını sallayarak gülmeye başladı.

-Evet, birbirimizi kolay bulduk. Ama birleşmemiz sandığın kadar kolay olmadı. Onu tanıdığım günün gecesinde başka bir adamdan evlilik teklifi aldım ve o adamın yüzüğünü takmak zorunda kaldım.

Büyüyen gözlerim daha fazlasını bilmek istiyordu.

-İyi de neden?

Keyifsiz bir omuz sallamadan sonra yine gülümsedi.

-İşin o kısımları biraz karışık ama bilmen gereken tek birşey var ki, o da gerçek aşkın her zaman kazanacak olmasıdır.

Gülümsemesine karşılık vermek istesem de yapamadım. Aynı cümleyi Emir Yasemin'e söylerken de duymuştum. "Gerçek aşk her zaman kazanır."

Bu teori doğru olabilirdi. O zamanlar farkında değildim ama Yasemin'in Ahmet'e olan aşkı benimkinden daha gerçekti. Ve şimdi onun aşkı kazanmıştı.

Emir'in aşkının gerçek olmaması ihtimalini düşünmek bile istemedim. Hala dünyanın bir yerlerinde beni düşünüyor olması bana güç veriyordu. Böyle olması gerekiyordu. Böyle olmasına ihtiyacım vardı. Çünkü onu düşündüğümde bile kalbimde oluşan ağırlığı hafifletecek tek şey bu düşünceydi. Onun aşkını kaybetme ihtimali bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Elime dokunan sıcaklığıyla nefesimi yorgun şekilde dışarı bıraktım. Ağlamak üzere olduğumu ona baktığımda farkettim. Boğazımda yükselen ağlama hissini yutmaya çalıştım.

-Özür dilerim.. Anlattıklarınızla ilgisi yok, ben sadece...

Parmaklarımı güç vermek ister gibi sıkıştırdı gözlerim çoktan bana ihanet etmişti.

Yanağımdaki ıslaklığı silmeye çalıştım.

-Hiç yanlış seçim yaptığınızı düşündünüz mü? Yada seçim yaptığınızda artık çok geç olduğunu? Sandalyesini bana doğru sürükleyip yüzüme dokundu. Muhtemelen yaşıt sayılırdık ama şuan yanağıma dokunan parmakları bir abla güveni aşıliyordu damarlarıma.

-Yanlış seçim yapmak benim göbek adımdır emin ol. Ben Eser'e kavuştuğum gün başka bir adamla evlenmek üzereydim. Kafamın ne kadar geç çalıştığını artık sen düşün.

Beni sakinleştirmek için göz kırpsa da artık içimdeki bazı şeyler iplerini koparmıştı. Sesli bir hıçkırık çıktı sıkmaktan yorulmuş boğazımdan.

-Ama korkuyorum! Kendime itiraf etmekten, sesli söylemekten korkuyorum ama ya buraya gelmekte geç kaldıysam? Ya hiç gelmeyecek birini bekliyorsam? Ya şansımı çoktan kaçırdıysam? Ya onu, onun aşkını sonsuza kadar kaybettiysem?

Neyden bahsettiğimi bilmediğini biliyordum. Ama o soru sormadı. Sadece yanaklarımı avucuna aldı ve gülümsedi.

-Eğer o doğru kişiye, aranızda başkaları da girse, ülkelerde girse, hatta ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de geç sayılmaz. Onu yeniden gördüğün an, aslında zamanın durduğunu anlayacaksın. Zaman insanları yaşlandırır, aşkları değil.

Avuçlarındaki yüzüm kendimi küçücük hissetmeme sebep oldu. Ama bir o kadar da güvende hissettim. Ve söylediklerine inandım. Gerçekten inandım.

Elleri benden uzaklaşırken muzur şekilde gözlerini kıstı.

-Bunu sadece seni rahatlatmak için değil, kendim için de söylüyorum. Çünkü aşağı yolladığın o şapşalı, önümüzdeki yüz yıl boyunca bugünkü kadar sevmeyi planlıyorum.

Şuursuzca gülmeye başladım. Şuan gözlerimi silip, burnumu çekerken pek de profesyonel görünmediğime emindim. Bana çantasından çıkardığı mendilini zarifçe uzattı.

-Gözyaşının bile görevi varmış. Ardından gelecek gülümseme için temizlik yaparmış derler. Dedi göz kırparak.

Utanarak da olsa uzanıp aldım.

-Hala kumaş mendil taşıyan insanların olduğunu bilmiyordum. Dedim nefesimi çekerek. Gözlerini devirdi.

-Yarı İngiliz biriyle evlenirsen taşıman gerekiyormuş. Ama bu birşey değil, donlarına bile isimlerinin baş harflerini işleyen insanlar var. Bunu düşünce mendil taşımak o kadar da zor gelmiyor.

Kahkahalarımız birbirine karıştığında yakışıklı eşi içeri girdi. Rengi bir kaç ton atmış gibiydi ve yine nefes nefeseydi. Bizim kahkaha atan halimizi kısa bir an yadırgasa da panikle elindeki kağıdı bana uzattı.

-Bana sonuçları veren kadın kağıda bakınca yüzü kıpkırmızı oldu. Okumaya çalıştım ama her kelimesi İtalyanca.

Kaşlarımı çattım. Ciddi birşey çıkacağını hiç düşünmemiştim. Toparlanıp ayağa kalktım. Kağıdı alıp masama oturdum. Sözlük kullanmam gerekebilir diye yardım alma niyetindeydim ama kağıda baktığımda içim rahatladı. Bu tahlil sonucuyla d aha öncede karşılaşmıştım. Ve sıradaki görevim bu mesleği seçmemdeki en önemli etkenlerden biriydi.

Az önceki amatörliğümden uzaklaşıp ciddi bir yüz ifadesi takındım. Artık ikisi de karşımda ayağa kalkmış ve nefes almaksızın dudaklarıma dikkat kesilmişti.

-Zehirlenme yada alerji durumu yok. Ama..

Sustum. Bu haberi vermek her zaman kolay olmuyordu.

-Eeee?! Dedi ikisi aynı anda. Seslerini hastanenin kalanının da duyduğuna emindim.

Boğazımı temizleyip aynı ciddiyetle konuşmaya başladım.

-Tahmini sekiz ay boyunca sizi zor bir zaman bekliyor.

Afallamış şekilde yüzüme bakmaya devam ettiler. Bende elimdeki sonucu masaya indirip aynı ciddiyetimi sürdürdüm.

-Gerçi sekiz ay sonra olacakları düşünecek olursak, daha zor günlere hazırlıklı olsanız iyi olur.

Adam gözlerini benden kaçırmadan kadının eline uzandı. Kadın ise duyacağı herşeye hazır, güçlü biri gibi yutkundu.

-Ne olduğunu açıkça söyler misiniz?

Adam korkuyla sorduğunda kadının elini daha fazla sıktı. Sonunda dayanamayıp gülmüsedim.

-Tebrik ederim, en az bir aylık hamilesiniz.

Bir tepki bekledim. Bir çığlık, cümle, kelime, yada herhangi birşey.. Ama hiçbir şey yapmadan, karşımda öylece elele durmaya devam ettiler. Sanırım nefes almayı ve göz kırpmayı da çoktan unutmuşlardı. Kısa bir an felç geçirdiklerini bile düşünmeye başlamıştım.

-Hamilesiniz derken? Diye sordu sonunda kadın. Sesi dakikalar önce konuştuğum kadından bir milyon yıl uzaktaydı. Sanki çok gizli bir sırrı sorarmış gibi fısıldamıştı.

Ben gülmemek için dudaklarımı bastırıp onlara doğru eğildim.

-Yani Elif hanım, bebeğiniz için mendil işlemeye başlayabilirsiniz. Dedim fısıldayarak.

Ve sonunda beklediğim gösteri başladı. Kocasının kollarında dönen kadının sevinç kahkahaları mutluluk öpücükleriyle birleşip ilk şoku atlattıklarında, bana defalarca teşekkür ettiler. Halbuki tek yaptığım sonuçları okumak olmuştu. İşte bu mesleği seçme sebeplerimden biri de buydu.

Bütün işi onlar yapmasına rağmen yine de övgülerden payıma düşeni alıyordum.

Sonunda sakinleşip kendilerini sandalyelere bıraktılar. Adam aklına gelenlerle panik olup bana döndü.

-Nelere dikkat etmeliyiz? Günde kaç saat ayakta kalmalı? Neler yemesi gerek? Az önce onu döndürdüğümde bebeğe zarar vermiş olabilir miyim?

Elif hanım çoktan gözlerini döndürüp, elini başına koymuştu. Bende artık saklanmadan gülmeye başladım.

-Sakin olun Eser bey. Normal hayatınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Sadece biraz daha dikkat etmesi, ağır şeyler taşımaması, bulantı ve kusmaları için hafif şeyler yemesi yeterli olacaktır. En kısa zamanda da kadın doğum doktoruna görünmeniz de iyi olur.

Odamdan çıkmadan önce Elif bana dönüp;

-Yemek için tavsiye ettiğin bir yer var mı? Eser'in tercihlerine artık pek güvenmiyorum da. Dediğinde kocasına göz kırptı.

O ise suçlulukla başını eğdi. Hiç düşünmeden onlara meydandaki bir pizzacının adını söyledim.

-Önündeki kalabalık sizi vazgeçirmesin. Eğer sahibi Bay Lorenzo'ya benim adımı verirseniz sizi bekletmeden içeri alacaktır. Ve pizzasından ilk ısırığı aldığınızda, işte asıl o zaman bana gerçekten teşekkür edeceksiniz.

Tam ikisi birden arkasını dönüyordu ki Elif bana döndü.

-Sahi, adını hiç sormadım.

Mahçup gözleri bana bakarken gülümsedim.

-Juliet.. Bay Lorenzo'ya, Romeo'sunu bekleyen Juliet dersin anlayacaktır.

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. O an onun da anladığını hissettim.

İçten teşekkürleriyle odamdan çıkarken aşka dair umutlarım onlarla birlikte daha da yeşermişti. Korkularımı bastırdım. Emir'in beni unutmış olması düşüncesini beynimin ve kalbimin en girilmez köşelerine ittim. O gelecekti, beni tekrar bulacaktı, inanıyordum..

~~~

Naz odama tabiri caizse baskın yaptığında ben yorucu geçen bir günü sonlandırıyordum. Elleri çalışmaktan şişil tutan altı Veronalıya krem vermiştim. Üzüm bağlarında hasat zamanıydı ve genel olarak sağlıklı akdenizli olan İtalyanların cilt sorunlarından başka bir sıkıntısı olmuyordu. Ama bütün İtalyanların en önemli sorunu şuydu ki, çok fazla konuşup, çabuk sinirleniyorlardı. Muayeneye gelenlerin hepsi sinirle dert yanarken, ben başımı sallamakla yetiniyordum. Çünkü hala bir kaç cümle İtalyancadan fazlasını konuşamıyordum.

Sonuç olarak mesaim bitmişti. Her akşam yaptığım gibi Lorenzo'nun yerine gidebilir, bana özel ayrılan günün lezzetini alabilir (ki bu çoğunlukla enfes pizza olurdu), ordan Juliet'in evinin bahçesine gidip yemeğimi yiyebilirdim.

Biliyorum, bu biraz kulağa zavalıca geliyordu. Ama eğer "o" Verona'ya gelirse mutlaka oraya uğrayacaktı. Tamam farkındayım, zamanlamayı tutturmam çok zordu, hatta imkansızdı ama bütün gün orada oturmam da saçma olurdu. Eğer kader bana onu getirecekse, son bir iyilik yapıp gelişini mesai bitimine de denk getirebilirdi, değil mi?

-Sana benimle gelmen için son bir şans veriyorum güzellik. Pizzanı o sürtüğün evinde yemek yerine, benimle birlikte yiyebilirsin.

Üstümdeki önlüğü çıkarıp dolabıma koyarken sabır diler gibi gözlerimi kapattım.

-Ona sürtük demekten vazgeç Naz. Onun adı Juliet ve benim için çok değerli, biliyorsun.

Kollarını göğsünde toplayıp surat astı.

-Her akşam yemeğini onunla yemenden nefret ediyorum. Romeo'nun onun yüzünden ölmesi bir yana, en iyi arkadaşımı çalması ona sürtük demem için yeterli bir sebep.

İşaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

-Eğer ona bir daha sürtük dersin, gerçek adını tüm Verona'ya söylerim Nazire hanım.

Kalp krizi geçiriyormuş gibi kalbini tuttu. Gözlerini kısıp;

-Yapamazsın! Dedi tehdit eder gibi.

Bu kez ben kollarımı topladım.

-Yaparım, hem de öyle bir yaparım ki, her sabah pastanede flörtleştğin pastacı çocuk bir ay boyunca yüzüne bakmaz.

Naz'ın aslında üç ismi vardı, ikisi alman, biri türk kökenliydi ve türk olanını büyük babanesinden aldığı söylemiş ama anlaşılacağı üzere ismin tam halini pek de benimsememişti.

Surat astı.

-Peki tamam. Bundan sonra her gece, uyumadan önce o sürtük için Fatiha okuyacağım. Mutlu oldun mu?

Elimde olmadan kakhaha attım. Sonra gelip ellerimi tuttu.

-Ama ciddiğim, bu akşam bizimle yemeğe gel.

Gözlerimi kaçırdım.

-Gitmem gerek, biliyorsun.

-Sahra, o eğer bir gün gelecekse, sen tuvalette olsan bile karşılaşabilirsiniz. Her akşam kendine aynı işkenceyi çektirmene gerek yok. Orada kimsesiz çocuklar gibi tek başına pizza kemirmeni istemiyorum.

Kızıl saçını gözlerinden çektim.

-Benim için endişelenme. Oraya gerçekten istediğim için, orada kendimi ona daha yakın hissettiğim için gidiyorum. Hem asıl oradayken kendimi kimsesiz hissetmiyorum.

Tatmin olmadığını bilsem de başını sallayıp bana sarıldı. Telefonu titrediğinde kollarını benden ayırıp, sırtarak ekranına kilitletti. Tam o sırada odanın kapısı çaldı. Hemşire Maria, ağır aksanlı ingilizcesiyle Naz'ın odasında acil bir hasta olduğunu söyledi.

O odadan çıktığında Naz yavru kedi gibi başını göğsüme yaslayıp yalvarmaya başladı.

-James üç dakika, on altı saniye sonra hastanenin önünde olacak. Lütfen, lütfen, lütfen bu hastayla sen ilgilen.

Onu omuzlarından tutup göğsümden uzaklaştırdım.

-Üzgünüm ama benim mesaim bitti Doktor Nazire hanım.

Dudaklarını büktü.

-James yarın gidiyor. Bu onunla son gecemiz. Ve gelen göbekli, çenebaz italyanlardan biriye gece yarısına kadar hastaneden çıkamam. Lütfen Sahra, senin melek yüzlü şeytanının bir yere kaçtığı yok zaten, bir kaç dakika geç gitsen buluşmana bir şey olmaz.

Juliet için yapabileceği en büyük iltifat buydu. Bir kaç saniye daha işkence çekmesini seyredip "Peki." Dedim.

Ve o ufak bir çığlık sonrası yanağıma sulu bir kaç öpücük bıraktı. Ben kakhaha atarak yanağımlı silerken, o kısa eteğini savurup odadan dışarıya koştu. Kapıdan çıkmadan önce bana son bir bakış attı.

-Beni bekleme, bu gece gelmeyebilirim. Dedi göz kırparak.

Ve uçarcasına merdivenlerden aşağı indi. Naz ile birlikte tarihi bir pansiyonda kalıyorduk.

Odalarımız ayırdı ama aynı katta ve yan yanaydı. Duvarları pek kalın olmadığından bağırarak konuştuğumuzda bile birbirimizi duyabiliyorduk. Ve genelde bu geceye benzer randevularının dönüşünde içkiyi fazla kaçırdığından, kapısının deliğini bile bulamazdı. Bu yüzden kitap okuyarak onun gelişini beklerdim.

Dolabımı açıp tekrar önlüğümü giydim ve stetoskobumu boynuma taktım. Bu Emir'in doğum günümde aldığı, karanlıkta parlayan hediyeimdi. Verirken, bunun bana kendimi hatırlatmasını istemişti. Şimdi ise onun ışığından ayrı kaldığım her gece, kendimi değil, Romeo'mu bana hatırlatıyordu..

Keyifsizce bir kaç oda uzaktaki Naz'ın muayene odasına yürüdüm. Yavaşça kapıyı açtığımda bahsi geçen hastanın içeride beklediğini gördüm. Bana arkası dönüktü. Genç bir erkekti. Muhtemelen pizzayı, spagettiye yada diğer enfes italyan yemeklerini fazla kaçırın turistlerden biriydi.

Muhtemelen kısa bir muayene sonrası ufak bir serumla adamı hemşirelere emanet edebilecek ve böylece Juliet'in evine fazla geç kalmayacaktım.

İçerideki gencin varlığını farketmesi için hafifçe boğazımı temizledim. Ama o pek de duymuş görünmüyor, hala kıpırdamadan oturuyordu. Belki de bu kadar erken saatte bile şarabı fazla kaçırıp sızanlardan biriydi. Bıkkın bir nefes bırakıp daha sesli şekilde öksürdüm. Genç adam ayağa kalkıp bana döndü ve ben elimle kapatmak üzere olduğum kapıyla öylece kaldım.

Ben durdum. O durdu.

O an zaman durdu..

Nefes alıyor muydum, yada hala kendimde miydim bilmiyordum. Sanırım avucumdaki kapı tokmağı olmasaydı çoktan yere yığılabilirdim.

O gelmişti!

Karşımdaydı..

Kulaklarım uğuldamaya başladığında yutkunmaya çalıştım. Sanki biri ellerini boğazıma bastırılmış, nefesimi kesiyordu.

Hayal görmediğimden emin olmak için bir kaç kez sertçe gözlerimi kırptım. Bende tek bir resmi bile yoktu. Gittiğinde sanki hiç yaşamamış gibi internet dünyasından bile kendini sildirmeyi başarmıştı. Onu hatırlamak için yapabildiğim tek şey hafızamdaki görüntüleri.

Değişmiş miydi?

Sakalları ve saçları biraz uzamıştı. Kıyafetleri pek de benim tanıdığım Emir'in giyeceği şeyler gibi durmuyordu. Daha çok dünyayı dolaşan maceracı tiplere benzemişti. Ama değişmeyen tek bir şey vardı. Mavinin en güzel tonuna sahip olan, bana bakan gözleri..

Saniyeler, dakikalar, belki de saatler sonra, yada belki de hiç zam an geçmemişken karşımdaki hayalin dudakları aralandı.

-Sahra...

Değişmeyen sesi odada süzülüp kulaklarımı bulduğunda kalbim birden hızla göğüs kafesime vurdu.

Evet, gerçekti.

O gelmişti...

~~~

43. Bölüm ~ Final part 2 / Elma

~ EMİR ~

Hastane merdivenlerini çıkarken kendimden başka kimseye kızamazdım.

Her ne kadar Tıp fakültesinden kovulmuş olsam da, kendi yarımı kendim dikmem sorun değildi ama bunu steril olmayan aletlerle yapmış olmam, kabul etmeliyim ki aptallıktı.

Bir kaç haftada iyileşecek olan yara, kendi aptallığım yüzünden yaklaşık bir aydır canımı yakıyordu. Muhtemelen iltihap kapmıştı. Bir terzi titizliğiyle diktiğim yer yanıyor ve dünden beri de ateşim düşmüyordu. İşte bu yüzden nefret etsem de hastaneye gelmek zorunda kalmıştım. Nefret ediyordum, çünkü hastaneler artık bana kaybettiğim şeyleri hatırlatan binalardan başka bir şey değildi.

Bu yüzdendir ki, iki katlı bu küçük hastanenin merdivenlerini de söylenerek çıkıyordum. Alt kattaki kilolu İtalyan hemşire bana yol gösterirken, önümde sağa sola sallanan devasa kalçasına bakmamak için kendimi zorladım. Bunu sapıklık olsun diye değil, cinsel kimliğimi kaybetmemek için yaptım. Çünkü gerçekten heves öldüren bir görüntüydü. Biri ona bu kadar fazla hamur işi yememesi gerektiğini söylemeli!

Merdivenler bittiğinde bana beklememi söyleyip, bir kaç adım uzağımdaki odanın kapısını açtı. Başını içeri uzatıp duyamadığım bir şeyler söyledi. Kapıyı nazikte kapatıp bana doğru yürümeye başladığında kalbim birden hızlıca atmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Ateşim sandığımdan fazla olmalıydı, çünkü "onun" sesini duyar gibi olmuştum.

Hemşire benim yanıma gelip koluma dokundu ve bana ileride olan başka bir odayı işaret etti. Ama ben kıpırdamayı başaramadım. Hipnotize olmuş şekilde sesin tekrar beni bulmasını bekledim. Sonra başımı iki yanıma sallayıp kendime geldim. Saçmalıyordum!

Hemşirenin gösterdiği odaya kadar hızla yürüdüm, kadın kapıyı açar açmaz içeri doğru hamle yapmıştı ki, ufak bir zafer çığılığı sesi geldi kulağıma ve ardından kahkaha atan bir başka ses.. Bu ses.. "Onun" sesiydi..

Başımı koridora çevirdim. Son anda kızıl saçlı birinin fırtına gibi merdivenlerden indiğini görebildim ve hemşire kapıyı yüzüme kapattım.

Deliriyor muydum?

Yoksa bu, şu meşhur Mecnun vakası mıydı?

Gittiğim bazı yerlerde birilerini ona benzettiğim oluyordu ama bu.. Bu çok farklıydı. Ne yani, şimdi de Sahra'nın sesini duymaya mı başlamıştım?

Elimi alınma koydum. Tamam, ateşim vardı ama etrafta olmayan sesler duyacak kadar da değildi.

Odanın içinde yürüyüp masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. Aslında doktoru beklememe bile gerek yoktu. İlaç dolabından bana lazım olacak pansuman malzemelerini ve işimi görecek kadar etkili bir antibiyotik bulmam yeterliydi.

Az önce yaşadığım saçma an olmasaydı belki de bunu yapardım. Ama şuan kolumu kaldıracak gücü bile kendimde bulamıyordum. Gerçek olmadığını bildiğim halde, Sahra'nın sesini tekrar duymuş olma düşüncesi bile kaslarımı yormuştu.

Bir kaç dakika sonra arkamdan kibar bir öksürük sesi geldi. Yorgun bedenimi zorlayıp ayağa kalktım. Arkama döndüğümde ise koca bir buz kütlesi yutmuş gibi donup kaldım.

Bu oydu!

Yada ben cidden çölde Leyla'nın silüetini gören Mecnun olmuştum!

Karşımdakinin gerçekten o olduğuna emin olana kadar, uzunca bir süre baktım yüzüne.

Değişmiş miydi?

Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Farklıydı. Büyümüş demek yanlış olurdu, daha çok olgunlaşmış görünüyordu. Koyu renk elbisesinin üstündeki beyaz doktor önlüğüyle karşımda dururken, vücudu, at kuyruğu yaptığı saçları, duruşu, bakışı bile daha kadınsıydı.

Ama değişmeyen tek şey, bana bakan eşsiz lacivert gözleriydi.

Sanki biri kasıklarımın tekme atmış gibi iç organlarıma kadar panik içindeydim. Nefesim hızlandı, kalbim sesini duyacağım kadar hızlı atmaya başladı. O da farklı değildi, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş şekilde kıpırdamadan öylece duruyorduk.

Belki de beni tanımamıştı. Haksız sayılmazdı. Bu halimle ya Robinson Crusoe'a yada kaptan mağara adamının kuzenine benziyor olmalıydım.

Kalbimden ve beynimden geçen onca şeye rağmen dudaklarımdan tek bir söz döküldü.

-Sahra...

Acaba Mecnun'da Leyla'nın adını çölde sayıklarken böyle mi hissetmişti?

Yıllardır içimden her gece onunla konuşsam da, adını hiç sesli söylememiştim. Kulaklarımda yankılanan sesi dudaklarımdan kurumasına sebep oldu. Onun ismine susamıştım..

Lacivert gözlerini kırpmadan, bana bir süre daha baktı. Sonra kirpikleri üç kere birbirine vurdu. Ve ardından bir kaç adımlık mesafeyi koşarak kollarımı buldu.

Başı göğsüme değdiği an kollarımı ona sardım. Titriyor gibiydi. Kaybolmuş, sonra bulunmuş ve en sevdiği kişiye sarılmış küçük bir çocuk gibi kucağıma gömülüp bana sığındı. Bense gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim..

İnsan beyni sesleri unuttur, görüntüyü unuttur ama hayatımız boyunca unutamayacağımız kokular vardır. Tek bir nefes bile beyninizi karnaval havasına sokabilir. Ve şuan her nefeste tüm bedenim yenileniyordu..

Başı göğsümdeki yerinden uzaklaşırken saçları tenimden akıp gitti. Gözlerimi açtığımda lacivert bakışları tüm odayı sardı. Gözleri ıslak mıydı, şaşkın mıydı, üzgün yada mutlu muydu, bilemiyordum. Tek emin olduğum bana bakışını özlemiş olduğumdu.

Parmaklarım benden izinsiz yanağına uzandı. Önce kısa bir an gözlerini kapattı, sonra yavaşça dudaklarını ıslattı. Bense yutkundum. Onu özlemiştim..

Eğer şuan bir çölde ölmek üzereysem ve bu bir serapsa, ölmek için bundan daha güzel bir görüntü düşünemezdim.

Başımı ona doğru bir kaç santim daha yaklaştırmaya cesaretini gösterdiğim an kapı gürültüyle açıldı. Önce yerinde sıçradı sonra yüzü parmaklarımdan kayıp kapıya doğru döndü.

Başını içeri uzatan, benimle bu odaya gelen kilolu hemşireydi. Gördüğü manzara karşısında şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadı. Kaşları kalkık bir şekilde önce bana sonra Sahra'ya baktı. Ardından dudakları büyük bir hazla yukarı doğru kıvrıldı. Sanırım diğer hemşirelere anlatacak bir haber yakaladığı için mutluydu.

"Posso andare a casa?" Dedi sesindeki gülüşü saklamaya çalışırken. (Sanırım evine gitmekle ilgili birşeyler söylemişti yada ona benzer bir cümleydi. İtalya'ya gelesi bir kaç hafta olmuştu ve basit bir kaç cümle dışında, henüz bu dille çok da kaynaştığım söylenemezdi.)

Sahra ufak bir kaç öksürük sonrası kekeleyerek "Si.. Si." Diye karşılık verdiğinde sesi bile utançtan kızarmış gibiydi. Kollarını bedenimden uzaklaştırmıştı ama hala aramızda sadece rüzgarın geçebileceği kadar boşluk vardı.

Kadın muzip bir baş sallama sonrası sırtarak kapıyı kapattı. Sahra'da panikle bana doğru dönmek için hamle yaptı. Ama öyle hızlı döndü ki, kolları sertçe karnıma vurdu. Ve ben yüzümü buruşturup sessizce inledim. Elim zayıf bir refleksle çarptığı yere gittiğinde o korkuyla kaşlarını çatmıştı.

-Ne oldu? Yaralı mısın?

Korkuyla soran sesi, daha ben cevap vermeden elimle tuttuğum yere doğru hamle yapıp, beyaz tişörtümü sıyırdı. Bir kaç haftalık sargı bezini gördüğünde ise canı yanmış gibi dişlerini sıkı.

Endişe dolu lacivert gözleriyle bana baktığında yüzündeki panik beni gülümsetti. O sormadan ben konuştum.

-Korkma, böbreğim hala yerinde duruyor.

Söylediğim şey hoşuna gitmemiş gibi gözlerini devirdi. Ve ardından sert bir hareketle tişörtümü bırakıp ilaç dolabına doğru yürüdü. Bir kaç tıkırtı sonrası o geri döndü, bende sandalyeye kendimi bıraktım.

Karşımda duran sandalyeyi sürterek bana yaklaştı. Yan tarafında kalan küçük sehpa elindeki malzemeleri bırakırken endişe ve sinirle kaşlarını çatmıştı. Ve bu haliyle bile gerçekten izlenesi görünüyordu.

Elleri tekrar tişörtüme uzandığında bende ona yardım edip yukarı doğru sıyırdım. Elindeki makasla dikkatlice sargıyı kesti ve hafif kızarmış olan dikişim gün yüzüne çıktı. Bir kaç saniye baktı. Ama bu bakışın, yaramamı yoksa karnımamı olduğunu anlayamadım. Aklımdan geçenleri duymuş gibi;

-Bakıyorum da yakışıklıların hala seninle beraber. Dedi.

Ses tonunu rahat tutmaya çalışsa da, ilaçlara odaklanan yüzü pembeleşmiş gibiydi. Gülümsedim.

Ama tekrar bana baktığında gözlerini kısmıştı.

-Gerçekten ne oldu? Her ne kadar böbreğinin de hala seninle olmasına sevinsem de, bu çok basit bir yaralanma değil.

Ona İspanya'da başımı gerçekten belaya soktuğumu, hatta çatışan iki çete arasında kaldığımı söyleyemedim. Bu onu çıldırttı. Onun yerine önemsizmiş gibi omuz silktim.

-Latinlerin aslında çok da dost canlısı olmadığını acı bir şekilde öğrenmiş oldum.

Bir kaç saniye söylediğim şeye inanmadığını belli edecek bıkkınlıkla yüzüme baktı ve ardından başını sallayıp gözlerini devirdi.

-O Latinlerin yakışıklılarına zarar verememesi ne acı.

Elimde olmadan kıkırdadım. Sonra onun gözlerinin içine baktım.

-Yarayla alay edermiş, yaralanmamış olan.. Diye fısıldadım.

Hatırladığımız şeyle ikimizde gülümsedik. Sonra gülümsemesini saklamak için, tokasından çıkmış bir kaç tel saç kulağının arkasına itip önündeki malzemelere döndü.

O ilaçlı suyla yaramı temizlerken ben onu seyrettim.

Patlayacak bombaymışım gibi korkarak, parmak uçlarıyla bana dokunurken yanakları giderek pembeleşiyordu. Kirpikleri bu açıdan bakınca olduğundan daha uzun görünüyor ve bu görüntü lacivert gözlerini daha da çekici kılıyordu. Kalın dudaklarını ısırarak yaptığı işe yoğunlaşmaya çalışması içimde bir şeylerin kıpırdamasına sebep oldu. Karşımda üniversite birinci sınıftaki o masum kız yoktu artık. Şuan dünya üzerindeki her erkeğin dikkatini çekebilecek güzellikte çekici bir kadın vardı. Nedense kısa bir an bu düşünce üşümeme sebep oldu.

Buraya gelme, daha doğrusu kaçma sebebini biliyordum. Bu sebep ben değil, Çıkmaz'da bıraktığı ilk aşkıydı. Ve ayrı kaldığımız bunca yıl, o aşkı unutmak için karşısına çıkan fırsatları değerlendirmiş olma ihtimali bile çenemi sıkıkmama sebep oldu.

-Rahat dur, çok az kaldı.

Anlaşılan sadece çenemi değil bedenimi de sıkımdım. Zor olsa da nefesimi dışarı bırakıp düşünmemeye çalıştım. Ama karşımdaki kız o kadar güzeldi ki, ona sinek gibi yapışan avrupalı erkekleri hayal etmek çok da zor değildi. Üstelik şuan gözlüğe ihtiyacı varmış gibi yarama yaklaşmışken ve sıcak nefesi tenime çarparken doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Kalan son bir kaç dikişini yerinde bırakıp pansumanı tamamladı. Yarayı kapatmak için eline aldığı sargı bezini ayarlarken bana baktı. Olağan bir ses tonuyla;

-Üstündekileri çıkarır mısın, bu kez düzgün sarılması gerekiyor. Yoksa bıçak yarısından değil ama enfeksiyondan öleceksin. Dedi, şikayet eder gibi.

Dudaklarım keyifle incelmişti. Haklıydı. Hiç düşünmeden enseme uzanıp beyaz tişörtü başımdan çekip çıkardım. Yarı çıplak kaldığım an Sahra önce bakışlarını kaçırdı ama sonra aynı profesyonel tavırla sargıyı tenime yaklaştırdı ama gözü bir yere takıldı ve öylece dondu kaldı. Göz kırpmadan hatta nefes bile almadan öylece bakıyordu. Kocaman açılmış lacivert gözlerini takip ettim. Ve o an göğsüme baktığını anladım. Üstümü çıkarmak için bu kadar acele etmemeliydim. Çünkü neye baktığını anlamıştım.

Ama o şey o kadar uzun zamandır ordaydı ki, varlığını çoktan unutmuştum. O benim uzun zamandır bir parçamdı artık.

Sağ elindeki sargıyı bıraktı, parmakları gördüğü şeyden emin olmak için bana uzandı. Parmak uçları tenime, tam kalbimin üstündeki yazıya dokunduğu an irkildim. Dudakları sessizce oynadı. Onun sesi çıkmadı ama ben söylediği şeyi biliyordum.

"JULİET..."

Bunu ayak bastığım ilk ülkede yaptırmıştım. Öyle kimsesiz ve yalnız hissediyordum ki, karanlığın beni yine içine alacak olmasından korkuyordum. Beni o kara delikten koruyan tek şey oydu ve o artık yoktu. Yalnızlık hissi içimi kapladığında gözlerimi sıkı sıkı kapatıp onu düşünüyordum. Ve işe yarıyordu. Bende bu yüzden bu dövme yaptırmıştım, onu biraz daha fazla hissedebilmek için.. Sanki daha fazlası olabilirmiş gibi..

Parmakları benden uzaklaştı. Sonra gözleri tekrar elindeki beze çevrildi. Hiçbir şey söylemedi, sormadı, yorum yapmadı. Yüzü ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar ifadesizdi. O sessizce yarımı sardı. Ve ben aynı sessizlikle üstümü giydim. Ama ayağa kalktığı anda az önceki an yaşanmamış gibi gülümsüyordu. Pansuman malzemelerini tekrar dolaba koyarken bana seslendi.

-Seni yemeğe çıkarmama ne dersin? Diye sordu.

Şaşırdım. Ama gülümseyen yüzü ayna gibiydi, çoktan bana bulaşmıştı. Memnuniyetle başımı salladım. Küçük çocuklar gibi ellerini birbirine vurdu. O an yeniden okuldaki o masum kıza döndü. Yanımdan geçip kapıya doğru yürürken bir sekmediği kalmıştı.

-Öyleyse tam kırk dakika sonra meydandaki heykelin orada buluşuyoruz, tamam mı?

Bu cümle bana balo gecesini hatırlattığı için daha içten gülümsedim. Bu kez roller değişmişti, bu sefil halimi düzeltmek için kırk dakika yeterli olacak mıydı, emin değildim. Ama gülümseyerek kabul ettim. Ve o yine ellerini birbirine vurarak tepki verdi.

Tam kapıyı açıp arkasını dönüyordu ki, cevabından ölümüne korksam da, aklımdaki şeyi sormak istedim.

-Sahra..

Bana döndü. Lacivert gözleri merakla yüzüme bakarken avucumu sıktım.

-Kolyen.. Diyebildim sadece.

Kolyesi boynunda değildi. Önlüğünün yakasından sarkan stetoskopunu yana çekip, boş olan göğsüne baktı. Sonra yapmacık bir ifadeyle düşünüyormuş gibi yapıp dudak büktü.

-Hangi kolye? Diye sorarken sırtıyordu.

Avucumu açtım. Elimde ve bedenimde yeniden kan dolaşmaya başladı. Gülümserken bunun kan değil umut olduğunu hissettim. Kolyesi yoktu!

Yüzümdeki ifadeyi farkedince kıkırdadı. Fazlasıyla şaşal görünüyor olmalıydım. Ben elimi utanarak enseme koyduğumda o stetoskobunu işaret edip, boynundaki eski yerine getirdi.

-Ayrıca bu boynumdayken başka bir şeye ihtiyacım olmuyor. Dedi imalı bir şekilde.

O an, onun benim hediyem olduğunu farkettim. Ve yüzüme az öncekinden daha büyük bir gülüş yerleşti. Bu kez nasıl görüldüğümü umursamadan dişlerimi göstererek aptallar gibi sırıttım. O da yine saklanmak için saçını düzeltti.

-Kırk dakika sonra, meydana. Dedi vurgulayarak ve artık tam anlamıyla sekerek, çoşkuyla odadan dışarı çıktı.

~~~

İtalyan berberlerin ülkemizdekileri aratmadığı su götürmez bir gerçektir. Yirmi dakika boyunca adamın tüm sülalesi hakkında bilgi sahibi olmuştum. Hakkını yememek gerek, temiz bir İngilizcesi vardı ama ne zaman karısından bahsetse İtalyanca dua eder gibi gökyüzüne bakıyor ve sanırım sabır diliyordu. Böylesine şikayet ettiği kadının resminin dükkanının baş köşesinde asılı olması da ayrı bir ironiydi.

Ama çenesi kadar eli de iyiydi, saçlarımı tam istediğim gibi şekillendirmiş, sakalımı ise varla yok arası, hafif kirli bırakmayı başarmıştı. Berberden çıktığımda on kilo vermiş gibi hissediyordum. Aynada kendime baktığımda yüzümü özlediğimi anladım. Yenilenmek iyi hissettirmişti. Ama asıl iyi hissettiren, kaliteli İtalyan kumaşının tenime dokunuşuydu. İtalyanların iyi bildiği bir şey varsa o da; yemek yapmak ve giyinmektir. Enfes bir kumaştan dikilmiş lacivert pantolonun üstüne, bembeyaz gömlek ve şık bir çift ayakkabıyla meydana doğru koşturdum. Onu bekletmek istemiyordum. Daha doğrusu, bana doğru gelişini kaçırmak istemiyordum.

Heykelin ve tarihi çeşmenin yanına ulaştığımda nefes nefese kaldığıma değdi. Çünkü bir kaç dakika sonra arnavut kaldırımlı meydana sanki onca kalabalık yokmuşçasına, sadece benim gözlerime bakarak yürüyen onu gördüm. O gülümsedi, ben büyülendim.

Batan akşam güneşinin ışığı, belini zarifçe saran koyu kırmızı elbisesine vururken masalsı görünüyordu. Hafif dalgalı yaptığı siyah saçlarını gözlerinin önünden çekerken, kırmızı ruj sürdüğü kalın dudaklarını heyecandan ısıırıyordu. Yada ayağındaki topuklularla arnavut kaldırımında yürümek onu zorladığı için bunu yapıyordu. Ne olursa olsun, yanıma ulaştığında düşünebildiğim tek şey onu kollarıma alıp soluksuz öpmeyi düşünmek olmuştu.

Karşımda geldiği an konuşmadan birbirimize bakıp, sersemler gibi gülümseyerek durduk. Yada tek sersem bendim, onun gülüşü mükemmeldi.

İlk konuşan o oldu.

-Hazırlanırken kendi kendime, acaba hayal mi gördüm diyordum. Ama şuan sana bakıyorum da, gerçeksindir. İşte şimdi hatırladığım gibisin.

Gülümsedim. Bu söylediği kendimi daha iyi hissettirdi. Haklıydı, ben buydum. Her ne kadar bir kaç yıldır neredeyse aynı kıyafetleri giyip dursam da, güzel giyinmeyi severdim. Temiz ve gösterişli giyinmek bana annemi hatırlatırdı. Onun bana kazandırdığı bir alışkanlıktı. Gerçek bir beyfendi her zaman gösterişli ve bakımlı olmalıdır, derdi. Sanırım bu yüzden severdim ve sanırım yine bu yüzden giyinmeye ara vermiştim. Son bir kaç yıl annem dahil herkesi unutmayı seçmiştim..

-Halbuki sen benim hatırladığımdan çok farklı görünüyorsun. Şuan çok, çok daha..

Güzelsin diyemedim. Ama o hiç tereddüt etmedi, yarım kalan iltifat bile onu gülümsetmeye yetti. Sonra muzip bir bakışla konuşmaya başladı.

-Biliyorum, şuan çok daha "güzel" giyiniyorum. Eee, ne olsa İtalya'dayız değil mi?

O bana göz kırptı, bense onda değişen tek şeyin görünüşü olmadığını anladım. Bakışları bile daha kendine güvenir gibiydi yada ne istediğinden eminmiş gibi.. Ama ben tam olarak istediği şeyin ne olduğuna emin değildim.

Kendimi toparlayıp kolumu ona uzattım. O da bir hanımefendiye yakışacak zariflikle koluma girdi. Saçlarına geriye atıp yanımda adımlarken yine o sersem gülüşü yanaklarımda hissediyordum. Bir kaç adım sonra bana baktığında yanağımın içini ısırdım.

-Seni öyle bir yere götüreceğim ki, yakışıklılarından bir kaçını kaybedecek kadar çok yemek isteyeceksin.

Yol boyunca gülüştük. Bana her sokağın meydana çıktığını, istese bile bu küçük şehirde kaybolamadığını anlattı. Bu yüzden buraya çabuk alıştığını söylediğinde, buranın ona Çıkmaz'ı hatırlattığını hissettim. Acaba burada kendine başka bir Ahmet de bulmuş muydu? Meydandan çok da uzak olmayan restoranın önüne geldiğimizde, kapısının önündeki insan kuyruğunu görüp yüzümü buruşturdum. Hava kararmaya başlamıştı ve sanırım akşamın çoğunu sıra bekleyerek geçirecektik.

Ama Sahra duraksamadan yürümeye devam edince ona ayak uydurdum. Sıranın en önüne geldiğimizde arkada kalan bir kaç kişinin surat astığını farkettim. Ama Sahra umursamadı. Görünmeyen birine el salladı ve restoranın kapısı açıldı. Hafif kilolu sayılabilecek göbekli bir adam Sahra'yı gülümseyerek İtalyanca selamladı. Ve eliyle içeri girmemizi işaret etti. İçeri adım attığımda ortamın şık ve samimi görüntüsü benimde rahat davranmamı sağladı. Sayısız insanlarla dolu olan masaların olduğu yemek salonu hafif loştu, dekor koyu renklerden seçilmiş olsa da, insanı evinde hissettiren tuhaf bir sıcaklık vardı.

Sahra kolumdan ayrıldığında mutfak kısmından orta yaşlı, pembe yanaklı, "oldukça" kilolu, beyazlar içinde bir adam çıktı. Sahra'yı gördüğü an;

-Juliettaaa!! Diye bağırdı büyük bir çoşkuyla. Ve sağa sola yalpalayarak yanımıza gelip Sahra'nın iki yanağını birden öptü.

İkisi arasında oldukça samimi bir konuşma başladı. Adamın dudaklarından hızla dökülen cümlelere, Sahra tane tane İtalyancayla karşılık veriyor ve adam her cümlesinden sonra karnını tutarak kahkaha atıyordu.

Sonunda saçını kulağının arkasına atıp İngilizce olarak "Benden bu kadar Bay Lorenzo." Dedi. Adam memnuniyetle gülümseyip;

-Üzülme, bu gidişle gelecek aya kalmaz, seni poker gecemize davet edebileceğim kadar İtalyanca öğrenmiş olacaksın. Dedi.

-Poker oynamayı bilmediğimi söylemiştim.

Sahra'nın cevabını eliyle savuşturdu.

-Boş versene, bu halinle bile şu kuş beyinli Miguel'den daha iyi oynayacağına eminim.

İşaret ettiği kişi bizi kapıda selamlayan kişiydi ve anladığım kadarıyla akrabaları. Çünkü ikisi de aynı genden geldiği belli olan iri bir buruna ve devasa bir göbeğe sahipti.

Miguel bu lafa bozulup dışarı çıktığında Bay Lorenzo beni farkettiler ve anında kaşlarını çattı.

Selam vermek yerine Sahra'ya dönüp surat astı.

-Anlaşılan bugün ki paketini iki kişilik yapacağım. Her ne kadar bir yabancıyla paylaşman hoşuma gitmese de, annemin gizli köfte tarifini tadarken çok keyif alacaksın Juliet.

Sahra önce bana, sonra Lorenzo'ya baktı. Nefesini dışarı bırakıp;

-Bu gece burada yiyeceğiz. Dedi, onun kilosundan dolayı küçülmüş olan gözlerinin içine bakarak.

Lorenzo'da göz kırpmadan Sahra'ya baktı. Aralarında görünmez bir diyalog kurmuş gibiydiler. Bir kaç saniye sonra Sahra utanarak, onaylanmış gibi başını salladığı an Lorenzo'nun ufak gözleri sonuna kadar açıldı.

Ve ardından tüm salonu inletecek İtalyanca bir nida kopardı. Mutfaka doğru seslenip, içinde Romeo adı geçen uzun bir cümle kurdu. Mutfak ve servis bölümünden uzatılan kafalar bana bakıp benzer şeyler söylediğinde Sahra'nın yanakları çoktan kızarmaya başlamıştı.

Lo renzo bir kaç adımla yanıma geldi. Tombul parmaklarıyla iki omuzumdan birden tuttu. Ürksem de pembe yanaklarına dikkat kesildim.

-Sonunda geldin Romeo! Dedi aksanlı İngilizcesiyle ve uzanıp iki yanağımdan birden öptü. Ben afallamıştım. Ama o mutluydu. Sahra'ya sıcacık bir gülümseme gönderip garsonlardan birine seslendi. Ve ben az önce neler yaşandığını anlayamadan, sırtıma dokunup bana yön veren kişiyle beraber yemek salonuna doğru yürümeye başladım.

Sıralanmış masaları bir bir geçerken Sahra arkamdan geliyordu. Yüzü hala kırmızıydı ve gözlerini benden kaçırıyordu. Ama yüzünde silinmeyecek bir gülümseme vardı.

Garson bizi cam kenarındaki masaya oturtup, başıyla selam verdi ve gülümseyerek yanımızdan ayrıldı. Giden kişi de Bay Lorenzo'ya benziyordu. Ama onun oldukça zayıf hali gibiydi. Sanki koca restoranda herkes akrabaydı.

O gittiği an ben Sahra'ya döndüm.

-Az önce tam olarak neler oldu?

Konuşmadan önce dudağını ıslattı. Kısa bir an aklındakileri sıraladı. Sonra en tatlı haliyle omuz silkti.

-Buralarda çok meşhursun. Dedi sadece.

O önündeki peçeteyi dizlerine örterken ben mutfak tarafından bizi süzen kadınlara baktım.

Bariz bir şekilde bana bakıp fısıldaşıyorlardı. Tamam, kadınların bana bakarak fısıldaşmasına alıştım ama bu tuhaftı. Tam bunun sebebini soracaktım ki, az önceki garson geri geldi.

-Bu gece menüde şahane köftemiz var Juliet. Bay Romeo ve sana güzel bir tabak hazırlatmamı ister misin?

Ben şaşkınlıkla onlara bakıyordum ama onlar sıradan bir konuşma yaparcasına rahatlardı.

Sahra kendinden emin bir şekilde başını salladı.

-Teşekkürler Luca ama ben bu akşam Bay Lorenzo'nun sadece özel günlerde yaptığı o enfes pizzasından istiyorum.

Luca bana kısa bir bakış atıp gülümsedi ve kibar şekilde başını sallayıp yeniden uzaklaştı. Ben gözlerimi dikip Sahra'ya baktım. Açıklama yapmasını bekliyordum. İnsanlar neden ona Juliet diyordu, yada neden bana Romeo diyorlardı, bilmek istiyordum.

Gözlerimdeki soruyu yok sayamadı. Gülümseyerek anlatmaya başladı.

-Biliyorum merak ediyorsun. Tamam, sana açıklayayım. Bay Lorenzo karısı ölmeden önce onunla her gün pizza hamuru açarmış. Ve şimdi de pizza yapmak ona karısını hatırlattığı için, sadece özel günlerde pizza yapıyor.

Aptal gibi yüzüne bakmaya devam ettim. O ise kıkırdadı.

-Bunu merak etmediğimin farkındasın değil mi?

Bunu kaşlarımı çatarak söylemişim. Ama o gram utanmadı. Aksine gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Cevap vermedi, bende başımı sağa sola sallayıp pes ettim. Ve bulaşıcı olan gülümsemesinin yanaklarıma yayılmasına izin verdim.

Bu kararımın o da mutluydu. Vakit kaybetmeden bana her akşam günün yemeğini paket yaptırıp dışarıda yediğini anlattı. Neden burada yemediğini sormadan başka bir konuya atladı. Öyle hızlı konuşuyordu ki, onu soru sormak için bile durdurmak istemiyordum. Sadece gülümseyerek güzel yüzüne bakıyordum. O an bu zamana karşı hiç buna benzer bir yerde yemek yemediğimizi hatırladım. Ne kadar ısrar edersem edeyim yemeğe çıkmayı kabul etmemişti. Ama şimdi tüm o zamanların acısını çıkarmak istercesine keyifle konuşup duruyordu.

Sohbete dahil olmak istedim.

-Ne yani, sen şimdi bana haftada en az üç kez pizza yediğini ama hala böyle nefes kesen bir vücuda sahip olduğunu mu söylüyorsun?

Bardağımdaki suyu yudumlarken ne söylediğimi farketdim. Ardından kesik kesik öksürdüm. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Eskiden ona her fırsatta iltifat edip utandırırdım ama şimdi iltifata yakın her cümlemde utanan ben oluyordum. Saçını yüzünden çekip gülümsedi.

-Aslında bir formülüm var. Her sabah iki saat erken uyanıp, güneş doğmadan önce kaleye kadar koşuyorum. Bir süre Verona'nın doğan güneşini seyredip eve geri dönüyorum ve duş alıp öyle işe gidiyorum. Hatta bazı sabahlar koşu yerine Bay Lorenzo'yla sebze haline gidip domates seçiyoruz. O tombul elleriyle sebzelerle konuşmasını görmem gerek.

Sesini kalınlaştırıp İtalyanca bir kaç cümle söyleyerek Lorenzo'yu taklit etti. Bende sesli şekilde kahkaha attım.

Pizzalarımız geldiğinde Sahra'nın neden sabahın köründe koştuğunu daha iyi anladım. Öylesine lezzetliydi ki, bunun için her sabah boğazı yüzerek geçebilir, hatta yakışıklılarımdan bir kaç tanesini feda edebilirdim.

Garsonumuz Luca masaya tek bir kadeh kırmızı şarap getirdi. Benim önüme bırakırken kulağıma doğru eğildi.

-Amcam Lorenzo bu şarabın bütün aşkların dilini çözdüğünü söyledi. Belki bu gece ihtiyacınız olur Bay Romeo.

O göz kırparak başka masalara gitti, bense kendi kendime gülümseyerek bardağı dudaklarıma götürdüm.

Önümüzdeki tabaklar boşaldığında ben elimi mideme götürüp huzur dolu şişkinliği yokladım. Sahra ise son dilimden sonra peçeteye uzanmak yerine ellerini birbirine vurdu. Bu hareketi kalbimden yüzüme sıcak bir mutluluk yolladı. O değişmemişti. Belki biraz daha farklıydı, belki olgunlaşmıştı, belki daha kadınsıydı ama içinde hala o kızdı. Küçük şeylerden mutlu olan o masum kız..

Kulağıma gelen müzik sesini yeni farketdim. Belki de geldiğimizden beri çalıyordu. Ama ben Sahra'nın sesiyle öylesine sarhoştum ki dışarıda bombalar patlasa bile oralı olmazdım.

Belki de biraz şarabında etkisiyle, hiç düşünmeden sandalyemi geriye doğru ittirdim.

Kucağımdaki peçetemi masaya bıraktım. Beni izleyen lacivert gözlere yaklaşip elimi uzattım.

-Bu kadersiz aşığa en azından dansta eşlik eder misiniz?

Gülümsedi. Balo gecesindeki gibi.. Peçetesini zarifçe masaya indirip parmaklarını nazikçe avucuma indirdi.

-Ruhumdaki kurşunun ağırlığını geride bıraktım. Aşkın kanatlarıyla dolaşıyorum yıllardır..

Bu beklediğim replik değildi. Ama bunu duymak çok daha güzeldi. Avucumdaki sıcaklığı yine kalbime umut filizleri ekti. Onu masaların arasından geçirirken uzaktan bizi izleyen meraklı gözleri görmemezlikten geldim.

Uygun alanı bulduğumda ince beline dokudum. Titreyen parmakları omuzlarıma indi. Başını göğsüme yasladığında, birden sessiz melodinin sesi daha da belirginleşti. Başımı çevirdiğimde bize bakarak gülümseyen Lorenzo'yu gördüm. Bu jestinden dolayı başımda minnettar bir selam yolladım yüzüne.

Başımı özlediğim kokusunu içime çekmek için saçlarına gömdüm. Gözlerim büyük bir hazla kapandı. Bu hayalimdeki gibi daha güzeldi. Eğilip kulağına fısıldadım.

-Neden sana Juliet diyorlar?

Kısık sesim kollarımdaki bedenim titremesine sebep oldu. Başını göğsümden çekmeden derin bir nefes aldı. Sayıklıyormuş gibi fısıldadı.

-Çünkü ben Juliet'im.. Ve sen de Romeo'sun..

Yatağına yatırılan, uykulu küçük bir kız çocuğu gibi bana daha çok sokuldu. Bende kollarımla tüm bedenini sardım.

Kaç dakika dans ettik bilmiyorum. Zamanın durduğu o nadir anlardandı. Kollarımdaki sıcaklığına alıştığımda başını geriye atıp lacivert gözleriyle bana baktı.

-Binlerce kez hoş geldin Romeo.. Dedi sessiz bir huzurla.

Yanağını kapatan siyah saçlarını yüzünden çektim. Parmaklarım yanağından dudaklarına kadar kaydı. Gözleri bana değil ruhuma bakıyordu sanki. Daha önce bana böyle baktığını sadece hayal edebilirdim ama şimdi göz kırpmadan bu anı yaşıyordum. Yıllar önce olsa hiç düşünmeden parmak uçlarımla okşadığım bu dudaklara soluksuz öpücükler bırakırdım ama şimdi.. Şimdi yapamıyordum.

Ahmet evlenmişti. Ve Sahra, o başka biriyle evlendiği için kendini dünyanın bir ucuna atmış, o adam yüzünden sevdiği herşeyi geride bırakmıştı. Sevdiğini başkasıyla görmek istemediği için arkana bakmadan kaçmanın nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyordum.

Şuan onun için ben, belki de teselli ödülüydüm. Belki yıllar önce olsa bunu umursamaz ve cesur davranırdım ama şimdi.. Şimdi beni öperken başkasını hayal edebilme ihtimali bile beni korkutuyordu.

Bu yüzden güzel yüzüne bakıp gülümsemekle yetindim.

-Sanırım şarkı bitti. Dedim, aramızdaki yoğunluğu savurmak için. Teni bana dokunurken bunu yapmak kolay değildi, bu yüzden bir adım geri çekildim.

Keyifsizce başını salladı. Masamıza gidip çantasını aldıktan sonra gözleri Bay Lorenzo'yu buldu ve ona uzaktan el salladı. Biz kapıya doğru yürürken Lorenzo'nun sesi tüm restoranı doldurdu.

-Artık Romeo'n geldiğine göre her gece masanızı boş bırakacağım Julietta.

Sahra zoraki bir gülümseme sonrası İtalyanca iyi geceler dileyip açılan kapıdan dışarı çıktı. Arkasından giderken kendimi garip hissettim. Bir şeyleri kaçıırıyordum ama neyi?

~~~

Meydan saatler öncesine göre daha sakindi. Turistlerin çoğu, bu gece tarihi arenada gerçekleşen büyük konsere gitmiş olmalıydı. Saat ilerlemeye başlamıştı ama hava serinlemekten çok uzaktı. Gündüzleri güneşin turuncu yaptığı şehir, geceleri ay ışığıyla bile ısınıyordu sanki.

Sahra meydana doğru inerken tekrar eski neşeli haline geri dönmüştü. Bana İtalyanlarla Türklerin benzer özelliklerini anlatıyordu. Ki bunların başında futbola düşkünlükleri geliyordu. Her zorlu maç sonrası hastaneye kavga eden taraftarların geldiğini taklitlerini yaparak canlandırdı.

-Peki, seksi İtalyan kızlarının taklitlerini de yapabiliyor musun? Dedim takılırmış gibi. Bozulmuş gibi yüzüme baktı.

-Ne yapıyormuş o "seksi" İtalyan kızlar?

Gömleğimin üst tarafından bir kaç düğme açtım ve olmayan göğüslerimi sallayarak "mamma miaaaaa" diye bağırdım.

Önce kısa bir kahkaha attı, sonra bana bakıp ukala şekilde sırıttı.

-Şükürler olsun ki, mahrem yerlerimi bir spor mücadelesi için açmayacak kadar terbiyeli yetiştirildim.

Aynı ukalalıkla cevap verdim.

-Şükürler olsun ki, mahrem yerlerini çoşkuyla dünyaya sunacak kadar terbiyeli yetişmeyen İtalyan kızları var.

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. Kıskançlığını saklamaya çalışırken çok daha tatlıydı. Yürümeye devam ederken kollarını göğsünde topladı.

-Ayrıca "seksi" kızları hakkında bilgi sahibi olacak kadar İtalya'da zaman geçirdiğini de bilmiyordum.

Gülüşümü saklayıp, umursamaz şekilde omuz silktim.

-Geçirmedim. Ama futbol evrenseldir ve ben güzel bir göğüsü televizyon ekranından bile fark edebilirim.

Sonunda dayanamayıp, beni kendime getirmek ister gibi yavaşça koluma vurdu. Ben önce kıkırdadım. Sonra onun yüzüne yaklaşım özür diler gibi dudak büktüm.

-Kızma, şaka yapıyorum.

Anında gülümsedi. Ve ben bu açığını kaçıramazdım.

-Ayrıca benim ilgimi çeken bölgenin kalçalar olduğunu da biliyorsun. Bu yüzden İspanya'da "bir hayli" zaman geçirdim diyebilirim.

Bana tekrar vurma ihtimaline karşı bir adım geri çekildim. O ise vuruş alanından uzaklaştığım için gözlerini kısım ukala tavrıyla söylendi.

-İspanyolların neden seni öldürmeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Bir kaç adımla ona yaklaşırken keyifle iç çektim.

-Her bıçak darbesine değerdı.

Olduğu yerde durup tehdit eden gözlerle bana baktı. Çenesini sıkım, kaşlarını çatarken öylesine tatlıydı ki, uzanım onu öpmemek için tüm kaslarımı zorladım.

Teslim oluyormuş gibi ellerimi havaya kaldırdım.

-Tamam, sinirlenme, gerçekten şaka yapıyorum Sahra. Artık kadınların kalçasıyla ilgilenmeyecek kadar olgunlaştım.

Onaylamayan bakışlarla başım sallayarak gülümsedi. Bende ona karşılık verdim. Barış çubuğu olarak kolumu uzattım ona. O da tereddütsüz elleriyle sardı. Yanyana yürümeye başladığımızda sakince devam ettim.

-Ayrıca kalça sevdası için İspanya yerine Brezilya'ya gitmem gerektiğini bilecek kadar da bilgi sahibiyim.

Ve attığı sıkı yumrukla omuzum tam altı dakika boyunca ağrıdı. Ama değerdı. Eskiden saklayarak yaşadığı kıskançlığını şuan açık bir şekilde yüzünde görmek paha biçilemezdi. Üstelik söylediğim hiçbir şey doğru değildi. Tamam, İtalyan kızlarının güzel göğüsleri olduğu yada Latinlerin izlenesi kalçalara sahip olduğu su götürmez bir gerçektı ama ben bunların hiçbirleriyle ilgilenmemiştim. Kabul ediyorum, bazı zamanlar bu çok zor oluyordu. Ama kısa bir an bile başka bir tene dokunma arzusu içimden geçmedi. Çünkü artık dünya üzerinde ilgimi çeken her şey yanımda yürüyen kıza aitti..

~~~

Bir kaç dakika daha arnavut kaldırımını loş sokaklarda yürüdük.

Aniden durup;

-İşte geldik! Dedi.

Belirli bir yere gittiğimizi bile bilmiyordum. Ayaklarım sadece ona uymuştu. Ama şimdi o benden destek alıp ayağındaki topuklularını çıkarıyordu. Kaşlarımı çattım.

-Ne yapıyorsun?

Etrafına bakımıp sırttı.

-Bu ayakkabılarla şu demir parmaklıklardan atlayamam öyle değil mi?

Bakışlarıyla işaret ettiği yere baktım. Ufak bir köprüyü andıran bahçe girişinin kapısında demirden parmaklıklar vardı ve kapılar devasa kilit ve zincirlerle kapanmıştı.

-Yardım et, üstünden atlayacağız. Dedi sessizce.

-İyi de neden?

-Çünkü kapalı.

Dudak büktüm.

-Açılmasını bekleyelim.

Gözlerini devirdi.

-Sabaha kadar açılmayacak Hanzade! Ayrıca sen ne zaman bu kadar sıkıcı oldun? Somurttum.

-Sıkıcı değilim. Sadece burayı gecenin bir vakti, parmalıklardan atlayacak kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Bana yaklaşip asabi şekilde gözlerimin içine baktı.

-Çünkü burası Juliet'in evi. Ve senin Romeo olduğunu hatırlaman için bu gece buraya girmemiz şart!

Cevap vermeme fırsat vermeden sinirli gibi elindeki ayakkabılarını kucağıma bıraktı ve önümden geçip parmalıklara tırmanmaya başladı. Alınmış gibi suratımı buruşturdu.

-Romeo olduğumu unuttuğumu da kim söyledi?

Bana arkası dönük olsa da gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum.

-Gözlerin! Dedi bıkkın bir şekilde.

Parmaklıkların üstüne geldiğinde ise bana baktı.

-Gözlerin Romeo gibi değil, sıkıcı bir aptal gibi bakıyor Hanzade! Dedi nefes nefese.

Ve kendini kapının diğer tarafına, boşluğa bıraktı. Nefesimi korkuyla içime çektim. Ama o dört ayağı üstüne düşen kediler kadar rahat bir şekilde doğrudu. Elini uzattığı boşluktan ayakkabılarını ona uzattım. O da imali bir şekilde ayağına geçirip kollarını göğsünde topladı. Bu meydan okumasını görmezden gelemezdim. Son bir yıldır yaptığım tehlikeli şeyleri düşünecek olursam, bu parmalıklar bakkaldan sakız çalmaktan kolaydı.

Zıplayıp tek hamleyle kapının yarısına ulaştım, sadece kollarımı kullanarak kendimi tepeye kadar çekip kapının üstünden diğer tarafa atladım. Sahra çaktırmak istemese de performansından etkilenmişti. Ama onun yerine memnuniyetsiz, bilmiş teyzeler gibi dudak büktü.

-Bravo Hanzade, bakıyorum da artık duvarlardan inmek için merdivene ihtiyacın yokmuş. Akın'ın evine girdiğimiz gece mi kastediyordu? Bir kaç adım önümde yürümeye başlarken koluna dokunup onu durdurdum.

-O gece duvardan inmeye çalışırken merdivene ihtiyacı olan sendin küçük hanım!

Yapmacık bir gülüş çıktı dudaklarından.

-Hangi geceydi o? Hani şu merdiveni tutmayı beceremeyip beni neredeyse düşürdüğün gece mi?

-Hayır küçük hanım, güvenlik görevlisine yakalanmamak için benim dudaklarıma yapışıp, ilk öpücüğünü aldığın gece!

Bir adım daha yaklaştım yüzüne.

-Ama doğru ya unuttuğum, sen ilk öpücüğünü sekiz yaşında almıştın değil mi?

Aramızdaki tek adımlık boşluğu doldurup öfkeyle gözlerime kilitlendi.

-Sekiz yaşında bir keçiyi öpmüştüm Hanzade. Ve evet, ilk öpücüğümü senin o aptal dudaklarına verecek kadar cesurdum. Ama sen, şuan müebbet yiyecek bile olsan beni öpmeye cesaret edemeyecek bir korkağa dönüşmüşsün!

Bakışlarım gözlerinden kalın dudaklarına kaydı. Dişlerimi sıktım. Elimde olsa kendi boğazıma yapışırdım. Çünkü şuan onu öpmemek için kendimi öyle zorluyordum ki, kulaklarım çınliyordu. Ben irademi korumaya çalışırken, o gözlerini kısıp başını salladı.

-Doğru tahmin etmişim! Dedi.

Arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura yürümeye başladı. Bir kaç taş bina arasında kalan küçük bahçe, gösterişsiz iki katlı taş evin önünde bomboş duruyordu. Karanlık sayılabilecek bahçe içinde bir kaç bank ve soğuk, mutsuz suratlı bir kadın heykeli vardı.

Öfkeyle ona yetiştim. Kolundan tutup kendime doğru çevirdim.

-Ben korkak değilim!

Gözlerimin içine baktı.

-İspat et o zaman!

Beni kışkırtmasına bile bile izin veriyordum. Ama bu kez eski hatalarımı yapmayacaktım. Bana meydan okuyan gözlerine yaklaştım.

-Başkasına aşık olan bir kadını öpme aptallığını tekrar yapmayacağım Sahra!

Alaycı bir gülüş yankılandı tek bir sokak lambasının aydınlattığı karanlık bahçede.

-Başkasına aşık olan kadın mı?

Parmaklarımı kolundan savurdu.

-Etrafına bir baksana Hanzade! Bir bak şuan neredeyiz?

Ne göreceğimi bilsem de başımı kaldırıp eski binaya doğru baktım. Juliet'in evindeydik.. Romeo ve Juliet'in tanıştığı, ölümlerine sebep olacak kadar aşık oldukları evde.. Birbirlerine aşklarını itiraf ettikleri balkonun tam altında..

Başımı indirdiğimde ona baktım. Evet burdaydık ama biz onlardan farklıydık. Ve ben kendi canımı yakacağımı bilsem de doğruları söyleyecektim.

-Nerede olduğumuz neyi değiştirir ki? Çıkmaz'da değilsin, önemli olan tek şey bu! Çıkmaz'da değilsin, çünkü o adamın yüzüğünün başkasının parmağında olmasına dayanamadın.

Çıkmaz'da değilsin, çünkü o adamın başka bir kadınla evlenmesine dayanamadın. Çıkmaz'da değilsin, çünkü onların mutlu olmasını izlememek için dünyanın öbür ucuna gitmeye bile razı oldun. Çıkmaz'da değilsin, çünkü..

Yanağıma çarpan acı kulaklarımda yankılandı. Öyle şiddetliydi ki, başım bir kaç santim yana kaydı. Tekrar eski yerine döndüğünde bakışlarım artık siyaha bürünen gözleri buldu.

Öfkeliydi. Çenesi titriyordu. Bana vurduğu elini tüm gücüyle sıkıyordu. Bunu ya kendi canı da acıdığı için yada ağlamamak için gözyaşlarını durdurmak için yapıyordu.

Yüksek sesle konuşmaya başladığında gece bile onu dinlemeye başladı.

-Çıkmaz'da değilim, çünkü başka bir kızın parmağından çıkardığı yüzükle, bana gelebilecek kadar korkak olan adam yüzünden yıllarımı heba ettiğimi anladım. Çıkmaz'da değilim, çünkü evimin orası olmadığını anladım. Çıkmaz'da değilim, çünkü sana aşık oldum aptal herif!

Öylece yüzüne baktım. Onsuz geçen yıllar beni ona öyle sıkı bağlamıştı ki, şimdi gözlerinde "sadece" bana ait duygular olduğunu kabullenmek bile mucize gibiydi.

Gözlerinden inen yaşlar parladığında arkasını dönmek için hamle yaptı ama ben uzanıp onu kollarıma aldım. Ağlayan sıcak nefesi göğsüme her vurduğunda kalbim biraz daha onunla doldu.

Uzunca bir süre öyle kaldık. Sonunda sakinleştiğinde onu omuzlarından tutup göğsümden uzaklaştırdım. Kızaran yüzüne, ısırıldığı dudaklarına baktım. Gülümsedim. Loş ışıkta bile parlıyordu. Gözü ileride olan birşeye takıldı, ardından sırttı.

-Eminim Juliet şuan bana bakıp içinden kıs kıs gülüyordur.

Başımı çevirip baktığı yere döndüm. Soluk suratlı kadın heykelinin yüzü zar zor seçiliyordu.

Ama tek göğsü bakırlaşmıştı ve bahçe ışığında farkedilir derecede parlıyordu.

-O Juliet mi?

Burnunu çekip başını salladı.

-Peki neden göğüsleri parlıyor?

Kıkırdadı.

-Çünkü sol göğsüne dokunduklarında aşkı bulacaklarına inanıyorlar.

Gülerken bile iç çekmesi bana hem sevimli hem de hüzünlü geldi. Muzip bir ifadeyle gözlerimi kıstım.

-Doğruyu söyle, sende onun göğsüne dokundun mu?

Beni taklit ederek kıstı güzel gözlerini.

-Tabiki de hayır.

Ama sonra hiç beklemeden fısıldayarak devam etti.

-İşimi garantiye almak için her yerini elledim.

Başını uzatıp heykel Juliet'e göz kırptığında ben sesli şekilde kahkaha atıyordum.

-Neden buraya geldin? Diye sordum kızarmış yüzüne dokunarak.

Gülümsedi.

-Sen neden geldin? Diye karşılık verdi.

Başımı yine kaldırıp Juliet'in evine baktım yine. Küçük balkonuna göz gezdirip Romeo'nun oraya tırmanmasını hayal ettim. Tekrar güzel yüzüne baktığımda gülümseyip iç çektim.

-Çünkü.. Çünkü yalan da olsa burası onların şehri.

Elinin tersiyle yanağında kurumaya başlayan yaşlarını sildi. Bana bakıp başını salladı sonra.

-Hayır, burası bizim şehrimiz. Ve bu gerçek..

Yanağında parlayan son damlayı da ben sildim. Yüzünü avuçlarıma aldığımda nefesimi tuttum. Evet, bu gerçektir..

Dudaklarım dudaklarına kavuşmak için eğildiğinde yüzümüze vuran ışıkla ikimizde irkildik. Elimi gözümü götürüp sesli şekilde küfür ettim. Lanet olsun, masum bir öpücüğe kavuşmak için daha kaç yıl beklemem gerekiyordu ki?!

İtalyanca bağırarak kalın ses, pek de kibar durmuyordu. Hızla bize yaklaşan gürültülü ayak sesiyle bulunduğumuz yere izinsiz girdiğimizi hatırladım. Aceleyle Sahra'nın parmaklarına sarılıp hızlıca koşmaya başladım.

İlkinden iki katı hızla parmaklıklardan atlarken bir kaç dakika daha geç kalmış olsaydık, İspanyollardan sonra İtalyanlarla da aramı bozmuş olacaktım. Üstelik izlediğim İtalyan mafya filmlerinden sonra, onlardan tek bir bıçak darbesiyle kurtulamayacağıma da emindim. Nefes nefese meydana çıktığımızda Sahra kahkaha atmaya başladı. Bende bir kaç saniye sonra ona katıldım.

-Bence Romeo ve Juliet'ten vazgeçip, Batm an ve Kedi kadın olmaya karar vermeliyiz. Baksana, biz yan yana gelince bela da arkamızdan geliyor.

Sahra cevap olarak gülümsedi ve uzanıp elimi tuttu. Şehrin ortasından geçen nehir boyunca yürüdük. Bir kaç kelimedenden fazla konuşmadık.

Söyledikleri beynimde dönüp dururken düşünmeyi bırakmak istedim. Eski Emir gibi sadece bu anı yaşamak istiyordum ama yapamadım. Hayatımda belki de ilk defa daha fazlasını istiyordum. Kollarımda usulca yürüyen kadını sonsuza kadar aşka boğmak istiyordum.

Söyledikleri tekrar yankılandı kulaklarımda. Her düşündüğümde başka bir şekle büründü cümleler. Acabalar beynimi kemirmeye başladığında Sahra'nın yaşadığı, sevimli butik otellere benzeyen tarihi binanın önüne gelmiştik.

Güneşin doğmasına yaklaşık bir saat vardı. Ama otelin girişindeki küçük pastanenin içi karanlık olsa da, daha şimdiden kapısı aralıktı. Sahra apartman'ın kapısını açmak için anahtarını ararken pastanenin kapısından oldukça yaşlı bir kadın çıktı.

Sahra onu farkettiği an yerinde doğruldu. Gülümseyerek yaşlı kadına bakarken o çoktan bana dikkat kesilmişti. Elindeki bastonunu sertçe yere vurdu. Kızgın bakışları Sahra'yı bulduğunda onaylamayan bir ifadeyle başını sağa sola salladı.

Asabi şekilde konuşmaya başladığında, bozukta olsa İngilizce bilmesine şaşırıyordum.

-Senin iyi yetiştirilmiş bir kız olduğunu düşünüyordum Juliet. Sabaha karşı eve yanında bir erkekle gelmeyi sana yakıştıramadım! Hani sadık kaldığın Romeo'n vardı. O yanındaki renkli saçlı kızdan beklerdim ama senden, asla!

Sokaklar öylesine sesizdi ki, kızgın sesi tekrar tekrar yüzümüze çarpıyordu. Sahra mahçup bir ifadeyle adımlayıp kadının kırışmış ellerine uzandı. Ve bu kez beni şaşkırtan kişi o oldu. Kadının gözlerinin içine bakarak, içinde Romeo kelimesi geçen İtalyanca kısa bir cümle kurdu. Kadın cevap vermedi. Kırışıklarla dolu yüzü, Bay Lorenzo'nun yüzündeki ifadeye benzer bir şekle büründü. Ellerini Sahra'nın parmaklarından kurtarıp, bastonundan yardım alarak bir kaç adımla önümde durdu. Gözlerime baktı. Kısa bir an ağlayacağını bile düşündüm. Elini yanağıma uzattı. Kırışık, kalın teni yanağıma dokunduğunda hipnotize olmuş gibi onun ela gözlerine bakıyordum. Sanki geçmişte aradığı kişiyi benim yüzümde bulmaya çalışıyordu. Önce yarım bir gülüşle yukarı doğru kıvrıldı dudakları, tam bu gülüşe karşılık vermek üzereydim ki, aynı el yanağıma sıkı bir tokat attı ve ben gözlerimi kapatıp çenemde oluşan ağrıyı sindirmeye çalıştım.

Gözlerimi açtığımda afallamıştım. Bir gecede ikinci kez tokatlanıyordum!

Yaşlı kadın işaret parmağını bana uzatıp;

"Perché sei venuto così tardi?" Dedi söylenerek.

Cümlesi bittiği an arkasını dönüp asabi yürüşüyle pastaneye geri giderken ben şaşkın şaşkın arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonunda Sahra'ya bakabildiğimde o iki eliyle birden dudaklarını kapatmış kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

Çenemin çıkmadığına emin olmak için elimle yokladım.

-Bana vurduktan sonra ne dedi? Diye sordum.

Sırtmasını engellemeye çalışıp bana baktı.

-Neden bu kadar geciktiğini sordu. Diye cevap verdi sakince.

Söylediği şey onu utandırmış gibi gözlerini benden kaçırdı. Aradığı anahtarlarını bulup kapıyı açtığına beklediğimi bilmek tuhaf hissettirdi.

~~~

Kapıyı açtı. İçeri girdiğinde ben kıpırdamadım. Dönüp soru sorar gibi bana baktı. Bense önce pastaneye kısa bir bakış attım, sonra elimi endişeyle enseme götürdüm.

-Bu saatte gelmem uygun olur mu sence?

Sesli şekilde kıkırdadı.

-Endişelenme sana bir daha vuracağını sanmıyorum. Hem sana yukarıda göstermek istediğim önemli bir şey var.

Yine de tereddüt ettim. Onun bedenine yakın olmak kalabalıkta bile bu kadar zor iken, etrafımızda insanlar olmadığında kendime hakim olmam çokta kolay olmayacaktı. Hele aklım bu kadar karışmışken..

Ama o aptalca bir endişe yaşıyormuşum gibi kolumdan tutup beni binanın içine çekti. Üst kata doğru yavaşça merdivenleri çıkarken bana yaşlı kadının oldukça koyu inançlı biri olduğunu, alt kattaki pastaneyi tam elli yıldır işlettiğini, kocasının onu otuz yıl önce terk ettiğini ve kadının her gün kocasından şikayet etse de, hala onu beklediğini söyledi. Sanırım yüzüme yediğim o tokatı bana değil, kocasına atmayı istemişti.

Dairesinin olduğu kata geldiğimizde eliyle bitişindeki kapıyı gösterdi.

-Bahsettiği renkli saçlı kız burada oturuyor ve benim Verona'daki tek dostum.

-Sanırım bugün onu hastanede görmüş olabilirim. Kırmızı saçlı biri merdivenlerden iniyordu. Dert yanarmış gibi başını salladı.

-Geçen ay o saçlar mordtu.

Kapısını açmaya uğraşırken bir yandan adı Naz olan aynı kızdan bahsediyordu. Ama ben dinliyormuş gibi yapmaktan öteye gidemedim. Sonunda kapı açıldı, Sahra iki adımla kendini içeri attı. Elini dairenin içine doğru uzatıp bana gülümsedi.

-Evim evim, güzel evim.

Girişte durup sanki aslan yuvasına bakıyormuş gibi huzursuz durunca Sahra eğlenerek gözlerini devirdi.

-Korkma, o şarabı senden faydalanmak için içirmedim Hanzade.

Söylediği şeye gülümsedim. Haklıydı, saçma davranıyordum. Ne olmuştu bana böyle? Bundan beş sene önce, efsane olarak anlatılan partilerin ev sahipliği yapan Emir Hanzade'nin, bir kızın odasına girerken korkacağını söyleselerdi onlara katılarak gülerdim. Ama şuan olan buydu. O kıza dokunmak için hem ölüyor hem de aptal gibi korkuyordum..

Dairenin içine adımladığımda Sahra kapıyı kapatıp ışıkları açtı. Aydınlanan daire büyük bir salon kadardı sadece. Stüdyo tipi evleri andırıyordu. Odanın bir duvarını kaplayan ufak bir mutfak tezgahı bile vardı.

-Fazla büyük değil ama bana yetiyor. En azından kendime ait bir banyom var. İtalyadaki diğer pansiyonları düşününce bu bir nimet, emin olabilirsiniz.

Eliyle arkasında banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı gösterdi.

Evet, dairesi oldukça küçüktü. Ama öyle güzel eşyalarla doldurmuştu ki, bakarken bile onun neler yaptığını hayal edebiliyordum.

Mor çiçek desenli üçlü koltuğu vardı. Buraya uzanıp kitap okuduğunu görebiliyordum. Mutfak rafında kelebek desenli fincanları vardı, onlarda asla bitiremediği bol sütlü kahvesini yaptığını, bir ladynin çeyizinden kalma antika çalışma masasında oturup ders kitaplarına gömüldüğünü, Türk dokumasına benzeyen halısında çıplak ayakla koştuğunu ve zarif başlıklı yatağında üstünü açarak uyuduğunu düşünebiliyordum.

Başımı duvarlarına bakmak için çevirdiğimde donup kaldım. Koca bir duvar kağıtlarla kaplıydı. Afallayıp bir kaç adımla duvara yaklaştım ve tüm o kağıtların bilet olduğunu farkettim. Tiyatro, bale, opera, film, konser, oyun.. Ve bütün biletlerin tek bir ortak yönü vardı; Romeo ve Juliet.. Şaşkınlığımı farketmiş olacak ki sessizce açıklama yaptı.

-Verona'da Romeo ve Juliet'i aramana gerek bile yok. O her salonda karşına çıkıyor. Bende bulduğum her şeyi izledim.

Evet, biletler beni şaşırtmıştı ama şuan kıpırdayamama sebepim bu değildi. Tüm o biletlerin çevrelediği tek bir fotoğraf vardı. İstanbul'daki evimde, odamda, benim duvarımda asılı olması gereken resim! O, şuan buradaydı.

Pembe boyalı duvarda, gümüş çerçeve içindeki siyah beyaz resime baktım. Bunu çektiğim anı hatırlıyordum. Cennet'i bırakmaya çalıştığım haftalardı. Sabaha kadar başımda bekleyip, krizlerimle uğraştığı için bitkin düşmüş, ben banyodayken yatağında uyuyakalmıştı. Onu küçük bir kuş gibi kıvrılmış görünce, refleksiymiş gibi makinama uzanıp, uyurken onu çekmişim. Tek ve mükemmel bir poz.. Giderken yanımda götürmeye cesaretim yoktu. Yüzünü sadece kalbimde ve hafızamda taşımak istemişim. Ve şimdi o resim buradaydı. Onun duvarında.

Arkamı döndüm. Çalışma masasına yaslanmış sessizce beni izliyordu.

-Neden bunu da yanında getirdin? Diye geveledim, ne sormam gerektiğini bilmeden.

Hiç düşünmeden omuz silkti.

-Sen etrafımdayken uykumda bile mutlu olduğumu unutmamak için.. Dedi, olağan bir şeyden bahseder gibi.

Şaşkınlığımı aptal bir gülümsemeye dönmeden önce bir başka duvarda ona hediye ettiğim stetoskopu gördüm bu kez. Bakışlarımı takip edip yine gülümseyerek konuştu.

-Her akşam işten sonra duvarımdaki yerini alıyor. Çünkü o da karanlık gecelerde yalnız olmadığımı hatırlatıp, korkmamamı sağlıyor.

İşte şimdi gülümsemekten başka bir şey yapamıyordum. Gerçek anlamda aptala dönmüştüm.

Bütün bir akşam beynimde sıralandı. Hastane, Bay Lorenzo ve ailesi, Juliet'in evi, pastaneci kadın ve bu oda.. Herkes, herşey beni bekliyordu. O beni bekliyordu..

~~~

Tenime dokunan ılık rüzgarla başımı çevirdim. Balkona açılan çift kapaklı ahşap kapıyı açmış, uçuşan perdeler arasında peri kızı gibi görünüyordu. Yavaşça yanına gittim. Şafak sökmeden bir kaç dakika öncesiydi ve Verona uykudayken bile masalsiydi. Hafif toprak kokusu, yeni uyanmaya başlayan kuşların kısık ötüşlerine karışırken Sahra bana döndü.

-Biliyor musun, bu anı daha önce rüyamda görmüştüm. Tabi eğer yarısında uyanmamış olsaydım, belki de çok daha önceden yaşamış olabilirdim. Dediğinde dudakları keyifsizce incelmişti.

-Çıkamaz'ı özlüyor musun? Dedim sessizce.

Hiç düşünmeden başını iki yana salladığında bana değil Verona'ya bakıyordu.

-Peki Çıkamaz'da bıraktıklarını?

Neden sorduğumu bildiğini biliyordum. İnce balkon duvarına yaslanıp konuşmaya başlamadan önce, sadece başını bana doğru çevirdi.

-Özlediğim şeyler var tabiki. Mesela annemin kokusu, babamın güven veren bakışları, Erva'nın kahkahaları ve henüz göremediğim, benim adımla koyduğu küçük kıızı..

Sakince iç çekti.

-Bunların hepsini özlüyorum. Ama.. Ama artık kendimi oraya ait hissetmiyorum.

Tüm vücudumla ona doğru döndüm. Aklımı karıştıran şeyi onun gözlerine bakarak, lafı dolandırmadan sordum.

-Ahmet sana o yüzükle gelmeseydi, yine de oraya ait olmadığını söyleyebilir miydin?

Yerinde doğruldu. Aramızdaki boşluğu bakışlarıyla doldurdu. Konuşmaya başladığında hem korkutacak kadar sakindi hem de tükenmişcesine sabırsız.

-Sen bana gerçek aşkın ne olduğunu gösterdin Emir. Anlamamı sağladın. Gerçek aşkın bencil olmadığını, cesur davranman, peşini bırakmaman gerektiğini, kendi mutluluğundan çok onunkini düşünmen gerektiğini.. Ve daha bir çok şey..

Bir adım daha yaklaştı.

-İşte bu yüzden, her şey olmana dayanabilirim ama bir korkak gibi benden uzak durmana dayanamam.. Bana cesur olmayı, Juliet olmayı sen öğrettin. Şimdi aşkımdan şüphe ettiğin için Romeo olmaktan vazgeçmene izin veremem..

Parmakları yanağıma dokundu. Ve yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı. Parmak uçları tenime sanki daha önce duymadığım bir şarkıyı tuşluyor gibiydi.

Sıcaklığı boynuma indiğinde yutkundum. Gözlerine bakmaya devam etmek bile içimde uzun zamandır bastırdığım dürtülerin canlanmasına sebep oluyordu. Parmak uçları boynumdan göğsüme indi, sonra diğer elini de uzatıp bir adım daha yaklaştı. Artık aramızdan ılık Verona rüzgarı bile geçemezdi. Uyuşmuş gibiydim.

Ne yaptığını anlayabilmek için başımı zorla da olsa göğsüme indirdim. Gömleğimin ilk düğmesini açtığı anda afalladım. Ne yapmaya çalışıyordu?

Panik olup elimle parmaklarını sardım.

-Ne yapıyorsun? Diyerek durdurdum. Ama sesim dudaklarımdan değil de, acı çekiyormuş gibi boğazımdan çıkmıştı.

Elimi yavaşça uzaklaştırıp gülümsedi.

-Sadece izin ver..

Tepkisizce gözlerine baktım. Neye izin verecektim ki, bana işkence çektirmesine mi?

Çaresizce acemi parmaklarının düğmelerimi tek tek açmasını izledim. Sanırım hepsini açması yirmi yıl falan sürmüştü, çünkü saklamaya çalışsam da, artık yokuş çıkmış kadar derin nefes almaya başlamıştım.

Ben işkencenin bittiğini düşünürken onun parmakları çıplak göğsüme dokundu. Anında nefesimi içime çekip gözlerimi kapattım. Tenimi yakan parmakları göğsümde suya yazı yazıyormuş gibi hareket ettiğinde, beni öldürmeye çalıştığını anlamıştım.

Kısa süren gezisi tam göğsümün üstünde sonlandı. Gözlerimi açmadan önce bir kaç kez yutkunmak, içimdeki o ilkel dürtüyü bastırmak zorunda kalmıştım. Ona bakmadan direk parmaklarının olduğu noktaya çevirdim başımı.

Onun için yazılmış ismin üstünde durmuş, sanki ilk kez görüyormuşçasına inceliyordu. Dövmeyi seyreden güzel yüzüne baktım. Yanakları hafif pembeleşmiş, elbisesiyle daha da uyumlu olmuştu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Sonra bana baktı. Gecenin karanlığında siyaha dönen lacivert gözleri, doğmaya başlayan güneşle yeniden kendi rengine kavuşuyordu.

Elini göğsümden uzaklaştırdı. Birbirimizin gözlerine kilitlenmişken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Az önce görünmeyen hançerleri vücuduma saplayan elleri, şimdi kendi elbisesinin kalın askısına gitmişti. Uyuşmuş beynimle, şaşkın bakışlarım onu bir kukla gibi seyretmeye başladı. Tek kolunun askısını sıyırdı. Sonra biraz daha ve biraz daha. Tenini engelsiz göreceğimi fark ettiğim an panik olup başımı yan tarafa çevirdim. Ne yapmaya çalışıyordu?

Defalarca yutkundum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Şuan Verona yerine Alaska'da olmaya diledim. Belki o zaman bedenimin alev aldığını hissetmezdim.

Parmakları yeniden yanağıma dokundu. Sonra çeneme uzanıp kendine doğru çevirmeye çalıştı. Bunun için daha fazla güç uygulamalıydı, çünkü şuan kendimi ona bakacak kadar güçlü, daha doğrusu iradeli hissetmiyordum.

Direndiğimi fark ettiğinde fısıldadı.

-Sadece bak..

Çenemdeki kasları serbest bırakıp beni kendine döndürmesine izin verdim. Bakışlarımı yüzüne sabitlediğimde o gülümsüyordu.

Bir şeyler beklediği belliydi ama ne olduğunu anlayamıyordum. Bunun sebebi beynimin çoktan vücudumu terketmesi de olabilirdi. Sonunda dayanamayıp utanarak da olsa elime uzandı ve alıp kendi göğsüne koydu. Tam kalbinin üstüne.

Parmaklarımın altındaki teni sıcaktı, çok sıcak.. Hızla inip kalkan göğsüne bakabildiğimde öylece kaldım. İri parmaklarımın altında, pürüzsüz teninde bir yazı vardı. Parmaklarımı oynatıp yazıyı ortaya çıkardım.

ROMEO...

Bir kaç saniye donup kalmışken, onun tatlı sesi eritti beni.

-İnsan yarası yarasına denk geleni severmiş.

Gülümseyerek fısıldadıktan sonra, kendi parmakları da benim göğsümdeki JULİET 'e dokundu tekrar.

-Ben sana aitim Romeo. Ve sen neredeysen, benim evim orası. İster Verona, ister Brezilya hiç farketmez. Yeter ki seninle olayım.

Parmaklarım güzel bir melodi gibi inip kalkan göğsünden uzaklaştığında mutluluktan ağlamak üzereydim. Daha önce hiç mutlu olduğum için ağlamamıştım. Annem beni gıdıklarken gülmekten ağladığım olmuştu ama o gittiğinden beri gözyaşlarımın sebebi her seferinde yalnızlık oluyordu. Ama şimdi ilk kez bir çift göze baktığımda, koca bir orduya, hatta tüm dünyaya sahip olduğumu hissediyordum.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

-Yine de Brezilya olmamasını tercih ederim. Bu ölçülerle ordaki kızlarla baş edebileceğimi sanmıyorum.

Huzurlu bir gülüşle onu kollarıma aldım. Sıcak tenine dokunup, yeni uyanan Verona'dan saklar gibi fısıldadım.

-Binlerce kez hoş geldin Juliet..

Rahatlamış gibi nefesini dışarı bıraktı ve beni ilk gördüğü anda ki gibi gülümsedi. Çenesine dokunup dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Sıcak tenine kibarca dokunduğumda çölde yağmura kavuşmuş Mecnun kadar mutluydum. Bu gökyüzünden gelen ilk damlanın elime düşmesi gibiydi. Sadece bir kaç küçük saniye sonra geri çekildim. Bu ilk öpücüğümüzden bile kısaydı.

Daha şimdiden soluğu kesilen yüzüne baktım.

-Senin dudaklarınla, dudaklarım günahtan arındı.

Fısıldayarak karşılık verdi.

-Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı.

Beklenti dolu yüzüne bakıp gülümsedim.

-Öyleyse ver bana günahımı geri..

Ve çöldeki Romeo ve Juliet'in üstüne sonsuz yağmurlar yağmaya başladı..

Bu ikinci öpücüğümüz kadar aceleci ama üçüncü öpüşmemiş kadar hüzünlüydü. Bu, bütün öpüşmelerimizi silecek kadar nefes kesiciydi..

Kaç dakika sürdüğünü bilmiyorum. Belki saatlerce, belki de sadece bir kaç dakikaydı. Ama başımı alnına yasladığımda kollarımdaki bedeni titriyordu. Kendini tamamen bana bırakmıştı ve ben yorulmuş bedenini kucağıma alıp onu yatağa taşıdım.

Yatak ikimizin ağırlığıyla çöküp yan yana uzandığımızda, güzel yüzünden başka bir yerine dokunmadım. Tatlı bir kaç öpücük sonrası başını göğsüme yasladı. Ve huzurla nefes almaya başladı.

Onun sıcaklığı boynumdaki yerini aldı, bende beni kurtardığı geceye gittim. Sonra küvette beni zehrimden arındırırken kollarımda ölmemem için dua etmesini hatırladım. Yatağımda aynen böyle sabahlarken arada bir uyanıp, nefes alıp almadığımı kontrol etmesini düşündüm. Ve aynı huzurla gülümseyip kokusuyla gözlerimi kapattım.

-Kalbinin sesini dinlemeyi seviyorum.. Dedi sayıklar gibi.

Başımı saçlarına doğru çevirdim.

-Kokunu seviyorum.. Diye karşılık verdim.

Parmak uçları çıplak karnımda dolaştı.

-Yakışıklılarını seviyorum..

Elim nazikçe bel boşluğundan bir kaç santim aşağı kaydı.

-Küçük kalçalarını seviyorum.

Kıkırdadığını hissettim. Başını yukarı kaldırıp gözlerime baktı.

-Seni seviyorum..

-Seni seviyorum..

Dudaklarımız yeniden birbirini bulduğunda sonsuza kadar bu yatakta kalabilirdim. Tabi gürültüyle açılan kapı ve çığlık atan kırmızı saçlı bir kız tarafından basılmış olmasaydık. Korkuyla yerimizde sıçrayıp doğrulmaya çalıştık. Ama kız elindeki torbaları atıp bağırmaya başladı.

-Ellerini arkadaşımından uzak tut seni pis sapık!!

Ne olduğunu anlayamadan yere attığı torbalardan aldığı elmaları bana doğru fırlatmaya başladı. Ben başımı korumaya çalışırken, o Almanca küfür ederek nişan almakla meşguldü. Hayır, Almanca bilmiyordum. Ama bir Türk, her dilde edilen küfürü anlayabilirdi ki, aynı kız bozuk Türkçesiyle bir kaç küfür de iliştiirmişti saldırısının arasına.

Sonunda Sahra kendini bana siper edip araya girmeyi başardı.

-Naz dur! Dur o sapık değil! Bu o!

Bir kaç elma sonrası durabildi. Ben korkarak o tarafa baktığımda o kaşlarını çatıp bana bakıyordu. Ama hala elinde atılmaya hazır bomba gibi tuttuğu kırmızı elması vardı.

-Bu o Naz. Bu Romeo.

Sahra ikna etmeye çalışan polis edasıyla ona yaklaşarak tekrar etti. Ve Naz'ın gözleri şaşkınlıkla açıldığında artık güvende olduğumu anladım. Aynı bakış Bay Lorenzo ve Pastaneci kadında olmuştu.

Kafesteki vahşi hayvana yaklaşır gibi bir kaç adım attı bana doğru. Gerçi, başımı ve karnımdaki yarayı tutarken yaralı bir gorilden farksızdım.

-Sen Romeo musun? Dedi şaşkınlıkla.

Zoraki bir gülüşle başımı salladım. Ama o en ufak bir vicdan azabı yaşamadan çoşkuyla Sahra'ya sarıldı. Bir kaç sevinç zıplaması sonrası kollarından ayrıldığında en azından az da olsa mahçuptu.

-Çok özür dilerim. Ama Bayan Angela Sahra'nın koşuya gitmediğini söyleyince panik oldum.

İçeri girip seni onunla dudak dudağa görünce de.. Romeo'dan başkasını öpmeyeceğini bildiğim için.. Romeo'nun gelmiş olma ihtimali aklıma bile gelmediğinden.. Yani gelmeyeceğini düşündüğüm için değil ama..

Sahra anlayışla elini arkadaşının omzuna attı.

-Anladım seni Naz'cım, endişelenme sorun değil.

İkisi de özür diler gibi bana bakınca gülümseyerek içlerini rahatlatmak isterim.

-Evet sorun değil, endişelenme. Hem arkadaşından daha sert darbeler almışlığım var, bir kaç elmanın aramızda lafı olmaz.

İkisi de gülüştüğünde ben ayağa kalkmaya çalıştım. Naz panikle fırlattığı kağıt paketi alıp Sahra'ya uzattı.

-Beni affetmeniz için ufak bir hediye. Afiyet olsun.

Sahra'ya sarıldı ve bana göz kırptıktan sonra yerdeki dağılmamış torbalarını da alıp odadan dışarı çıktı. Bir kaç saniye sonra da yan dairenin kapısının gürültülü kapanma sesi geldi kulağımıza.

Sahra utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

-Değişiktir ama iyi kızdır. Seveceksin. Dedi kısaca.

Bende hiç düşünmeden başımı salladım. Onun sevdiği her canlıyı sevmeye razıydım.

Çalışma masasına gidip, kağıt paketi açmaya başladığında ona seslendim.

-Eee, ne getirmiş bize? Başımın ağrısını unutturacak kadar lezzetli bir şeydir umarım.

Önce gülümsedi sonra paketi açmaya devam etti. Birden bire yüzü düştü. Dudakları asıldığında endişeyle ona doğru yürüdüm.

Masanın üstündeki pakette bir kaç tane ayçöreği vardı. Tam olarak Türkiye'deki gibi olmasa da aynı familyadandılar. Sahra rahatsız olmuş gibi uzun uzun onlara baktı. Tam olarak canını sıkan şeyin ne olduğunu anlayamadım.

-Ayçöreğini sevdiğini sanıyordum. Dedim sessizce.

Başını kaldırıp bana baktı. Bir kaç saniye sonra lacivert gözleri huzurla gülümsedi.

-Hayır Ayçöreğini sevmiyorum.

Sonra beklemeden koltuğun üstündeki çantasına uzanıp bana geri döndü.

-Hadi seni Bayan Angela'nın pastanesine götürüyüm. Şahane elmalı turtalar yapıyor, bayılacaksın.

Ne olduğunu anlamamıştım ama o gülümsüyorsa bende gülümseyecektim.

-Bayan Angela da kim bu arada?

Kapıya doğru yürümeye başlarken sesli şekilde kıkırdadı.

-Seni saatler önce patatese çeviren yaşlı boksör.

Onun gülüşüne karşılık verirken dairesinden dışarı çıkıyorduk. Kapıyı kapattığımızda, içeride ki masada paketinden çıkmış bir kaç ayçöreğini de geride bırakmış olduk...

~SON~